

मनाजी, मासिंघजी,
चेनाजी, गजाजी.
भुरा, मासाजी.
ग. भुवारमद्व, चेनाजी.
ग. मोटाजी, वीराजी.

॥ अह्वारकशीराजेंसुसुरिविरचिदः ॥
॥ कल्पसुत्रस्य बालावकोथः समाप्तः ॥

शा. वज्रा, खुशालजी.
 नामश्री स्वीमेजना पंचोनी तरफश्री.
 नामश्री. कोसीजावनां पंच समस्त.
 नामश्री. शुभो बालोतरानो तेना पंच
 समस्तनी तरफश्री.
 शा. नीखाजी, कुशनाजी पाडीवना.
 दोसी. कृष्णाजी, वनेचंदजी नामश्री
 कळ मुंदरांबंदरना रेवासी.
 शा. गोकलनाई, लहेरा गोधावी.
 शा. जेवाजी, जवेरचंदजी. अलीराजपुर.
 शा. हीराचंद, कुंवरजी. अलीराजपुर.
 शा. नीखानाई, रतनजी. धोना
 शा. केशवजी, लहेरा नाई. नाम श्रीक
 राचीबंदर वाजा.
 शा. मोटाजी, वडाजी. कालीअवाडी.
 शा. नगाजी, कुशनाजी. रेवतरा वाजा.
 शा. लकाजी, कुपाजी. धानपुर वाजा.
 शा. रूपाजी, प्रेमाजी.

३ शा. लका, हीरजी. अमदानगर वाजा.
 ५ नामश्री. अमदावादमां अमदावादनी
 ५ पंजरापोल वाजी जैनसज्जानी तरफश्री.
 ५ शा. पुनमचंद, ताराचंद.
 ५ शा. पन्नाजी, अनाजी.
 ५ शा. बालानाई, ककल.
 ५ शा. लखमीचंद, जेवा.
 ५ शा. मयारामजी ते शेवजी धूनाजीना
 सुपुत्र नामश्री मांनवडा.
 ३ सुंता. उमेद मल्लजी, चंदरनाथजी. गा
 ५ मश्री एनेरानें सुडे.
 ३ शा. खिखनाजी ते शेव खुमाजी लखा
 ३ जीना बेटा नामश्री नूतिना.
 ३ शा. मोतीजी, नगाजी. नामश्री कवला.
 ३ शा. नगवान, लवजी कोलीअकवाजा.
 ३ नामश्री मुंबइना आवको तरफश्री.
 ३ वाइ प्रेमाबाइ ते शा. नागसी शिवजी
 ३ नेणसीनी घरवाली.

नी डुकान धाबुरोड खराडीमां.
 गामश्री निन्नमाजना आवको तरफशी.
 शा. ढीराजी, लखमाजी, नावाजी,
 माफावाजा.
 शा. केराजी, कानाजी.
 शा. छुवारमझ, शिरदारमझजी.
 शा. गुलाबचंद, खूपचंद.
 शा. लखमाजी, कस्वरचंद.
 मुंता. केवलचंदजी, नगवानचंद ए बे
 नाइ ते मुंता तोजाजीना सुपुत्र.
 गामश्री धरादना आवको तरफशी.
 वोरा. जीवा, बाछु.
 दोस्ती. लडा, लाजजी.
 वोरा. मोतीचंद, चंदाणा.
 दोस्ती. ढीरा, बीसदा.
 गामश्री धानेराना आवकोनी मदत.
 मेता. तलकचंद, नोजराज.
 शा. झूलजी, दानासिंघ.

गामश्री शिवगंजनी तरफशी.
 शा. मोतीजी, तुलसाजी, वन्नाजी, पो
 माजी, ढीराचंदजी धने रामाजी ए व
 नाइव गेव मेगाजीना सुपुत्र डुकान मुं
 बइमां मेगा मोतीजीना नामनी बे.
 शा. छुंवाजी, जेवाजी.
 शा. रतनाजी, दह्राजी.
 शा. पन्नाजी, कलाजी. गामकोसीलाव.
 गाम नैसावडाना आवकोना तरफशी.
 शा. नथाजी, मनरूपजी पोरावड. १००
 शा. जीफाजी, जोधाजी.
 शा. मढीनदासजी.
 शा. खराजी, वदाजी.
 शा. वन्ना, कल्लाजी.
 गामश्री हरजीना आवको तरफशी.
 शा. खरतिगजी, मनाजी.
 शा. नबला, वंमाजी.
 शा. चैला, गजाजी.

ગામશ્રી આહોરના આવકો તરફથી.
શા. વનેચંદ, કેશરમજી, ઇ વે નાદ તે રોવ
નૂતાજીના સુપુત્ર હકાન શ્રી મુંબઈમાં છે.
મુંતા. કર્તૂરચંદ, વાલાજી, ઇ વે નાદ તે
રોવ ઝંમાજીના સુપુત્ર છે, એમની હકાન
ગામશ્રી કલ્યાણીમાં છે.
સંઘવી. લાલમાજી, ધાનાજી, તે રોવ
રૂપાજીના સુપુત્ર છે.
રોવ. ગોહીદાશજી, વાગમલજી.
શા. પન્નાજી, હુવારમલજી, તે રોવ
કુસાજીના સુપુત્ર.
નંપારી. નૂતાજી, દેમાજી, નીમાજી, ઇ
ત્રણે નાદ તે રોવ અવલાજીના સુપુત્ર છે.
શા. દેસરાજ તે રોવ નાથાજીના સુપુત્ર
એમની હકાન ગંવૂલમાં છે.
મુંતા જવાનજી, કેશરમજી, ઇ વે નાદ
તે રોવ અવલાજીના સુપુત્ર.
મુંતા સૂરજમલજી, ચંદનમલજી, ઇ વે

તે રોવ હુકુમચંદજીના સુપુત્ર.
શા. પ્રેમચંદજી, મનજી, મોતીજી, ઇ
ત્રણે નાદ રોવ મકનાજીના સુપુત્ર એમ
ની હકાન ગામશ્રી પિંજરતમાં છે.
રોવ પ્રતાપજી, લાલચંદજી, પુનમચં
દજી, તે રોવ જોવમલજીના સુપુત્ર.
શા. રાઈચંદ, શોનાજી.
શા. શુલાવચંદ તે ગોનાજીના બેટા.
શા. ધન્ના, પનાજી.
શા. સેરા, રૂપાજી.
ગામશ્રી જાહોરના આવકો તરફથી.
મુંતા. ધનરાજજી, જસવંતરાજજી, સુનિ
લાલજી, ઇ ત્રણે નાદ તે મુંતા લાલચં
દજી નાપાં વાલાના બોકરા.
મુંતા. શુલતાનમલજી, તે મુંતા જતમચં
દજીના સુપુત્ર.
નદારક નૈરચંદજી દયાલચંદજીનાં પૈલા
નાર. સીતારામજી જવાનમલજી એમ

ये नाइ ते शेव सदाजीना सुपुत्र बे एम
नी डुकान विद्याडीमां बे.

३५

शा. मनाजी, छुठाजी, नरसिंघजी, ए ज़ाये
नाइ ते शेव जगवानजीना सुपुत्र बे तथा
शा. धूलाजी ते शेव पन्नाजीना सुपुत्र बे
ए बे काकाइ नाइ बे एमनी डुकान गा
मश्री तालिकोटमां बे.

५०

शा. रतनाजी, मथुराजी, चेनाजी, दंसा
जी ए चार नाइ ते शेव अमरिगजीना सु
पुत्र बे एमनी डुकान गामश्री विद्याडीमां बे. १ ५
शा. जिवाजी ते शेव धूलाजीना सुपुत्र बे
एमनी डुकान चितोरङ्गमां बे.

३५

शा. खुशालजी, जेसाजी, ए बे नाइ ते
शेव पेयाजीना सुपुत्र थाय एमनी डुकान
दक्षदेवनां गामश्री विजयपुरमां बे.

३

शा. खुमाजी, नरसिंघजी, लाजाजी मेना
जी, मोतीजी ए पांच नाइ ते शेव पन्नाजी
ना सुपुत्र बे एमनी डुकान धारवाडमां बे.

५

शा. मथुराजी, प्रेमाजी ए बे नाइ ते शेव
खुलाबजीना सुपुत्र थाय एमनी डुकान
चितोरङ्गमां बे.

५

शा. मगाजी ते शेव चेलाजीना सुपुत्र
खुमाजी ते शेव चूताजीना सुपुत्र थाय.

३

शा. दंसाजी ते शेव लुंवाजीना सुपुत्र.

३

शा. मोतीजी ते शेव छलाजीना सुपुत्र.

३

शा. फुशाजी ते शेव धूमाजीना सुपुत्र.

३

बाइ नाछु शा. मोतीजीनी घरवाली.

३

शा. गोमाजी ते शेव जिवाजीना सुपुत्र.

३

गामश्री स्तीयाणाना आवकोनी तरफथी.

शा. केशरीमह, देमराज, ए बे नाइ ते

५०

शेव कस्तूरजीना सुपुत्र थाय, एमनी

५०

डुकान देवल गाममां बे.

५०

शा. लुंवाजी ते शेव प्रेमाजीना सुपुत्र.

५

शा. कस्तूरजी, कुशनाजी.

५

शा. सेराजी, देवाजी, लखमाजी.

५

शा. जेसाजी, खुशालजी.

५

આગલથી આશ્ચ આપનાર સાદેહોનાં દમરણ કરવા યોગ્ય નામો નીચે લખીયે હૈયે.
ગામશ્રી વાગરાનાં આવકોનાં નામ

દેનારતું નામ. પ્રત. સંખ્યા.

શા. મોતીજી ગજાજી ઓસવાલ એમની
હુકાન કોંકણદેસના ગામશ્રી પેનમાં શા.

ગજાજી કેસવજીના નામશ્રી ચાલે હે. ૧૨૧

શા. તૂતાજી, કેશાજી, કુશનાજી, પેરા

જજી, ધૂનાજી, એ પાંચે નાદ શેવ

સુસાલજીના સુપુત્ર હે એમની હુકાન

કરણાટક દેસમાં ગામશ્રી નિહચુંદીમાં હે. ૧૧૧

શા. વન્નાજી કરતૂરચંદ તે શેવ ચિમના

જી હુકુમાજીના સુપુત્ર હે એમની કોલા

પુરમાં હુકાન હે. ૧૦૦

શા. સુમાજી, દેવરાજજી, કુશનાજી,

નથાજી, નરસિંવજી, એ પાંચે નાદ શેવ

મનરૂપજીના સુપુત્ર હે એમની ગામશ્રી

બિહ્વાહીમાં હુકાન હે. ૧૦૦

શા. વાનાજી, સુમાજી, હકમાજી, વન્ના

જી, એ ચારે નાદ શેવ સવાજીના સુપુત્ર
હે એમની હુકાન ગામશ્રી બાલાજીના

દેવલ ગામમાં હે. ૧૦૦

શા. મનાજી, જેવાજી, સદાજી, એ ત્રણે

નાદ શેવ મોટાજીના સુપુત્ર હે એમની

હુકાન તાલિકોટમાં હે. ૮૫

શા. રાજાજી, મોતીજી, કુશનાજી, વન્ના

જી, લખમાજી, એ પાંચે નાદ શેવ વરના

જીના સુપુત્ર એમની હુકાન તાલિકોટમાં હે. ૫૧

શા. નરસિંહજી તે શેવ મોટાજીના સુપુત્ર હે ૪૧

શા. તુનીલાલજી તે શેવ દેવરાજજીના સુ

પુત્ર હે જે ગામશ્રી સીરોહવાલાને નામે

લંલસવાય હે એમની હુકાન પેનબંદરમાં હે. ૪૧

કસુરજી, ગેનાજી, ચિમનાજી, લખમાજી

એ ચારે નાદ તે શેવ ચેલાજીના સુપુત્ર હે. ૩૫

શા. રાજાજી, પ્રતાપજી, સરૂપજી, એ ત્ર

जयस्तस्य, प्रमोदश्च प्रमोदयुक् ॥ ४ ॥ सौधर्मस्यामिनो गढे, संति. राजेंद्रस्त्रयः ॥ तेनेयं कल्प
सूत्रस्य, वात्तां बालावबोधिनी ॥ ५ ॥ कृता. सूत्रपदैर्युक्ता, सर्वसारंशसंयुता ॥ सायोगोषद्धनं
येन, न कृतं तस्य हेतवे ॥ ६ ॥ अथ्वे खवेदनैके, (१९४०) माधवे च सितेतर ॥ पक्षे दिने
द्वितीयायां, मंगले लिखिता. त्वियम् ॥ ७ ॥ इति श्रीराजेंद्रस्त्रिरिविचित्तायां प्राकृतनाथायां बालाव
बोधिनी टीका कल्पसूत्रस्य समाप्ता ॥ श्रीरस्तु, कल्याणमस्तु ॥ संवत् १९४० ना वैशाखवदि
बीजना दिवसें बालावबोधिनी टीका संपूर्णं पर्ह ॥ जांबुवा नगरे ॥

॥ नद्धारक श्रीराजेंद्रसुरिकृता
श्रीकल्पसूत्रस्य बालावबो
धिनी वात्तां समाप्ता ॥

नर्वे स्तीजे, यावत् मोक्ष जाय परंतु सात आव नवतो जलंघे नद्दी तेमज केटलाएक सातमे
 तथा आवमे नर्वे तो अवश्य मोक्ष जाय ॥ ६३ ॥ ए चोमासानी मर्यादा पाले ते साधुने जे
 फल याय तेनी अठावीसमी समाचारी जाणवी ॥ ६७ ॥ ॥ ते काळने विषे, ते समयने
 विषे अमणजगवंत श्रीमद्धावीर स्वामी राजगृही नगरीये गुणशील नामे चैत्यने विषे इहां जे
 बागमां यक्षुं देहरं द्योय ते बागने चैत्य कद्दीये ते चैत्यने विषे घणा साधुजमां, घणी साध्वी
 जमां, घणा आवकोमां, घणी आविकाजमां, घणा देवोमां, घणी देवीजमां बेग थका अर्थात्
 जगवान् बार परषदामां बेग थका एवां वचने करीने कर्हे ए कल्पने पालवाजुं फल बत्तावे
 एवो प्ररूपे, ए पंजुसणकल्पनामा अध्ययन दशाश्रुतस्कंधनो आवमो अध्ययन, ते अर्थस
 हित, हेतुसहित, कारणसहित, सूत्रसहित, अर्थसहित, सूत्रार्थसहित, दृष्टांतसहित, वारंवार
 उपदेश करीने देखावे एवो जे. जंबु (में के०) हुं आ सूत्र नदबाहु स्वामीये रच्युं जे दशाश्रु
 तस्कंधमां आवमो अध्ययन करीने रच्यो जे पण वाचना सर्व सुधर्मस्वामी अने जंबुस्वामीनी
 जाणवी ॥ ६४ ॥ मंध्यामंध ॥ १२१६ ॥ इति नवमं व्याख्यानम् ॥ ७ ॥ इति श्रीकल्पसूत्रस्य
 बाजावबोधिनी नाषा समाप्ता ॥ ए कल्पसूत्र दशाश्रुतस्कंधसूत्रनो आवमो अध्ययन जे, तिहां
 पण एजुं सहिनाण जे ॥ सर्वेणु सूत्रेणु वरप्रशस्ति, र्यस्यास्ति सर्वेष्वतिमुख्यता च ॥ तत्कल्पसूत्रं
 मम कल्पसुद्धं, चारित्रिकार्थं मुन्यमुक्तसदास्तु ॥ १ ॥ सौधर्मपदे सुपरंपरार्थां, सूरीश्वरा ये च वरा
 बज्जुः ॥ वंदे सदा तान् वरसूत्रदान्वा, श्रीरत्नसूरीन्सुमुनींस्तथापि ॥ २ ॥ श्रीमद्वृत्तमादिशुणवान्
 यशवाज्जमीशो, जातः कुमागणधरः प्रवरान्जकर्चा ॥ चित्रा लता चरणसेवनतत्परान्नुत् तस्या
 पि तां हृदि शुरुः स च नो दधार ॥ ३ ॥ देवैरुविजयो वंद्यः, तडिष्यो बहुकीर्तिनाक् ॥ कल्याणवि

प्रववाहुं प्रयोजन कह्युं ठे ? शुरु कहे ठे, साधु जे ठे ते चोमासा विना शेषकालमां तो सा
 मान्य प्रकारना तप करे ठे परंतु चोमासाना कालमां घणा प्रकारना विशेष तप करे ठे माटे
 कोइ तपस्वी डुर्बल होय अने किहू सुर्बा खाइ पडीजाय तो, जे दिशार्ये गयो होय ते दिशार्ये
 आचार्ये याद राखीने निगाह करावे, खबर काह्वाडावे, शोध करावे जे एटलो वखत केम ला
 ग्यो तेमाटे खबर करावे ते सार आचार्येने पूढीने बाहार जुं जोइर्ये ॥ ६१ ॥ ए प्रतिज्ञा
 राय करवान्नी बढीसमी समाचारी जाणवी ॥ ६२ ॥ ॥ वर्षीकालमां चोमासुं रहेला साधु
 साध्वीजिने औषध प्रमुख कामने लीधे वैद्यनी पासं जुं पडे तो चार योजन तथा पांच यो
 जनपर्यंत पोताना गामथी जे गाम दूर होय ते गामे जुं एटले सोल तथा बीस कोश दूर जाइने
 ते गाममांथी औषध लाइ पावो फरी आवीने जो पोते रहेला गामनी मांहे जपासरामां दिवस
 वतां आवी न शकाय तो तेज गामनी बाहेर आवी रहेहुं पण जे गाममां औषधादिक लेवा
 गया ते गाममां राजे रहेहुं नही. अथवा दिवस वतां गामनी बाहेर न पोहोची शकाय तो
 मार्गेमां रहेहुं ॥ ६३ ॥ ए औषधादिक लेवा माटे चारथी पांच योजन लगे जवानी सत्तावी
 समी समाचारी जाणवी ॥ ६४ ॥ ॥ इत्यादिक संवत्सरीनो थविरकल्प जेवीरीतें कल्पसू
 त्रमां कह्यो ठे तेवी विधिथी करे, ज्ञान, दर्शन अने चारित्रिनो मार्ग जेरीतें जगवाने कह्यो ठे
 तेम करे, नजा प्रकारथी मन, वचन अने कायार्ये करी फरशे, अतिचाररहित पाजे, विधि
 सहित शोना करी दीपावे, जाव जीव सुधी आराधे, कांठे पहोचाडे, लोकोमां कीर्ति करे,
 आराधीने आझासहित पालीने केटलाएक निर्भय तो तिहिज जवमां सीजे, तत्त्वने जाणी,
 कर्मोथी रहित थइ, सर्वसंतापरहित थइने सर्व डःखथी हटे, मोक्ष जाय, केटलाएक त्रीजे

एतुं जाणीने तिह्वांणी जवयो. जइने. मुनिने वंदना करी जोयुं. तो साधु महातपस्वी देखाय ते. तेने आवर्के पूवहुं महाराज आपने हुं जोइयें हैयें? मुनियें कहुं सिंहकेसरीया मोदक खपे ते! आवर्के कहुं सुखें द्यो, अमारें घेर घणा ते निर्दोष ते. एतुं कढीने सिंहकेसरीया मोदकनो घाल जरी लाव्यो. अने मुनिने बहोराय्या. तेवार्हे मुनिजुं मन तेकाणे आव्युं आवक बौद्धो स्वामी. पुरिमार्दना पञ्चकाणनो वखत आव्यो के नव्ही? मुनियें उपदेश आपी आकाशमां जोयुं तो निर्मल तारा, नकुजनी श्रेणिसहित चंडमाने जोइ. चित तेकाणे आवी गहुं तेवार्हे विचाहुं जे धिक्कार ते! में आहुं कहुं! जे हुं राज्ञीनो गोचरी करवा निकळ्यो! महारो साधुनो आचार किह्दां गयो! एम पश्चात्ताप करतो. यको नगरनी बाहेर आवीने सज्जोकविधिसहित मोदक परववतो यको विचारे ते के अरे कर्मने जीतहुं. घयुं सुसकीज ते! अरे में आ खोहुं काम कहुं धर्मनी निंदा करावी, एवीरीतें पश्चात्ताप करतो करतो झुझयान आवतो यको दूपकश्रेणी चढीने केवळज्ञान पाम्यो. इह्दां परमार्थ ए ते के जेम एये जोजना वयथी सिंहकेसरीया मोदक बहोया तेम बीजा साधुयें लेवा नव्ही. एवां इह्दां घणा दृष्टांतो ते पण अमे केवला ल खीयें. ए जोजनपिन जपर दृष्टांत कह्यो ॥ ४ ॥ ए पर्वमां सर्व प्रकारें क्रोधादिक नव्ही करवा ॥ हवे वर्षादमां पंछसण करीने रहेजा साधु साध्वीज्यें जीवादिकनी उत्पत्तिने लीधे त्राण जपा सरा राखवा तेमां जे जपासरामां पोतें रहे ते जपासरानें तो प्रतिदिवस जणवार पडिजेह्वाण क रहुं पूंजवो अने बीजा बे जपासराने एकवार पूंजवा पडिजेह्वाण करां ए पूंजवा पडिजेह्वानो पञ्चीसमी समानाचारी जाणवी ॥ ५ ॥ ॥ वर्षादमां रहेजा साधु साध्वीजने पोतानी मरजीमां आवे तिह्दां जहुं ह्योयतो गुरुने पूढीने जाहुं. दिशि बत्तावीने जाहुं. शिष्य पूढे ते के सा वास्ते

आवो. ते स्त्री धृत गोल लेवा सार नीसरणी उपर चढी ते वेलायें साधुने बोलाव्यो. साधु बोळ्यो देवदत्त आ नीसरणी जरा अलग्गी लढ व्यो तो सारीरीतें वद्दोरीश, देवदत्ते नीसरणी दूर करी साधुर्यें रुढी रीतथी सेवों अने धृत गोलना पात्रा नरी लीधो; स्त्री उपर उनी उनी हांको करवा लागी, के अरे एने कां वद्दोरवे ठे; आ मुंनो ठे एवीरीतें बकवाद करवा लागी पण जोर चाव्युं नद्दी साधु पण पात्रा नरीने निकलतो अको नाक उपर आंगुली फेरवीने स्त्रीने जणायुं के तदारुं नाक कपाड गयुं. एवी संझा करी उपासरे आवीने सर्व साधुयोने जमा ह्या एम जे रीतें ए साधुर्यें अनिमान करीने आहार लीधो ते रीतें बीजा साधुर्यें आहार लेवो नद्दी. ए कथाउं जो विस्तारें जोवी ह्योयतो पिंगनिरुकिनी टीकाथी जोड लेवी आहीं संक्षेप मात्र लखेली ठे. ए मानपिंग उपर दृष्टांत कह्यो ॥ हवे मायार्पिंग उपर आषाढनूतिनो दृष्टांत कहे ठे; जेणे राजगुद्दी नगरीमां नटवाना घेरथी रूपपरवर्त्तन करीने पांच लाडु वद्दोखा ठे ए कथा असिद्ध ठे माटे लखी नथी तेवीरीतें पण साधुर्यें नद्दी वोद्दोरवुं. ए मायार्पिंग उपर दृष्टांत कह्यो ॥ ३ ॥ ॥ हवे लोचपिंग उपर सिद्धकेसरीया साधुनो दृष्टांत कहे ठे. चंपानगरीमां उत्सवना दिवसें एक साधुर्यें मासखमणने पारणे अजिग्रह लीधो के महारे आज सिद्धकेसरीया मोदक वद्दोरवा. पढी घरघर नभ्यो पण लाडवा कोड आपे नद्दी. अने बीजुं अन्न तो साधु पण ले नद्दी. पढी लाडु नद्दी मजवाथी मुनिहुं मन संक्लिष्ट अड गयुं. ते अर्द्ध राजी लगण घरघर धर्मज्ञान देतो फ़खो. लोचना वयथी राजनी खबर पण रद्दी नद्दी. राजीयें कोडएक आवकने घेर जड धर्मज्ञान दीधो. ते आवक महानंजीर ठे. मातापितासमान ठे तेणे राजनो धर्मज्ञान सान्जलीने विचायुं जे कोड कर्मना वयथी. साधुहुं मन मगमग अड गयुं ठे.

બોલી મારવીયો જમ્નાડ, મારવીયો ઝઢાખીને વલી પૂલ્યું. હવે શું કરું ? સ્ત્રી બોલી મલમૂજ પરતી આવ, તે પરતી આવ્વીને ફરી બોલ્યો. હવે શું કરું ? સ્ત્રી બોલી હું સુંદર હું તું મહારા પગ માવ વંપી કર, તેવારે પગ માવવા લાગ્યો તે જોઈ લોક બોલ્યા; ઇ સ્ત્રીકિંકર હે. તેમ હે દેવદત્ત ? તું પણ તેના ઝિવો હોય તો હું યાચના કરું નહીં દેવદત્તે કહ્યું હું ઇવો નથી ॥ ફરી ચોથી કથા પૂ વવાથી સાથુ કહેવા લાગ્યો. ઇક કુલપુત્ર સ્ત્રીને વશ થઈને તેના વલ્લભમુલ્ય ધોવાનું કાર્ય નિત્ય કરે તેનું લોકોયે તીર્થસ્નાતા ઇવું નામ દીધું ઇમજ પાંચમાનું નામ ગદાપરચી જાણવું ॥ હવે જાની કથા કહે હે. ઇક કુલપુત્ર સ્ત્રીને વશ થયો, તેને પુત્ર થયો. સ્ત્રી કહે બોકરાને હંગાવી લાવ તે નિત્ય બોકરાને હંગાવે, સ્નાન કરાવે, તે દેચી લોકોયે હદનીયો ઇવું નામ આપ્યું. માટે ઇની પેરે તું જો સ્ત્રીને વશ ન હોય તો તહારી પાસે યાચના કરું. દેવદત્ત બોલ્યો હું તેવો નથી તમે સુલે માગો ॥ તેવારે બીજા સર્વ પંચાયતી લોક બોલ્યા. હે વેજાજી, સ્ત્રીને વશ થયેલાના સર્વ દોષ ઇમાં હે. ઇવું હાસ્યપૂર્વક બોલ્યાં. તેવારે દેવદત્ત બોલ્યો હે નગવાન્ ! ઇતો મહારી હાસી કરે હે. આપને ઝે ચાહના હોય તે સુલે માગો. તેવારે વેલો બોલ્યો ઘૂત અને શ્વાન સહિત સેવો વહોરાવો. દેવદત્તે કહ્યું ચાલો હું આપને વહોરાવું. ઇવું કહી તિહાંથી ચાલ્યો. અને સાથુને સાર્થે લઈ ઘેર આવ્યો. તેને રસ્તામાં સાથુર્યે કહ્યું કે તહારી સ્ત્રીતો મહારી સાર્થે લાડી હે. તેને દેવદત્તે કહ્યું તમે ધરની બાદેર ઝના રહેજો હું બોલાવું તેવારે આવજો. યહી સાથુ બાદેર ઝનો રહ્યો; દેવદત્ત ધરમાં જઈને સ્ત્રીને કહેવા લાગ્યો; આજ બ્રાહ્મણોને જમવાનું કહ્યું હે, તે જમવા આવશે કાંઈ ધરમાં રાંધેલું અન્ન હે ? તે બોલી સેવો તયાર હે. દેવદત્તે જાણ્યું ઇ સ્ત્રી હતાં તો દેવાય નહીં. ઇવું ચિંતવીને સ્ત્રીને કહ્યું કે નીસરણી ચઢીને ઝપરથી ઘૂત ગોલ લઈ

भयो. एम नित्य करतो जाय. प्रजातना नित्य चूजानी राख काढाडवी पडे तेने लीथे आंशु लीज धोली पडी गइ; लोकोये तेहुं श्वेतांशुली एहुं नाम आण्युं. तेम हे देवदत्त तुं पण स्त्रीने वश न होय तो हुं याचना करूं. तेवारें देवदत्त बोळो हुं स्त्रीने वश नथी ॥ वली बीजा शुवान पुरुषें पूबहुं. आ तो तें भमांथी एक वार्त्ता कही पण बीजी पांच वार्त्ता संजलाव. साधु बो ल्यो एक कुजपुत्र हत्तो ते स्त्रीने वश थयो तेने स्त्री ढोलीया उपर बेठी बेठी कहेवा लागी के हुं पाणी नही लावीश माटे हुं जइ तलाव उपरथी पाणी नरी लाव तो रोटला हुं बनावी आ पीश. तेपण स्त्रीने वश थयो थको लोकोनी लाजथी, जेवारें पावली एक पहोर राजी रहें तेवारें नित्य माथे धडो लइ पाणी नरी लइ आवावा लाग्यो. राजीना बगला प्रमुख जनावर बीक पामीने तलाव उपरथी उडवा लागे तेनो गडबडाट थाय तेथी लोकोये जाण्युं; आ हुं नित्य उपरुच थाय ठे ! बगला केम उडे ठे ! पवी शोध कराव्यो तेवारें जाणवामां आव्युं जे कुज पुत्र पाणी नरवा जाय ठे तेथी बगलाप्रमुख उडे ठे. पवी लोकोए बगोभो एहुं नाम पाडी दीहुं माटे साधुये कहुं जो तुं पण एवो न होय तो हुं जाचूं. देवदत्तें कहुं हुं एवो नथी ॥ ते वारें वली बीजा शुवाने पूबहुं त्रीजानी कथा कहे. साधु बोळो एक कुजपुत्र स्त्री परणीने तेने वश थयो; पवी नित्य प्रजातें उठी हाथ जोडी स्त्रीने कहे के स्त्री हुं हुं काम करूं ? स्त्री बोली सर्व रसोइ कर; तेवारें तेणे रसोइ तयार करी वली स्त्रीने कहेवा लाग्यो; हवे हुं करूं ? स्त्री बोली गादी विजावीने पाटलो सूक; ते पण कहुं; वली पूंबहुं हवे हुं करूं ? स्त्री बोली म हारी बाह पकडीने मने गादी उपर बेसाड, तेणे बाह पकडीने गादी उपर बेसाडी वली पूबहुं हवे हुं करूं ? स्त्रीयें कहुं रसोइ पीरस; रसोइ पीरसीने वली पूबहुं हवे हुं करूं ? स्त्री

હાહી સૂંવ્યો. તેવારેં ચેલો બોલ્યો હું જોતો સ્વરી કેમ હુલ્સે. તારો પાસેથીજ સેવો લઈ જાવું
 તો મહારું નામ સાધું જાણજે. કોઈ પણ રીતે અવશ્ય લઈ જઈશ. તેવારેં મોજાણી બોલી. જો
 હું સેવો લઈ જાય તો મહારું નાક ગયું એમ જાણજે પરંતુ મહારું નાક હોયતો હુને સેવો લઈ
 જવા દેશ્ય નહીં, તે સાંનલી સાધું તિહાંથી નિકલી અગલ જઈ કોફને પુલયું કે આ ઘર કોનું
 છે? એના ધરનો માલક કિહાં છે? તેવારેં કોઈપ કહ્યું, એ દેવદત્તનું ઘર છે, તે હમણા પંચાય
 તીમાં વેતો છે, તેવારેં તે સાધું તિહાં ગયો અને કહેવા લાગ્યો અરે પંચાતીયો તમારામાં દેવ
 દત્ત કોણ છે? તે બોલ્યા હું કામ છે? સાધુયેં કહ્યું તેની પાસેથી કાંઈ માગવું છે, પંચાતીયો
 બોલ્યા અરે એ કપણ પાસેથી હું માગવા વાદે છે? તારારે માગવું હોયતો અમારી પાસેથી
 માગ કે બેચો તારારું કાર્યે સરે. તેવારેં દેવદત્ત બોલ્યો દે સાધુજી જે તમે માગશો તે હું
 આપીશ. તેને ચેલાર્યે કહ્યું. દે દેવદત્ત બેવીરીતેં હ જાણા. સ્ત્રીયોને વશ હતા, તેવીરીતે
 જો હું સ્ત્રીને વશ ન હોય તો હું કહું હું કે તારારી પાસેથી કાંઈ માગું. તે સાંનલી પંચ-બોલ્યા;
 તે હ જાણા કોણ હતા? બે સ્ત્રીયોને વશ થયા હતા તેની કથા કહો. તેવારેં ચેલો
 બોલ્યો. એક કુલપુત્ર હતો તે પરણીને પત્ની સ્ત્રીને વશ થયો, પ્રજાતે ત્રણ લાગી સ્ત્રીની પાસેથી
 સ્વાવા માગ્યું, સ્ત્રી ઢોલીયા અપર બેવી થકીજ કહેવા લાગી કે જો હું છુલ્યો હોય તો ત્રણ
 માંથી રાશ્વ કાહાહી બારેર નાશ્વ, ફંથણ લાવ, ત્રણમાં અમી બાલ, માથે હાંખી ચઢાવ, તેમાં
 પાણી નાશ્વ, કોજામાંથી ચાવલ લાવી તેને સોથી સાપ કરીને હાંખીમાં નાંચી પચાવીને ત
 ધાર કર; તયાર થયા પત્ની મને હાંક મારજે તો હું ગ્રીને પીરતી આપીશ. એ વાત સાંનલી
 કુલપુત્ર બોલ્યો હું કદે છે તે સત્ય છે. એમ કહી તહતિ કરીને પૂર્વોક્ત સર્વે કામ કરવા લા

बोव्यो जे आ आजना जमणमां नही आपो तो फरी जमण आगे तेवारें आपजो. एवुं कही चालतो थयो, साधुजुं बोजवुं छुवुं थाय नही. एटलामां बीजा महीनाने पारणे फरी पण कोइक ब्राह्मण मरण पाव्यो. तेना जमणमां वली साधु पण पारणुं करवा माटे गोचरीयें आव्यो. परंतु कोइयें वहोरवावुं नही, तेवारें वली क्रोधखी बोव्यो, त्रीजाना जमणमां वहोरावजो, एवुं कही जतो रह्यो. एम वली पण त्रीजा महीनामां कोइ मरण पाव्यो तेना जमणमां पण वहोरावुं नही. तेवारें साधु क्रोधखी चोथाना जमणमां वहोरववाजुं बोव्यो. ते शब्द कोइ मोकरो पाज उपर बेगो हतो तेना काने पच्यो. तेवारें मोशायें वरना थयाने कहुं के आ साधुने वेवर आपीने खुसी करो नही तो वली पण कोइ मरगो. एवुं समजो साधुने बोजावी वेवर वहोराव्यो जेम ए साधुयें क्रोधखी वेवर वहोखो तेवीरीतें कोइ पण साधुयें वहोरवुं नही ॥ ए क्रोधपिंन उपर जेवरीया साधुनो दृष्टांत ॥ १ ॥ ॥ हवे मानपिंन उपर से वैया साधुनो दृष्टांत कहे जे. कोशलदेशमां गिरिपुष्पनामा नगरने विषे एक सेवोडुं पर्वे आव्युं तेवारें सुवान साधु एकठा मिठ्या तेमां एक साधु बोव्यो आजतो सेवैया पर्वे जे माटे सेवो ला वीह्युं तेमां ह्युं वथाइ जे ! परंतु काळे प्रजातें खांन धी सहित जे सेवुं लावीने सर्वे साधुजनें ज माडे ते लडिववान् जाणवो. तेवारें वली एक शिष्य अजिमान करीने बोव्यो जे हुं काळे सेवो लइ आवीने सर्व साधुजनें जमाहुं. तो महारं नाम फलाणुं ते खरे खरं करी जाणजो एवो अजिमान करी बीजे दिवसें महोटा महोटा पात्रा जोलीमां नारवीने गोचरी गयो. तिहां एक गोवने घेर सेवो देखीने मागवा लाव्यो. के गोवाणीजी अमने सेवो वहोराव. पण ते गोवाणी जोनखी हती माटे बोली, अरे जा जा, दूर जा, तुने सेवो नही मजे, ए प्रमाणे ललकारीने का

के हे जमाइजी अजो तमारे अमारे संसणुं ठे ते सर्व चांगो. माटे आपणे वे नेला बेसी जमीये. एम कही जमाइनी नेली साथे जमवा वेठी पण जमाइनी तरफ घालीतुं नीचाण बाळु आवेलुं व्हुं तेथी धी सर्वे जमाइ तरफ थइ गहुं व्हुं. एहुं जाणीने सासु जलंजातुं मिस करीने आंगुली सुंधी पोतानी तरफ खेंचती जाय ने जमाइजीने कहेती जाय के तदारामां एटला चांक ठे के प्रथमतो हुं होली उपर नही आव्यो, बीजो बीवाली उपर नही आव्यो, त्रीजो अक्षयत्रीज उपर नही आव्यो, एहुं बोलती बोलती सर्व धृत पोतानी तरफ खेंची लीहुं तेवारें जमाइयें जाणुं जे सासूतो धणी समजणवाली देखाय ठे. धीतो सर्व पोतानी तरफ खेंची लीहुं एहुं जाणी घालीमां हाथ फेरवीने बोव्यो, सासुजी ! जे बवातुं व्हुं ते थयुं पण व्हे तमारुं अने महारुं वेडुतुं मन एक करी व्यो. अजिया गजिया आज पवी सर्व अपराध ॥ एहुं कही घाली उपाडीने धी खांफ सहित सर्व खीर जमाइ पीगयो अने बोव्यो व्हे आपणुं सर्व रुसणुं मटी गहुं माटे तमें खुशीमां रहेजो ॥ ॥ एवी रीतें धर्मिंर्षि जीवनें पण कोइ राग देष उपज्यो होय ते सर्व स्वभाववो पण पंजुरणमां राग देप राखवो नही मिहामिडकडं दे वो ॥ १ ॥ ॥ वली आ पंजुरण पर्वमां क्रोध, मान, माया अने लोन करवो नही एनी उपर अनेक व्हटांत ठे पण पंजुरण पर्वने विपे गोचरीमां क्रोध, मान, माया अने लोन ए चार वाना सर्वथा न करवा तेनी उपर व्हटांत कहेतो थको प्रथम क्रोधथी आद्वाराविक लेंवा आश्रयी व्हटांत कहे ठे. व्हस्तिकव्यनामा नगरमां एक सासु मासितपने पारणे गोचरी क रवा माटे ब्राह्मणोमां कोइ मरण पासेलातुं जमण थयुं ठे तिदां गयो, तिदां ब्राह्मणो वेवर खाय ठे सासु धणो वखत जेन्तो रह्यो पण कोइये सासुने दीहुं नही. तेवारें सासु क्रोध करीने

झकड़ं आपे माटे ए प्रकारें भिडाभिडकड़ं देवाथी कार्यस्तिदि न थाय, वारंवार पाप करवा. अपने वारंवार भिडाभिडकड़ं देवो ते काममां न आवे. तो छुं करवुं ? तोके सासु जमाइनी पेरें सर्व अलिया गलिया करवा; ते कथा कहे वे. एक तुद खी हत्ती तेनी पारें घणुं ड्व्य हतुं परंतु जुन न हत्तो अपने पोतें विधवा घणो लोनी अपने कंजुस हत्ती. धननो संग्रह करे पण पेटमां खाय नही तेने एक दीकरी हत्ती तें कोइ कुलवान् ठोकरानें परणावी पण पोतें लोनी हत्ती माटे जमाइने दायजो प्रमुख कांड दीहुं नही. तेथी जमाइ कचवाणो, नाखुश थयो. होली दीवाली प्रमुख कोइ पर्व जमवा आव्यो नही; तेवारें लोको तुद खीने कहेवा लाग्यां के अरे पापणी ! आ तहारो एकज जमाइ वे तेने पण जमाइती नथी ! ठोकरोतो ताहारे वे नही. तो तहारुं आ धन ते कोण खावो ! अपने कोने काम आववो ! तेवारें लौकिक रीती साचववा माटे जमाइने घणी मनवार करीने बोलाव्यो, अपने कहेवरव्युं के हे जमाईजी आज तमे एकलाज पधारजो. ते सांजली जमाइना भित्रो कहेवा लाग्या के आज जुजने सासु बहुं ड्व्य आपीदेवो. पढी जमाइ सासुने घेर एकलो जमवा गयो, तेने सासुर्ये रवीर पीरसी वली वाटकीमां रुनो पुंनडो नाखीने घृत पीरसवा आवी, वाटकी मांहेथी घृतनुं टीपुं टीपुं धालीमां पडे पण वधारे पडे नही. तेथी घणी देर लागी. सासुर्ये विचाखुं जे जमाइ ह्मणा नाकारो करवो; अपने जमाइयें जाणुं जे आ तो मने ठगवा आवी वे. तेथी सासुनो ह्वाथ प कडी वाटकीनुं मढोडुं धालीमां ठंहुं करी लीहुं अपने सासुने कहेवा लाग्यो के जीजी घणुं थयुं हवे म नाखो, सासुर्ये जाणुं जे, अरे वाटकीतो खाली थइ गइ, धीतो बहुं जमाइजी खाइ जावो एतो ठीक थयुं नही माटे कांड श्रुति करवी एम विचारिने जमाइने कहेवा लागी

इहां आवी एथी हुं अपराधथी थइ माटे आप महारो ए आपराध खमजो, तेने चंदनार्यें
 कहुं दे न्है ? तुं उत्तम कुजनी जपनी वो माटे तारे एम न करवुं. मुगावतीर्यें कहुं. हवे हुं
 एम केवारें पण करूं नही. एहुं कहेती वारंवार चंदनबाळाने पगे लागती शुद्ध मनथी खमा
 वती थकी तत्पर रहेलीने केवलज्ञान जपजी गयुं अने चंदनाने तो चंपी करावतां निझा आवी
 गइ. एवामां अंधकारने विपे सर्प आवतो जाणीने मुगावतीर्यें चंदनानो ह्याथ जपाडीने
 संथारा जपर मुक्क्यो; तेवारें चंदना जायत थइने पूढवा लागी के महारो ह्याथ कोणे जपाड्यो;
 तेने मुगावतीर्यें कहुं सर्वनो संघटो थवाने लीथे में तमारो ह्याथ उंचो राख्यो; चंदनार्यें पूढवुं.
 एवां अंधकारमां सर्प आवतो तमारा जाणवामां केवीरीतें आख्यो ? मुगावतीर्यें कहुं आपना
 प्रतापथी ! चंदनार्यें कहुं, हुं ! तमोने केवलज्ञान जपन्युं वे ? मुगावती बोली आपनी कपाथी.
 तेवारें चंदनार्यें जाणुं जे, अरे में केवलीनी आयातना करी. एहुं चिंतवीने वारंवार खमा
 वती खमावती मिहामिडक्कडं देती देती; तेपण केवलज्ञान पामो. ॥ एवीरीतें नव्यजीवोये
 मिहामिडक्कडं देवो. परंतु कुंनार अने चेलानो पेरे नही करवुं. ते कथा कहे वे. जेम एक
 लघु शिष्य हतो ते कुंनारनां नांवा तावडे खूके तेने कांकरा मारे; ते जोइ कुंनारें कहुं हांगा
 म फोडो; तेवारें शिष्य बोड्यो “ मिहामिडक्कडं ” ते सांजली कुंनारें जाणुं जे हवे नांवा फो
 ड्यो नही. पण शिष्यतो फरीने तेवीज रीतें कांकराथी कुंनारनां नांवा फोडवा लाख्यो अने
 कुंनार नाकारो करे तेने शिष्य वारंवार मिहामिडक्कडं देवा लाख्यो; ते जोइ कुंनारें पण एक
 कांकरो लाइ शिष्यना कानमां नारवीने कान मसळ्यो, तेवारें शिष्य बोड्यो. अरे कान छवे वे
 ते सांजली कुंनार बोड्यो. मिहामिडक्कडं एवीरीतें वारंवार चेलो कहे; अने कुंनार मिहामि

संघषी बाहेर कढाडी मूकवो, तेना जपर दृष्टांत कहे ठे. एक खेडा गामनो रद्देवासी कोइ ब्राह्मण हतो; ते खेतीनो धंधो करे; तेनो हज खेडवामां बलद हांकतां हांकतां गळीयो अइ बेशी गयो, तेने जठाडवानां घाणा प्रयत्न कखां पराणानी मार आपी, पाटुर्ये माखो तो पण जवीने चाळे नही; तेवारें ब्राह्मण रीसैं धमधमतो ते बलदनी जपर खेजना ठेफा नाखवा लाग्यो ते ठेफा नाखतां नाखतां बलद आखो ठंकाइ गयो, कदर्थनाथी ते बलदनुं थास रं धाणुं तेथी मरण पाव्यो ब्राह्मणने गोहृत्यानुं पाप लागुं, ब्राह्मणे महागुरुषोनी पारसेथी प्राय श्रित छेवा मागुं कहुं के गोहृत्यानो दंभ आपो, महागुरुषोर्ये कहुं ताहारो क्रोध जतखो के नथी जतखो ? ब्राह्मण बोड्यो ह्मण बलदने देखुं तो मारी नाखुं. तेवारें महागुरुषोण कहुं के आ पापीनें शो दंभ आपीर्ये के जेथी ए छुड थाय. एतो अछुड ठे. एवुं कही न्यात बाहार कढाडी मूकयो. एवीरीतें साधुपण जे क्रोधने त्यागे नही तो तेने संघ बाहार करी मूकवो ॥ हवे पोताथी अपराध थयो ह्योय तो मृगावतीनी पेरें खमाववो. पोतानुं मन छुड करीने मिहामिडकडं देवो. ते कथा कहे ठे. एक दिवस श्रीमहावीरस्वामी कोसंबी नगरी समो सखा, तिहां चंड ने सूर्य बे मूल विमाने वांदवा थाव्या, चंदनबाजा, मृगावती प्रमुख तिहां बेवी हती; तेमां चंदनबाजा तो सूर्य अस्त थतो जाणी तिहांथी जठी पोताने जपासरे आवी अने मृगावती तो जगवाननी देशनामां मोहित अइ थकी तिहांज बेशी रही, पढी सूर्य ने चंड जेवारें पोताने स्थानर्के गया तेवारें अंधकार अइ रह्यो तिहां मृगावतीर्ये चंदनाने दीवी नही तेथी एकजीज जय पामती जपासरे आवी. तिहां इरियावहि पडिक्रमि चंदनबाजाने नमती थकी, पगचंपी करती थकी कहेवा लागी के हे स्वामिनी ? हुं राजनी एकजी

एक बलद जेवा सारु गामना धूर्त लोक बोध्या. छुड आ एक बलदनी गाडी चाले ले. एहुं बीजा लोकोये पण सांजलुं अने गाडावाले जाएलुं जे आ छुल लोको म्हारो एक बलद खोँसी जेवानो जपाय करे ले माटे ए प्रत्यक्ष चोर ले केमके म्हारा तो बे बलद ले तेने तुपा बीने ए लोको एक बलद कहे ले; माटे कपटी ले. एमचिंतवीते कुंनार पोताना ठामडा वेचवामां एकचिते तत्पर थइ गयो तेवारें बलदीयाने धूर्त जइ गया पढी कुंनार जेवारें वासण वेची तयार थयो तेवारें जोवा मांमहुं तो एक बलद दीवो नही पढी घणी ह्को मारी के अरे म्हारो बलद कोण जइ गयो !! तेने लोको कहेवां लाग्या के अमेतो एकज बलदनी गाडी सांजली हती. ते सांजली कुंनार घणुं डःख करवा लाग्यो लेवट निराश थइने पोताने स्थानके जतो रह्यो पण क्रोध करीने सात वर्षे लगण खेजखलां बाध्या, एकदा कोइ थहूनी यात्रामां गामना लोको एकठा थया ले; ते वखत गामना लोकोये पडह वजाव्यो के जे अमारा धानना खेज बाले ले ते प्रगट थाज. ते सांजली कुंनार पोतानो वेब बलदावीने बोधो के जेनी एक बलदनी गाडी तमे दीवी हती ते तमारो धान बाले ले. तेवारें लोकोयें जाएलुं जे एनी गा डीनो बलदीज आपणा लोकोये लीखेलो ले ते वेब बलदावीने बोले ले; माटे हवे एनो बल दीज आपी द्यो नही तो फरी धान बाजवो; पढी कुंनारने बलदीयो आपीने सर्व लोकोयें अपराध खमाव्यो तेमाटे प्रथम बनता सुधी अपराधतो करवोज नही. एवीज देव राखवी परंतु कदापि थइ जाय तो तरत खमतखामया करी अपराधनी क्मा मानी जेवी; के जेथी कोइ अनर्थ थाय नही. ए क्रोध उपर कुंनारनो ह्छांत. ॥ १ ॥ ॥ हवे जे पंछलणमां क्रोध धनो त्याग नही करे तेने जेम सडेला पानने बाहेर कहाडीने फेंकी आपीयें डैयें तेनी पेंवें

द्योतन ठे एवीरीतनो भान तेनी लजाटमां देइने जदायीराजा प्रतिमा लेवा लाभ्यो तो प्रतिमा तिहांथी ठवे नही. एटलामां आकाशवाणी थइ जे, प्रतिमा लइ जासो नही, कारणके वीत नय नगरमां धूलनो कोट पडवावालो ठे. तेवारें प्रतिमाने तिहांज राखी पोतें चंपप्रद्योतनने बांधी लइने चालतो थयो. मार्गमां पंजुसण पर्व आवा. जदायीराजार्ये तिहां पडाव कखो, पंजुसण कखा, अठाइ महोत्सव कखा, पोते उपवास कखो रसोइ करनाराजने कहुं के चंपप्र द्योतनने जे रुचे ते रसोइ करी जमाइजो. एहुं कहीने जदाधिराजा पोतानी जिनपूजादिक करणीमां प्रवर्त्त थइ गयो; रसोइ करनारें चंपप्रद्योतनने पूवहुं के आपना सारु केवी रसोइ बनावुं ? चंपप्रद्योतन बोखो जे जदाधि कहे ते बनावो, रसोइर्ये कहुं तेमणे तो आज पंजु सण पर्व ठे माटे उपवास कखो ठे ते सांजली चंपप्रद्योतने विचाखुं जे आज एणे मने जहेर आपवानो विचार राख्यो ठे तेमाटे जूदी जूदी रसोइ करवे ठे. एवा नयथी बोखो जे हुं पण आज उपवास करीश; जदायी राजा अमारो साधर्मी नाइ ठे, अमेपण एज धर्म पाळीये जैयें. एहुं रसोइ करनारे जइ जदायी राजाने कहुं तेवारें जदायीर्ये जाणुं जे ए धूर्तताथी बोखो ठे खरो तो पण महारोतो साधर्मी थयो. माटे एने खमाव्या विना पडिकमणुं करवुं सूजे नही. एहुं जाणी चंपप्रद्योतनने वंदीखानामांथी कहाडावी पोतानी पासें बोलावी तेना लजाटे सोनानो पट्ट वंधावी खमतरवामणा करी सत्कार आपीने पावो अयवंती नगरीर्ये मोकली दीधो. एवी रीतें वीजा नव्यजीवोर्ये पण जदायी राजानी पेरें खमाववुं; क्रोधनो त्याग करवो के जे थकी आराधकपणुं थाय ॥ वली जो अपराध करीने खमावे नही तो अन्त्येनी वुडि थाय. तेनी उपर दृष्टांत कहे ठे. एक नाममां कोइक कुंनार चांग्राहुं गाहुं नरीने वेचवा आवाये तेवारें तेनी

दासीहुं रूप वर्धन करी राजाने दासीउपर रागी करी गयो, पढी राजा अनलनिरि द्वाषीनी उ
 पर स्वारी करीने तिद्दां गयो, तिद्दां दासीने बोजावी, तेवारें दासी बोली, हुंतो प्रतिमा विना
 आहुं नद्दी तेवारें चंनप्रद्योतन राजा फरी पाढो उक्कयणीयें आवीने ते प्रतिमा सरखी बीजी
 प्रतिमा करावी तेने लहने वली वीतनय पाटण लहने. ते नवी प्रतिमा तिद्दां राखीने देवें
 दीधेली प्रतिमाने दासीसहित लहने उक्कयणीयें चाढ्यो आव्यो. हवे प्रजातें उदायी राजार्ये
 पोताना द्वाषीजना मद उत्तरी गया देखीने जाण्युं जे अनलनिरि द्वाषीनी उपर चढीने चंन
 प्रद्योतन राजा आव्यो हतो; ते वली सुवर्णयुक्तिका दासी अने प्रतिमा लहने जतो रह्यो.
 एहुं जाणाने क्रोधसहित दय सुमुटवड राजाजने साथें लहने उक्कयणी नगरी सह्यासुं चाढ्यो
 मार्गमां जेसलमेर ब्रह्मसर पासें आव्यो, पण मार्गमां पाणी पीवाने मळे नद्दी तेथी विलखो
 थयो थको राजार्ये चिंतापूर्वक प्रजावती देवीने याद कखो. तेवारें तेथें आवीने तिद्दां अखूट
 पाणी करी दीहुं ते स्थानकें पुष्करज प्रमुख पणा तलावो अखूट पाणी वाजा थयां. एवीरीतें
 उदाधिराजए सेना लहने उक्कयणीनी सीमामां आवीने तेरा दीधा अने चंनप्रद्योतन उपर दूत
 मोकली कहेवरायुं के दासी पाढी नद्दी आपे तो नळे हुं राखजे परंतु अमारी प्रतिमाजी
 अमोने पाढी आप. एवी मागणी करी; पण चंनप्रद्योतन राजार्ये प्रतिमाजी दीधी नद्दी. अने
 चौद बीजा सुमुटवड राजा साथे लहने उदायी राजाने सासुं लडवा आव्यो; तेवारें तिद्दां
 अनलनिरि द्वाषी विना लडाइ करवानो तेराव कखो, तोपण चंनप्रद्योतन प्रतिज्ञा तोडीने
 अनलनिरि द्वाषी उपर चढीने संध्याममां आव्यो; पढी मांदोमांदे शुक्र करता चंनप्रद्योतन
 द्वासी गयो. तेने अनलनिरि द्वाषी उपरथी उत्तारी नीचे नाखी महारी दासीनो नरतार चंनप्र

શુષ્ક શેષ ળં મહીનાહું રહું હે તે માટે રાજાને જઇ કહું કે મને આજ્ઞા આપો તો હું દીક્ષા લેવું રાજા બોલ્યો હું દેવલોક જાય તેવારે અને મહારે કહ્યુંની વેળા આવે તેવારે આવી સંનિધ્ય કરવાહું કહુલ કરે તો આજ્ઞા આપું. તે વાત પ્રનાવતીયે માની પઢી રાજાર્યે આજ્ઞા આપી. પ્રનાવતીયે દીક્ષા લીધી, સંયમ પાલી આશુષ્ય પૂરણ કરી દેવલોક ગઈ. તિહાંથી આવી યો ગીહું રૂપ કરીને રાજાને અમૃતફલ દેરવાડી જંગલમાં લફગઈ તિહાં ઘણા યોગીયો બેઠા હતા તે રાજાને મારવા જવળા રાજાર્યે વીક પામીને દેવતાને યાદ કહ્યો તેવારે દેવે આવી રાજાને તિહાંથી ઝપાડી સાહુડ પાસે મૂક્યો, રાજાર્યે જાણું જનતમાં સ્વરા આધારજૂતતો ઇજ હે. પઢી તેમની પાસેથી આવકના વ્રત લઈ આવક થયો. હવે પૂર્વેલી શ્રીવર્ધમાન સ્વામીની પ્રતિમાને પ્રનાવતી રાણી દીક્ષા લેતી વચ્ચે દેવદત્તા દાસીને પૂજવાહું કહી ગઈ હતી. તે પ્રમાણે તે દાસી નિત્ય પ્રત્યે પૂજા કરે હે. એક દિવસ કોઈ ગંધાર નામે આવક સર્વ ગામોના દેરાસર વાંદવાને નિકલ્યો હે તે વીતનય પાટણ આવ્યો, તેણે તે પ્રતિમાને પૂજી, તિહાં તે ગંધાર આવક અજારી થયો તેની દેવદત્તા દાસીયે ચાકરી કરી તેથી આવકને રોગ મટી ગયો અને નિરોગી થયો તેણે હ્રસ્વકાર કરવાવાંલી દેવદત્તા દાસીને બે ગોલીઝ આપીને કહું કે આ બે ગોલીમાંથી એક ગોલી સ્વામી મહાસ્વરૂપવાલી થઈશ અને વીજી ગોલી સ્વાવાથી જે મનમાં ચાહીશ તે પુરુષ વશ થઈ જાશે, એહું કહીને ગંધાર આવક જતો રહ્યો પઢી દેવદત્તાર્યે પર્દેલી ગોલી સ્વામી તેથી દિવ્ય રૂપ થયું તેણે કરી સુવર્ણશુભિકા એહું નામ દાસીહું પઢી ગયું. વલી વીજી ગોલી સ્વામી અને ચંદ્રપ્રયોતન રાજા સ્ત્રીયોનો લોહુપી હે તેને મનમાં ચાહીને ધાસ્યો જે મારો ચંદ્રપ્રયોતન રાજા નર તાર હોજો તેવારે શુભિકાના અધિષ્ઠાધિકે દેવે હ્રસ્વયણીમાં આવી ચંદ્રપ્રયોતન રાજાની આગલ

खततो ? तेवारें देवें उपयोग आपीने कहुं के ह्या महारा मित्र नागिल तें घणो ए मने वज्यो
 पण हुं तुह जोगने माटे व्यर्थ मनुष्य जन्म गमावीने आवा पुण्यहीन देवोमां आपी उपन्यो
 हुं तो हवे महारे हुं करहुं ! तेवारें नागिल बोधो हुं गोशीर्षचंदननी श्रीमहावीरस्वामीनी प्र
 तिमा बनावीने तेनी पूजा कर के जेथकी तने समकेतनी प्राप्ति थाय. पढी ते विदुन्मालीयें
 पण तेमज श्रीमहावीरजीनी प्रतिमा बनावीने केटलाएक काल पर्यंत पूजी. बेवट पोताहुं अ
 ल्पायुष्य रह्युं जाण्युं; तेवारें प्रतिमाने पेटीमां नारवीने जहाजोवाला लोकोनी जहाजो अटकी
 रही व्हती ते देवतार्यें देव प्रयोगथी काढाडो आपी. अने तेमने पेटी सोंपीने कहुं के आ
 पेटीमां श्रीदेवाधिदेवनी प्रतिमा हे ते तमे वीतजय पाटणमां जइने. उवाइ राजाने आपजो.
 तेवारें जहाजना लोकोये ते पेटी लावीने उवाइराजानी सजामां मूकीने कहुं के आ श्रीदेवा
 धिदेवनी प्रतिमा हे तमोने कोइ देवतार्यें मोकली हे ते थो. तेवारें राजार्यें जाण्युं जे देवाधि
 देव तो ब्रह्माहुं नाम हे माटे ब्रह्माहुं नाम लइने उवाडवा लाग्या तो पण उघडी नव्ही. ए
 मज वली विष्णुना नामथी पण उघडी नव्ही, मधेश्वरना नामथी पण उघडी नव्ही, रा
 जाने नोजनननी वेजा वीती गइ पण पेटी उघडी नव्ही. तेवारें राजानी राणी प्रजावती बोली
 जे “ देवाधिदेव श्रीअरिहंत वीतराग देव ह्योय तो पेटी उघडजो ” एहुं कहेवाथी पेटी उघडी
 पडी तेमांथी प्रतिमा निकली ते लइ देरासरमां थापन करी तेने प्रजावती राणी आविका हे
 ते नित्य पूजे हे एक दिवस प्रजावती राणीयें पूजाना श्वेतवस्त्र दासीना हाथे मगाव्या दासी
 ए लावी आप्या पण राणीयें पोतानी व्हडीनी जमताथी लाज वस्त्र जाएया, तेथी दासी साथे
 लडवा लागी पण थोडी वार पढी वली तेज वस्त्रने श्वेत दीवा तेवारें जाण्युं जे हवे महारुं आ

હાંથી નારંમ પંચીના પગમાં બંધાઈને હાસા પ્રહાસાની પાસેં ગયો, તેની આગલ જોગ જોગવવા માટે યાચના કરી, દેવીઝ બોલી આ તહારી અચુદ્દ દેહ છે તે દેહથી અમે જોગ કરીયેં નહી. તેવારેં તે દેવીયોયેં ફરી તેને ચંપાનગરીમાં મૂક્યો અને કહ્યું કે જે હમણા અમારો દેવપતિ છે તે ચવસે તિહાં તું મરણ પામીને તે દેવની શર્યામાં ચપજજે તો તહારું કામ થશે તેવારેં સોનાર પણ કાઠ બાળીને અજ્ઞાનકણ કરી મરવા લાગ્યો તે અવસરમાં તે સોનારનો મિત્ર નાગિલનામા આવક હતો તે બોલ્યો, અરે તું આવીરીતે મરવાનું મકર આ પ્રકારેં દેવીઝને માટે મરવું યોગ્ય નથી તો પણ તેણે માન્યું નહી કાઠમાં બલી મરણ પામીને હાસા પ્રહાસાના ધ્યાનથી તેમ નો પતિ દેવ થયો. અને તેઝની સાર્યેં જોગ જોગવતો રહે છે એકદિવસ ફેંડમહારાજ, સર્વ દેવ દેવી સહિત નંદીશ્વરદીપેં દેવયાત્રાર્યેં જવાને માટે તયાર થયા, તેવારેં હાસા પ્રહાસાનો પતિ જે દેવ છે તેની ચપર એવો હુકમ આવ્યો કે તું સર્વ દેવોની આગલ મુદંગ બજાવતો ચાલજે તે વારેં, હાસા પ્રહાસાર્યેં તે દેવના ગલામાં મુદંગ નાખ્યો, દેવેં તે મુદંગ પોતાના ગલામાંથી કાઢા ઢીને ફેંકી દીધો અને કહ્યું કે હું મુદંગ બજાવીશ નહી. એટલામાં તો ફરી તે મુદંગ તેના ગ. લામાં આવી બાજી ગયું, ફરી દેવેં ફેંકી દીધો, એમ બે ત્રણવાર કહ્યું ત્યારેં હાસા પ્રહાસા બોલી અમારા નરતારની એજ મર્યાદા છે કે મુદંગ બજાવ્યા વિના તે હૂટેજ નહી “હાસા પ્રહાસાનો મુદંગ ગલામાં પડ્યો તે વજાવે હૂટકો” એવી લોકમાં પણ કહેવત છે. હવે એ વિદ્યુ ન્માલી દેવ હાસાપ્રહાસાસહિત મુદંગ વજાવતો આગલ ચાલે છે તિહાં મહર્ધિક દેવોને દેશીને પોતાના નવની તિંદા કરે છે. એટલામાં નાગિલ આવકનો જીવ વારમાં દેવલોકમાં ચપલ્યો છે, તે પણ તિહાં આવ્યો અને વિદ્યુન્માલીને કહેવા લાગ્યો કે અરે તું મને ઝંજરે છે કે નથી ઝંજ

છઃસ્વી-અયો તેવારે-દેવતાયે આવી કહું કે આગલ દેવે તમારે એમ કોફારે પણ કરવું નહીં, જો
 કદાપિ જીવ-મરે તો પણ એ કેવલીની આઠ્ઠા હે માટે ચતરીને જાવું પણ કુદ્ધકો મારીને જાવું
 નહીં. ફતિ કાયશુસિદ્ધાંત ॥ ૩ ॥ ॥ દેવે વલી આ પંજોસણ આવ્યાં અર્કાં સર્વની સાથે સ્વ
 મત સ્વામણા કરવા, કારણકે સ્વમતસ્વામણા કરવા વિના પઢિકમણાદિક ક્રિયા કરવી સુજે
 નહીં માટે જો કોફની સાર્થ મહોટો વૈર હોય તો પણ જદાફરાજાની પેરે સ્વમાવવું. જેમ વંપાન
 ગરીમાં કુમારનંદી નામાં એક સોનાર રહે હે તે જન્મથી સ્ત્રીનો લોહુપી હે, ધન આપીને મહા
 સ્વરૂપવાળી પાંચરો સ્ત્રીઝ પરણો હે. એક વિવસ તે, દાસા અને પ્રદાસાં એ બે દેવીયોને દેસ્વી
 તેહું સ્વરૂપ જોઈ મોહિત અયો, તેથી દેવીયોને કહું કે તમે મહારીસાર્થે ધ્વોગ કરો. દેવીયો બોલી
 હું પંચરોજ પર્વત ધીવે આવજે તો અમારે ધ્વોગયોગ્ય હોફરા એવું કહીને દેવીયો પોતાને સ્થા
 નકે ગફ-સોનારે ગામમાં આવ્યા પહલ વજાડાવ્યો કે જે કોફ મુજને પંચરોજધીવે લઈ જાય તેને
 હું. ક્રોડ સોનામોરો આણું. તે સાંનલી એક વુદ્ધ સ્વલાસી (નાવનો સ્વેડનાર) દ્વ્યનો જોની
 હે તેણે જાણું ધરના માણસો દ્વ્યતો સ્વારો એવું વિચારી બોલ્યો કે હું લઈ જફરા પહી બેહું જ
 દ્વાજમાં વેગા જદ્વાજ વાલ્યું આગલ જર્તા એક વડવુદ્ધ આવ્યો તેવારે નાવજ્યો બોલ્યો આ
 વડની ઝપર હું વહી જાજે અને હુંતો આંદીઆં જદ્વાજ પાણીના ચક્રમાં ફૂડરો તેની સાથે ફૂ
 વીને મરીશ પણ હું વડ ઝપર વેચી રહેજે, રાત્રનાં નારંદ પંચી આવરો તેના પગોમાં તદ્વારા
 શરીરને વાંધી મૂકજે, તે પંચરોજ ધીપમાં ચૂગવા જાઓ તિહાં તને મૂકી દેરો પહી હું તિહાં
 વંધનશુક અફ દ્વાસા પ્રદાસા દેવીઝની પાસે જાજે એવું કહું ઇટલામાં તે વાદલ વડની પાસે
 આવ્યું, સોનાર વડ ઝપર વહ્યો અને જદ્વાજ નાંગી પહરું, નાવજ્યો મરણ પામ્યો, સોનાર તિ

केम लाव्यो ? साधु बोव्यो; जीवदया आव्यी; गुरु बोव्या केवी जीवदया आव्यी ? साधु बोव्यो
 महारा घरमां ठोकरा आलखुं ठे ते खड निवानादिक करये नही. तो धान खोडो नीपजये;
 तेथी डःखी खये, गुरुर्ये कहुं तमे सावद्य चिंतव्युं माटे मित्राभि डकडं द्यो. साधु पण मित्राभि
 डकडं देतो हव्यो ॥ इति मनगुप्ति हष्टांत ॥ १ ॥ ॥ हवे वचनगुप्ति जपर गुणदत्त साधुनो
 हष्टांत कहे ठे. गुणदत्त साधु; एक दिवस पोतानी संसारसंबंधि धनवती नामे माताने वंदा
 ववा जातो हतो; रस्तामां चोर मद्या; तेथे साधुने पकड्यो अपने कहेवा लाव्या अरे साधु !
 आ रस्ताथी ज्ञान आवयो तेनी आगल तुं अमरुं नाम लइश नही जे आ ठेकाएँ चोरो रह
 ठे. साधुर्ये कहुं हुंतो बोलीश नही. तेवारें चोरोये तेने बोडी सूक्यो; ते पोताने स्थानके जइ
 पोताना कुटुंबने वंदावीने फरी तेवोज ज्ञाननी साथे तेहज मार्गे आव्यो. तेवारें चोरोये ज्ञान छुंटी
 जीधी अपने वली बोलवा लाव्या के छूट आ साधु कहेवो सत्यवादी ठे के पोताना घरन्य माणसो
 आगल पण चोर रस्तामां वेग ठे एवुं कहुं नही. ते वचन साधुनी मातार्ये सानवसुं; तेवारें
 मलाडःख करती थकी साधुने कहेवा लागी के अरे डष्ट ! तें ताहारे हाथे चोरोने माल
 छुंटावी दीथो; तुं केम प्रथमथी बोव्यो नही !! पढी साधुने धणो कष्ट थतो देखीने चोरोये छुंटेछुं
 धन सर्व पाहुं आपी दीधुं; तेवारें ज्ञानवाला सर्व खुशी थया पण साधु बोव्यो नही; ए वचन
 गुप्ति जपर कथा कही ॥ ३ ॥ त्रीजी कायगुप्ति जपर अर्द्धज्ञक साधुनी कथा कहे ठे. अर्द्धज्ञक साधु,
 विहार करतां कोइ स्थानके पागो वहेतो देखीने विचारवा लाव्यो के जो हुं आ खालमां पण
 ईइश तो जीवविराधना आवो माटे. छुइको मारीने आंहीथी निकली जावं. एवुं चिंतवी बलांग
 मारीने पेजी तरफ गयो एथी आझा नंग करी माटे कोइक देवे ते साधुना पण ठेदी नारव्या. तेथी

ડાઘ પહિલેહણ કરી; શુર્યે સોમિલસાધુને કહું કે ! હું પણ પહિલેહણ કર. સોમિલ બોલ્યો
 હજી! હમણાતો પહિલેહણ કરી હે તો હવે ઇટલામાં હું કોફ. સર્પ હુંસીગયો હે ? છુડું ચંલંઠ
 વચન બોલ્યો પહો જેવારે પ્રનાતે પહિલેહણ કરી તેવારે શુભામાંહે પાતરા બાંધેલા હતા તેમાંથી
 કોફ દેવપ્રયોગથી સર્પ નિકલ્યો દીવો. તેથી વીક પામીને શુરુપાસેં આવી કહેવા લાગ્યો
 મહારાજ સર્પ નિકલ્યો; તેવારે શુરુ બોલ્યા હું ચંલંઠ વચન શામાટે બોલ્યો ? હે વદસ એવા
 વચન તાહારે આજ પહો બોલવાં નહી. પહિલેહણ કરવામાં તો ઘણીજા નિર્જેરા હે. પહો તે
 સાધુર્યે એવો અનિપદ લીધો જે આજથી સર્વે સાધુચના દંપ હું પહિલેહીશ, સર્વને હું હાથ આ
 પીશ; એવો અનિપદ પાલતાં તે સાધુર્યે ઘણા કર્મે દ્રુપ કયા. ક્ષતિ આદાનનંનનિદેપણસમિતિ
 દર્ષાંત ॥ ૪ ॥ ॥ હવે ચચાર પ્રશ્નવણ સમિતિમાં સુવ્રતાચાર્યનો દર્ષાંત કહે. હે. સુવ્રતાચાર્યનો
 એક લાધુ શિષ્ય હતો તેને શુર્યે કહું; અરે માંનલા કર; તોપણ તેણે માંનલા કીધા નહી
 અને કહેવા લાગ્યો હું તાહારે ચંટલા બેઠાહે કે ? પહો રાત્રિયે તાહેર માહું પરવવા ગયો.
 તેને તિહાં કોફક દેવે આવી ચંટનું રૂપ કરીને બીવરાલ્યો અને બોલ્યો; અરે આ ગજમાં એક
 સાધુ પણ માંનલા કયા વિના માત્રા પ્રમુલ્લ કરે નહી. પહો વલી એક દિવસ માંનલા દીવો નહી
 અને રાત્રિ માત્રાની ઘણી બાધા થઈ પણ પરતે નહી. તેવારે દેવતાયે ચચોત કયો. પહો. તે
 શિષ્યે જગા જોડને માત્રા પરવવી. તેમાટે જે કોફ માંનલા દેલ્વી પરવવણા કરશે તેને દેવતા સ
 હાથ આપશે. એવો નિશ્ચયકરી કુલ્લક પણ પારિવાલિયા સમિતિમાં સાવધાન થયો. એ પારિવા
 લિયા સમિતિનો દર્ષાંત કહ્યો ॥ ૫ ॥ ૫ પાંચ સમિતિ સાધુર્યે ચોમાસામાં વિશેષ પાલવી ॥
 હવે મનશુંસિ ડપર કૌંકણ સાધુને કાચરસગમાં ઘણી દેર લાગી તેને શુર્યે હુલ્લું. ઘણો વસવત

वरदत्तदृष्टांतः ॥ १ ॥ ॥ हवे नाषासमिति उपर संगत साधुनो दृष्टांत कहे हे. जे नगरमां संगत साधु होता ते नगरनी बाहेर कोड वैरीराजार्ये सेन्या लड आवांने नगरने वींटी लीधो, तेवारे संगत साधु नगरमांशी निकलीने बाहेर आया, तेने शत्रुनी फोजवाजार्ये पुढ्युं के हे साधु नगरनी मांहेली कोरे केटलिक फोज हे? तेवारे साधु बोध्या के घणो सांनल्यो काने, घणो जोयो आंरब्योशी (चकुशी), नही देख्यो सर्वे सांनल्यो, नही सुल्यो सर्वे दीवो, एवी रीते बोध्यो वली पण ज्यारे ज्यारे ते पूढे ल्यारे वारंवार एमज बोडवा लाग्यो, तेवारे सेन्याना लोके जाण्युं जे आ नणी नणीने घहेल्यो थड गयो हे, एम विचारी मुकी दीधो. ए बीजी नाषा समिति उपर दृष्टांत कह्यो ॥ २ ॥ ॥ हवे जीजी एषणासमितिमां नंदीषेणनो दृष्टांत कहे हे. वसुदेवजीनो जीव पूर्वला नवमां नंदीषेण हतो, तेणे गजानीनी वेयावच्च करवानो अ जिग्रह कखो हतो. पोते ठठं ठठं पारण्युं करे तेनी ईई प्रथांसा करी, तेवारे कोडक देवे आवा अतिसारना रोगवालो साधु बनावीने नंदीषेण पासो मोकल्यो. नंदीषेण तेना सार पाणी लेवा गयो ते देवतार्ये अग्रुड करी आण्युं नंदीषेणे लीधुं नही, एवी रीते एषणा सोधी हे. गजानने खांधे बेसाड्युं, गजाने तेने अग्रुचीये खरड्युं, देवे खुति करी ए कथा आ गज श्रीनेमिसर नगवानना चरित्रमां लखाइ गड हे. इति एषणा समिति दृष्टांत ॥ ३ ॥ हवे आदानादि पडिलेहण करवानी चोशी समितिमां सोमिल साधुनो दृष्टांत कहेहे. एक दिवस साधु विहार करीने कोड गामें आया तिहां दिवस केटलो हे एवी बराबर खबर न पडवांशी वहेली पडिलेहण करी लीधी. एटलामां पाडलशी वखतनी खबर पंडी तेवारे गुरुये कहुं पडिलेहण करवानो वखत तो हमणा हे; माटे पडिलेहण करो. ते सांनली सर्वे साधु

आचार्य प्रमुखने खमावतुं अने आचार्य प्रमुखें शिष्यने खमावतुं ॥ अथाधंष ॥ १.२०० ॥
 एरीते पोते खमवतुं, बीजाने खमावतुं, पोते उपशम करवो, बीजाने उपशम कराववो, घणा
 प्रकारे करी रागद्वेषरहित थावुं, जे क्रोधादिकने उपशमावरो ते ज्ञानादिकनो आराधक यरो
 अने जे क्रोधादिकने नही उपशमावरो ते ज्ञानादिकनो विराधक यरो, एवुं जाणीने निश्चयें
 पोते उपशम करवो, नगवान् ए उपशमनेज सार पदार्थ कहे जे माटे हे शिष्य उपशम अ
 वश्य अंगीकार करवो ॥ ९९ ॥ ॥ ए परस्पर खमत खामणा करवा संबंधिनी चोवीशमी
 समाचारी जाणवी ॥ २३ ॥ ॥ इहां पांच समिति, त्रय शुषि अने चार कपायोना दृष्टांत
 कहेवा ॥ साहु साध्वीर्ये चोमात्तामां वली विशेषें करीने पांच समिति आदिक पाजवी.
 तिहां प्रथम दरिया समिति पाजवा आशी वरदत्त मुनिनो दृष्टांत कहे जे. एक दिवस इंद्रम
 हाराजे पोतानी सत्तामां कष्टुं के आज नरत द्वेजमां वरदत्त मुनि समान कोइ दरिया समि
 तिनी पाजवावाजो नथी. एवी इंद्रना मुखशी वरदत्त मुनिनी प्रशंसा यथेली सान्जलीने
 कोइक देव परीक्षा करवा सार आर्यो तेणे हाथीजुं रूप करी सुंदमां पकडीने मुनिने आका
 शमां उवाच्यो अने देवमायाशी जमीन उपर न्हानी धणी भेडकीज विबुधी.
 तेवारें मुनि आकाशशी नीचे पडतां विचार करवा लाय्या के मने तो मरवाजुं नय नथी
 पण आ जीणी जीणी भेडकीज महारा शरीरना पडवाशी मरण पामरो, तेनी विराधना
 यारो, एवुं जाणीने आकाशशी पडतां यकां पण उवाची जमीन धुंजवा लाय्या ते देखी देवताए
 जाणुं के धन्य जे एने जे एवी रीते जीव विराधनाशी बीये जे. पवी ते देवता प्रगट यइने
 साहुनी साथे अपराध खमावी नमस्कार करीने पोताने स्थानके गयो. इति दरिया समिति

मात्रा राखवा कल्पे. तेमां एक तो वलाडुं, बीजो मात्रानो, त्रीजो खेज प्रमुखनो एवं त्रण जाणवा ॥ ५६ ॥ ए त्रण मात्रा राखवा संबंधि एकवीशमी समाचारी जाणवी ॥ २१ ॥ पंजोसण करीने रहेला एवा साधु साध्वीजने, गायना केस जेवडा सूक्ष्म केस पण पोताना मस्तके राखवा नही. केमके पांचमिनी रात्रे जो मस्तके केस रही जाय तो दंभ ब्यावे. ते माटे जो कोइ अशक्त भिजान टाडियो ह्योय तो तेणे बरीषी सुंभो नाखवा, कतरणीषी कतरवा अपने उत्सर्गमां तो लोच करवो तथा जो कतरवा ह्योय तो पाडा पंदर पंदर दिवसें कतरवा, गुरु मासी दंभ व्यापवो, महीने महीने गुर सुंभ करवो, जगु मासी प्रायश्चित्त देवो, गुरवान साधुने चार मासे लोच करवो, स्थविरने अपने जर्जर थरोला साधुने चतुनो तेज राखवा माटे ब महीने लोच करवो, अथवा थविर वर्षे वर्षे लोच अवश्य करे ॥ ५७ ॥ ए लोच करवा आशी बावीशमी समाचारी जाणवी ॥ २२ ॥ ॥ वर्षादमां चोमासुं रहेला साधु साध्वीजने संवत्सरी थया पढी पहेला थरोलो कलह खमाववो पण क्रोध राखवो नही, जे कोइ निर्दय अपने निर्दयणी पंजोसण वीत्या पढी क्रोध करे, क्रोध राखे, ते अनाचारी जे एम जाणवुं. तेमने बीजा साधुजण कहेवुं के हे आर्य ? तमे अयोग्य काम करो जो एवुं कहेवाशी नही समजे अपने पंजोसण वीत्या पढी कषाय खमावे नही तो जेम तंबोली सडी गयेला पानने बाहेर काढाडी फेंकी आपे जे तेनी पेरें ते क्रोधी साधु साध्वीने पण संघमांद्देषी बाहेर काढाडी मूकवो ॥ ५८ ॥ ए अधिकरणने नही उदिरवा संबंधि त्रेवीशमी समाचारी जाणवी ॥ २३ ॥ ॥ वर्षाकालमां रहेला साधु साध्वीजने, जो पंजोसणना दिवसोमां कलह थयो ह्योय, कटुक बोलवुं पडवुं ह्योय, उदेंग कखो ह्योय तेवारे शिष्ये जइ-रत्नाधिक

जातुं नही, आहार करवो नही, चैत्ये जातुं नही, ठेके जातुं नही, सचाय करवी नही, काव
 रसग्न करवो नही, जो एटला काम करवां होय तो बीजा कोइ साधुने कहेतुं के हे आर्य !
 मने गोचरीप्रमुख अमुक कार्य करतुं हे, माटे तमे अमारी उपधीनी निगा राखो तो हुं गो
 चरी प्रमुखतुं काम करुं तेवारें ते साधु कहे के हुं निगा राखीश तो गोचरीप्रमुख कार्य करतुं
 कल्पे पण कदापि ते कहे के महारे बीजां काम हे तेथी बेथी नही शकुं तो पूर्वोक्त गोचरीप्रमुख
 करवी कल्पे नही ॥ ५३ ॥ ए उपधि तावडे तपाववा संबंधि अढारमी समाचारी जाण
 वी ॥ १७ ॥ ॥ वर्षादमां रहेला साधु साध्वीजने, एक दाख उंची अने बोले नही एटले
 शब्द नकरे एवी वली मने नही, फरती कावी बांधेली एवा शय्या विना रहेतुं कल्पे नही
 जो एवा शय्यासन विना रहे तो कर्मबंधतुं कारण थाय. वली ते शय्यासनने वारंवार पडि
 लेहण करतुं, तावडे नाखवो, पुंजवो प्रमुख जो नकरे तो तेने चारित्रि पाततुं छुर्तन थावो
 ॥ ५३ ॥ अने ते शय्यासनने जे साधु तावडो प्रमुख थापे, पुंजे ते साधु चारित्रि सुखें
 पातवो ॥ ५४ ॥ ए शय्या प्रमुख शहण करवान्नी उगलीशमी समाचारी जाणवी ॥ १८ ॥ ॥
 चोमासामां रहेला साधु साध्वीजने तला मात्रानी त्राण जगाउ राखवी अने ते जगाउने पडि
 लेहवी परंतु सीयाला अने उनालानी पेठे चोमासामां न रहेतुं जोइये. इहां शिष्य पुढे हे
 के सीयाला अने उनालाना विवसोनी पेठे चोमासामां शा वास्ते न करतुं ? गुरु उत्तर कहे
 हे के प्रायः चोमासामां नीली वनस्पतिप्रमुख जीवो धणा उत्पन्न थयेला होय ते माटे ते
 नाथी चोमासानो छुवो प्रकार कह्यो ॥ ५५ ॥ ए तला अने मात्रानी जगा पडिलेहण
 करवा संबंधि वीशमी समाचारी जाणवी ॥ ३० ॥ ॥ चोमासामां साधु साध्वीजने त्राण

तो आचार्यदिकोने पूढ्या विना विगय जेवी कल्पे नही माटे आचार्यदिकोने पूढवुं के दे महराज आपनी आझा ह्येय तो हुं दूध प्रमुख विगय गृहस्थना घरेखी जइ आवीने आहार करुं ? तेवारें आचार्यदिक कहे के असुक प्रमाणवाली विगय लावीने आहार करजे इहां शिष्य आशंका करे ते के एमां आझा जेवानुं भुं प्रयोजन ते ! तेवारें गुरु उत्तर आपे ते के विगयादिक स्वावा के नही स्वावा, तेखी थता गुण तथा अवशुण ए सर्व आचार्यदिक जाणे ते माटे पूढवुं जोड्यें ॥ ४८ ॥ ॥ तथा चोमासामां कोइ साधु पोतानी भारोग्यता माटे औषध करवानी चाहना राखता ह्येय तो पण आचार्यदिकनें पूढीने औषध करवुं ॥ ४९ ॥ ॥ तथा चोमासामां कोइ साधु; सारुं, कव्याणकारि, उपडवरहित, धन्यकारि मंगलिकनुं करनारं, सोजावंतं तथा महाप्रजाविक एहुं तप करवानी चाहना राखतो ह्येय, तेणे पण आचार्यदिकनें पूढीने पढी ते तप करवुं ॥ ५० ॥ ॥ तथा कोइ साधु अन्नशन करवानी चाहना राखतो ह्येय, आत्माने जूधे जात पाणीनो त्याग करी पादोपगमन संयारो प्रमुख करे, कालने वांढे नही, तेणे पण आचार्यदिकनें पूढ्या विना करवुं नही. एमज आहार करवो, ठवें जावुं, माजी परववी, सवाय ध्यान करवुं, धर्मजागरणा करवी, काठ स्तनग प्रमुख करवुं ते सर्व आचार्यदिकनें पूढीने करवुं परंतु आचार्यदिकनें पूढ्या विना पूर्वोक्त कोइ पण काम करवुं कल्पे नही. ॥ ५१ ॥ ॥ ए वोहोरवा प्रमुख जे कार्य करवां ते सर्व आचार्यदिकनें पूढीने करवा, ते संबंधिनी सत्तरमी समाचारी जाणवी ॥ १७ ॥ ॥ वर्षीकालमां पंजोसण करीने रद्देजा साधुजने कोइ उपधी तपाववी ह्येय, तावडामां ना खवी ह्येय तो पोते तिहां खबर राखवी, पासें बेसवुं, परंतु उपधिने तावडे नाखीने गोचरीयें

રચા ધર કરેલા હોય તે, બીજા પાણી સુકાદ ગયા પહો પાપહો નૃમિ ઝપર પહે તે, ત્રીજા બિલ
 ધર, ચોથા તાડ પ્રમુખ લુકોના મૂલમાં ન્હાના ન્હાના ધર થાય હે તે ધર, અને પાંચમાં નમરાનાં
 ધર એ પાંચે પ્રકારનાં ધરોની પહિલદેણા કરવી. એ ધર સૂક્ષ્મ કહ્યા ॥ ૭ ॥ ॥ હવે અતમો
 સ્નેહસૂક્ષ્મ તે કોને કહીયે ? શુરુ કર્હે હે એ પાણી સૂક્ષ્મ પણ પાંચ પ્રકારનો હે; એકતો ઝસહું
 પાણી, બીજું હેમારાહું પાણી, ત્રીજું ઘુંદરિ થાય હે તે, ચોથું કરાહું પાણી અને પાંચમું માન
 પ્રમુખની અણી ઝપર જે પાણીનાં બિંહ રહે હે તે, એ પાંચ પ્રકારહું પાણી હે તેને પણ લક્ષરથે
 જાણીને પહિલેહું જોઈયે. એ સ્નેહ સૂક્ષ્મ કહ્યો ॥ ૮ ॥ ॥ ૪૫ ॥ એ આવ સૂક્ષ્મ ચીજ અશ્વી
 શોજમો સમાચારી જાણવી ॥ ૧૬ ॥ ॥ હવે વર્ષાદિમાં ચોમાસું રહેલા સાધુ સાધ્વીઝને
 જેવારે મુદ્દરથોને ઘેર ગોચરી કરવા આદાર પ્રમુખ હેવાને માટે જાહું હોય તેવારે આ
 વાર્ય, ઝપાથ્યાય, અવિર, પ્રવર્તક, ગણિ, ગણધર, ગણાવહેદક, તથા જેની આક્રામાં
 ચાલતા હોઈયે તેમને પૂઢીને પહો નાત પાણી પ્રમુખ હેવાને માટે જાહું તેમને એમ
 કર્હેહું કે હે નગવન્ આપની આજ્ઞા હોય તો મુદ્દરથોને ઘેર નાત પાણી હેવાને વાસ્તે જાહું
 તેવારે તે પૂર્વોક્ત આચાર્યાદિકો જો જવાની આજ્ઞા આપે તો જાહું નહીકાં જાહું કલ્પે નહી.
 ફહાં શિષ્ય પૂઢે હે કે શા વાસ્તે ? શુરુ કર્હે હે કે આચાર્યાદિક જે હે તે ઝપડવ ટાલવાનાં ચ
 પાય જાણે હે જે તે સાધુ અમુક દિશા ગયા તેને ધણો વચ્ચત કેમ જાગ્યો ! એટલા માટે ॥ ૪૬ ॥
 એવીજ રીતે જો શ્રીજિનચૈત્યે દર્શન કરવા જાહું હોય તથા તંમેલ નૃમિયે જાહું હોય અથવા
 બીજા કોઈ પણ કામને માટે જાહું હોય, ગામોગામ વિચરહું હોય તોપણ પૂઢયા વિના જાહું નહી
 ॥ ૪૭ ॥ ॥ તથા ચોમાસું રહેલા સાધુ સાધ્વીઝને જો વિનયનો આદાર કરવાની ફહા હોય

॥ ૨૩ ॥ હવે શિષ્ય પૂઠે હે, હૈં નગવન પણાણ એટલે ફૂલણ સૂક્ષ્મ તે કોને કહીયેં ? શુરુ કહે હે. કાલી, લીલી, રાતી, પીલી અને ધોલી એવા પાંચ પ્રકારની ફૂલણ થાય હે; તે જીવો જે વસ્તુમાં પડે તે વસ્તુનાં રંગ જેવા દીવામાં આવી જાય. હઘસ્થને નજરે નહીં આવે માટે તેને પણ વારંવાર ફેરવતાં તપાસતાં રહેવું, એ બીજી નીલ ફૂલ સૂક્ષ્મ કહી ॥ ૨ ॥ હવે ત્રીજા બીજ સૂક્ષ્મ કોને કહીયેં ? શુરુ કહે હે તે પણ કાળા, નીલા, ધોલા, પીલા અને રાતા એરીતેં પાંચ પ્રકારના હે. શાલ પ્રમુલવના જેવા વર્ણવાલા થાય હે, તેપણ હઘસ્થને જાણવામાં નહીં આવે માટે તેની પણ વારંવાર પહિલેહણા કરવી એ બીજ સૂક્ષ્મ કહ્યા ॥ ૩ ॥ હવે ચોથા હરિત સૂક્ષ્મ કોને કહીયેં ? શુરુ કહે હે કે હરિત એટલે નીલોત્તી સૂક્ષ્મ થાય હે ! તે પણ પૂર્વોક્ત પાંચ રંગવાલી થાય હે તે ઘર્વનીના રંગ સદૃશ હોય અને ઘણી ખીણી બારીક હોય; તેને પણ સાધુ સાધ્વીયે ઘણીજ રૂઢીરીતેં દૃષ્ટી વડે જોઈને પહિલેહણ કરવી; એ હરિત સૂક્ષ્મ કહી ॥ ૪ ॥ પાંચમાં ફૂલ સૂક્ષ્મ કોને કહીયેં ? શુરુ કહે હે એ પણ ખીણા ફૂલ તે પૂર્વોક્ત કાળાથી માંનીને થાવત ધોળા પર્યંત પાંચ પ્રકારના થાય હે તે રંચવના જેવા એટલે રંચવનો જેવો રંગ થાય તેવા રંગવાલા થાય હે તે પણ જાણવામાં નહીં આવે, તેની પણ પહિલેહણ કરવી. એ ફૂલ સૂક્ષ્મ કહ્યા ॥ ૫ ॥ હવે ઢઠા અંધ સૂક્ષ્મ તે કોને કહીયેં ? શુરુ કહે હે તિહાં પ્રથમ મધુમારવીનાં ફંખાં, બીજાં કુલાતરાનાં ફંખાં, ત્રીજાં કોહીનાં ફંખાં, ચોથાં ગિરોલીનાં ફંખાં અને પાંચમાં કાર્કિનાનાં ફંખાં એ સર્વ જીવોનાં ફંખાં પણ સૂક્ષ્મ થાય હે; માટે એને વારંવાર જોવા અને પહિલેહણ કરવી એ અંધ સૂક્ષ્મ કહ્યા ॥ ૬ ॥ હવે સાતમાં ઘર સૂક્ષ્મ પણ પાંચ પ્રકારના હે; તે શિષ્યના પૂલવાથી શુરુ કહે હે કે એકતો ત્રીસીમાં ગદ્ગદા સ

આહાર લાવતો નહીં ॥ ૪૧ ॥ એ દુલ્ભા વિના બીજા સાધુએને માટે આહાર નહીં લાવતો તે
 સંબંધી ચોદમી સમાચારી જાણતી ॥૧૪॥ ॥ વર્ષાદર્મા રહેલા સાધુ સાધ્વીને જિહ્વાં સુધી શ
 રીર ત્રીજેણું દોય તિહાં સુધી અશનાદિક ચાર આહાર કરવા નહીં ॥ ૪૨ ॥ એમ શાવાસ્તે
 કહું હે, કે ઘણુ કરી સાત ઠેકાણા ત્રીજેણા રહે હે, તેમાં એક દાખ, બીજી દાખની રેખા,
 ત્રીજા નરવ, ચોથી નરવની અણીવ, પાંચમાં હુંદારા, લઠા ત્રીચલા દોવ અને ત્રીચલી વાઢીની
 જના, સાતમા અપરલા દોવ અને અપરની મૂલો, એ સાત સ્થાનક આજા રહે હે તિહાં સુધી
 અશનાદિ ચાર આહાર ન કરવા અને એવારે જાણવામાં આવે કે એ સાતે ઠેકાણા આજા
 રહ્યા નથી તવન સુકી ગયા હે તેવારે ચાર આહાર કરવા ॥ ૪૩ ॥ આ શરીર આહું દોય તેવારે
 આહાર નહીં કરવા સંબંધી પન્નરમી સમાચારી જાણતી ॥ ૧૫ ॥ ॥ વર્ષાદ વરમ્યા થકા;
 સાધુ સાધ્વીએને સૂક્ષ્મ આવ વસ્તુએને વારંવાર સૂત્ર જ્ઞાનેકરી જાણતી અને ચતુર્યે કરી
 દેશવતી, પહિલેદણ કરતી જોઈયે; તેના નામ કહે હે. એક પ્રાણ સૂક્ષ્મ, બીજું પાણક સૂક્ષ્મ, ત્રીજું
 બીજ સૂક્ષ્મ, ચોથું દરિતસૂક્ષ્મ, પાંચમું ફૂલસૂક્ષ્મ, બહું કીડી પ્રમુલવના અંનસૂક્ષ્મ, સાતમું કોળી
 આવલ પ્રમુલવના ઘર સૂક્ષ્મ અને આવમું રનેદ સૂક્ષ્મ, એ આવનાં નામ કહ્યા. હવે એને ડલ
 રવા માટે વિશેષ સ્વોલાસો શુરુ શિષ્યના પ્રશ્નોત્તરરૂપે લખીયે હૈયે. તિહાં પ્રથમ પ્રાણ એટલે
 સૂક્ષ્મ જીણા જીણા જંતુડ કાળા, નીલા, રાતા, પીલા અને ધોલા એવા પાંચ પ્રકારના રંગ
 વાળા કુંદુઆ જીવ ધ્યાય હે, અણુ-દરી એડું એડું નામ હે એ જીવ એકસ્થાનકે અણવાલતા રહે,
 જ્ઞાનરહિત ભક્ષસ્થ સાધુ સાધ્વીએને નજરથી દેશાય નહીં માટે તે જીવોને સાધુ સાધ્વીએ
 વારંવાર સૂત્ર સંનિલવે કરી જાણતાં રહેડું, ચતુર્યે કરી દેશતાં રહેડું. એ પ્રાણ-સૂક્ષ્મ કહ્યા

रवी अने चावल वहोरवा नही ॥ ३४ ॥ अने जो चावल तथा दाल बेड्ड पडेल्या उत्तखा होय तो बेड्ड लेवा कल्पे अने जो बेड्ड पढी उत्तखा तो बेड्ड चीज लेवी कल्पे नही ॥ ३५ ॥ तथा गोचरी गयेला साधुने आहार मध्ये ठे अने वर्षाद रहीरहीने वर्षतो होयतो बागमां, जपासरामां, ढां केली जगामां, छाडनी नीचें एटली जगार्ये आवीने आहार खाद जवुं पण आहारने घणो वख त राखी मूकवो नही तरत आरोगी पातरा पुंढी एकठा बांधीने वर्षाद पडतो होय तोपण दिवस बर्तेज जपासरामां आववुं पण राजियें बाहेर रहेतां घणा दोष जपजे ठे माटे राजें तो जपास राखी अजयुं रहेवुंज नही ॥ ३६ ॥ एम वर्षादमां रह्या साधु गृहस्थने घेर गोचरी गथा थकांने रहीरही वर्षाद वर्षवा जाग्यो तो बागादिकमां अथवा जपासरे आववुं कल्पे ॥ ३७ ॥ परंतु बागादिकस्थानके एक साधु अने एक साध्वीने एक स्थानके रहेवुं तथा एक साधु अने बे साध्वी तथा बे साधु अने एक साध्वी तथा बे साध्वी अने बे साधुज ए चारे जांगार्ये एकतुं रहेवुं नही कल्पे तथा पांचमें जांगे बे साधु अने बे साध्वी होय तेमां एक वृद्ध साधु साध्वी होय तथा एक जधु साधु साध्वी होय अने जगा घणी मोकली होय जिहां सर्वलोक देखता होय एवी जगामां रहेवुं कल्पे. एवाज चार जांगा साधुने आविकानी सार्ये कहेवा तेमज वली एवाज चार जांगा सा ध्वीने आवकनी सार्ये कहेवा ॥ ३८ ॥ अने पूर्वोक्त पांचमें जांगें एकठा रहेवुं कल्पे ॥ ३९ ॥ आ थविरकल्पी साधु साध्वीजने गोचरी तथा साधु साध्वीजने एकत्र रहेवा संबंघिनी तेरमी समाचारी जाणवी ॥ ४० ॥ वर्षादमां चोमासुं रहेला साधु अथवा साध्वीर्ये कोइ साधुना कह्या विना तेमना माटे अशनादिक चार आहार लाववा नही ॥ ४० ॥ ते शामाटे के तेनी इडा होय तो ते आहार खाय अने इडा न होय तो न खाय ते माटे कह्या विना

સરા સહિત આવ ધર લગણ વોહોરતું નદી ॥ ૨૭ ॥ ॥ ૫ સાંઘડી સંબંધિ અગીઆરમી સ
 માચારી જાણવી ॥ ૧૧ ॥ ॥ વર્ષકાલમાં જિનકલ્પી સાથુને તો ઘુસાર ઇટલે હુંબરી માત્ર
 પાણી વર્ષે તો ગોચરીયેં જાતું નદી ॥ ૨૮ ॥ તથા અઘાયો ધર ઇટલે અણઠાંકેહું ધર હોય તિહાં
 વહોરવા જાતું નદી કેમકે જો વહોરતાં વહોરતાં તત્કાલ અકસ્માત વર્ષાદ આવી જાય તો
 પ્રથમ લીધેલો આદાર જે કાંઈક રવાણો હોય કાંઈક રહેલો હોય તે બન્ને લાખમાં ઠાંકીને
 જાતી નીચેં લફને જિહાં ઠાંકેલી જગા હોય તિહાં અથવા ણાડની નીચેં લફ જાવો. પહે તિહાં
 જો આદારમાં પાણી નદી લાગ્યું હોય તો આરોગી જાતું અને જો પાણી લાગ્યું હોય તો સ્વાતું નદી
 ॥ ૨૯ ॥ ૫ જિનકલ્પી સાથુજની ગોચરી આશયી બારમી સમાચારી જાણવી ॥ ૧૨ ॥
 વર્ષાદમાં ચોમાસું રહેલા પાંજાનાં ધારવાવાલા સાથુ અર્થાત્ સ્થવિરકલ્પી સાથુજને તો, જેની
 ધારા રોકાય નદી ઇવો અરવંન ધારાર્યે મેષ વર્ષે તો ગોચરીયેં જાતું નદી ॥ ૩૧ ॥ જો કદાચ
 કોઈક સાથુ બિલાન હોય અથવા અશક્ત હોય એક બે દિવસનો છુલ્લો હોય અને અધિક તૂલ
 રૂમવાની તેમાં શક્તિ ન હોય તો ॥ મંથામંથ ॥ ૧૧૦૦ ॥ ॥ એક સૂતરનો કપડો તેની
 ડપર કનડું વચ્ચ ડહીને થોડા ઢાંટા પડતા હોય તો ગોચરીયેં જાતું કલ્પે ૫ અપવાદ સૂંઝ બે.
 તથા યુદ્ધસ્થને ધરે ગોચરી ગયા કેહે રહીરહીને થોડો થોડો વર્ષાદ વરસો તો આરામમાં, ડપા
 સરામાં, મંનપની નીચેં તથા ફંચની નીચેં આવવું કલ્પે ॥ ૩૨ ॥ તથા યુદ્ધસ્થને ધરે ગોચરી
 ગયેલા સાથુને વર્ષાદ આવ્યો તો તેના ધરે જે વચ્ચત સાથુ આવ્યો તે વચ્ચતથી પહેલા જો નાત
 જતલા હોય અને પહો ઢાલ જતરી હોય તો સાથુર્યે નાત વહોરવા અને ઢાલ વહોરવી
 નદી ॥ ૩૩ ॥ અને જો ઢાલ પહેલી જતરી હોય અને ચાવલ પહો જતલા હોય તો ઢાલ વહો

झरंकाय जे साधुर्ये करेछुं ह्योय तेमने बाणेछुं उरुण पाणी लेवुं कल्पे ॥ तथा अनशनवाला साधुने एक उरुण पाणीज कल्पे तेपण वली बाणेछुं ह्योय ते कल्पे ते पण थोडुं थोडुं पीवुं परंतु घायुं पीवुं नही, परिमाणसहित पीवुं. ए पाणी पीवा संबंधि नवमी समाचारी जाणवी ॥ ९ ॥ ॥ वर्षादिमां रहेला साधु जे ह्योय तेथे मर्याद करी ठे के पांच दात पाणीनी अने पांच दात नोजननी लेवी पण जो पाणीनी चार दात मली अने नोजनननी पांच दात मली पण ते पांच दातमां नोजन स्वल्प आव्युं ठे तेनाथी पुरण पेट नराय नही तेवारे विचार करे जे पाणीनी चार दात मली ठे पण पांच मली नथी तो हवे एक दात नो जनमां मेजवी आवुं एम करवुं कल्पे नही जे जेटछुं मळुं ते तेटछुंज खाईने संतोष करवो पण दात आणी पाढी अदल बदल करवी नही तेम वली बीजी वरत गोचरीयें पण जावुं नही. हवे दात केने कहेले जे वोहोरती वेजार्थे पात्रामां जो मात्र एकज चावलनो दा यो आवी पड्यो तो ते एक दात जाणवी तेमज सर्व अन्न सार्थेज पात्रामां पडी जाय तो पण ते एकज दात जाणी लेवी. एमज पाणीनुं पण वहोरती वरवर्ते जो एकज टीपुं आवी पात्रामां पडे तो ते एकज दात जाणवी अने पाणीनी थारा खंभाद न ह्योय, अस्वलित धा र वहेतां संपूर्ण पात्र नराद जाय तोपण एक दात समजवी परंतु धार खंभाया पढी वली बीजी थारार्थे जे पाणी पात्रामां पडे ते बीजी दात कहेवाय ॥ १६ ॥ ॥ ए दात आश्रयी दशमी समाचारी जाणवी ॥ १० ॥ ॥ तथा वर्षाकाले जे उपासरामां साधु चोमाछुं रह्या ह्योय ते जगाथी मांनीने सात धर पर्यंत गोचरीयें जवुं नही. गाममां जमण ह्योय तो केटला एक आचार्य कहे ठे के उपासरा सहित सात धर अने केटला एक आचार्य कहे ठे के उपा

હરથોને ઘેર ગોચરીયેં જાહું તે પણ એકવારજ કહ્યે પણ આચાર્ય, ગુપાધ્યાય, તપસી, નિલાંન, ન્હાની વચના શિષ્ય અને શિષ્યણીઝં એટલે ઊંને ઢાઢી મૂલ આધ્યા ન હોય એવા હાહુ વચના શિષ્ય તથા ઊંને સ્તન ન હોય એવી હાહુવચની શિષ્યણીઝં પ્રમુલ ઊં હોય તેમની વૈયાવૃત્ત્ય કર વાને સારુ જો એક દિવસમાં બે ગ્રણ વલત ગુહરથને ઘેર જાહું પહે તો પણ તેની મનાહ નથી પરંતુ પોતાને માટે તો એક વારજ જાહું કહ્યે ગુપરાંત જાહું કહ્યે નહીં ॥ ૨૦ ॥ ॥ તથા એક ગુપવાસ કરવાવાલાને, જો એકવાર ગોચરી ગયા થકા સ્નાહ પીને તુસ થહ રહ્યા, પાતરાં પ્રમુલ પુંઢી રાથ્યા, તો ફરી બીજી વલત ગોચરી ન જાહું અને જો નહીં ધાયા હોય તો બીજી વાર ગોચરીયેં જાહું ॥ ૨૧ ॥ ॥ તથા બેલાની તપસ્યાવાલાને એટલે ઢહું તપ ઊંણે કરેહું હોય તેને તો બે વલત ગોચરી જાહું કહ્યે ॥ ૨૨ ॥ ॥ અને તેલાની તપસ્યાવાલાને એટલે અઠમ તપ કરનારને ગ્રણ વાર ગોચરીયેં જાહું કહ્યે ॥ ૨૩ ॥ ॥ બહી ગ્રણ ગુપવાસથી ગુપરાંત તપસ્યાના કરનારા ઊં હોય તેમને તો મરજીમાં આવે તેટલા વલત ગોચરીયેં જાહું કહ્યે ॥ ૨૪ ॥ ॥ ગોચરીયેં જવાની આવમી સમાચારી જાણવી ॥ ૫ ॥ ॥ વર્ષાદમાં રહેલા સાહુ સાધવી ઊં નિત્ય જમવાવાલા હોય તેમને શ્રીઆચારાંને કહેલા સર્વે એકવીશે પ્રકારના પાણી લેવા કહ્યે ॥ ૨૫ ॥ ॥ તથા એક ગુપવાસવાલા સાહુને એક આટાહું ધોવણ, બીહું પાનહું ધોવણ અને ત્રીહું ચાવલાહું ધોવણ એ ગ્રણ પ્રકારહું પાણી લેહું કહ્યે ॥ તથા ઢહના તપવાલા સાહુને તુસહું કુકસાહું ધોવણ, જવહું ધોવણ, અને તિલાહું ધોવણ, એ ગ્રણ જાતહું પાણી લેહું કહ્યે ॥ તથા અઠમ તપવાલા સાહુને એક ઝસામણ, બીહું કાંજી, અને ત્રીહું વર્ષ પાલટેહું ઝન્હુ પાણી એ ગ્રણ પ્રકારનાં પાણી લેવાં કહ્યે ॥ તથા ગ્રણ ગુપવાસથી ગુપરાંત પ

लइ आहुं ? शुरु कहे केटलीक मगावे डे ? तेवारें गिलायने पुढे अपने गिलाय कहे के आटली चीज
 जोइयें हैयें. पढी वली शुरुने कहे स्वामी ! अमुक चीज आटली. गिलान मगावे डे. त्पारें
 शुरु कहे एटली चीज एटला प्रमाणनी लावजे. पढी ते साहु जेवारें गोचरी जाय तेवारें नि
 लायने खपती चीजखी वधारे आवक देवा लागे, तेने साहु कहे के एटलीज गिलायने खपे
 डे. तेम बतां वली आवक कहेके वधारे लइ जाड आपपण खाजो, पीजो, वापरजो, महारा
 घरमां धणी डे माटे सुखे द्यो. तो जेवी. पण गिलायना नामखी पोते लइने वापरवी नही ॥
 ॥ १८ ॥ ॥ ए गिलायने खपती वस्तु लावी आपवा संबंधि ठढी समाचारी जायवी ॥
 ॥ ६ ॥ ॥ हवे वर्षादिमां रहेला खरि कल्पी साहुजने आवकोना घरमां जे नवा आवक
 शयेला होय तेमने धेर हरकोइ न्हाना अथवा महोटा साहु जाय अपने ते जे कांइ मागे ते
 आपे, पण नाकारो करे नही, न्हाना महोटा साहु साहासुं छुए नही पण चोरसी गहना साहुजने
 दान देवानीज इहा राखे ते अपने ज्यां साहुजने पण एवो विश्वास होय के जे चीज क्यांय पण नही
 मलशे ते एमना घरमां तो जर मलशे. एवा आवको जे होय तेमना घरमां साहुजयें विना
 देखती चीज मगावी नही कारण के ते आवक तो हरेक चीजनु दान आपहुं एवी बांठा
 वालो डे तेखी ते आवक एहुं जाणे जे ए चीज एमने क्यांय पण नही मली हशे माटे मा
 गवा आव्या डे. तेखी ते बजारमांखी बेचाती लइने अथवा अणसमजु नवो शयेलो आवक
 होय तो ते बाहेरखी चोरी लावीने पण साहुने आपे ते माटे एवा धरोमां अणदीवी वस्तु
 साहुयें मगावी नही ॥ १९ ॥ ॥ ए अदृष्टयाचनावर्जनसंबंधि सातमी समाचारी जा
 यवी ॥ ७ ॥ ॥ हवे वर्षादिमां चोमासुं रहेला साहुजयें नित्य एकवार जमहुं अपने पु

१
 १. रीनी पासें ऐरावती नदी ठे ते नित्य वहेती रહે ठे पण तेनो पाट घणो पद्दोजो ठे, पाणी स्वल्प ठे,
 माटे एक पग जलमां अपने एक पग उंचो आकासें थलमां राखतो उत्तरे तो चोफेर पांच
 कोस जाहुं आवहुं कव्घे ॥ १ २ ॥ एवी नदी न होय तो न कव्घे ॥ १ ३ ॥ ए नदी उत्तरवानી
 ज़ीजी समाचारी जाणवी ॥ ३ ॥ ॥ हवे वर्षादिमां रहेजा साहु अपने साध्वीने गुरुर्ये कहुं होय
 के जो साहुज तमे गिलाएने आहार आणी आपजो. तो तेने माटे आहार लावी देवो
 कव्घे. परंतु पोतानी मतिर्ये गिलानने माटे आहार लावी देहुं कव्घे नही ॥ १ ४ ॥ ॥ अपने
 जो गुरुर्ये कहुं होय के हुं तद्वारे माटेज लइ आव, तो पोताने माटेज लइ आवहुं कव्घे
 पण बीजाने आपहुं न कव्घे ॥ १ ५ ॥ ॥ वली गुरुर्ये कहुं होय के हुं गिलाएने आहार
 लावी आपजे अपने हुं पण खाजे, तो लावहुं अपने देहुं बेहु कव्घे ॥ १ ६ ॥ ॥ ए साहुजने
 परस्पर देवा लेवानी चोखी समाचारी जाणवी ॥ ४ ॥ ॥ हवे चोमासे पंजोसण करी र
 हेजा साहु साध्वीने नव विगय लेवी कव्घे नही तेना नाम कहे ठे. १ दूध, २ दहि, ३ मा
 खण, ४ घृत, ५ तेल, ६ गोल, ७ सहत, ८ महिरा अपने ९ मांस ए नव विगय ठे तेमां महिरा,
 मांस, माखण अपने सहत ए चार विगय तो सर्व साहुजने प्रथमबीज सर्वप्रकारे वर्जोनी
 होय ठे. माटे ते सूकीने बाकीनी पांच विगय जे ठे ते बलवान् रोगरहित शरीरवाजाने,
 लेवी कव्घे नही अपने कारणे लेवी पडे तो लेवाय पण पंजोसणमां लेवी नही ॥ १ ७ ॥
 ए विगय निषेध नामे पांचमी समाचारी जाणवी ॥ ५ ॥ ॥ चोमाहुं रहेजा साहु साध्वी जे
 होय तेने कोइ गिलाए कहे के माद्वारा माटे अमुक चीज गृहस्थना घरथी लइ आवजो
 तेवारे ते लाववावाजो साहु गुरुरने पुढे दे खामी गिलाए साहु अमुक चीज मगावे ठे, ते

॥ ३ ॥ ॥ अग्ने जो गणधर पण पचाश दिन गथा केडे पंजोसण करे तो गणधरोना शिष्यो पण वर्षादिना पचाश दिवस गये अके पंजोसण करे ॥ ४ ॥ ॥ जो गणधरोना शिष्यो पचाश दिन गये पंजोसण करे तो अगिर पण वर्षादिना पचाश दिवस गये पंजोसण करे ॥ ५ ॥ ॥ जो अगिर, वर्षादिना पचाश दिवस गये पंजोसण करे तो जे आज्ञा समग्रमां श्रमण निर्धैय विचरे ते पण पचाश दिन गये पंजोसण करे ॥ ६ ॥ ॥ जो आज्ञा वर्त्तमान श्रमण निर्धैय वर्षादिना पचाश दिवस गये अके पंजोसण करे तो अमारा आचार्य उपाध्याय पण पचाश दिवस गये पंजोसण करे ॥ ७ ॥ ॥ जो अमारा आचार्य उपाध्याय पचाश दिवस गये पंजोसण करे तो अग्ने पण वर्षादिना पचाश दिवस गये पंजोसण करीये हेयं. इहां अपवाद कहे वे के नादरवा ह्यदि पांचमना एक दिवस आगल अर्थात् नादरवा ह्यदि चोशने दिवसे पंजोसण करवुं कल्पे परंतु नादरवा ह्यदि पांचमीने उतंघवी कल्पे नही एटले एकावन्नमे दिवसे संवहरी करवी कल्पे नही परंतु उण पचाशमे दिवसे कारणे करवी कल्पे माटे कारणे चोशनी संवत्सरी करवी कल्पे पण ठकनी संवत्सरी तो अपवादे पण करवी न कल्पे ॥ ८ ॥ ए आठ आज्ञावे करी पंजोसण करवा आश्रयी प्रथम समाचारी जाणवी ॥ १ ॥ ॥ हवे वर्षाकालमां चोमासुं रहेजा साधु अग्ने साधवी तेमने पांच कोशनो चोफेरे अवग्रह राखवो पण अवग्रहभी बारणो ह्यस सके तिहां सुधी पण उहुं रहेवुं नही ॥ ९ ॥ ॥ साधु साधवीने वर्षादे चोमासामां गोचरीने माटे पांच कोश जाहुं आववुं कल्पे ॥ १० ॥ ए जावा आववानी बीजी समाचारी जाणवी ॥ ११ ॥ जिहां विचाळे नित्य नदी वहेती रहेती ह्योय तिहां नदी उत्तरीने पांचकोश लगण पण जाहुं आववुं कल्पे नही ॥ १२ ॥ अग्ने कुणाजा नग

स्त्रिद्विगण्यां हता ते बौधोनी पासे एकवीश वार गया अने आया. तेमणे बौधोने प्रतिबोधवा माटे ललितविस्तरा शक्रस्तवनी वृत्ति बनावी. ए बीजा हरिन्द्र स्वरिनी सामान्य कथा कर्ही ॥ हवे त्रीजा हरिन्द्रस्वरि विक्रम संवत्ना वारसेना सैकामां यथा तेमणे बनावेला सुनिप्रति चरित्र आदिक ग्रंथो आज्ञे प्रसिद्ध हे ए त्रीजा हरिन्द्रस्वरि यथा. तथा वली श्रीजिनन्द्र गणिक्रमाश्रमप्रमुख यथा आचार्यो स्थविर भद्र गया हे, तेमणे विशेषावश्यकतुं नाथ बनाव्युं हे. तेमज बीजा वली श्रीशीलंगाचार्य, अन्तय देवस्वरि अने मलयगिरिप्रमुख टीका जना करवावाला यथा हे. ए सर्व स्थविर ज्ञायावा. इति स्थविरावली शेषसंबंध संपूर्य ॥ हवे अष्टावीश प्रकारनी साधु समाचारी लक्ष्मीर्थे हेय ॥ ते काळने विषे, ते समयने विषे, अमय जगवंत श्रीमहावीर स्वामी आषाढ शुद्धि पूर्णिमाथी लहने एक महीनो अने वीश दिवस वरसादना गये यकें पंजोसण करे एवो नियम हे. इहां शिष्य पुढे हे के चोमासाना पचाश दिवस गया पढी पंजोसण केम करे ॥ १ ॥ तेने शुरु कर्हे हे हे शिष्य ! शुद्धस्थ आचको पोताना घरने खडी प्रमुखथी धोद उपर लाया करी, घठारे, मठारे, धूप आपे, परनाल प्रमुख पाणीना मार्गे काढाडे. इत्यादिक सर्व काम शुद्धस्थें पोताने माटे कथा होय. अने पोते वापरी फासु करी सूक्या होय, ते कारण माटे हे शिष्य ! वर्षादना पचाश दिवस गया यकां पंजो सण करे. अने कदाचित् जो साधु पदेगाथीज कर्हे के हुं चोमासुं रद्दीश, तो ते शुद्धस्थ साधुसुं निमित्त करीने घर प्रमुखनो आरंज करे. ते माटे पचाश दिन गया पढी साधु कर्हे के अने चोमासुं आर्ही करीसुं. एम कर्हे ॥ २ ॥ ॥ एवी रीते जो जगवान् पोते पचाश दिन गये यके पंजोसण करे तो तेमना गणधर पण पचाश दिन गये यके पंजोसण करे ॥

શીયાલ ઝપર જૈનપ્રતિમા મૂકી દીધી, તેની ઝપર પગ આપીને બૌદ્ધનાં શિષ્યો તો સર્વે ઝતરી ગયા પરંતુ હંસ ઝૂને પરમહંસ જૈનપ્રતિમા ફેરવીને પ્રતિમાના હૃદયમાં સ્થડીની જતોડ કરી ઝતર્યા. તેવારે બૌદ્ધોયે જાણું જે આ નિશ્ચયે જૈનીઝ છે અને શિષ્યોને પણ સ્થવર પડી કે એ આપણને જાણી ગયા છે. તેવારે મરણના નયથી તે બે જણ પોતપોતાની નણવાના પોથીયો હાથમાં લઈને પોતાને ફેશ ચાલતા થયા. બૌદ્ધોયે રાજાના સીપાઈયો તે બે શિષ્યોને મારવા માટે મો કલ્યા. તેણે જઈ પ્રથમ તો હંસને મારી નાખ્યો અને પરમહંસ નાગી ગયો પરંતુ ચિત્તોડ નઢના કોટ પાસે તેને પણ મારી નાખ્યો. પઢી રાજાના સુનટો રાજાપાસે ગયા હરિન્નહસ્રરિ એ વાત સાંનજીને મહા કોપાયમાન થયા થકા. મંત્રના વલેકરી એક તેલની કઢાહ ઝકા લીને પઢી મંત્ર જપતા જાય અને ઇકેક કાંકરી. કઢાહમાં નાચતા જાય. જે વચ્ચત કાંકરી નાચે તે વચ્ચત મંત્રના પ્રજાવથી બૌદ્ધનો એક તપસ્વી તે કઢાહમાં પઢી નરમ થઈ જાય. એમ કરી ૧ ૪ ૪ ૪ બૌદ્ધોને હાણા. તેવારે એક આવક ગાથા બોલ્યો ॥ જહજહજહજહજહજહ ॥ એટલું સાંનજતાંજ ક્રોધ ઝતરી ગયો. વહી કેટલાએક ધંધોમાં એમ લાચું છે કે યાકની મહંતરા સાધ્વીયે એક આવિકાને લાવીને શુરને કહું કે ઇણે પંચેંડી જીવનો વધ કયો છે. તેનો દંધ હું આપો ઢો ? તેવારે શુર બોલ્યા પંચ કલ્યાણાનો દંધ આપીયે હૈયે તે વચ્ચત સાધ્વી બોલી. મહારાજ ! એક પંચેંડીના વધનો એટલો મહોટો દંધ આપાય છે ? એહું આપ જાણો ઢો તો આ બૌદ્ધોને કેમ મારો ઢો ? તેવારે શુરનો ક્રોધ ઝતરી ગયો પઢી પ્રાયશ્ચિત્ત શોધવાને માટે ચૌદરો ને જુમાલીશ પંચાશક પ્રમુલ્લ પ્રકરણ બનાવ્યાં. એ પ્રથમ હરિન્નહ સ્સરિની સંદેપ કથા કહી ॥ ૧ ॥ ॥ વહા બીજા હરિન્નહસ્રરિ વિક્રમસંવત્તના ૯૬ ૨ માં વર્ષમાં થયા. તેમના શિષ્ય

જેણે સૌથર્મીંડને નિગોદને વિચાર કહ્યો, કોહક આચાર્ય કહે છે કે ગાથા દેશવાચી એ કાલિકા
 ચાર્ય વીર સંવત્થી ત્રણઠોને વીશ વર્ષે થયા હે, કોહ કહે છે ત્રણઠો પચીશ વર્ષે થયા હે, કોહ કહે
 હે કે ચોથની સંવત્સરી થાપવાવાળા પણ એજ કાલિકાચાર્ય હે. એમાં સ્વરં સ્વોટું કેવળી નગવાન્
 જાણે. ગ્રંથોમાં તો સંવત્નો ફેર હે. વળી બીજા કાલિકાચાર્ય તો પૂર્વે કાલિકાચાર્ય કહ્યા તેમના
 માંમાં થાય. અને ત્રીજા કાલિકાચાર્ય તો શ્રીવીરજનવાન્ મોહ્ ગયા પ્રભી ૯૯૩ મેં વર્ષે અને
 વિક્રમાદિત્યના સંવત્ ૫૩૩ મેં વર્ષે જેણે ચોથની સંવત્સરી કરી તે હે તેમાં વળી કોહકોહ ચૂષિ
 કાર; એવીરીતેં લસે હે કે કેટલાએક કાલિકાચાર્યના શિષ્યોયે ચોથની સંવત્સરી માન્ય કરી,
 અને કેટલાએક શ્રીસુથર્મસ્વામીના શિષ્યોએ પાંચમની સંવત્સરી માની. તત્ત્વ કેવળી જાણે. એ
 વિવાદમાં તંત નથી સ્વબર વિના જોર લગાવડું મુનાસેબ નથી રૂતિ રહસ્ય ॥ ॥ વળી હરિનિહ્ સ્થરિ
 પણ ત્રણ થયા હે. તેમાં એકતો હરિનિહ્ નામા બ્રાહ્મણ હતો તે બ્યાકરણાદિ નાયા પળી પ્રતિજ્ઞા
 કરીકે જેનો અર્થ હું સમજી શકું નહી તે પદનો અર્થ જે કહી આપે તેનો હું શિષ્ય થાવં.
 પળી એક દિવસ સાધ્વીડ ગાથા નાણે હે તે આવીરીતેં ॥ વક્કિજ્ઞા હરિ પણં, પણં વક્કીણ
 કેસવો વક્કી ॥ દર્યાદિ એ ગાથાનો અર્થ એ બ્રાહ્મણથી થદ શ્વયો નહી. તેવારેં જાણું જે હું
 હાથો પળી સાધ્વીને અર્થ પુઢયો તેવારેં સાધ્વીયેં કહું શુરને પુઢો. શુર પાસેથી ગાથાનો
 અર્થ સાંજળી પ્રતિજ્ઞા પાલવા સાર વીક્કા લીધી, આચાર્યપદ પામ્યો તે આચાર્યેં વિક્રમસંવ
 તના ૫૮૫ મેં વર્ષે આવશ્યકનિર્યુત્તિક પ્રમુલ્લ ગ્રંથોની ટીકાડ કરી તથા એમના એક હંસ અને
 બીજા પરમહંસ એવા નામે બે શિષ્ય બૌધ્વજોકોનું મત જાણવા માટે બૌધ્વોની પાસેં નાણવા ગયા
 હતા તિહાં બૌધ્વોયેં જાણું કે એ બે જેની જેવા દેશવાય હે. તેવારેં પરીક્કા કરવા માટે દાદરાના પગ

जाणवा हवे एक दिवसें इंडमहारजें सीमंधरस्वामीने निगोव विचार पूव्यो नगवाने वहेन करी संजलाव्युं तेवारें इंदू पूव्युं. नरतक्षेत्रमां कोइ एवो विचार कहेवावालो दालमां हे ? नगवाने कहुं आर्थरक्षित स्वरि हे पवी इंडमहारज वृद्धरूप करी आर्थरक्षितजी पासें आनीने पूववा लाज्यो के हे महाराज ? महारुं आयुष्य हजी केटलुं हे ? तेवारें शुर्यें भुतचपयो गयी कहुं के तुं पहेला देवलोकनो इंड वो पवी निगोदना सूक्ष विचार पूवया शुर्यें ते सर्व खुलासापूर्वक कहा तेवारें इंडमहारज शुरुनी सवना करी उपरसरानुं दार फेरवीने चाव्या गया, शिष्यने स्वबर पडी जे इंड आब्यो हतो. हवे वली आर्थरक्षित स्वरियें बुद्धिनी दानी थती देखीनें सूत्रोना जुदा जुदा चार अनुयोगदार, कथा एवा ए आर्थरक्षित रथविर थया॥ हवे ए प्रमाणे विद्याधरगह्वीय वृद्धवादीना शिष्य सिद्धसेन दिवाकर थया तेनो संबंध आ प्रमाणे हे के एक साधु वृद्धपणामां महोटा खरथी नणतो हतो तेने देखीने राजार्ये कहुं के तुं मुसलो फुलावीश ? जे एटलो उतावलो गोखे हे ! तेवारें तेणे सरस्वतीने बोलावी विद्या पामीने चोवटा मांदे मुसलो उन्नो करी राजासहित सर्वलोकोने देखतां फुल्लवित काव्य कहुं तेथी मुसलो फुल्यो ते जोइ सर्व राजा प्रमुख चमत्कार पाया एवो वृद्धवादि थयो. तेमणे सिद्धसेन ब्राह्मणने प्रतिबोध्यो अपने ते सिद्धसेने वली विक्रमादित्यराजाने प्रतिबोध आय्यो, श्रीशत्रुंजयनो संघ चलाव्यो, तेना संघमां एकशोने सीतेर शोनाना देवल चालता वली शत्रुंजानो उदार कराव्यो तथा श्रीसिद्धसेन स्वरिना सहायथी विक्रमादित्य राजार्ये संवत् चलाव्यो, अणल श्रीवीरनगवाननो संवत् हतो, ए वृद्धवादी अपने सिद्धसेन ए पण बेड्ड थविर थया॥ ॥ तथा वली त्रय कालिकाचार्य थया हे तेमां एकतो श्रीवीरनगवानथी त्रयनेने व्होतेर वर्षे थया. तेमणे श्रीपन्नवया सूत्र बनाव्युं

कद्दी सुकडुं कें तमे गोचरी लावी आपखो नद्दी; ए वुक् पोतें जइ लइ आवचें. एवुं कद्दीने
 गुरु अन्य गामे चाव्या गया. पाळलाथी साधुजए पोतपोतानो आहार लइ आवीने जमी
 लीथो अने वुक् तो नूरव्यो बेवो रह्यो. बीजे दिवसें गुरु आव्या तेमणे साधुजने कहुं. केम
 रे वुक् साधुने आहार शा वास्ते नद्दी लइ आप्युं ? एवीरीतें कजिम कोप कखो. तेवारें सा
 धुज बोव्या. ए वुक् पोतें गोचरी केम जाता नथी ! पढी गुरु पोतें गोचरी जवा लाव्या.
 वुक् जाणुं जे आतो गुरुनो अविनय थाय वे. एवुं चिंतवीने वुक् पोतेंज गोचरी गयो तिद्दीं
 एक होवने घेर खरा दरवाजाने तो जाणुं नद्दी अने पाळलता बारणाथी तेना घेरमां घुसवा
 लाव्यो, तेवारें घरना माणसो बोव्यां, साहामा बारणामांथी आवो. एवुं सान्जली वुक् साधु
 बोड्या अरे लक्ष्मी वे ते तो मरजीमां आवे ते तरफथी आवे. जे तरफथी आवे ते तरफथी सारी
 जाणवी, एनो कांड विचार राखवो नद्दी. तेवारें शेठें खुशी यइने बजीश लाहु वढोराव्या. ते
 लइने वुक् साधुर्ये आवी गुरुने देखाव्या. ते जोइ गुरुयें विचार कखो जे बजीश शिष्य महारा
 थासे, वुक् बोव्यो पद्देजो जान थयो ते सर्व साधुजने देवो जोइयें, एम विचारी सर्व मोदक सा
 धुजने आपी दीधा. फरी गोचरीयें जइने खीरजुं नोजन लइ आवी पोते पारणुं कहुं. एम ए
 वुक्साधु निक्कामां लब्धिवंत थयो, ज्यां जाय त्यां जो ते दातार महानोजी ह्योय तोपण च
 तम नोजन एने वढोरावे एम अजुक्रमे ते वुक्साधु गहनो आधारचूत थयो ए श्री आर्थरद्वित
 जीना गहनमां त्रय साधु लब्धिवंत थया तेना नाम कद्दे वे. एक छर्विलिका पुष्पमित्र, बीजो
 धूतपुष्प मित्र अने त्रीजो वखपुष्पमित्र तथा चार साधुज महार्पणित थया तेना नाम कद्दे
 वे. एक छर्विलिका पुष्पमित्र, बीजो वुक्, त्रीजो फल्युरद्वित अने चोखो गोषामाहिल ए चार

तमे तो लज राखो वो पढी वोकराजए तेमज कहुं तेवारे तूके कहुं के दे वत्सो ! साधु लज नही राखे तो मद्धारे पण नही राखवुं एम कही लज नाखी दीधुं एमज जनोइ, पावडी अपने कमंजल सर्वनो त्याग करी दीधो पण कहुं के धोतीधुं तो मद्धाराखी मूकानो नह। तेवारे आर्यराक्षतजी बोल्या एमज रद्देवा आपो नले धोतुं पद्देरुं ने एटलामां एकदिवस एक सा धुर्ये अनशन करीने काल कखो तेवारे आर्यरक्षितजीये बीजा साधुजने शीखवी मुक्खुं के तमे मांहोमांहे विवाद करजो पण साधुने परववा माटे जपाइशो नही. एहुं शीखवीने पढी बोल्या के आ साधुना शरीरने जे परववी आवे तेने मद्दालान थाय तेवारे साधुज मांहोमांहे बोलवा लाग्या तेमां एके कहुं हुं लइजावं, बीजाये कहुं हुं लइजावं. तेमने देखीने सोमदेव तूइसाधु बोल्या जे हुं ए कार्य करवामां घयी निर्झरा थाय ने ? शुरु बोल्या ह्य घयी निर्झरा थाय ने तेवारे तूइ साधु बोल्या के ए काम हुंज करीश शुरुर्ये कहुं इहां जपसर्ग घया ने माटे जपसर्ग सहन करवानी शक्ति ह्योय तो ए काम करवुं नर्दीकां अरिष्ट थइ जाय तेवारे तूइ साधु बोल्या ह्य, हुं सर्व जपसर्ग सहन करीश, एम कही ते अनशननी साधुना शरीरने जपा डीने लइ चाव्यो, तिहां आचार्ये आवकोना वोकराजने शीखवी मुक्खुं; तेथी वोकरार्ये ह्वाको करी पावज पढीने तूइनुं धोतीधुं खोंसी लीधुं तेवारे तूइ जाएधुं जे जपसर्ग तो ने. पढी आचार्य सर्व परिवार लइने तूइनी पावज गया, तेने देखीने तूइ लळा पाम्यो शुरु बोल्या मद्दोटो जपसर्ग थयो, हवे बीजो चोलपट्टो जावो तिहां साधुज बोल्या; मद्दोटो चोलपट्ट तो लइने लइ आवो तो थाय; तूइ कहुं चोलपट्टोज आपो. लाजतो गइ हवे हुं ने ! ! एम करी चोलपट्टो पद्देराव्यो. हवे ते तूइ गोचरी करवा जाय नही तेवारे शुरुर्ये साधुजने

વાનો રહ્યો હે ? શુરુયેં કહ્યું. હજી ઘણો હે હું. હથમ કર. તેવારેં તિહાંજ રહી. નણવાનો
 હથમ કયો. વલી કેટલાએક દિવસ પઢી માતાપિતાની પાસેં જવાહું મનમાં ઘણું ઝમંગ
 થયો તેવારેં ફરીથી શુરુને પુલહું. મહારાજ દશમો પૂર્વે હજી કેટલો શેપ રહ્યો હે ! શુરુયેં
 કહ્યું દશમા પૂર્વેવું વિહમાત્ર તો હું શીરખો અંને સમુદ્ જેટલો શેષ નણવો રહ્યો હે પણ
 હથમ કર તેવારેં વલી પણ નણવાનો હથમ કરવા માંખ્યો પણ ચિત્ત બરાબર હાગે
 નહી, તેવારેં કહ્યું હવે તો હું જશ્સ ત્યારેં વજસ્વામીયેં જાણું જે એટલો પૂર્વલો પૂર્વનો
 જાગ હવે શેપ રહેશે; બાકી વિહેદ થદ જાશે; કારણકે હમણા બીજો કોદ એટલા પૂર્વનો
 નણનાર હે નહી, એવો મનમાં વિચાર કરીને શ્રી આર્યરક્તિતને માવિત્રો પાસેં જવાની રજા
 આપી તેવારેં બેહુ નાદજ્ દશપુર નગરેં આઘ્યા; તેમને રાજાર્યેં મહોટા મહોત્સવસહિત ગામમાં
 પ્રવેશ કરાવ્યો પઢી માતાપિતા પ્રમુખ સર્વ કુટુંબને ધર્મોપદેશ દેદ સર્વને દીક્ષા આપી, એક
 પિતાર્યેં દીક્ષા લીધી નહી. તે કુટુંબના મોહને લીધે તેમની પાસેંજ રહે પણ દીક્ષા લીધે નહી
 તેવારેં આર્યરક્તિતજીયેં કહ્યું તમેં દીક્ષા શામાટે લેતા નથી ? પિતાર્યેં કહ્યું કે મને એકતો મ
 હોહું ધોતીહું, બીજી જનોદ, ત્રીહું ભજ, ચોથા પગરથા અંને પાંચમું કમંખલ એ પાંચ વસ્તુ
 વિના ચાલે નહી જો એ પાંચ વાના વિના ચાહું તો મને લજ્જા થાય તેવારેં શુરુયેં પાંચ વાના
 વાપરવાની ભૂટ આપીને પણ દીક્ષા લીધી. પઢી શુરુયેં જાણું જે આ વુદ્ધને તો જરૂર તારવો
 જ જોઈયેં એવો નિશ્ચય કરી લોકરાજને શીરવાવી મુક્યું જે, અમે જેવારેં હૈત્યના દર્શન કરવા
 જઈયેં તેવારેં તમે સર્વે સાધુજને વંદના કરજો, પણ એક એ વુદ્ધ સાધુને વાંદશો નહી, જેવારેં
 તમોને કહે કે અમને કાં વાંદતા નથી ? તેવારેં તમે કહેજો કે તમે સાધુ કેમ કહેવાજ ?

शुरुनां वचन सांजली तिद्दां अन्नशनमां सद्दायी धयो, नद्दशुस स्वरियें कहुं के हुं वज्रस्वामीनी पासें नणजे पण तेमनी संघाते राजें जेजो रद्दीश नद्दी. जुदा जपासरामां राजें रहेजे, केमके जे श्रीवज्रस्वामीनी साथे एक राजीज रहे ते जो सोपकमी आज्ञावावाजो होय तो पण वज्रस्वामीनी साथेज मरण पासे. ए बात सांजलीने तद्दत्ति करी संघारो करावीने श्रीवज्रस्वामीना पासें आब्यो. राजें नगरने बाहेर रह्यो. अने तेज राजीयें. श्रीवज्रस्वामीने सुपहुं आब्युं जे महारी पासें पाजमां दूध नरेजुं द्हुं ते कोइ प्राहुणो आवीने पी गयो स्वल्पमात्र जेप रहुं एवामां प्रजातना श्रीआर्यरक्षितजी पण तेमनी पासें आब्या. तेमने वज्रस्वामीयें पुवहुं. हुं किद्दांथी आब्यो? तेवारें सर्व्हकीगत कद्दीने कहुं के हुं बीजा जपासरामां रद्दीने आपनी पासें नणीश. वज्रस्वामीयें पूवहुं महारी पासें नणहुं ने बीजा जपासरामां रद्दीने एम तने शामाटे करहुं पडे जे? तेवारें नद्दशुसाचार्यें कद्दीजुं वृत्तांत तेमने संजलाव्युं ते सांजली वज्रस्वामीयें जपयोग आपीने जाणुं जे आ बात सत्य जे; महेशुरूपनां वचन प्रमाण जे. द्दवे श्रीआर्यरक्षितजीयें नवपूर्व शास्त्र तो संपूर्ण सुख पावे करी लीधो अने दशमो पूर्व नणे जे, एटलामां माता पिताजने यणा दिवत पर्यंत श्रीआर्यरक्षितजुं कोइ पण समाचार न मज वाथी मातापितायें आर्यरक्षितनो न्हानो जाइ फल्शुरक्षित जे तेने बोलावीने आर्यरक्षितनी पासें मोकव्यो. तेणे आवी कहुं के तसे माता पितानी पासें चालो. आर्यरक्षितें कहुं के चा लीने झुं करुं? तेणे कहुं धर्मोपदेश आपो, केमके तेमने दीक्षा लेवानी इहा थइ जे. तेने आर्यरक्षितें कहुं. हुंतो दीक्षा जइ जे. फल्शुरक्षितें कहुं हुं दीक्षा जेइ जेइ हुं अने तसे तिद्दां चालो. तेवारें फल्शुने दीक्षा आपीने शुरुने पूवहुं द्दवे दशमो पूर्व केटजो जेप महारे नण

साडा नव संख्यायें अथा तेवारें विचाखुं जे हुं दृष्टिवादना साडा नव नाग नणीश एवुं चिं
 तवी ते ब्राह्मणने कहुं के तमे महारी माता पासें जाव हुं आबुं हुं वली तमे माताजीने
 कहेजो के आर्यरक्षित मने मढ्या दता. एवुं कहीने अगल चाख्यो अने पहेजा ब्राह्मणे पण
 एमनी माता पासें जइ होजडी आपीने कहुं के तमारो पुत्र आर्यरक्षित मने रस्तामां मढ्यो.
 ते सांजली मातायें जाणुं जे महारा पुत्रने शुकन तो सारा अथा. ए साडा नव पूर्व नण्णे.
 एवुं मनमां जाणी लीधुं. दवे आर्यरक्षित जिहां शिष्य पाठ करे ते तिहां गया अने विचारवा
 लाग्या जे एमने केवी रीते वंदना करुं एवुं चिंतवीने उपसराना बादेर बेग एटलामां दह्वर
 नामे कोइ आवर्के, निसिद्धि कही उपसरामां जइने उंचे स्वरें वांदला वेवानी जे इरियावहि प्रमुख
 किरिया ते ते कही वंदना करी ते विधि सर्व आर्यरक्षित सीखी गया. पढी शुरु पासें आवा तेवाज
 विधिषी शुरुने वांदीने विनयपूर्वक अगल बेग. शुर्यें जाणुं जे आ कोइ नवो आवक ते
 पण वांदवानो विधि तो बराबर जाणे ते पढी दह्वर आवकने शुर्यें पुढहुं तेवारें दह्वरें उ
 लख्यो जे आ शुरुनो नाणेज ते. पढी शुरुने कहुं आ तो आर्यरक्षित आपनो नाणेज ते.
 तेने शुर्यें धर्मोपदेश आप्यो तेवारें आर्यरक्षितें कहुं मने दीक्षा आपो. महारी मातायें
 तो दृष्टिवाद नणवाना आका आपी ते. तेवारें शुर्यें लोकोना नयषी अन्यस्थानके जइने
 दीक्षा दीधी. पढी पोतानी पासें जेटली विद्याव दती ते तो सर्व शुर्यें नणावी. वली अ
 धिक पूर्व नणाववाने माटे श्रीवज्रस्वामीनी पासें मोकल्यो. तिहां जातां रस्तामां उज्जयणी
 नगरी आवा तिहां आनइशुसद्वरि मढ्या ते खुशी अथा. अने बोढ्या के तें सार काम कखुं
 पण दवे मने दाल अनशन करवुं ते माटे हुं अनशनने सदाय आपीने पढी जाजे. एवा

तेनी रुद्रा नामे नार्थी तेमना पुत्र आर्थरक्षितजी परदेश गया; तिहांथी चौदे विद्या नथीने आब्या तेमने राजार्थे हाथी उपर बेसाडी, महोत्सवसहित नगरमां प्रवेश कराब्यो. इहां सर्व सज्जन कुटुंब मित्रादिक आबीने मद्या परंतु एमनी माता मली नही माताने पर्जे ला गया तो पण माता खुसी थद नही तेवारे आर्थरक्षितजीर्थे पूबहुं माताजी तमे आमणा छमणा देखाव बो पण कांड हर्ष अनंद दर्शवता नथी तेहुं कारण महारा उपर कृपा करीने प्रकाश करो! ते सांजली माताजी बोल्या हे पुत्र हुं जे विद्या शीखो आब्यो वो ते सर्व नरकपतननी विद्याव बे. कारण के हुं घणा होमादिक लौकिक कृत्य करवानां शाख नथी आब्यो वो. ते हुं जैनी हुं माटे ए दुर्गतिना देवावाजाने केवी रीते रुद्रा करी माहुं! हुंतो जेथकी ताहारा आत्ममाहुं कल्याण थाय एवां शाख हुं नथो होय तो सुबुद्धिमान् करी माहुं. ते सांजलीने पुत्र बोव्यो हे माताजी आत्ममाने तारनार कथां शाख हे? ते मने कहो तो हुं तेनो पण अन्यास करूं. मातार्थे कहुं के दृष्टिवाद नथो. तेवारे आर्थरक्षितजीर्थे जाणुं जे सर्व मतनां शाख नथवा योग्य हे माटे महारे ए शाख पण नथहुं पढी राजीर्थे माता जीने पूबहुं. हुं दृष्टिवाद कथां नथवा जावं मातार्थे कहुं. तोसली पुत्राचार्यनी पासे जइ ए शाख नथो. हवे आर्थ रक्षितजीर्थे महोटे परोडीर्थे जतीने नथवा माटे प्रयाण कहुं केट हुं क दूर गयो के पोताना पितानो मित्र एक ब्राह्मण होलडीना सांग हाथमां लइने आवतो हतो ते साहामो मव्यो. तेथे पूबहुं हुं कोण वो? एथे कहुं हुं आर्थरक्षित हुं. तेवारे तेथे कहुं के हुंतो तने परदेशथी आब्यो सांजलीने मजवा सारु आब्यो हुं. अपने आ होलडीना सांग पण ताहारे वास्ते लाब्यो हुं ते सांजली आर्थरक्षितें सेलडीना सांग नथी जोया तो

मने मस्तर्के करी वांटीने वली चारित्र ज्ञान सहित एवा स्थविर संघपाजक गौतमगोत्रीयाने
 वांडं तुं ॥ ५ ॥ ॥ वली अपार्य हस्ति काश्यपगोत्रीया, क्षमावंत ससुह् सरखा धैर्यवंत; जे उ-
 नाजाना पहेला महीनामां एटवे चैत्रमहिनाना शुक्लपक्षमां काजगत थया तेमने वांडं ॥ ६ ॥
 वली जला वत शील लब्धिसहित जेमना दीक्षामहोत्सवमां देवतार्ये अपावीने मस्तर्क ठंपर
 ठज सारवुं एवा स्थविर अपार्यधर्मे ते प्रत्ये वांडं ॥ ७ ॥ ॥ तथा एक हस्ति, बीजा धर्मे अपने
 त्रीजा सिंह ए त्राय काश्यपगोत्रीया मोक्षमार्गीना साधक तेमने वांडं ॥ ८ ॥ ॥ तेमने म-
 स्तर्के करी वांटीने पढी स्थिर ठे चारित्र अपने ज्ञान जेमना एवा थविर अपार्य जंबु गौतमगोत्री
 याने वांडं ॥ ९ ॥ ॥ तथा जे कोमल रुद्रयवाजा अपने मानरहित तेमज धयुंज ठंबुं उ-
 त्तम ठे ज्ञान, दर्शन अपने चारित्र जेमलुं एवा नंदिक पिता काश्यपगोत्रीयाने वांडं ॥ १० ॥
 तथा स्थिर ठे चारित्र जेमलुं वली उत्तम सम्यक्त्व अपने सत्व तेणे करी सहित एवा देसि गणि
 क्षमाश्रमण माढरगोत्रीयाने वांडं ॥ ११ ॥ ॥ तेवार पढी वली जे अनुयोगना धारक, सागर
 जेवा धैर्यवान् गंजीर, मद्दा सत्ववंत एवा थविर उत्तम क्षमाश्रमण वह्मगोत्रीयाने वांडं
 ॥ १२ ॥ ॥ पढी वली जे ज्ञान, दर्शन, चारित्र अपने तप तेमां थिर थयेला, मद्दायुणवान्
 एवा थविर कुमार धर्मेणणी शुणवानने वांडं ॥ १३ ॥ ॥ वली सूत्र अपने अपर्य रूप रत्नेकरी
 नरेला अपने क्षमामार्दवादियुणसंपन्न; जेणे सर्व सूत्र पुस्तकारुढ कखा एवा देवर्दिगणिक
 माश्रमण काश्यपगोत्रीयाने वांडं ॥ १४ ॥ ॥ इति स्थविरावली सूत्रार्थः ॥ ॥ हवे थव्यपि
 इहां आ स्थविरावलीमां श्रीअपार्यरक्षित प्रसुखना नाम कह्या नथी तथापि ए पण स्थविर
 सरखाज थया ठे तेमनो संबंध लखीये ठेये. ॥ ॥ दशपुर नाम नगरमां, सोमदेव पुरोहित

इयें केवी मजा थाय हे पण बाह्यारथी तेने स्थानकें पोहोचाडवाहुं फोल घालीने तेनी साथे
 वलावा गया सर्व नदीकिनारे आवी जना तेवारें तापसें विचाहुं जे थोडोसो जेप ह्यो तो
 पण नदी जतरी जइश एम विचारी नदीमां पण दीथो के तरत हुबवा लाग्यो तेवारें लोकोमां
 निंदा थइ पढी दया लावीने आवकोये नदीमांथी खेंची पावो बाहेर काढाह्यो, नदीकां तयाइ
 जतो हतो, एटलामां लोकोने प्रतिबोध आपवाने माटे श्रीअर्थसमित खरि पण तिहां आब्या
 अपने चिपटी वजाडी बोध्या के हे वेजाह नदी ! महारे पहेले पार जाहुं हे माटे मार्ग आप ए
 टहुं आचार्यना मुखमांथी वचन निकलतांज नदीना बेहु कांवा जेला मली गया तेवारें लोक
 विस्मय पाव्या. पढी आचार्य तथा बीजा नगरना लोको सर्व मली ब्रह्मदीप गया तिहां तापसोने
 धर्मोपदेश आपी प्रतिबोध पमाह्यो तेवारें पांचसें तापसोये दीक्षा लीथी अपने चूर्णना प्रयोगथी
 तापस नदी उपरथी चालतो हतो परंतु तपस्थानो प्रजाव न हतो एवी वात सर्व लोकोमां प्रसिद्ध
 थइ, जैनधर्मनो महिमा वुडि पाव्यो पढी संघसहित गुरु पोताने स्थानकें आब्या, तिहां तापस
 साहुजथी ब्रह्मदीपिका नामे शाखा थइ ॥ ॥ हवे थविर आर्थस्थानिजनी पढी चौद गथाजनों
 अर्थ कहीये ह्यें ॥ गौतमगोजीया फल्यु मित्रने वांडं हुं, बीजा वशिष्ठगोजीया धनगिरिने वांडं हुं,
 कांडक शिवजुति कौशिक गोजीया डुळांत अपने कण्ठने वांडं ॥ १ ॥ ॥ एमने मस्तकें करी
 वांदीने वली नइ, नकुज अपने रक्षित ए जणे काश्यप गोजीयाने वांडं ॥ २ ॥ ॥ तथा एक
 आर्थ नाग गौतमगोजीया, बीजा आर्थ जेहिज वासिष्ठगोजीया, बीजा आर्थ विष्णु माढरगो
 जीया अपने चोथा आर्थ कालक गौतमगोजीया ए चारने वांडं ॥ ३ ॥ ॥ गौतमगोजीया कु
 मरसंपटिअंक तथा नइक तथा स्थविर आर्थवुडि गौतमगोजीयाने हुं वांडं हुं ॥ ४ ॥ ॥ ते

संबंध आ प्रमाणे ठे ते कहे ठे. आत्मीर देशमां, अचलपुर नगरनी नजीक एक कन्ना बीजी
 बेन्ना ए बे नदीथो हती, तेनी वचमा ब्रह्म नामा दीप हतो तिहां पांचवें तापस वसता
 हता तेमां एक तापस पोताना पगमां लेप लगाडी पावडीथो पहेरी दरदमेस बेन्ना नदीना
 पाणीमांथी जतरतो हतो पण पाणीमां मूबे नही जेवी रीते थल उपर हुका मार्गमां चाव्या
 जइयें तेवी रीते पाणीमांथी चालीने गममां पारणुं करवा आवे तेवारें लोक तेनी प्रशंसा
 करतां थका बोले जे आ तापसनी जूज केवी अथाग तपनी शक्ति ठे, एवा नर्ममां घणा
 लोको मिथ्यात्वी थइ गया अने तापसनी नक्ति करवा लाग्या वली आवकोने कहे के जूज
 अमारु शुरुनो केवो प्रजाव ठे ? एना प्रजावमां कांड न्यूनता नथी. एवा उपदेशथी घणा
 लोको मिथ्यात्वी थता देखीने आवकोये श्रीवज्रस्वामीना मामा श्रीअर्यस्तमितस्वरिने बो
 लाव्या, स्वरि आव्या, तेवारें आवकोये जुलहुं स्वामीजी आ तापसनी केवा प्रकारनी तपशक्ति
 ठे ? आचार्य कहुं के तपशक्ति कांड पण नथी परंतु पादलेपशक्ति ठे तेवारें आवक लोक
 सर्व समजी गया, पढी तापसहुं बिइ जघाहुं पाडवा माटे ते तापसने आवकोये पोताने घेर
 नोजनने अर्थ निमंत्रणा करी तेवारें मिथ्यात्वी लोक घणा खुशी थया अने जाणवा लाग्या
 जे आवको पण हवे आपणा धर्ममां आवी जाओ एहुं जाणीने आवकोने घेर योगीने लई
 गया तिहां आवकोये नकिना मिसे करीने पावडी उपर तापसना पण धोइ नखाव्या तेवारें
 योगीना मनमांतो मढोईं डःख थहुं पण शरमनो माथो हुं करे ! नाकारो कहेवाय नही पढी
 कांड नोजन कहुं कांड नहीं कहुं अने तरत तापस तिहांथी जवथो तेने आवको आदर देइने
 पाडा तेना स्थानक उपर पोदोचाडवाने सार्थे चाव्या, मनमांतो एहुं समजता हता जे जो

હારી વાત સાંનલો જે તમે બિચારા આવા કોમલા કોમલા પચુર્જને હ્ણો હો, તે પચુર્જને હ્ણવાનું પાપ સાનહ્યું હે ? જો નહીં સાંનહ્યું હોય તો હું તમોને કહી સંનલાહું હું તે સાંનલો. જે પચુર્જને મારીયે તે પચુર્જના જેટલા રોમ હોય તેટલા હજાર વર્ષ પર્યંત તે પચુર્જનો મારનારો પ્રાણી નરકમાં પડી હઃસ્વ જોગવે હે. વળી જે કોઈ સોનાનો મેરુપર્વત બનાવીને દાનમાં આપી દીધે અથવા પૃથ્વીનું દાન આપે તેટલા દાનથી પણ અધિક ફલ જે એક પ્રાણી મરતો હોય તેને બચાવે તે જીવને મલે હે માટે મરતા પ્રાણીને બચાવવા જેટલું ફલ સોનાના દાનથી તથા પૃથ્વીના દાનથી હોય નહીં કેમકે બીજા સર્વ પ્રકારના દાન જે હે તેટું ફલ તો કાલાં તરમાં રૂઢી જાય હે, જોગવાઈ જાય હે, પરંતુ અન્યદાનનું ફલ કેવારે પણ રૂઢે નહીં, સર્વથી ઁછ ફલ તે અન્યદાનનું જ હે. એવા તેના વચન સાંનલી યદ્ધ કરનારા નિર્દયી બ્રાહ્મણ લોકો બોલ્યા તું કોણ હો ? બકરો બોલ્યો હું અગ્નિ દેવ હું, બકરો મહારો વાહન હે, તમે પચુર્જને મારો હો તેના યોગે મહાહઃસ્વ તમને વેઠવા પડશે, માટે તમારાં ઝપર મને દયા આવી તેથી ઝપડેશ કરવા આવ્યો હું. બ્રાહ્મણો બોલ્યા અમે ધર્મ ધર્મ ધર્મ બતાવે માટે મારીયે હૈયે, બકરો બોલ્યો અરે હુણે પચુર્જન કરવાથી વળી ધર્મ તે ક્યાંથી ધર્મનો હે ? છતો મહોહું જવરજસ્ત પાપનું સ્થાનક હે જો છતો મુદ્ધો તમારે પૂર્વવો હોય તો, જૈનાચાર્યે શ્રીપ્રિયંચસ્ર રિને પૂર્વો, તે મહાકપાપાત્ર હે માટે તમોને સમજાવી તમારો નિસ્તાર કરશે. તેવારે બ્રાહ્મણો સર્વ પ્રિયંચસ્રરિ પાસે પૂર્વવા આવ્યા, તેમણે દયા રૂપ શુદ્ધ ધર્મ બતાવ્યો તે વરવત બ્રાહ્મણપ્રમુલ્લ વણા લોકો જૈની ધર્મા, એવા શ્રીપ્રિયંચસ્રરિ હતા એમનાથી મધ્યમશાસ્ત્રા નિકલી ॥ તથા અવિર આર્ય સમિત ગૌતમ ગોત્રીયાથી બ્રહ્મદીપિકા શાસ્ત્રા નિકલી તેનો

मित्रामि छकडं आप ते सांजली शिष्य बोव्यो एम कांड हुं मातुं नद्दी तेवारें शुरुने रीश चडी
 तेथी नरुमनुं कुंफो तेना माथा उपर नारवीने गह्वथी बाहेर काढाडी मूक्यो तेथे जाइ वैत्रो
 धिक मत थापन कसुं तेमां नव डव्य, सत्तर गुण, पांच कर्म, त्रण सामान्य, एक विशेष, एक
 समवाय, ए व पदार्थ प्ररुप्या एना प्ररुपवाथी चौदशें चुमाळीश नेद थया तिहां षट्गोत्रथी
 जळुका षटुचासौजळुकश्रवडुल्लुकः ॥ एवा नाम अने गोत्रना मिजापथी नाम स्थापन थयुं,
 इहांथी त्रैराशिक शाखा थइ इति रोहसुस कथा संपुर्य ॥ ॥ हवे थविर प्रिययंथथी मखिमशाखा
 निकली तेनो अधिकार आ प्रमाणे ते ते कहे ते श्रीहर्षपुरनामा नगर जेने ह्मया अजमेर
 कहे ते तेमां त्रणशें जैनमंदिर अने चारशे अन्यद्वर्नीजना देरा हता तथा आठ हजार घर
 बाह्यालोना अने उजीश हजार घर वाणीयाजना हता वली नवसें बाण, सातसें वावडी, सा
 तसें दानशाला हती तिहां सुनदपाल नामे राजा राज्य करतो हतो एक दिवसें बाह्यालोथे
 थइ मांथथो एवामां तिहां प्रिययंथथिर पथाखा तेथे वासहेप मंजीने आवकोना द्वाथमां
 आप्यो आवकोथे जइने, थइमां जिहां बाह्यालो होम करवाने सारु वकरो लाव्या हता ते
 वकरानी उपर वासहेप नारव्यो तेना योर्गे ते वकराना शरीरमां अंविका देवीथे प्रवेश कखो
 तेवारें ते वकरो तिहांथी उडी आकाशमां उजो रहीने मजुष्य वाणीथें बोलवा लाग्यो के अरे
 निर्दय्यी बाह्यालो तमे सांजलो के तमे जेम निरपराधि जीवोने निर्दय्यी थइने मारी नारवो वो
 तेम जो हुं पण ह्मया निर्दय्य थइ जावं तो तमो सर्वेने मारी नासुं, जेवी रीतें ह्नुमाने रा
 द्दसोमां करी देखाडयुं तेम हुं पण तमोने करी देखाडुं परंतु महाराथी वयानो गुण दूर थइ
 शकतो नथी माटे हुं तमारी पेंठें राद्दसो जेवो निर्दय्यी यतो नथी तथापि हे पापीयो तमे म

कहूं के तुं महारी साथें पण जो वाद करवा इहतो ह्योय तो चाल राजसन्नामां जइ आ पणो बे वाद करीयें एम कह्नी शुरु पोताना शिष्यने खेइने राजान्नी पासें आख्या अणने कहेवा लाख्या के हे राजन् आ महारा शिष्ये वादीने जीतवा माटे जे त्रण राशि थापन करी ते वात जूवी हे, ए अमारुं कहूं मानतो नथी ने महारी साथे वाद करो तेनी वचमां थाप सादी धर रहो तो अमे वाद करीयें. राजार्ये कहूं सुखे वाद करो पढी ते बेहु शुरु शिष्य वाद क रवा लाख्या तिहां ल महीना सुधी वाद कखो १ ४ ४ ४ प्रश्न कुतर्कना शिष्ये थापन करी पुढ्या ते सर्व प्रश्न शुरुयें जोडी नाख्या तो पण समज्यो नही राजाने धणो वरवत खोवो पख्यो ते वारें राजार्ये जाणुं जे हुं केटला दिवस एउना जगढामां खोटी थावं ! एम विचारी शुरुने कहूं हे स्वामी थापनुं बोलनुं सर्व साहुं हे पण महारा राज्यसंबंधि कामकाजमां बिगाड थाय हे माटे हवे मने सादीथी सुक्त करो. शुरुयें कहूं थावती काले सर्व रगडो मटाडी थापीश एम कह्नी बीजे दिवसें वाद ठहेरावीने कुत्रिकापणमां जे वस्तु त्रण लोकमां ह्योय ते मले हे माटे जो हुं साचो होइश तो नोजीव ए चीज पण मलसे; ते लइ थावीश? ते वात चेलार्ये पण मान्य करी अणने राजा लोकोये पण कहूं के ठीक हे पढी चेलार्ये कुत्रिकापण जइने जीव, अजीव अणने नोजीव माया तेवारें देवें जीवने वदले तो डंदर लावीने थाप्यो तथा अजीव माणुं तेवारें पडर लावीने थाप्यो पढी चेलार्ये जेवारें कहूं के नोजीव लाव तेवारें बे त्रण वार तेहिज पूर्वली चीज लावीने थापे पण नोजीव थापे नही एवामां आकाश वाणी थइ के जगतमां जीवने अजीव ए बेज राशि हे पण जीजी कोइ राशि नथी तेवारें सर्व लोक बोख्या शुरु साचा हे शुरुयें शिष्यने कहूं केम हवे समज्यो के नथी समज्यो ? जो समज्यो ह्योय तो

अजीव अपने जीजो नोजीव एवी जण राशि ठे. तेवारें योगी बोळ्यो हुं नोजीव राशि केवी रीते कहे ठे? शिव्ये तरत एक दोरो वाटीने जूमि जपर नारव्यो ते दालवा लाग्यो त्यारें कहुं के जो आ नो जीव ठे, एवी वणी शुक्रियो लंगाडीने संसारमां सर्व मली जीव, अजीव अपने नोजीव ए जण वातो स्थापन करी आपी तेथी योगी हारी गयो पढी योगीयें विद्याउं चलाववा मांभी तिह्मां प्रथमतो महोटा मंकरने मारवावाला एवा कीडीउ बनाव्या तेवारें चेलार्यें शुरुयें बतवेली विद्याना बलखी मोर बनाव्या ते आवीने सर्व कीडीयोने खाइ गया, तेवारें योगीयें सर्व बनाव्या तिह्मां चेलार्यें नोजीयां बनाव्या, योगीयें उंदर बनाव्या तेवारें चेलार्यें विद्याउं चलाववा मांभी तिह्मां हरिणोने मारी नारव्या, योगीयें खर बनाव्या तेवारें चेलार्यें चितरा बनाव्या तेणे आवीने सर्व बनाव्या, चेलार्यें दूड बनाव्या, योगीयें परवी बनाव्या, चेलार्यें बाज बनाव्या, एमां पण योगी हार खाइ बेवो तेवारें गर्जनी विद्या चलावी तेवरवत चेलार्यें जघो फेरव्यो तेथी तेनी विद्या नाशि गइ, एरीतें योगी हारीगयो अपने चेलो जीत करीने वया लोकोनी सार्यें परिवर्यो वको शुरुनी पारें आव्यो शुरुयें पुवहुं केवीरीतें जीती आव्यो तेवारें जण राशि आपी तेथी जीत्यो एहुं कहुं त्यारें शुरु बोळ्या हे वत्स तें आ सारी वात नही करी, जगवानना मतथी हुं विपरीत बोळ्यो, माटे राजसज्जामां जइने मिहामि डकडं वइ आव अपने वादीने जीतवाने माटे की कु शुक्ति लंगाडी तेनो संवमां मिहामि डकडं वइ आव, जो मिहामि डकडं नही देख तो जैनम तो मिहामि डकडं देवाय नही, में खोटुं थोडुं ज थापन कहुं ठे ! राशितो जण ठे, शुरुयें

महारो पेड फाटीने कदाच विद्या बाहेर चाळी जाय तेना नयथी में महारा पेड उपर पाटा बांधी राख्या हे एवा अग्निमाननी वातो करे वली एक जांबुनी माली ह्याथमां राखे अग्ने लोको अगल एवुं कहे के आ जंबुदीपमां महारी साथे जीतवावालो कोइ नथी एवी रीते ते तापसे आवीने नगरीना राजाने पण कहुं वली कहुं के तमारा नगरमां कोइ वाद करवा वालो ह्योय तो सुखेथी तेने तेडावीने महारी साथे वाद करावो नहीकां मने जीतपताका आपो. तेवारें राजार्ये पडह वजडाव्यो के जे वाद करवाने इह्या राखतो ह्योय ते आ पडह रोकी राखे एटलामां ते सुसनामा रोहसुसाचार्यनो शिष्य गममां गोचरीये आव्यो हे ते पडह सांजलीने बोव्यो हुं वाद करीश एवुं कही शुरुनी पारसे आवी पडहनी हकीगत कही शुरु बोव्या ए वात तें ठीक करी नही केमके ते योगी कोथी हे माटे तद्वारा उपर विद्या च लावचो तेवारें शिष्ये कहुं आप जैनी बेठा थका ते जितपताका लइ जाय तो पढी आपणी शी विशेषता कहेवाय ! एवो शिष्यनो निश्चय जाणीने शुरुये तेने सात विद्याच आपी वली पण कहुं जो कदापि तने कोइ अधिक उपद्रव थाय तो आ उधो मंजो आपुं हुं तेने हुं फेर वजे तेथी सर्व उपद्रव निवर्ते थइ जाचो एवी रीते शुरु पारसेथी आझा लइने बलश्रीनामा राजानी सज्जामां आवी योगीने कहेवा लाज्यो जे तद्वारो वाद हुं हे ते सांजलाव योगी लज करीने बोव्यो अमारा मतमां एक जीवराशि बीजो अजीवराशि ए बे राशि कही हे एवुं यो गीतुं बोलतुं सांजलीने शिष्ये विचायुं जे आ वातनो जो हुं ह्याकारो करीश तो ए कहेचो के में महारी वात एने मंजुर करावी, महारुं मत एणे मान्युं, तेथी लोको जाणचो के शिष्य ह्यारीनयो. एम चिंतवीने शिष्ये पण कुतर्क करी कहुं के बे राशि तुं कहे हे ते खोटुं कहे हे परंतु जीव,

माटे बोली के जो सुगल थद जवो तो आ भद्वारा चारे पुत्र हुं आपने आपीश ने तमे चा
 रेने दीक्षा आपजो एवी प्रतिष्ठा करी द्वांमीमां जद्वेर नाखवुं बंध कहुं तेवार पढी बार प
 द्वेर गया केडे केटलाक वाहायो उन्नद वायराना योगयी ठेदे निकली गया द्दता ते सारो
 वायरो वाहायी पाढां आवा तेमां जुवार नरेली द्दती ते लोकोयें लीधी, सुगल थयो, ते
 धान्ययी जुगज्द्वर थयो तेथी जुगंधरी एवुं नाम धानवुं थयुं एने लोक नाषामां जुवार कदे
 ठे पढी जेव थने जेगाणीयें एक नार्गेड, बीजो चंड, ज्रीजो निर्दुत्ति थने चोथो विद्याधर ए
 चारे पुत्रोने दीक्षा आपावी थने पोते पण दीक्षा लीधी. ते चारे साधुज बड्डश्रुत आचार्य
 थया तेनी चार शाखा निकली. द्दवे विस्तार वाचनामां केटलाएक कुल, केटलाएक गण,
 केटलाएक शाखाज कहेली ठे ते सूत्रथा। सुगम ठे माटे लखता नथी सूत्र यपरयीज जायी
 लेवुं थने थर्थ पण सूत्र बोले ते प्रमाणे करी देवो ॥ पुणोअज्जसन्नद्वाउपुरज ॥ बली थार्य
 थयोन्नद्वनी आगल थविरावली आ प्रमाणे जोवी ते कहे ठे ॥ थेरस्तणंअज्जसन्नद्वस्तुंनिया
 यणयुत्तस्स ॥ थविर थार्य जसन्नद्व तुंगीयायण गोत्रीयाना ए बे शिष्य एवो थर्थ सूत्रनो
 समज्जी लेवो बाकी थमे तो मात्र कोइक शाखानो संबंध लाखियुं ॥ थविर लुण्ण रोद्धुत्ते
 कोस्त्रियुत्ते ॥ एनायी त्रैराशिक मत निकल्युं तेनी कथा कदीयें हैये श्रीमद्वावीरयी पांचवो
 जुमालीश वर्ष गया पढी श्रीरोद्धुसाचार्यनो शुस नामा शिष्य द्दतो ते अंतरंजिका नामे नग
 रीमां आव्यो ते वखत एक मद्दोटो वादी पोइशाला नामे तापस ठे ते पण ते नगरीमां आव्यो
 ते कहेवो ठे तो के वीढो, साप, उंदर, दरिण, सूअर, काग, थने परवी ए सात चीजो
 बनावी आपवानी सात विद्याज्जो धरनारो ठे तेना मद्ययी ते, सर्व लोकोने एम कहेके

उपर ते चेलायें अनशन करी दीधो, ते बाळक व्हतो माटे सुकुमार पणायी तत्काल शुन
 ध्याने मरण पायी देवलोक गयो, देवताज्यें नेला यद्दने तेनो महिमा कखो, तेवारें बीजा
 साधुज्यें पण विशेष व्हढ यद्दने अनशन कखां परंतु मिथ्यात्वी देवो आवीने साधुजने अ
 नशनमां मोदकनी निमंत्रणा करवा लाग्या अने बोव्या के हे महाराज आ खुद निर्दोष आ
 व्हार वे ते व्यो तेवारें साधुज्यें जाणुं जे एने अप्रीति वे एवुं जाणी नजीकना बीजा पर्वत उपर
 जद्दने अनशन कखुं शुन ध्यानयी काल करीने वज्रस्वामी प्रमुख देवलोक गया, तेवारें इंद
 महाराजेरय उपर बेशी पर्वतने प्रदक्षिणा देइ सर्व साधुजने वांचा तिदां ते इंद महाराजना र
 यनी रेखा मंजणी तेथी ते पर्वतजुं रथावर्ते एवुं नाम यहुं तथा तिदांना वृक्ष पण साधुजने
 नमवायी नमेला थकाज आज पर्वत देखाय वे श्रीवज्रस्वामी देवलोक गया पवी दशमो पर्व
 तथा चौथो अर्द्धनाराच संवयण विभेद गया तेवार पवी वज्रसेनाचार्य सोपारा नगरमां
 जिनदत्त आवक तथा तेनी नार्था ईश्वरी नामे वे ए बेहुने प्रथम श्री वज्रस्वामीनो प्रतिबोध
 ययो व्हतो तेमने घेर गोचरी गया तिदां देखे तो धान मळे नव्ही तेवारें शेव अने शेवा
 णीयें पोताना चार पुत्रो सहित लाख मूढ्य धान्यनी हांणी चढावीने विचार कखो के सर्व
 आपणे व जणायें आ रांधेला अनाजमां जद्दने मेलवी खाद्दने पवी अनशन करी जेवुं एवुं
 चिंतवी हांणीमां जद्दने नाखवाने तयार यया वे एटलामां वज्रसेन आव्या तेमणे ते कल्प
 देखावेने पुढ्युं के, हुं ? मरवानो जपाय करो जो ! ! तेवारें शेवाणी बोली धन तो अमारा पासे घणुं
 वे परंतु धान्य मजलुं नथी तेवारें वज्रसेन बोव्या. गुरुयें कहुं वे के लाख ड्य्यनी हांणी च
 ड्यो तेने बीजे दिव्यो सुगाल आशे ते सांजली शेवाणीने पण पूज्यना वचननी प्रतीति वे

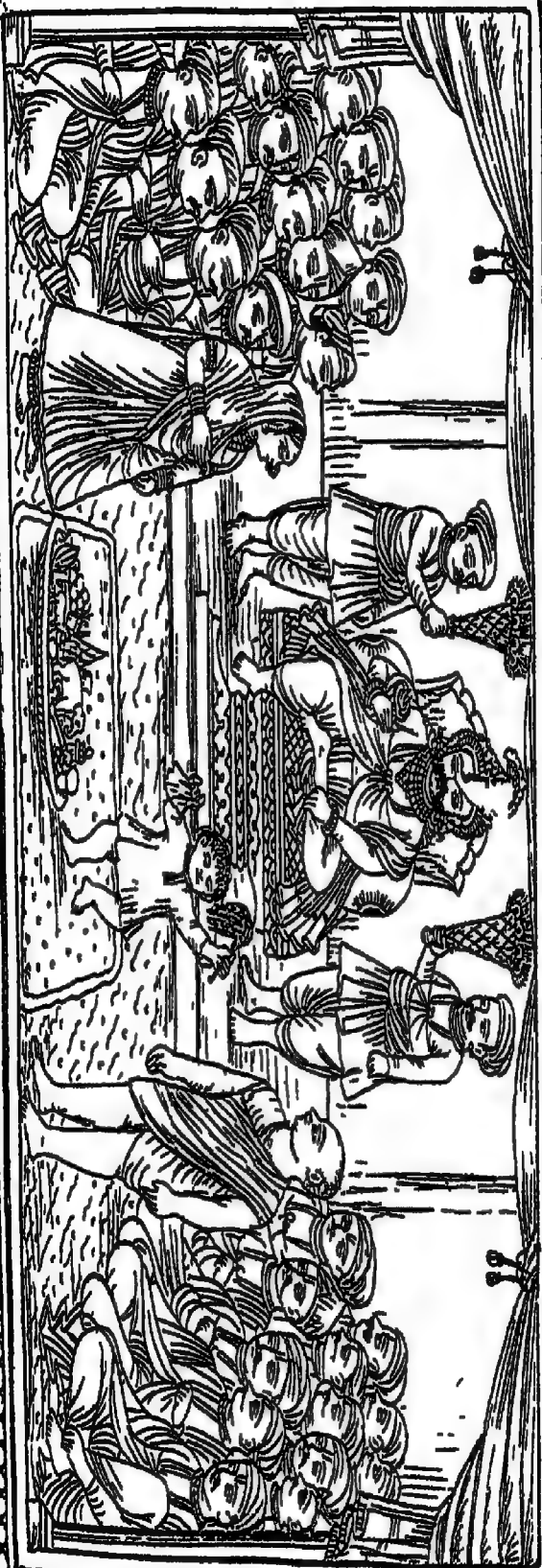
વિમાનમાં બેશીને પૂર્વજવનો મિત્ર તિર્યક્ જુનંક જાતિનો ફેવ હે તે પણ આચાર્યની સાથે
 ગીત, નૃત્ય, વાજિત્ર પ્રમુખ મહોત્સવ કરતો થકો રહ્યો હે તેના સહિત આવીને પુષ્પો આવ
 કોને આપ્યા અને જૈનના ચૈત્યનો મહિમા વધાઓ, શ્રીસંઘ પણ ઘણોજ આનંદ પામ્યો, તે
 નગરનો રાજા પણ બૌદ્ધર્મ મૂકી જિનધર્મી થયો ॥ તથા વલી એક દિવસ દક્ષિણ માર્ગમાં
 જાતા થકા શ્રીવજ્રસ્વામીને શ્વેત્ત્વમ ધઈ આપ્યું તેવારે સાધુજની પાસેથી ગોચરીમાં યુંવ મ
 ગાવી તે સાધુજ હઈ આપ્યા તેને પોતે કાનમાં ધરી રાखીને વિચાહું જે પઢી રાહ્યું પણ નૂ
 લમાં ઇમજ રહી નહ, રવવાણી નહી તે પઢિક્રમણો કરતી વચ્ચે પઢિલેહ્યાં કરતાં નીચે પઢી
 નહ તેવારે શુર્યે વિચાહું જે હું વચ્ચે પૂર્વધર હું તેને આવી નૂલ તે વલી કેમ પઢી ? ઇથી જાણું
 જે હવે મહારું આશુષ્ય સ્વદપ રહેહું જણાય હે માટે અનશન કરવાનો વિચાર કયો અને
 પોતાના શિષ્ય વજ્રસેનને કહું કે બાર હકાલી પહચો તેવારે હું સોપારાપુર પાટણ જાજે, કોઈ
 તને પૂઢે કે સુનિહ્ત ક્યારે ધયો તેવારે તાહારે ઇમ ધ્યાનમાં રાહ્યું કે જે દિવસે જાણ મૌ
 લ્યની એક હાંમી વહે તે દિવસથી બીજે દિવસે સુગાલ ધાયો ઇહું થતો ફેરવીને જવાબ આપજે
 અમે તો હવે અનશન કરીશું ઇમ કહીને વજ્રસેનને સોપારા પાટણ જવાને વિદાય કયો,
 પોતાની પાસે રહેલા સાધુજને જેવારે નિહા નહી મલે તેવારે વિદ્યાપિન કરીને કેટલા એકને
 જમાજ્યા, પઢી પાંચજો સાધુજને હઈને અનશન કરવાને માટે વાધ્યા તેમાં એક ન્હાનો ચેલો
 હતો તેને નોજવ્યો કે હું ફહાં બેશ હું આહું હું પણ તે ચેલાર્યે મોહથી કહું જે હું તો તમારી
 પલવાહે આવીશ તો પણ શુર્યે સમજાવીને રાખ્યો તેવારે ચેલાર્યે જાણું જે શુર મહારાજને
 અપ્રીતિ ન થાય તેમ કરું તો ઠીક ઇહું ચિંતવીને ફરી પર્વતના મૂલમાં આવી તપેલી શિલા

ते जोइ सर्व लोक विस्मय पाव्या, धनवेठ पण पोतानी महारूपवाली रुक्मिणी नामा पुत्री
 अपने एक क्रोड सोनामोरो लइ शुरुनी पासे आबी नेट करवा लाग्यो शुरुयें कन्याने प्रति
 बोध आपी धर्म पमांडीने पोतानी शिष्यणी करी ॥ हवे एकदा वज्रस्वामीयें पद्मानुसारिणी
 लब्धियें करीने श्रीआचारंग सूत्रना महापरिद्धा नामा अध्ययनमांथी मानुष्योत्तर पर्वत प
 र्वत जइ शकाय एवी आकाशगामिनी विद्या काहाडी वली एक समय उत्तर दिशामां हु
 काल पढतो जाणी श्रीसंघने पट कपडा उपर बेशाडीने अन्यस्थानके लइ जवा तयार अया
 एवामां तिहां सध्यात्तर बोधो महाराज हुं पण एमनो साधर्मिं हुं तेवारें तेने पण पट उपर
 बेशाडीने आकाशमां रह्या अकाज स्थानके स्थानके श्रीजिनचैत्य वंदावता अका महानिशि
 नामा नगरीयें गया. तिहां यद्यपि सुगल तो ठे तथापि राजा बौधमतवाजो ठे माटे तेथे
 बौधदर्शनीना नक्त लोकोना कहेवा उपरथी. पंजोसणना दिवसोमां जैनमंदिरमां फूल लइ
 जवा देवा नही एवो बंदोबस्त कस्यो ते जोइने संघे श्रीवज्रस्वामीने विनंति करी महाराज
 फूलनो अटकाव थाय ठे ? वज्रस्वामीयें कहुं तमे चिंता करयो नही हुं एनो उपाय करुं हुं
 एम कही आकाशमां उडीने माहेश्वरी पुरीमां हुताशन नामा देव तेना वनमां पोताना
 पितानो मित्र वनमाली हतो तेने जइ कहुं के तमे फूल तयार राखजो एहुं कहीने पवी हि
 मवंत पर्वत उपर गया तिहां पद्मइहना कमलनिवासिनी लक्ष्मीदेवीयें श्रीवज्रस्वामीने बांधा
 अपने कहेवा लागी हे स्वामी ! आपनी दासीने कांड हुकुम फरमावो. तेवारें आचार्यें कहुं
 पूजाने अर्थें फूल जोइयें डैयें तिहां लक्ष्मीदेवी देव पूजाने अर्थें लक्ष्मल कमल लइ आबी
 हती ते हाजर कथां तेने लइने फरी पाठा वजतां हुताशन वनथी वीश लाख फूल लइ

विमानमां बेशीने पूर्वजनवनी भिन्न तिर्यक् जुंनक जातिनो देव हे ते पण आचार्यनी साथे
 गीत, नृत्य, वाजित प्रमुख महोत्सव करतो अको रह्यो हे तेना सहित आर्वीने पुष्यो आव
 कोने आप्या अने जैनना बैत्यनो महिमा वधाखो, श्रीसंघ पण घणोज आनंद पाय्यो, ते
 नगरनो राजा पण बौद्धधर्म भूकी जिनधर्मी बघ्यो ॥ तथा वली एक विवस दक्षिण मार्गमां
 जाता अका श्रीवज्रस्वामीने भूषेष्म बइ आव्युं तेवारें साधुजनी पासेथी गोचरीमां छुंव म
 गावी ते साधुज लइ आप्या तेने पोते कानमां धरी राखीने विचाखुं जे पढी खाइखुं पण न
 लमां एमज रह्यो गइ, खवाणी नह्यो ते पडिक्रमणो करती वखते पडिदेहणां करतां नीचे पड्यो
 गइ तेवारें शूर्ये विचाखुं जे हुं दश पूर्वधर हुं तेने आवी जूज ते वली केम पड्यो ? एथी जाणुं
 जे हवे महारं साधुष्य स्वल्प रह्युं जणाय हे माटे अनशन करवानो विचार कखो अने
 पोताना शिष्य वज्रसेनने कहुं के बार झकाली पड्यो तेवारें तुं सोपारापुर पाटण जाजे, कोइ
 तने पूजे के सुनिद्र क्यारे असो तेवारें ताहारे एम आनमां राखवुं के जे विवसें लाख मो
 द्यनी एक दांणी चडे ते दिवसथी बीजे दिवसे सुगल आसो एहुं अतो देखीने जवाब आपजे
 अमे तो हवे अनशन करीछुं एम कहीने वज्रसेनने सोपारा पाटण जवाने विदाय कखो,
 पोतानी पासे रहेला साधुजने जेवारें निद्रा नह्यो मजे तेवारें विद्यापिन करीने केटला एकने
 जमाख्या, पढी पांचसो साधुजने जइने अनशन करवाने माटे चाख्या तेमां एक न्हानो वेजो
 हतो तेने नोजव्यो के हुं इहां बेग हुं आहुं तुं पण ते चेजार्थे मोह्यो कहुं जे हुं तो तमारी
 पडवाडे आवीश तो पण शूर्ये समजावीने राख्यो तेवारें चेजार्थे जाणुं जे शुरु महाराजने
 अग्नीति न थाय तेम करुं तो ठीक एहुं चिंतवीने फरी पर्वतना मूजमां आवी तपेली शिला

ते जोइ सर्व लोक विस्मय पाप्मा, धनवेव पण पोतानी महारूपवाली रुक्मिणी नामा पुत्री अने एक क्रोड सोनामोरो लइ शुरुनी पासे आवी जेट करवा लाग्यो शुरुयें कन्याने प्रति बोध आपी धर्म पमाडीने पोतानी शिष्यणी करी ॥ हवे एकदा वज्रस्वामीयें पद्मानुसारिणी लब्धियें करीने श्रीआचारंग सूत्रना महापरिज्ञा नामा अध्ययनमांथी मानुष्योत्तर पर्वत प र्धेत जइ शकाय एवी आकाशगामिनी विद्या काहाडी वली एक समय उत्तर दिशामां ऊ काल पडतो जाणी श्रीसंघने पट कपडा उपर बेशाडीने अन्यस्थानके लइ जवा तयार थया एवामां तिहां सध्यात्तर बोधो महाराज हुं पण एमनो साधर्मिं हुं तेवारें तेने पण पट उपर बेशाडीने आकाशमां रहा थकाज स्थानके श्रीजिन्वैत्य वंदावता थका महानिधि नामा नगरीयें गया. तिहां यद्यपि सुगल तो हे तथापि राजा बौधमत्तवालो हे माटे तेथे बौधवर्हीनीना नक्त लोकोना कहेवा उपरथी. पंजोसणना द्विस्तोमां जैनमंदिरमां फूल लइ जवा देवा नही एवो वंदोबस्त कथो ते जोइने संघे श्रीवज्रस्वामीने विनंति करी महाराज फूलनो अटकाव थाय हे ? वज्रस्वामीयें कहुं तमे चिंता करशो नही हुं एनो उपाय करुं तुं एम कही आकाशमां उडीने माहेश्वरी पुरीमां हुताशन नामा देव तेना वनमां पोताना पितानो मित्र वनमाली हतो तेने जइ कहुं के तमे फूल तयार राखजो एहुं कहीने पवी हि मवंत पर्वत उपर गया तिहां पद्महृना कमलनिवासिनी लक्ष्मीदेवीयें श्रीवज्रस्वामीने वांध्या अने कहेवा लागी हे स्वामी ! आपनी दासीने कांड हुकुम फरमावो. तेवारें आचार्यें कहुं पूजाने अर्थें फूल जोइयें हैयें तिहां लक्ष्मीदेवी देव पूजाने अर्थें लक्ष्मल कमल लइ आवी हती ते हजर कथां तेने लइने फरी पावा वजतां हुताशन वनथी वीश लाख फूल लइ

कना गुण प्रगट करवाने माटे कहुं के दे साहुं तमे इहां रदेजो हुं एक गामे जइने आहुं
 हुं तेवारें साहुं बोधा अमोने वाचना कोण आपरो ? शुर्ये कहुं वज्ररुषी आपरो. एहुं
 कहीने शुरु बीजे गाम गया. दहे ते साहुं शुरुं वचन प्रमाण करवावाला, विनयवंत हे
 माटे वज्रमुनिनो विनय करीने वज्रनी पासे वाचना लेवा लाग्या तेमने वजे पण एवी वा
 चना आपी के शुरु षणी वाचनाउषी जेटहुं नणावे तेटहुं वज्रमुनियें एक वाचनामां न
 लावी दीहुं तेवारें साहुं विचाहुं के शुरु गामे गया हे तेने जो चार दिवस वधारे लागे
 तो ठीक तेटलांमां अमारो आ अमुक श्रुतस्कंध पूरण थइ जाय पढी केटलाक दिवस वीत्या
 केडे शुरु आया तेमणे पुढुं नो साहुं तमारे वाचना सुरवे थइ ? साहु बोधा ह्रा
 महाराज दहे अमारें वाचनाचार्य ए वज्रजहोजो तेवारें शुर्ये अणीआरे अंग वज्रने आपीने
 वाचनाचार्य कसो. दहे शुरुनी आइाषी वज्रमुनि श्री उडायणी नगरीमां नइशुसाचार्य
 पासेषी दश पूर्व जाल्या पढी आचार्य पद पाया एक दिवस पाटली पुरमां धनभोवने घरे
 साध्वीउ चतरी हे तेणे वज्रस्वामीना गुण अने रूपहुं वर्णन कहुं तिहां भोवनी पुत्री रुक्मि
 णीयें एवी प्रतिज्ञा करी के वज्रस्वामी विना बीजाने महारे परणहुं नही एटलांमां वज्रस्वामी
 पण पाटली पुरमां आया अने विचाहुं के महारा रूपषी लोको ह्योच पासे भेंते नही
 पासे एटला माटे विद्याना वलषी रूप संहोष करी सामान्य रूपषी धर्मदेशना आपवा
 मांणी. तेवारें साहुंउयें लोकोना मुखषी सांजह्युं जे शुरुनी देशनातो अमृत सरखी हे पण
 रूप तो सामान्य हे ए बात साहुंयें वज्राचार्यने कही तेवारें बीजे दिवसे हजार दजहुं सुवर्ण
 कमल करीने तेनी उपर बेग अने पोताहुं जेहुं मूलरूप ह्युं तेवाज रूपषी देशना दीषी

नष्टवर्ष श्रया पवी सुनंदायें राजसभामां फरीयाद कसी परंतु राजाये न्याय कसी तै ठीकरी अ पाव्युं नदी.

आप्या राजार्ये एवी रीते न्याय आप्यो के जेना उपकरण ए बालक लइ लीथे तेनो ए पुत्र जाणवो. तेवारें मातार्ये लाहु तथा हुंघरा प्रमुख बालकने देखाव्या परंतु बालके तेनी सा हासुं पण जोथुं नही पढी शुरुये बालकने कहुं के आ उधो ताहारें लेवो ह्योय तो लइ ले तेवारें बालकें उधो प्रहण कखो अने नाचवा कूदवा लाग्यो राजार्ये कहुं न्याय अइ चुक्यो. एम कही बालक शुरुने आपी दीधो ते जेवारें आव वर्षनो थयो तेवारें दीक्षा लीधी ते वखत सुनंदार्ये कहुं के महारो पुत्र पण तमे लइ लीधो तो हवे मने पण दीक्षा आपो, शुरुये सुनं दाने पण दीक्षा दीधी ॥ एक दिवस उक्तायणीना मार्गमां वज्र ऋषीना पूर्वजवनो मित्र कोइ देव हूतो ते मनुष्यहुं रूप करीने वज्र ऋषीनी परीक्षा करवाने अर्थे कोलानी नीक्षा देवा लाग्यो वज्र ऋषीये जाण्युं जे कोलानी क्रुतु तो हमणा नथी तो आ वरवतमां ए कोला कयांथी लाग्यो, ए तो कोइ देवतार्ये लज कखो ह्योय एम जाणाय ठे माटे देवपिन न लेवो एहुं जाणी निक्षा लीधी नही तेवारें देवें संतुष्ट अइने वैक्रिय लबिध आपी फरी वली उ नालाना दिवसोमां जेवरनी परीक्षामां देव चलाववा आप्यो तेमां पण वज्रमुनि चलायमान थया नही तेवारें देवतार्ये आकाश गामिनी विद्या आपी हवे एक दिवस शुरु वंदिज नूभिये गया अने केटलाएक साहुल गोचरीये गया तेवारें वज्रमुनि बालक्रीडाथी साहुलना संधारा दिक चारे बाहु सूकी पोते वचमां बेथीने जेवी रीते शुरु वाचना आपे तेवी रीते छ्दी छ्दी अग्नीधारे अंगनी वाचना देवा लाग्यो शुरुये पण बारणो बाना जना रह्योने सर्व वाचना सान्जली पढी बालकने कांड पण शंका पडे नही तेवी रीते महोटा स्वरथी निसिद्धि कहीने शुरु उपरास रामां आप्या तेवारें वज्रऋषीये पण पोताहुं करोहुं सर्व क्रत्य समेटी लीधुं. हवे शुरुये ते बाल

ताने राजी राखीश तो ए महारो माता सुजने जोड़ो नही माटे कोइ रीते एने कंटागो उ
 पजे तेवो उपाय करुं तो ए मने त्यागी देसो, तेवारें हुं दीक्षा लइय एहुं जाखी माताने उद्देग
 कराववाने माटे तित्य रुदन करवाहुं चाहुं कहुं केमके एने तो चारित्र्य लेवानो जाव 'वर्ते' उद्देग
 तेवारें बाळकना रुदनयो माता धखी उद्देग करवा लागी अपने विचारुं जे हुं आ पुत्रने हुं
 करुं ! कोइने आपी देउं तो तीक एवा अक्सरमां सिंदमिरि आचार्य तिलां पधाखा तेवारें हुं
 गिरि गोचरीयें जवा लाग्या तेने शुरुयें ज्ञान दृष्टीयें विचारिने कहुं के आज तमोने गोच
 रीमां सचित्त अचित्त वस्तु जे मले ते लइ लेवी, हवे धनगिरि गोचरी फरतां फरतां सुनंवाने
 धरे गया सुनंवा बोली आ तमारा पुत्रें तो मने जलदो संताप करी दीयो जे माटे एने लइ
 जाव. साधुयें कहुं हमया तो हुं आपे जे पण पावजखी डःख करीश, सुनंवा बोली हुं डःख
 नही करुं तमे सुखे लइ जाव. तेवारें धनगिरिजी धखी खीयोने तथा बीजा लोकोने साही
 करी पुत्रने लइ जोजीमां नारखी अपासरे आख्या शुरुयें जोजी उपाडी तेमां नार यणो जाखी
 तेवारें बोल्या के आ खुं वज्र जे के ? एहुं कहीनें जोजी उपाडी तेमां नार यणो जाखी
 तेहुं वज्र एहुं नाम कीहुं हवे अपासरामां आख्या पढी बाळकें रुदन करहुं बंध कहुं शुरुयें
 सध्यातरनी देवावाली आविकाने ते बाळक रोंप्यो. तेणे पारणामां राखुं ते जेवारें उ
 महीनानो धयो तेवारें तिलां शालामां साधवीज नएया करे जे तेमना वचन सांजली पार
 यामां सुतां सुतां अणीअर अर्पण नखी गयो. अमुकमे जेवारें त्रय वर्षेनो धयो तेवारें सुनंवा
 बोली जे हुं महारो पुत्र पावो लइय. तेने संवे कहुं के ए शुरुनो माल जे ते शुरु जाखे पण
 अमारया अपाय नही पढी राज दरबारमां गइ तिलां संघनी विनंतिखी शुरु पण दरबारमां

सुनंदा पोताना भरतार धनगिरिजीने डोकरी वहेरावेढे. झोळीभंगं नारवी साधु वई जायढे.

एक सांनोनिपणो आचार्योनि चोख्यो. परंतु आंही श्रीआर्य सुहस्ति स्वरिणी सांनोण निज
 थयो आर्यसुहस्ति चारिज पाळी देवलोक गया ए आठमो पाट जाणवो ॥ ७ ॥ ॥ हवे श्री
 आर्यसुहस्तिना बे शिष्य थया तेमां एकतो सुस्थित अने बीजो सुप्रतिबद्धक एमणे कोटी
 वार स्वरिमंत्र जप्यो कांकंदी नगरीमां जन्म्या तेमनो व्याघ्रापत्य गोत्र हतुं ए नवमो पाट ॥
 ॥ ८ ॥ ॥ एमने पाटे श्रीआर्य इंद्रविजस्वरि कौशिक गोत्रीया थया ए दशमो पाट ॥ १० ॥
 श्रीआर्य इंद्रविज स्वरिने पाटे श्रीआर्य विजस्वरि गौतम गोत्रीया थया ए अग्नीआरमो पाट ॥
 ॥ ११ ॥ ॥ श्रीआर्यविजने पाटे श्रीआर्य सिंहागिरि कौशिक गोत्रीया थया जे जातिस्मरण
 ज्ञान पाय्या हता ए बारमो पाट ॥ १२ ॥ ॥ आर्य सिंहागिरिने पाटे आर्यवजस्वरि गौतम
 गोत्रीया थया ए तेरमो पाट ॥ १३ ॥ ॥ आर्यवज स्वरिने पाटे आर्यवजसेन स्वरि उत्कौ
 शिक गोत्री थया ए चौदमो पाट ॥ १४ ॥ ॥ एमना चार शिष्य थया एक नाइल, बीजो
 पोमिल, ज्ञाजो जयंत अने चोथो तापस ए चारने नामे एमनी चार शाखा निकली ए पंच
 रमो पाट ॥ १५ ॥ ॥ हवे तेरमा आर्यसिंहागिरिणी मांझीने त्रय पाटहुं वर्धन कही देखा
 डीसं हैसं ते आवी रीते ठे के श्रीसिंहागिरिणी पासेथी सुनंदानो जाइ आर्यसमित तथा
 बीजो सुनंदानो नरतार धनगिरि ए बे जणे दीक्षा लीधी अने सुनंदा पोते गर्भवती हती तेने
 तुंबवन गाममां मूकी दीधी पढी सुनंदाने पुत्र थयो ते वखतमां बीजी पडोसीनी स्त्री बोली
 के बाइ जो आज एना बाप धनगिरिसें दीक्षा न लीधी हती तो आ पुत्रना जन्मनो मढोटो
 मढोत्सव थात पण हमणा तो पिता विना बीजो कोण आवीने मढोत्सव करे. एवी वात
 सांजलीने ते बालकने जातिस्मरण ज्ञान जपन्तु तेवारें बालके जाणुं जे हुं जो महारी मा

ठोडाव्या, साधुजना वेश पहेरावीने पोताना छुनटोने अनार्य जेवा देशोमां मोकळी तिद्दांना लोकोने समजावीने साधुजने अनार्य देशोमां विचराव्या तथा बीजा घृत, गोड, वस्त्र प्रमुखना सर्व व्यापारीजने तेमज कंदोइ लोकोने कहेवरावी मूक्युं के तमे छुद् आदारादिक सुनिजने वहेरावजो तेना पैशा जे थाय ते राजानी पासेथी लइ जाजो पण ए वातनी साधुजने खबर पडवा देशो नही लोको पण तेमज साधुजने देवा लाग्या, साधुज पण अशुक् न जायता थका आदारादि जेवा लाग्या, जाणे छुद्ज जे एम समजवा लाग्या, एटलामां आर्यमहानिर्जि बोव्या हे शिष्यो आ एवो स्निग्ध आदार नित्य केम लइ आवो जो? तेवारें शिष्यो बोव्या अमे चोकसी तो नित्य करीयें हेयें पण एनी माजम पडती नथी वली शुर्ये कहुं हवे सारी रीते चोकशी करो पवी शिष्यो ए गोचरी करतां ओकराजने पुवहुं अरे तमने नित्य लाहु प्रमुख किद्दांथी आवे जे? तेवारें ओकरा बोव्या महाराज सर्व आपणो प्रताप जे अमे पण तमारे प्रतापे लाहु प्रमुख खाइयें हेयें अने आपने पण वहेरावीयें हेयें राजानो नं नार अखूट जे ते सांजली शिष्यो ए आवीने आर्यमहानिर्जिने कहुं आर्यमहानिर्जियें जाणुं आ राजडव्य जे पवी आर्यसुद्धस्तिने कहुं हे देवाणुप्रिया तमे आदारनी चोकशी करो जो के नथी करता? आपणने राजडव्य आवे जे ते केम? तेवारें आर्यसुद्धस्ति विना उपयोगथी बोव्या के राजडव्य तो सर्वज जे, कहे राजडव्य कथां नथी? आर्यमहानिर्जि बोव्या आवी शिखिलपणानी वात तमे केम करो जो? आजने तमे पोतेंज एहुं बोजो जो तेवारें तो प्रसिद्धपणे दोष लागवाजुं थावो माटे हवे तमारे ने अमारे सांजोनिकपणुं नथी एहुं कहीने अन्यत्र स्थानके विहार करी गया इद्दां सुधी तो एकज समाचारी हती अने एकज गह हतो तथा

संभ्रति राजा न्मार्घ्यरक्षितजीने नमस्कार करेदे.

होय तेने अश्वमे आपीये. निखारीये कहुं के नळे तमारा जेवो मने पण करी द्यो. ते सांजली शुरुये पण जाज जाणी तेने दीहा आपीने तेनी इहा मुजब नोजन कराव्युं अश्वने सुहस्ति स्वरिये कहुं के शुक्र नाव राखजो एटलामां तेने जलटी अइ तेवारें सर्व साधु तेनो वैयावच्च करवा लाग्या तेथी निजुर्ये चारिजनी अजुमोदना कीधी अश्वने मरण पाम्यो तिहांथी मरीने जळायणी नगरीमां श्रेणिक राजाने पाटे कोणिक राजा, तेना पाटे ज्वायिन राजा, तेना पाटे नंद नामे नव राजानां नव पाट अथा अर्हीसुधी श्रेणिकथी मांमी बार पाट अथा तेरमे पाटे चंद्रशुस, चौदमे पाटे विंङ्गसार, पन्नरमे पाटे अशोकथी अश्वने शोजमे पाटे अशोकथीनो पुत्र कुणाल अथो ते कुणालनो पुत्र संप्रतिनामे राजा अथो, जनमतांज तेना दादार्थे तेने राज्य आप्युं ते अजुक्रमे त्रण खंन पृथ्वीतुं राज्य नोगवनारो अथो. हवे एक दिवस ते संप्र तिराजा गोखमां वेवो हे तेणे रथयाजामां अथार्थ सुहस्तिस्वरि जाय हे तेने दीहा तेना थोर्गे जातिस्मरण ज्ञान जपन्युं तेथी पूर्वे निजुना नवमां पोते साधु अथो हतो ते सर्व दीगामां आप्युं तेवारें गोखथी नीचे जतरी शुरुने पगे लागीने पुढ्युं के हे स्वामी अव्यक्त सामाधिकजुं हुं फल ? शुरुये कहुं राज्यादिप्राप्ति थाय ते सांजली संप्रति राजा वली विमोष दृढ अइने शुरुने पूढवा लाग्यो के हे स्वामी मने आप जलखो वो ? तेवारें शुरु जपयोग आपीने बोध्या के तुं निजुना नवमां अमारो शिष्य हतो तो हवे तने राज्य मळ्युं माटे धर्मवृद्धि कर एवुं शुरुतुं वचन सांजलीने राजार्ये थावकपणुं लीहुं अश्वने सवालाख जिनमंदिर नवा कराव्या, सवाकोटी जिनर्विव प्रतिष्ठाव्या, तेर हजार जीर्णोद्धार कराव्या, पंचाणु हजार पीतजनी प्रतिमाज नरावी, सातसे दानशालाज करावी, देवालयोथी सर्व पृथ्वी शोनायमान करी, कर

विनंति करी जे महारामां चूक पढी माटे शुरू वाचना आपता नथी श्रीसंघें मली शुद्धिना
 इने वाचना आपवा माटे श्रीशुरूने अरजी करी ते उपरथी शुरूयें चार पूर्व मूल पाठे वं
 चाव्या पण अर्थ सीखव्यो नही वली एहुं पण कहुं के ए चार पूर्व तमारे बीजा कोइने हवे
 नलाववा नही तिहांथी पावला चार पूर्वनो ज्ञान विहेद अयो अने दश पूर्वतुं ज्ञान रह्युं ए
 श्रीशुद्धिनाइ आचार्य श्रीमहावीर स्वामीना निर्वाण पढी बरोने पन्नर वर्षें देवलोक गया ए
 सातमो पाठ कह्यो ॥ ७ ॥ ॥ अहांही सुधी एक श्रीजंबुस्वामी केवली अथा अने बीजा पाठ
 सर्वश्रुत केवली अथा. हवे श्रीशुद्धिनाइना पाठे बे शिष्य अथा एक तो श्रीअर्थ महागिरि ए
 लावच्च गोत्री अने बीजा श्रीअर्थ सुद्धि वाशिष्ठ गोत्री ए बे आचार्य बेग तेमां अर्थ सु
 द्धस्तिस्सरिनो संबंध कहे हे. ते वरत जिनकदप विहेद गयो हतो तो पण श्रीअर्थ महागिरि
 जीयें जिनकदपनी तुलना करी एटले जिनकदपनी पेठे चाव्या. एक दिवस श्रीअर्थ सुद्धि
 स्सरि कोइ जेठने घेर उपदेश आपे हे एटलामां श्रीअर्थ महागिरिजी गोचरीयें आव्या तेमने
 देखीने श्रीअर्थ सुद्धि तरत जरीने कजा अथा तेवारें जेठे जुधुं के ए महात्मा कोण हे ?
 त्पारें अर्थसुद्धि स्सरियें जेठनी आगल अर्थ महागिरिजीनी स्तवना करी सर्व वृत्तांत कह्युं ॥
 एकंसमये डुकाल पछ्यो धान खावाने मलहुं मुराकिल अहुं तेथी लोक सर्व डःखी अथा हे, जे
 राजा जेवा हता तें पण रांक जेवा अइ गया हे तो पण आवक लोको साधुजने दान अथा
 हे. साधुजने धणी निहा मलती देखीने एक निखारी साधुनी पलवाडे चालवा लाज्यो अने
 बोव्यो के मने खावाने आपो तमारे धणुं खावातुं मले हे साधुर्ये कह्युं के अमारा शुरूने पूढी
 तेनी आइना लइ आव. तेवारें नीखारी शुरूनी पासें आव्यो शुरूये कह्युं के जे अमारा जेवो

बेगो हे तेवारें गुरुयें जाणुं एणे विद्या प्रगट करी जणाय हे एम विचारीने वली कहुं के हवे
 तमे जाड शुद्धिज्ज्जी तिहांज हे तेवारें ते फरी तिहां गइ जाइने देखी हर्षसहित वंदना
 करी वली गुरु पासें आंवीने पूढवा लागी के महाराज्जं अमारी सार्थे सिरिये दीक्षा लीधी
 तेने अमाराभांषी यक्षणीयें उपवास कराव्यो ते देवलोक गयो पढी यक्षणीने प्रायश्चित्त
 लेवा मांटे आसंधने कहुं तेवारें आसंधे काजसग करीने शासन देवी ह्दां आवी. एवुं कही गुरुने
 मोकली सीमंधरखामीना मुखषी बे चूडिका लाइने शासन देवी ह्दां आवी. एवुं कही गुरुने
 वांईने पोताने स्थानके गइ. हवे एक दिवस श्रीशुद्धिज्ज्जी पोतानो एक ब्राह्मण भिन्न हत्तो
 तेने घेर गया तिहां ते ब्राह्मणनी स्त्रीने पुढहुं महारो भिन्न किहां हे ? स्त्रीयें कहुं अमने दा
 रिडीपणुं प्राप्त अहुं हे मांटे नीख मागवा गयो हे तेवारें श्रीशुद्धिज्ज्जी ज्ञानबलधी जोखुं तो
 एना घरमां वडिलोपार्जित अणुं धन जरेखुं दीतुं पण ब्राह्मणने तेनी खबर नथी मांटे नीख
 मागे हे पढी श्रीशुद्धिज्ज्जीयें पोतानी ह्छीषी दाटेला धनजुं ठेकाणुं तेनी स्त्रीने बताव्युं अने
 पोतें वाढ्या गया ब्राह्मणे आवीने पोतानी स्त्रीना कहेवा उपरधी दाटेला धनजुं स्थानक
 जाणुं अने विचाखुं जे पक्का मुद्रा विना मुनिराज ह्छी आपे नही. मांटे तेणे धरती खोदी
 जोड तो तेमांषी अणुं धन निकल्युं तेना योगें ब्राह्मण सुखी अयो. एवी रीते एक सिंहनी
 विह्वली करी अने बीजुं ब्राह्मणने धन देखाड्युं ए बे वातो अयोग्य करीने वली श्रीशुद्धि
 ज्ज्जी गुरुनी पासे वाचना लेवा आव्या तेवारें गुरुयें कहुं के पूर्वोक्त बे काम करवा अकी
 तमे वाचना लेवाने अयोग्य अया जो, फुटेला नाजनमां दूध नाखीयें तो ठेरे नही, तेम त
 मोने पण वाचना. हवे देवाय नही. एवुं. सान्जली श्रीशुद्धिज्ज्जी उदास अया अका आसंधने

मय्यो नद्दी धन्य हे एमना मातपिताने के जेना कुलमां एवो पुरुष उत्पन्न भयो एवो उपदेष्टो
 आपी रथकारहुं मन फेरवीने श्रीशुतिनन्दजी पासें मोकल्यो तेणे जह दीक्षा लीधी ॥ हवे को
 इक समये बारवर्ष पर्वत काल पढ्यो तेवारें त्यां सर्व मुनिराजो अग्यार अंगना जाणनारा
 रह्या पण दादशांगीना जाणनारा कोइ न हता तेवारें सर्व संघे बे मनुष्य मूकीने श्रीनन्द
 बाहु स्वामीने बोलाव्यो, नन्दबाहु स्वामीरें कहुं में प्राणायाम ध्यान चालुं कहुं हे तेमांटे म
 हाराधी आपी शकारो नद्दी. तेमने श्रीसंघे फरीषी कहेवरायुं के हे महाराज जे श्रीसंघनी
 आझा न माने तेने केवा प्रकारनो दंड करवो? श्रीनन्दबाहुजी बोल्या तेने गह बाहेर करवो
 एवी चाल हे पण मने ध्याननो अंतराय धाय हे माटे श्रीसंघने एम करवुं योग्य हे के न
 एवावाला साधुजने इहां महारी पासें मोकली आपवा जोइरें तो तेमने नणवाहुं बनी श
 क्तो तेवारें श्रीसंघे मली श्रीशुतिनन्द प्रमुख पांचशो साधुजने श्रीनन्दबाहुस्वामी पासें मो
 कल्या तिहां शुरुर्यें सर्व साधुजने सात वाचना दीधी तेमां बीजा सर्व साधुजतो नणवाधी
 हारी गया परंतु एक श्रीशुतिनन्दजी बे वस्तुर्यें जणा दश पूर्व जणी गया एवामां श्रीशुति
 नन्दजीनी सात बर्देनो यद्वा, यद्द्विजा, चूता, चूतद्विजा, सेणा, वेणा अने रेणा ए साते
 साध्वीज श्रीसंज्ञूतिविजयजीनी शिष्यणीज अयेली हे ते श्रीशुतिनन्दजीने वांदावा सार अवावी
 तेणे प्रथम श्रीनन्दबाहु स्वामीने वांवीने पुबहुं के शुतिनन्दजी किहां हे? शुरु बोल्या पर्वतनी
 शुफामांहे नणेला पूर्वहुं शुणु करे हे तेवारें साते जणी तिहां गइ तेमने आवती जोइ झा
 नना बलेकरी चमत्कार देखाडवामाटे श्रीशुतिनन्द सिंहहुं रूप करी बेवो तिहां सिंहने देखा
 साध्वीज नय पामी धकी फरी शुरु पासें आपीने केहेवा जानी के महाराज तिहां तो सिंह

चित्र ८०

श्रीगुरुदेव

श्रीगुरुदेवजीनी सात
बहेनी

श्रीगुरुदेवजीने सिद्धि कर कर्तु वे-

ताहुं तो ए महारा शुण जाणवो ने महारी स्तुति पण करवो एहुं चिंतवीने गोखमां बेयी एक बाणयी सात केरीनो जुमखो वींथो तथा तेनी पववाडे वली बीछुं बाण साधुं एम एकेकनी पववाडे बाणो साथीने गोखमां बेग थकांज आंबानी हुंब तोडीने बेर्याने आपी दीधी अपने कहेवा लाग्यो के जो आ महारी कला केहेवी हे ! तेवारें कोर्यार्ये एक राइना दाणानो ढिगळो करी तेना उपर फूल राखुं तेमां एक दोरो शीववानी सइ उनी राखीने तेनी उपर नाटक कसुं ते नृत्य जोइने रथकार अत्यंत खुशी थइ गयो अपने कहेवा लाग्यो जे माग माग हुं ताहारी उपर संतुष्ट थयो हुं कोर्यार्ये कसुं तें कहेवोक तमासो जोयो के जे थकी खुशी थइने महारा उपर प्रसन्न थयो ? आ में जे सइनी थली उपर नृत्य करी बतावुं एवी कलाज जो शीखवा बेसीर्ये तो हजारी शीखी शकाय हे तेमज तें जे आझनी हुंब तोडी आपी ए पण शीखवुं सहेज हे. एमां कांइ कवण नथी अन्यास करवाथी बधी कला शीखी शकाय तेवी हे. परंतु महारा जेवी स्वरूपवाली स्त्री पासेनी पासे उनी रहेली हती, अपने वली चोमासाना दिवस हता तेमज कामने जाणत करनारी एवी आ चित्रशालां हती तथा शरीरने पुष्टीना करनारा मन्मथने उतेजन आपनारा एवा घणा श्रेयसां श्रेय नोजन मजता हता ते आरोगी ने वली राजदिवस महारी पासे रहेता तेम हुं पण तेमना उपर अत्यंत मोहित थई थकी सराग दृष्टीर्ये बहुप्रीतिपूर्वक विषयसेवन क रवाना थाचना करी रही हती आटहुं बता एक कलमात्र पण जेहुं मन चलायमान थयुं नही एवी कला श्रीशुद्धिजनी पासे हती ते शीखवी घणीज कवण हे. महारा ज्वेन हे. जेनी आगज में घणा प्रकारना चाळा कखा तथापि ते महापुरुष किंचिन्मात्र

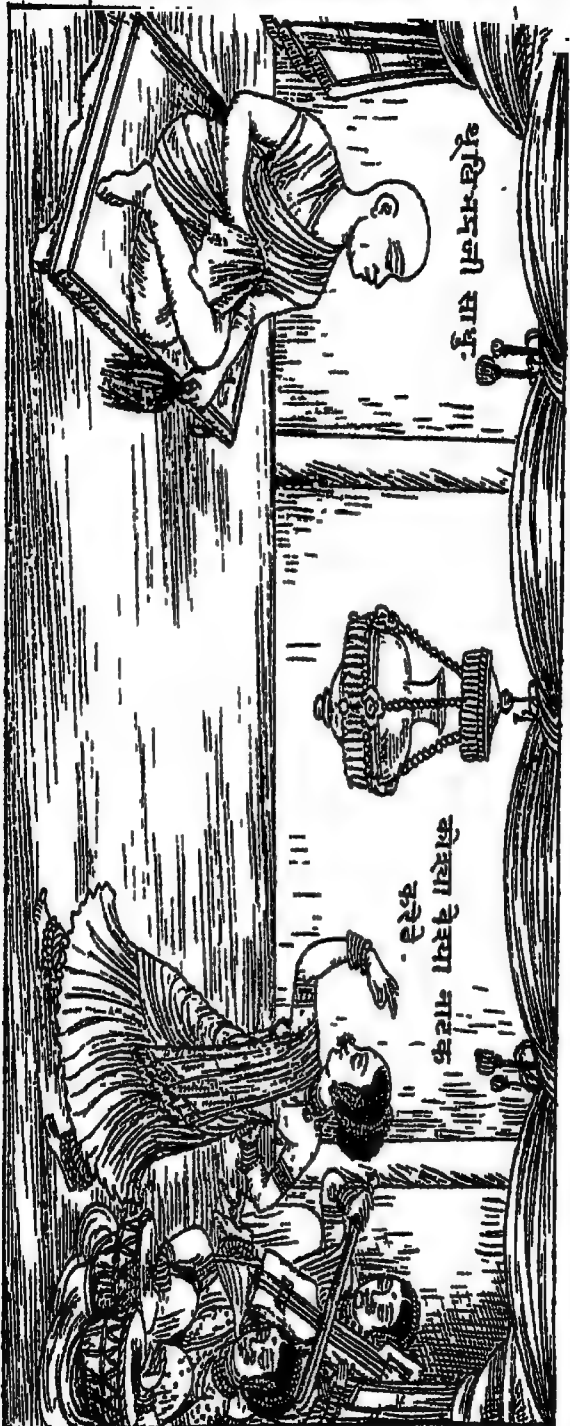
बोव्यो “जव्हं याति” चोरोयें खड्यानी बाणी सांजलीने साधुनी पासें थो रत्नकंबल खोंची
 लीधो फरी पावो राजा पासें जइ कव्हेचा लाव्यो के कंबल चोरोयें हुंटी लीधो तेचारें राजार्यें
 वांसनी लाकडीमां कंबल नाखीनें दीधो पावो फरतां वली पण रस्तामां खड्यो बोव्यो “जव्हं
 याति” ते चोरोयें सांजल्युं परंतु कंबल दीगमां न आव्यो तो पण चोरोयें जाण्युं जे अ
 मारो खड्यो छुटुं बोवो नव्ही तेथी मुनिने कहुं हवे तंमारो कंबल अमे जइयुं नव्ही पण सत्य
 कव्हो जे तंमारी पासें कंबल ते के नथी मुनियें सत्य कहुं, चोरोयें जोडी दीधो, मुनियें रत्नकं
 बल लावीने वेरयाने दीधो, वेरयार्यें खान करी कांबलथी शरीर जुडीने खालमां पटकी दीधो
 ते जोइ साधु बोव्यो हे जोली एवा अमूख्य रत्नकंबलने खालमां केम नाखी दीये ते ? त्पारें
 वेरया बोली अरे मूर्खी तुं पण थुं करे ते ! जे आ महाडर्जन इहलोकमां अने परलोकमां सु
 खकारी रत्नकंबलथी पण अत्यंत अधिक मूखवान् एवुं चारित्र रूप रत्न ते तेने मजमूत्रे करी
 नरेलुं एवुं जे महाकं शरीर रूप डुर्गधित खाल तेमां केम नाखी आपे ते ? माटे तुं महाराथी
 अधिक मूर्ख वेरया ते एवुं सांजली प्रतिबोध पामी पावो शुरुनी पासें आवीने साधुयें फ
 रीथी चारित्र लीधुं ॥ हवे एक दिवस राजाना रथकारें कोरया वेरयानें घणीज स्वरूपवाली
 सांजली तेथी तेनी पासें जवानी इहा थइ पण राजाना डुकुम विना बीजाने वेरया राखे
 नव्ही एवो तेनो निथम जाणीने रथकारे राजाने कोइ पोतानी कटा बतावीने राजी कखो
 तेचारें राजा प्रसन्न थइने बोव्यो के माग जे तुं मागे ते हुं आपुं. रथकारें कोरयानी मागणी
 करी राजार्यें डुकुम आप्यो अने कोरयाने रथकार सोंप्यो. हवे कोरया नित्य प्रत्ये रथका
 रनी पासें थिशुजिनडजीना गुणगान करे ते जोइ रथकारें जाण्युं जे हुं एने कोइ कटा व

मग्नं नदी सेवट वेद्या बोली जे हुं आटला विलाप करुं हुं तेजुं कांइ प्रत्युत्तर तो आपो तेवारें मुनियें उपदेश दीधो के दे जौली धर्मविना सर्व अवतार निष्फल वे इत्यादिक उपदेश सांजलीने कोझ्या आविका थइ, एक राजाना डुकुमदार पुरुष विना बीजा कोइ पण पुरुषने घरमां पेसवा देवो नही एवी आविका करी चोमासुं पूरण थये मुनि शुरु पासे आब्या अने बीजा जण साधु पण आब्या तेमने तो शुरुयें किंचित् जवीने कहुं के जले आब्या दे डक्करकारक ! अने शुतिजइने तो आवतो देखतांज तत्काल शुरु जवी जना थइने बोध्या जले आब्या अहो डक्करडक्करकारक एवुं सांजली सिंद्गुफावासी साधुर्यें अमर्ष आपीने विचारुं के जुज आ शुरु पण धनवंतना गरजु देखाय वे केमके जे खूब माल खाइने मातो थइ आब्यो तेने तो अहो डक्करडक्करकारक एवुं कहुं अने में एवुं कवण तप कहुं तेने तो डक्करकारक एट जुंज कहुं एवुं जाणीने आवते चोमासे सिंद्गुफावासी साधुर्यें शुरुने कहुं के हुं वेद्याने घेर चोमासुं करवा जइश तेने शुरुयें कहुं दे वत्स, कामदेवनी राजधानी सरखा घरमां जइ चो मासुं करवानुं काम अत्यंत कवण वे हुं जइ थइ जइश माटे ताहारे जावुं नही. तो पण तेणे मान्यु नही अने कोझ्याने घेर चोमासुं रद्देवा गयो तिहां एक सामान्य जणा वेद्यायें तेने रद्देवा माटे आपी अने तेनी पासे सामान्य वेष करीने वेवी तो पण तेजुं रूप देखीने मुनि मणी गयो अने जोग करवानुं कहुं तेवारें वेद्या बोली नेपाल देशनो राजा रत्नकंबल आपे वे ते जइ कहुं के धन किहांथी जइ आहुं ? वेद्या बोली नेपाल देशनो राजा रत्नकंबल आपे वे ते जइ आवा. साधु जोग करवानो मतलबी थयो माटे चोमासाना द्विवसोमां कीचड घुंटतो घुंटतो नेपाल देशे गयो तिहांना राजा पासेथी रत्नकंबल जइने पावो वध्यो तेवारें रस्तामां चोरोनो खडो

बाढीमां जइने विचार कखो के छुड आ संसारतो मतलबी हे, महारा पितानी एवी अवस्था
 थइ माटे राज्यना काममां, आ लोकहुं पण सुख नथी अपने परलोकमां तो नरकनी प्राप्ति
 थाय एवो संसार असार जायी रत्नकंबलनो उधो बनावी, लोच करी, साहु थइने राजाने
 जइ धर्मज्ञान आप्यो अपने तिद्धांथी निकट्यो राजार्ये जाएहुं जे आ व्यसंती हे माटे वेइयाने
 घेर जत्रो एहुं विचारीने जोवा लाग्यो तेवारें ते तो कोइ मद्दाह्मिधित गलीमांथी थइने
 गाम बाहेर निकली गयो पण डुर्भयथी नाक ढांकहुं नद्दी तेथी राजार्ये जाएहुं जे ए खरेखरो
 बैराग्यवान् हे पढी शुद्धिनई जइने श्रीसंचूति विजयजीनी पासे दीक्षा लीथी अपने राजार्ये
 श्रियाते मंजीपद आप्युं, महोर सोंपी. ह्वे चोमासुं आवे श्रीशुद्धिज्जी शुरुना आदेशथी
 वेइयाने घेर चोमासुं रह्या अपने एक साहु सिद्धनी शुफार्ये चोमासुं रह्या तथा त्रीजो शिष्य
 सर्पविह्वे चोमासुं रह्या, चोथो साहु कूथाना वचला काष्ठ उपरे चोमासुं रह्या ए चारेमांथी
 शुद्धिज्जी वेइयाने घेर चोमासुं रह्या हे तिद्धां चोमासुं काढाडहुं धणुं कवण हे कारण के
 एकतो वर्षाकहुं हे ते कामनी जगाववा वाली हे केम के जे कालमां मेघ गङ्गादेव करे, वी
 जाली चमके, मोर बोले, पणइया पिउ पिउ करे, एवा कालमां जोगनी वांछा धखी थाय
 वली रद्देवाने चित्रामणवाली जगा, अपने खावाने षडरस जोजन नित्य मखे, ए सर्व जोग
 गना अंग मखे अपने जो खी रागवाली न मखे तो सर्व निष्फल थाय परंतु अर्द्धी शुद्धिज्जी
 जीने तो कोइया वेइया सरखी सर्वमां अघेसर रागवाली मली हे तेणे मद्दोटा उमेदथी चित्र
 शालिमां जताया, अपनेक प्रकारना जोजन कराया, अपनेक तरेना हाव नाव कया, कुल उ
 पर नाटक कीहुं, जोग विजासना वचन बोली, तथापि ए मद्दाहुरुषहुं एक रोम पण

शुद्धि-भक्त की साधु-

कीर्त्या नेत्या नाटक
करेदे-

करी पढी सकनछे राजाने प्रणाम कखो राजार्ये महोछुं फेरवी नारव्युं प्रधाने पोताना सुखमां ताजपुट विष नाखी लीधो दहतो तिहां स्त्रियो बोढ्यो के जे कोइ राजानो देखी होय तेने तो मारवुंज जोइये एवुं कहीने तरवार मारी तेथी मस्तक कपाइ गहुं राजा घयो स्वेद करीने पढी संवुष्ट थइ स्त्रियाने कहेवा लाग्यो के ताहारा पितानो अधिकार हुं छे, स्त्रियो बोढ्यो महारो महोटो नाइ श्रुतिनइ हे तेने अधिकार आपवो जोइये, राजार्ये पूवहुं ते किहां हे त्यारे स्त्रिये कहुं ए महारो नाइ न्हानपणमां पोथी वांचवा उपर कालनिर्गम करतो दहतो ते परएयो दहतो पण पोतानी स्त्रीपासें जतो नही तेवारें माहारा मातपितार्ये जाणु ए संसारनी कला शीखवो नही एवुं विचारीने कोइया वेइयाने कला शीखाववा माटे सोप्यो हे तेने बार वर्ष थया वेइयाने तिहांहीज लोनाइ गयो हे बार क्रोड सोनैया खाइ गयो हे माटे तेने बोलावीने अधिकारी करो. राजार्ये श्रुतिनइने तेडवा माटे वहीद्वार मोकढ्यो, तेवारें वेइया बोली राजा पासें म जाड केम के जासो तो फरी राजा तमोने महारी पासें आवावा देओ नही अने महारे पण तमारा विना केवीरीते रहुं जाये ते विचार करो जे एक दणवार पण तमारा वगर मने चेन पडहुं नथी ते तमे जाणोज वो माटे तमारे जाहुं नही तेवारें श्रुतिनइ बोढ्यो एकतो महारा पिताहुं मरण थहुं हे अने बीजो वली राजानो डुकुम आव्यो हे ते फरी शके नही तो पण एकवार तने मलवा माटे तो जरुर आवीश एवुं कहीने पोताने धेर आव्यो तिहां सर्व नइना प्रपंचनी वात तथा पिताना मरणनी वात सांजलीने पढी राजापासें आव्यो राजार्ये तेने कहुं के हुं प्रधानपद भदण कर- श्रुतिनइ बोढ्यो विचारीने भदण करीश, तेवारें राजार्ये कहुं सुरत विचारी छे. पढी अशोक

गंगादेवीज डब्य आपे बे ए वात राजार्ये सांजनी त्यारें प्रधानने कहुं के आपये पण जोवा
 चालीये, प्रधाने कहुं आवती काले चालीहुं. पढी प्रधाने तिहां ठाना हूपा माणसो बे
 साब्बा ते जेवारें सांजनी वखते न्हइ सोनामोरोनी पोटक्री यंत्रमां राखी आव्यो तेवारें ते
 ठाना बेठेला माणसोये पोटक्री काढाडी लइने प्रधानने आवी सोंपी दीधी. प्रजाते तो राजा
 प्रमुख सर्व लोको जोवा गया तेवारें ते वररुची पण गंगादेवीनी स्तुति करी घणा जोरथी
 कल दाबे बे तो पण ह्वायमां कांड आवे नही तेवारें राजा बोव्यो आम केम थयुं ते वरवत
 प्रधाने सर्व प्रपंच प्रगट करी आप्यो ने पोटली पण बतावी आपीने पाढी न्हइने सोंपी दीधी
 तेथी लोकोमां न्हइनी घणी निंदा थइ. हवे न्हइ मंजी उपर द्वेष करवा लाग्यो एवा अवसरमां
 प्रधानना बोकरा सिरियानो विवाह मंणाणो बे तेवारें प्रधानना घरमां शस्त्रप्रमुख अनेक
 तरेनी तयारीयो देखीने न्हइ एक ड्हो बनावी पोतानी पासो नणवा आवनार बोकराने
 शिखाव्यो ते दोहो कहे बे ॥ नंदराय जाये नही, जे सिकमाल करेसि ॥ नंदराय मारी करी,
 सिरियो रक्त ठवेसि ॥ १ ॥ ॥ ए ड्हो बोकरा राजाना महेज पासो आवीने कहेता थका
 निकट्या, राजार्ये न्हइने पूबहुं आ वात केम बे न्हइ कहुं तसे चोकथी करावो सर्व जातिना
 शस्त्र तयार थाय बे. राजार्ये चोकसी करावी शुद्धसामथी जाणीने कोपानल थयो अने निर
 धार कखो जे सकमालना सर्व कुंडुवने मरावी नाहुं आ वात सकमाले जाणी तेवारें राजा
 पार्सें आव्यो, राजार्ये सकमालने जोड महोड्डं फेरवी नारखुं तेवारें प्रधान घरे आवीने सि
 रियाने कहेवा लाग्यो के महारी वात सांजल जेवारें हुं जइ राजाने नमस्कार करुं ते
 वरवत हुं महारुं मस्तक तरवारथी कापी नारखजे ए वात घणीज महेनतथी सिरिये मान्य

वररुचीनङ्गे प्रधाननी स्त्री लाबलदेने कहुं स्त्रीयें प्रधानने कहुं के ते विचारानङ्गने कांइक अपावजो तेवारें प्रधानना मनमांतो अपाववानो विचार न दहतो पण स्त्रीना कहेवा उपरणी राजा सनामां कहुं के ए काव्य सारा हे त्पारे राजार्यें संतुष्ट बइने नित्य तेने एकशोने अपाव सोनैया आपवा मांनया एम घणादिवस देतां थया तेवारें प्रधाने जाएहुं के आवावी रीतें तो सर्व धन नाश-बइ जाओ एहुं चिंतवीने पोतानी सात पुत्रीयो हे ते एवी बुद्धिमान् हे के पहेली पुत्रीतो एक वार कांइ काव्यप्रमुख सांजले तो ते काव्य तेने मुखपाव बइ जाय अने फरी तेनो पाव कही आपे एमज बीजी पुत्री बेवार सांजले तो तेने मुखपाव बइ जाय अने फरी तेनो पाव कही चारवार, एम यावत् सातमी सातवरत सांजलीने पावो कही संजलावे. एम साते पुत्रीयो मद्दा चतुरहे तेने सीखावी मूक्युं के तमे राजसनामां एहुं कहेजो जे ए काव्य छुना हे अमोने आवडे हे एम कही मुखपाव संजलावजो. प्रजातें वररुची पण नवा एकशो अपाव काव्य बनावीने सनामां आवी कहेवा लाग्यो ते वरत प्रधान बोव्यो हे महाराज, आगलना आपणा वडेरा नंदराजानी पास कहेला काव्य हे ते नित्य आवी कहे हे ए काव्य तो सर्व महारी पुत्रीयोने पण आवे हे तेवारें राजार्यें पुत्रीयोने बोलावी सर्व काव्य कहेवराव्या ते साते ज एयें अलुक्रमे एक बीजानी पाबल मुख पावें कही देखाव्या तेवारें राजार्यें नङ्गने निर्भबना करी काहाडी मूक्यो पढी ते वररुचीयें वली गंगानदीमां एक यंत्र नाखीने तेनी उपर ढानो पांचशे सोनोमोरोनो दडो नित्य मूकी आवे अने प्रजाते लोक जेला करी तिहां जइ गंगानी स्तुतिना काव्य कही कल खटकावे के पांचशे सोनामोरोनो दडो द्वायमां आवी पडे ते कौ हुक जोइने लोको बोलवा लाग्या के छुब राजार्यें आपवानुं बंध कहुं तो पण आ पंथितने

तेणे जाणुं जे-रोटलो वली जावो त्यारें जवसगदरना पाठ कथां के तरत नागराजा आर्वीने कदेवा लाग्यो के छुं काम हे ? खोये कहुं बोकरो रडे हे तेने राखो तेवारें ते बोकरोने शौच करावी रोटो रखाव्यो एहुं प्रायें सांजलीये हैयें एवीरीतें नीच कामो लोको कराववा लाग्या तेवारें नागराज रवीजीयो अने गुरुपासें आवा विनंति करी के हे महाराज संघषी हुं एक दृष्टमात्र पण अलगो रही सकतो नथी लोकोतो पूर्वोक्त हलका हलका काम ते पण माहरी पासें करावे हे तेवारें गुरुयें जाणुं जे ए निनीय लोको देवने रवीजावो तो जलटो अनर्थ थइ पड्यो माटे आ स्तोत्र जंगरी मूकहुं युक्त हे तेमने नागेंडें कहुं हे स्वामी नाथ आप ठी गथा जंगरी मूको अने शेष पांच गथाधीज हुं महारे स्थानके वेगो थको सर्व जपज्व टा लीश एहुं सांजलीने गुरुयें ठी गथा जंगरी मूकी. वली श्रीजडबाहु स्वामीना करेला आवश्य कनिर्युक्ति प्रमुख अनेक मंथ हलमां विद्यमान हे ए श्रीजडबाहु स्वामी श्रीमहावीर स्वामीधी एकसो सितेर वर्षें देवलोके गया तथा बीजा श्रीसंज्ञतिविजयजी जाणवा ए ठी पाट ॥ ६ ॥ हवे श्रीसंज्ञतिविजयजी मादरगोत्रीया हता तेमना पाटे आर्य शूलिनज्जी गौतम गोत्रीया थया तेमनो संबंध आवीरीतें हे के पापलोपुर नगरमां नवमो नंदराजा राज्य करे हे तेनो शकनाल नामे प्रधान हे तेनी लाबलदे नामा जार्थना बे पुत्र थया एक शुलिनज् अने बीजो सिरियो. एक दिवस वररुची नामा ब्राह्मण राजा पासें आव्यो तेणे एकशोने आव काव्य नवा बनावीने संजगाव्या एम ते ब्राह्मण नित्य आवीने एकशोने आव काव्य नवा नवा बनावीने राजा आगल कदे पण जेवारें प्रधान तेनी प्रशंसा करे तेवारें राजा दान आपे नहीकां दान आपे नही अने प्रधान तो वररुचीने भिष्याली जाणी तेनी प्रशंसा करे नही तेवारें

तेवारें नडबाडु बोल्या वारंवार केम जवाय एकवार जड्युं आवक बोल्या केम जासो शुरु बोल्या आवमे दिवसे राज्ञीने वखते बिछाडीना योग्धी पुत्र मरण पामर्गो तेवारें देखाडी आवचुं ए वात आवकोये जड राजाने कही, राजार्थे सर्व बिछाडीयोने आखा गामर्मांशी बा हेर काढाडी मूकावी तथा बिछाडी कोडना घरमां अथवा गामर्मां न आवी शके तेना जे कडो गर्मे जावता कखा परंतु आवमे दिवसे दैवयोगे दारमीना हाथशी कमाडनी वंसणी बा लकना माथा उपर आवी पडी तेथी बालक मरण पामर्गो तेवारें वराहमिहिर बोळो बिछाडीशी तो मरण पामर्गो नही ? पढी शुर्ये वंसणीनी उपर बिछाडीना मुखनो आकार लाकडामां करेलो हतो ते देखाळ्यो तेथी वराहमिहिर जळा पामर्गो माटे तिहांशी निकली अन्यत्र रथा नके जड अज्ञानकष्ट्यो मरण पामीने व्यंतर दैवता थयो तेणे आवी श्रीसंघमां मरकीना रोगनो उपड्व कखो तेथी घणा लोक मरवा जाण्या तेवारें आवकोनो उपड्व टालवाने माटे महा महिमावंत एहुं “उवसग्गहर” नामे स्तोत्र शुर्ये बनाव्युं तेनो घरघरने विषे गण एो सरु थयो तेथी सर्व उपड्व दूर थड गयो. पढी सर्व आवकोना घेरमां जो थोडुं शो काम ह्योय तो पण ते उवसग्गहरनो पाठ करे के ते काम पार पडी जाय, एम करतां करतां डेवट लोकोमां एवी चाल पडी गड के जो गाय दूध न आपे तो पण उवसग्गहर स्तोत्र शुणे तेवारें गाय पण दूध आपती थाय एमज वली कोडक बाणा वीणवा गड ते एकली हती तेनी बाणानी पोटली उपाडी आपवाने कोड बीजो माणस ते वखत तिहां हाजर हतो नही तेवारें तेणे पण उवसग्गहरनो पाठ कखो तेवारें नागें पोते आवीने नारी उपाडी तेना माथा उपर राखी दीधी एमज एक खी रोटला करवा बेंवी हती तेनो डोकरो फाडे गयो ते रोवा जाण्यो

राजाने कहेवा लाग्यो के आजखी पांचमे दिवसे पूर्व दिशाखी वर्षाद आवचो ते त्रीजे पद्दोरे वरसरो आ हुं कुंजालुं करुं हुं तेना वच्चमां बावन पजनो मावळुं पडचो एवुं निमित्त कहुं ते वात भावकोये आवीने नड्बाहु स्वामी आगल कही के हे स्वामी आ वराहमिहिरे क हेजी वात सत्य हे किंवा असत्य हे तेवारें नड्बाहु बोव्या कांदक सत्य हे अने कांदक अ सत्य हे केमके पूर्व दिशाखी नही पण इशान कोणेशी आवचो ते व घडी दिवस पावलो रद्देशे तेवारें पडचो पण त्रीजो पद्दोर कह्यो ते जूवो कह्यो हे वली बावन पजनो नही परंतु वायु श्री सुकाद जासे माटे साडी एकावन पजनो मत्स्य रद्देशे तथा कुंजालानां मध्यनागमां नही पडे पण कुंजालानी कोर उपर एक बाछ्ये पडचो माटे ते वराहमिहिर मिथ्यात्वना योगखी आटळुं छुतुं बोले हे ए वात पण भावकोये राजाने कही राजा बोव्यो साच जूवनी खबर द्दवे तरत पांच दिवसमां जणाद आवचो एटजामां पांचमो दिवस आव्यो तेवारें वर्षाद वरश्यो अने श्रीनड्बाहु स्वामीना कहेवा प्रमाणे सर्व वात सत्य अइ तेवारें राजा प्रमुख सर्व जो कोये श्रीनड्बाहु स्वामीहुं झान वखाणुं अने वराहमिहिरनी कांद साची कांद जूवी वात पडी नइ तेखी तेनी मानता कमती थवा लागी. वली एक दिवस राजाने घेर पुत्रजन्म थयो तेनी वराहमिहिरे जन्मपत्रिका बनावीने एकशो वर्षेजुं आशुष्य वर्ति काहाड्युं. त्यारे सर्व जोक अद्दत लइने राजाने वधाववा आव्या. अन्यदरीनी योगी संन्यासी प्रमुख सर्व आशीर्वाद आपवाने आव्या, परंतु एक श्रीनड्बाहु गया नही तेवारें वराहमिहिर रा जाने कहेवा लाग्यो के हे राजन् ! तमारे घेर पुत्रजन्म थयो ते नड्बाहुने रुख्यो नही तेखी आंदी आशीर्वाद आपवा आव्यो नही ए वात पण भावकोये जइ श्रीनड्बाहु स्वामीने कही

अविनीत अयोग्यने आपे तो ते शुरु जे आचार्य पदतो आपनार होय ते पण अनंत स
 सारी थाय. हवे नडबाडुने आचार्य पद मढ्युं जोडने वराहमिहिर कोपानल थयो थको ग
 ह्यथी बार्देर नीकलीने शुरुनी उपर देप धरवा लाग्यो चौदे पूर्व नष्टो हतो तेथी नवीन
 ज्योतिपना वाराहीसंहिता प्रमुख ग्रंथो बनावी साधुनो वेष मूकीने ब्राह्मणनो वेष धारण
 करी लोकोनी आगल निमित्त कहीने तेनाथी आज्ञाविका चलाववा लाग्यो तेने लोक पूढे
 के एटहुं तमे कर्पाथी नष्टा, तेवारे लोकोनी आगल एहुं कहे के में एक दिवस नगरनी
 बारणे लग कुंभली मांभी ते कुंभलीने जांयाविना एमज पाढी चाली निकळ्यो पढी जेवारे
 याद आव्यो तेवारे नूसाडी नारववा गयो अने तिहां जडने जोडं तो कुंभलीमां सिंहलग्नो
 स्वामी सिंह ते पूढहुं वधारीने उपर उन्नो डे पढी में लगनी नक्तिने लीधे महारी बाती क
 ण्य करीने सिंहनी नीचे धुंसीने लग झुसाडी नारव्युं महारी नक्ति जोडने सिंहनो अधिपति
 जे सूर्य ते आव्यो अने महारा उपर जुष्टमान थडने बोड्यो के माग माग तेवारे में कहुं मने
 नद्वजादिकनो चार खरेखरो जेवो डे तेवो बत्तावो पढी सूर्य पोताना ज्योतिषना मंजल
 चारमां मुजने लई गयो तिहां मने सर्व चार बत्ताव्या, उदयास्तचक्र बत्ताव्युं ते ज्योतिषना
 बलथी हुं त्राण कालनी वात जाणुं हुं एवी कष्टित वातो कहीने लोकोमां पूजाय, राजा
 प्रमुखने निमित्त कहीने खुशी करे अने चमत्कार पमाडे एम घणा लोकोने मिथ्यात्वी कथा
 एवा अवसरमां श्रीनड्वाडु स्वामी पण ते नगरमां आव्या तेमने आवकोर्यें महोटा महो
 त्सवसहित गाममां प्रवेश कराव्यो पण वराहमिहिरथी ते सहन थयुं नही तेवारे विचारुं
 जे एहुं मान खंडित करुं तो सारी वात थाय. एहुं चिंतवी एक दिवस राजसनामां जडने

યશોનહ્સહિત સંવના માણસો બોલ્યા હે પૂજ્ય આપના અનેક સાથુડ પરલોક જાય હે પરંતુ
 આપની આંત્રમાંથી આંશુ પડતાં કેવારે પણ દીર્ઘ નથી અને આજ આંશુ કેમ પડ્યાં ? તેવારે
 શુરુ બોલ્યા મોહથી આંશુ પડ્યાં સંધે પુલહું. કયો મોહ હતો ! ત્યારે શુરુ બોલ્યા એ અમારે સંસારી
 પણાનો પુત્ર હતો પરંતુ સ્વપ્ન કાલ ચારિત્ર પાલ્યું તેથી મોહ આવી ગયો તેવારે સાથુડ બોલ્યા
 મહારાજ તમે અમને ક્યારે પણ કહ્યું નહીં જો એ અમારો પુત્ર હે ! તેવારે શુરુ બોલ્યા હું જો તમને
 એવું કહેત કે એ મહારો સંસારીપણાનો પુત્ર હે તો પહી તમે એની પાસે વૈયાવચ્ચ કરાવત નહીં તેથી
 એને શો જ્ઞાન થાત ? માટે એના અલ્પ આચરવામાં ઇટલો જ્ઞાન જાણીને તમોને મેં કહ્યું નહીં
 એ તાત્પર્યાર્થે હે પહી શુરુ, દશવૈકાલિકને પાહું સિદ્ધાંતોમાં નાચવા લાગ્યા તેવારે સંધે વિનંતિ
 કરી કે હે સ્વામી એ અલ્પ યંચ હે તે આગલ જતાં અલ્પબુદ્ધિ અને અલ્પાધુષવાલા લોકોને
 ઘણોજ ઝપકારી ધારો માટે એમજ રહેવા આપો. તે સંનલ્લી દશવૈકાલિક એમજ રાખ્યો પહી
 સર્વનવસૂરિ પોતાના પાટે ધીયશોનહ્ સૂરિને બેશાહીને ધીમહાવીર સ્વામીથી અઠાણુમે વર્ષ
 સર્વોં ગયા. એ ચોથો પાટ ॥ ૪ ॥ હવે પાંચમે પાટે ધીયશોનહ્સૂરિ ટુંગીયાયણગોત્રીયા બેગા
 તેના પાટે બે શિષ્ય બેગા તેમાં એકતો અર્ચસંનૂતિવિજયજી માઢરગોત્રીયા અને બીજા અર્ચ
 ધીનહ્વાહુસ્વામી પાર્શ્વ ગોત્રીયા તેમાંથી નહ્વાહુજીનો સંબંધ આવીરીતેં હે કે પ્રતિષ્ઠાન પુ
 રના રહેવાસી એક વરાહમિહિર અને બીજા નહ્વાહુ એ બે નામે બે બ્રાહ્મણ નાહ્વ હતા તેમણે
 ધીયશોનહ્સૂરિની પાસે ધર્મદેશના સંનલ્લીને દીક્ષા લીધી, વૌદ પૂર્વે નળ્યા પહી શુરુયે વિનિત
 પણાનો શુણ જોડેને નહ્વાહુને આચાર્યપદ આપ્યું અને વરાહમિહિરને અવિનિતપણાને લીધે
 આચાર્યપદ આપ્યું નહીં કારણકે જે આચાર્યપદ ગણધરોયે ધારણ કહ્યું તે આચાર્યપદ જો

करो एक दिवस पाठशालायें गयो तिहां लोकराजनी साथें नख्यो तेवारें बीजे लोकरो मेयुं माथुं के दे निःपितृक ! यखो तने जाणीये बैयें तहारो बापतो ठेज नही. आ बात सांजलीने लोकरो डःखी यखो यको पोतानी माता पासें आब्यो. माताने पुबहुं दे माता ! महारो पिता नथी ? तयारें मातायें कहूं. दे पुत्र ! ताहारो बाप नही ते वली होय ! ताहारो बाप सखंनवन्नद ठे. लोकरायें पुबहुं. ते किहां ठे ? तेवारें मातायें कहूं दे पुत्र ताहारो बापने जैनना साधुजन्मो लवीने लह गया तेथी तेथो दीक्षा लीधी ठे एवुं सांजली जे गाममां सखंनव खरि हता ते गामनी बाहेर ते मनक पण आब्यो तेने साहामा ठंफिलें जाता शुरु मया तेमने मनके पुबहुं के महाराज इहां सखंनवखरि ठे एवुं सांजलीयें बैयें ते कयी जगार्यें रदै ठे ? शुरु बोधा ता हारे थुं काम ठे तेवारें मनके पोतानी सर्व हकीगत कही अपने कहूं के हुं तेमनो पुत्र हुं. तेने शुर्यें पण कोइक उत्तर आपीने जपासरें मोकली आब्यो अपने ठंफिलथी पाबा फरी आब्या तेवारें शुर्यें तेने प्रतिबोध दीधो मनके कहूं के मने दीक्षा आपो ते सांजली शुरु बोधा महारं तथा ताहारं पितापुत्रपणुं जे ठे ते तुं बीजा साधुजने नही कदै तो हुं तु जने दीक्षा आपुं तयारें मनक बोधो दे महाराज हुं न कहूं ते सांजली शुर्यें दीक्षा आपी पण मनकहुं आधुष्य स्वल्प जाएणुं तेवारें शुर्यें सिद्धांतोमांथी सार लहीने दशवैकालिक सूत्र मन कने माटे बनावुं ते सूत्र ठ महिनामां मनक नखी रह्यो सर्व आचार नखी गयो, ठ महिना उपेरा चारित्र पालीने देवलोक गयो पवी आवको मनकना शरीरने दान आपी शुरुनी पासें आब्या ते वखत यशोवज्रप्रमुख बीजा यथा शिष्यो हता ते पण सर्व शुरुनी पासें बेवेला हता तिहां शुर्यें आवकोने धर्मोपदेश आब्यो पण शुरुनी आखोमां आंखु आब्या ते देखीने

कूपक श्रेष्ठि, ठीठी उपशम श्रेष्ठि; सातमो जिनकल्प मानी, आवसुं परिहारविच्छुकि चारित्र तथा
 स्वस्वसंपराय चारित्रि अने पथारव्यात चारित्रि ए त्रण चारित्रि विहेद थया ते आवमो बोल तथा
 नवसुं केवलज्ञान अने दशसुं मोर्दे जवुं. ए दश वानां विहेद गथां. श्रीमद्वावीरस्वामीथी चोशव
 वर्षे श्रीजंबुस्वामी मोद गथा. एमजुं सर्व मज्जी एंसी वर्षजुं आयुष्य हवुं ॥ ए बीजो पाट ॥३॥
 हवे त्रीजे पाटे श्रीप्रन्नवस्वामी कात्यायन गोत्री हता; तेमणे एक द्विवस पोताना गहमां तथा श्रीसं
 धमां उपयोग दीधो जे हुं कोने आचार्य करुं ! ते उपयोग देतां गहमां तथा संघमां कोइ पो
 तानी पाटे बेसवा योग्य पुरुष दीवामां न आव्यो तेवारें अन्य मतोमां उपयोग दीधो तेमां
 सबंनवनदने दीवो तेवारें श्रीप्रन्नवस्वरियें बे साधुयोने सीखावीने सव्यंनवने घेर मोकदया ते
 सबंनवने घेर जइने बोध्या “ अद्वोकष्टमद्वोकष्टं तत्त्वं न ज्ञायते पुनः ” छुळ आ कष्ट करे जे
 वली तत्वने जाणता नथी, एहुं सांनली तत्काल स्वप्न जेइने सबंनव गुरुनी पासो आव्यो
 अने स्वप्न काढाडीने बोधो के अरे मने देखाड; तत्त्व केहुं जे ? तेवारें गुरुर्ये विचारुं जे माथो
 कपातां तत्त्व कदेवामां दोष नथी एम चिंतवी गुरु बोध्या, अरे हुं यइ करे जे ते यइकी
 लकनी नीचे श्रीशान्तिनाथजीनी प्रतिमा जे ते शांतिकारी जे. तेनाथी शान्ति थाय जे परंतु यइकी
 कांइ पण थुं नथी ते सांनली तेणे प्रतिमा काढाडी प्रतिबोध पास्यो अने पोतानी स्त्री गर्नवती
 हती तेने जोडीने दीक्षा लीधी. श्रीप्रन्नवस्वामी त्रीश वर्ष गृहस्थ पणे रह्या तथा पञ्चावन्न
 वर्ष पर्यंत चारित्र पाव्युं सर्व मज्जी पञ्चासी वर्षजुं आयुष्य जोगवी श्रीसबंनवने पोतानी पाटे
 बेखाडीने देवलोक गथा ए त्रीजो पाट ॥३॥ ॥ हवे चोथे पाटे श्रीसबंनवस्वरि वडगोजीया
 गर्नवती स्त्री जोडीने आव्या हता तेने पावलयी पुत्र थयो तेहुं नाम मनक दीधुं. ते जो

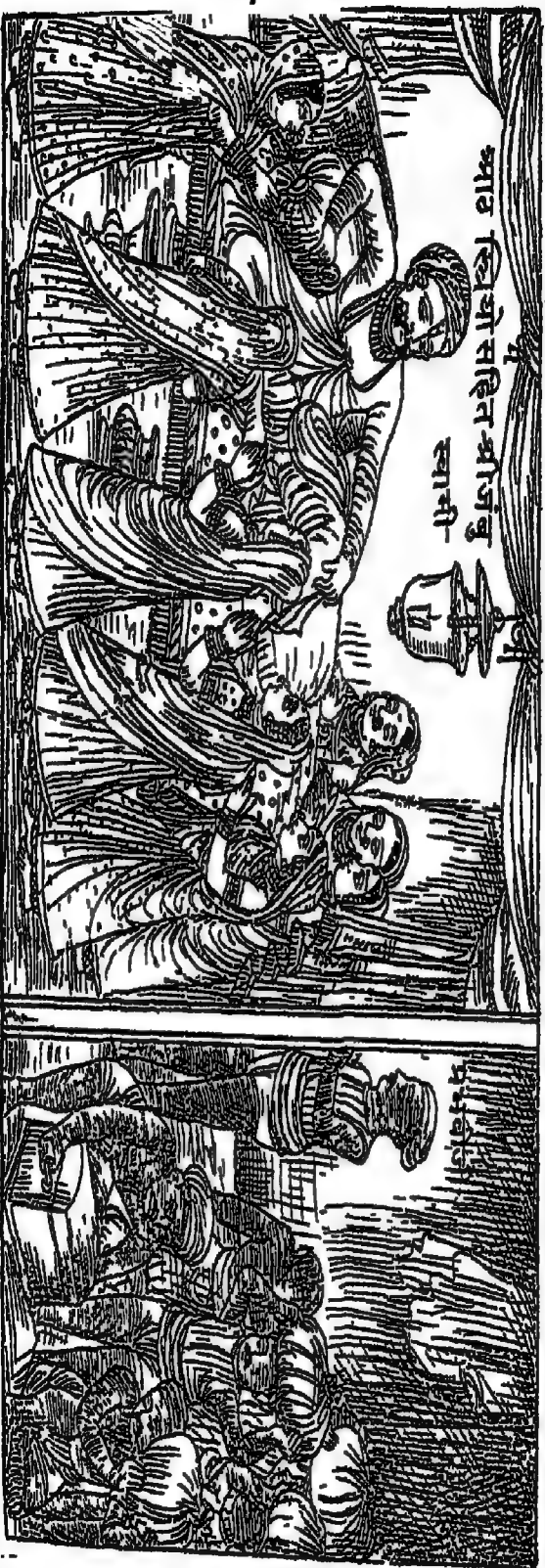
चित्र ७८

यज्ञा कर्त्तार आ विष्णु

सर्व्यं भव भट्ट

वे साहु

सारी जीव स्त्रीना जोग रूप मधुबिंदुमां लोनाथो श्रको संसारमांशी निकलवा बांढे नही. माटे हे प्रजवा आ अवसर चूक्या तो फरी संसारमां पड्याने मनुष्य अवतार मलवो महाडूर्तना ठे. एवां वचन सांजलीने प्रजवो चोर पण प्रतिबोध पाय्यो अने बोव्यो के हे जंबु ! हुं पण तादारी सार्थे दीक्षा लइश. पढी वली जंबुकुमर पोताना मातापिताने प्रतिबोध देहो तथा आत कन्याज वली पोतपोताना मातापिताने प्रतिबोध आपन्नो तथा प्रजवो पण पांचर्रो चोरोने प्र तिबोध आपन्नो. एम सर्व मली प्रजाते पांचर्रोने सत्तावीश जनोनी साथे श्रीजंबुकुमर दीक्षा लेहो. एवुं श्रेणिकराजाने श्रीमहावीरस्वामीये कहुं हवुं ते प्रमाथे नवाणु कोड सोनेया धर्मखे त्रोमां खरची नारवीने जन्म उत्सवसहित पांचर्रोने सत्तावीश जनोनी साथे श्रीजंबुस्वामीये सुधर्मस्वामी पासेथी दीक्षा लीधी. पढी दादशांगी नथी श्रीसुधर्मस्वामीनी पाटे बेठा; केवल ज्ञान पाय्या; पोतानी पाटे प्रजवाजीने बेसाडीने पोते मोक्ष गया. ए श्रीजंबुस्वामी बहेजा के वली थया. इहां कवीश्वर कहे ठे के जंबुजातना वाणिया धया लोनी थाय ठे एवुं लोक एटला माटे कहे ठे के जंबुस्वामीना दाधमां केवलज्ञान रूप धन थाव्युं ते बीजा कोइने थायुं नही. ठेहेवुं केवलज्ञान एज पाय्या ठे, मोक्ष नगरनो दरवाजो बंध करी बेठा माटे लोनी कहेवाया. ते जपरथी ए जातना वाणीयाने लोनी कहे ठे तथा ए श्रीजंबुकुमर सरखो सोनानी कोइ थयो नही अने थाहो नही; शामाटे जे मोक्षरूपणी स्त्रीपण एने परया पढी बीजाने परणी नथी तथा एना जेवो कोइ कोटवाल पण नही थाय केमके एणे पांचसो चोरोने साधु बनावी दीधा ए कवीनी घटना कही. हवे श्रीजंबुस्वामी मोक्ष गया पढी दश वरु विहेद थइ गइ तेना नाम कहे ठे. एक मनःपर्यवज्ञान, बीजो परमावधि, त्रिजी गुलाकजविध, चोशुं आदारक शरीर, पांचमी

શાસ્ત્રમાં જદ લટકી રહ્યો. દહે તે શાસ્ત્રાની નીચે એક કૂપ હે તેમાં ચાર સર્પ પોતાનું મહોહું
 ફાડીને બેઠેલા હે; તથા બે અજગર પણ મહોહું ફાડી બેઠા હે; તથા વહના ષડને દ્વાષી ધૂ
 ણાવી રહ્યો હે, તથા બે શાસ્ત્રામાં તે પુરુષ લટકે હે તે શાસ્ત્રાને એક કાલો અને બીજો ધોલો
 એવા બે ઝંદરો કાપી રહ્યા હે, વલી તેની ઝપર એક મધુમાર્ચીનું મધપુહું હે તેની મદ્ધિકાલ
 ઝડી ઝડીને તે પુરુષના શરીરને વટકા મારી રહેલી હે, ઇટલામાં તે મહુઆલમાંથી એક
 મધનું ટીપું ટબકયું તે પહેલા પુરુષની જીનને જદ લાગ્યું, તેવારે તે પુરુષે કંઠું જોવા માંન્યું
 તો તેણે ઢીલું બે મહુઆલ માંદેથી ઇ મધુર્વિંહ પડે હે; એવું જાણીને તે ટીપાની નીચે મ
 દ્વીહું ઝપાહું રાશીને લટક્યો અને ટીપાના સ્વાદમાં મગ્ર થયો થકો પોતાની ઝપર પૂર્વોક્ત
 અનેક જાતના હઃસ પહ્યા હે તે સર્વે જૂલી ગયો. ઇટલામાં એક વિદ્યાધર આવીને કહેવા
 લાગ્યો કે દે પુરુષ ! તારું હઃસ દેશીને મને વ્યા આવે હે માટે આવ મહારા વિમાનમાં
 બેસી જા, હું તુજને હઃસમાંથી કાલાહવા વાંહું હું. તેવારે તે પુરુષ બોલ્યો દે વિદ્યાધર !
 આ એક ટીપું મધનું મહારા સુશમાં આવવા થો પડી હું આપની સાથે વિમાનમાં બેસી
 ચાહું. ઇમ એક ટીપું આવ્યું પડી વલી પણ કહ્યું કે આ બીહું ટીપું આવે તો ચાહું. ઇ
 રીતે એકેક ટીપાના સ્વાદમાં લોનાણો થકો તે વિકટ સ્થાનને ઓહે નહી, તેવારે વિદ્યાધર
 જાણું બે ઇતો એવોજ સુર્વે હે લોની હે ઇ કાંદ હઃસમાંથી નિકલ્યો નહી એવું જાણી
 તેને તિલાંજ મૂકી વિદ્યાધર ચાલ્યો ગયો. તેમ દે પ્રજવા ! આ જીવ સંસારરૂપ અટ
 વીમાં આશુષ્યરૂપ વૃદ્ધ હે તિલાં કુટુંબરૂપ મધુર્વિંહને સ્વાતો સ્વાતો આશુષ્ય સ્વૃટાવે હે મોદે
 માચ્યો થકો રહે હે; તેને સજુર આવીને ચારિત્રરૂપ વિમાનમાં બેસવાહું કહે તેવારે સં

फरी संसारनी। असारता बतावनारी। जुदी जुदी आव कथाउ आवे स्त्रीयोने कहेसे। तेवारें स्त्रीयो प्रतिबोध पामसे एवामां एक प्रनवो चोर पांचसे चोरने साथे लहने जंबु कुमरना घरमां आवसे। ते सर्वने विद्याना बलसी अक्खापिनी निडा आपसे तेषी सर्वने निडा आवी जसे परंतु जंबुकुमरने निडा आवसे नही। पढी तालां उधाडवानी विद्यासी चंनार खोजीने नवाणु कोड सोनामोरोनी गांवडीयो बांधी तेने लहने चालवा मांमसे। एटलामां जंबु कुमरने यद्यपि इव्य उपर मूहरी तो बिलकुल नथी तथापि एवो विचार आवसे के मद्दारे तो प्रनाते दीहा लेवी हे अपने अाजे चोर लोको इव्य लइ जसे तो लोक कहेसे के छुड नाइउ ! एहुं धन सर्व चोर लोको लइ गया तेषी ए माधुं सुंभावे हे। एवी रीते धर्मेनी निंदा थारो। ते बात सारी नही। एहुं चिंतवीने नक्कार गुणवा लागसे तेषी पांचसे चोरोना पग धंनइ जासे तेवारें प्रनवाने विचार थारो के अा ते हुं थयुं ! जो जोवा लागसे तो जंबुकुमरने जागतो हे खसे तेवारें प्रनवो जाणसे के एनी पासे कोइ मद्दा जोरावर विद्या हे। एहुं जाणी जंबुकुमरने कहेसे के मद्दारी विद्या तसे द्यो अपने तमारी विद्या मने आपो। जंबुकुमर कहेसे के मद्दारी पासे कांइ पण विद्या नथी वली बीजी विद्या मने खपती पण नथी मने तो मात्र नक्कार मंननो आधार हे। एवो धर्मोपदेश देसे तेवारें प्रनवो कहेसे के अा नवी परणेली स्त्रीयोनी त्याग करीने तुं दीहा शा वास्ते लीसे हे ? संसारना सुख नोगवी पढी दीहा लेजे। तेने जंबु कहेसे के हे प्रनवा संसारमां सुख जेज किदां के जेने हुं नोगहुं। संसारहुं सुख तो मधुबिंज्या समान हे तेनी लालचें जीव संसारमां रजले हे। जेम कोइ एक पुरुष नूजसी उजाडमां जइ पड्यो; तेनी पलवाडे एक दासी दोड्यो; तेवारें ते दासीना नथी नासतो नागतो एक बडनी

जंबू कुमर कद्दो के डुं पुर्वोक्त दृष्टांते पश्चात्तार्प नद्दी करीश परंतु जो नद्दी समजशो तो त
मेज पसतावो करशो हुंतो ललितानंगकुमरनी पेरे तमारा फंदमां नद्दी पडुं. तेनी कथा कहुंहुं
ते सांनजो. एक नगरमां एक शैवनी पुत्र ललितानंगकुमर एवे नामे महारूपवंत दहतो तेने
एक दिवसें ते नगरना राजानी रूपवती नामा राणी ले तेथे कीजो. तेवारें एकांतें बोलावीने
तेनी साथे संसारसंबंधि जोग विजास करवा लागी एटलामां राजा पण तिहां आब्यो. तेवारें
नयत्रांत श्रद्धे राणीये ते ललितानंगकुमरने खालमां नारवी कीथो अने विचारुंजे पढी का
हाडी जइश दवे राणीतो राजानी साथे रमवा लागी गइ. अने ललितानंग खालमां चूखे मरतो
कोइ अन्य आवीने एववाडो नाखे ते खाथ अने एवजुं पाणी पडे ते पीथे एवी रीते चार म
दिना पर्थे ते खालमां पढी रह्यो अने ललितानंगना मा बापे धणोये जोयो पण लाथो नद्दी.
तेथी शोक करवा बेरां एटलामां वर्षाद आब्यो तेथी खालमां पाणी नरायुं ते पाणी काहा
डवा सारुं खाल खोजी ते खालना पाणीनी साथे ललितानंग पण तयातो तयातो नगरनी म
होटी खालमां जइ पड्यो. तेने लोकोये देखीने तेना मातापिताने जइ कहुं. मातापिता जइ खाल
मांथी काहाडी घेर जइ आब्या. तिहां सुर्बा खाइने पढी रह्यो, शरीर पीजुं पढी गयुं, हाडका
नीकली आब्या, माता पिताये धणा प्रकारना तैजादिक मसली जागतो कखो. तेवारें कांइक
सावचेत थयो पढी औषधोपचार करतां करतां धणा दिवसे तेजुं शरीर सारुं थयुं. तेवारें
वली कपडा प्रमुख पद्देरीने बजारमां फरवा निकळ्यो तेने राणीये देखीने बोलाब्यो. ते बोळ्यो
दवे डुं तमारा फंदमां पडुं नद्दी. इति ललितानंग कथा ॥ एवी रीते आवे खीयो जुदी जुदी
आव कथाज संसारना सुखनो त्याग न करवो ते आशयी जंबु कुमरने कद्दो अने जंबु कुमर

पोतानी पुत्रीयोने कहेसो के एतो दीक्षा लेसो. तोपण दीकरीयो कहेसो के ए दीक्षा लीये तो नले द्यो पण अमेतो एनेज परणीछुं. पढी-ते एक रात्रीमां अावे कन्या परणसो अने रात्रियें शय्या उपर बेसीने सर्व कन्याउने कहेसो के हुंतो दीक्षा जइश केमके आ संसार सर्व अनित्य हे, कोइ कोइनें साथें आवनार नथी, तेवारें स्त्रीयो कहेसो के हे स्वामी ! तमे ह मया दीक्षा लियो नही, हमएातो जे संसारहुं सुख मवुं हे ते सारी रीतें जोगवीने पढी दीक्षा लेजो, नहीतो करसणीना न्यार्यें पश्चात्ताप करसो. जेम कोइ मारवाड देशनो करसणी पोताने देर गहुं वावीने पढी मेवाडमां पोतानें साररे गयो तिहां तेनी सासुर्यें सारा रोटजा करीने आलमां मूक्या. उपरथी काकव मूकी ते काकव करसणीने घणी सारी स्वादिष्ट लागी. पढी जेवारें शालाने पुढहुं के आ काकव तमोने किहांथी आवी ? तेवारें शालार्यें कहुं के ए अमारार घरमां नीपजे हे बनेवीयें पुढहुं केवी रीते नीपजे हे ! तेवारें शालाये डोलडी बाववानो विधि देखाड्यो. पढी करसणीयें जाणुं जे महारे घेर पण ए हुं वावीश एम निर्धार करी घेर आ वीने प्रथम जे गहुंहुं खेज वायुंहुं तेने जखेडी नारववा लाग्यो. तेवारें लोकोये कहुं के आ तुं भुं करे हे ? तेणे कहुं के हुं एमां डोलडी वावीश. लोको कहेवा लाग्या के आ देशमां पाणी नथी तेमाटे डोलडी यमो नही, तेम बत्तां जो तने डोलडीज बाववानी इहा ह्येय तो एकवार आ गहुंनी करेली खेती हे ते कपावी ले पढी डोलडी वनावजे. एहुं लोकोहुं वचन तेणे मान्युं नही अने डोलडी वावी. ते ओडी जगी एटजामां कूवाहुं पाणी खुटी पडहुं तेथी जे जगेली डोलडी हती तेपण शुकाइ गइ. तेवारें पश्चात्ताप करवा लाग्यो तेम तमे पण बहूं सुख मूकीने बीजा नवा सुखनी चाहना करो वो तो पढी पस्तावशो. एवी स्त्रीयोनी वाणी सान्जनी

કુલ્લનદત્ત શેવની ધારણી નામે નાર્યાની કુલ્લમાં પુત્રપણે આવીને ચપડાશે પઢી. એનો જન્મમ
 હોત્સવ કરીને એની માતા સ્વપ્નમાં જંબુવૃક્ષ દેશ્વરો તેથી એટું જંબુ એટું નામ આપશે. અનુક્રમે
 શુવાન અવસ્થા પામશે તેવારે સુધર્મે ગણધરની પાસેથી ધર્મદેશના સંનિહીને વૈરાગ્ય પામશે.
 તેવારે કહેશે કે હું ચારિત્ર લક્ષ્ય પણ મહારા માતાપિતાને પૂઠી આહું એમ કહી પાલો ઘર
 તરફ જાય છે. એટલે માર્ગમાં આવતાં જંત્રથી ચપડેલો પહર, પોતાની પાસેથી નિકલ્યો દેશ્વરીને
 વિચારવા જાગશે કે હમણા જો મને આ તોપનો ગોલો લાગી જાત તો હું અવતિપણામાં મ
 રણ પામત, એટું જાણી સુધર્મની પાસે પાલો આવીને એકવારતો સમકેત મૂલ જે બાર વ્રત છે
 તે બારે વ્રત હોશે તેમાં ચોથા વ્રતમાં એટલી મર્યાદા રાશ્વરો કે, કદાપિ માતાપિતાના કહેવાથી
 સ્ત્રીયો પરણવી પડે તો તેને પરણું પણ તે સ્ત્રીયોની સાથે જોગ જોગનું નહીં. એવો ત્યાગ
 કરી ફરી ઘરે આવી માતા પિતાને કહેશે કે મને આજ્ઞા આપો હું શ્રીસુધર્મે સ્વામી પાસેથી
 દીક્ષા લેવું? માતા પિતા કહેશે કે હૈ પુત્ર ! દીક્ષા પાલવી ઘણી હકાર છે. એવી રીતે
 ઘણો ઘણો સમજાવશે તોપણ એ માનશે નહીં. તેવારે માતાપિતા કહેશે કે હૈ પુત્ર !
 આવ પુત્રીયો સાથે તાહાસં સગપણ કરેલું છે માટે તેને પરણીને પઢી દીક્ષા લેજે તે
 સંનિહી જંબુકુમર મૌનપણું ધારણ કરી રહેશે માતાપિતા આવ શેવીયાને કહેશે કે
 અમારો પુત્ર વૈરાગ્યવાન થયો છે માટે તમારે દીકરીયો પરણાવવાની મરજી હોય તો નહીં
 પરણાવો પણ તે કન્યાવ્રતનો ત્યાગ કરીને જો દીક્ષા લેશે તો અમારો દોષ કહાડશે નહીં
 તે સંનિહી. સર્વ શેવીયા કહેવા જાગશે કે અમે નહીં પરણાવીશું. પણ તે શેવિયાવ્રતની દીક
 રીયો કહેશે કે અમેતો જંબુકુમરનેજ પરણીશું બીજાને પરણવાનો ત્યાગ છે. તેવારે શેવિયા

કાલ કરી ગયા હતા કોઈ પણ રોષ રહ્યો હતો નહીં માટે જે કાંઈ હ્રમણ વર્તેમાન સમયે
સાથુડ વિચરે છે તે સર્વ સુધર્મ ગહના હે વાકો કોઈ ગહના નથી બીજા સર્વ ગણધરોના
શિષ્યો જે હતા તે વિશેષ ગયા હે. તેથી એક સુધર્મ ગહજ રહ્યો ॥ ૨૬ ॥ ॥ હવે પટ્ટાવલી
લચીયેં હૈયે. શ્રીમહાવીર સ્વામી કાર્યપ ગોત્રી હતા તેમના પાટે શ્રીસુધર્મ સ્વામી પાંચમા
ગણધર વેળા તેમનું અગ્નિવેશ્યાયન ગોત્ર હતું તેનો સંબંધ આ પ્રમાણે છે કુદ્ધાગ સન્નિવેસ
નામા નગરમાં ધર્મિહ નામા બ્રાહ્મણ રહેતો હતો તેની નહિલા નામે નાર્યાના પુત્ર સુધર્મ
નામે થયા તે ચૌદ વિદ્યાના નિધાન, ચાર વેદના પારંગામી, પચ્ચાશ વર્ષ ધરવાસે રહ્યા પઢી
મહાવીરની પાસેથી ટીકા લીધી, પાંચમા ગણધર થયા, ત્રીશ વર્ષે પર્યંત તો મહાવીરસ્વામીના
ચરણકમલ સેવતા રહ્યા, અને શ્રીમહાવીર નિર્વાણ પામ્યા પઢી ચાર વર્ષે પર્યંત બ્રહ્મસ્થપણે
વિચર્યા તથા આઠ વર્ષ કેવલી પણે વિચર્યા. સર્વ મલી એકથો વર્ષનું આયુષ્ય પાળીને મોક્ષ
ગયા ॥ ૧ ॥ ॥ તેવાર પઢી શ્રીસુધર્મ સ્વામીના પાટ ગુપર શ્રીજંતુસ્વામી વેળા તેમનું કાર્ય
પગોત્ર હતું તેનો સંબંધ આ રીતે છે. કે એકદા શ્રીમહાવીરસ્વામી રાજપુહી નગરીયે સમોસર્યા
તિહાં એક મહોટો તેજવંત દેવતા પોતાની ચાર અગ્રમહીવીયો સહિત તથા બીજા પણ ઘણા
દેવ અને દેવીયોના પરિવારે પરવર્યો થકો નગવાનને વાંદવા આપ્યો તેવારે ઐણિક રાજાર્યે
નગવાનને પુલ્યું જે દે સ્વામી મહારાજ આ દેવતાની બીજા ઘણા દેવોથી અધિક કાંતિ કેમ
થયેલી છે તેવારે નગવાને કહ્યું કે આ દેવતાર્યે પૂર્વે નવને વિષે દશ વર્ષે પર્યંત નિત્ય તપ કહ્યું
હે તેના પ્રજાવશી એ પાંચમા બ્રહ્મદેવ લોકનેવિપે તિર્યક્ જુન્નકની જાતિમાં મહર્દિક દેવતા
થયો છે. વલી પણ એ દેવતા આજથી સાતમે કિવસે દેવલોકથી ચવીને રાજપુહી નગરીમાં

કૃષ્ણનદન રોવની ધારણી નામે નાર્યાની કૂલર્થમાં પુત્રપણે આવીને ઝપઝરો પઢી एनो જન્મમ
 હોત્સવ કરીને एनी માતા સ્વપ્નમાં જંબુવદ્ધ દેશ્વરો તેથી एનું જંબુ एનું નામ આપરો. અનુક્રમે
 શુવાન અવસ્થા પામરો તેવારે સુધર્મ ગણધરની પાસેથી ધર્મદેશના સાંનજીને વૈરાગ્ય પામરો.
 તેવારે કદેરો કે હું ચારિત્ર લક્ષ્ય પણ મદારા માતાપિતાને પૂઢી આહું एમ કદ્દી પાઢો ઘર
 તરફ જાય હે एટલે માર્ગમાં આવતાં જંઝથી ઝપડેલો પઢર, પોતાની પાસેથી નિકલ્યો દેશ્વરીને
 વિચારવા લાગરો કે હમણા જો મને આ તોપનો ગોલો લાગી જાત તો હું અઘતિપણામાં મ
 રણ પામત, एનું જાણી સુધર્મની પાસે પાઢો આવીને ઇકવારતો સમકેત મૂલ જે બાર વ્રત હે
 તે બારે વ્રત હેરો તેમાં ચોથા વ્રતમાં एટલો મર્યાદા રાશ્વરો કે, કદાપિ માતાપિતાના કદેવાથી
 સ્ત્રીયો પરણવી પડે તો તેને પરણું પણ તે સ્ત્રીયોની સાથે જોગ જોગહું નદ્દી एવો ત્યાગ
 કરી ફરી ઘરે આવી માતા પિતાને કદેરો કે મને આઢ્ઢા આપો હું શ્રીસુધર્મ સ્વામી પાસેથી
 દીઢ્ઢા હેવં? માતા પિતા કદેરો કે દે પુત્ર ! દીઢ્ઢા પાલવી ઘણી હકર હે. एવી રીતે
 ઘણો ઘણો સમજાવરો તોપણ ए માનરો નદ્દી. તેવારે માતાપિતા કદેરો કે દે પુત્ર !
 આવ પુત્રીયો સાથે તાઢ્ઢારં સ્નપણ કરેહું હે માટે તેને પરણીને પઢી દીઢ્ઢા હેજે તે
 સાંનજી જંબુકુમર મોનપણું ધારણ કરી રદેરો માતાપિતા આવ રોઢીયાને કદેરો કે
 અમારો પુત્ર વૈરાગ્યવાન્ થયો હે માટે તમારે દીકરીયો પરણાવવાની મરજી હોય તો નલે
 પરણાવો પણ તે કન્યાઝનો ત્યાગ કરીને જો દીઢ્ઢા હેરો તો અમારો વોષ કદાહરો નદ્દી
 તે સાંનજી! સર્વે રોઢીયા કદેવા લાગરો કે અમે નદ્દી પરણાવીહું. પણ તે રોઢિયાઝની દીક
 રીયો કદેરો જે અમેતો જંબુકુમરનેજ પરણીહું બીજાને પરણવાનો ત્યાગ હે. તેવારે રોઢિયા

કાલ કરી ગયા હતા કોઈ પણ શોષ રહ્યો હતો નહીં માટે જે કાંઈ હ્રમણા વર્તમાન સમયે સાથુજ વિચરે છે તે સર્વ સુધર્મે ગજના હે બાકી કોઈ ગજના નથી બીજા સર્વે ગણધરોના શિષ્યો જે હતા તે વિશેષ ગયા છે. તેથી એક સુધર્મે ગજજ રહ્યો ॥ ૨૬ ॥ ॥ હવે પટ્ટાવળી લચીયેં હૈયે. શ્રીમહાવીર સ્વામી કાશ્યપ ગોત્રી હતા તેમના પાટે શ્રીસુધર્મે સ્વામી પાંચમા ગણધર વેળા તેમનું અગ્નિવેશ્યાયન ગોત્ર હતું તેનો સંબંધ આ પ્રમાણે છે કુદ્ધાગ સન્નિવેસ નામા નગરમાં ધર્મિહ્ન નામા બ્રાહ્મણ રહેતો હતો તેની નહિલા નામે નાર્યાના પુત્ર સુધર્મે નામે થયા તે ચૌદ વિદ્યાના નિધાન, ચાર વેદના પારંગામી, પચાસ વર્ષ ધરવાસે રહ્યા પઢી મહાવીરની પાસેથી ટીકા લીધી, પાંચમા ગણધર થયા, ત્રીશ વર્ષે પર્યંત તો મહાવીરસ્વામીના ચરણકમલ સેવતા રહ્યા, અને શ્રીમહાવીર નિર્વાણ પામ્યા પઢી બાર વર્ષે પર્યંત બચ્ચસ્યપણે વિચર્યા તથા આઠ વર્ષે કેવલી પણે વિચર્યા. સર્વે મલી એકશો વર્ષનું આયુષ્ય પાળીને મોક્ષ ગયા ॥ ૨ ॥ ॥ તેવાર પઢી શ્રીસુધર્મે સ્વામીના પાટ તપર શ્રીજંતુસ્વામી વેળા તેમનું કાશ્ય પગોત્ર હતું તેનો સંબંધ આ રીતે છે. કે એકદા શ્રીમહાવીરસ્વામી રાજગૃહી નગરીયેં સમોસસ્યા તિહાં એક મહોટો તેજવંત દેવતા પોતાની ચાર અગ્રમહીષીયો સહિત તથા બીજા પણ ઘણા દેવ અને દેવીયોના પરિવારે પરવચ્ચો થકો જગવાનને વાંદવા આપ્યો તેવારે ઐષિક રાજાર્યે જગવાનને પુઠ્ઠું જે દે સ્વામી મહારાજ આ દેવતાની બીજા ઘણા દેવોથી અધિક કાંતિ કેમ થયેલી છે તેવારે જગવાને કહ્યું કે આ દેવતાર્યે પૂર્વે જવને વિષે દશ વર્ષે પર્યંત નિત્ય તપ કહ્યું છે તેના પ્રજાવચ્ચી એ પાંચમા બ્રહ્મદેવ લોકનેવિષે તિર્યક્ જુનકની જાતિમાં મહર્કિક દેવતા થયો છે. વળી પણ એ દેવતા આજથી સાતમે દિવસે દેવલોકથી ચવીને રાજગૃહી નગરીમાં

આપે હે એ ચોથો ગઠ ॥ ૪ ॥ ॥ પાંચમા અવિર આર્યસુધર્મે નામા અધિવેસાયન ગોત્રીયા
 હે તે પાંચસે સાહુર્જને વાચના આપે હે એ પાંચમો ગઠ ॥ ૫ ॥ ॥ લઠા અવિર મંખિત પુત્ર
 વાસિષ્ઠ ગોત્રીયા હે તે સાઢા ત્રણસે સાહુર્જને વાચના આપે હે એ લઠો ગઠ ॥ ૬ ॥ ॥ સાતમા
 અવિર મોર્યપુત્ર કાશ્યપ ગોત્રીયા હે તે સાઢા ત્રણસે સાહુર્જને વાચના આપે હે એ સાતમો ગઠ
 ॥ ૭ ॥ ॥ આઠમા અવિર અકંપિત ગૌતમ ગોત્રીયા હે તથા નવમા અવિર અચલત્રાતા
 દ્વારિતાયન ગોત્રીયા હે એ બેહુ અવિર ત્રણ ત્રણસો શિષ્યોને વાચના આપે હે એ બેહુ ગણધ
 રોની વાચના એક હે તેમાટે એનો એક ગઠ ગણીયે. એ બન્ને ગણધર નાહુ હે પરંતુ તેની
 માતા એક હે અને પિતા બે હે તેથી એમનાં ગોત્ર જુદાં જુદાં કહ્યાં હે. આગલ બ્રાહ્મણોમાં
 બીજો નરતાર કરવાની ચાલ હતી માટે બે નરતાર કયા કહ્યા હે. એ આઠમો ગઠ ॥ ૮ ॥
 દશમા અવિર મેતાર્ય અને અગ્નીઆરમા અવિર પ્રનાસ. એ બન્ને કૌંડિન્ય ગોત્રીયા નાહ હે તે
 ત્રણ ત્રણસે સાહુર્જને વાચના આપે હે. એ બેહુની વાચના એકજ હે માટે એકજ ગઠ કહેવાય
 એ નવમો ગઠ. એ રીતે હે શિષ્ય ! અમે શ્રીમદ્ધાવીરના અગ્નીઆર ગણધરના નવ ગઠ કહીયે
 હેયે એ અગ્નીઆરે ગણધર દાદશાંગીના ધરવાવાલા, ચૌદ પૂર્વધારી, સંપૂર્ણ આચાર્ય રત્નકરં
 નીધાના ધારક એટલે દાદશ અંગરૂપ રત્નનો કરંનીયો તેના ધરવાવાલા, એ અગ્નીઆરે ગણ
 ધર રાજગ્રહી નગરીમાં એક માસી અનશન પાણી રહિત કરીને કાલ્પનાત થયા, મોહ પામ્યા,
 સર્વે હઃસ્વથી રહિત થયા તેમાં નવ ગણધર તો શ્રીમદ્ધાવીર સ્વામી વિદ્યમાન હતાંજ મોહ
 ગયા અને અવિર ફંદૂતિ તથા અવિર આર્યસુધર્મે એ બે ગણધરોયે તો શ્રીમદ્ધાવીર નગવાન
 મોહ ગયા પઢી કાલ કયો હે, મોહે ગયા હે તથા બીજા સર્વે ગણધરોના તો શિષ્યોપણ

ઇહું કયાંએક લખે છે ॥૩૧૮॥ ॥ ફહાં ॥ પુરિમચરિમાણકપ્યો ० ॥ એ ગાથા મંગલિકને અર્થે
 કહેવી. ફતિ શ્રીકલ્પસૂત્રે બાલસુબોધિન્યાં ધ્યેયસંસ્કારાણામ્ કુર્વેત્ રાજેન્દ્રચરિણા ॥૮॥ ૩૧
 અથ શ્રીસ્થવિરાવલી પ્રારંભ ॥ તે કાલમાં તે સમયમાં જગવાન શ્રીમદ્વાવીરસ્વામીના નવગહ
 અંને અગીશ્ચાર ગણધર થયા ॥ ૩૪ ॥ ॥ ફહાં શિષ્ય પ્રશ્ન કરે છે કે હે શુરુ મહારાજ !
 મર્યાદાતો ઇવી છે કે બેટલા ગણધર હોય તેટલાજ ગહ પણ હોવા જોઈયે પરંતુ આપતો નવ
 ગહ અંને અગીશ્ચાર ગણધર ફરમાવો હો તેહું કારણ હું ઇવો શિષ્યનો પ્રશ્ન સંજ્ઞીને ॥૩૫॥
 શુરુ કહે છે કે શ્રીમદ્વાવીરસ્વામીના મહોટા શિષ્ય ફંદ્રજીતિ નામા અણગાર થયા તે ગૌત
 મગોત્રીયા હતા અંને પાંચસે સાહુર્જને વાચના આપતા માટે તેનો એક ગહ ॥ ઇટલે બેની વાચના
 એક હોય તેને ગહ કહીયે ફહાં કોઈ શંકા કરે કે વાચનામાં ફેર હોય તો હું કેવલીના ક
 હેવામાં ફેર ફાર છે ? તેને જતર કહીયે હૈયે. જે કેવલીના કહેવામાં ફેર નથી પરંતુ કેવલીના
 વચન સંજ્ઞીને તે વચનોનાં ગણધરો સ્વજો બાંધે છે શું છે તેની રચનાના શબ્દોમાં ફેર છે
 પણ વાતોમાં ફેર નથી માત્ર શબ્દ અંનેક પ્રકારના છે તેમાં રચના કરતી વચ્ચે એક ગણધર
 એક જાતિના શબ્દો શું છે તો વલી બીજો ગણધર બીજી જાતના શબ્દો શું છે. તેને લીધે
 રચનાના શબ્દોમાં ફેર ફાર હોય છે. ફતિ પ્રથમ ગહ ॥ ૧ ॥ ॥ ફહે બીજો વચ્ચો જાહ
 શિષ્ય અગ્નિજીતિ અણગાર છે તેહું ગૌતમ ગોત્ર છે અંને પાંચસે સાહુર્જને વાચના આપે છે તે
 બીજો ગહ ॥૩॥ ॥ ત્રીજો ન્હાનો જાહ વાહુર્જીતિ નામે શિષ્ય છે તેપણ ગૌતમ ગોત્રનો છે તે
 પાંચસે સાહુર્જને વાચના આપે છે એ ત્રીજો ગહ ॥ ૩ ॥ ॥ એ ત્રણે ગૃહસ્થપણમાં સગા
 જાહ છે. ચોથા થવિર અર્થવ્યક્ત નામા જારદાપણ ગોત્રીયા તે પાંચસે સાહુર્જને વાચના

लीये अने ईशानेंइ उपरली मावा बाळुनी माढा लीये तथा चमरेंइ नीचली जमयली बाळुनी
 माढा लीये अने बर्जेइ नीचेनी मावी बाळुनी माढा लीये तथा बीजा देवता जे तेमांथी
 केटलाएकतो जिनजकिना वय थकी, केटलाएकतो आपणु आपचार जे एवुं मानीने, केटलाएक
 तो धर्ममानीने परमेश्वरना थंगोपांगना सर्व ढाडका जइ लीये. पढी शर्केइ जे स्थानके माग
 देवाणो लोय ते स्थानके रत्नोनां त्रय पीठ बनावे एटळुं करीने सर्व देवो नंदीश्वरदीपने
 विवे जइ अठ्ठाइ महोत्सव करीने पोतपोताने स्थानके जाय. तिहां जइने दाढा प्रमुख जे
 जइ आप्या लोय ते पोतपोतानी सजानेविवे वज्रमयी माबलामां जइ राखे, तेने गंधमाजा
 दिकथी पूजे, धूप दीये, ए प्रकारनो निर्वाण महोत्सव सर्व तीर्थकरोनो जाणी जेवो ॥ इति
 श्रीकृष्णनिर्वाणमहोत्सव ॥ ॥ श्रीकृष्णदेव स्वामी मोक्ष गया पढी पचास लाख क्रोड सागरी
 पम गये थके श्रीअजितनाथ मोक्ष गया, श्रीकृष्णदेव अरिहंत मोक्ष गया पढी त्रय वर्षने
 साडा अथाव महिना त्रीजो आरौ रोप रह्यो हतो ते पण वीती गयो. पढी त्रयवर्ष ने साडाअथाव
 महिना तथा उपर बेतालीश हजार वर्ष एटजे वर्षे कथा एक कोडाकोडी सागरोपम गया नंतर
 श्रीमहावीर स्वामी मोक्ष गया एटजे ते वखतें त्रयवर्षने साडाअथाव महिना तो चोखा आराना
 वाकी रह्या हता अने पांचमां आराना एकवीश हजार वर्ष तथा ळठा आराना एकवीश ह
 जार वर्ष एम बे आराना मली बेतालीश हजार वर्ष ते एक कोडाकोडी सागरोपममां ळठा
 थयां तेमाटे बेतालीश हजारने त्रयवर्ष उपर साडाअथाव महिने न्यून एवो एक कोडाकोडी
 सागरोपम काल चोखा आराळुं गये थके महावीर मोक्ष पोहोता अने ते पढी नवसेंने एंसी वर्ष
 गथा तेवारे अा पुस्तक देवहीगणिक्रमाश्रमणे लख्यो अने नवसेंने ज्याणु वर्षे संघमां वंचाणुं

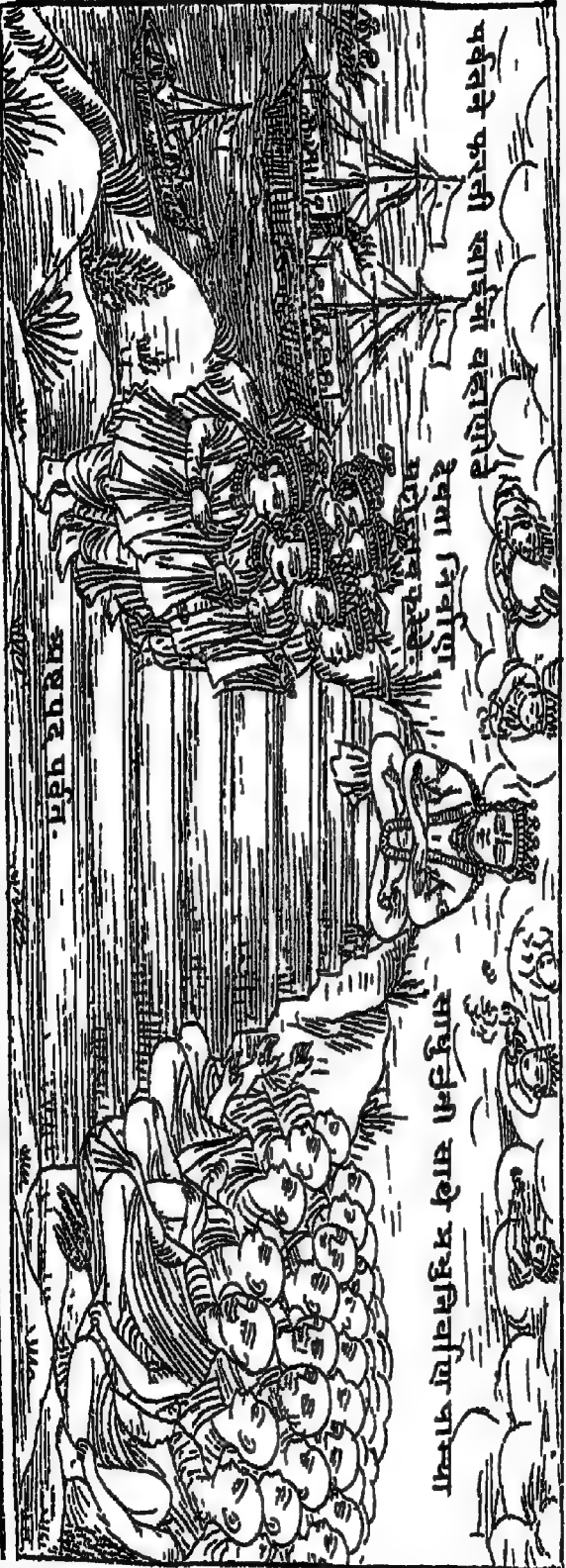
चित्र ७६

पर्वतने फरजी खाईको बहाएछिने

देवता निर्वाण
परिवर्तन पछिने

साधु जेना साधे मधुनिर्वाण नाम्ना

अष्टपद पर्वत.

॥ मंथाग्रंथ ॥ ८० ॥ तेरस्ते दिवसें अष्टापद पर्वतनी उपर दशहजार साधुजनी सार्धे चौद नक्त
 एतले व उपवास पाणी रहित कीधे श्वके, अग्नीचनद्धर्जे चंडमानो योग आवे श्वके, प्रथम पद्मे
 रनी पढी बपोरनी वरवते, पाजखी वालेला आसने बेठा श्वकां, काजगत थया यावत् सर्व
 छःख श्वकी रहित थया ॥ २२ ॥ ॥ ते अवसरमां शर्केड्डुं आसन चलायमान थयुं तेवारें
 आंखोमां आथुं नराणा एवो, श्वको इहां आथो, आवीनें जगवानने त्रण प्रदक्षिणा आपी,
 नमस्कार करी, योग्यस्थानके बेठो, बीजा पण सर्व इंडो आवीने बेठा पढी शर्केड्डुं देवोने
 मोकली नंदनवनमांथी चंदन मगावुं तेनी त्रण चय बनावी तेमां एक जगवानना शरीरने
 माटे, बीजी गणधरोना शरीरने माटे अने जीजी सर्व साधुजना शरीरने माटे बनावी. वली
 आनियोनिक देवोनी पासो खीरसमुद्गुं पाणी मगावी शर्केड्डुं जगवानना शरीरने स्नान करा
 वुं, सर्व वख धरेणा प्रमुख पद्मेराथ्यां. पढी त्रण पाजखी करी. तिहां एक पाजखीमां जगवा
 ननुं शरीर, एकमां गणधरोनुं शरीर अने एकमां मुनिजनां शरीरने सूकी छुट नूभिर्ये लइ
 जइने चित्तानी पासो पाजखीज राखी. तेमां शर्केड्डुं जगवानना शरीरने पाजखीमांथी ल
 इने चित्तमां मूक्युं. तथा अन्य देवोये बीजा गणधरादिकना शरीरने पाजखीमांथी चता
 रीने चित्तमां मूक्या. तथा शर्केड्डना हुकुमथी अग्निकुमार देवो मनमांहे ज्दास थया श्वका
 चित्तमां अग्नि सजगाववा लाण्या, तथा वाधुकुमार देवोपण ज्दास थया श्वका वाधु चला
 ववा लाण्या, वली बीजा देवो चित्तमां धृत प्रमुखने सीचवा लाण्या. पढी जेवारें मात्र द्वादकाज
 शेव रद्दे अने बीजो शरीरनी जाग सर्व बलीने नरसम थइ जाय तेवारें मेघकुमार देवो वर्षादि
 वरसावीने चित्ताने बूजावी नाखे, पढी शर्केड्डुं जगवाननी उपरली जमणी बाजुनी दाढा

संपदा अइ तथा वीश हज़ार केवल ज्ञानीनी जल्कछी संपदा अइ ॥ २२० ॥ ॥ तथा वीश
 हज़ारने लगे वैक्रिय लब्धिवंत साधुजनी जल्कछी संपदा अइ ॥ २२१ ॥ ॥ तथा बार हज़ार
 लगेने पञ्चाश अठ्ठीपमां संह्री पंचेंद्रिय पर्याप्तजीवोना मनना परिणामने जाये एवा विपुल
 मति, मनःपर्यवज्ञानना धरनार साधुजनी जल्कछी संपदा अइ ॥ २२२ ॥ ॥ तथा तेह
 लाज वादी जाणवा. एटजे बार हज़ार लगेने पञ्चाश वादी साधुजनी संपदा अइ ॥ २२३ ॥
 तथा वीश हज़ार साधु सिद्ध अया. वालीश हज़ार साध्वी सिद्ध अइ ॥ २२४ ॥ ॥ श्रीकृष्ण
 जनार्ण अरिहंत कौशलिकने बावीश हज़ारने नवरो साधुज अत्रुनर विमाने गया, एकाव
 तारी अया ॥ २२५ ॥ ॥ श्रीकृष्णदेव अरिहंतने बे प्रकारे अंतगढ नूमि अइ तिहां यावत्
 असंख्याता पाटजगे केवलज्ञान चाढ्यो, मोक्षमार्ग वहायो; ते गुणंतकृत नूमि कहेवाय अने जग
 वानने केवलज्ञान उपन्या पढी अंतर सुहूर्ते काल वीते कोइ मोक्ष गयो एटजे अंतर सुहूर्ते
 पढी मरुदेवी माता मोक्ष गया ते पर्यायंतकृत नूमि कहेवाय ॥ २२६ ॥ ॥ ते कालनेविषे,
 ते समयनेविषे, श्रीकृष्णजनार्ण अरिहंत वीश लाख पूर्व सुधी कुमार पणे रह्या अने त्रेधाव
 लाख पूर्व राज्यावस्थामां रह्या एवी रीते ज्यासी लाख पूर्व घरवासे रह्या, सीतेर लाख क्रोडवर्षनी
 उपर बली बीजा उपज हज़ार क्रोड वर्ष बीते तेवारें एक पूर्व अया. एवा ज्यासी लाख पूर्व घर
 वासे रह्योने पढी एक हज़ार वर्ष लक्षअपणे रह्या तथा एक हज़ार वर्ष उणा एक लाख पूर्व के
 बल पर्याय पाळीने संपूर्ण एक लाख पूर्व साधुपणुं पाळीने नवोपग्राही चार कर्मनो क्षय करी
 आ अवसर्पिणीनो सुखमङ्गलमा नामा त्रीजो आरो ते धणो बीती गयो बाकी जणवर्ष ने साडा
 आव महिना दोष रह्या तेवारें सीतकालनो त्रीजो महिनो, पांचसुं परववाडियुं, माघवदि ॥

નારી. ધયો ધકો હેલો બેસે હે, एवी जगवाननी वाणी सांजली नरत मनमां वैराग्य पाभ्यो,
 જ્ઞાન દશામાં લાગ લીન ધયો. एम अनुक्रमे एकदा नरतराजा धारीशा जवनमां बेवा धका
 અનિત્ય જાવના જાવતાં કેવલ જ્ઞાન પામી, મોહે પહોતા હે. पढी तेमने पाटे धादित्ययशा
 રાજા ધયા તેણે સોનાની જનોઈ કરીને एमज आवक जमाध्या, તેને પાટે મહાયશા રાજા
 ધયા તેણે રૂપાની જનોઈ કરીને आवक जमाध्या. एम आव पाट लगे आवक जमाध्या હે.
 તેમાં કેટલાएक રાજાર્યે સૂત્રની જનોઈ કરી જમાધ્યા હે, પઢી તે જનોઈના પદેરનાર સર્વે બ્રા
 હ્મણ કહેવાણા. नरतने पाटे धादित्ययशा, તેને પાટે મહાયશા, તેને પાટે અનિબલ, તેને
 પાટે બલનહ, તેને પાટે બલવીર્ય, તેને પાટે કીર્તિવીર્ય, તેને પાટે જલવીર્ય, તેને પાટે દંભવીર્ય,
 ए आवे राजार्ये जगवंतनो मुकुट पदेखो अने ए आवे राजा धारीशा खुवनमां केवली अइ
 મોહે ગયા હે. जगवान श्रीकृष्ण देवजी एक लाख पूर्व पर्थत विचरीने घणा जीवोने
 પ્રતિબોધ્યા ॥ हवे श्रीकृष्णदेव स्वामीना परिवारहुं वर्धन सूत्रकार करे हे ॥ श्रीकृष्णनाथजीने
 કૃષ્ણનસેન આદે દેઈને ચોરાશી ગણધર ધયા, चोराशी गह धया ॥ ૩૧૪ ॥ ॥ तथा कृष्ण
 સેન પ્રમુખ ચોરાશી હજાર સાધુર્જની ચત્કણી સંપદા અહ ॥ ૩૧૫ ॥ ॥ तथा ब्राह्मी अने
 સુંદરી આદે દેઈને ત્રણ લાખ સાધવીર્જની ચત્કણી સંપદા અહ ॥ ૩૧૬ ॥ ॥ तथा श्रेयांस
 આદે દેઈને ત્રણ લાખને પાંચ હજાર આવકોની ચત્કણી સંપદા અહ ॥ ૩૧૭ ॥ ॥ तथा
 સુનદા આદે દેઈને પાંચ લાખને ચોપન હજાર આવિકાર્જની ચત્કણી સંપદા અહ ॥ ૩૧૮ ॥
 तथा चार हजार सातशेने पञ्चास चौद पूर्वधर ते केवली नही पण के गली सरखा साधुर्जनी
 ચત્કણી સંપદા અહ ॥ ૩૧૯ ॥ ॥ तथा श्रीकृष्णनाथ अरिदंतने नव हजार अवधिकाजीनी

नरत राजार्थे जाण्डुं जे हुंतो सर्व प्रकारे नक्तिरहित थयो एम शोच करवा लाण्यो ते जोइ
 इंडमहारजे नगवानने पुवहुं के हे प्रभु ! अथअह केटला प्रकारना ठे ? नगवान बोल्या पांच
 अथअह ठे तेमां एक इंडनो अथअह, बीजो राजेइनो अथअह, त्रीजो अहपतिनो अथअह,
 चोथो सागारिकनो अथअह अने पांचमो साधर्मिकनो अथअह. ए पांच अथअह जाणवा. ते
 सांजली इंड बोल्या हुं तो आपना सर्व साधुजने महारा सर्व हेतजमां सुखें विचरवानी आझा
 आहुं हुं तेवारे नरत महाराज बोल्या के महारा ठ एवं पुथ्वीमां हुं पण आपना सर्व साधु
 जने विचरवानी आझा आहुं हुं एम कहेवाथी नरतने धयो संतोप थयो वली नरतें इंडने
 पुवहुं के आ आहारजुं हवे हुं करवुं तेवारे इंडे कहुं ताहाराथी अधिक गुणवान ह्योय तेने
 ए आहार जमाडो पढी नरतें पण ते आहार आवकोने जमाह्यो इहांथी ब्रह्मजोजन चाहुं
 थयुं ॥ हवे नरतराजा सदा सर्वदा आवकोने जमाडे ठे. केटला एक काल पढी जेवारे धया
 जमनारा थया तेवारे परीह्ण करीने सर्वने सेजाणीनां कांगणी रत्ननी जनोइ आपी तथा
 देव, गुरु, अने धर्म रूप त्राण तत्त्वसंबंधी त्राण रेखा प्रत्येक आवकने करी. तिहांथी जनोइ
 आपवानी चाल पढी इहां श्रीकृष्णदेवस्तुतिना चार वेद थया ॥ एकदा नरत राजार्थे इंडमहा
 राजने पुवहुं के तमारुं स्वरेखरुं रूप कहेवुं ठे ? तेवारे इंडे एक अंशुली बत्तावी ते महाराजवाला
 मालाकुल देखीने नरत चमत्कार पाथ्यो. तिहांथी वर्षोवर्ष इंडमहोत्सव चाहु थयो ॥ हवे
 एक दिवसे नगवंत विहार करतां विनीतार्थे आथ्या. नरत वांढवा आथ्यो, प्रभुयें देशना
 आपी संसारजुं अनित्यपणुं देखाडहुं, जीव कर्मने नारे करी हुंबडाने दृष्टांते संसारमां बूडे
 ठे, जेम हुंबडाने माटी चोपडी पाणीमां मूकीयें तो हेतुं बेसे, तेम आव कर्म करी जीव

लीना पुत्र सोमयज्ञे तिक्षिता नगरीतुं राज्य आपी नरत राजा अयोध्या नगरीमां आब्या
 ह्वे आगल जतां बाहुबली साधुर्ये विचासुं जे महारा न्हाना अठाणु जाइए प्रथम श्री
 कृष्ण देवजीनी पासेथी दीक्षा लीधेली हे ते केवली थया हे माटे ह्मणा हुं नगवानना
 समवसरणमां जईश तो न्हाना जाइजे वंदना करवी पढ्यो माटे हुं अर्दीआंज काचसर्गो
 रही केवलज्ञान प्राप्त करीने पवी प्रभुपासें जइश एतुं चिंतवी मनमां अग्निमान धारण
 करीने तिहांज काचसर्गो रह्या थका एक वर्ष वीती गयुं मस्तक उपर वेलीज दीटाइ गइ
 तेने प्रतिबोधवा माटे श्रीकृष्णदेव स्वामीये ब्राह्मी अने सुंदरी ए बे साध्वीजेने मोकली
 ते तिहां आवीने बाहुबलीजीने कहेवा लागीज के हे वीरा हे जाइ तसे गज उपरथी नीचे
 जतरो हस्ती उपर आरुढ थयाथी केवलज्ञान उपजे नही एटलुं तेमनुं बोलवुं सानलतांज
 जाणी गयो के आ साध्वीयो केवारें छुतुं बोले नही माटे हाथीतो महारी पासे नथी परंतु
 अहंकार रूप हाथीनी उपर हुं चढेलो हुं एम विचारी माननो त्याग करी तिहांथी पग उपा
 डहुं के तरतज केवलज्ञान पण उपन्युं अने प्रभुना समवसरणमां जइ केवलीनी परषदामां
 बिराज्यो ए नरत बाहुबलनो संबंध कह्यो ॥ ॥ ह्वे एक दिवसें नगवान अष्टापद पर्वत उपर
 समोसथा तेवारें नरतमहाराजार्थे विचासुं जे बीछुं तो महाराथी कांइ थतुं नथी पण आ सर्व
 साधुजने आहार वद्दोरहुं तो लान पासुं एतुं जाणी पांचसें गाभा सुखडीना नरी लाब्यो अने
 नगवानने कहेवा लाग्यो स्वामीजी आजना दिवसे आ सर्व साधुजने आहार कराववातुं डुकुम
 महारे धेर थइ जाय तो धणोज रुडुं थाय तेवारें नगवानें कहुं आधाकर्मिक राज्यपिन साधु
 जुने लेवुं कल्पे नही, वली सन्मुख आहार लाइ आब्यो ते माटे साधुजण लीधो नही एतुं जोई

हूँकावी आपसो माटे ए न ह्योय तो सारं एम् चिंतवी तेना उपर चक्र मूक्यु ते चक्रने देखी
 अनिलवेग नावो परंतु जिहां जाय तिहां चक्र पाबलतुं पाबल चाव्युं आवे तेवारें अनिलवेग
 वज्रपिंजर करीने व महिना सुधी लवण ससुझमां बेशी रह्यो पण चक्र माथे नमतुंज रह्युं व
 महीना पढी ससुझमांथी गाबडी बाहेर काढाडी तेवारें चक्रे ते गाबडीने-कापी नारवी हवे
 सूर्ययश बाहुबलीतुं कटक जलंधीने बाहुबल पार्सें आव्यो अने कहेवा लाग्यो के मने शस्त्र
 मारो तेवारें बाहुबली हसीने बोव्यो अरे तुं इहवाकुवंशमां जजो सूर वीर वो पण हुं जो तु
 जने एक सुवी मात्र मारीश तोपण तुं चूर्ण थइ जइश माटे जा दूर जजो रई. पढी तेने देव
 तार्ये कहुं के अरे मूर्खी बाहुबली साथे तुं हुं लाडवा आव्यो वो नाहकनो माखो-जइश माटे
 अमे तने वर्जीये ठेयें के तुं चाव्यो जा तेवारें ते जतो रह्यो एवीरीते बारवर्ष पर्यंत थु-द चाव्युं,
 क्रोडो गमे माणसो मरी गया, लोहीनी नदीज वहेवा लागी पण कोइ ह्याखो नही तेवारें
 घणो अन्वर्थ्य अतो देखी सौधर्मई अने चमरई ए बे इंद जरतनी पार्से आवी कहेवा लाग्या
 के जगवान तो लोकोतुं पाणय पोषण करी गया अने तमे माणसोनो नाश करावो वो ए हुं ?
 जरत कहेवा लाग्यो जे बाहुबली महारी आझा मानतो नथी तिहां सुधी चक्र आथु-दशाजामां
 आवतुं नथी तो हवे कहो हुं हुं करूं ? ते सांचली इंद बोव्या तमे बे नाइज पोतपोतामां थु-द
 करो पण बीजा माणसोनो नाश म करावो ए वात जरते कबुल करी पढी ते बेहु इंद बाहु
 बली पार्सें आव्या अने कहेवा लाग्या के आ प्रमाणे थु-दमां लोकोनो नाश थइ जाय
 वे ते करावो नही अने तमे बे नाइज पोत पोतामां थु-द करो बाहुबलीयें पण ते वात
 मान्य करी पढी इंद मलीने एक हडिथु-द, बीछुं वाक्यु-द, ज्रीछुं बाहुथु-द, चोथुं सुडिथु-द,

(चित्र ७४)

भरत महाराज

दंड महाराज

बाहुबलि

વારે સુરેણે કહ્યું હુંતો નરતનો ચાકર હું અને હું તો બાહુબલનો પુત્ર હો તેથી હું મહારો સ્વામી હો માટે હું પહેલા મહારા ગપર શસ્ત્ર ચલાવ તે સાંજલી સિંહરથ તેના ગપર શસ્ત્ર ચલાવ્યું તેવારે સુરેણ સેનાનીયે સ્વફ્ન ચલાવ્યું મારગમાં સિંહરથના નાફ સિંહકેતુર્યે તે સ્વફ્નને પાડી નારવ્યું તેથી સુરેણને ઘણો ક્રોધ વધ્યો તેવારે તે સુરેણ બાહુબલની સેનાને વિલોવીને બાહુબલની પાસે ગયો એવામાં અનિલવેગ વિદ્યાધર આવી બાહુબલને નમસ્કાર કરીને સુરેણની સન્મુખ લડવા આવ્યો તે બેઠું જાણ મહાની પેટે ત્રીજ્યા અસ્પરસ મૂવીઝું શુદ્ધ કહ્યું, લાતીયો મારવાનું શુદ્ધ કહ્યું તે વરત સુરેણ સ્વફ્ન લઈને સિંહરથને મારવા જાય હે એવામાં તો સ્વર્ય અસ્ત થયો તો એમના સંધામમાં એવી મર્યાદા હે જે કોઈ પણ શ્રીકૃષ્ણદેવજીની આણ આપે તો જહડું નહી, બીજી સ્વર્ય અસ્ત થયો પહી લહડું નહી, ત્રીજી મેઘ વરસતો હોય તેવારે જહડું નહી, તેમાટે જે સાંજ પહ્યાની અગાઝ મરીગયા તેનો તો કોઈ ગપાય નહી પરંતુ જે અર્ધ મરેલા હોય તેમને કાંગણીરત્નના જલેકરી નરત પોતાની સેન્યાના માણસોને સાજા કરે અને બાહુબલી તો સોમયશના ક્રુદ્ધના આનરણોના જલથી સાજા કરે એવી મર્યાદા કરી હે. હવે ફરી બીજા દિવસની પ્રજાતે શુદ્ધ થવાં માંડ્યું. તેવારે સુરેણ સેનાની અનિલવેગને દે સીને અગ્નિની પેરે બલવા લાખ્યો અને અનિલવેગને મારવા આવ્યો. ઇટલામાં સિંહરથ વચમાં આવી આહો પહ્યો અને સુરેણને સાહામો લડવા ગ્નો રહ્યો તેવારે અનિલવેગ નરત રાજાની સર્વ સેન્યાને ગ્રહંધન કરી જિહાં હાથીગના ગ્ણ કોટ બનાવીને નરતરાજા સ્ત્રીતો હે તિહાં આવીને હાથીગને કાંકરાની પેઠે ગલાલી મહાવિકરાજ રૂપ કરીને સૈન્યનું મથન કરતો કરતો નરતની પાસે આવ્યો નરતે જાણ્યું જે આ હુકેર વિદ્યાધર હે તે મહારી સુરત

पुत्रना पुत्र जे पोतरा ते पण घणा ठे वली चोरराशी लाख ह्याशी, चोरराशी लाख अश्व, चो
 राशी लाख रथ, बहु क्रोड पायक, शोल लाख रणतूर वजाडनार, दश क्रोड ध्वजा, चौद
 हजार महोटा मंत्रीश्वर, अठार क्रोड महोटा घोडा, पच्चाश क्रोड दीवटीया, चोरराशी लाख
 महोटा नीशाण, नव निधान, चौद रत्न, शोल हजार यक्ष, बन्नीश हजार मुकुटबद्ध राजा,
 तथा वारांगनासहित बमणी करीये तेवारे चोशव हजार राजकन्याज, बन्नीश हजार ना
 टक, वली बीजा पण घणा विद्याधर, यक्ष, किन्नरादिक अनेक प्रकारनो परिवार चाढ्यो, नरते
 रणपट्ट मस्तके बंधावीने सुखेणनामा सेनाधिपतिने आगल कस्यो, एवी रीते सेना लइने चढ्यो,
 अलुक्रमे बहुली देशनी सीमार्ये आवीने लस्करनो पडाव दीधो तेवारे बाहुवजेपण नाइ
 आच्यो सांजनीने श्रीकृष्णदेवजीनी पूजा करी वजनो सत्ताह पहेरीने, सर्व जगतने तु
 एसमान मानतो यको नइनामा हस्ती उपर वेशीने, नरतनी साहमो लडवा निकळ्यो
 तेनी पडवाडे त्रण लाख पुत्र तथा पोतरापण घणा ठे तेमज बार हजार राजा तथा घणा
 विद्याधरी, अनेक सुनट, ह्याशी, घोडा, रथ, पायक प्रमुख चाढ्या. वली पोतानो पुत्र सिंह
 रथने सेनापति करीने आगल चलाव्यो ते पण जइ नरतनी सेनाने मळ्यो तिहां वेडु सैन्य
 एकठा मजवाची धरती धूजवा लागी, समुद्र चलायमान ययो, पर्वतना टूक पडी गयां, नर
 तनी सेनामां शोल लाख रणतूर वाजते तेम बाहुवजनी सेनामां पण लाखो गमे रणतूर
 वाजते बंदीजनी विरुदावली बोलते वेडु तरफना सैन्यजुं मांदोमांदे शुद्ध यवा लाग्युं.
 तिहां ह्याशीये ह्याशी, घोडे घोडा, रथे रथ, विद्याधरे विद्याधर, पाळे पाळा एम न्यायशुद्ध
 यवा लाग्युं एटलामां सुखेणनामे सेनापतिर्ये पोतानी सन्मुख सिंहरथने आवतो दीवो ते

लाखो गमे देवताउ जेनी चाकरीमां तत्पर रहेला हे तेने कुशल केम न होय; तेने तो कुशल जे परंतु आप तेनी चाकरीमां आल्या नही तेथी ते सर्व वात निष्फल गयो हे माटे तमे नरत राजानी पासें पधारो अने एटला दिवस नही आल्या तेनो अपराध खमावो ते पण तमारो महोदो नाइ हे ते तमारा पितानी जगाये हे माटे तमारो शुनाइ सर्व माफ करवो वली अनेक राजाज तेनी सेवा चाकरी करे हे अने तमोने तो वली अवश्य पूजवा योग्य जेज माटे चालो. एवा हूतना वचन सांजली बाडुबली ते वचनोनो परमार्थ जाली गयो अने नुकुटी चडावी, राता लोचन करी बोलवा लाग्यो के अरे हूत हुं मारवा योग्य नथी माटे तुने मारतो नथी पण न्हाना अठाणु नाइजना राज्य लइ लीधा अने वली महारं पण राज्य जेवा वांढे हे तेथी नाइनो खेद तो जाली लीधो हवे हुं तेने कहेजे के बालपणामां जेवारें आपणो बेडु रमत करता हता तेवारें हुं तुजने दडानी पेठे महारा हाथमां धरतो हतो ते दिवस नूजो गयो जो के छुं? हुंतो तेनो तेज हुं जे माटे हमणा चाकरी करवानुं कहे हे ते छुं तारा राजाने कांइ विचार हे के नथी तेवारें हूत बोड्यो हे राजन् जो बे दिवस सुखे जीववानी तमोने वांढा होय अने कुंटुबनी साथे प्रयोजन होय तो तमे एनी सेवा नकि करो हुं तमोने सत्य कहुं हुं ते सांजली क्रोध करीने बाडुबळे हूतने धक्का अपावी काढाडी मुखो हूत पण पाबजना बारणाथी निकली पोतानो जीव लइ नाथी गयो ते चालतो चा जतो अयोध्यायें आवीने नरत राजानी आगल बनावी बनावीने बमणी वात कही संजलावी. तेवारें नरत पण रणचंजा वजडावी चतुरंगणी सेना लइने पोते श्रीकृष्ण देवजीनी पूजा करी, वज्रसत्ताइ पहेरी, हस्तिरत्न उपर बेथी चाल्यो, तेनी पडवाडे तेना सवा क्रोड पुत्र तथा

प्रतिबोध पामीने सर्व नाइये दीक्षा लीधी, नगवानना शिष्य थया, ए वात दूतें आवीने नर तने कही तो पण चकरव आशुक्षालामां आवे नही तेवारें नरतनी मुख्य मंत्रीभर बोळ्यो दे स्वामी ? बीजा तो सर्व आपनी आझा माने ठे पण बाहुबली महा अहंकारनी धरनार ठे ते तमारी आझा मानतो नथी, पोतानी खुजाना बलवुं पराक्रम घयुं जाये ठे माटे एने मू लथी जवाडी देवो जोइयें, ए महोदो रोग ठे ते तमोने व्याधि उत्पन्न करे ठे एवुं सांजली नर तराजार्ये सुवेग नामे दूतने सर्व वात समजावीने बाहुबलीनी पासें मोकळ्यो ते दूतने जतां थकां पुंठे ठीक थड, वखें कांटो वलग्यो, रथनी पींजणी जोंगी, जमणो रासन्न बोळ्यो इत्यादिक अनेक अपशकुन मार्गमां थयां तोपण ते वन, अटवी अने पाहाड प्रमुख जहंघन करीने बाहुबलीना देशे पोहोच्यो तेने मार्गनी भूले नथो देखीने गोवाजणीयो तथा पाणीहारीयोए पुबहुं के तमे कोण ठो ? कथांथी आब्या अने कोण तमारो माळेक ठे तेवारें दूतें कहुं हुं नर तराजानो दूत हुं ते सांजली स्त्रियो बोली के नरत ते हुं जे अमार पदेरवाना कींचलीजमां नरत काढीये ठैयें ते नरत अथवा वासणमां नरत, किंवा रोग संबंधि नरत ए त्रय नरततो अमे जाणीये ठैयें परंतु ए त्रय विना बीजो कोइ नरत राजा ठे एवुंतो अमे सांजलुं पण नथी तेवारें दूत आश्चर्य पाम्यो अने विचारवा लाग्यो के आ बाहुबलीहुं राज्य पण वेपर वाइ अने जबरजस्त ठे. एम वातो सांजलतो विचारतो विचारतो तिदुशिजा नगरीयें गयो तिहां दरवाजा उपर पोलीये रोंकी राख्यो जेवारें बाहुबलीनी आझा आवी तेवारें गाममांहे प्रवेश करी राज्यसन्नामां गयो तेने बाहुबलें आंखोनी संज्ञा करी आसन उपर वेसाळ्यो अने पुबहुं के अरे दूत, नरतने पोताना सवाकोड पुजादिको सहित कुशल ठे ? दूत बोळ्यो दे राजान्

राज सैन्य लइ चाख्यो तेनी आगल हजार देवतार्ये अधिष्ठित चक्ररत्न चाख्युं ते जेटले
 हुर चक्ररत्न जइ रदे तेटला योजन सैन्य पण चाले, अत्रुक्रमे गंगादेवीना घरने विषे
 तेणे कहुं माटे रद्या तिहां नवी नांते नवा नवा वेर्ये गंगादेवीनी साथे विषयसुख जो
 गव्या पढी गंगादेवीर्ये मार्गे आप्यो तेवारें तामस शुफा नांगी म्ळेडोना देश साथ्या एम षट्
 खंन साथीने शाव हजार वर्षे नरत पाढा अयोध्यार्ये साथ्या वली नमी विद्याधरने घरे पुत्री
 खीरत्न नहुं जपन्युं ते नरतजी परण्या हे अने सुंदरीर्ये पण शाव हजार वर्षे सुधी आर्यबिल
 तप कहुं तेथी डुर्बल अइ गइ पढी नरत जेवारें साथ्या तेवारें सुंदरीर्ये नरतने मोतीर्ये वधाव्या,
 सुंदरीने डुर्बल देखावेने लोको जपर नरत खीज्यो अने कहेवा लाग्यो के तमे एनी सार संजाल
 कांड करी नही तेवारें लोक बोल्या एणे आर्यबिल तप कहुं तेथी डुर्बल अइ हे पढी नरत
 जीर्ये तेने संयम लेवानी आझा साथ्या सुंदरी पण दीक्षा लइने साथ्या अइ हवे नरतराजा
 अयोध्यामां सुख जोगववा लाग्यो एवामां आहु-क्षालानो अधिष्ठापिक पुरुष आवीने नरतने
 कहेवा लाग्यो के स्वामी चक्र आहु-क्षालामां आवहुं नथी तेने नरते पूवहुं के केम नथी
 आवहुं ? तेवारें अधिकारीर्ये कहुं तमारा नाइयो तमारी आझा मानता नथी तेथी नथी
 आवहुं. तेवारें नरते सर्वे नाइजनी जपर हूत मोकलीने कहेवरायुं के जो तमो राज्य
 करवाना चाहना राखता हो तो सर्वे नाइज महारी आझा मानो, सेवा करो नहीतो राजनो
 त्याग करो ते संजली अठाणु नाइर्ये विचाहुं जे आपणने राज्यतो पिताजीर्ये दीहुं
 हे तो नरतनी चाकरी शामाटे करीर्ये एम चिंतवी जगवान पासं गया तेने जगवाने
 अंगारा करवा चाजानो दृष्टांत आप्यो, स्वयगडंग स्वजनो वेताजिक अथयन संजलावुं तेवारें

सुक्तिकन्या ज्ञोवाने माटे आगळ्या त्या गड के कन्या ज्ञोइने मद्दारा पुत्रने परणातुं एमं आ अ
 वसार्थिणीमां पद्देजवेळा श्रीमरुदेवीजी मोद्द गया ॥ इंडाविकें तेना शरीरतुं संस्कार करी
 खीरसमुद्रमां परवयुं वली इंडना वचनयी शोक निवर्त्तवी, वावीमांदे स्नान करी, नरत म
 द्दाराजें हर्ष शोकाकुल थाकां जड जगवंतने वांथा इहांथी पद्देजवेळुं केवली नाम प्रवर्त्त थयुं
 ॥ हवे प्रथम तीर्थकर नाम थयुं ते कंदे जे ॥ नरत मद्दाराज श्रीकृश्नदेवस्वामीने नमस्कार
 करीने परबदामां बेजा, तेवार् जगवाने धर्मोपदेश दीधो तिहां पद्देजी देशनामां कृष्णसेन प्रमुख
 पांचसो नरतना पुत्र तथा सातसें नरतराजाना पोतरा सर्व मली बारसें कुमरोयें दीक्षा लीधी
 ए बारसो कुमरोमां मरिचि पण जेलो जाणवो तिहां पुंमरीकादिक चोरसो गणधरोनी थार्पना
 करी तथा ब्राह्मीयें बाहुबलने पूजीने दीक्षा लीधी ए प्रथम साध्वी थइ थने नरत मद्दाराज
 आवक थयो तथा सुंदरी दीक्षा जेती हत्ती तेने थणी स्वरूपवाली जाणीने खीरद्व स्थापवा
 सारुं नरतें दीक्षा जेवानी आझा थापी नंदी तेवार् ते आविका थइ एम साधु, साध्वी, आवक
 थने आविका ए चतुर्विध संघने थापीने धर्मेनी प्ररूपणा करी एटजे तीर्थकर नाम थयुं ॥ जे
 वृद्धनी नीचे प्रथुने केवलज्ञान जणतुं तेतुं नाम प्रयागवड थयुं ते वृद्धनी लोकोमां पूजा चर
 ली ह्मण पण प्रयागवड नामें करीने ते पूजाय जे तथा कह्ण थने मद्दाकह ए बे तो तापसज
 रह्या माटे ते बे टाळीने बीजा सर्व नड्क परिणामना थणी जे तापसो थइ ग्या हत्ता तेमणे
 आवी फरीथी दीक्षा लीधी, नरतमद्दाराज वांदीने पाळा अयोध्यामां आव्या थने श्रीकृष्ण
 देवे थनेक जीव तारवाने माटे तिहांथी अन्यत्र विहार कखो ॥ ॥ हवे नरतराजार्ये धरे
 आवीने चकरलनो अण्ड मद्दोत्सव कखो पढी ठ खंन एध्वी साधवाने अर्थें नरत मद्दा

जज्ञेना देती हती जे महारो पुत्र सूर्य, तथा, टाहाड, तडका तथा वर्पाई आदिकनी पीडा स्वप्ने जे अपने जपान्ह तथा वाहाने रहित शको एकाकी हुंनर, वन तथा अटवीजमां ब्रमण करे जे तेने मनावी जइ आवागे अपने एतो महारा छःखने कांइ पण जालतो नथी, सुखवाना पण पुवतो नथी, आंहीं आवागे तो पण मने संदेसो भोकव्यो नही माटे धिक्कार जे ए मोहने तो हवे माहारे पण पुजनी साथे हुं काम जे, हुं कोण अपने आ पुत्र ते बली कोण, जातमां कोइ कोइहुं नथी, सर्वकोइ आपसार्थि जे, अरे महारा पुजें मने एटहुं पण कहूं नही जे हुं सुखीयो हुं, महारी चिंता करशो नही, परंतु ए शावास्ते एम कहे केमके एतो निरागी जे अपने कोइनी उपर राग रह्यो नथी अपने हुंतो सरागी हुं तेथी मनेतो एवा विकल्प थाय सुमां कांइ संसय नथी तो हवे महारे पण ए निरागी साथे दयो प्रतिबंध करवो ए एकपरका हसेहने धिक्कार हो इत्यादिक चिंतवना करी सर्व वस्तु उपर ममत्वरहित अइ शकी मरुदेवीजी माता शुनध्यानं अव्यक्त जावना जावता शका केवलज्ञान पामी तेज वेलायें अंतगड के बली अइने मोह पोहोता. इहां कवीश्वर कहे जे ॥ यतः ॥ पुत्रो शुगादीशसमो न विश्वे, ब्रांवा हितो येन शरत्ससहस्रम् ॥ यदर्जितं केवलरत्नमयं, स्नेहात्तदेवार्पित मातुराहुः ॥ १ ॥ मरुदेवीसमा नास्ति, याऽगात्पूर्वं किलेहितुं ॥ मुक्तिकन्यां तद्वजार्थं, शिवमार्गमपि स्फुटम् ॥ २ ॥ अर्थः— ए श्रीशुगादिदेव सरस्वो पुत्र बीजो कोइ विश्वमां शयो नथी अपने यागो पण नही के जेणे पृथ्वीनेविषे एक हजार वर्ष सुधी ब्रमण करी कष्ट सहन करीने जपान्ह कमाव्युं ए हुं जे केवलज्ञान रूप रत्न ते प्रधान स्नेह शकी प्रथम पोतानी माताने आयुं तेमजं मरुदेवी समान कोइ माता पण अइ नथी अपने यागो पण नही केमके जे पुत्रने परणाववाने अर्थ

पूजा करीश एम निरधारी श्रीमरुदेवीमाता पासैं आवीने कहेवा लाग्या के हे माताजी तमे
 मुजने उलंजा देता हता ते तमारा पुत्र आज्ञे अहीआं पथाया ठे माटे चाखो महारी सार्थे
 हुं तमारा पुत्रनो महिमा तमोने देखाहुं एम कही मरुदेवीजीने ह्याथी जपर बेयाडीने पढी
 पोते पण बेज बेशीने घण आनंवरसहित तिहांथी. चाव्या ते चालतां चालतां जेवारें समो
 सरणने हुकडा आव्या तेवारें माताजी बोव्या हे नरत आ देवसंबंधि वाजा किहां वाजे ठे,
 नरतजीयें कहुं ए वाजा तमारा पुत्रनो आगल वाजे ठे तोपण माताजीयें मान्युं नही
 वली आगल चालतां घण देव अपने देवीउ समवसरणनी रचना करवा अपने केवलज्ञाननो मही
 तसव करवा आव्या ठे ते पोतपोतामां एक बीजाने हांकीहांक करी रह्या ठे ते सांजली वली
 पण मरुदेवीजीयें नरतने पूवहुं के आ कोलाहल शानो थइ रह्यो ठे तेवारें नरतराजा बोव्या
 हे माताजी आ तमारा पुत्रनो पूजा करवाने माटे देव देवीउ आवे जाय ठे तेमनो कोलाहल
 थाय ठे तोपण मतार्ये मान्युं नही वली आगल जातां नरतमहाराजार्ये कहुं के हे माताजी आ
 रूपां, सोना अपने रत्नमयी एवा त्रण गढवाहुं तमारा पुत्रहुं घर तो जूज ! एनी शोनाहुं हुं थुं
 वर्यन करुं एहुं वर्यनतो कोडो भमे ब्रह्माज पण करी शके नही ए वातने माताजी सत्य करी
 मानती थकी पोतानो आंखीने ह्याथी मसलवा लागी तेथी पटल दूर थइ गया तेवारें खरे
 खरो समोसरण दीवो तिहां अपनेक देव देवीयोने देखी मनमां विचार कखो के छुजतो खरा
 आ मोहनी विकजता कहेवी ठे हुंतो जायती हती के महारी पुत्र छःखी ठे अपने आतो घ
 णोज सुखमा बेजो ठे हुंतो रडीरडीने आंधली थइ गइ आंखे पटल वली गया अपने एणेतो
 मने संजारी पण नही, महारी तो कृपनकृपन करतां जीन पण सुकाइ गइ हती वली नरतने

चित्र १३

भरतमहाराज काथीना।

स्कंध उपर बेठा
थका मरु देवी
माता ने भगवान-
तुं समवधारण
देखाके

मरुदेवी माताने आंखें पगल आवी ग्या तेने वली नरतराजा समजावे के माताजी तमे कांड
 डःख करो नही तमारो पुत्र धणो सुखी हे तेवारें फरी माता कहे के मने देखाड तेने नरत
 कहे के हवे थोडा दिवसोमां अर्दीआं आवसे तेवारें हुं तमोने देखाडीश एम मरुदेवी माता
 नरतने जलंजा देता थका रहा हे ॥ हवे श्रीऋषनदेव अर्दिते एक हज्जार वर्ष पर्यंत काथाने
 वोसरवी दीधी शरीरनी शुश्रूषा त्यागी आपी, एमने कांड जपसर्ग थया नही परंतु एक वर्ष
 आहार मखो नही एटलुं कष्ट दीतुं ते कष्टने सहन करता थका, आत्मने नावता थका,
 एक हज्जार वर्ष वीत्या त्यारे सीयाजानो चोथो महिनो, सातसुं पखवाडिहुं, फावुनवदि
 अगीआरसने दिक्सें पूर्वीन्ह कालन समयनेविषे शुस्मिताल नगरना शकटमुख नामा व
 दानमां न्ययोध वडवुहनी नीचे, पाणीयें रहित अठम तप क्रीधे थके, उत्तराषाढा नहजे
 चंडमानो योग आवे थके, शुक्लध्यानने विचाले वर्तता थका, जेनी समान बीजो कोइ जगतमां
 पदार्थ नथी एहुं अनोपम अनंतुं केवलज्ञान अने केवलदर्शन जपहुं तेनायोगें यावत सर्व ना
 वने जाणता देखता थका विचरे ॥ ४१३ ॥ हवे एवा अवसरमां नरतमहाराजनी आधु
 शालामां चक्ररत्न पण प्रगट थुं तेवारें ऋषनदेवना केवलज्ञाननी अने आधुशालाये चक्ररत्न
 जपनानी ए वेहु वधामणी नरतजीने साथे आवी ते वेहु वधामणीयांने हर्षदान आपीने
 विदाय कथा पढी नरतजी विचारमां पढ्या के ए वें वधामणी साथे आवी एमांथी कोनी
 महोत्सव पदेगो करुं एम ह्येकवार विचारीने निश्चय कथो के चक्ररत्नतो संसारिक हे अने
 श्रीतीर्थकरनो केवल महोत्सव करवो ते लोकोत्तर हे वली पिताने पूज्या तो सर्वने पूज्या माटे
 प्रथम इहलोक अने परलोकनो सुखदाइ जे केवलज्ञान तेनो महोत्सव करुं पढी चक्ररत्ननी

પ્રચુ કાઝસંગમો ઝના હતતા તે સ્થાનકે ધર્મચક્રે એવે નામે આઠ યોજનના વિસ્તાર વાળો એક
 યોજન કેન્દ્રો, હજાર સૂણાનો હજાર પગથીઆવાલો એવો રત્નમય પીઠ ધાંધ્યો ધૂન કરાવ્યો
 તેની ઝપર નગવાનના પગલા ધાધ્યા અને જાણું જે એજ નંગવાન હે એવી બુદ્ધિથી નમ
 સ્કર કસો બીજા લોકોયે પણ તેવોજ મહિમા કસો પઢી પણ સિદ્ધિ આવીને પરણામાદિ વિધિ
 સાચવતો હતો તિહાંથી બાહુબલીકતપીવનો મંદિમા ચાલ્યો. એમ પ્રચુ ઇશ્વરીતલે વિદ્યાર કરે
 હે ॥ હવે જે દિવસથી નગવાન લીલા લઈને વિદ્યાર કરી ગયાં તે વિવસથી મંરુદેવીમાતા નરત
 મહારાજને ઝડંગા ધાધ્યા કરે હે અને કહે હે કેં દે નરત જેમ કેમલનાં પૂલોની માલ્યાને નાં
 સ્વી આપીયે તેવી રીતેં એ ક્ષણો મુજને ઢોડીને ચાલ્યો ગયો અને એકાકી વનવાસી થયો હે,
 સુલ તુષાર્યે પીઢાંતો હતો, ક્યાંએક મસાણ અથવા મુકાંડમાં તપસ્યા કરતો હતો, ટાંહાડ
 તાપ સહન કરતો હતો, વર્ષાકાલમાં નીજાતો હતો, મોસ મત્સર મંકે મારતા હતો, અંરે હું પા
 પચી હું જે પુત્રને આટલું હઃસ્વ થયું હે તે સાંઝલું હું તેમ હતાં મરતી કેમ નથી માટે મહારા
 જેવી હઃસ્વથી ક્યાંય પણ કોફ હતે નહીં, અરે નરત હુંતો સંજ્યના સુલમાં લોનાણો હો, મહારા
 લોકરાની સ્વબર પણ કાહાહતો નથી, હુંતો સર્વ પ્રકારની સુંદર રસોયો કરીને સ્વાય હે અને
 મહારો પુત્રતો નિહા માગી શુકા દુકલા સ્વાય હે, હુંતો સારા મજાના ઘરેણા ગાંઠો પહેરે હે
 અને મહારો પુત્રતો નમ્ર ફરે હે, હુંતો સુલ સચ્યાર્યે સ્વે હે અને મહારો પુત્ર કવણ કાંકરા
 કાંટાવાળી જમીન ઝપર સુદ રહે હે, અરે જે મધુર ગીત ગાનેં કરી જાગતો હતો તે શુગાલા
 દિકના હ્રસ્વરેં જાગતો હતો વળી તેની ચૂલ તુષા અને શરીરની શુશ્રૂષાની સ્વબર કોણ લેતો
 હતો તથા અણવાણે પગેં ચાલતો હતો કલ્યાણિક અનેક ઝડંગા આપતી રહે હે, પુત્રની ચિંતાથી

शीकुं बांधी मूके तो कांडपण धान खाइ शके नही अनै दीनयांज करे एंवी रीतिं सुखथी तो
 बोध्या नही पण मनमां चिंतव्युं ह्वुं पढी ते अणअणालोयुं कर्म आ नवमां उदय आव्युं तेना
 प्रजावथी प्रष्ट एक वर्ष सुधी आहार पायी पाया नही ए पावांतर ठे, माटे कोइने पण अंत
 राय पाडवो नही. एम आ अवसर्पिणी कालमां अर्थसंकुमरथी पहेल वहेलुं सुपात्रदान प्र
 वर्युं ॥ यतः ॥ मिथ्याहृत्सिद्धसेन्यो, वरमेको जिनाश्रथी ॥ जिनाश्रयिसिद्धसेन्यो, वरमेकीह्य
 शुवती ॥ १ ॥ ॥ अशुवतिसिद्धसेन्यो, वरमेको भलावती ॥ मलावतिसिद्धसेन्यो, वरमेको जि
 नेश्वरः ॥ २ ॥ ॥ जिनेश्वरसमं पात्रं, न चूर्तं न नविष्यति ॥ यतः पात्रविशेषेण, देयं दानं
 सुजात्मजिः ॥ ३ ॥ ॥ इति जगवंत धारणाधिकार ॥ ॥ ह्वे जगवानं विहार करता अर्का बहु
 लोवेशमां तिद्धशिखा नगरीने बथाने संथा समर्थे काजसर्गे रह्या तिद्धां वनपालके जइने बा
 हुबलिराजाने वथामथी धीधी तेवारे वनपालकने दान आपी संतोषीने पढी मनमां विचांयुं
 के ह्मण सांज पढी अकारं थयुं ठे तेथी थोडा वरवंतमां सर्व परिचार जेजो अइ शके नही
 केमके अण लाख जे सद्वारा पुत्र ठे वली पौत्रादिक अनेक ठे. ते सर्व एकठां अइ शके नही माटे
 प्रजाते महामहोत्सवसहित प्रष्टने वांछवा जइयुं एम चिंतवी बेथी रह्यो पढी प्रजाते नगरी संण
 मारी पया आर्भबरसहित प्रष्टने वांछवा मयो एटलामां जगवानतो अप्रतिबंधं विहारो ठे माटे
 बाहुबली आयानी अगाच विहार करी दूरदेशे चाया गया तेथी बाहुबलीये जगवानने
 दीठा नही माटे पयो खेद करवां लायो कानमां आंगलीउ नाखीने उच्चस्वरे रुदन कयुं अने
 प्रष्टना बे पण पासें ऊर्जो रही बोधो हे बाबा आदम हे बाबा आदम एंवी बांग मारी तिद्धांथी
 बांग चाली ह्मण पण ते ससुदायवाला कहे ठे ॥ पढी जगवाननी नक्ति करवाने अर्थे जिद्धां

एटजा दिवस पर्यंत हुं कांइ पण जाणतो न्हतो परंतु आजे में नगवानने दीजो तेथी सुजने जातिस्मरणा ज्ञान उपजुं तेथी में जे सातमा नवमां दीक्षा पाळी व्हती तेनी सर्वरीत मने जाण वामां आवी तेवारे में साधुनी मयीदार्ये आहार बहोरायो, ए महोटा पुरुष जे, एमने कांइ ध नादिकनी गरज नथी, ए वात सांजलीने सर्व लोकोए साधुने आहार आपवानो विधि जाणी लीथो हवे नगवानने एक वर्ष पर्यंत खुरव्यो रवेवुं पडवुं अपने आहार मद्यो नही ए कथा अंतराय कर्मना उदयथी थयुं ते कही देखाडे जे नगवान पूर्व कोइक नवमां गेवने जीव व्हता ते गेव एक दिवस करसणीयोनी पारसें जगराणी करवा गया तिहां ते करसणीये खजो कखो व्हतो तेनो धान काहाडवा सारुं ते करसणी पोताना बजवोने धानमां फेरवे जे ते बज द फरता फरता जे वखत नीचे नमीने धानमां मोहोडुं घाले तेवारे करसणी बजवोनां मोहो डाने उपर चावका मारे ते जोइ गेवने दया आवी तेथी गेठें कणबीने कहुं के अपरे एने हुं फोकेट शांवास्ते मारे जे एमना मोहोडा उपर ठीकुं बांधी मूक तो धान खांसो नही पवी वधा करसणीउथे तेमज ठीका बांध्या ते ठीका बार पोर सुधी बांध्या रह्या ए अंतराय कर्म नगवाने बांध्यो व्हतो ते आ नवमां उदय आब्युं तथा कोइक आचार्य कहे जे के नगवाने जेवारे महाविदेह केजमां ज मित्रनी सार्ये चारिज लीहुं व्हतुं ते जएमामं श्रीरुषजनो जीव महोटा व्हतो ते सपरिवार विहार करता करता कोइक कणबीना खेजनी वाडे जाय जे तेवामां ते कणबी पण धान काहाडवा माटे बजवोने फेरवे जे हाजर खेडतां वचमां वचमां ते बजवो नीचा थइ थइने धान खाये तेवारे ते कणबी तेने परोणे करी मार आपे ते देखी शुरु चिंतववा लाय्या जे ए कणबी विचारा बजवोने परोणानी मार आपे जे ते करतां जो ए बजवोना सुरे

कुमरे मोक्ष फल उपार्जनं कथुं, त्रिदां जगवाने पारणुं कथुं त्रिदां रत्नमय पीव कराव्युं,
 ए जगवानना पारणानो दिवस वैशाख शुद्धि त्रीजनो हतो तेष्ठी अह्नय त्रीज एवे नामे ते पर्व
 जगतमां मान्य थातो हवो, लोकोर्ये प्रशंसा करी के श्रीक्षत्रदेव सरखो पात्र अने सेलडीना
 रस सरखो शुद्ध आहार तथा अयांस कुमरना जेवो नाव ए कोइ महोटा पुण्यना योगवडे
 थाय हे ॥ यतः ॥ रिसहेससमं पत्तं, निरवध इकुरससमं दाणं ॥ सिबंससमो नावो, हविष
 जइ मणिअं हुजा ॥ १ ॥ श्रीआदिनाथनुं पारणुं सेलडीना रसनुं थयुं अने बीजा तीर्थ
 करोनुं प्रथम पारणुं रवीर नोजननुं थयुं हवे ते वरवत अयांस कुमरने लोकोए पूबहुं जे अ
 मे तो जगवान आहार छेरो एहुं जाणता न हता अने तमे शी रीते जाएणुं जे जगवान आ
 हार छेरो तेवारें अयांस बोढ्यो के हुं जगवानना जीवनी साथे आव नव पर्यंत रहेजो हुं
 तेष्ठी दान देवानो विधि सर्व जाणुं तु तेवारें लोकोर्ये पूबहुं के ते आव नव केवी रीते जे ते
 वारें अयांस कहुं के पहेजा नवमां जगवाननो जीव ललितानं देव हतो त्रिदां हुं एमनो स्व
 यंप्रजा नामें देवी हती, बीजा नवमां स्वामी वज्रंभर राजा थयो हुं तेमनी श्रीमती नामें
 राखी थइ, त्रीजा नवमां अमे बैहु गुगलीया थया, चोथां नवमां बैहु जण सौधर्म देवलोकमां
 जइ मित्रपणे देवता थया, पांचमा नवमां प्रह वैद्यपुत्र जीवानंद नामे थया अने हुं एमनो
 मित्र थयो, ठहा नवमां अच्युत देवलोक के जइ बैहु जण देवतामां मित्रपणे उपना, सा
 तमा नवमां प्रहृतो वज्रनान नामे चक्रवर्ती थया त्रिदां हुं एमनो सारथी थयो हतो, सा
 त्रिदां तीर्थकरनी पासेंथी अमे सहुंर्ये दीक्षा लीथी, आवमा नवमां सवार्थसिद्ध विमानें दे
 वता पणे थया त्रिदांथी चवी ए जगवान थया अने हुं एमनो पोतरो अयांस तुं थयो ते वात

एटला दिवस पर्थत हुं कांइ पण जाणतो न्हत्तो परंतु आजें में नगवानने दीजो तेथी सुजने
 जातिस्मरण झान उपजुं तेथी में जे सातमा नवमां दीक्षा पाळी व्हती तेनी सर्वरीत मने जाण
 वामां आची तेवार्हे में साधुनी मर्यादार्थे आधार वद्दोराव्यो, ए मद्दोटा पुरुष जे, एमने कांइ थ
 नादिकनी गरज नथी, ए वात सांजलीने सर्व लोकोए साधुने आधार आपवानो विधि जाणी
 लीथो व्हवे नगवानने एक वर्ष पर्थत सुरुवो रद्दुं पडुं अने आधार मव्यो नही ए कथा
 अंतराय कर्मनां उदयथी थयुं ते कही देखाडे जे नगवान पूर्व कोइक नवमां शेवतो जीव
 व्हता ते शेव एक दिवस करसणीयोनी पार्से उग्राणी करवा गया तिहां ते करसणीयें खलो
 कस्यो व्हतो तेनो धान काढाडवा सारुं ते करसणी पोताना बजदोने धानमां फेरवे जे ते बज
 द फरता फरता जे वखत नीसें नमीने धानमां मोहोडुं घाजे तेवारे करसणी बजदोना मोहो
 डाने उपर चाबका मारे ते जोइ शेवने दया आची तेथी शेवें कणबीने कहुं के अरे एने तुं
 फोकेट घावास्ते मारे जे एमना मोहोडा उपर डीकुं बांधी सूक तो धान खासो न्हो पळी
 बधा करसणीजे तेमज डीका बांध्या ते डीका बार पोर सुधी बांध्या रह्या ए अंतराय कर्म
 नगवाने बांध्यो व्हतो ते आ नवमां उदय आब्युं तथा कोइक आचार्य कहे जे के नगवाने जेवारे
 मद्दाविदेह जेजमां ज भिजनी सार्थे चारित्र लीहुं व्हतुं ते जएमां श्रीकृष्णनो जीव मद्दोटा व्हतो
 ते सपरिवार विहार करता करता कोइक कणबीना खेजनी वाडे जाय जे तेवामां ते कणबी
 पण धान काढाडवा माटे बजदोने फेरवे जे दाजकं खेडतां वचमां वचमां ते बजदो नीचा
 थइ थइने धान खाये तेवारे ते कणबी तेने परोणे करी मार आपे ते देखी शुरु चिंतववा
 लाय्या जे ए कणबी विचारा बजदोने परोणानो मार आपे जे ते करतां जो ए बजदोना सुरवे

कुमरे मोक्ष फल उपार्जनं कथुं, त्रिदां नगवाने पारणुं कथुं त्रिदां रत्नमय पीठ कराव्युं,
 ए नगवानना पारणानो दिवस वैशाख शुद्धि त्रीजनी हृतो तेषी अह्वय त्रीज एवे नामे ते पर्व
 जगतमां मान्य थातो हवो, लोकोर्ये प्रशंसा करी के श्रीकृष्णदेव सरखो पात्र अने सेलडीना
 रस सरखो खुद् आहार तथा श्रेयांस कुमरना जेवो नाव ए कोइ महोटा पुण्यना योगवडे
 थाय हे ॥ यतः ॥ रिसहेससमं पत्तं, निरवव इकुरससमं द्वाणं ॥ सिखंससमो नावो, हविष
 जइ मणिध्वं हुजा ॥ १ ॥ श्रीआदिनाथनुं पारणुं सेलडीना रसनुं थयुं अने बीजा तीर्थ
 करोनुं प्रथम पारणुं रवीर नोजननुं थयुं हवे ते वरवत श्रेयांस कुमरने लोकोए पूबहुं जे अ
 मे तो नगवान आहार छेरो एहुं जाणता न हता अने तमे सी रीते जाणुं जे नगवान आ
 हार छेरो तेवारें श्रेयांस बोव्यो के हुं नगवानना जीवनी साथे आव नव पर्यंत रहेलो हुं
 तेषी दान देवानो विधि सर्व जाणुं हुं तेवारें लोकोर्ये पूबहुं के ते आव नव केवी रीते जे ते
 वारें श्रेयांस कथुं के पदेजा नवमां नगवाननो जीव ललितानं देव हतो त्रिदां हुं एमनी स
 यंप्रजा नामें देवी हती, बीजा नवमां स्वामी वज्रंभर राजा थयो हुं तेमनी श्रीमती नामें
 राखी थइ, त्रीजा नवमां अमे बेहु युगलीया थया, चौथा नवमां बेहु जण सौधर्म देवलोकमां
 जइ मित्रपणे देवता थया, पांचमा नवमां प्रभु वैद्यपुत्र जीवानंद नामे थया अने हुं एमनी
 मित्र थयो, ठा नवमां अच्युत देवलोकें जइ बेहु जण देवतामां मित्रपणे जपना, सा
 तमा नवमां प्रभुतो वज्रनाज नामे चक्रवर्ती थया त्रिदां हुं एमनी सारथी थयो हतो,
 त्रिदां तीर्थकरनी पार्सेथी अमे सहुंर्ये दीक्षा लीधी, आठमा नवमां सर्वाथीसिद्ध विमानें दे
 वता पयो थया त्रिदांथी चवी ए नगवान थया अने हुं एमनी पोतरो श्रेयांस हुं थयो ते वात

કરવું ઘટવું નથી હમણા સ્વામીને કેવલ જ્ઞાનની ચત્પત્તિનેવિષે તથા તીર્થ પ્રવર્તનનેવિષે અને
 સંવસ્થાપનાને વિષે તમારુંજ કામ હે એમાં બીજા કોઈનું કામ નથી મહોટાગ્નિ પોતાનું કામ
 તે પારકે અર્થેજ ધાય હે જેમ માતાયે પીધેલું દૂધ તે બાલકને અર્થેજ ધાય હે તે કારણે આ
 વચ્ચે અપણને વિરોધ કરવું યોગ્ય નથી દુર્વીરીતે નાવો હાથ બોલી રહ્યો તેવારે એમાં
 હુમર વેહુ હાથને સમજાવવા લાગ્યો હે અરે નાવા જમણા હાથો તમે બંને જાણ પોતપો
 તાના કામમાં કલ્યાણકારી હો પરંતુ હમણા તમે મહારી પ્રાર્થના સફલ કરો તે આવી રીતે
 કે તમે વેહુ એકઠા થાત કે હે થકી જગવાનને બાર માસના તપનું પારણું ધાય અને મહાર
 પણ ચત્તમ દાન આપવાથી સંસારસમુદ્ર થકી તરવું ધાય માટે તમે જાણા થઈ મહારા ગુપ્ત
 રૂપા કરીને વેહુ જાણ જગહો મટાવીને નેલા થઈ જાત દુર્વી એમાંસની વિનિર્મિતિ સનિહીને
 બંને હાથ પસલીને આકારે એકઠા મળી ગયા તેવારે એમાંસ હુમરે છુદ્ નાવે કરીને સેલહીનો
 રસ વહોરાવી લીધો તેની શિરવા ઝંચી ચઢી તથાપિ એક વિંડમાત્ર પણ નીસે પહ્યો નહી
 જો હજારો ઘડા હાથમાં ઝંખાવાલી આપો અથવા સર્વે સમુદ્રોના પાણી નાચો તો પણ એક
 ટીપું હાથથી બાહેર પડી જાય નહી માત્ર શિરવા ઝંચી ચઢતી આવે દુર્વી લલિય હેવારે પ્રાસ
 થયેલી હોય તેવારે કરપાત્રી ધાય. ઘડતું ॥ માફવ ઘડસહસ્તા, અહવા માફવ સાગરા સથે॥
 જસે આરિસ્સ લોઈ, સો પાણિપહગહા હોઈ ॥ ૧ ॥ ॥ એ જગવાનની લલિયનો પ્રજાવ
 જાણવો પડી સ્વામીયે તિહાંજ પારણું કરવું તે વચ્ચે પાંચ દિવ્ય પ્રગટ થયા એકતો ગંધોદક
 ફૂલની તુષિ થઈ, બીજું વસુધારાની તુષિ થઈ, ત્રીજું વસ્ત્રની તુષિ થઈ, ચોથું આકારો દેવ
 હુંડની વાગી, પાંચમું “અહોદાનમહોદાન” દુર્વી ગદ્ગોષણા દેવોયે કરી આ પાત્રદાનથી એમાંસ

चित्र ७२

श्रीयांसा कुमर भगवानने सेलमीनो रस वही यावेने.

वली कंसार पण एणे एकलेज खाहुं पण एम न जाएहुं जे आ महारो नाइ चूख्यो हे माटे थोडोक एने पण बोलावीने खवाहुं एवो विचार कथा विना महाराथी कपट करीने ए एक लोज खाइ गयो तेथी ए निःकेवल पेट नरो देखाय हे, फोकट पोताना मुखथी पोताना सु यानुं वर्धन करे हे ॥ ११ ॥ वली हे श्रेयांस हुं सांजल बीजी पण एनी निशुरता कही देखाहुं हुं के जे वखत मिष्टान्नपान नोजन करे तेवारें नोजन तो पोते करे अने मझिकाउ महारा पासे उडावे तो पण हुं ते वखत महारी दाक्षिणताथी महारो महोदो नाइ जाणीने एने कांड कहुं नही ॥ १२ ॥ वली ए जमणा द्वायर्मा चतुराद किंवा बीजो कोइ शुण पण कांड नथी कारण के जे वखत मस्तकें पागडी वींटे हे ते वखत एतो जेम तेम वींटी नाखे हे पण पावजथी बरोबर झांटा प्रमुख सुधारवा करवानुं काम, बराबर रचना करवी, सुंदर आकार करवो तेतो सर्व हुंज करुं हुं ॥ १३ ॥ वली आ जमणो द्वाय जे हे ते छुव टानो रमवावाजो हे ॥ १५ ॥ ॥ इत्यादिक हे श्रेयांस हुं केटहुं तमोने कहुं अमारा वे जणना सारा माग लक्ष्य तथा शुण अने अवशुणने सर्व जगज जाणे हे अववा आ श्री कृपन्नेदेव स्वामी पोतेंज त्रय लोकना नाथ हे माटे सर्व जाणे हे एवी रीते अमो वेहु जणने विवाद करता थका एक वर्ष व्यतीत थइ गहुं तेथी जगवान् वर्षी तपना करनार थया एम कुंटुबनो विरोध केवारें पण कल्याणकारी न थाय ते माटे हे श्रेयांस ए घणोज दहीलो हे तथापि हुं तहारी दाक्षिणताथी एने समजाहुं हुं केमके कोइ प्रकारे जेवारें कुंटुबर्मां विरोध चत्पन्न थाय हे तेवारें संबंधीने संबंधीज पोतपोतामां प्रतिबोध थापी समजावे हे एम कही नावो द्वाय जमणा द्वायने कहेवा लाग्यो के हेनाइ आ अवसरे आपणने विवाद

‘शी एक जण जवोने पोताना सुण बीजानी आगल वर्णवी देखाडे ते शुक्त नथी जेम माताना
सुख आगल मामाजुं वर्णन करी देखाडवुं शुक्त कहेवाय नही तेनी पेठे ए पण जाणी जेवुं ॥
माटे अहो श्रीश्रेयांस श्रीऋचन देवना परपोजा महारं पण कर्तव्य जे ठे ते हुं सांजल परमे
श्वरे जे वे कन्याने परणवाजुं स्वीकासुं तेमने स्ववा वेसवाजुं तेकासुं तो मंज आप्युं कारण के
स्वीयो जे ठे ते पतिना मावापासा तरफ स्ववे वेगो ठे एटवे जमणे ह्याये तो मात्र स्वीजुं ह्याय
जाजीने जगडी मूकी पण तेमने बेसवा माटे स्थानक तो में आप्युं ॥ १ ॥ वली हुं ढाग
आगल राखीने संभामनेविषे स्वामीजुं रक्षण करुं हुं अने जमणो ह्याय तो खन्न जगडीने
पावो नासी जाय ठे ॥ २ ॥ वली हुं संभाममां धनुष्यने आगल धारण करीने जजो
रहुं हुं अने आ जमणो ह्याय तो तीर लहने कानने विषे चुगलनी पेरे पेगो ठे ॥ ३ ॥
वली आंक गणवानो व्यापार पण महारी पासे थाय ठे एटवे आंकनी वामगति ह्योय ठे
॥ ४ ॥ वली भामांतरें प्रयाण करतां गथेडो पण जो महारी दिशा तरफ आवीने बोले
तो सिद्धिदायक ठे ॥ ५ ॥ तेमज देव चकली पण मावे पासे आवी बोले तेवारें छुज
फजनी स्वचवनारी थाय ठे ॥ ६ ॥ वली प्रथम प्रयाणने विषे प्रथम राजीना पहोरमां
सीयाजीया पण महारी दिशार्ये रह्या थका बोले तो सिद्धिना करवावाजा थाय ॥ ७ ॥
वली जे प्राणी रोगादिके पीडाणो ह्योय ते पण धणुं करीने मावे पासे स्ववे तो तेने समाधि
कारक थाय ॥ ८ ॥ वली महारी तरफनी चंडनाडी वहेतां जे छुजकामनी प्रारंज कखो ह्योय
ते सिद्धिदायक थाय ॥ ९ ॥ वली हे श्रेयांस हुं सांजल के आ पापी जमणा ह्याये प्रखुने
परणवाने अवसरे कन्याजनी ह्याय अहण कखो तेवारें पण मने बोलाव्युं नही ॥ १० ॥

રીજ રેશાઝ આદિક સર્વ લક્ષણને છુદ્ધ હે ॥ ૮ ॥ વહી તીર્થયાત્રા, પુત્રપ્રાપ્તિ, સૌન્દર્ય, પ્રસા
કીર્તિની સ્વચક રેશાઝનો ધારક પણ હુંજ હું એટલે એ સર્વ જાવોને સ્વચવવા વાહી રેશાઝ જો
જમણા દ્વાષમાં દોય તોજ તડૂપ ફલની પ્રાપ્તિ થાય હે ॥ ૯ ॥ વહી હું ચોચા દેશવામાં સો
ધવામા ચતુર વ્યાપારવાન હું એટલે ચોચા ગોધુમાદિકમાંથી કાંકરા પ્રમુશ્વ સોધી કાઢાહવા
તે જમણા દ્વાષથીજ બની શકે હે ॥ ૧૦ ॥ વહી દાનને વિષે, જોજનને વિષે, દેવપૂજાને વિષે,
પરમેશ્વરના સ્મરણને વિષે, પ્રીતિ બંધવાને વિષે, બોલ તથા કબુલાત આપવાને વિષે, દાનને
વિષે, દર્યાદિક છુત્ત છુત્ત કાર્યોમાં મહારોજ અધિકાર હે ॥ ૧૧ ॥ એવી રીતે હું સર્વની ઝપર
હું અને મહોટા મહોટા કામોમાં મહારો અધિકાર હે તો કહો આ સ્વલ્પ સેલહીના જુહા રસની
દેહલ કેવી રીતે થાઝં વહી મેં ડ્યાસી લાશ્વ પૂર્વે લર્ગે જગવાનની સાર્થે રાજ્ય સામ્રાજ્ય પાઠું તો
હવે હું હમણા જગવંતની આગલ ષડને કેવી રીતે પાત્તના કરાહું તેજ કારણથી મેં સ્વાહું, પીહું,
પદેરહું, ઝહું, નાટક દેશહું, દર્યાદિક ક્રીડાવિના મૌન ધરાવીને વન ગહન અટવીઝમાં પ્રચુને
નમાવ્યા તો હવે આ સેલહીના રસને હું પ્રહણ ન કરું માટે તમે માવા દ્વાષને કહો તો તે મા
ગી લેશે એવા જમણા દ્વાષના વચ્ચન સંજલીને માવો દ્વાષ બોલ્યો કે હે નિર્લેહ હું તુષા પોતાની
મેલે પોતાના આત્માની મહોટાઈ કરીને છું પ્રશંસા કરે હે પોતાના મુશ્વથી જે પોતાની મહોટાઈ
કરે તેમાં કોઈ શુણ દોય તોપણ તે લઘુતાને પામી જાય અને પરની પ્રશંસા કરવાથી જો નિર્શુણી
દોય તો પણ શુણવાન થાય શુણવંત દોય તેના શુણ તો પોતાની મેલેજ પ્રગટ થાય જેમ કપૂરનો
સુગંધ, રત્નનું તેજ અને મણિનું નિર્વિષપણું દર્યાદિક જે શુણો હે તે પોતાની મેલેજ પ્રગટ દેશાઈ
આવે હે પણ તે કોઈ કોઈને આગલ કહેવા જાત્ નથી વહી એકવાજ રહેનારા બે જણ દોય તેમાં

मांदोमांदे विवाद थयो ते आवी रीते के प्रथम जमणा ह्या गद्गदस्वरं कराने थ्यांस कुभर
 प्रत्ये कहेतो हवो के आहो थ्यांस हुं सांजल हुं श्रीकृष्णदेवनो आजन्मनो सेवक हुं, में श्री
 कृष्णदेवजीना प्रसादेकरीने घणा मढोट मढोट उत्तम काम कखा बे तेणेकरी हुं घणा प्रतिष्ठा
 पामेजो हुं ते महारा कर्तव्य हुं निरपेक्ष पणे सांजल प्रथम तो में इंडादिक देवाने देवता
 थकां जमणे थंयुवेकरीने प्रभुने अमृतपान कराव्युं एटळे तीर्थकरनी एवी रीतिज बे के पो
 तानी माताहुं तथा अन्य स्त्रीयोहुं स्नानपान नकरे पण जेवारें खूब जागे तेवारें पोताना ज
 मणा ह्याथनो थंयुवो चूसवा मांफे के तरतज तेमां अमृतमयी पुजल प्रथमी जाय तेथी
 ह्नुथावेदनी जपशमी जाय ॥ १ ॥ वली वंसस्थापनाने अवसरें में इंडना ह्याथी सेज
 डीनो सांगे ग्हाण करीने स्वामीनी वांग प्रण करी माटे वंसस्थापवामां पण हुं आगेवान
 थयो ॥ २ ॥ वली में नरतराजाने तिलक करीने विनीता नगरीहुं राज्य आपी ब खं
 मनो जोका कखो एटळे राज्यस्थापनमां पण जमणे ह्याथेज मंगलिक कामे टीजुं कराय बे
 ॥ ३ ॥ वली नरतनी पेरेज में बाहुवलीने तिह्शिजा नगरीहुं राज्य आप्युं ॥ ४ ॥ तथा
 शेष आठायु पुत्रने पण एज रीते में राज्य आप्युं ॥ ५ ॥ तथा सुनंदा अने सुमंगला
 ए बे कन्याजने पण ह्याथ मलाववाने अवसरे जमणे ह्याथे जालीने स्वामीने परणावी दीधी
 ॥ ६ ॥ वली में एक वर्षे पर्यंत स्वह्हित वरसी दान आपीने त्रण जगतना मनोवांछित प्रण
 कखा केमके दान पण जमणा ह्याथेज देवाय बे ॥ ७ ॥ ॥ वली हुं बज्र, चामर, चक्र, गदा
 खड्ग, धनुष्य, अंक्रुश. वज्र अने शंखादिक शुच लक्ष्णेकरी विराजमान थको थोनी रह्यो हुं
 एवा सर्व लक्ष्य हुं (जमणे ह्याथ) धारण करुं हुं अने लक्ष्य जोवावाला लोक पण महा

हुयें पोतपोताने आवेला. सुपनानी वात कही तेवारे सर्वना मनमां एवो विचार आब्यो के
 आ सुपनाहुं सर्वे फल श्रेयांसकुमरने आगो अने श्रेयांसने कोइ महोटी जान आगो एम कही
 सहु पोतपोताने घेर गया पढी मथ्यान्ह समये गोचरी करवाने माटे श्रीकृष्णदेवजी घरघ
 रने विषे फरवा लाब्या तेने लोको पूर्वोक्त रीते बखानरणादिक वस्तु आपवा लाब्या पण प्रखे
 जेता नथी तेषी लोकोमां कोलाहल थइ रह्यो जे जे नगवानतो कांइ पण जेता नथी एटजामां
 श्रेयांस कुमर गोखमां वेठा हता तेणे श्रीकृष्णदेवजीने दीठा पढी इहापो करता जातिस्मरण
 ज्ञान पाम्या तेणेकरी पूर्वजो नव दीठा जेता तेवारे जाणुं जे अहो ! हुंतो ए प्रखुनो पूर्वजवने
 विषे सारथी हतो तिहां में पण दीठा जेता हती तिहां वजसेन तीर्थकरें एवुं कहुं हवुं जे
 ए वज्जनाज राजर्षि नरतद्देजमां पहेजा तीर्थकर आगो तेज ए प्रखु तीर्थकर, देवोना देव गो
 चरीयें नमता देखाय जे एम जाणी गोखयकी देवा जतरीने कहुं के हे प्रखु लोको साधुने
 दान देवानी रीतीमां वाकेव नथी एम कही पांच अग्निमन साचवी त्राण प्रवह्णिणा देइ ॥ इ
 जामि खमासमंणो वंदिचं जावथिज्जाए निसिह्दिआए मज्जेएण वंदामि ॥ १ ॥ ॥ एम ख
 मासमण आपी पढी इहाकारि सुहराइ सुहदेवसि सुख तप शरीर निराबाध सुख संजम जात्रा
 निर्वहोबोजी हे जगवन् नातपाणीनो जान देवा पधारो महारुं गृहगण पावन करो, महारे
 घरे पधारो, शुद्ध बेंतालीश दोष रहित आहार बहोरीने महारो निस्तार करो एम इहां श्रेयांस
 कुमर पहेजा आवक प्रगट थया ते समयें जेजडीना रसे नरजा एकशोने आठ घडा श्रेयांस
 कुमरने कोइक नेट आपी गयेजो जे ते शुद्धमान घडा लहने श्रेयांस कुमरे जगवंतने जिह्वा
 जुवानो विनंती करी इहां कवी घटना करे जे के दान जेती वखतें प्रखुना वेडु लायनो

थंड जावो एवी रीते शिखामण आपीने ते शिखामण रत्ननीत उपर लखीने धरणेंड पोताने
 स्थानके गयो पढी जगवाननी सेवातुं फल नरतने कळीने शोलजाति विद्याधरोनी आपो
 दह्मण श्रेणीतुं राज्य नमि करवा लाग्यो अपने उत्तर श्रेणीतुं राज्य विनमि करवा लाग्यो ॥ इति
 नमि विनमि प्रबंध ॥ हवे जगवान पूर्वकृत अंतराय कर्मना उदय थकी एक वर्ष पर्यंत आ
 हार विना रहा कथांय शुद्ध निह्ना न पामता हवा जिहां गोचरीयें जाय तिहां मढोटी मा
 एस जोडने कोइ वख आपे, कोइ आनरण आपे, कोइ मणी, माणिक अपने मुक्ताफजना
 थाल नरी आपे, कोइक तो धणी स्वरूपवान् एवी कन्याने शोल शणगारे शणगारीने आपवा
 तयार थाय, कोइक तो ह्याथी, घोडा, रथ इत्यादिक वाहन आपवा आवे, कोइ एक धनचतुत
 सुवर्णस्थालप्रमुख उचित वस्तु आपवा आवे एम धणा धणा पदार्थ लावीने लोको स्वामिनी
 आगल धरे ते सर्व आणखपता नणी स्वामी लीये नही पण अन्न कोइ आपवा आवे
 नही एवी रीते एक वर्ष पर्यंत स्वामी निराहारी रहा पण आहार विना लगार मात्र मन्या
 नही दीनपणुं आव्युं नही एवी रीते जगवान विचरता थका एकदा गजपुर नगरे पधाखा
 तिहां बाहुबलीनो पुत्र सोमप्रज नामे राजा राज्य करे वे तेनो पुत्र श्रेयांस कुमर सुवराजा
 वे तेणे ते राजीये सुपडुं दीतुं हतुं जे मेरुपर्वत मलिन थड गयो हतो तेने में अमृतना धडा
 थो थोडने उज्ज्वल शोभायमान कीथो तथा श्रेयांसना पिता सोमप्रज राजाने एतुं सुपडुं
 आव्युं जे कोइ एक पुरुषने शत्रुये घेरी लीथो ते श्रेयांस कुमरना सदाय थकी जय पामी
 हुटो थयो तथा ते नगरना सुबुकि गोवने सुपडुं आव्युं जे स्वर्चना सदस किरणो पडता हता
 तेने श्रेयांस कुमरे पाडा स्वर्णमां थाप्या ए त्रयो जण प्रजाते राजसजामां नेला थया तिहां स

रहे तिहां जंग साफ करे, कांटो, कांकरो काह्वाडी नाखे, पाखी लटकवे, फूल विहावे, मांस मशकादिक जमाडे, त्रिकाल स्वप्न धरे एम प्रभुनी सेवा नकि करता अका विचरे हे एकदा धरणीइ जगवानने वांछवा आव्बो तेणे नमि विनमिने कहुं के जगवान तो त्यागी हे माटे तमे नरतनी पासं जाउ ते तमोने राज्य आपणे तेवारं ते बोधा जगवान विना अमे बीजा कोइ पासेखी राज्य मागीर्ये नही एतुं सांजली धरणीइ तेमनी नकिखी संतुष्ट अइने कहेवा लागो के तमे एकमना अइने प्रभुनी सेवा करो जो तो महोदाना चरणनी सेवा केवारं पण निष्फल थाय नही तेखी हुं तमारा उपर निवाज्यो हुं माटे जे मागो ते हुं आपुं तो पण तेणे कांइ मागुं नही तेवारं धरणीइ जगवंतना शरीर अदृष्टि अदृष्टि एटले जगवानना मुखें अवतरीने अडतालीश हजार विद्याउ पाव शुणतोज सिद्ध अइ जाय एवी शीखावी अने गौरी, गांधारी, रोहिणी तथा प्रह्लासि प्रमुख शोल देवीयो ते विद्याउनी अधिष्ठापकाउ हे ते आपी अने वैताढ्य पर्वतनी इच्छा उत्तर श्रेणीहुं राज्य आपुं पढी विद्याउ साथी बडे जाइउ विद्याधरनी कृदि पाम्या त्यारे पोतानो सर्व स्वजनवर्ग लाइने रघुपुत्र चक्रवा लाकि पञ्चास नगर उत्तर श्रेणिना तथा गगनवज्जन प्रमुख शाव नगर दक्षिण श्रेणीना वसा वीने विद्याना बज्जो सर्व परिवार सहित तिहां रहेता ह्वा पढी ते बे जाइउने धरणीइ कहुं के हे विद्याधरो तमे सांजलो जे एक तो केवली जगवाननी, बीजा जिनप्रतिमानी, त्रीजा चरम शरीरीनी अने चोखी प्रतिमाधर साधुनी ए चारनी जो तमे आशातना करशो अने वली एतुं उल्लंघन करशो एटले ए चारने रस्तामा सूकी तेना इरीन सेवा कखा विना एमज जाया जासो तथा परस्त्रीनी साथे जोरावरीष्टी जोग जोगवशो तो तमारी विद्याउ निःफल

दहतो नद्दी तेणोकरी जिह्दां जाय तिह्दां कोइ खेन आपे नद्दी तेथी चार द्जार साधुज न्ख
 तुषार्ये पीड्या थका म्हुने आधारनो जपाय पूववा लाग्या पण म्हु कांइ बोड्या नद्दी मौन
 पणे रह्या तेवारें क्हा अपने म्हाकहने पूवहुं तेणे पण कहुं के अमे पण कांइ जाणता
 नथी तेवारें सर्वे विचार करवा लाग्या के आपणे प्रथमथीज नगवानने कांइ पूवहुं नद्दी
 अपने द्हे पाळा घेर जइने वेसहुं पण थोय नथी तेम आधार क्हा विना पण रहुं
 जाय नद्दी तो द्हे आपणने ए वनवासमां रद्देहुंज नहुं हे एम चिंतवीने गंगानदीना
 द्हाण तटना वनमां जटिज तापर जइने रह्या अपने द्हामांथी नीचे व्ही पडेला पत्र,
 फल, फूल आदिकनो आधार करवा लाग्या तथा द्हानी जालना वख पेदरे अपने श्रीकृष
 नर्देवजीहुं ध्यान करता थका विचरवा लाग्या ॥ द्हे जेवारें म्हुयें दीक्षा लीथी द्हाती
 तेवारें सर्व पुजोने छुदा छुदा देशोना राज्य वर्देची आप्या द्हाता ते अवसरमां क्हा अपने म
 हाकहना पुत्र एक नभि अपने बीजो विनमी ए बेहुने नगवानें पुत्रनी घेरे पाड्या द्हाता ते
 बने जण ते वखर्ते क्थांक देशांतरे जाता रह्या द्हाता पण द्हाजर द्हाता नद्दी ते जेवारें पाळा
 फरी आप्या तेवारें तेणे नरतने आवी कहुं के अमने राज्य केम न आप्यो नरर्ते कहुं
 के हुं तमने थोडोक नाग आपुं तेणे कहुं के तादारा पासिथी न लद्दीयें तेवारें नरर्ते कहुं
 नगवान जाणे ने तमे जाणो तेवारें बेहु नाइ नरतनी अवगणना करीने नगवाननी पासें
 आवी तेमना चरणकमलनी सेवा करीने कद्देवा लाग्या के दे म्हु तमे सर्वने राज्य दीहुं
 माटे अमोने राज्य आपो नगवाने तो संसारत्याग क्खो हे माटे मौनपणे रह्या कांइ चत्तर
 दीहुं नद्दी तेवारें ते बने जण राज्यने अर्थ नगवाननी पाळज रह्या जिह्दां नगवान ज्ञा

गारक, ५ मङ्गिदेव, ६ अंगज्योति, ७ मलयदेव, ८ नार्गवनाथ, ९ अंगदेव, १० वसुदेव, ११ मगधनाथक इत्यादिक सो पुत्र जालया तेमांथी नरतने तो अयोध्याहुं राज्य आप्युं तथा बाहुवलीने तिकृशिला नगरीहुं राज्य आप्युं अने बीजा अठाणु पुत्रोने अंग वंग प्रमुख देशोना राज्य आप्या पवी पोर्ते चार हजार पुरुषोनी साथे दीक्षा लइने विहार कस्यो हतो ते वखत चार सुष्टी लोच कस्यो हतो अने बीजा तीर्थेकर सर्व पांच सुष्टी लोच करे हे तेहुं का रण कही देखाडे हे नगवाने जेवारें चार सुष्टी लोच करी लीधो तेवारें पांचमी सुतीर्थे व खेडी नारवीये एटला केस पाबज चोटलीमां रह्या एटलामां पवन बाह्यो तेने लीधे ते केसनी शिखा फरकीने पोहोली थइ तेथी वणीज सोनवा लागी ते जोइने इंडमहाराजे प्रछुने विनंति करी के महाराज केशनी शिखा वणीज सारी रमणिक देखाव हे माटे एमज रहे तो सारुं प्र छये पण ते शिखा एमज राखी ते जेम पद्मइहमोथी सिंधुनदी निकलती वखते सवा ल यो जननी पोहोली हे अने पवी अयुक्रमे वधती वधती समुद्रमां मलतां साडी बाशव योजननी पोहोलेपणे थयली हे तेम ए चोटली पण मस्तकना थडमांथी नीकलेली ते आगल आगल पोहोलाइमां विस्तारने पामती दीवामां आवी तेथी पद्मइह सिंधुनदीना प्रवाहनी पेरे शोना करी देखवा लागी तेने लोक नाषायें अछा चोटली पण कहे हे हवे नगवान धोर अन्निषह धारी थया थका थामानुग्रामे विहार करतां आकरा परिसह सहन करता थका विचरे हे तिहां नगवानने थद्यपि ठठ तपहुं पारणुं करहुं हवुं तथापि ते वखतमां सुपान साधुने दान देवानो विधि कोइ जाणतो न हतो निहानो व्यवहार कोइ जाणतो नथी साधु ते हुं अने निहान ते वली हुं ? एवो कोइ समजे नही ते वखत कोइ निहानो मागनार पण ऊनीयामां

૬૪ દંમનુદ, ૬૫ રવજનુદ, ૬૬ વાગ્નુદ, ૬૭ ગરુડમર્દન, ૬૮ સર્પદમન, ૬૯ નુતદમન,
 ૭૦ યોગધ્યાન, ૭૧ વર્ષજ્ઞાન ૭૨ નામાવલી ૯ પુરુષની બહોતેર કલા નગવાનેં બતાવી ॥
 હવે સ્ત્રીયોની ચોથાવ કલા બતાવી તેના નામ કહેજે. ૧ નાચવાની કલા, ૨ આદર દેવાની
 કલા, ૩ ચિત્રકલા, ૪ વાદકલા, ૫ મંત્રકલા, ૬ તંત્રકલા, ૭ જ્ઞાનકલા, ૮ વિજ્ઞાનકલા,
 ૯ દંમનકલા, ૧૦ જાલસ્તંનનકલા, ૧૧ ગીત ગાવાની કલા, ૧૨ તાલમાનની કલા, ૧૩ મેધયુ
 સ્ત્રીની કલા, ૧૪ ફલાક્રુષ્ટીની કલા, ૧૫ વાગોપન, ૧૬ આકારગોપન, ૧૭ ધર્મવિચાર,
 ૧૮ શકુન જોહું, ૧૯ ક્રિયાકલ્પ, ૨૦ સંસ્કૃતનાષા બોલવી, ૨૧ પ્રસાદનીતિ, ૨૨ ધર્મનીતિ,
 ૨૩ વર્ણિકાયુષ્ઠી, ૨૪ સુવર્ણસિદ્ધિ, ૨૫ સુગંધિતેજ કરહું, ૨૬ લીલાસહિત ચાલહું, ૨૭
 લાઘી ઘોડાની પરીક્ષા કરવી, ૨૮ પુરુષસ્ત્રીજદ્વય જાણહું, ૨૯ સુવર્ણરત્નનેદહું જ્ઞાન,
 ૩૦ અઢાર જાતિની લીપી, ૩૧ તાત્કાલિક બુદ્ધિ, ૩૨ વાસ્તુસિદ્ધિ, ૩૩ વૈદ્યક્રિયા, ૩૪ કામ
 ક્રિયા, ૩૫ ષટત્રમણ, ૩૬ સારિપરિશ્રમ, ૩૭ અંજનયોગ, ૩૮ ચૂર્ણયોગ, ૩૯ હસ્તલાવણ,
 ૪૦ વચનચતુરતા, ૪૧ નોજનવિધિ, ૪૨ વાણિજ્યવિધિ, ૪૩ સુરવમંજન, ૪૪ જ્ઞાતિસ્વંમન,
 ૪૫ કથા કેહવી, ૪૬ ફૂલશુંષન, ૪૭ વાંકું બોલહું, ૪૮ કાવ્યશક્તિ, ૪૯ વેસ બનાવવો, ૫૦
 સર્વપ્રકારની નાષાઝ બોલવી, ૫૧ અન્નિધાનજ્ઞાન, ૫૨ ધરેણા પદેરવા, ૫૩ રાજાની નત્તિક
 કરવી, ૫૪ ધરનો આચાર સીસ્વવો, ૫૫ કાવ્યકરણ, ૫૬ પરને હરાવવો, ૫૭ ધાન્ય રાંધહું,
 ૫૮ કેશ બાંધવા શુંષવા, ૫૯ વીણા વજાવવી, ૬૦ વિતંતવાદ, ૬૧ અંકવિચાર, ૬૨ લોકવ્ય
 વહાર, ૬૩ અંત્યાદ્ધિકા, ૬૪ પ્રશ્નપ્રદેહિકા ૯ ચોથાવ સ્ત્રીયોની કલા નગવાનેં બતાવી તથા
 શ્રીકૃષ્ણદેવજીના સો પુત્રના નામ આવી રીતે જે. ૧ નરત ૨ બાહુબલી, ૩ મસ્તક, ૪ પુત્રા

चायाकीलिपी, १ ८ मूलदेवीलिपी ए अक्षर लिपीना नाम तथा बीजी पण देशना नामे लिपी जे मके लाटी, चोटी, माहाली इत्यादिक लिपी जाणवी ॥ तथा गणित जे अंकानो विधान ते सुंदरीने जगवाने मावे हाथे करवाने बताव्युं ते इया जणी तोके “अंकानां वामतो गतिः ॥ अक्षराणां दक्षिणतो गतिः” वली नरत महाराजने रूप करवावुं कर्मे बताव्युं तथा बाहुबलीने पुरुबादिलक्षण बताव्या तथा पुरुषनी बहोतेर कलाउ बतावी तेना नाम कहे जे. १ छेवनकला, २ पवनकला ३ गणितकला, ४ गीत गावानी कला, ५ नाटकनी कला, ६ तालमाननी कला, ७ ढोल वजाववानी कला, ८ मुदंग वजाववानी कला, ९ वीणा वजाववानी कला, १० वांसली वजाववानी कला, ११ जेरी वजाववानी कला, १२ हाथी परखवानी कला, १३ घोडा परखवानी कला, १४ धातुवादनी कला, १५ दृष्टिवादनी कला, १६ मंत्रवादनी कला, १७ पणितविद्यासनी कला, १८ रत्नलक्षण, १९ नारीलक्षण, २० नरलक्षण, २१ तंदकरण, २२ तर्कवाद, २३ न्याय, २४ तत्त्वविचार, २५ काव्यकरण, २६ ज्योतिष, २७ चारवेदनी कला, २८ वैद्यकला, २९ षट्ज्ञाषाज्ञान, ३० वशीकरण, ३१ अंजन, ३२ लिपी, ३३ कृषिकर्मे, ३४ सुपन, ३५ वाणिज्य, ३६ राजसेवा, ३७ शकुन, ३८ इंद्रजाल, ३९ वायुस्तंजन, ४० अग्निस्तंजन, ४१ मेघ वर्षाववानी कला, ४२ लेपनकला, ४३ मर्दनकला, ४४ चर्व जावानी कला, ४५ घट बंधननी कला, ४६ धणो फेरवो, ४७ पत्र जेदवो, ४८ मर्मजेदन, ४९ फल खेचवो, ५० पाणीवृष्टि, ५१ लोकाचार शीखवानी कला, ५२ लोकोनी मरजी राखवानी कला, ५३ फल नरवानी कला, ५४ खड्ग धारवानी कला, ५५ तुरीबंधन, ५६ मुद्राकरण, ५७ लोदघटन, ५८ दंतस्तमारण, ५९ काष्ठजेदन, ६० चित्रकरण, ६१ बाहुशुद्ध, ६२ दृष्टिशुद्ध, ६३ सुष्टिशुद्ध,

रत्न उत्पन्न भयुं ठे एतुं जाय्ती तेने ह्याथमां लेवा लाग्या तेथी ह्याथ बलवा मांभ्या तेवारें
 तेनाथी बीहीता थका कृषनदेवजीने जइ कदेवा लाग्या के दे खासि एक अपूर्व रत्न उपन्युं
 ठे परंतु तेमां क्रोध घणो ठे तेथी ह्याथ लगाडीथें तो बालवाने दोडे ठे एविषे क्यंएक एतुं
 पण लखेडुं ठे के शुगलीआवण जइ नगवानने कहुं के कोइ राक्षस उठयो ठे पढी नगवाने
 अवधिद्वाने जोथुं तो अग्नी उपन्यो दीवो तेवारें शुगलीयाने कहुं के तमे एमां तुण लगावीने
 अग्नि प्रदण करो तेमां शाक्षिप्रमुख धान्य पचावीने खाड तेवारें शुगलीयाडण परवाढाना ति
 रणा तोडीने अग्नि ज्वो सजगावी, तेमां धान्य नारयुं ते सर्व बली गयुं कांइपण पाहुं ह्या
 थमां आवुं नही ते जोइ फरी नगवान् पारें आवीने कदेवा लाग्या के ते पोतेंज छुर्यो ठे
 माटे सर्व धान्य खाइ जाय ठे अमने कांइ पण आपतो नथी ते सांनजी नगवान् बोव्या हुं
 ह्याथी उपर चढीने आतुं तेवारें मने एक माटीनो पिंम आपजो पढी शुगलीयार्ये तेमज कहुं
 माटीनो पिंम जइ आव्या ते माटीमांथी नगवाने ह्यांनी, कुंमी प्रमुख वासण बनावी आप्या
 अने सर्वे रीत पण कही समजावी जे आवीआवी रीते बनावीने, वासदीमां पचावी एमां धान्य
 पाथी नारवीने अग्नि उपर चढावी पाहुं धान्य करीने खाड एवा नगवानें बलावेला विधिथी शुग
 लीया अन्नने पचावीने खावा लाग्या तेवारें अन्न पचवा लागुं ए नोजनविधि कह्यो ॥ ॥
 हवे नगवाने अठार जातिनी लीपी ब्राह्मीने जिमणा ह्याथथी लखवाने बलावी तेना नाम
 कहे ठे १ हंसलिपी, २ चूतलिपी, ३ यक्षलिपी, ४ राक्षसलिपी, ५ उम्नी लिपी, ६ थावनी
 लिपी, ७ तुरकीलिपी, ८ कीरीलिपी, ९ डावडीलिपी, १० सैंधवीलिपी, ११ मालवीलिपी, १२
 नडीलिपी, १३ नागरीलिपी, १४ लाटीलिपी, १५ पारिसीलिपी, १६ अनिमित्तिलिपी, १७

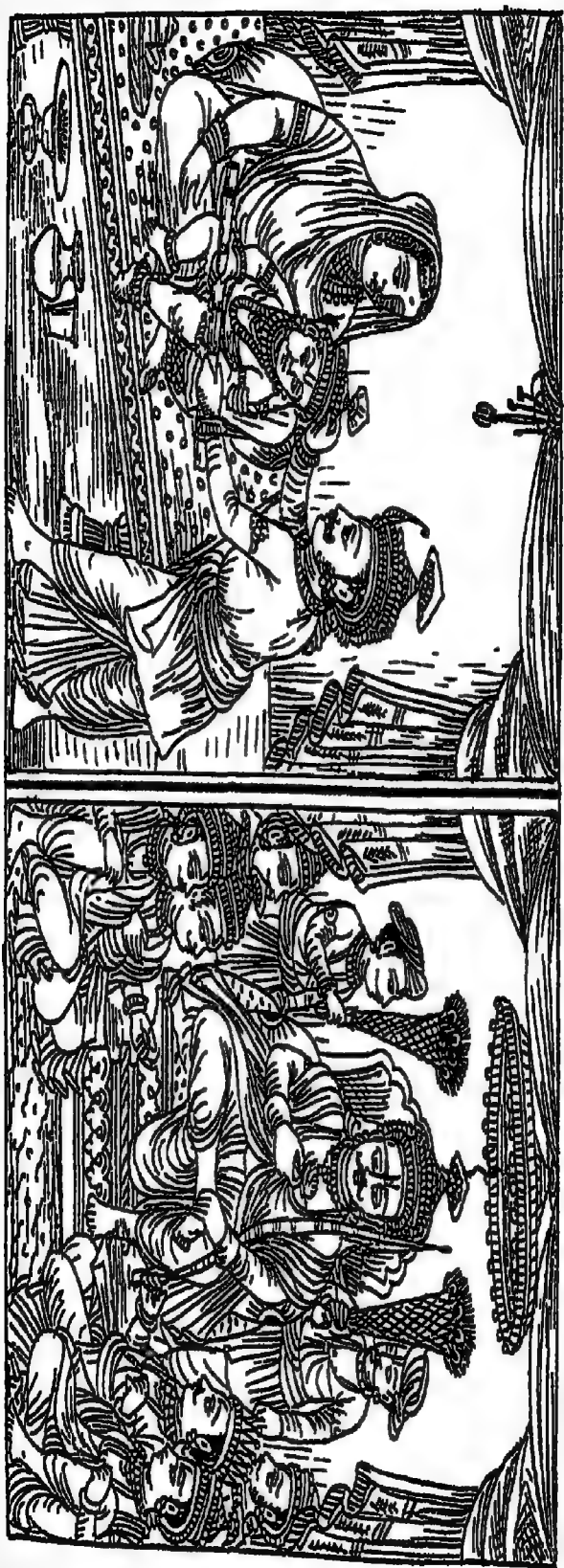
अथ भद्रवर्जि ह्यथी उपर वेसीने मादीना वासए वनावीने युगवीयाने आयेदे तथा युगवीया मादीना पिंड वई आवी भगवानने
आयेदे

जनालानो पहेजो महिनो, पहेजुं परववाडियुं, चैत्र वदि आवमना दिवसें, पावळे पद्दोरे, सुदंसाणा नामा पाजखीमां बेसीने, देवमजुष्यसहित, यावत् विनीतांनी राज्यधानीमांथी ब्रह्मे, जिह्वा सिद्धवया ज्ञान ठे तिह्वां अशोक वृक्षनी नीचें पाजखी राखीने, ते पाजखीमांथी नीचें जत रीने, सर्व घरेणा पोताना ह्याथथी जतारीने, चार सुष्टि लोच करे, बेजानो एटळे लढतुं तप पाणी रहित चञ्चिविहारो करे बरे, उत्तराषाढा नक्षत्रें चंद्रमानो योग आवे थके जम्बुकुलना, जोगकुलना, राज्यकुलना, क्षत्रियकुलना एवा कब मदाकब प्रमुख चार हजार पुरुषोनी साथे इन्द्र एक देवछष्य वख लहने, दीक्षा लीधी, गृहस्थपणो त्यागीने साधुपणो अंगीकार कसो ॥ २१२ ॥ ॥ हवे वली जगवाने दीक्षा लीधी तेथी पहेजाना वात बनेली ते लखिये हैये ॥ जरतनी साथे ब्राह्मी जन्मी हती ते बाहुबलीने परणावी अर्ने जे बाहुबलीनी साथे सुंदरीनो जन्म थयो हतो ते जरतने खीरत्न करवा माटे राखी एटळे गुगलधर्म मटाब्यो ॥ हवे गुगलीयाने आहार पचे नही ते आश्रथी कहे वे. प्रथमतो गुगलीया कल्पवृक्षना पत्रादिकनो आहार करतां हता ते अथोष्य थया, खावा थोष्य रहा नही तेवारे लोक मूल, पत्र, कंद, फल अने फूलनो आहार करवा लाग्या अपक्वशालिप्रमुख काजुं धान्य खावा लाग्या, ते खातांखातां पचे नही, पेटमां डखी आवे तेवारे जगवान् पासे आवी कहेवा लाग्या के आहार कंखाथी अमारुं पेट चडी आवे वे जगवान बोल्या लगारेक ह्याथमां मसलीने ह्याथनी बाफ आपीने खावतो पची जासे केटलाएक दिवस पडी ते पण पच्यो नही पडी कांखमां अने हृदयमां राखी बाफ आपीने आहार करवा कहुं केटला काल पडी ते पण पचवा लाग्यो नही एवा अ वसरे वनमांहे वंश घासते घासते अग्नि जपन्यो ते देखीने गुगलीयाथें जाणुं ए कोइ अपूर्व

बनाव्या, वली राज्यने अर्थे हाथी, घोडा, गाय, कंट, वेसर, बलव प्रमुख चतुष्यदोनो संग्रह
 कसो. आगल तो ए हाथी प्रमुख सर्व जीवो जंगलमां फरतां रहेला हला. वली केटलाएक
 छुगलीया अपराधमां आवे तेमने दंग देवामाटे उभा एवा नामथी माणसो स्थापन कखा, केट
 लाएक गुरुस्थानीया करी तेमने जोगा एवा नामथी स्थापन कखा, केटलाएक मंगलाधिप
 करीने तेमने राजन्य एवा नामथी थाप्या, बीजा पायदल द्रुत्रियो एवा नार्मेकरी थाप्या
 एम चार प्रकारना गुरुषोनी व्यवस्था भइ ॥ तथा वली जे ब्रह्मचर्य पावे ते ब्राह्मण, जे शस्त्र
 राखे ते क्षत्री, खेती करावे ते वैश्य, चाकरी करे ते शूद्र, एवा नाम स्थापन कखा वली ए
 विनीता नगरीमां चोरासी चौटा कखा तेमां सोगंधिक, गांधी, तंबोली, कंदोइ, सोनार, मणि
 यार, सोनुं वेचनार, माणिक वेचनार, नाणावटी, नाडखुंजा, धान्यबजार, दोसी, चमार, कं
 सारा, माळी, घृत बजार, तथा तेल, खज्र, कपास, नांग्रा, नाडा इत्यादिक बजारो करी अनेक
 जातना उद्यमीउ वगैरे थया ॥ श्रीकृष्णननाथ स्वामीना पांच नाम थया एक कृष्णननाथ,
 बीछुं प्रथम राजा, बीछुं पदेजां निहाचर, वोखुं पदेजा केवली अने पांचसुं पदेजा तीर्थकर ए
 पांच नाम थया ॥ २११ ॥ श्री कृष्णननाथ अरिहंत महाचतुर, जली प्रतिज्ञाना पाळ
 नार, जला रूपवंत, सर्वगुणसहित, सरल, विनीत, वीश लाख पूर्व पर्यंत कुमर पदे रह्या, जे
 शव लाख पूर्व जर्गो राज्य जोगव्यो, तिहां राज्य करतां लखवानी कला, गणवानी कला, बद्धोतेर
 कला गुरुषोनी तथा चोशव कला स्त्रीयोनी, कारीगरोना सो जेव, खेतीकमीदिक अण कर्म इ
 त्यादिक वातोनो लोकोना हित करवाने सारुं उपदेश दइने, सो पुत्रोने सो देशनो जूवोजूवो राज्य
 आपीने वली लोकांतिक देवोना प्रतिबोधथी वरसीदान देइने, गोत्रीयाने धन वांटो आपीने,

पर पाणी ढोवुं केदली प्रतोमां तो शुगलीया मांढोमांढे वढवाड करीने नाचि कुलघर पासें न्याय कराववा गया नाचिराजाये तेमने कहुं के असे गरढा थया माटे तमे रुषजने जइ कद्दी ते तमारो न्याय करसो शुगलीयायें जइ रुषजनीने कह्यो रुषजनी बोद्धा मने राज्य अ निषेक करी राजा स्थापो तेवारें शुगलीयाये धूलनो एक महोदो उटलो बनावी तेना उपर प्र खुने बेसाडी पोते अनिषेक करवा पाणी लेवा गया एवामां इंड्रुं आसन कंपुं तेणे आबीने मुकुटादिक अलंकार पद्देरावी सिंहासने बेसाडी, वखविनूषित करी राज्यानिषेक विधि सा चव्यो प्रखु उपर वज्र धारण कहुं, चामर वीजतो थको इंड्रमहाराज पोते प्रखुनी सेवा करे ठे एट लामां शुगलीया पण कमलपत्रना डुनामां पाणी नरी लइ आब्या तिहां जगवानजुं स्वरूप स वीलंकारविनूषित देखीने चिंतववा लाब्या के प्रथम जगवानना केहवा प्रमाणे जो पाणी एम ना मस्तक उपर नाखियें तो सर्व वख, अलंकार नीजाइ जाय माटे स्वामीनो नावो पण लुटो ठे तेना उपर न्हवण करीये एम विचारी नावा पण उपर अनिषेक कीधो तेवारें इंड्र महाराज बोद्धा ए शुगलीया जला विनीत पुरुषो ठे तेमाटे इहां विनीता नामें नगरी वसाववी एवुं कद्दीने वैश्रवण नामें देवने इंड्र नगरी वसावी आपवानी आझा आपी तेवारें वैश्र वणें विनीता नगरी बनावी ते केवी रीतनी बनावी तोके बार योजन लांबी, नव योजन पोली, आठ दरवाजा कखा, फरतो महोदो कोट कखो, ईशान कोणमां सात नूभिज चोखूणो एवो एक महोदो नाचिराजाने रद्देवा माटे घर बनावुं, अने पूर्व दिशांयें नरतने रद्देवा सारुं सात नूमीडुं घर बनावुं, अग्निकोणमां बाहुबलीने रद्देवा माटे महोदुं घर बनावुं तेनी व ज्रमां श्रीकृपनदेवजीने रद्देवा सारु एकवीश नूभिनी घर बनावुं, एकसो आव जिनमंदिर

द्विक. सर्वप्रकारनी. विवाह. संबंधी जे रीतीजि जे ते रीतीजि करीने वर. कन्याने परग्याव्या. ति
 हांथी शुगलीयामां. विवाह. करवानी रीती प्रवर्तमान थइ ते आजादिवरस पर्यंत चाली आये जे
 हवे श्रीकृष्णदेवजीने, सुनंदा तथा सुमंगला ए बे राणीयो साथे जोग जोगवतां जे लख पूर्व
 व्यतिक्रम्या तेवारे-सुमंगलाने जगत अने बाळी ए बे पुत्र पुत्रीनो जोडलो थयो, अने सुनंदा
 एकतो बाहुबली तथा सुंदरी-ए बे पुत्र पुत्रीनो जोडलो थयो तथा जगलप्रचास तो निकेवज पुत्रो
 नाज जोडला थया-एरीते कृष्णदेव स्वामीने शो पुत्र तथा बे पुत्रीनो परिकर थयो हवे काज
 ना म्हात्म्यथी अनुक्रमें दिवसें दिवसें शुगलीयाजमां कषायनी रुद्धि थवा मांभी. तेवारे हकार,
 मकार अने धिकार ए जग जातनी जे दंभनीतिजि चालती हती तेने पण लोक जह्मघन क
 रवा लाया तेने मान्य न करता-प्रोतपोतामां केश जलप्रज थवाथी श्रीकृष्णदेवनी प्रासे आवी
 कहेवा लाया के अमारो न्याय करी आपो तेवारे जगवान बोल्या हुं राजा तथा म्हाारा पिता
 नाजिछलवर राजा जे तेनी प्रासे तमे जाज ते सांजली शुगलीया नाजीराजा प्रासे गया ना
 नीराजार्थे तेमने कहुं के तमारो राजा कृष्णदेव होवो ते तमारो न्याय करवो ए अवसरमां
 इंदमद्वाराजनुं आसन चलायमान थयुं तेवारे अवशिष्टानथी जगवानने राज्यपाटे स्थापना क
 रवानुं अवसर जायी इंदमाद्वाराजें तिहां आवी जगवानने सुकट, कुंभल, हार प्रमुख पदेरावी
 सिंहासन उपर बेसाडी राज्य अतिवेक कथो तिहां शुगलीया इंदमद्वाराजना कहेवाथी जल
 सेवा गया हता परंतु ते राज्यानिवेक थइ गया पढी जल जेहने आव्या तेवारे जगवानने स
 एगार सहित सिंहासन उपर बेजेला जोहने शुगलीयाने विवेक आव्यो जे बीजा तो सर्व श
 रीर उपर शोना थइ रही जे परंतु एक जगवानना पण रवाली देखाय जे एहुं जायी पण ज

ઋષભદેવજી ને ૬૬ મહારાજ સોલમી આપેલે. સુકુર કુંભલ આપેલે.

નામિરાજા સન્માર્ગ બેઠા હે

ह्यांथी जपाढीने नानि कुलंधरने जइ आपी नाचिकुलधरे कहुं के आ महारा पुत्र ऋषन देवनी सुनंदांनी साथे ए पंगु खी करीछुं एम कही। तेहुं सुमंगला एहुं नाम आप्युं ते पण जंगवाननी साथे वधे ठे, जंगवाननो सुवर्णमय शरीर ठे हवे ऋषन देवजी सुखसुख बोले, थाकता थाकता चाले, हजो, तेवारें माता कहेके हे पुत्र हुं इंद्राणीने वल्लन बो. अने देवताये दीर्घला अमृततुं पान करे ठे, महारी पासें तो रहेतो नथी, महारा स्तन पण चूसतो नथी, तो हुं ताहारी माता हुं एवो जगतमां कोण जाणयो? इत्यादिक वातो करी रमाडे ॥ हवे जेवारें जंगवान देजोकाणां एक वर्षना थया तेवा अक्सरमां इंद्रमहाराज जंगवाननुं वंस रथा पन करवा सारुं हाथमां सेजढी लइने आंथ्यो तेवारें जंगवान नाचि कुलंगरना खोजामांहे बेवा हता ते खोजामांहेथी सेजढी लेवा सारुं हाथलांबो कखो तेथी इंद्रे जाणुं जे प्रभुने सेजढी खावातुं मन थयुं ते माटे इंद्रे तिहां जंगवाननो वंश इदवाकुं कुल रथापन कखो. श्रीऋषनदेवने देवकुरु अने जतरकुरु हेजे संबंधि कल्पवृक्षोना फलंनो आहार देवताज्ये आंथी आप्यो ते आहार गृहस्थ पणामां थयो अने बाळपणामां तो अंशुतामां देवोए संचारेला अमृतनो आहार सर्व तीर्थकरोने होय ठे अने एक श्रीऋषनदेव विना बीजा तीर्थकरोने तो बाळपणुं टव्या पढी महोदा थाय तेवारें पक थयेलो आहार होय अने संयम लींथा पढी तो सर्व तीर्थकरोने फासु आहार होय हवे जंगवान जेवारें जोगं जोगववाने समर्थ थया तेवारें सर्व इंद्र अने इंद्राणीयो चारे निका यना देव अने देवीयो विवाद करवा आंथ्यो तेमां इंद्रादिक देवो तो वर राजांनी तरफ रद्दा थका श्रीऋषनदेवने वीद बनाथ्यो अने इंद्राणीज प्रमुख सर्व देवीज ए मलीने कन्यानी तरफ रद्दी थकी सुनंदा तथा सुमंगलाने वीदणीयो सुनावी, सणगोर करांथ्या, माफवा मांफथा इत्या

परंतु एतलें विशेष जे मेरुदेवीजीथे पद्देला सुपनामां वृषन सुखमांदे पेसतो दीवो अने बीजा बावीश तीर्थकरनी मातार्ये पद्देले सुपने द्वाथी सुखमांदे पेसतो दीवो तथा श्रीमद्वा वीरस्वामीनी मातार्ये पद्देले सुपने सिंद सुखमां प्रवेस करतो दीवो वली इहां सुपनाजुं फल नानीराजार्ये पोतेज कहुं परंतु सुपन पावक ते वरवते वृता नद्दी ॥ २०७ ॥ ते काजनेविषे ते समयनेविषे कृषननाथ अरिदंत जनाजानो पद्देजो महिनो, पद्देजो परववाडिहुं, वैत्रवदि आत मना दिवसे नवमास उपर साढासात दिवस रात्री गर्जमां प्रतिपूर्ये व्होते वते उत्तराषाढा नदने चंद्रमानो योग आवे थके निराबाध पये जन्म्या ॥ २०८ ॥ इहां जन्ममहोत्सव इंद्रादि कोये आवी कहुं इत्यादिक सर्वे अधिकार श्रीमद्वावीरजीनी पेते कद्देवुं परंतु बंदीखानामांथी केदीजने जोडी मूकवा तथा तोज वधारवा तथा कुलमर्षादा करवी तथा भूजादिकने अर्थे इव्य रखाववो ए कृत्य ते युगलीयाना वरवतमां गाम श्देशादिकना अनावने लीधे वृता नद्दी माटे ते कखा नथी बाकी सर्वे श्रीमद्वावीर स्वामीना पावनी पेते आंदी पण कद्देवुं ॥ २०९ ॥ तथा ते वरवत सर्वे युगलीया वृता तेथी प्रचुजुं नाम स्थापन करवाजुं महोत्सव संबंधी व्यवहार पण चाव्यो नद्दी तेवारे जगवाननी जंघामां रोमजु वृषन सरिखो जंघन दीवो तथा प्रचुनी मातार्ये पद्देला सुपनामां पण वृषन दीवो तेथी कृषन एवुं नाम दीहुं ॥ ते जगवान मह्य स्वरूपवान थका देव तथा देवीज साथे रमत करे, इंद्राणी पोते खोजामां जइने रमाडे, द्वावे सुनंदा युगलीयाणी तो जगवाननी साथेज युगलपणे जन्मी वृती तथा एक युगलीयाना मस्तक उपर ताल वृद्धुं फल पडहुं तेथी ते बालपणामांज मरण पाव्यो अने तेनी साथे जन्मेली युगलणी जीवती रद्दी वृती तेने बीजा कोइ युगलीयार्ये दीवो तेथे ति

कुलधर ॥ ५ ॥ ॥ त्रीजो यशोमान् कुलधर ययो तेनी सुरूपा नामे नार्या एतुं सातसो ध
 नुष्य प्रमाण शरीर जाणवुं एनी वखतमां मकार दंननीति जाणवी ॥ ३ ॥ ॥ चोषो
 अनिचंड नामा कुलधर ययो तेनी प्रतिरूपा नामे नार्या एतुं साडा बसे धनुष्य प्रमाण शरीर
 जाणवुं एनी वखतमां म एटलो कहेवायी फरी जाय माटे मकार दंननीति जाणवी ॥ ४ ॥
 पांचसुं प्रसेनजित् नामा कुलधर ययो तेनी चकुष्मती नामे नार्या एतुं बरो धनुष्य प्रमाण
 शरीर जाणवुं एमां धिकार एटलुं कहेवायी ते एतुं समजी जाय के मने महोदो दंन ययो
 माटे धिकार दंननीति जाणवी ॥ ५ ॥ ॥ ठो मरुदेव नामा कुलधर ययो तेनी श्री
 कान्ता नामे नार्या एतुं साडा पांचसे धनुष्य प्रमाण शरीरतुं मान जाणवुं एना वखतमां
 धिकार दंननीति जाणवी ॥ ६ ॥ ॥ सातमो नातिनासे कुलधर ययो तेनी मेरुदेवी नामे
 नार्या एतुं सवा पांचवो धनुष्य प्रमाण देहमान जाणवुं एनी वखतमां धिकार एटलो कहे तेवारें
 ते समजे के सुजने महादंन ययो फरीयी जनम पर्थत ते अन्याय करे नही एरीतें पहेजा
 तथा बीजा कुलधरना वारामां हकार दंननीति हती अने त्रीजा तथा चोषा कुलधरना वा
 रामां जघन्ययी हकार अने उत्कृष्टयी मकार दंननीति चाली एटले घणो अन्याय करे तेवारें
 तेने (म) एटलो कहे तेयी ते एतुं समजे के मने महोदो दंन ययो फरीयी कोइवारे ते
 अन्याय करे नही तथा पांचमां, ठा अने सातमा कुलधरनी वखतमां जघन्ययी तो हकार
 तथा मध्यमयी मकार अने उत्कृष्टयी धिकार एवी त्रण प्रकारनी दंननीति चाडु थइ ॥ श्री
 कृष्णनाथ अरिहंत त्रण झाने रहित मेरुदेवी मातानी कुरखे आवी उपन्या यावत मेरुदेवीये
 चौद सुपना दीग इत्यादिक सर्वे अधिकार महावीर स्वामीनी पेरे अर्दी पण जाणी लेवुं

वालाने ठगीने तेनाथी लाडुं धन पोते राखे अग्नि सरल तो कपटरहितपणे व्यापार करे एक
 दिवसें सरलचित्तवालानी खीने देखीने कंपटी भित्रें जोग जोगववानुं कहुं तेवारें ते सरलनी
 खी पतिव्रता ठे ते बोली के अरे मर्यादाहीन ! मित्रनी खीने वांढे ठे ? एवुं कंहीने निर्जबना
 करी बाहेर काढाडी मूक्यो पढी ते कपटीये जइने सरलचित्तवांलाने कहुं के ताहारी खी मने
 वांढती हती परंतु में तेने नाकारो कंखो एवी कपटाइ करी पढी ते सरल चित्तवालो वैराग्य
 पामी मरीने इहवाकुन्मिमां मजुर्भरूपें गुगलीयो थयो अग्ने कपटी मित्र मरण पामीने इहवाकु
 न्मिमां लाथीरूपें गुगलीयो थयो केमके जीव कपटाइथी बहुलतार्येकरी तिर्थेच पंथाने पामे,
 एकदा समंयने विषे लाथी गुगलीये सरलगुगलीयाने दीगो तेथी बेड्ड मांदोमांदे जातिस्मरण
 ज्ञान पाय्यां पढी परमस्नेहथी लाथी तेमने पोतानां स्कंध जपर बेसाडीने राजदिवस फखां करे
 तेमने सपेत लाथी जपर बेगो जोइने बीजा गुगलीयां बोजवा लाग्या के ए विमलवाहन ठे
 एवुं तेजुं नाम पाडी दीहुं केटजोएक काज गयो तेवारें काजनां माहात्म्यथी जेवा कल्पवृक्ष
 प्रथम हता तेवा रंहा नही तेवारें गुगलीया लाडवा लाग्यां अग्ने सड्ड पोत पोतानां कल्पवृक्ष
 थापी बेग सड्ड कोइ पीताना कल्पवृक्षमां रहे बीजाने आववा दीये नही अग्ने कदापि कीइ
 आवे तो तेनी विमलवाहनेनी पासे राव आपवा आवे तेवारें विमलवाहने तेने हकार एवो दंभ
 आपे तेथी गुगलीयो मनमां जाणे जे सर्व महारी वात गइ एवो जाणी लडे करे नही ए
 प्रथम हकार नीति थइ ते विमलवाहनेने चंद्रयशा नार्थी हती, नवशो धनुष्य प्रमाण शरीर
 हतुं ए प्रथम छलधर ॥ १ ॥ ॥ पढी ते विमलवाहनेना पुत्र चतुष्मान् थया तेनी चंद्र
 कांता नार्थी अग्ने आवशो धनुष्य शरीरहुं प्रमाण, एनी पण हकार दंभनीति थइ ए बीजो

मरण पाया ए अग्नीधारमो नव ॥ ११ ॥ ॥ बारमे नवे लए जण सर्वार्थसिद्ध विमाने जइ देवपणे उपन्या ए बारमो नव ॥ १२ ॥ ॥ पढी सर्वार्थसिद्ध विमानयी तेन्नीश सागरो पमनु आशुपूरण करीने तिहांथी चवी तेरसे नवे वज्रनाननो जीव ते श्रीकृष्णदेवजी अया तथा बाहुनो जीव नरतचक्रार्थ अयो अने सुबाहुनो जीव बाहुबल अयो वली पीठ अने म हापीवनो जीव ब्राह्मी अने सुंदरी अया ए पांचे जीव अतुक्रमे मोद जागे ए तेरमो नव ॥ ॥ १३ ॥ ॥ इति कृष्ण नव ॥ ते काजने विषे, ते समयने विषे श्रीकृष्णदेव अरिहंत ते वना जानो चोथो महिनो, साजहुं परवयाडिहुं, आषाढवदि चोथने दिवसें, सर्वार्थसिद्ध विमानयी, देवताहुं आशुष्य पूरण करीने अया ते आ जंबुद्वीपना नरतदेवने विषे इदवाकुजमीमां नानि कुलधरनी मरुदेवी नार्या तेमनी कृषे मथ्यराजिने विषे देव संबंधी आहार, देव संबंधि नव, देव संबंधि शरीर त्यागीने गर्भमां पुत्रपणे आनी उपन्या ॥ २०६ ॥ ॥ इदवाकु वंशमां न पन्या तेथी इदवाकु नृभि अइ ते केवी रीते अइ ते के वे पुर्वे सर्वे गुणलिया हता परंतु न गर कोई हतुं नही तिहां गुणलीयामां तो कल्पहृत्ज मनोरथ पूरण करतां हतां तेमां पहेला सात कुलधर अया तेनी उत्पत्ति आ प्रमाणे हे ॥ ॥ आ अवसर्पिणीना त्रीजा आराना अंतमां मद्योपमनो आवमो जाग बाकी रहे लते आ दक्षिण तरफनो अर्धो नरत तेने दक्षिणार्ध नरत कहिये तेना त्रय जाग करा ते त्रय जाग मांहेला मध्य जागमां एटवे विचजा जागमां पहेला त्रय कुलधर अया तेमां प्रथम कुलधर एत्रीरीते अयो के पश्चिममहाविदेहमां वे वाणीया हता ते वेहु वाणीया मांहेमांहे मित्र हता परंतु तेमां एक कपटी हतो अने एक सरलमनवालो हतो ते जेवारे मांहेमांहे अय्य वांटे तेवारे जे कपटी हे ते सरल स्वभाव

उदास थइ वज्जनान नामा पुज्जने राज्य आपी संवत्सरीदान देइ दीक्षा लइ धनधातीकर्म दू
 थकरी केवलझान पाप्मा तीर्थंकर यथा ते पुंनरीकिणी नगरीयें आप्पा वनपाजके वज्जनानने
 वधामणी आपी तेवा अवररमां चक्ररत्न प्रगटवानी पण वधामणी आप्पा तेवारें विचारुं जे
 पदेजां केनी पूजा करुं ? एम विचारतां निरधार कखो जे तीर्थंकरने पूज्या तो सर्वने पूज्या
 ए त्रए लोकना नाथथी वली बीजो कोण वधारे गणाय एम चिंतवी केवल महोत्सव कखो,
 नगवानने वांदवा आप्पो पढी चक्रने पूज्यो अतुकमे ठ खंन साधी, सुखे राज्य नोणवे ठे
 एक दिवस वली वज्जसेन तीर्थंकर समोसखा तेमने वज्जनान प्रमुख वांदवा गथा तिहां प्रभुनी
 देशना सांनली बए जणायें दीक्षा लीथी तेमां पदेजो वज्जनान चक्रवर्ति साधु थयो ते चौदे
 पूर्व नएयो अपने बीजा पांचे अगीअार अंग नएया, वली बाहुनामा जे साधु ठे ते पांचसें
 साधुने आहार लावी आपे अपने सुबाहु पांचसें साधुजना पण चांणे तथा पीठ अपने महापीठ
 ए बे एकर्तें तप करे तथा सखाय ध्यान करे, दवे बाहु अपने सुबाहुनी शुरुप्रमुख सर्वे
 प्रशंसा करे तेथी पीठ अपने महापीठ एहुं जाणे के छुव काम सर्वने वद्वान ठे जो साधु
 यथा तोपण मतलबी देखाय ठे केमके अपने सखाय ध्यान करीयें हैयें तो अमोने कोइ
 प्रशंसता नथी अपने बाहु सुबाहु एमनी चाकरी करे ठे तो तेमनी प्रशंसा सर्व करे ठे माटे
 जगत सर्व सखाई ठे पढी वज्जनाने वीश धानक तप करीने तीर्थंकर नामकर्म उपार्जन कखुं
 तथा बाहु साधुये आहारना दानथी नोणफल उपार्जन कखुं तथा सुबाहु साधुयें पणच
 पीना प्रनावथी बाहुवल नाम कर्म उपार्जन कखुं तथा पीठ अपने महापीठे इप्पी करवाथी
 स्त्रीवेद बांध्यो अपने ठठो निनीमिकानो जीव से श्रेयांस कुमर थागे अंते सर्वे अनशन करी

कांबलमां लपेटा दीधो तिहां पहेजीवारमां तो ते सर्व चामडीमां जे कांइ कीडा हता ते सर्व कांबलमां आवी लागा तेने गायना मृत कळेवरमां सुक्या फरी बीजीवार तेल मसळ्युं तेनी उपर वंदन लगावी रत्नकांबलथी वींथो तेवारें मांसमांहेजा कीडा निकली पड्या तेमज त्रीजीवार एमज पूर्वोक्त रीते कसुं ते वरवत हाम मींजीना कीडा निकली पड्या पढी रोहिणी औषध साधुने शरीरें लगाडी तेजुं शरीर कंचन सरसुं करी मूकसुं पढी ते बए जणो रत्नकंबलजुं डब्य सात हेजमां खरचीने दीक्षा लीधी निरतिचार चारित्र पाळीने काल कसो ए नवमो जव ॥ ९ ॥ ॥ दशमे जवें ते बए जणा बारमे देवलोके देवपणे जइ उपन्या बए देव मित्र अथा ए दशमो जव ॥ १० ॥ ॥ अग्नीधारमें जवे बारमां देवलोकाथी चवीने जंबूदीपना महा विवेहेजे पुष्कलावती विजयें पुंफरीकिणी नगरीयें वज्रसेन नामे राजा तेनी धारणी नामे राणीनी कूरवमां ते ब मांथी पांच जण अनुक्रमे पुत्रपणे आवी उपन्या तेमां जीवानंद वैद्य जे धजा-सार्थवाहनो जीव जे ते चौद सुपन सूचित-मातानी कूरवमां उपन्यो जन्म्या पढी माता पितायें तेजुं वज्रनान नाम आधुं ए जीव कृष्णदेवजी आवावाजो जे हमया चक्रवर्ति पणे उपन्यो जे हवे बीजो राजानो पुत्र महीधरनो जीव ते बाहु नामे अयो त्रीजो मंजीनो पुत्र सुबाहु नामे अयो, चोथो शेवतो पुत्र गुणकरनो जीव, पीठ नामे अयो अने पांचमो सार्थ वाहनो पुत्र पूर्येनडनो जीव महापीठ नामे अयो ए पांच तो जाइ पणे आवी उपन्या अने ठगे केशवनो जीव जे पूर्वे निर्नाभिकानो जीव जे ते वली बीजा एक-राजाने घरे पुत्र पणे उपन्यो ते वज्रनान नामा चक्रवर्तिने घणोज वज्रन जे तेथी ए एनो सार्थ आसो एरीते बए मित्र सुखे रहे जे हवे वज्रसेन राजा तीर्थकर अवाना जे माटे लोकांतिक देवोना वचनथी

નાંચોવનો પુત્ર શુણાકર ધયો, ચોથો સાગરનામા શેવનો પુત્ર પૂર્ણેન્દ્ર ધયો, હવે શ્રીમતીનો
 જીવ સૌધર્મ દેવલોકથી ચવીને ફેશ્વરવત્તનો પુત્ર કેશવ ધયો, એ પાંચે જીવાનંદના પરમ મિત્ર હે
 એ હવે મિત્ર સાર્થે મલી જમે, રમે, સુર્લે કાલ નિર્ગમન કરે હે, એક દિવસે જીવાનંદને ઘેર તે હવે
 જણા વેળા હે એટલામાં એક કોઠીઝ સાધુ ગોચરી કરવા આવ્યો, તેને દેશ્વીને તે પાંચે મિત્ર એકલા
 ઘડને વૈધ પુત્રને કહેવા લાગ્યા કે અરે વૈધતો મતલબીયા ધાય હે, જો પુણ્યને અર્થે વૈડં કરતા
 હો તો આ સાધુનો કોઢરોગ મટાવી આપો તેવારે તો અમે પણ જાણીયે જે તમે ધર્મતિમા
 હો તે સાંનલી જીવાનંદ વૈધ બોલ્યો હે મિત્રો ! તમે મહારી વાત સાંનલો આ સાધુનો રોગ મ
 ટાવવા માટે લક્ષ્મણાક તેલ જોશે તેતો મહારા ધરમાં તયાર હે પણ બીજો રત્નકંબલ તથા ગો
 શીર્ષ ચંદન સ્વપ્ને તે મહારી પાસે નથી માટે જો એ બે चीजો કર્યાથી પેદા કરો તો સાધુની
 વૈયાવચ્ચ કરીયે એ વાત સાંનલી તે હવે જાણે મલી અઢીલાસ સોનૈયા નેજા કીધા પઢી તે
 હવે મિત્ર મલી નગર શેવને ઘેર જહ સોનૈયા આપીને બોલ્યા કે એક રત્નકંબલ અંને બીજો
 ગોશીર્ષ ચંદન એ બે चीज અમને આપો શેતે પૂઠયું જે તમે એને છું કરશો તેણે કહ્યું કે અમે
 સાધુની વૈયાવચ્ચ કરીશું તે સાંનલી શેતે વિચાશું જે એ બાલકો હે તોપણ છુડ કહેવા ધર્મ
 બુદ્ધિ વાલા હે અંને હું આટલો મહોટો તુલ્ય ધયો હું તોપણ હજી જાણ કાંઈ ધર્મમાં સમ
 જાતો નથી એમ કિંતવી તે શેતે સોનૈયા તો ધર્મદા વાપરી નારખ્યા અંને રત્નકંબલ તથા ગોશીર્ષ
 ચંદન તેમને આપીને પોતે ઢીફા લઈ સાધુપણું પહિવજી અંતગઢ કેવલો ઘડને મોહ ગયો હવે તે
 હવે જણા ઔષધ લઈ વનમાં ગયા તિહાં મુનિ કાઝસગમાં જના રહ્યા હે તેને “અનુજાનીધ્વં”
 એહું કહી ચામડા ઝપર મુનિને સુવારીને લક્ષ્મણાક તેલ મસલ્યું પઢી ચંદનનો લેપ કરી રત્ન

तोमां आम लखुं हे के ते पुत्री तीर्थकरनी सन्नामां देवोने देखी जातिस्मरण पामी तेणे पूर्वन्व जाण्यो तिहां अनामिका अने स्वयंप्रज्ञानो नव देखी विचारुं जे महारो पूर्वन्वन्नो न्तारि लडितांग केवीरीते मळे पढी पिताये पूढुं तेवारे सर्व पूर्वन्वसंबंधि वात कही चक्र वर्तीय केवलीने पूढुं के एनो पूर्वन्व न्तारि किहां जपन्यो हे केवलीये वज्रजंघ नाम कहुं पढी चक्रवर्त्तिये वज्रजंघने परणावी तथा कोइक कहे हे चित्रपट बनावीने कहुं के एना स्व रूपने जे कहे तेने हुं परणुं पढी बीजा राजाजण अनेक प्रकारनी वातो बनावीने कही पण लडितांगनी वात मळे नही परंतु जेवारे वज्रजंघे कहुं के आ महारी स्वयंप्रज्ञा देवीहुं रूप हे तेवारे चक्रवर्त्तिये तेने श्रीमती परणावी एवो छेख हे तत्व केवलिंगम्य. एकदा सुवर्ण जंघे पोताना वज्रजंघ पुत्रने राज्य आपी पोते दीक्षा लीधी, पढी वज्रजंघे पण श्रीमती रणोत्तहित गोरवमां वेगं अकां संख्या फुली देखीने वली विलय अइ जोइ तेवारे विचारुं जे सर्व विलय अवानी वस्तुअ आ संसारमां हे माटे चिंत्युं जे प्रज्ञार्ते पुत्रने राज्य आपी दीक्षा छेहुं ते समये पुत्रे पण राज्यने लोने फेरनो धूमाडो करी मातापिताने एटले श्रीम तीसमेत राजाने विषप्रयोगे माखो. ए ठो नव ॥ ६ ॥ ॥ तिहांथो मरण पामी सातमे नवे राजा राणी वेहु उत्तर कुरु क्षेत्रने विषे शुगलीयां अयां ए सातमो नव ॥ ७ ॥ ॥ आ तमे नवे सौधर्म देवलोके भिन्नपणे देवता अया ए आवमो नव ॥ ८ ॥ ॥ तिहांथी चवी नवमे नवे जंबूद्वीपे महाविदेह क्षेत्रे क्षितिप्रतिष्ठितनगरे सुविधिनामा वैद्यनो जीवानंद नामा पुत्र अयो ते दिवसें ते नगरीये बीजा पण चार जीव पुत्रपणे अवतथा, एक प्रसन्न चंद्र राजानो पुत्र महीधर जन्म्यो, बीजो सुनासीरनामा प्रधाननो पुत्र सुबुद्धि अयो, बीजो ध

[illegible]

मंत्रिये कहुं के तमे त्यां जइ तमारुं रूप एने देखाडो के जेम ए नियाणो करे ते सांजली ललिताने आवा पीताहुं अत्यंत उत्कृष्ट रूप देखाडहुं ते रूप देखी अनामिकायें व्यामोद पामी नियाणुं कहुं के महारे तपस्याहुं फल होय तो एनी खी हुं थाठं, पढी अनामिका मरण पामी स्वयंप्रजा देवी थइ तेनी साथे ललिताने देव सुख जोगववा लागो ए पांचमो जनव ॥ ५ ॥ तिह्वांथी चवीने लवे नवे जंबूझीपें पूर्व महाविदेहे पुष्कलावती विजये लोहार्णव नगरे सुवर्णजंघ राजानी लक्ष्मीवती राणीनो वज्रजंघनामा पुत्र अयो अने स्वयंप्रजा देवी पण तेहिज विजयें पुनरीक नगरीयें वज्रसेन नामा चक्रवर्तिनी श्रीमती नामा पुत्री थइ, ते यौ वन पामी थकी एक दिवसें चंडोदय सन्नामां बेठी ठे ते समयें कोइ साधुने केवल ज्ञान उपन्युं ठे तेने देवता वांढवा आवे ठे, ते देवीने देखी एने पण जातिस्मरण ज्ञान उपन्युं तेवारें विचारुं जे महारो पूर्वजवनो नतरि ललिताने नामा देवतानो जीव किहां उपन्यो ह्यो ? ते मखे, अने हुं तेने परणुं तो सारुं थाय, एम विचारी मौनपये रह्यो, मातापितायें अनेक उपचार कथा पण बोले नह्यो, पढी थार्ह मातायें एकांति वात पूढी तेवारें कुमरीयें तेने एक कागल उपर चित्राम करी कुंवर आलेखी आय्यो, थार्हयें ते चित्रपट राजाने दीधो पढी एना पिता वज्रसेन चक्रवर्तिना वर्षमहोत्सवें अनेक राजपुत्रो आब्या अने ते थार्ह पण दिवसें चित्रपट लइ राजमार्गे बेठी, ते राजकुमार पण जाति वखतें चित्रपटने अपुहार देखतां जाय ठे, तेवारें वज्रजंघ ते चित्रपटने देखी जातिस्मरण पाय्यो अने कहेवा लागो के आ चित्र तो महारी पूर्वजवनी खी स्वयंप्रजा नामें देवीहुं चितरेहुं ठे, ए वात थइ मातायें श्रीमतीने कह्यो. पढी श्रीमती ते वात सांजलीने वज्रजंघ कुंवरने परणी सुखे समाधे रहे ठे, धणी म

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

પ્રામને વિષે નાનિલ નામે એક મહાદરિડી હે, તેની નાગશ્રી સ્ત્રીયે પૂર્વે ૪ પુત્રી તો
 જાયેલી હે, કહું હે કે દારિડીને બોડીયો ઘણી થાય, પઢી તેણે વિચારું જે હવે જો મહારી
 સ્ત્રીને સાતમી પણ પુત્રી આવશે તો હું દેશ ત્યાગીને ચાલ્યો જશ્શ દૈવયોગે સ્વયંપ્રન્ના દેવીનો
 જીવ પણ તેને ઘેર આવી અવતર્યો તેથી વલી પણ એ સાતમી પુત્રી નાનિલને થઈ તેવારે
 ઝોવ ઝોવાણી બેહુ ઙ્રઃસ ધરવા લાગાં અને નાનિલ ઙ્રઃસે પીડાતો પરદેશ ગયો, પઢવાહે કુટુંબી
 હાં તે પુત્રીનું નામ પાડયું નહીં અનામિકા કહીં બોલાવે, અન્નાગણી માટે કોઈ પરણે. પણ
 નહીં તેથી કાષ્ઠના નારા વેંચીને પેટ નરે તથા લોકને ઘેર કામ કરીને પેટ નરાઈ કરે. એક
 દિવસે કોઈ ધનવંતના બાલકને મોદક રવાતાં દેસી અનામિકાર્યે પણ પોતાની માતા પાસેથી
 મોદક માગ્યા, તેવારે માતાર્યે કહું તાહારો પિતા મોદક લેવા ગયો હે તે આવશે ત્યારે આ
 પીશ, ત્યાં સુધી એ અંતરતિલક નામા પર્વત થકી કાષ્ઠનો નારો લાવ પઢી રુદ્ધન કરતી
 નારો લેવા ગઈ તિહાં યુગંધર મુનિને કેવલજ્ઞાન ગ્રપન્યું હે, તેનો ફેડ મહારાજ મહોત્સવ કરે
 હે, તિહાં અનામિકા પણ નમસ્કાર કરી બેઠી ધર્મે દેશના સંનલ્લી કેવલીને પૂછયું કે હું એવી
 ઙ્રઃસની અવસ્થા કેમ પામી? તથા મહારે નતારે પ્રમુલ્યું સુલ્ય કાંઈ પણ થયો નહીં તેનું
 કારણ હું? પ્રચ્ચર્યે કહું તે પૂર્વે ધર્મે આરાધ્યો નથી માટે રે નોલી ધર્મે વિના સુલ્ય
 હોય નહીં તો હવે જો સુલ્યની ફજા હોય તો ધર્મે કર. ધર્મના પ્રન્નાવે દેવના સુલ્ય પામીયે
 પઢી અનામિકાર્યે આવકનાં વ્રત આદર્યાં ગ્રપાશ્ર્યે બેઠી આવકનો ધર્મે કરે તેથી લોકોયે
 ધર્મિણી ઇદું નામ લીધું. સાધર્મિ આવકો તેને પારણા પ્રમુલ્યનો સહાય આપે હે એમ ધર્મના
 પ્રન્નાવથી તે સુલ્ય થઈ હે પઢી હેવટે અનશન કરી સુતી હે, તે સમયે લલિતાંગને સ્વયંબુદ્ધ

जंगली राजा बौद्धो के दे प्रधान ! तमें विना प्रस्तावें आ वैराग्य उत्पन्न करनारी गाथा केम कही “यत्र सरागस्तत्र विरागः कथं ? यत्र विरागस्तत्र सरागः कथं ? यत्र श्रीरथः तत्र अश्वी रथः कथं ॥ माटे दे मंत्री ! विना प्रस्तावें आ वात शा कामनी तेवारें प्रधान बोद्धो में आ वात प्रस्तावेंज कही जे, ते आवा रीतें के आज मुजने केवली मद्धा तेमएँ कहुं के तमारा राजाजुं आहुष्य एक मासजुं शेष रहुं जे माटे हुं आपने चेतवणी आहुं जुं एवी वात सांजली राजा चमक्यो, मरए समान कोइ नय नथी, पढी मंत्रिने कहेवा जागो के हुं तो मोहनिद्रामों सुतो हतो, तें सुताने जगाव्यो तो खरो, परंतु आग जागीने कूवो केम खयाय ? तेम हवे एक मा सजुं आहु रहुं, तेमां हुं धर्मसाधन थाय ! तेवारें प्रधाने कहुं तमे विषाद म करो, एकदिवसजुं चारित्र पण मोहने देवावाजुं थाय जे अपने जो मोहप्रसि न थाय तोपण देवताना सुखनें तो आपे जे एहुं सांजली पुजने राज्य आपी सात क्षेत्रें धन वावरी अछाई मद्धोत्सव करी सुशुरु पार्से चारित्र लई चोजीश दिवस चारित्र पाळी अंतें अनशन करी काज कखो ॥ ए चोथो जव ॥ ४ ॥ ॥ पांचमे जवें ईशान देवजोके प्रजवनामा विमानने विषे जलितंगनामा सामा निक -देवता थयो तिहां स्वयंप्रज नामा देवी धणीज वह्मज जे तेनी सार्धे विषयसुख जो भवतो विचरे जे, पढी एक दिवसें स्वयंप्रजा नामा देवी तिहांथी चवी तेना विरह थकी मूर्च्छा पाय्यो, धणो झुखी थई शोक करतो थको रुदन करवा जागो, तेवारें पूर्वजवनो सुबुद्धि मंत्री पण तिहांज देवता थयो जे, तेणें प्रतिबोद्धो, तथापि तेनो शोक मद्धो नही तेवारें मंत्री देवतार्ये कहुं तमारी खीने हुं जाणुं जुं तेने मेजवी आपवानो हुं उपाय बताहुं तमे शोक करथो नही, हवे ते खीनो संबंध कहे जे धातकी खंजना मद्धाविदेह क्षेत्रें नंदनामा

અહીં ઘણા આચાર્યો કહે છે કે પાંચશે કુંપા ધૃતના વહોરાવી ઢીધા પહી વળી જાણું જે હવે તો ઘણું દેવાણું एवी રીતે મોવના પરિણામ થતતા દેખીને મુનિત્રયે કહું કે હે મહાનુનાવ ! હવે અમારે સ્વપ નથી, પરંતુ જો ષોડીક વાર હજીપણ મોવનો નાવ વધતો રહ્યો હત તો કેવલ જ્ઞાન ગપજી જાત પણ પાઠા પરિણામ થટવાને યોગે કેવલ ગપનું નહી પરંતુ સમકેતથી પો તાનો આત્મા નિર્મલ કહ્યો પહી વર્ષાકાલ વીત્યાબાદ વસંતપુરે આઘ્યા, ધર્મયોષ આચાર્ય પણ સાર્થવાહને ધર્મજ્ઞાન દેહને તીર્થયાત્રા કરવા ગયા ધનો પણ ઘણા દિવસ સમકેત પાલી અંતે શુનધ્યાને મરણ પામ્યો ए પહેલો નવ ॥૧॥ ॥ હવે વીજા નવમાં ગતરકુરુકેરે જઈ શુનલી યામાં ગપન્યો તિહાં ત્રણ પલ્યોપમડું આશુષ્ય ગોગવી મરણ પામ્યો ए વીજો નવ ॥૨॥ ત્રીજે નવે સૌધર્મ દેવલોકે દેવતા અયો ए ત્રીજો નવ ॥૩॥ ॥ ચોથે નવે દેવલોકથી ચવીને પશ્ચિમ મહાવિદેહે ગંધિજાવતિ વિજયે શીતબલ રાજાની ચંડકાંતા રાણીના મહાબલનામા પુત્ર અયા, પરંતુ મહા વિષયજોલુપી ગોગપુરંદર અયા વિનયવતી પ્રમુલ ઘણી રાણીયો હે, તેમની સાર્થ વિષયમુલ્ય ગોગવવામાં મગ્ન રહે હે, ધર્મની વાત ન જાણે, સર્વદા મીત, ગાન, તાન, માન, અને નાટકને પ્રિયકારી જાણે હે एમ મહામોહની નિદ્રામાં કાલ મમાવતાં एक દિવસ નાટ કાદિક આય હે તે દેસે હે, ગીતમાં एक ચિત્ત લાગી રહું હે, તે વલતે મુબુદિનામા પ્રધાને રા જ્ઞાને પ્રતિબોધવા સારું एक ગાથા કહી તે આવી રીતે “સર્વ વિઝંભિયં મીઢ્યં, સર્વ નહં વિઙ્બણા ॥ સર્વે આનરણા નારા, સર્વે કામા હલાવહા ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થઃ—ए સર્વ મીત જે હે તે વિઙોપાત કરવા ળેવા હે, સર્વ નાટક જે હે તે વિઙ્બના સરણાં હે, સર્વે આનરણ જે હે તે નાર સમાન હે, અને ए સર્વે કામગોગ જે હે તે હરવાવહા एટલે હઃસ્વદાયી હે ॥ ૧ ॥ ॥ ए ગાથા સં

रह्यो. अपने धर्मघोष आचार्ये पण एक पर्वतर्नी शुफामां निरवद्य स्थानक देखीने पांचसें
 साधु सहित मासखमणनी तपस्या करी चोमासुं रह्या अका धर्मध्यान करवा प्रवर्त्त यथा,
 एम करतां सखवाराना लोको पासे संबल खुटी पडहुं माटे सर्वलोक कंदमूलफलादिक
 नो आहार करीने दिवस निर्गमन करवा लाग्या तेथी साधुजने पण पारणें सुखमान आ
 हार मजे नही एम करतां केटलाक दिवस पढी तिहां एक नाट आब्यो ते शेवने खुशी क
 रवा माटे सुजापित कहीने बोव्यो के दे शेव ! महोटा पुरुष जे वात अंगीकार करे ते पार
 पाडे. पण अथवच मूकी आपे नही ए वात सांजलीने शेते धर्मघोष सूरीने याद कहुं अपने
 मनमां विचारवा लाग्यो के अरे महारा कहेवा अपरथी साधुज महारी सार्थे आब्या अपने में
 तो एक दिवस पण तेमनी सारसंजाल कीधी नथी माटे तेज्जनो विश्वासवाती हुं ययो तो हवे
 प्रजातें एमनी पासें जइने खमत खामणा करुं एम चिंतवी प्रजातें आचार्य पासें जइ वंदना
 करीने लज्जाथी पोताजुं मुख नीछुं करी वेवो अपने विनंति करवा लागो जे दे स्वामी ! म
 हारो अपराध तमे खमजो में आपनी कोइ वखते पण निगाह करी नथी दे महाराज !
 लोकहुं सर्व संबल दहीण थयुं जे आपसुजने कोइ आझा करी, हुकुम फरमावो. तेवारें आचार्य
 बोव्या दे सार्थे ! अमार माटे तमे कांड पण चिंता करयो नही, अमारे तो मुखे धर्मध्यान
 थाय जे, तमारा साधना योजे अमे धणी अटवी जलंधन करी तेमां तमे अमारी महोटी
 वात्सल्यता करी एहुं सांजली धनो शेव खुशी ययो अपने सर्व साधुजने आहारनी निमंजणा
 करी सखवारामां लाइ आब्यो पढी पोतानी पासे सुख आहार धृतना कृपा हता ते साधु
 जने धयाज जलटथी वहीरावतां अका अत्यंत नावनी दुकि यवा मांकी तेथी समकेत पाय्यो

त्रमां देवलोकस्थी चवीने गर्त्तमां आवी उपन्या ले, उत्तराषाढामां जन्म शयो ले, उत्तराषाढामां
दीक्षा लीधी ले अने उत्तराषाढामां केवल ज्ञान उपन्युं ले तथा अभिच नक्षत्रमां मोक्ष गया
ले ॥ २० ६ ॥ ॥ हवे प्रथम श्रीकृपनदेवजीना तेर नव कहेवाने अर्थे गाय कहे ले ॥ धण
मिहुण सुर महव्वल, ललियंगो वयरजंघ मिहुणेष ॥ सोहम्म विष अशु, चक्री सवठ उस्त्नेय
॥ १ ॥ ॥ अर्थः—पहेले नवें आ जंबूदीपने विषे महाविदेह क्षेत्रमां सुप्रतिष्ठित नामा नगरें
प्रियंकर नामा राजा राज्य करे ले ते नगरमां महोटी धनाढ्य धन्नो एवे नामें एक सार्थवाह
रहे ले एकदा ते धन्नो सार्थवाह वसंतपुर नगरें जवाने तयार शयो तेवारें नगरमां पडहो
वज्जलाव्यो के जो कोइने वसंतपुर नगरें जावुं होय तो तेणे महारी साथे आवावुं तेनो हुं नि
रवाह करीश एवो पडह सान्जली घणा लोक तेनी साथे जवाने एकठां शयां, महोटी सयवारो
शयो. हवे ते नगरमां श्रीधर्मघोष खूरि पांचसें साधु साथे रहेजा हता तेमने पण यात्राने अर्थें
वसंतपुर जवानी दडा शइ तेथी धन्ना सार्थवाहनी पासें आवीने धर्मज्ञान आपी बोध्या के हे
सार्थवाह जो तमारी आझा होय तो अमे पण वसंतपुर जवाने अर्थें साथे आवीथें तेवारें
धन्नो बोधो के हे स्वामी सुरेथी महारी साथे पथारो तेवारें आचार्य पण तेनी साथे चाध्या,
हवे मागें जतां एकदिवसें गेवने आंवांनुं नेटणुं आव्युं ते साधुने आपवा मांफहुं पण साधुयें
सचेत जाणी लीधुं नही. हवे सयवारो हजवे हजवे धीमे धीमे थोडा थोडा कोश दररोज
चाध्यो जाय ले तेथी मार्गमांज चोमासुं आवी गहुं वर्षाद घणो वय्यो, नदीउ आवीनइ तेने लीधे
पंथिजनोने चालवानो मार्ग रोकाइ गयो हरिप्रमुख जीवोनी उत्पत्ति शइ, कादव पण घणो
शयो तेथी लोक चाली शके नही तेवारें सयवारो एकवो शइ तंबुनेरा आपीने जंगलमांज

अजितनाथ जिन मोक्ष गया पढी त्रीश लाख कोड सागरोपम गये एक शीसंनवनाथजी
 मोक्ष गया ते पढी बेतालीश हजार त्रण वर्षने साडा आव मढीने न्यून वीश लाख कोड
 सागरोपम गये एक शीवीरजिन मोक्ष गया ते पढी नवसेंने एंशी वर्ष पुस्तकारूढ थयो ॥
 ॥ ३०४ ॥ पढेला श्रीकृपन्नेव जगवान मोक्ष पाया पढी पचास लाख कोडी सागरोपम
 गये एक शीअजितनाथ जगवान निरवाण पाया ते पढी बेतालीश हजार त्रण वर्ष उपर
 साडा आव मढीना एटला वर्ष न्यून पचाश लाख कोड सागरोपम गये एक शीवीरप्रभु नि
 रवाण पाया ते पढी नवसेंने एंसी वर्ष पुस्तकारूढ थयो ॥ ॥ ए श्रीमहावीर प्रभुना निर
 वाणशी लक्ष्मिने पञ्चानुपूर्वीये आंतरा कदा हवे चोथो, पांचमो अने ढो ए त्रयो आराहुं प्र
 माण एक कोडाकोडी सागरोपमहुं हे तेमां बेतालीश हजार पचोतेर वर्षनी उपर साडा
 आव मढीना एटला वर्ष त्रण करीये तेवारे चोवीशमां तीर्थकर श्रीमहावीरजिननो जन्म
 थयो तेमां बढोत्तर वर्ष श्रीमहावीर स्वामीहुं आशुष्य हतुं अने चोथा आरानां त्रण वर्षने
 साडा आव मढीना शेष रह्या तेवारे शीवीर निरवाण थया तथा एकवीश हजार वर्षहुं काज
 मान पांचमा आराहुं जाणहुं अने एकवीश हजार वर्षहुं काजमान ढा आराहुं जाणहुं ए
 सर्वनो सरवाजो करीये तेवारे एक कोडाकोडी सागरोपम पूर्ण थाय ॥ ॥ इति श्रीकल्पव्याख्या
 नाधिकारे शास्त्रं व्याख्यानं संपूर्णं ॥ ॥ ॥ अथ अष्टम व्याख्यान आरंभः ॥ एमां शीअजितनाथ
 जगवानहुं चरित्र कहेवाय हे ॥ ते काजनेविषे ते समयनेविषे श्रीकृपन्नाथ अरिहंत थयोथ्या
 नगरीमां थया तेने लीधे एमने कौशलिक कहिये तेमना चार कल्याणक तो उत्तरापाढा नक्ष
 त्रमां थया अने पांचमो कल्याणक अजित नक्षत्रमां थयो हे ॥ ३०५ ॥ ॥ उत्तरापाढा नक्ष

न्यून दश कोडी सागरोपम गये धके श्रीवीर निरवाण पाय्या ते पढी नवसेने ऐंशी वर्षे पुस्तका
 रूढ अथो ॥ १ ७ ८ ॥ सातमा श्रीसुपार्धनाथ मोह्क गया पढी नवसें क्रोड सागरोपम गये
 धके श्रीचिंङ्गन्न स्वामी मोह्क गया ते पढी बेंतालीश हजार उपर त्रण वर्षेने साडा अथाव मद्दीना
 ना एटले वर्षे न्यून एकसो क्रोड सागरोपमे श्रीवीरप्रभु निरवाण पाय्या ते पढी नवसेने
 ऐंशी वर्षे पुस्तक लिख्युं ॥ १ ७ ९ ॥ ठा श्रीपद्मप्रनजी मोह्क गया पढी नव हजार क्रोड
 सागरोपमे श्रीसुपार्धनाथ मोह्क गया ते पढी बेंतालीश हजार त्रण वर्षे उपर साडा अथाव
 मद्दीना एटले वर्षे जणा एक हजार क्रोड सागरोपम गये धके श्रीवीरप्रभु मोह्क गया ते पढी
 नवसेने ऐंशी वर्षे पुस्तकारूढ अथो ॥ १ ८ ० ॥ पांचमा श्रीसुमतिनाथजी निरवाण पाय्या
 पढी नेडु हजार क्रोड सागरोपम गये धके श्रीपद्मप्रन स्वामी निरवाण पाय्या ते पढी बेंता
 लीश हजार त्रण वर्षेने उपर साडा अथाव मद्दीना एटले वर्षे जणा दस हजार क्रोड साग
 रोपम काल गये धके श्रीमहावीर स्वामी मोह्क गया ते पढी नवसेने ऐंसी वर्षे पुस्तक लिख्युं
 ॥ १ ८ १ ॥ चौथा श्रीअजितंदनजिन मोह्क गया पढा नवलाख क्रोड सागरोपम काल गये
 धके श्रीसुमतिजिन निरवाण अथा ते पढी बेंतालीश हजार त्रण वर्षेने साडा अथाव मद्दीना
 उपर एटला वर्षे न्यून एक लाख क्रोड सागरोपम काल गये धके श्रीमहावीरजीतुं निर्वाण
 अथुं ते पढी नवसेने ऐंसी वर्षे पुस्तकारूढ अथो ॥ १ ८ २ ॥ त्रीजा श्रीसंनवनाथजी निर्वाण
 पाय्या पढी दश लाख क्रोड सागरोपम गये धके श्रीअजितंदनजिन निर्वाण अथा ते पढी बेंता
 लीश हजार त्रण वर्षे उपर साडा अथाव मद्दीना एटले वर्षे न्यून दश लाख क्रोड सागरोपम
 गये श्रीवीर निरवाण पाय्या ते पढी नवसेने ऐंसी वर्षे पुस्तक लिख्युं ॥ १ ८ ३ ॥ बीजा श्री

वर्षे पुस्तक लखायुं ॥ १९३ ॥ ॥ तेरमा श्रीविमलनाथजी मोक्ष गया पढी नव सागरो
 पम गये श्वके श्रीभ्रनंत नाथजी मोक्ष गया ते पढी सात सागरोपम उपर ६५८३९८०
 वर्षे पुस्तक लखायुं ॥ १९३ ॥ ॥ बारमा श्रीवासुपूज्य स्वामी मोक्ष गया पढी त्रीश
 सागरोपम गये श्वके श्रीविमलनाथ मोक्ष गया ते पढी शोल सोगरोपम उपर ६५८३९८०
 वर्षे पुस्तक लख्युं ॥ १९३ ॥ ॥ अग्नीधारमा श्रीश्रेयांसनाथ निरवाण शया पढी-चोपन
 सागरोपम गये श्वके श्रीवासुपूज्य स्वामी मोक्ष गया ते पढी बेतालीश सागरोपम उपर
 ६५८३९८० वर्षे पुस्तक लख्युं ॥ १९५ ॥ ॥ दशमा श्रीशीतलनाथजी मोक्ष गया पढी
 एकसो सागरोपम तथा तासव लाख बवीस हजार वर्षे उपर एटला वर्षे एक क्रोड साग
 रोपममांथी जंढा करीये तेटला वर्षे एटले एक क्रोड सागरोपममांथी एकशो सागरोपम जंढा
 करीये तथा बली तासव लाखने बवीश हजार वर्षे बीजा पण जंढा करीये बाकी जेटला वर्षे
 रडे तेटले वर्षे श्रीश्रेयांसजी निरवाण पाभ्या अने ते पढी बेतालीश हजार त्रण वर्षेने साडा
 आठ महिने न्यून एवा ताशव लाख बवीश हजार वर्षे अधिक एकशो सागरोपम गये श्वके
 श्रीमहावीर स्वामी मोक्ष गया, तेवार पढी नवशोने ऐंसी वर्षे पुस्तक लख्युं ॥ १९६ ॥ ॥ न
 वमा श्रीसुविधिनाथ मोक्ष गया पढी नवकोडी सागरोपम गया शका श्रीशीतलनाथ मोक्ष
 गया ते तेवार पढी बेतालीश हजारने त्रण वर्षे तथा उपर साडा आठ महिना एटले वर्षे
 न्यून एक कोडी सागरोपम गये श्वके श्रीवीर निरवाण शया तेवार पढी नवशोने ऐंशी वर्षे पुस्त
 कारूढ शयो ॥ १९७ ॥ ॥ आठमा श्रीचंड्रन स्वामी मोक्ष गया पढी नेबु कोडी सागरोपम
 गये श्वके श्रीसुविधिनाथजी मोक्ष पाभ्या ते पढी बेतालीश हजार त्रण वर्षेने साडा आठ महिने

पढी चोराशी हजार नवरो नेएंसी वर्षे पुस्तक लखाएुं वांचना थइ ॥ १८४ ॥ इति
 श्रीनेमिनाथ अधिकार ॥ ॥ हवे सर्व तीर्थकरोना वखाए कहेतां ग्रंथ वधे माटे आदि
 एकवीशमा तीर्थकरथी आंतरानो अधिकारज कहिये बैये. एकवीशमा श्रीनेमिनाथ जगवान
 निरवाए थया पढी पांच लाख वर्ष गये थके बावीशमा श्रीनेमिनाथजी निर्वीण थया
 अने नेमिनाथजीथी ८४९८० वर्षे पुस्तक लखाएुं ॥ १८५ ॥ ॥ वीशमा श्रीसुनिश्रुवत स्वामी
 मोहू गया पढी ७ लाख वर्षे एकवीशमा श्रीनेमिनाथजी मोहू गया ते पढी ५८४९८० वर्षे
 पुस्तक लखाएुं ॥ १८६ ॥ ॥ उगणीशमा श्रीमद्विनाथ मोहू गया पढी चोपन्न लाख वर्षे
 वीशमा श्रीसुनिश्रुवत स्वामी मोहू गया ते पढी ११८४९८० वर्षे पुस्तक लख्युं ॥ १८७ ॥
 अठारमा श्रीअरनाथ मोहू गया पढी एक हजार कोडी वर्षे उगणीशमां श्रीमद्विनाथ स्वामी
 मोहू गया ते पढी ६५८४९८० वर्षे पुस्तक लखाएुं ॥ १८८ ॥ ॥ सत्तरमा श्रीकुंशुनाथ मोहू
 गया पढी एक हजार कोडी वर्षे न्यून एक पद्योपमनो चोथो नाग एटला वर्षे अठारमा श्री
 अरनाथ मोहू गया ते पढी एक हजारकोड उपर पांशव लाख चोरासी हजार नवरोने एंसी वर्षे
 पुस्तक लखाएुं ॥ १८९ ॥ ॥ शोलमा श्रीशांतिनाथजी मोहू गया पढी अर्की पद्योपमे श्री
 कुंशुनाथ मोहू गया ते पढी एक पद्योपमना चोथा नागनी उपर पांसव लाख चोरासी ह
 जार नवसेने एंसी वर्षे पुस्तक लख्युं ॥ १९० ॥ ॥ पन्नरमा श्रीधर्मेनाथ मोहू गया पढी
 पोया पद्योपमे उडा त्रण सागरोपम गये श्रीशांतिनाथजी मोहू गया ते पढी पोया पद्योपम
 उपर ६५८४९८० वर्षे पुस्तक लख्युं ॥ १९१ ॥ ॥ चौदमा श्रीअनंतनाथजी मोहू गया
 पढी चार सागरोपम गये थके श्रीधर्मेनाथजी मोहू गया ते पढी त्रण सागरोपम ६५८४९८०

थइ तथा पञ्चरशे केवलज्ञानी केवलजीनी संपद्धि थइ तथा एक हज्जार साधु विपुलमतीना
 धाणी मनःपर्यव ज्ञानीनी संपद्धा थइ तथा आवरो वादी साधुजनी संपद्धा थइ तथा शोजशे साधु
 पांच अजुत्तर विमाने पोहोता, पंदरशे साधु जगवंत थका सिद्धि पाय्या तथा त्रय हज्जार
 आर्यका एटले साध्वीज जगवंत थका मोह्ने गइ सिद्धि पायी ॥ १७१ ॥ ॥ ए रीते श्रीनेमी
 श्वर जगवाननो परिवार जाणवो, अने राजीमती पण प्रयुने हाथे संयम ग्रहण करी प्रधान
 मोह्प्रत्ये पायी ॥ अरिहंत श्रीअरिष्टनेमिने बे प्रकारनी अंतगड नूमि थइ तेमां आव पाट
 पर्यंत मोह्मार्ग चाव्यो ते शुगंतकृतनूमि जाणवी तथा जगवानने केवलज्ञान उपना पढी
 बे वर्ष कोइक साधु सिद्ध थयो ते पर्याय अंतकृत नूमि जाणवी ॥ १७२ ॥ ॥ ते कालने
 विषे ते समयने विषे श्रीअरिष्टनेमि जगवान त्रयशे वर्षे शुद्धस्थावासे कुमारवस्थार्ये रह्या,
 चोपन्न विवस ब्रह्मस्थ पर्याये दिव्या पाटी अने चोपन्न विवसे जग्या सातशे वर्षे केवल प
 र्याय पाव्युं एटले सातसे वर्ष साधुपणे रह्या एम सर्व मजी एक हज्जार वर्षहुं पूर्ण आधु
 जोगवीने शेष रहेजां चार कर्म खपावीने आ अवसरिधायीनो इसम सुसमा नामे चोथो
 आरो ते धाणो वीर्यो अने थोडो रह्यो ते वरतमां निरनार पर्वतने विषे, जनाजानो चोथो,
 मास आवमो पढ़, आषाढ शुद्धि अष्टमीने दिवसे निरनार पर्वत उपरे मथ्यरात्रिये, चित्रा न
 ह्ने चंद्रमानो योग आवे थके, पांचशे ने जज्ञीश साधुजनी साथे, एक मासहुं चउविहारी पाणी
 रहित अनशन कीधे ठते, पद्मासने बेठा थका कालधर्म पाय्या ॥ अंथायंथ ॥ ७०० ॥ थावत
 सर्व दुःख थकी रहित थया ॥ १७३ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथ जगवानथी आशी हज्जार सातशेने
 पञ्चाश वर्ष पूर्वे ए श्रीनेमिनाथ जगवान थया एटले श्रीअरिष्टनेमि जगवान मोह् पोहोता

નહીકાં હુર્ગતિમાં પહીશ દર્યાદિક વચન રૂપ ઇંકુરો કરી દહ્લિની પેરે રથનેમીને રિથર
 કીથો પહી રથનેમી પણ પાપની આલોચના લાહ રવમાવી સંયમને વિષે રિથર થઈ કેવલજ્ઞાન
 પામી અનુકર્મે મોક્ષ પોહોતો ॥ ॥ ॥ દહે શ્રીનેમીશ્વર જગવાનથી રાજીમતીજી આવ વર્ષ
 જમરમાં ન્હાના હતાં છું કોઈક આચાર્ય કહે હે તથા રાજીમતીજી ચારસે વર્ષ પર્થત ધરવાસે
 રહ્યાં વહી એક વર્ષ પર્થત હઘ્મરથપણે રહ્યાં અને પાંચશો વર્ષ કેવલ પર્થાય પાહી સર્વ
 મહી (૯૦૧) વર્ષનું આશુષ્ય જોગવીને શ્રીનેમિનાથજીની પહેલાં મોક્ષ ગયા ફહાં કવિ ચત્ત્રે
 દ્વા કરે હે કે રાજીમતીજીયે છું જાણું હે શિવનારી હે મોક્ષરૂપિણી સ્ત્રી હે તેને મહારાથી
 અધિક રૂપવતી જાણીને તેના હપર નેમીશ્વરજી મોહિત થયા હે તો હું પહેલાથીજ તે સ્ત્રીને
 દેશી તો હેંહં ઇટલે સુકિરૂપ સ્ત્રીયે રાજીમતીના નર્તારનું મન વશ કીહું માટે તે પોતાની
 શોકને જોવા સારું રાજીમતીજી પણ દુપકશ્રેણી સાધિ, કર્મે રવપાવી પોતાના નર્તારની પ
 હેલાંજ સુકિયે ગદ્દ દતિ ॥ ॥ શ્રીઅરિષ્ટનેમિ જગવાનને અઢાર ગહ અને અઢાર ગણધર થયા
 ॥ ૧૭૫ ॥ વહી વરદન આદે દેહને અઢાર હજાર સાધુજની સંપદા થઈ ॥ ૧૭૬ ॥ ॥ તથા
 શુણરૂપ મણિરત્નના જંખાર હેવી યદ્દણીપ્રમુલ્લ ચાલીશ હજાર સાધ્વીજની સંપદા થઈ
 ॥ ૧૭૭ ॥ વહી નંદીબેણ આદે દેહને એક લાસ હંગણોતેર હજાર અમણોપાસક વ્રતના ધર
 નાર આવકોની સંપદા થઈ ॥ ૧૭૮ ॥ ॥ તથા મહાશુભતાપ્રમુલ્લ ત્રણ લાસને હંગીશ હ
 જાર આવિકાજની સંપદા થઈ ॥ ૧૭૯ ॥ ॥ વહી ચારશે સાધુ ચૌદ પૂર્વધર તે જિન નહી
 પણ જિન સરલા એવા સર્વ અદ્ધરાત્રુયોગના જાણની સંપદા થઈ ॥ ૧૮૦ ॥ ॥ તથા પત્ત
 રૂપો સાધુ અવધિ જ્ઞાનીની સંપદા થઈ તથા પૂજારશે સાધુ વૈક્રિય લલિથના ધરનારની સંપદા

હાંથી વિદ્યાર કલ્થો અપ્ને શ્રીકૃષ્ણાદિક તથા રાજીમતીપ્રમુખ વૃત્તાંત સંનિહી દારિકાંચેં ગયાં,
 પહો વહીં એકદા ઁનીનેમિનાથજી નિરનારેં આવી સમોસલા તેવારેં રાજીમતીચેં બીજી ઘણી
 રાજકન્યાહની સંધેં દીક્ષા લીધી અપ્ને રથનેમીચેં પણ દીક્ષા લીધી, હવે એક દિવસ રાજીમતી
 જીને નિરનાર પર્વત ડપર નગવાનને વાંદવા જતાં માર્ગમાં વર્ષાદ વર્ષ્યો તેથી રાજીમતીના
 વસ્ત્ર નીજાદ ગયાં તેને સ્ત્રુકાવવા સારું એક શુફામાં પ્રવેશ કલ્થો તેજ શુફામાં આગલથી રથનેમિ
 કાઢસગળ ઁયાને રહેલો હે તેની કાંઈ રાજીમતીને સ્વબર હતી નહી તેથી રાજીમતીચેં તે શુફા
 માંદે પોતાના નીજેલા સર્વ વસ્ત્ર ડતારી નાચીને સ્ત્રુકવવા મૂક્યાં તિહાં રાજીમતીને નમ્ર વે
 સ્થિને રથનેમીહું મન ડલાયમાન થયું અપ્ને કામે પીજ્યો યકો લજ્જાનો ત્યાગ કરી બોલવા
 લાગ્યો કે હે રાજીમતી ! તમે શા વાસ્તે તપસ્યા કરીને નકામાં શરીરને શોષવો હો આવોની
 મદારી પારેં આપણે બેહુ જણ વિપયપ્રમુખ નોગવીચેં હમણા શુવાન અવસ્થામાં તપ કરવાનો
 અવસર નથી ફરી વૃદ્ધાવસ્થાચેં દીક્ષા લઈયું અકસ્માત્ એ વચન સંનિહી, અંગોપાંગ સંવરી,
 હૈર્થ ધરી, દહતા ધારણ કરીને, રાજીમતી બોલી કે અપ્ને તને ધિક્કાર પહો જે હું દીક્ષા અદ્વલ ક
 રીને એવી વાત કરે હે ? અપ્ને સમુદ્વિજયરાજાના પુર્તે સર્વ સાવેંધ બ્યાપાર ત્યાગી સાધુપણું
 આદયું તેણે મુજને વમી હે માટે જે અંગંથફલના સર્પ હે તે જો પણ તિર્થેંચ જાતીના હે તો
 પણ તે વમેલા વસ્તુને વાંઢતા નથી તો હું છું તે તિર્થેંચથી પણ નીચ બાય હે જેમાટે વમેલી
 વસ્તુને નોગવવા વાંઢે હે વમેલી વસ્તુને તો ઁયાનાદિક વાંઢે હે માટે હું તદ્ધારું મન ટેકાણે
 રાસ હું કોઈ રીતે તદ્ધારે દ્વાથ આવવાની નથી અપ્ને હું નોગ ત્યાગીને ફરી નરકેં જવાની અ
 ડિલાપા શામાટે કરે હે તો હે મહાહુનાવ એ પાપની આહોવણા લઈ ફરી સંયમનો ડચ્ચાર કર

चित्र ६८

जिरनार पर्वतवपर एक युकाभां रहनेभी साधु काउत्साग करेहे. अने नेज युकाभा राजी मतीजी नमन थईने पोवाना बरुन सूकोवेहे.

पंचावन्तमे दिन रात अंतरे वर्त्तमान जे वर्षाकालनो त्रीजो महिनो, पांचसुं परववाडियुं, आ
शोजविदिनी अभावासने दिवसें पाबला पद्मोरमां, गिरनार पर्वत उपर, वेतस नामा वृद्धनी
नीचे पाणी रहित अठमना तपमां चित्रा नक्षत्रे चंडमानो योग आवे लते झुल्लभ्यान था
वता थका अनर्तुं केवलज्ञान अने केवलदर्शन उत्पन्न अहुं, सर्वेनाव जाणता देखता थका
विचरे ॥ १ ७ ४ ॥ ॥ श्रीनेमिनाथ स्वामीने गिरनार पर्वतना सहस्राक्ष वनमां केवलज्ञान उ
पजुं, देवे समवसरण रच्यो, वनपालकें आवी श्रीकृष्णने वधामणी आपी, श्रीकृष्ण महोटी
कृदिसहित वांदवा आव्यो, राजीमतीपण वांदवा आवी, बीजापण घणा लोक वांदवा
आव्या, जगवाननी देशना सुणीने वरदत्तनामा राजार्ये वेहजार पुरुषोनी साथे दीक्षा लीथी.
हवे कृष्णजीयें पूबहुं के हे स्वामी आपनी उपर राजीमती एटलो मोह केम राखे हे तेजुं कारण
मने संजलावो, जगवान बोव्या हे कृष्ण महारे एनी साथे पूर्वें आव नवनो संबंध हे तेमां
पहेले नर्वे हुं धननामे राजा हतो तेवारे ए महारी धनवती नामे राणी हती, बीजा नवमां
वेहु जण पहेले देवलोकें देवपणे उपन्यां, त्रीजे नवे देवलोकथी चवीने हुं चित्रगतिनामा वि
द्याधरराजा थयो तेवारे ए रत्नवती नामे महारी स्त्री अह, चोथा नवमां वझे जण चोथे देव
लोके गया, पांचमे नर्वे देवलोकथी चवी हुं अपराजित नामे राजा थयो तेवारे ए प्रियमती
नामे महारी राणी अह, लठे नवे वेहु जण अग्निधारमे देवलोकें देवता थयां, सातमा नवमां
हुं शंखनामे राजा थयो तेवारे ए सोमवती एवे नामे, महारी राणी अह, आवमे नवे अमे बेहु
अपराजित नामा अनुत्तर विमाने देवतां पणे जाइ उपन्यां तिहांथी चवीने नवमां नवमां हुं
नेमि थयो अने ए राजीमती अह ए रीते नव नव संबंधि वार्त्ता कही संजलावीने जगवाने ति

रणीश नद्दी एम कद्दी वली निरनारजीने कद्देवा लागी के दे निरनार सुजने त्यागीने नेमजी जो ताहारी पासो आवे तो तुं एने पेसवा आपीश नद्दी वली एवो जलंनो आपुजे के तुं अवलाने डःखणी करीने कां आव्यो अप्पवा राजजळ्ही बोडी दीधी तो जाणुं जे एतो त्यागवावाळानी रीती जे इत्यादिक विकल्प करती, शीज पाजती थकी पोताना पित्ताना घरमां रद्दे जे एवामां रथनेमि राजीमतीने कद्देवा लाग्यो के नेमजीथें तुजने परणी नद्दी अने हुं नेमजीनो जाइ तुं माटे हवे तुं मनेज परण तेवारे राजीमती बोली अरे वमेळा आहारने खावानी तुं छुं चाहना राखे जे ? हुं तो एक श्रीनेमीश्वर विना बीजानी चाहना करती नथी एवुं सांजली रथनेमि विजखो थइ बेशी रह्यो ॥ हवे अरिदंत श्रीअरिष्टनेमि तोरणथी पाढा फरी घरे आव्या बधा मली जणजे वर्षे कुमाररावस्थायें घरमां रह्या पढी लोकांतिक देवो आवी बोव्या दे प्रभु ! धर्म प्रवर्त्तावो नेमिनाथ स्वामीथें अवधि ज्ञानथी पोताने दीक्षानो अवसर जाणी वरसी दान देवा मांजुं ॥ १ ७ २ ॥ ॥ हवे आ वर्षीकाज्जो पद्देजो मद्दीनो, बीछुं पखवाडियुं, आवणछुदि जठने दिवसे पद्देजा पद्दोरथी पूर्वदिनमां अर्थात् मध्यान्ह पद्देजां, उत्तर कुरानामा पाजखीमां बेशी ते पाजखी देव तथा मनुष्ये जपाडी यावत् दारिका नगरीनी वचमांथी थइने जिहां रेवत नामा ज्ञान जे तिहां आवीने अशोक वृक्षनी नीचे पाजखीमांथी उत्तरीने, पोताना दाखथी सर्व घरेणा अलंकार उत्तरीने, पांच सुष्ठि लोच करीने, जठ नक्त पाणिरहित एटले चवविहारा बे जपवासे, चित्रा नक्षत्रे चंडमानो योग ह्योते जते, एक देवड्य वख जइने एक हजार पुरुषोनी साथे दीक्षा लीधी, घर त्यागीने साधुपणुं अंगीकार कीहुं ॥ १ ७ ३ ॥ ॥ अरिदंत अरिष्टनेमि चोपन राजी सुधी काया वोसरावी यावत्

ચિત્ર દંડ

जीमती धरणी हली पढी हूए एकै सचेतन थइ तेवारें मुखयकी बोली के है है है प्रभु तमें हर्षस्थानके ए रयो विषवाइ उपजाब्यो ? एम कहेती हार जोडती, वलय मोडती आन रण जांजती, वख मंजती, किंकलीकलाप जोडती, मस्तक फोडती, कुंतलकलाप रोजती, नूमि जोडती, सांजन बाष्पजलें नूमि सींचती, सखीजन अपमानती, जेम थोडा पाणी मांहे माबली टलवले तेम विकल थाती, विरहमाती, हूए रोवे, हूए जोवे, हूए आक्रंद करे, हूए नीसास नरे, हूए मूँछे, हूए बूजे, हूए पूंजे, हूए न सूजे, वली अनेक उलंजा पूर्वक वचन कहेवे के ह्वा याववकुलदिनकर, ह्वा करुणासागर, है शरणागतवत्सल, हुं अबजाने एम एकली मूकवी तुमने न बटे, जो सर्वजग जीवनी क्या पालो जो तो मुज उपर कां क्या न आली, माटे अरे निशुर निर्लङ्क हैजातने प्रभु मूकी गया तो हवे तुं शतसर्वन कां नथी आतो ? हवे तुं रयो लाहो लइश एवा राजीमतीना विजाप सांजली सखीवर्गी, सज्जनवर्गी, मातापितादिक कं हेवा लाज्या के ए निस्पृहि हुं रयो राग करवो तुं एटजा विजाप शावास्ते करे वे तहारो कांइ विवाह थयो नथी माटे ए कालो कुरूपो वर गयो तो हुं थयुं ताहारे वली बीजो रूपवान वर मजसो माटे हवे अन्य उत्तम वर वरो तेवारें राजीमती बोली ए वचन सांजलवा थोय नहिं, तमे एवा वचन मुजने म कहो, महारे तो श्रीनेमिनाथना चरणहुं शरण हे, काली तो कस्तुरी पण थाय हे ते शरणवान हे माटे तैहुं मूख थयुं थाय हे अने जे सपेत लसण थाय हे ते निरशुणी हे माटे तेनो कोइ नाव पण पूढतो नथी तो ए प्रभुजीयें मारो ह्वाथ न साह्यो पण हुं एनो ह्वाथ महारे माथे मूकावीश ए प्रभुने नामे हुं सौनायवती हुं माटे जो एये मुजने नही परणी तो हुं एनी चेली थइने एनी पढवाडे फरीश पण बीजो वर प

कमल उद्वग्ध्यां, मनना मनोरथ रूप वेली प्रसरति हवी ॥ ॥ एवामां राजीमतीनी ज
 मणी ध्यांख फुरकी तेवारें शोच करवा लागी अने जाणुं जे सर्वथा प्रचुनो संयोग न मळे,
 पढी सरवी प्रत्ये कदेवा लागी के मद्दारी जमणो अंग फुरके जे ते सांजली सरवी बोली हुं
 मंगलमां अपमंगल कां बोले जे एवामां प्रचुर्यें पण तोरणें अवातां थकां मर्गमां चतुष्पदा
 दिक जीवें नखां वाडा दीठां तथा पंखीयें नरेला पांजरा दीठां तथा घणा जलचर जीव पा
 णीविना वंचा वंचा कुणी रहा जे तथा थलचरमां हरिण, सांबर, रोज, गेटा, मेंढा, ससला,
 प्रमुख अनेक जातिना जीव तथा खेचरमां कूर्कुट, तीतर, मोर, सारसना जोडला, राजहंस,
 कोयल, बगलां, खडा, इत्यादिक जीवो एकठा कखां जे, तेनी पोकार सांजली तथा एवामां एक
 हरिण अने हरिणली कोटें कोट नरावी विलाप करतां प्रचुने विनति करे जे के हे प्रच ! अ
 मने आ कष्टमांद्देयी जगार, अमे कांड अपराध कीथो नथी, तुणखला मुखे दीये जैयें, हे अनाथ
 नाथ ! प्रच, राख राख. ते जोइ थीनेमिहुंमरे हस्ति मावतकने पूढहुं के ए जीवोने शे कारणे री
 की राख्या जे, तेवारें मावत बोळो हुमारा विवाह गोरव नोजनार्थे राख्या जे ते सांजली प्रच
 बोळ्या धिक् धिक् ए विवाहें सखुं मने आ नरकना मूलरूप विवाह जोतो नथी प्रच दीनद
 घाज सर्व जीवायोनीने जोडावी हस्तिथकी जतरी रथें वेसी पाढा वढ्या, तेवारें थीसमुखि
 जय राजा, शिवा देवी राणी, कल्याणामुदेव, अने वलनक्षप्रमुख लक्ष्मणकुलकोडि थादव रथ
 अटकाववाने आडा फखा परंतु प्रच कोइना वाखा वढ्या नही अने एहुं बोळ्या के आ सर्व
 जीवो वंधनमां बांधां थका मद्दाडःख देखे जे तेम हुं वंधाव नही अने संसारमां पण रहुं
 नही. हाथीज वाघे जाव्या न जाय, तिहां जायरे जाय थादव राय ॥ एवी वाची सांजली रा

चित्र ६७

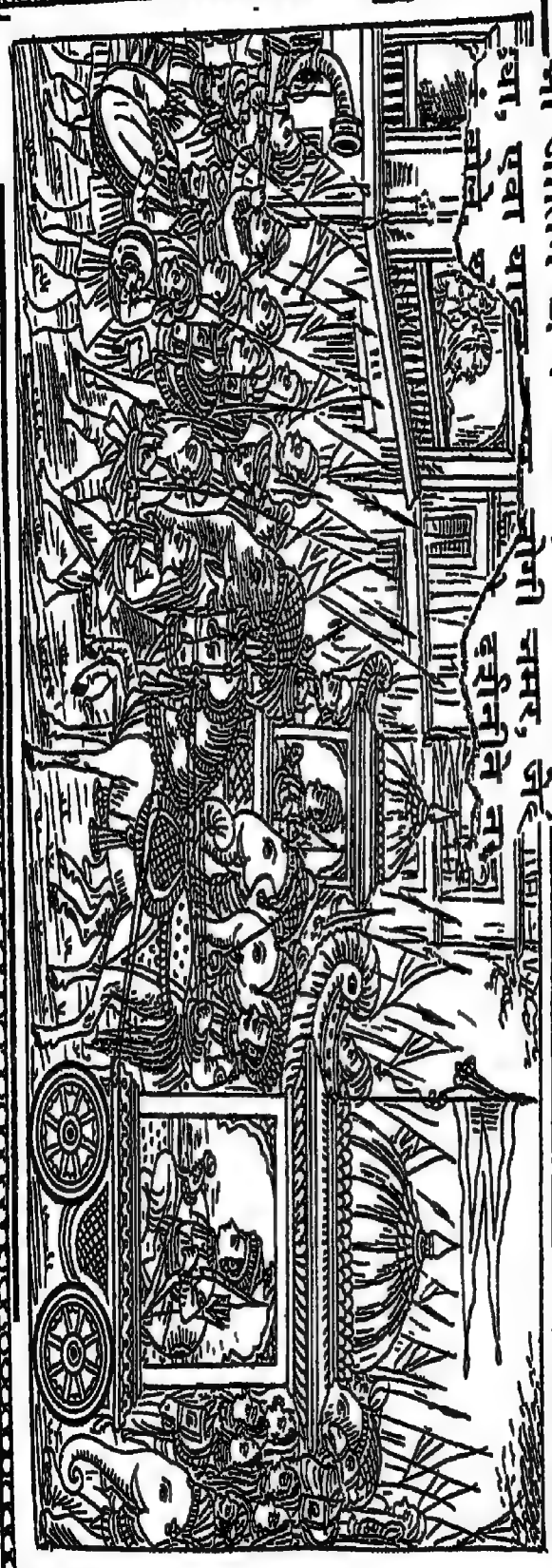

भोजन आपुवा माडे एकठा करेदा चहुष्पद जीवो तथा पांजराभां रवेला पक्षीभ्यो तेमने भगवान् बूटा करी सुकेले-

अमूलक वस्त्र पहरेावीं, सकल सयुगार करावी, आंख आंजी, मुख मांजी, स्तिर धाखो खूप, शोनें सुरूप, आखो गजराज, सुवर्णमय साज, मेघाभंवर तत्र, प्रतिष्ठयो पवित्र, चढयो वर राज, जाणो इंद्रमहाराज, के मूर्तिवंतो कामराज, शोना समाज, पसखो तूर्यमंगलनिनाद, गढ गह्यो स्त्रीजनसाद, आकाशे अनेक देव देवांगना इंद्र इंद्राणी रंजा अपस्सरा आवे, मनने नावे, किन्नरी गीत गाये, सरस्वती वीणा वाये, तूंवर गंधर्व नाचे, सड्ड मन साचे, कण्ठ बल नड्ड दयो दशार उमावे, जीर्ण डुर्गे जणी जान आवे, जेम ज्येष्ठमास उद्दान, साजन जनने अधिको मान, याचक जनने देतां दान, डुव धवल मंगल उच्चार, आवीड वर तोरण बार, जोये जोवणहार, धन्य धन्य राजीमती नार, जेणीये वर लाथो श्रीनेमिकुमार, हवे राजीमती गवाहमां बेठी धकी सखीयोने कहे हे के महारो नर्तार कहेवो हे तेवारे सखीयो बोली आ हाथी उ पर बेठा धका महाक्रुद्धिसहित चाढा आवे हे ते नेमजी हे तेवारे प्रखुनुं रूप देखी मोह पामीने विचारवा लागी के महारो महोदो जाग्योदय यहुं जे नेमजी जेवो वर आवीने सुने परणहो एम विचारती चंज्ञानना, मृगलोचना सखीसहित वार्त्ता करतां सखीये कहुं के, ए वर सर्वशुणसंपूर्य हे पण एक अवशुण ए हे जे एहुं श्यामवर्ण हे, वरतो गौरो जोइये, राजीमती बोली एतो दूधमांहेथी पूरा काढवा मांनया श्यामवस्तु मांहे, तो घणो शुण हे, नमि, चित्रा वेजी, अंगार, कस्तूरी, मेघ, कीकी, केश, कशोटीडुं पाषाण, मरुती, रात्रि, इत्यादिक वस्तु श्याम होय हे ते जगतमां नजी कहेवाय हे तथा धोली वस्तु कपूर हे, तेने मरी अंगाराहुं मेज हे, चित्रा ने रोहिणी श्याम होय तो शोने, निःकेवल गौर तो छुण, अस्थि, हिम, स्वेत कुष्ठ, एमां हे हुं वखाणवा धोण्य हे ? श्यामले वरणे वरप्रशंस्य देखी लोचन अमीय नराणी, क्रुद्ध

मर वंडप्रना जातिने झश्वे चढ्या, महानेमिप्रमुख पन्नर लाख कुमर अग्नि पंथा जातिने
 झश्वे चढ्या, एवा यादव कुमर, नोणी नमर, जेहना जाणीता-कुल, नाजानुं बल, आगलशी
 चाले, थोडुं बोले, थोडुं राकुरने नमे, दर्शनीने नमे, परनारी सद्दोदर, वाचा अविचल, श
 रणागत साधार, स्वर वीर दातार, फुंफार रणांगण धीर, रिपुक्रदय दल सीर, कसबोद गर
 काव, केशरीए पागे, लीधीए वागे, कांधाल, मूढाल, जलनला नूपाल, आवे उमहां, पंथे
 वहां, बली बे कोडी सेजवाला, चोरशी कोडी खी गीत गान करे, उपन्न कोडी अलंब धजा,
 बार कोडी नाट विरुदावली बोले, बार कोडी सुरवासन पालखी, पन्नर लाख खचर इव्ये
 नखा, त्राण लाख श्रीबन्न, बेतालीश लाख रख, त्राण कोडि चामर दळे, पंसी लाख नीसान
 वाजे, सत्तर लाख ढोल वाजे, बहु कोडी नेरी वाजे, नव लाख मादल वाजे, पीस्तालीश
 कोडी बडीदार, शाठ कोडी सुरदीया, वडवडा वदीया, मंजीश्वर प्रधान, कदिये केता अग्नि
 धान, नवाणु कोडी सामान्य बहिल, थद इम जाननी बहिल पहिल, हवे वर राजाने सर्वो
 षधिनीरे करावुं खान, जजुआवुं विजोषे वान, मातार्ये जालस्थले कीधो तिलक, अकृतनो
 प्रतिष्ठयो उपर पदक, नव कोडीनो मुकुट, पच्चाश कोडीनो नवग्रहो, बार कोडीना बे कुंभल,
 अडतालीश कोडीनुं रत्ने जडित तिलक, पच्चीश कोडीनी मुद्रिका, पच्चीश कोडीना अनेक रत्न
 जडित हार, बे लाख कोडीनी रत्नजडीत शांकली, जनोइनी पेरे पदेरे, पन्नर कोडीनी चंप
 कलि, देवदत्त अमुलिक पागडी, पच्चीश लाख कोडीनी कबाई, एकाणुं कोडीना बे बहिरखां,
 पीस्तालीश कोडीना बे बाछुबंध, सत्तावीश लाखनो कणदोरो, पच्चीश कोडीनो रत्नजडित कणो,
 त्रीश कोडीनी वाणही पगरखां, बहु कोडीनो अनेकरत्नजडित श्रीफल रूप फूलदंडो,

ના જાતિને હ્યથે વઢયા, મહાનેમિપ્રસુરદ
 ડ્યા, એવા યાદુરુપ નોગી નમર, જેદ

ए स्त्रीज साधे ते बली श्यो वचनविचार करवो एम चिति द्वा ना कांइ न कही, तेवारे स्त्रीज कहेवालाणी के मान्यो मान्यो विवाह, सहुने श्यो जबाह, श्रीसमुद् विजय शिवादेवी राणीने तिलीताल, आपे वधामणी जजमाल ॥ हवे श्रीकृष्ण नरिंद, मनने आपांद, जयसेन राजान, पासे बहुमान, मागे राजीमती कन्या, सतीशिरोमणि धन्या, जयसेन पनये सवले साज, इहां आपो ते वरराज, तो देजं कन्या तास, जग विस्तरे जस वास ॥ हवे समुद् विजय राजा, शिवादेवी राणी ज्योतपी कोष्टुकना मुखश। आवण सुदि ठठठुं लगन जाणी, बांटे वधामणी, तेडावे सगासणीजा जणी, मांमे मोहोटो आमंवर, धवल मंगल गये घर घर, पोषे जल जले पकवान, छुगते चलावे जान ॥ तद्यथा ॥ शोल हजार मुकुटबद्ध जत्राधिपति राजान, वेतालीश लाख हस्ती ऐरावतसमान ॥ वेतालीश लाख घोडा, सुवर्ण साजतेने स जोडा ॥ वेतालीश लाख रथ, शोना पामता पथ, झडतालीश कोडी पायक, शत्रुदल घा यक, नव कोडी सामान्य तुरंगम, एक एकथी अनोपम ॥ ठठु कोडी चिराकदार, नव कोडी लगलियादार ॥ बार कोडी वाजिज वाजे, शंवर गाजे, सांवकुमरप्रमुख शाव सहस्त्र इर्दित कुमर ते ॥ रसीक जातिने घोडे चढ्या, प्रद्युम्नप्रमुख पंचोतेर सहस्त्र कुमर मद्धाधीर ते हयरेवा जालिने श्यो आरूढ शय तिने श्यो वीरप्रमुख स

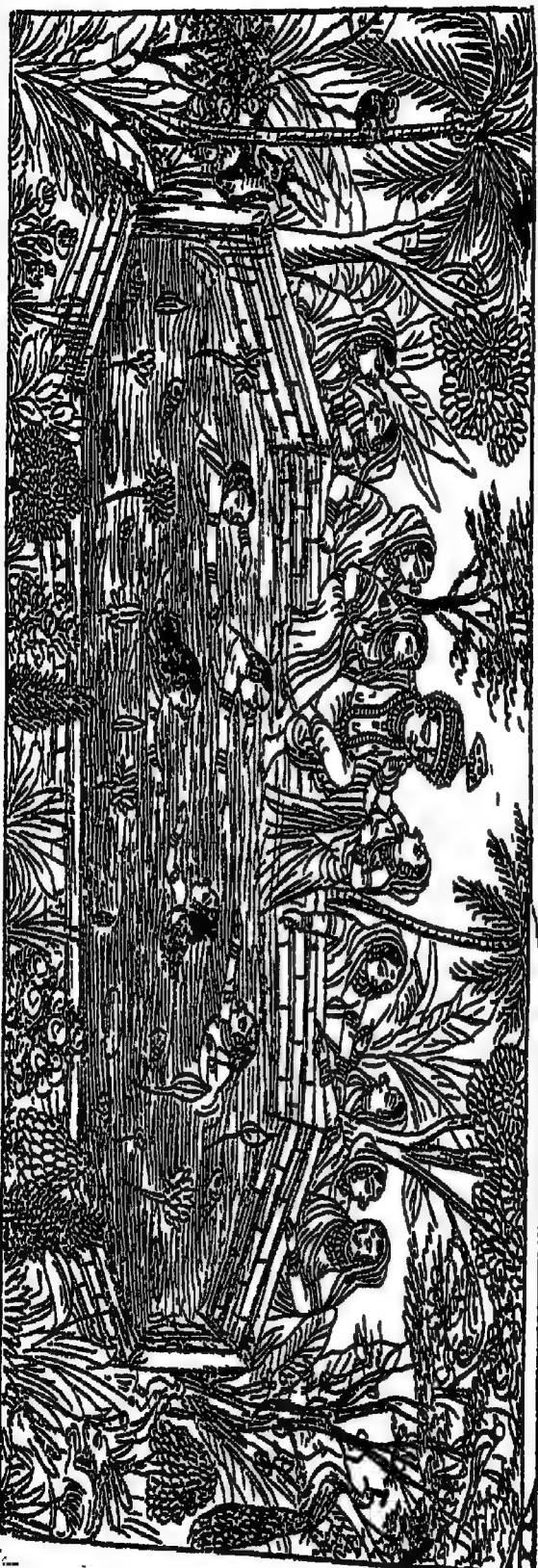
रचंडप्रमुख
कुमर रेवाधर
मनेमिप्रमुख

त पाणी पंथा जाडिने तुरंगे चढ्या, म्हाछु
प्रमुख-मुद् विजयजी
तेणे पण खुसीथी
मांन्यो परणवा माटे

[illegible]

चित्र ६

रक्षा कृते जान

नेमीश्वर अगवान् वसंत कीदा करवा गया नेनुं चित्र.

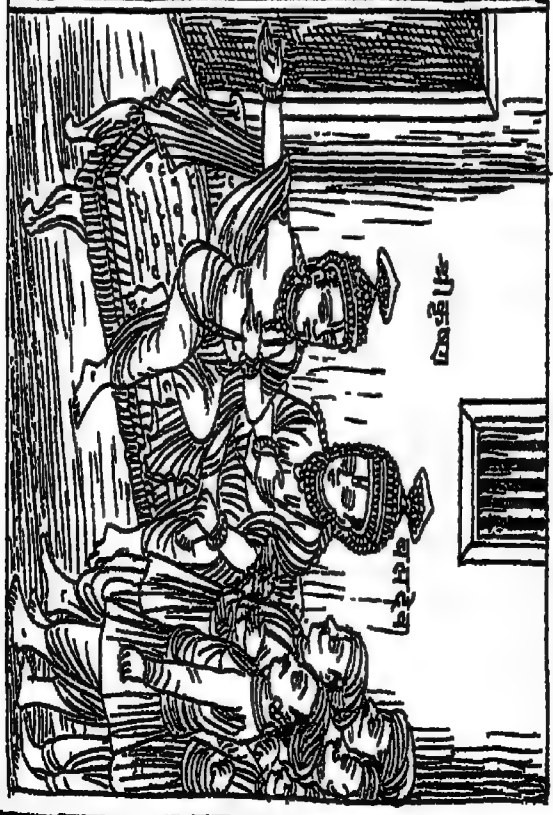
कृष्णजी हर्ष पामी पोताने घरे पोहोता हवे एक दिवस शिवादेवीजीये नेमिहुमरने निराणी जाणीने गोपीयोने नजामण करी के तसे वसंत रमवाने माटे नेमीश्वरने तेढी जाउ अने एने जेम तेम सराणी करी विवाह करवानो मनावो तेवारे सत्यनामाप्रमुख सोल हजार गो पीयो मळीने श्रीनेमीश्वरने सहस्त्रात्र वनमां लइ जइ विचित्र प्रकारना वंचनो कहेवा लांगी तिहां एक बोली तमे शामाटे परणता नथी तमारो नाइ श्रीकृष्ण सोल हजार स्त्रीयो परण्यो हे अने तसे एकं पण परणता नथी तेहुं कारण थुं? तेवारे बीजी बोली हे नजाम पुरुष! आवी रीते युवानपथुं कां फोकट गमावो हो, परणवामां घणी मजा हे, जीजी बोली परण्यविना मोह पण जइ शक्यो नही, केमके कृष्णादिक तीर्थंकर पण सर्व परणीने मोह गया हे तो वली तमे ते कांड नवां मोह जवावाला थया हो, एक बोली एतो मोह्यो थयो परणीने थुं करयो, सत्यनामा बोली जो नही माने तो एनो पढो पकडो, तेवारे लक्ष्मणा बोली ए पुज्य हे माटे एनी साथे जबरान करवी नही, पण परणहुं तो अवश्य जोइयेज, वली सत्यनामाजी बोली एनी पासे कांड सामर्थ्य नथी कारणके जो स्त्री परणे तो तेने पाजवानुं काम सुहकेल हे ते एनाथी बनी शके नही तथापि जो परणी जेवो तो सोल हजारने एनो नाइ पाजे हे तेनी साथे एक एनी पण पाजवो एवी वातो सांजलीने नेमिनाथजी कांडक हस्या तेवारे सर्व गोपीयो ताळोटां आपीने बोलवा लागी जे एणे विवाह मान्यो, मातापितार्ये पण जाणुं जे विवाह मान्य कखो एहुं समजीने शिवादेवीना कहेवाथी श्रीकृष्ण तथा समुद्रविजयजी प्रमुख राजार्ये अभसेन राजाने घरे जइने राजीमती कन्यानी मागणी करी तेणे पण खुस्तीथी कहुं के सुखेथी परणावो पढी बेहु जगाये विवाहने गज्जोत्तम थवा मांझो परणावा माटे

सर्वे मूर्धेगीत जेवा थइ गया, सर्वे बीक पामर्वा लाग्या, श्रीकृष्ण, बलनइ, कंपता हवा अपने
 नयाकुल थया थका चिंतववा लाग्या जे आ ते कोण बलवंत हे ? के जेथें सर्वे पृथ्वी ह्योन
 पमाडी एवी रीतें तेमने कांइ पण जंप न आब्यो, तेथी तरत तिहां आब्या अपने पूजा करी, ते
 वारे सर्वे बोध्या जे श्रीअरिष्टनेमि कुमारनो ए बल हे, ते सांजली चमत्कार पाम्या पढी श्री
 कृष्णें कह्युं के हे जाइ ! आपणो बलपरीक्षा करीयें, तो वंछित शीजे तेवारे नेमिहुमर बोध्या
 के जे नूमि झुंजनादिक बाह्य खेज करहुं, ते उत्तम नरने योग्य नही, माटे माहोमाहे एकेकनी
 नूजावालीने बलपरीक्षा करियें, ते वचन श्रीकृष्णो प्रमाण करी पोतानी नूजा लंबावीने कह्युं
 के, आ महारी बाह नमाडो तेवारे नेमिहुमारे कमजनाजनी येरे एक आशुलीयें श्रीकृष्णनी
 बाह नमावी दीधी पढी श्रीनेमिहुमारे पोतानी बाह लंबावी तिहां कृष्ण पणुं बल करी वान
 रनी येरे वजनीने हिंच्या तेवारे श्रीनेमिहुमर बोध्या के हे कृष्णजी ! तमोने माता देवकीयें
 पाजये पोढाडीने रमाब्बा नही, ते माटे हवे हुं तमने हिंचोबुं, एम कहीने श्रीकृष्णने हिं
 मोलानी माफक हिंचोब्या एरीतें जेम जुगारी दाव हारे, तेम कृष्ण हारी गया एहुं जोइने
 बलनइजी बोध्या के हे जाइ जमरने नारे तरुशारवा नमे नही, पढी कृष्ण तथा बलनइजी
 चिंतातुर थका चिंतवे हे के ए पितराइ जाइ आपणायी अधिक बलवान हे माटे आपणुं
 सर्वे राज्य लइ मुकनो कीडी तीतर न्याय करनो एटलामां आकाशो देव वाणी थइ के अहो
 कृष्ण वासुदेव तमे चिंता म करयो एतो नेमीश्वर जगवान, बाल ब्रह्मचारी, बावीशमां तीक्ष्ण
 कर एहुं अशुजी बल हे तथापि तमारी राज्य छेवानी एने गरज नथी अपने खी परणवानी
 पण गरज नथी ए तो परण्या विनाज संसारनो त्याग करी दिक्ता छेयो. ए वचन सांजली

विजय दूध

विभीषणर भगवान्
आरु ध राजा ना

श्री कृष्ण

बालदेव

ति करवा लाग्यो, के महाराज ! ए अज्ञानी देव बे ते आपना अर्नंत बलने हुं जाये ? ते वारे जगवाने कृपा करीने देवताने बोडी भूक्यो पढी ते देवतार्ये महोटा महोत्सव सहित श्री कृष्णादिकने द्वारिकामां मोकली दीधा पोते जगवानने नमीने पोताने स्थानके गयो. हवे अत्रु क्रमे श्रीनेमीश्वर जगवान त्रयसे वर्षना थया पण परणवानी इहा राखे नही तेवारे शिवादेवी जीये कहूं के है पुत्र ! तुं एक विवाह करीने महारा मनोरथ पूरण कर तेवारे जगवान बोधा है माताजी ! कोइ महारा योग्य कन्या हजो तो हुं परणीश ते बात सांजली माताजी मौन धारण करी रह्यां हवे श्रीसमुद्रविजयकुलसणगर, शिवादेवी मात महार, एक दंन नेमि, बीजा हवनेमि, जीजा अतिनेमि, चोथा अरिष्टनेमि अने पांचमां रहनेमि ए पांच कुमार मांदेला श्रीअरिष्टनेमि कुमार ते लघुवय सरखा सरखी जोडि, मनतणे कोडि, घणा कुमार परवखा लीजार्ये रमता जमता श्रीकृष्णनी आशुध शालार्ये आष्या, आशुध जोवा लाग्या, तेवारे रक्षपाल बोव्यो तमे लघु बालक बे, माटे अलगा रहो, एनो रूपरी करवो पण दो हिजो बे, लोकरोडे बाश न पीवाय, महोदुं कार्य ते महोटायाज थाय, ते न सांजलतां श्रीअरिष्टनेमि कुमारें श्रीकृष्णना चक्रने उपाडी कुंजारना चक्रनी पेरे नमाव्युं तथा सारंग धनुष्य उपाडीने तेने कमलना नालनी पेरे नमाव्युं तथा कौमोदकी नामें गदाने लाकडीनी पेरे उपाडीने पोताना खांधा उपर राखी हवे जेवारे पांचजन्य राख धुखो तेवारे तेनो शब्द सांजलीने त्रय खवन कंप्या, पर्वतना शृंग वूटी वूटीने पडवा लाग्या, समुद्रजल उहजता हवा, हस्ती सुरंगमादिकना बंधन वूटी पड्या तैथी सर्व जानी गया, लोक सर्व बहेरा षड गया, धरती धूजवा लागी, नगरनो कोट पण धूज्यो, समुद्र उहव्यो, दिगंजनास पाष्या, यादव

नह्नी मानतो थको गिरनार पर्वत उपर आव्यो तेणें त्यां सुरंधरा नामें नवीन नगर वसाव्युं
 तेमां तें देवता पोते आवीने मनुष्यवुं रूप धारण करीने रह्यो अने दारिका नगरीना रई
 नारा लोकोने नित्यप्रत्ये घणुंज डःख देवा लाग्यो, उपड्व करवा लाग्यो, ए वात सांजली
 ने मद्दा अग्निमाननो धरनार एवो अनादृष्टि ते देवने पकडवा सारुं गिरनारनी उपर ते देवे
 वसावेला नगरनी उपर चडी आव्यो, तेने देवतार्ये देव मायार्ये करी जीती लीथो अने
 बांधीने पोताना नगरमां लइ गयो, ए वात सांजलीने समुद्रविजयजी तेनी साथे लडवाने
 माटे जवाने तयार थया तेवारें राम कण्व बे नाइवए समुद्रविजयने वज्यो, अने पोते
 लडाई करवा सारु गया तेने पण देवतार्ये दरावीने पोतानां नगरमां लइ जइ बंदीखानामां
 नारवी दीधा, तेवारें दारिकामां दालकळोल थइ रह्यो अने लोको कदेवा लाग्या के राम कण्व
 बे नाइव द्दारी गया तो द्दवे आपणी रक्ता कोण करी शक्यो? तयार पढी सत्यनामाजी प्रमुख
 खीज्ये जइ श्रीनेमनाथजीने कथुं के तमे अनंत बली ठतां तमारा नाइवने शत्रु डःख आपे
 ठे तो एथी तमारी लाज जाय ठे तेवारे नेमीश्वर जगवान एकला रखमां बेथीने शत्रुना न
 गरने चारे बाजु रख फेरव्यो तेथी कांगरासहित सर्वे कोट पडी गयो तेवारे देवें सिंद विजुव्या
 ते जोइ नेमिनार्ये धनुष्यनो टंकारव करीने सर्वे सिंदोने जगावी दीधा तेवारे देवतार्ये अं
 धकार करी मूक्यो, जगवाने ज्योतवालो बाण मूकीने अंधकारनो नाश कखो, तेवारें देव
 तार्ये मेघ वरसाव्यो, जगवाने वायरो चलावीने मेघने दूर कखो, तेवारे देवतार्ये अंगरानो व
 र्षाव वरसाव्यो, तेने जगवाने पाणीथी बुज्यावी नारव्यो, पढी जगवाने मोद बाण मूक्युं तेथी
 सर्वे शत्रु मूर्छा खाइने पडी गया, मद्दाडःखी थया, तेवारें इंदमदाराज तिदां आवीने विनं

નાથ સ્વામીયે સંધ્યામ કસ્યો વલી ફંદ્ર મહારાજે માતલી નામા સારથી સહિત રથ મોકલ્યો તેના ઉપર ચઢીને નેમિનાથજીયે શંખ વજાવ્યો તેથી જરાસંધની સેના શિથિલ થઇ ગઇ, અને ત્રણ દિવસ શ્રીશંખેશ્વર પાર્શ્વનાથની મૂર્તિનો ન્હવણ પોતાની સેનામાં શ્રીકૃષ્ણે ઢાંટયું તેથી શ્રીકૃષ્ણજીની સેના સજ્જ થઇ હેવટ કોઇ પણ રીતે શ્રીકૃષ્ણને જીતવાનો ઝપાથ જરાસંધને સૂઝ્યો નહીં તેવારે શ્રીકૃષ્ણને મારવા સારુ જરાસંધે પોતાનું ચક્ર તેના ઉપર ચલાવ્યું તેથી કાંઈ શ્રીકૃષ્ણનું બગાડયું નહીં પણ ઝલટું તે ચક્ર શ્રીકૃષ્ણે જરાસંધ ઉપર ચલાવ્યું તેણે તેમના હાથમાં ધ્યાવી બેઠું પલી તેજ ચક્ર લઇ શ્રીકૃષ્ણે જરાસંધ ઉપર ચલાવ્યું તેણે જરાસંધનું મસ્તક હેવી નાસ્વ્યું તે વચ્ચત દેવતાડ આકાશમાં દેવહંડની વગાડીને બોલ્યા ડે શ્રીકૃષ્ણ ન વમો વાસુદેવ ધયો, તે વાત સંજિલી સમસ્ત જરાસંધની સેના ધ્યાવીને શ્રીકૃષ્ણજીની સેવા માં હાજર થઇ પલી શ્રીકૃષ્ણ દારિકામાં ધ્યાવ્યા સુધ સમાધિમા ત્રણ રત્નનું રાજ્ય યોગવતા તિહાં રહ્યા હે બહોતેર કુલકોડી યાદવ દારિકામાં રહે હે અને સાઠ કુલકોડી યાદવો દારિકાની બાહેર રહે હે તથા મહાપુરુષ સસુહવિજયાદિક દ્વેષે દસાર તથા બલદેવાદિક પાંચ મહાવીર ઇટલે મહોટા યોધા, તેમજ ઝયસેનાદિક સોલ હજાર રાજાડ તથા પ્રદુષ્પાદિક સાઠા ત્રણકોડ કુમર તથા સાંબાદિક સોલ હજાર હર્ષીત કુમર અને વીરસેન પ્રમુધ્વ એકવીશ હજાર વીર તથા મહાસેનપ્રમુધ્વ ઉપન્ન હજાર બલવંત રાજાડ એ સર્વ દારિકામાં વસે હે. વલી રુકિમણીપ્રમુધ્વ વન્નીશ હજાર રાણીડ તથા અનંગસેના પ્રમુધ્વ અનેક ગણિકાડ એવા પરિવાર સહિત પરવસ્યો થકો મહોટું રાજ્ય શ્રીકૃષ્ણજી કરે હે. એવા અવસરમાં ફંદ્રમહારાજે શ્રીનેમિનાથજીના બલની પ્રશંસા કરી તેવારે તે સન્ધ્યામાં કોઇ મિથ્યાલી દેવ ફંદ્રમહારાજના વચનને

लेवावाला पण कोइ आवा शहरमां निकल्या नही अर्ने दारिकामां यादवो वसे ठे ते महा
 सुखी ठे एवीरीते दारिका नगरीनी प्रहांसा जरासंधे सांजलीने विचायुं के महारा बैरी हज्जी
 लगण जीवता ठे माटे हवे एनो नाश करु, एम चिंतवी सेना लइ शुद्ध करवा चाढ्यो एवामां
 नारद ऋषीयें जइ श्रीकृष्णने कहुं के तमारे चेतहुं होय तो चेतजो जरासंध तमारा उपर
 बडी आवे ठे ते सांजली श्रीकृष्ण पण सेना तयार करी लइवाने तेनी सामे चाढ्या तेथे
 पंचासरा गामनी पासे आवी पडाव दीधो मुकाम कहुं अने जरासंधहुं लइकर पण पंचा
 सरा गामथी चार योजना दूर आवी पोहोच्यु तेमां जरासंधहुं लइकर चक्रव्यूहना न्यायथी
 अने श्रीकृष्णहुं लइकर गरुडव्यूहना न्यायथी एवा आकारे आवी पडाव दीधो ते बेहु ल
 इकरने मांदोमांदे मढोदुं शुद्ध थयुं लाखो गमे सुन्नटो मरल पाम्या ठे इत्यादि विरोध अथि
 कार श्रीनेमिनाथचरित्रादि अनेक ग्रंथोथी जाणी लेवो, आंदी ग्रंथगौरवना नयथी लखता
 नथी हवे ते बेहु तरफवाला सुन्नटोनी लडाइ चाततां श्रीकृष्णने जीतवो आपणने कवण
 थइ पडवो एहुं जरासंधे विचारीने कोइ उपाय न खजतां जरा नामे एक बाण हतो ते श्री
 कृष्णनी सेना उपर नारव्यो तेथी श्रीकृष्णनी सर्व सेना मुखे लोही वमती मूर्छी पामी नइ,
 तेवारे श्रीनेमिनाथजीना कहेवाथी श्रीकृष्णे अछम तप करी धरयोइने आराध्यो धरयोइ आ
 वीने आगाभिक तीर्थकर श्रीपार्श्वनाथजीनी प्रतिमा श्रीकृष्णने आपी तिहां मंगल निमित्तें श्री
 कृष्णजीये सुस्थित देवें आपेजो शंख वजाव्यो अने धरयोइ आपेजा बिंबहुं स्थापन कहुं
 तिहां श्रीशंखेश्वर एवे नामें तीर्थ थयुं ते आज लगण मोछुद ठे कोइक आचार्य वली एम
 पण कहे ठे के श्रीकृष्णजी त्रय दिवस उपवास करी बेठा ते त्रय दिवस पर्यंत श्रीनेमि

ચિત્ર દર્શ

ધરણીદ

શ્રીકૃષ્ણ

શ્રીકૃષ્ણ અને જારા સંપર્કનું ચિત્ર

यादवो सर्वे तिद्धांज रहा पढी कृष्ण महाराजें अछम तप करी सुस्थित नामा लवणाधिप
 देवजुं अपराधन कथुं तेषी देवता प्रत्यक्ष आवी उन्नो रह्यो तेनी पासेषी श्रीकृष्णे रहेवाने
 सारु जगा मागी तेवारे देवतार्ये कहुं इंद्रमहाराजने पढीने तमोने जगा आपीक्ष एवुं कहीने
 सुस्थित देवता इंद्र महाराज पासे जइ सर्व वात कही इंद्र धनद नामें जंगरीने मोकव्यो
 तेणे अपावीने बार योजन लांवी अने नव योजन पोहोली एवी एक द्वारिका नगरी बनावी
 तेने फरतो अहार ह्राथ डंचो अने बार ह्राथ जाडो तथा नव ह्राथ पृथ्वीमां डंभो एवो सो
 नानो कोट बनाव्यो ते कोटने रत्नना कांगरार्ये करी शोभित कखो वली ते कोटनी चारे बाछु
 फरती खाइ करी तथा वाडी बाग बगीचाज सहित एवो ते सुंदर कोट बनावी पढी धनर्वे ते
 द्वारिका नगरीमां श्रीकृष्णने वसवानी आझा आपी ते नगरीमां एक सातनूभिवाहुं कल्प
 वृक्षोनी वाडीसहित एवुं घर श्रीकृष्णजीने रहेवा सारु बनावुं वली ते घरनी एक बाछु
 समुद्रविजयादिक दश नाइजने माटे घरो बनाव्यां तथा ते श्रीकृष्णना घरनी बीजो बाछुमां
 वली उग्रसेनजुं घर बनावुं तेनी बाछुमां वली बीजा सर्व नाइजना घर बनाव्यां ते सर्व घरो
 जण द्विचस पर्यंत धन, धान्य, वस्त्र, घरेणा प्रमुख उत्तम वस्तुजंषी जरीने श्रीकृष्णने स्वाधीन
 करी धनद देवता स्वर्गमां पोताने स्थानके भयो हवे सर्व यादवोये मली द्वारिका नगरीमां
 वास कखो तिद्धां यादवोना कुंटुबोनी दुदि यवा लागी ते अमुक्रमे पञ्चाश वर्षनी सुदतमां
 अहार कुलकोडी यादवोमांषी वधीने उपज कुलकोडी यादवोनी वस्ती यह एवा अवसरमां
 राजभृही नगरीमां कोइ रत्नकंबलना व्यापारीज्ये आवीने एवी वात करी के आ नगरीमां
 कोइ माल नखी सखविनानी निर्धन लोकोये करी नरेली ते कारण के अपमारा रत्न कंबलना

तेवारे जीवयशार्थे आशीर्वाद आप्यो अने कहुं के नाइ ताहारं मृत्यु थाय तो नले थाउ पण
 यादवोनो ह्वय करजे ए रीतिं जेम थावानुं ठे तेम जीवयशाना मुखमांथी वचन पण नीकह्वुं
 ह्वे पांचसो नाइजसहित धणी ताकीदधी कालकुमर चढ्यो ते चालतां चालतां जेवारे या
 दवोधी एक दिवसना मुकाम जेटले अंतरे आवी रह्यो एटलामां श्रीनेमीश्वर तीर्थेकर, कृष्ण
 वासुदेव, राम बलदेव बीजा पण वली तझव मोक्षगामी एवा धणा जनो यादवोंना परि
 वारमां ठे तेमना पुण्यना योर्गे खेंची थकी यादवोनी कुलदेवी आवीने यादवोंनुं मुकामं
 तथा कालकुमरजुं मुकाम जे जे स्थानके ह्वुं तेना वचला मथ्यन्नागमां एक पर्वतनी रचना
 करी ते पर्वतना मार्गमां एक चिता सलगामी ते चितानी पासे वली एक मोशीनुं रूप करीने
 कुलदेवी रुदन करती थका बेठी तेने कालकुमरें आवीने पूजहुं के आ चितामां कोण बढ्या
 ठे अने हुं शावास्ते रुदन करे ठे तेवारे कुलदेवी लज करी रोती थकी बोली के हे पुत्र ! का
 लकुमरना नयने लीधे सर्व यादवोंनुं कुंटुंब आ चितामां वली नरम थइ गयुं ठे कोइ पण
 यादव रह्यो नही माटे हुं तेमनी कुलदेवी हुं तो ह्वे मने कोण पूजयो ए कारण माटे मुंजने
 बहु दुःख लाग्युं तेथी रुदन करूं हुं ते वात सांजली कालकुमर पोताना मुखे करेली प्रतिज्ञा
 राखवा माटे धणा सामंत तथा केटलाएक नाइयोसहित तरवार काहाडीने यादवोने मां
 रवा सारं अग्निमां पढ्यो अने वली नरम थइ गयो पढी प्रजाते बाकी रहेजा जरासंधना
 लहकरमांहेजा लोको देवमाया जालीने पाढा फरी राजगृहे जइ जरासंधने सर्व वृत्तांत
 कहुं ह्वे आंही सर्व यादवो मोज मजामां खुशी थया थका पश्चिम समुद्रना तट उपर
 आया तिहां सत्यनामार्थे व्रमरनामा पुत्रजुं जोहुं जणुं तेवारे नैमित्तिकना कहेवा प्रमाणे

चित्र ६१

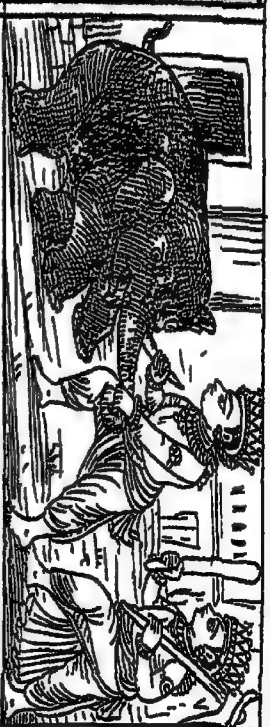

राजा

रानी

राजा

राजा

तैवारे जीवयथार्थे आशीर्वदि आप्यो अने कह्युं के नाइ ताहारुं सुत्तु थाय तो नळे थाउ पण
 यादवोनी दूय करजे ए रीतें जेम थावतुं हे तेम जीवयथाना मुखमांथी वचन पण नीकह्युं
 हवे पांचसो नाइउसहित घणी ताकीदशी कालकुमर चढ्यो ते चालतां चालतां जेवारे या
 दवोथी एक दिवसना मुकाम जेटले अंतरे आवी रह्यो एटलामां श्रीनेमीश्वर तीर्थीकर, कृष्ण
 वासुदेव, राम बलदेव बीजा पण बली तझव मोहगामी एवा घणा जनो यादवोना परि
 वारमां हे तेमना पुण्यना यों खेंची थकी यादवोनी कुलदेवी आवीने यादवोतुं मुकाम
 तथा कालकुमरतुं मुकाम जे जे स्थानके हतुं तेना वचला मध्यनागमां एक पर्वतनी रचना
 करी ते पर्वतना मार्गमां एक चिता सजगावी ते चितानी पासे बली एक मोशीतुं रूप करीने
 कुलदेवी रुदन करती थका बेठी तेने कालकुमरें आवीने पूवतुं के आ चितामां कोण बढ्या
 हे अने तुं शावास्ते रुदन करे हे तेवारे कुलदेवी बल करी रोती थकी बोली के हे पुत्र ! का
 लकुमरना नयने लीधे सर्व यादवोतुं कुंटुंब आ चितामां बली नस्म अइ गयुं हे कोइ पण
 यादव रह्यो नही माटे हुं तेमनी कुलदेवी तुं तो हवे मने कोण पुजवो ए कारण माटे मुजने
 बहु दुःख लाग्युं तेथी रुदन करुं तुं ते वात सांजली कालकुमर पोताना मुखे करेली प्रतिज्ञा
 राखवा माटे घणा सामंत तथा केटलाएक नाइयोसहित तरवार काहाडीने यादवोने मा
 रवा सारुं अग्निमां पढ्यो अने बली नस्म अइ गयो पवी प्रजाते बाकी रहेला जरासंधना
 लक्षकरमांहेला लोको देवमाया जाणीने पाबा फरी राजपुद्दे जइ जरासंधने सर्व वृत्तांत
 कह्युं हवे आंदी सर्व यादवो मोज मजामां खुशी थया थका पश्चिम समुद्रना तट उपर
 आवा तिहां सत्यनामार्थे त्रमरनामा पुत्रतुं जोहुं जणुं तेवारे नैमित्तिकना कदेवा प्रमाणे

चित्र ६१

साथे कंसने दाह देवाशे तमे छुर्ततो स्वरा थुं थाय ठे ? ते सांजली कृष्णजी बोल्या के अरे जारे
 थुं ताराथी थवाहुं ठे एहुं सांजली जीवयशा तिहांथी निकली परबारी राजभट्टमां पोताना
 पिता पासे जइ जघाडे साथे रोवा लागी अने कहुंके ताद्वारा जीवतां यादवोये ताद्वारा
 जमाइने मारी नाख्यो यादव थणा जन्मत्त थया ठे ते सांजली जरासंध बोख्यो हे पुत्रि ! तुं
 थीरज धर जे थवाहुं दहूं ते थहुं दवे ए राम कृष्ण बेहु महारा अपराधी ठे ते बेहुने आवी
 महारे स्वाधीन करी जाशे तोज यादवो महारा राजमां रही शकशे नहीकांतो हुं ए सर्व
 यादवोने मारी नाखीश एवी रीते जीवयशाने दिजासो आपी संतोषी पवो एक सोमनामा
 सामंतने यादवोनी पासे जरासंधें मोकल्यो ते यादवो पासे आवीने समुद्रविजय प्रमुख
 राजाजने कहेवा लाग्यो के हे यादवो ! तमे महारी बात सांजलो के, जे थवावाहुं दहूं ते
 थइ गहुं दवे मात्र एक राम अने बीजो कृष्ण ए बे गोवालीयाना ओकरा ठे तेने बांधीने म
 हारी साथे आपी जरासंध पासे मोकली आपो ए दासोने लीधे तमारा सर्व यादवकुलनो
 दूय करावो नही, ते सांजली समुद्रविजय बोल्या अरे सोम ! तुं समजतो नथी जे एवा
 सुलवान अने बलवंत पुत्रोने मराववाने अर्थे अमे तुजने आपी दइये तो दवे अमे तु-क थया
 ते कैटला एक काल पर्यंत जीवता रहीहुं माटे जे थवाहुं दहरो ते थरो अमे कांड अमारा
 पुत्र आपीहुं नही वली बलनइ बोल्या के अरे सोम तुं पिताजने पासेथी पुत्रने मागता
 लजातो नथी थुं ? अरे दहीतो अमे अमारा एक नाइ मारवाहुं कंस पासेथी वैर लीहुं ठे
 परंतु पांच नाइ बीजा माथा ठे तेहुं वैर छेहुं बाकी रहूं ठे माटे हुं जीववाना चाहना रा
 स्वतो होयतो इहांथी चाख्यो जा नहीकां तने तो हमएाज फल देखाडीश एहुं सांजली सो

मनामा सामंत वीक पामीने जरसंथ पासे गयो पाबलथी यादवो जय पाम्या अका कोष्टिक निमित्तियाने पूबहुं के अमारो जय क्यां थरो ते दिशा अमने बताव तेवारे निमित्तियो बोढ्यो तमारा कुलमां राम अने कण्ठ मद्दापुरुषो हे वली नेमीश्वर जगवान तीर्थकर हे माटे त मारो कोइ रीते बिगाड अवानो नथी परंतु द्वाज तमे कण्ठने राजा करीने पढी पश्चिमदिशायें जाज ते मार्गमां जतां जतां जे स्थानके सत्यनामा, पुत्रहुं जोडहुं प्रसवे ते स्थानके तमारे रही जाहुं तिहां तमारी वृद्धि अवावाली हे पण आही तमारे रहेहुं नही एहुं सांजलीने शौरीपुरथी समुद्रविजय प्रमुख अगीअार कुलकोटी यादव नीकल्या अने मथुराथी उभसेन प्रमुख सात कुलकोटी यादवो एकज अइने सर्वे कुटुंबसहित सोरव वेश तरफ चाल्या द्वावे तिहां सोम नामा सामंतें राजगृह नगरे जइ राजा जरसंथने समान्धार विदित कखा जरा संथ पण सैन्य सज्ज करी यादवो उपर चडाइ करवा तयार थयो, ते वखत जरसंथनो पुत्र कालकुमर बोढ्यो के जो महारं नाम काल हे तो हुं सर्वे यादवोने कालरूप अइ मारी ना रखी जो यादवो आकाशमां उंचा गया द्वावे तो नीसरली मांणीने उपर आकाशमां जइ यादवोनों नाश करीश अने जो यादवोर्यें जमीनमां प्रवेश कखो द्वावे तो जमीन रवोदीने हुं पण प्रवेश करी तेमने मारीश जो पाणीमां यादवोर्यें प्रवेश कखो द्वावे तो हुं पण पाणीमां प्रवेश करी तेमने मारीश तथा जो अग्निमां यादवोर्यें प्रवेश कखो द्वावे तो हुं पण अग्निमां प्रवेश करीने यादवोनों नाश करीश एहुं पण जइ पांचवो जाइयो सहित पिताने नमस्कार करीने कालकुमरे यादवोनी पढवाडे चडाइ करी अने जीवयशाने पण जती वखते कदेवा जाण्यो के महारा वनेवीजीहुं वैर यादवो पासेथी जउं तो महारं नाम काल करी जाणजे

चित्र ६२

जादवजाती रहित

कोसी रुदन करे हैं

जग संधु से न्य

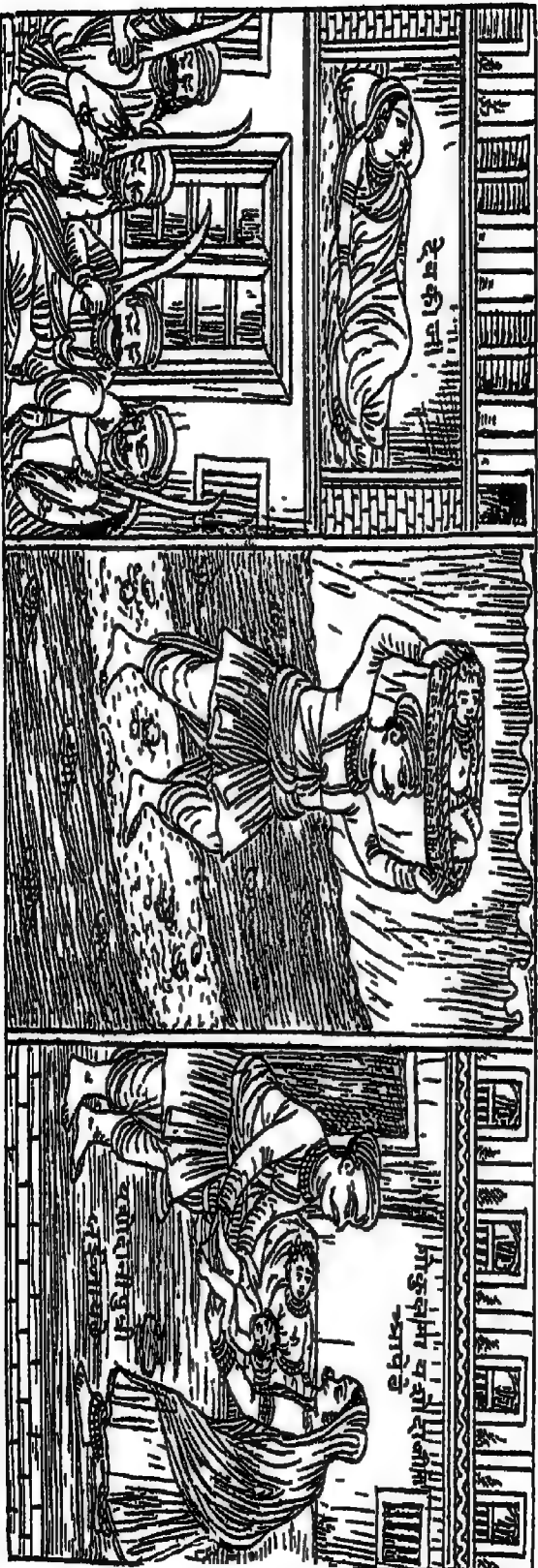
एटलामांतो राम कृष्ण बेड्ड नाइ धया गोवालीयाना तुंदे परवखा सका नगरने बारणे
 आब्या तिहां चंपोत्तर अने पद्मोत्तर ए बे द्वायीये तेमने रोवया तेथी बघा गोवालीया मरवा
 लाग्या पढी बलजन्हि अने कृष्णे मली द्वायीजना दंतोसल जखेडी नाखी द्वायीजने जपाडी
 दूर फेकी दीधा तेथी द्वायीज मरण पाभ्या पढी कृष्ण बलजन्ह बेड्ड जण महने अखाडे
 आब्या तिहां एक राजाने मंच जपरथी नीचे पटकीनें ते मंच जपर बेवा त्यां बलजन्हि श्री
 कृष्णने पोताजुं सर्व कुटुंब वताव्युं वली कंस पण देखाक्यो अने कहुं के ए कंस आपणोज
 बे परंतु छष्ट बे एटलामां कसें पण चाखरमह अने सुष्टिकमह ए बे ने शुद्ध करवा तयार
 कखा अनुक्रमें कृष्णजायें चाखर महने माखो अने बलजन्हि सुष्टिक महने मारी नाख्यो ए
 रीते बेड्ड महने मरण पामेला जोइ कंस क्रोध करीने बोव्यो अरे सुजटो जेणे ए बने सर्पने
 पालण पोपण करी महोटा कखा बे ते नंद अने यशोदाजी बेड्डने बांधी पकडीने इहां लइ
 आबो एटले धाणीमां पीली नखावीये एतुं-कंसजुं बोलवुं सांजली श्रीकृष्ण रोषारुण यया
 सका कूदको मारीने कंसने कहेवा लाग्या अरे छष्ट महारा व नाइने तें माखा बे तेजुं हुं वैर
 लेउं हुं एम कही कंसनी चोटली पकडी, नीचो नाखी देइ, मूकी मारी तेथी कंस मरण पामी
 नरके गयो यादवोये मली जमसेन राजाने पांजरामांथी बाहेर काहाडी वूटो करी सजामां
 लइ आवी वेसाक्यो, तेवारे लोकोये जाणुं जे आ राम अने कृष्ण बेड्ड वसुदेवना पुत्र बे
 पढी जमसेन राजाये सोल वर्षनी जमरवाला श्रीकृष्णजीने त्राणसे वर्षनी जमरवाली सत्य
 नामाने परणावी दीधी द्वावे यादवोये जरासंधथी वीक पामीने जीवयशाने पूबहुं के कंसने
 अग्निसंस्कार करीये ? तेवारे जीवयशा बोली राम कृष्ण तथा बीजा पण धया यादवोनी

તે આંદી આવે તો હું તેને મારી નાહું એવું વિચારી એક બાહુ કંસ બેઠો રહ્યો હે એવામાં શ્રી
 કૃષ્ણે સાંનહુંડું જે આજ મહ્નયુદ્ધ હે તે હું દેશવા જાઠં એવું ચિંતવી બલનહને શુરુ જાણી પર્ગો
 લાગી બોલ્યો સ્વામી આજ આઢા આપોતો મશુરામાં મહ્નયુદ્ધ જોવા જાઠં તેવારે બલનહં જાણું
 જે તિહાં જવાથી કદાચ કંસની સાથે શુદ્ધ જાય માટે કૃષ્ણને નાહપણાની વાત જણાવી
 આપું એમ વિચારી બલનહ બોલ્યો હે યશોદા ! અમોને જ્ઞાન કરવા માટે ઝનું પાણી આપ
 અમે આજ મહ્નયુદ્ધ દેશવા જાહુંડું તે વરત યશોદા બીજા કોઈ કામમાં પડી હતી તેથી બલ
 નહુંડું વચન સાંનહુંડું અણ સાંનહ્યા જેવું કરી ઢીધું તેવારે બલનહ બોલ્યો કેમ યશોદા હું
 મહારા નાહુંડું પાલણ પોષણ કરવાથી હું રાણી બની બેઠી ? દાસપણું નૂંડી ગદ જે ધકો
 મહારી વાતને ગણકારી નહીં એવું કહીને શ્રીકૃષ્ણને સાથે લઈ બલનહ બોલ્યો કે વાલો
 આપણે યમુનામાંહેજ જ્ઞાન કરીશું પઢી મશુરામાં જાહુંડું એમ યશોદાને કહવા વચન બલ
 નહં કહ્યાં તેથી શ્રીકૃષ્ણ નારાજી થયો તેવારે માર્ગમાં બલનહં હ નાહને મારવા આદિક
 કંસ સંબંધિ સર્વ લૂંચાંત કહું તથા આપણે બે નાહની માતાહ છુડી છુડી હે પરંતુ બાપ એકજ
 હે તને કંસના નયને લીધે હાં શ્રીગોકુલમાં રાહ્યો હે તે વાત સાંનહીને શ્રીકૃષ્ણ બોલ્યો
 કે જો આજને આજ હું મહારા હ નાહને મારવાહું વૈર કંસ પાસેથી લેઝં તોજ હું રવરેસરો
 કૃષ્ણ ? એમ કહી માર્ગે યમુના નદીમાં જ્ઞાન કરવા પ્રવેશ કશો તેવારે કાલિયદ્વનો કાલો
 નાગ આવ્યો તેને શ્રીકૃષ્ણે પકડીને નાક વીધી નાકમાં કમલવેલથી નાથી તેના ઝપર ચઢી
 અસવાર થઈને ઘોડાની પેઠે ઘોડાવ્યો આ વાત લોકોયે જાહ મશુરામાં એક બીજાની પાસે
 કરી કંસે પણ લોકોના મુશ્વથી સાંનહી જે આજે નંદ ગોવાલીયાના પુત્રે કાલિનાગને દમ્યો

राजा तिहां नेला थया एवा अवसरमां वसुदेवजीनो एक अनादृष्ट नामा महाबलवंत पुत्र
 ठे ते पण धनुष्य चडाववाने जाय ठे मार्गमां सांज पढी तेथी राजे श्रीगोकुलमां रह्यो तेने
 बलानद् उलखतो हत्तो तेथी तेनी धली सेवा करी प्रजात थयुं तेवारे अनादृष्ट बलानद्ने क
 हेवा लाग्यो के एक वलावो आपो तो मने मथुरानो मार्गे देखाडी आवे ते सांजली बल
 नद् श्रीकृष्णने अनादृष्ट साथे मार्गे देखाडवा मोकथो मार्गे जतां अनादृष्टनो रथ वृह्णीमां
 अटकी रह्यो ते अनादृष्टथी निकट्यो नही तेवारे कृष्णजीयें ते बेहु वृह्णीने ज्ञात मारी उखेडी
 नारथ्यां अने मार्गे करी रथ बाहेर रस्ते चडावी दीधो तेजोइ अनादृष्टीये तेने बलवान जाणी
 रथमां बेसाडी मथुरामां लइ गयो त्यां जइ अनादृष्टी धनुष्यने हाथ फरसवा लाग्यो देवयोग्यी
 पावो पड्यो तेवारे तेना उपर लोक हस्या श्रीकृष्णें अनादृष्टीहुं हास्य थतुं देखी ते धनुष्यने सहैज
 उपडीने चडावी लीहुं सत्यनामा पासे उनी हत्ती तेणे श्रीकृष्णने वरमाणा पेरवी तेवारे वसु
 देवजी अनादृष्टी उपर क्रोधकरी कहेवा लाग्यो के एने शा वास्ते आंही लइ आथ्यो जा ह्म
 णाज पावो मूकी आव ते सांजली अनादृष्टी बानोमानो कृष्णने गोकुलमां लइ आथ्यो एटला
 दिवससुथी आ बलानद् महारो नाइ ठे एहुं श्रीकृष्णना जाणवामां न ह्हुं. हवे अत्रुक्रमे श्री
 कृष्ण सोल वर्षनो थयो एवा अवसरमां कसें केथी धोडो अने मेघ धोडो तथा अरिष्ठनामा
 बलइ ए सर्वने गोकुलमां मोकथ्या ते जइ गोकुलमां उपद्व करवा लाग्या तेमने श्रीकृष्णें
 मारी नारथ्या एवा अवसरमां वली मथुरामां कसें महनो अखाडो मांफ्यो तिहां थणा मह
 एकठा थया ठे तेमां एक चापूरमह अने बीजो सुष्टिकमह ए बे मह थणा बलवान ठे ते
 वरवत कसें जाणुं जे धनुष्य चडाववावागाने में सारीपेठे उलख्यो नही माटे हवे कीदरीतिं

અનેક પ્રકારની રમત કરતો વિચરેહે એકદા વસુદેવજીયેં દેવકીને કહ્યુંકે તમારે ઘણી વયવત તિહાં
 જાતું નહીં કારણકે જો કંસને એ વાતની સ્વર પડશે તો વહી કાંઈક હતપાત કરશે હવે જેવારે
 કૃષ્ણ સાત ધ્રાવ વર્ષના થયા તેવારે તેને કલાઝ શીશવવા સારું રોહિણીના પુત્ર બલદેવજીને
 કંસથી બાનો મોકલ્યો અને તે બાનો રહેવાની હેતુનૂત કંસસંબંધિ સર્વે હુકીગત બલદેવજીને
 નિવેદન કરી એમ બલદેવજી અને કૃષ્ણ બેહુ જાણ ગોઠુલમાં નંદને ઘેર રહે હે અને બલદેવજી
 શ્રીકૃષ્ણને વિદ્યાઝ નાણાવે હે સર્વે કલાઝ શીશવાવે હે એમ કરતાં શ્રીકૃષ્ણ ચૌદવર્ષના થયા હવે
 રામ કૃષ્ણ બન્ને નાફઝ તિહાં ગોવાલીધ્રાઝની સાર્થે નાન્ને કુદે ગાય વજાવે નીજા પીજા વસ્ત્ર
 પહેરે, કૃષ્ણ પોતાને મસ્તકે મોરપીઠ રાસે, સુરહી વજાવે, ગોપીયોની સાર્થે ગાય, ધ્રાસવો વિવસ
 રમત કરે, સાંજના ઘેર ધ્રાવે એવા અવસરમાં વહી એક દિવસેં કંસના મનમાં એવી વાત
 ધ્રાવીકે સાધુજું વચન છૂહું થયું કે નથી થયું તેની ચોકસી કરવા માટે નિમિત્તિયાને પૂલજું
 કે મને કોઈ મારનાર હે કિંવા નથી ? તે સાંજની નિમિત્તિયો બોલ્યો કે સાધુજું વચન છૂહું
 નથી તાહારો શહુ કોઈક જગાર્યે મહોટો થઈ રહ્યો હે પણ તાહારો શહુ મરણ પામ્યો નથી
 તેવારે કંસેં પૂલજું તે કેવીરીતે મહારા જાણવામાં ધ્રાવે, નિમિત્તિયો બોલ્યો જે અરિષ્ટ
 નામા બલદને દમન કરશે, જે કાલીનાગને વશ કરશે, જે તાહારા કેશી નામના ઘોડાને
 દમશે, જે સ્વર અને મેવ નામા સ્વરોને મારશે, જે ચંપોત્તર અને પદ્મોત્તર નામા હાથીઝને
 મારશે, જે સારંગ ધનુષ્ય ચઢાવશે, જે ચાણુરમદ્દ અને સુધિકમદ્દ એ બેને મારશે તે તાહારો
 મારનાર જાણજે એ વાત સાંજની કંસેં તેની નિગાહ કરવાને માટે પડહ વજાહાલ્યો કે જે
 કોઈ સારંગ ધનુષ્યને ચઢાવે તેને મહારી બદેન સત્યનામા હું પરણાહું એ વાત સાંજની ઘણા

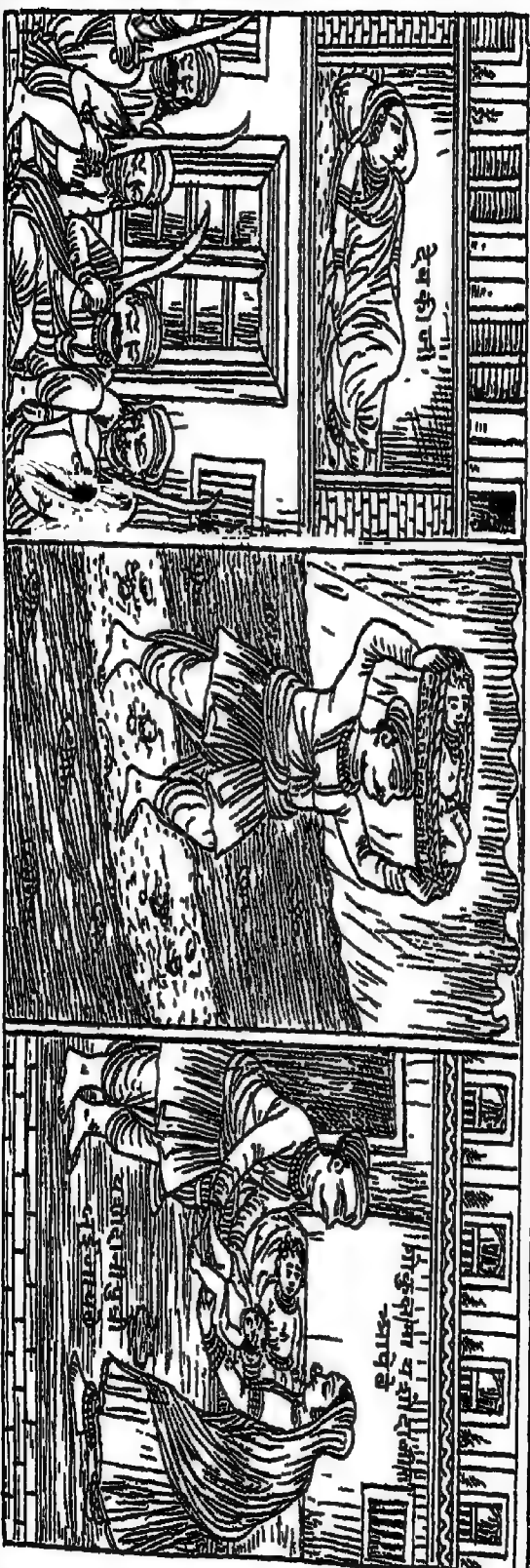
चित्र ६०

बसुदेवजी श्रीकृष्ण ने तबई गंगानदी जल रहे थे-

हउं ते गोकुलनाममां नंदनामं गोप तथा तेनी यशोदा नामं स्त्री ए बे रहे हे तेपण ते दाय
 जामां आवी गया हतां एटलामां देवकीजीने गर्भ ययो ते वर्ये कालो हतो तेने देखी कृष्ण
 कृष्ण एहुं कहीने वसुदेवजी तेने तिहांथी बानो लईने निकली गयो ते वखत कसें बेसाडेला
 चोकीदारोने निजा आवीगइ हती आगल जतां दरवाजो खोलीने निकळो तेवारे जयसेन
 बोळो आ कोण हे वसुदेवजी बोळो आ ताहारं काष्ठहुं पांजरुं नांगीने तेमांथी तुजने मुंकर
 करनार हे एहुं कही आगल चाळो मार्गमां यमुनानदीये पण मार्ग आप्यो ते नदी वड्डं
 धीने गोकुलमां जइ यशोदाजीने ते बालक सोंप्यो अपने ते वखत यशोदाजीने पुत्री आवी
 हे ते लइ आवीने देवकीजीने सोंपी पाठलथी कंसना पोरायत निद्रामांथी जाग्या ते बोळो
 हं पुत्र आप्यो के पुत्री आवी तेवारे वसुदेवजीये पुत्री आपी ते कसे लईने तेहुं नाक कापीने
 पाढी वसुदेवजीने आपी आ तेकाणो अन्यदरीनीउ कहे हे के कन्याने पण शिला उपर पढाडी
 ते बीजली यइगइ ए वात मिय्या हे हवे कंस निश्चित ययो आलीगम गोकुलमां यशोदाजी
 वसुदेवना कहेवाथी कृष्णहुं पुत्रनी घेरे पावन पोषण करे हे कभ पण सुखें सुखें दुकि पामे
 हे हवे देवकीजीने कृष्णजीने देखवानी थली थली चाहना रहे पण कंसनी बीकने लीधे पन्नर
 पन्नर दिवसें अथवा महीने महीने आज वह बारश हे आज गोजाट हे आज काजली जीज हे
 एवा नवा नवा उत्तर करी करीने गोकुलमां जाय तेने लीधे ते दिवसो सर्व मिय्यात्वीउना पर्व
 थया पढी तिहुं जइ देवकीजी श्रीकृष्णने रमत करावे, दूध धवरावे, अपने यशोदाजीने कहे के
 ताहारो पुत्र मने थयो वल्लन जागे हे एवां वचन कही पाढी घेर आवे एरीतें कृष्णजी बाल
 लीला करता थका थयोदाजीनां दूध दही प्रसुखनां वासण ढोली नाखे फोडी नाखे इत्यादिक

चित्र ६०

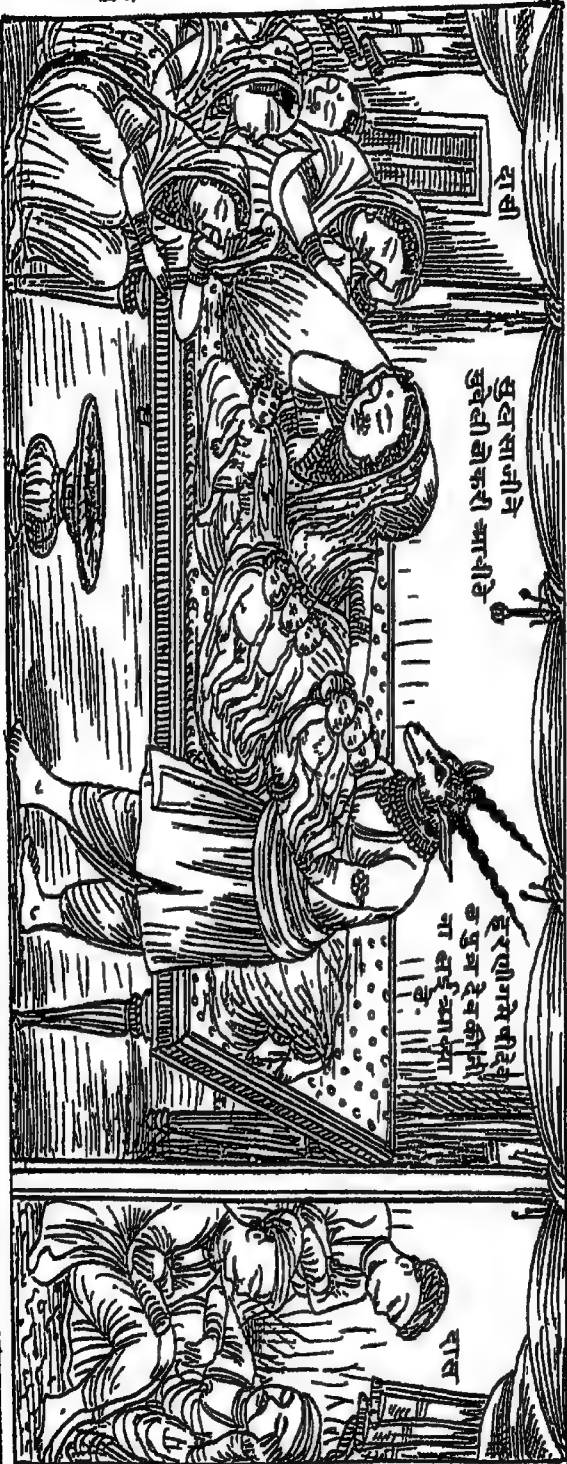

बहुतेरे वकील भी कुछ ऐसा ने लार्ड गंगाधर दी जने रहे

हउं ते गोकुलनाममां नंदनासें गोप तथा तेनी यशोदा नामे स्त्री ए बे रहै ठे तेपण ते दास
 जामां आवी गया हतां एटलामां देवकीजीने गर्भे ययो ते वर्ये कालो हतो तेने देखी कृष्ण
 कृष्ण एउं कहीने वसुदेवजी तेने तिहांथी बानो लईने निकली गयो ते वखत कसें बेसाडेला
 चोकीदारोने निझा आवीगइ हती आगल जतां दरवाजो खोलीने निकळ्यो तेवारे उअसेन
 बोळ्यो आ कोण ठे वसुदेवजी बोळ्यो आ ताहारुं काष्ठहुं पांजरुं जांगीने तेमांथी तुजने मुंठ
 करनार ठे एउं कही आगल चाळ्यो मारीमां यमुनानदीसें पण मार्ग आप्यो ते नदी उठ्वं
 घीने गोकुलमां जइ यशोदाजीने ते बालक सोंप्यो अने ते वखत यशोदाजीने पुत्री आवी
 ठे ते लइ आवीने देवकीजीने सोंपी पाठलथी कंसना पोरयत निझामांथी जाय्या ते बोळ्यो
 हुं पुत्र आप्यो के पुत्री आवी तेवारे वसुदेवजीसें पुत्री आपी ते कसें लईने तेहुं नाक कापीने
 पावी वसुदेवजीने आपी आ ठेकाये अन्यदरीनीउ कहे ठे के कन्याने पण शिला उपर पडाडी
 ते बीजली यझाइ ए वात मिथ्या ठे हवे कंस निश्चित ययो आणीगम गोकुलमां यशोदाजी
 वसुदेवना कहेवाथी कृष्णहुं पुत्रनी पेरे पाजन पोषण करे ठे कृष्ण पण सुखें सुखें वृद्धि पांमे
 ठे हवे देवकीजीने कृष्णजीने देखवानी धणी धणी चाहना रहै पण कंसनी बीकने लीधे पन्नर
 पन्नर दिवसें अथवा महीने महीने आज वह बारस ठे आज गोत्राट ठे आज कांजली ज्रीज ठे
 एवा नवा नवा उत्तर करी करीने गोकुलमां जाय तेने लीधे ते दिवसो सर्व मिथ्यात्वीजना पर्व
 यथा पवी तिहां जइ देवकीजी श्रीकृष्णने रमत करावे, दूध धवरावे, अने यशोदाजीने कहे के
 ताहारो पुत्र मने धणो वडन लागे ठे एवां वचन कही पावी धेर आवे एरीतें कृष्णजी बाज
 लीला करता सका यशोदाजीनां दूध दही प्रसुखनां वासण ढोली नाखे फोडी नाखे इत्यादिक

वासमां प्रगट यद्दने वोढ्यो जे मने शावास्ते वोढाव्यो तेवारें सुलसना वोढी के दे देव सुजने
 सुतक पुत्र आवे ठे ते जीवता करी आप तेवारें देवता वोढ्यो कोहडुं कर्म दूर करवाने हुं समर्थ
 नथी माटे ताद्वारा पुत्रतो जीवता रदेशे नही ए बात निश्चयात्मक ठे तथापि तारी पुत्रसंवधि
 दहा हुं पूरण करी आपीश एहुं कहीने देवता जतो रह्यो पढी कर्मयोगें देवकीजी अपने सु
 लसा ए वेड्डने सार्थेज गर्न रह्यो अपने सार्थेज जन्म्यो तेवारें दूरणीगमेपीयें देवकीजीना जी
 वता पुत्रो लावीने सुलसाना पासें मूक्या अपने मूवेला सुलसाना पुत्र ते देवकीजीनी पासें
 लावी मूक्या ते मूवेला बालकोने कंसना चोकीदारोये लहजदने कंसने स्थायीन कखा कंसें
 तेमने सिद्धा उपर पढाडी मारी नाख्या एवीरीतें देवकीजीना व पुत्र सुलसाना पासें वृद्धि
 पाव्या अपने सुलसाना सुतक पुत्र देवकी पासेथी लहने कंसें माखा ते देवकीजीयें पूर्वला न
 वमां पोतानी शोकनां सात रत्न चोरी लीधां दत्तां तेथी शोक विलगीर यद्दने जेवारें वयुं
 रुदन करवा लागी तेवारें एक रत्न तेने पाहुं दीहुं दहं ते कर्मना योगें अनिकयथा, अनंत
 सेन, विजयसेन, निहत्तारि, देवयशा अपने शत्रुसेन ए व पुत्र देवकीजीना लहने दूरणीगमेपी
 देवें सुलसाने आप्या दहें देवकीजीनो सातमो गर्न सात सुपने स्वचित पांचमा देवलोकाथी
 चवीने देवकीजीनी कुरुखें आपी उपन्यो ते गर्न जन्मतांज लह जवाने माटे कंसना मा
 लसो चोकीदार वेठेला दत्ता तेथी देवकीजीयें वसुदेवजीने कहुंके आ सातमो गर्न जन्म
 ठे माटे कोइपय उपाय करीने कदापि एने माटे छुहुं वोढाहुं पडेतो छुहुं वोढीने पय आप
 यें, ए गर्न राखवो ए बात वसुदेवजीयें सांजलीने पढी वसुदेवजी जे वरवत देवकीजीने प
 रखा दत्ता ते वरवत जे देवकराजायें दायजो आप्यो दत्तो तेमां गोछुलनाम पय साथे आप्युं

चित्र ५८

दादी
सुलसानी ने
सुदेदी को कदी ज्ञापी दे

हरली गमे पीदे
क मु ब दे व की पी
ना बई ब्या का
के

दाद

तो हूवे एक राजकन्या तमोने पण परणावीश एहुं बोलती थकी तेने मुके नही तेवारे तेने बीवरावचा माटे साधु बोल्या के झरे मूरखणी हुं झुं नाचे कूदे हे जेने तें ताद्वारा खांध जपर बेसाडी हे तेनो सातमो गर्ज जे थामो ते ताद्वारा जरतारने तथा ताद्वारा पिताने मारवा वालो थामो एवां साधुनां वचन सांजली साधुने कंवे वज्रजेली हती ते मूकी वीथो त्यांथी साधुतो विहार करी गयो झने जीवयथाने मद जतरी गयो मनमां शंका पडी जे साधुहुं व चन खोडुं थाय नही पढी ते वात एकांते जइ पोताना जरतार कंसने कही कंसें पण ते वात सत्य करी मानी तोपण ते वचन छुहुं करवाने झर्थे विचाखुं जे आ वात कोइने जाण वामां नही आवे तेवीरीतें एनो जपाय करवो एहुं चिंतवन करी एक दिवस वसुदेवजीने कंसें राजी कखो तेवारें वसुदेवजी बोल्या हे कंस ! ताद्वारा जपर हुं लुष्टमान थयो हुं माटे माग माग जे मागीश ते हुं आपीश एहुं सांजली कंस बोड्यो जे हे मित्र ! हुं लुष्टमान थयो तो देव कीजीना पहेलवेलां साते गर्ज मने आपजे ते वात वसुदेवजीथें सरल चित्थी मान्य करी झने कंसने कहुं के हुं तमोने साते गर्ज आपीश एवीरीतें वसुदेवजी वचनथी बंधाई गया, पढी ते वात देवकीजी आगल कही तेवारें देवकीजीथें अश्रमत्ता सुनिनां कहेलां वचन वसुदेवजीनें संजलाव्यां झने कहुं के आ कंस आपणा पुत्रोने लइ मारी नाखयो ते सांजली वसुदेवजीने पश्चात्ताप थयो पण वचने बंधाई गयो त्यां शो जपाय ? सत्पुरुषहुं बोलहुं फरे नही माटे सत्पुरुषें जे बोलहुं ते विचारिने बोलहुं हवे एवा अवसरमां न्हिलपुर नगरनो रेवासी नाग नामे शेव हे तेनी सुजसा नामा खीने मृतवहा दोष हे तेथी ते बद्दा सुवेला पुत्रने जन्म आपे हे माटे ते खीथें अछम तपकरी हारणीमेषी देवहुं आराधन कहुं ते देव त्रीजा जप

नारव्यो ते जोइ जरासंध राजार्ये समुद्रविजयना साहसुं जोखुं तेवारें समुद्रविजय राजा बकतर,
 टोप पहेरी धनुष बाण लहने शुद्ध करवा जवथा तेने देखा वसुदेवें जाणुं जे जाइनी सार्ये ल
 डवुं नह्नी तो हवे हुं महारं स्वरूप प्रगट करी देखाहुं नह्नीतों संग्राम शत्रो एवो विचारी
 कृबडाजुं रूप त्यागी सुदंग नारवी देइने समुद्रविजय पासे एक बाण नारव्यो तेमां. वसुदेवनो
 तमोने नमस्कार. जे एवुं सुवर्णमयी अक्षरोषी लखेजुं हवुं ते वांछीने समुद्रविजय विस्मय
 श्यो अपने विचारुं जे वसुदेव मरण पाव्याने केइक वरस शइ गयां तो आर्ही वसुदेव
 किह्वांथी आव्यो आतो कोइ ईंद्रजातीयो मने जोजवतोतो. नथी एवुं. विचारे जे एटलामां
 तो वसुदेव पण आवी पर्जे लागो तेवारें तो समुद्रविजयजीयें सारीपेठें उलख्यो अपने सर्व
 यादव खुशी श्या जरासंध प्रमुख राजाज पण खुशी श्या, महोत्सव करीने वसुदेवने रो
 हिली परणावी तथा आगल पण जेटली खी परणा हता ते सडुनी हकीगत सर्वे समुद्रविज
 यजीने कही पाळलथी बहोतेर हजार कन्याजने जेळी करी विमानमां बेसाडी लावीने वसुदेव
 धेर आव्या ॥ हवे स्नेहने लीधे वसुदेवजीने मथुरा नगरीमां कंस लाइ आव्यो त्यां कंस तथा वसु
 देवजी वेड्ड मथुरामां रहे जे एकदा देवकराजानी पुत्री देवकीजी, वसुदेवने परणवा आवी जे
 ते देवकीजी अपने जीवयशा ए बे सार्ये रमत करे पण जीवयशा पोताना बापना बलना गर्वेंकरी
 जन्मत जे हवे जेवारे देवकीजीनो विवाह मंजणो तेवारें जीवयशा मदिरापान करी देवकी
 जीने पोतानी स्वांध जपर बेसाडी नाचे जे एवा अवसरमां कंसनो न्हानो जाइ अहसुत्तो नामा
 साधु श्यो जे ते गोचरी सार फरतो शको कंसने धरे आव्यो तेने जीवयशार्ये दीजो तेवारें म
 दोन्मत्त शइ शकी मुनिने कंते वलगीने बोली जे हे देवराजी ! तमे जेला अवसरमां आव्या जो

दंभ वजाववावाला कुबडाने परणजे ॥ हवे रोहक राजार्ये प्रजातें स्वयंवर मंनप शयणाखो त्यां सर्व राजा, राजकुमारो पण शयणार करी पोत पोताना नामनां सिंहासनो उपर आवी विराजमान थया एटलामां रोहिणी राजकन्या पण पोताने शरीरे सोल शयणार करी सखीज्ये करी परवरी थकी लाथमां फुलमाला लेंहने स्वयंवर मंनपमां आवी तेवारे सर्व राजा ते कन्याने देखवा लाग्या अने लडीदारणी प्रतिहारिणी प्रत्येक राजाजना गुण रूपाधिकनो वर्णन करे ठे केमके ते रोहिणी सती ठे माटे काचमांथी सर्व देखी शके नही तेषी प्रतिहारिणीये सर्व राजाजने वर्णवी देखल्या पण कुलदेवीना वचनने हृदयमां धरीने जे मुदंग वगाडनारा कुबडाने रूपें वसुदेव आष्यो ठे ते एज वसुदेव एज वसुदेव एवो मुदंगशब्द वजावे ठे तेने जोहने तेना गलामां वरमाला पहेरावी तेवारे कुबडो नाचवा लाग्यो अने मुखथी आ रीतें शब्दोच्चार करतो हवो के अहो आ सर्व राजाज करतां हुं अधिक नाग्यशाली हुं जेमाटे ए-सर्व राजाज वेवा रह्या अने मुजने वरमाला मली गइ एवुं जोइ ते मंनपमां आवेला सर्व राजाज ते कन्या उ पर क्रोध करीने, केटलाएकतो कन्याने निंदवा लाग्या, केटलाएक कन्याना पितानी निंदा क रवा लाग्या अने केटलाएक बोल्या अरे आ कुबडाने मारीने एनी पासेंथी वरमाला खोँसी ल्यो फोकट बीजा उपर रीश करवाथी हुं थाय एवुं मांदोमांदे कहीने बोल्या के जेना सुनट कुबडा पासो उजेला ठे ते कुबडा पासेंथी वरमाला खोँसी लीये अने तेनीज ए वरमाला पण जाणवी एवुं सांचली सर्व राजाजना सेवक ते कुबडा पासें आष्यो तेने कुबडे सोनाना मुदंगथी मारीने जमीन उपर नाखी दीधा तेदेखी सर्व राजा शख लहने मारवा दोळ्या तेवारे वसुदेवें सर्व राजाजने विरूप करी नाख्या कोइनी सूबो माढी कापी नाखी, कोइने रंफ सुंफ करी

करवा नीकळे नद्दी एवो कोइ उपाय करुं पढी नगरनी बाहेर एक मडवाने बाळीने पोळना
 कमाड उपर लोढीना अक्षरोषी लख्युं जे हे नगरवासी लोको ! तमे सांजलो हुं तमोने तथा
 मद्दारा मद्दोटा नाइने सुख थवाने माटे बली नस्म थयो हुं हवे तमे सुख समाधीमां रद्देजो
 एवी रीते लखीने चाळतो थयो प्रजाते पोळीये पोळ उघाडी तेवारे सुड्डं बळ्युं दीतुं अने वसु
 देवजीना लखेळा अक्षर वांची समुद्रविजयजीने जइ कहुं समुद्रविजय तिहां आवी ते
 कृत्य जोइ शोकथी मरवा लाग्यो तेवारे प्रधानादि लोकोये तेने समजावी राख्यो तोपण
 शोकमां गरकाब थयो थको राज्य करे ते हवे वसुदेव गामें गामे फरवा लाग्यो ते ज्यां ज्यां
 जाय तिहां पुर्वे करेळा नीयाणाना प्रजावथी अत्यंत स्वरूपवान कन्याळ परणे एम कथांक
 दश, कथांक वीश, कथांक सो, कथांक पांचसो कन्याजने परणे ते सर्व विद्याधरराजाजनी पु
 त्रीयो तथा बीजा नूचरराजाजनी पुत्रीळ तथा जेव प्रमुख मद्दोटा धनाढ्य लोकोनी पुत्रीळ
 जाणवी एम सर्वमजी बढोतेर ह्जार कन्याजने वसुदेवजी परण्यो अने घणी विद्याळ पण
 शीख्यो, एवा अक्सरमां रोहक राजाानी पुत्री रोहिणी नामे ते तेनो स्वयंवर मंनप मंनपाणो
 ते तिहां त्राण खंननो स्वामी जरासंध आदि देइने सर्वराजाळ ते स्वयंवर मंनपे आख्या ते
 तेमज समुद्रविजय प्रमुख सर्व थादवो पण आख्या ते ते रात्रिये वसुदेवजीने रोहिणीप्रदक्षि
 विद्यादेवीये आवी स्वप्नामां कहुं के हे वसुदेव ! रोहिणीना स्वयंवर मंनपने विषे हुं जा अने
 तुजने ते रोहिणी परण्यो बली रोहिणी शिवाय बीजी पण एक कन्या हुं हजी परणीश
 एमं सर्वे तुजने बे कन्याजनी प्राक्षि हवे थवानी ते माटे हुं कां स्ततो जो ! प्रजाते हुं तिहां
 जाजे एम कद्दीने पढी ते विद्यादेवीये रोहिणीनी पासे जइ तेने पण स्वप्नामां कहुं के हुं थु

कह्दी महाजनने शीख आपी, थोडी वार पढी वसुदेवजी पण समुद्रविजयने पगे लागवा सारुं तिहां आप्यो तेवारे वसुदेवजीने खोलामां बेसाडीने समुद्रविजयजी बोल्या के रे नाइ ! आज काल तुं शरीरमां दुर्बल थइ गयेगो देखाय हे ते हुं जायुं तुं जे तुं इहां तिहां-घणो रखडे हे माटे वेलाये कुवेलाये कोइ बिड जोइ लज करीने तादारा रुपनी खराबी करयो तथा वली आपणे राजा हेर्ये माटे आपणा बैरी पण घया हे ते कोइ जपडव करे माटे तुं आ पया घरना बणीचामां रम्या करजे पण बाहेर नमवानुं मूकी आपजे वली बाहेर नम वायी विद्या शीखेली हे ते पण जूली जइश एहुं सांनली वसुदेवजी पण विनयपूर्वक बोद्यो के तमारो-हुकुम महारे प्रमाण हे एम कह्दी घरनी वाडीमांहेज रमत करवा लाय्यो एवामां जनालो आप्यो तेवारे शिवादेवीयें समुद्रविजयजीने माटे चंदन घसी तेनी कटोरी नरी टाकीने दासीना ह्वायमां आपी समुद्रविजयजी पासो मोकली ते कटोरी दासी लइ जाय हे तेने देखी वसुदेव बोद्यो के आ खुं हे ? दासी बोली ह्छुरने विवेचन करवा सारुं चंदननी कटोरी राणीयें दीध। हे ते लइ जावुं तुं तेवारे वसुदेवजीयें ते दासीना ह्वायमांथी लीनवीं लइ पोताना थंग जपर चंदनहुं विवेचन करी लीहुं ते जोइ दासी कोप करीने बोली जे तादारां आवां लक्ष्ण हे तेषीज तुं बंदीखाने पड्यो जो ते सांनली वसुदेवजीयें दासीने पूवहुं के बंदीखानुं ते वली कयुं ! तेवारे दासीयें जवाब दीधो नह्दी पण जेवारे घणो हल करीने पूवहुं तेवारे दासीयें गामना लोको संबंधि विचार सर्व कह्दी सनलाय्यो तेथी वसुदे वजी राजानी जपर तथा पंचोनी जपर अमर्ष आपणीने अर्दिरात्रे एकलो घरमांथी बाहेर निकली गयो, अने विचारुं जे ह्वेथी ए समुद्रविजयजी महारी आशा मूकीने पढवाडे शोध

मने अंतराय पडवा लागो हे पढी एम करतां पाणी पण मळुं ते लाइने साधु पासें आब्यो ते
 वारे ते अतिसारी साधुर्ये रीशकरी लात मारीने पाणी ढोली नारळुं अने कहेवा लाग्यो के अरे
 मूर्खी आटलो वखत रद्दीने केम आब्यो एम कळुं तो पण तेना उपर रोष न कखो पढी ते सा
 धुने पोतानी खांध उपर चडावी गाममां लाइ चाब्यो तेवारे ते साधुर्ये देवमायाची वली अत्यंत
 झोपित विष्टा करवा मांमी तेथी नंदीषेणलुं शरीर संपूर्ण मजथी नराइ गहुं तो पण नंदीषेणने द्वे
 उपज्यो नद्दी एवी तेनी धीरज जोइ देव तुष्टमान थइ नंदीषेणने वांदीने स्वस्थानके देवलोकमां
 गयो एवीरीते नंदीषेणे बार द्जजार वर्ष चारित्र पाळुं अने घणा अंधोमां पञ्चावन्न द्जजार वर्ष
 चरित्र पाळुं एम कहेलुं हे अंत अनशन कळुं ते वखत कोइक चक्रवर्ति तेने वांदवा आब्यो तेवारे
 चक्रवर्तिनी पटराणीने देखी तेथे नियाणुं कळुं जे हुं परजवे खीवहन्न थावं एवुं नियाणुं बांधी
 तिदांथी काज करी देवलोक गयो अने देवलोकथी चवीने इहां वसुदेव थयो हे तेहुं पूर्वे करेजा
 नियाणानां जनावथी कामदेव जेहुं रूप थयुं हे ते वसुदेव जे वखत शौरीपुर नगरमां फरे
 तेवारे ते नगरनी सर्व स्त्रीयो पोताना घर उघडां मूकी तथा बीजां पण सर्व कामकाज
 पडतां मूकी रूपे मोही थकी वसुदेवनी पळवाडे फरे अने नरतारहुं कळुं पण माने नद्दी
 तेथी कोइ कोइना धरोमां चोर पेसी जाय अने घर पण लुंटी चाब्यो जाय एवुं कल्प जोइ ते
 नगरनां रद्देनारा सर्व लोकोर्ये ससुइविजय राजानी पासें जइ विनति करी के गामनी सर्व
 स्त्रीयो घर खूनां मूकीने वसुदेव कुमरनी पावज नमे हे माटे जो तमे वसुदेवजीने नद्दी वळो
 तो अमने बीजे कथांइ रद्देवानी जगा बत्तावो ते सांजली ससुइविजय राजा बोड्या के दे पंचो !
 तमे कद्दो जो तेम हुं करीश हवे तमे सुखे आपणे घरे जाउ अने सुखसमाधिमां रद्दो एम

तेष्वी चिंतातुर अथो श्चको मामाना धरमां कामकाज करतुं मूकी दीहुं, मामाये कछुंके म
 हारी सात पुत्री हे तेमांथी एक लुजने परणावीश हुं चिंता करीश नही पढी मामार्ये पो
 तानी दीकरीयोने एनी सार्थे परणवातुं कछुं तेवारे ते साते जणीज बोली जे अमे मरी
 जाइये ते कबुल करीये पण ए दांतलाने तो कदापि काले परणीये नही एहुं सांजली ते
 नंदीषेण मरवाने माटे कोइएक पर्वत उपर चडीने त्यांथी पडवा लाग्यो एवामां एक मुनि
 राजें तेने वज्र्यो अने कछुं के हे जोला आवा प्रकारें मरवाथी ताहारें डुरख मटे नही
 तिहां प्रतिबोध पामीने चारिज लीहुं अने साहुज्जो वैयावच्च करवानो अग्निमह धारण कखो
 बली पोते मासखमणनी तपस्या करे अने साहुज्जो पण वैयावच्च करे एक दिवसें इंद्रमहा
 राजें पोतानी सत्तामां ते नंदीषेणनी वैयावच्च करवा आश्वी पाखीज प्रशंसा करी के एना
 सरखो वैयावच्चनो करनार बीजो कोइ नथी ते वातने एक देवता अणमानतो श्चको तिहां
 आब्यो तेयो अतिसारना रोजेकरी प्रस्त थयेला एवा एक साहुजुं रूप विकुर्वोने एक गामने
 बाहेर जइ बेसाब्यो अने बली बीजा एक साहुज्जो रूप बनावीने जिहां नंदीषेण मासखम
 णजुं पारणुं करवा लाग्यो हे तिहां मोकढ्यो ते कृत्रिम साहु आवीने नंदीषेणने कहेवा लाग्यो
 के अरे, अतिसारना रोगवाजो साहु बहार पड्यो हे तेनो वैयावृत्य कर ते सांजली नंदी
 षेण पारणुं करतुं पडहुं मूकीने तरतज ते साहुनी शरीर-शुद्धिने माटे गाममां खूजहुं
 पाखी छेवा साहं फरवा लाग्यो परंतु तेपण ते देवे देवमायाथी अर्धजहुं करी दीहुं छेवा
 योष्य क्यांय मळे नही तोपण मनमां खेद आवतो नथी पण जलटो पश्चात्ताप करवा लाग्यो
 के अरे जूजतो खरा के डुं कहेवो नाग्यद्दीन हुं जे आवा मुनिज्जो वैयावच्च करवामां पण

હાફ ઢાઘ્યો ઢ્યને સમુદ્ધવિજયજીને ચિંતાહુર થયેલો દેશીને પૂલવા લાગ્યો જે તમે થી ચિંતામાં વેળા હો? તેવારે વસુદેવજીને ઇકાંતમાં હાફ જાફને સમુદ્ધવિજયજીથે, જીવયથા વેહુ કુલના દ્વયને કરવાવાલી હે ઇ વાત સંનલાવી તેવારે વસુદેવજી બોધ્યા કે ઇ સિંદ્ધરાજાને મેં બાંધ્યો નથી પરંતુ કેસેં બાંધ્યો હે ઇ વાત સંનજી સમુદ્ધવિજયજી વિચારમાં પહ્યા કે ઇ વાણિયાના હોકરામાં ઇટહું વલ હોય નહિ માટે તેની દ્હકીગત પૂલવાસારું મુનહ વચિકને બોલાવ્યો તેણે સર્વ વૃત્તાંત કહ્યો પહી તે વાણિયાની પાસેંથી મુદ્ધિકા મગાવી કેસને ઢ્યાપી સિંદ્ધરાજાસહિત કેસને રાજયદ્ધનગરે જરાસંધ પાસેં મોકલ્યો જરાસંધે પણ કેસને પોતાની ખુજી જીવયથા પરણાવી દીધી ઢ્યને વલી કેસેં તેની પાસેંથી મશુરાહું રાજ્ય માગ્યું તેવારે જરાસંધે પોતાહું સબલ સૈન્ય ઢ્યાપ્યું તે હોફ કેસેં મશુરામાં જાફ પોતાનો પિતા જે વચસેન તેને જીવતો ડાલી કાઢના પાંજરામાં નાચી દીધો ઢ્યને પોતે મશુરાહું રાજ્ય કરવા લાખ્યો, દ્હવે પોતાનો પિતા કાઠપિંજરમાં પહ્યો થકો હઃસ્વ નોગવે હે ઇહું જોફને કેસનો ન્હાનો નાફ અતિમુક્તક નામે હે તે સંસારથી વિરક થયો ઢ્યને દીદ્ધા હાફ ચાલી નિકલ્યો ॥ ॥ દ્હવે વસુદેવકુમરે પૂર્વજવમાં સ્ત્રીવલ્લન કર્મે ડપાર્ડેન કહ્યું હે તે પૂર્વજવની કથા કદે હે વસુદેવનો જીવ પાલનાં જવમાં કોફક ગામનેવિષે નંદીષેણ ઇવે નામે કુલપુજા દ્હતો તેનાં માતા પિતા વાધ્યાવસ્થામાં મરણ પામ્યા પહી તે મામાના ઘરમાં રહીને મદ્હોટો થયો તે જેવારે શુવાન અવસ્થા પામ્યો તેવારે કાહું રૂપ, કુદર્શીની, બિલાહાના જેવી ન્હાની ઢ્યાંચ, ગણેશના જેહું મદ્હોડુ પેટ, દ્હાથીના જેવા મોટા દાંત, ડંટના જેવા મોટા હોવ, વાનરાના જેવા કાન, નારિકા ચાપડી, ત્રિશૂલું કપાલ, ઇવો કુરૂપો દેશીને તેને કોફ કન્યા ઢ્યાપે નહી સર્વ સ્ત્રીયો તેની નિંદા કરે

लाभ्या एवा अक्सरमां वसुराजाना वंशमां बृहद्भ्य राजा-भ्या तेनो पुत्र जरासंध नामे प्रति
वासुदेव त्राय खंभनो ज्योक्ता हे ते राजभृद्दी नगरीमां राज्य करे-हे अने यादव पण सर्वे ते
नीज आझा पाछे हे ते जरासंध राजार्ये समुद्रविजयनी उपर-दूतनी सार्ये एक-कागल लाखी
मोक्कदयो के वैताढ्य पर्वत पासेनो रद्देवासी. सिंहनामे पक्षिपति ते सिंदूर नगरनो राजा हे
तेने जीवतो बांधी पकडीने जे महारी पासे लह आवे तेने हुं महारी जीवयशा नामे पुत्री हे
ते परछातुं अने बली एक नगर जे ते भयणी पसंद करे ते नगरतुं राज्य पण आपुं-एवी. सी
तनो कागल वांचीने समुद्रविजयजी पोतानी सेना तैयार करी सिंदू नामा पक्षिपतिने जी
तवा माटे चडाइ करवाने तैयार भया एटलामां वसुदेव कुमरे आची समुद्रविजयजीने वज्र्यो
अने कंसने साथे लह पोते सैन्य सहित ते राजानी उपर चढी गयो तिहां जह कंसने आपो
वान करी तेनी साथे शुद्ध कहुं तिहां कंसे सिंदूराजाने बांधी लावीने वसुदेवजीने स्थापन
कसो पाढलथी समुद्रविजयजीर्ये कोष्ठक निमित्तियाने पूढतुं जे वसुदेवजी अने जीवयशा
जोडुं मलतुं हे के नथी? तेवारें. निमित्तिये कहुं के ए जीवयशा जे हे ते परछा पढी भस्मुरना
कुलनो अने पोताना पिताना कुलनो एरीते बेड्ड कुलनो दूय करनारी हे माटे तसे विचा
रीने काम करजो महारा वचनमां लगार मात्र सदेह जायशो नही एहुं सांनली निमित्तियाने
शीख आपी विदाय कसो अने निमित्तियानी वातथी चिंतातुर भयो यको विचारवा लाभ्यो जे
वसुदेवजी जीत्यो एहुं सांनल्यो तो जरासंध पोतानी पुत्री वसुदेवजीने आपसो अने ते
कन्या तो बंने कुलनो दूयकरनारी हे तो हवे आपणने एनो शो उपाय करवो एवो चिं
तातुर यको वेवो हे एटलामां तो वसुदेवजी पण सिंदूराजाने बांधीने-समुद्रविजयजीनी पासे

१
 आपीने जमाडवाने वखतें तेडवानुं चूली गयो तेथी तापसें राजा उपर क्रोध करीने विचाखुं
 जे आ छष्ट राजा मने नोतरुं आपी जाय ठे ने जमाडतो नथी माटे जो महारा तपनो प्र
 नाव होयतो हुं एने नवांतरमां दुःख देवावाजो थावं एवुं नियाणुं करी तिहांथी मरण पा
 मीने जप्पसेन राजानी चार्पी धारणीनी कूखमां आवी जपन्यो तेना प्रजावथी राणीने त्रीजे
 महीने राजानुं काजछुं खावानो मोहोजो जपन्यो तेथी शरीरें डर्बेल थइ तेने धणुं धणुं राजार्ये
 प्रबहुं तेवारे मोहोला संबंधि जेवी वात व्हती तेवी राजा आगल कही, पढी राजार्ये प्रधाननी
 अकलथी ते मोहोजो प्ररण कखो राणीये गर्जे पाडवाना घणा जपाय कखा पण गर्जे पळ्यो
 नही बेवट नव महीना प्ररण थये पुत्र जन्म्यो ते जन्मतांज राणीये तेने कंसानां पेटीमां
 नारवीने मांहे नामांकित मुद्रिका मूकीने ते पेटी यमुना नदीमां वहेवरवी दीधी ते कंसानां
 पेटी तरती तरती मथुराथी शीरीपुर आवी एवामां घुत अने तेजनो वेचनार सुजइ नामे वा
 णीयो ते यमुना नदीमां स्नान करवा आव्यो तेये ते पेटी नदीमांथी बाहेर काढाडी जइने
 जवाडी जोइ तो तेमां बाजक दीवो तेवारे ते वाणीयो मुद्रिकासहित ते बाजकने जानो
 मानो पोताने घेर जइ आवीने पोतानी खीने पुत्र सोंप्यो अने लोकोने कहेवा जाण्यो के म
 हारी खीने गूढगर्जे पुत्र थयो तेवुं नाम कंस आयुं अजुकमे ते बाजक महोदो थयो तेवारे
 मस्ति करे लोकोना लोकराजने मार आपे तेथी लोक आवीने सुजइने नित्य जंजना आपे
 तेवारे वाणिये विचाखुं जे हुंतो सामान्य माणस हुं अने आतो राजपुत्र ठे माटे महारे घेर
 ए केवीरीतें रही शके एवुं जाणी वाणीथार्ये ते लोकरो वसुदेव कुमरने जइ सोंप्यो अने कंस
 पण वसुदेवजीनो चाकर थइ रह्यो तेमज वसुदेवजी पण कंस उपर घणी कृपा द्रष्टि राखवा

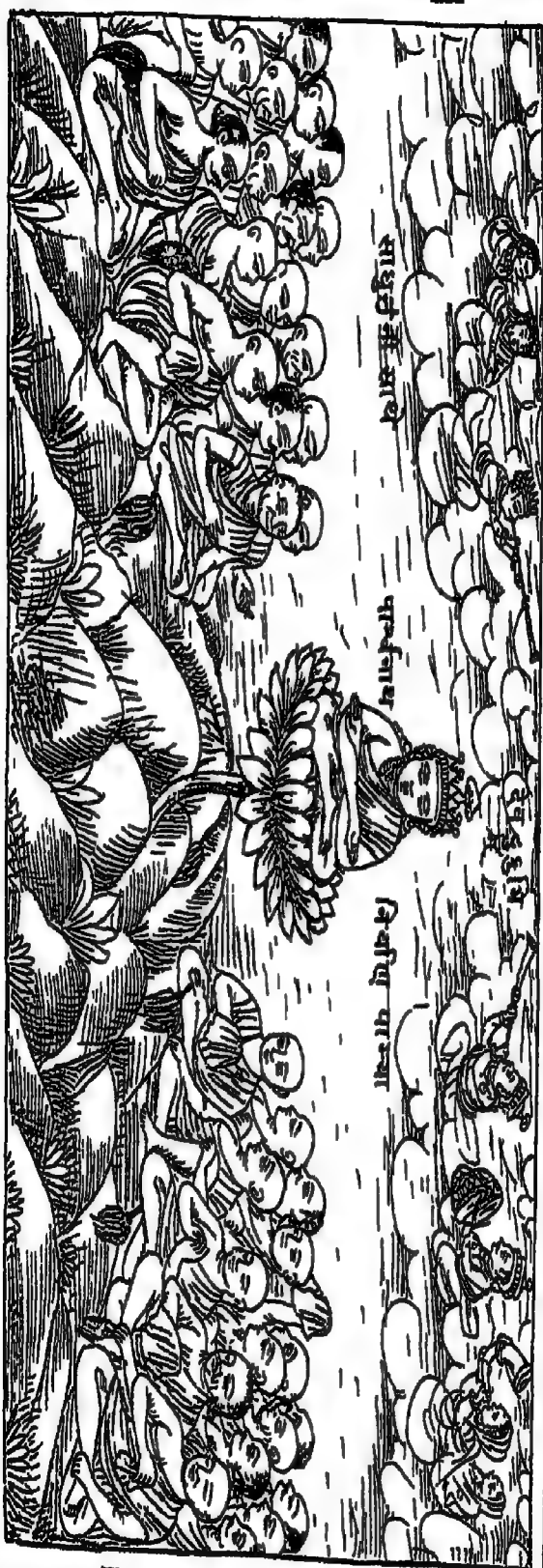
पुत्र अयो एरीतें पांनवोनो संबंध संक्षेपशी कह्यो ॥ ॥ हवे अंधकटुखिनी बीजी पुत्रीजे वृमघोष राजाने परणावी हती तेनो शिष्टपालनामा पुत्र अयो तेने श्रीकण्ठे माखो हे एवीरीतें व्यवस्था कखापढी अंधकटुखियें वीक्षा लीधी, हवे मथुरानुं राज्य जयसेन राजा चलावे हे तेनी धारणी नामे राणी हे अने शौरीपुरनुं राज्य समुद्रविजयराजा चलावे हे तेनी शिवादेवी नामे नायी हे ते शिवादेवीने नेमिकुमार पुत्र अयो बीजा पण सर्व नाइड एकठा जेजा रहे हे हवे मथुरामां जयसेनराजा सुखे राज पावे हे एक दिवसे ते नगरीनी बाहेर वनमां एक मासी च पवासनो करनारो एवो एक तापस आर्वो तेनो एवो नियम हे के महीनानी अंदर कोइ आ वीने कहे के मदारो घेर पारणुं करजो तो तेने घेर पारणुं करे पण बीजाने घेर पारणुं करे नही अने जो नोतरं आपनार धणी नूली जाय अने तापसने पारणुं कराववा माटे तेडवा सारु नही आवे तो वली बीजा एक मासनुं पञ्चकाण करी लीधे एवो ते तापस मासिक जपवास करीने वनमां बेवो हे तिहां जयसेन राजा रमवा गयो अने वनमां तापसने देखी राजार्य पोताने घेर पारणुं करवानी वीनंति करी पारणुं करवुं कबुल करावीने पोताने घेर आर्वो परंतु जे दिवसें पारणुं कराववानुं हवुं ते दिवसें विस्मृतिमां तापसने बोलाववा मा एस मोकवुं नही तापसें पण सांज सुधी वाट जोइ कोइ बोलाववा नही आर्वो तेवार वली बीजा महीनानी तपस्थानो नियम करी लीधो तेवारपढी वली केटलेक दिवसें राजाने ते तापस याद आर्वो के अरे में आ केवुं अकार्य कहुं जे तापसने नोतरनीने जमवा तेज्यो नही एम चिंतवी फरी पण तापसने जमवानुं आत्मंत्रण करी आर्वो परंतु बीजी बार पण पारणाने दिवसें जमवा सारं तेडवाने नूली गयो एवीज रीतें वली जीजे महीने पण नोतरं

राण, नवमो अन्निचंड अने दशमो वसुदेव ए दशो दशार्द कहेवाय हवे अंधकटुछिण्यें पोतानां
 मढोटो पुत्र समुद्रविजयने शौरीपुरतुं राज्य आपुं अने एज अंधकटुछिणनी एक कुंती अने
 बीजी माझी ए बे नामे बे पुत्रीउ थइ तेमां कुंती पांभुराजाने परणावी अने माझी दमयोष रा
 जानें परणावी ॥ ॥ इहां संक्षेपशी पांनवोनी चटपति कहे ठे, प्रथम ऋषनदेवजीनो पुत्र कुरु
 नामा थयो तेणे कुरुदेश वसाव्यो तेनी पबवाडे तेना पाटें अर्सरव्यात राजा थइया तेमांशी एक
 हस्ति-राजायें हस्तिनागपुर वसाव्युं तेवार पढी केटजोएक काल वीत्याकेडे सुन्रमनामा चक
 वर्त्ति राजा थयो तेवार पढी वळो थळा राजा थयाकेडे एक शंतनु नामे राजा थयो तेनी बे
 स्त्री थइ तेमां एकतो विद्याथरनी पुत्री गंगा हत्ती तेने गंगेय नामे पुत्र थयो तेनुं नीबमपिता
 मढ एतुं बीछुं नाम लोकमां प्रसिद् थयुं हतुं अने बीजी राणी सत्यवती नामे हत्ती तेना बे
 पुत्र थया एकतुं नाम चित्रांगद अने बीजानुं नाम विचित्रवीर्य पढी शंतनु राजा चित्रांगदने
 राज्य आपीने परलोक प्राप्त थयो हवे ते चित्रांगद एक दिवसे कोइ नीलांगद राजा सार्थें
 शुद्द करलां मरण पाव्यो तेवारें विचित्रवीर्य राजा थयो तेनी एक अंधिका, बीजी अंधालिका
 अने त्रीजी अंबा ए त्राण नाथी हत्ती तेमां अंधिकानो पुत्र हुतराष्ट्र थयो तेनी गंधारी प्रमुख
 थाव स्त्रीयो हत्ती तेना ह्योधनादिक सो पुत्र थया अने बीजी अंधालिकाने पांहु नामे पुत्र
 थयो तेनी एक कुंती नामे स्त्री हत्ती तेने एक शुद्धिखिर, बीजो नीम अने त्रीजो अर्जुन ए त्राण
 पुत्र थया अने वळी बीजी माझी नामे स्त्री हत्ती तेनुं अपर नाम पद्मा एतुं हतुं तेना एक
 नकुल अने बीजी सहदेव एवा बे पुत्र थया एम बने स्त्रीयोना मळी पांहु राजाना पांच पुत्र
 थया ते पांच-पांनवो कहेवाया, हवे विचित्रवीर्यनी त्रीजी स्त्री अंबा हत्ती तेने एक विदूर नामे

योजन दूर लह गयो तेवारे जगवाने आ कोह देवप्रयोग हे एवुं जाणीने कांइक स्वल्प बल
 देखाडुं तेथी देवता नीचे आवी पळ्यो अने एकसो योजन पर्वत धरतीमां पेसी गयो तेवारे
 इंहे आवी अजुकंपा आणीने देवताने जोडाव्यो अने जगवाने पाढा पाळणामां मूकी स्त
 वना करीने इंदमद्वाराज पोताने स्थानकें गया ॥ ॥ हवे सूत्रकार आगल एवुं कहेतो के श्री
 नेमीश्वर जगवाने दारिका नगरीमां दीक्षा लीधी तेवारे सांजलनारने आशंका उपजतो के ज
 नमतो शौरिपुरमां थयो अने दीक्षा दारिकामां लीधी ए वात केम मल ए संदेहने मटाव
 वाने माटे पाववोनी चत्पत्ति कहे हे ॥ ॥ पूर्वे हरि अने हरिणी ए बे शुगलीया थकी हरि
 वंश कुल प्रगट थ्युं, ए वात आगल दश अहेराना अधिकारमां संक्षेपथी लखाइ गइ हे ते
 पढी ते हरिराजानो पुत्र थयथ थयो अने तेनो पुत्र वसुराजा थयो तेना वंशमां अजुकर्म यहुं
 राजा थयो तिहांथी पावववंश प्रगट्यो पढी ते यहुनो पुत्र शूरराजा थयो तेना वली एक शौरि
 अने बीजो सुवीर ए वेपुत्र थया तेमां मदोदो पुत्र शौरि हे तेने मथुराहुं राज्य आपीने सुवी
 रने सुवरज पाटे आपी शूरराजार्थे चारित्र लीहुं, पढी शौरिराजार्थे पोताना न्हाना नाइ सुवी
 रने मथुराहुं राज्य आपी पोते कुशावर्त देशमां जइ पोताने नामे शौरिपुर नामा नवीन नगर
 वस्तावीने तेहुं राज्य करवा लाग्यो अने सुवीर मथुराहुं राज्य करे हे हवे शौरिराजाने अंधक,
 वृष्टि नामे पुत्र थयो अने सुवीरने नोजकवृष्टि नामा पुत्र थयो ते नोजक वृष्टिने वली
 जयसेन नामा पुत्र थयो पढी नोजकवृष्टिर्थे जयसेनने मथुराहुं राज्य आपी पोते
 दीक्षा लीधी, हवे अंधकवृष्टिने दश पुत्र थया तेनां नाम कहे हे एक समुद्रविजय, बीजो अ
 क्षेप, बीजो स्तमित, चोथो सागर, पांचमो द्विमवंत, षष्ठो अचल, सातमो धरण, आठमो मू

વિજ્ઞેષ વાંચના કહે છે ॥ તે કાલમાં તે સમર્થમાં શ્રીનેમનાથ સ્વામી આ વર્ષા કાલનો ચોથો
 મહીનો, સાતમો પક્કુ ઇટલે કાર્તિક વદિ બારસને દિવસે અપરાજિત નામા મહા વિમાન
 જિહ્વાં બઝીશ સાગરોપમનું આયુ છે તિહાંથી ચવીને આ જંબૂદીપના નરતલ્લેજનેવિષે શૌ
 રીપુર નગરના સમુદ્રવિજય નામા રાજાની શિવાદેવી નામે નાર્યા તેની કુલ્લમાં મધ્યરાત્રિને
 વિષે ચિત્રા નક્ષત્રમાં ચંદ્રમાનો યોગ હોતે હતે ગર્જપણે આવી ઝપન્યા તેવારે ચૌદસ્રમ મા
 તાર્યે વીઠાં હત્યાદિક સર્વ વર્ણન શ્રીમહાવીર સ્વામીની પેરેં રહ્યાં પણ કહેવું ॥ ૧૭ ॥
 તે કાલને વિષે તે સમયને વિષે શ્રીનેમિનાથ અરિહંત વર્ષાકાલનો પહેલો મહીનો, બીહું પ
 રવાહિયું ઇટલે આવણહુદિ પંચમીને દિવસે નવ મહીનાને સાડાસાત દિવસ ગર્જમાં પૂરણ
 થયે થકે યાવત્ ચિત્રા નક્ષત્રે ચંદ્રમાનો યોગ આવેથકે પુત્ર પણે જન્મ્યા, રહ્યાં જન્મ મહોત્સવ
 પ્રમુલ્લ સર્વે શ્રીમહાવીરસ્વામીની પેરે શ્રીનેમિનાથજીના નામથી કહેવું પઢી માતા પિતાર્યે અ
 રિષ્ટનેમિ ઇવું નામ આપ્યું, તેવું કારણ કહે છે જે જગવાનની માતા શિવાદેવીજીયે પન્નરમા સ્વ
 પ્રમાં અરિષ્ટ રત્નનું ચક્ર વીઠું તેથી અરિષ્ટનેમિ ઇવું નામ આપ્યું તથા લોકોનાં અરિષ્ટ ચૂલાં
 મટાહ્યાં માટે અરિષ્ટનેમિ ઇવું નામ વીઠું હવે જગવાનને બાલપણમાં ફંડાણી આવી રમત
 કરાવે જે વારે પ્રહુને ચૂલ લાગે તેવારે પોતાના અંબુવાને ચૂલો તે અંબુવામાં દેવો આવીને અ
 મુતનો સંચાર કરે પરંતુ માતાનાં સ્તન ચૂલો નહીં ઇવા અનુક્રમે પ્રહુજી દુદિ પામતા હવા પ્ર
 હુના શરીરનો ક્યામવર્ણ છે તથાપિ મહા સ્વરૂપવાન છે એકદિવસે શ્રીનેમિનાથજી પાલણામાં
 રમત કરે છે તે વચ્ચે ફંડમહારાજે પોતાની સત્તામાંહે પ્રહુના વલ પરાક્રમની પ્રર્વંસા કરી તે
 વાત કોફેક દેવતા અણુસદ્દતો થકો ત્યાંઆવી જગવાનને પાલણામાંહેથી કપાડીને સવાલાચ

विमपु

विषे श्रीपार्श्वनाथ पुरुषावाप्ती त्रीशवर्षे पर्यंत धरवासे रहा अने ज्याशी दिवस लक्षस्थपणे रहा तथा ज्याशी दिवसे न्यून सीतेर वर्षे पर्यंत केवल पर्याय पाव्यो परिपूर्णे सीतेर वर्षे साधुपणुं पाव्युं सर्व मंती एकसो वर्षे जुं आधुष्य पाळीने, शेष रहेलां चार कर्म स्वपावी आं अवंसर्पिणी कालनो ह्यम सुवमा नामे चोषो आरो ते घणो वीती गयो अने स्वल्प रह्यो ते अवंसरमां वर्षादनो पहेलो महीनो बीजुं परववाडिजुं, एटले आवण मुदि आठमने दिवंसे समेतशिवर पर्वतनी उपर मास स्वमणना चवविहारा पाणीरहित त्रितपमां अणसण कीधे थके सैजेसी अवंस्पाये योग संवरीने ते त्रीश बीजा साहुज अने चोत्रीशमा श्रीपार्श्वनाथ पोते, विशाखा नक्षत्रमां चंद्रमानो योग ह्यावे थके मध्यरात्रिना समयमां लांबा ह्यर्थे काजसर्गो जना काल प्राप्त थया निरंवाण पाम्या सर्व हःस्वयी रहित थया ॥ १६७ ॥ ॥ विशेष वात श्रीपार्श्वनाथ चरित्र थकी जालवी, श्रीपार्श्वनाथ परमेश्वर पुरुषमांदे आदानी एटले आंदेय वचनीय ए विरुदना धरनारा ले एम प्रत्येक शब्दे जोडी देखाडीये श्रीपार्श्वनाथ स्वामी मोक्ष गया पढी बारसोने त्रीश वर्षे श्रीकल्पसूत्र पुस्तक उपर लखाणुं केमके श्रीपार्श्वनाथ मोक्ष गया पढी अढीशे वर्षे तो श्रीमहावीरस्वामी मोक्ष गया ते पढी नवशे एसी वर्षे पुस्तकारुढ थयुं ॥ १६८ ॥ ॥ इति श्रीपार्श्वनाथ चरित्र समाप्त ॥ ॥ हर्ष पश्चाजुपूर्वीये करीने बावीशमा श्री नेमनाथ स्वामिजुं चरित्र लखीये हेये ते कालने विषे, ते समयने विषे अरिदंत श्रीअरिष्टनेमि तेमना पांचे कल्याणक चित्रा नक्षत्रमां थया ते कहे ले एक चित्रा नक्षत्रमां देवलोकाथी चव्या, बीजो चित्रा नक्षत्रमां जन्म थयो, त्रीजो चित्रा नक्षत्रमां वीहा लीधी, चोषो चित्रा नक्षत्रमां केवल ज्ञान उपन्यु, पांचमो चित्रा नक्षत्रमां मोक्ष गया इति संक्षेप वांचना ॥ १७० ॥ ॥ हवे

प्रभुने उत्पन्न अर्जु तेथी सर्व जीवोना नाव ज्ञाणता अका देखता अका विचरवा लाग्या ॥
 ॥ १ ५९ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने एक झुन, बीजो आर्यघोष, त्रीजो विशिष्ट, चौथो ब्रह्म
 चारी, पांचमो सोम, ढाढो श्रीधर, सातमो वीरजड, अने आठमो यशस्वी ए आठ महोटा
 गज्जना थली एवा गणधरोनी संपदा अह ॥ १ ६० ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने आर्यदिन प्रमुख
 शोळहजार साधुजनी उत्कृष्टी संपदा अह ॥ १ ६१ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने उत्कृष्टी पुष्प
 चूजा प्रमुख आडजीश हजार साधवीजनी संपदा अह ॥ १ ६२ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने
 उत्कृष्टी सुव्रत आदिदेह एक लाखने चोसठ हजार आवकोनी संपदा अह ॥ १ ६३ ॥
 श्रीपार्श्वनाथजीने उत्कृष्टी सुनंदा प्रमुख त्रण लाखने सत्तावीश हजार आविकाजनी
 संपदा अह ॥ १ ६४ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने उत्कृष्टी केवली नदी पण केवली सरखा
 एवा साडा त्रणवो चौद पूर्वधारी मुनिजनी संपदा अह ॥ १ ६५ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथजीने उ
 त्कृष्टी चौदवो अवधि ज्ञानिजनी संपदा अह, एक हजार केवलीजनी संपदा अह, अणीआ
 रसे वैक्रिय लब्धिवंतोनी संपदा अह, ढवो कछुमति मनःपर्यवज्ञानीजनी संपदा अह, एक
 हजार साधु मोक्ष गया, बे हजार आर्या मोक्ष गेह, आठवो विपुलमतिनी संपदा अह, लसे
 बादीजनी संपदा अह, बारसे साधु अजुन्नर विमाने गया एकावतारी अथा, ए प्रभुना परिवा
 रजु प्रमाण जाणवुं ॥ १ ६६ ॥ ॥ श्रीपार्श्वनाथ पुरुषादायीने बे प्रकारनी अंतगड चूमि
 अह तेमा एकतो गुणंतकतचूमि ते श्रीपार्श्वनाथना चार पाट परीत मोक्ष मार्ग चाव्यो
 वह्यो, बीजो पर्याय अंतकतचूमि ते नगवान केवल ज्ञान पाव्या पढी त्रणवर्ष कोडक मुनि
 सिद्धि पाव्यो एटजे त्रणवर्ष मोक्षमार्ग चाव्यो ॥ १ ६७ ॥ ॥ ते कालने विषे ते समयने

तुजने अवशुण थइ परिणम्यो तेथी तुं विपरीत थइने एमनी जपर द्वेष करे ठे परंतु जग वान पोते तो अतुलबलना थणी ठे तथापि ते ह्ममावंत क्यातु ठे तेतो सहन करवो पण हुं ता हारो अपराधसहन करनार नथी अरे मूर्ख ! तुजने रुढो उपदेश पण बैरकारी थइ पण्यो तो हवे तुजने हुं ताहारी कमाइ देखाडीश, तें स्वामीनी थणी आशातना कीधी ठे पण हवे तुं कथां नाशी जइश एम कही थरणेंडें तेना जपर वज्र मूर्खुं तेवारे जेम बाजने देखी खडो तथा कजुतर नयत्रांत थाय तेंम कमठ नयत्रांत थयो थको पोतानी देवांगना सहित जग वान पासें आवी तेमना चरणुं शरण भही जगवानने नमस्कार करीने पोतानो अपराध खमाववा लाग्यो अने कहेवा लागो के हवे आजपढी हुं एम नही करीश ते जोइ थरणेंडें कहुं के तुं मढोटाने थरणे आव्यो माटे महारो साधर्मि नाइ समजीने तुने मूर्कुं पढी वश नवतुं वेर खमावी प्रभु पासें नाटक करीने कमठ पोताने स्थानके गयो अने थरणेंडें पण नाटक करी पोतानी इंशाली सहित स्वस्थानकें गयो आहीं थरणेंडें जण दिवस पर्यंत जग वानने मस्तकें फणतुं तत्र राखुं तेथी ते नगरी अहिबजा एवे नामे करी प्रसिद्ध थइ ॥ हवे श्रीपार्श्वनाथ स्वामी अणगर थया, पांच समिति अने जण शुक्षि सहित थया यावत आमामनुग्राम विचरता आत्माने नावता थका ज्यशी दिवस, वीत्या अने चोराशीमो रात्रि दिन वर्त्तमान ततां जनालानो पहेजो महीनो, पहेजुं परवचाडिछुं चैत्रवदि चो थने दिवसे, विशाखा नक्षत्रें चंद्रमानो योग आवे थके, पहेजा बे पद्मोरना काल सम थने विषे, धावडी दृक्नी हेवे पाणीसे रहित चचविहारो ठठतप कीधे थकें, निष्पीघात पणे आवरण रहित समग्र परिपूर्ण जलजलता सूर्य सरखुं एतुं केवलज्ञान अने केवलदर्शन

धम देवता अवधिज्ञानने वळे नगवानने इहां उजा देखी पूर्वचवडुं वैर संनारी अमर्षे पुरखो
 शको क्रोधे करी उपसर्ग करवा लाग्यो तेणे प्रथम वेताजनां रूप करी नगवानने बीवराव्या
 पण नगवान तेनाथी मखा नही पढी सिंदनां रूप, वीडीनां रूप, सर्पनां रूप, ह्याथीनां रूप
 बीजां पण अनेक जातिनां रूप विक्वर्धीने नगवानने करडवा लाग्यो मसलवा लाग्यो तोपण
 नगवान तेनाथी क्षीन पाभ्या नही चलायमान थया नही तेवारे विस्रोप क्रोधारुण थडने थयो
 गजोरिव करी विजली विक्वर्धी तेनी साथे कटपांतकाजनो पवन विक्वर्धी ते पवने करी धूलने
 जनावतो शको आकाशने पण लाइ मूक्युं अने धूल साथे मजेला पाणीनी मूसल धारार्थे
 तृष्टि करी तथा ब्रह्मांन रफोट सदृश गजोरिव कखो, दडो दियार्थे बीजलीना कलीया उ
 तपन्न करी त्रास पमाडवा लाग्यो तिहां पाणीजुं पूर नदी जेहुं वहेवा लाग्युं जोरवाडुं पाणी
 चढ्युं, मेघलीनेविषे आकाश अंधकारमय थइ गयुं ते वरवते नगवानने कंवसुधी पाणी उंडुं
 आर्वा लाग्युं तोपण मया नही ते समये धर्येड्डुं आसन चलायमान थयुं तेवारे अव
 धिज्ञान प्रयुंजी नगवानने उपसर्ग थयो जाणीने पद्यावती प्रमुख अग्रमहोषीयो सहित तिहां
 आवीने प्रयुने मस्तर्के फणाटोपे करी बज थयुं अने प्रयुना चरणनी नीचें कमलनी रचना
 करी ए प्रकारे वरसादना समूहने बंध राखवानो उपाय करी पोर्ते इंडाणी सहित प्रयु आगल
 नाटक करवा लाग्यो पण वरसाद पडतो बंध थयो नही तेवारे धर्येड्डुं जाण्युं जे प्रलयका
 लतो हमला ठे नही तो आवा प्रकारनो मेघ केम वरसे ठे एम विचारी अवधिज्ञाने जोयुं
 तो मेघमाजी कत उपसर्ग जाण्यो तेवारे मेघमाजीने लाजकाखो के अरे डड, पापिष्ठ, उड्डव,
 अधम, ते आ थुं आकार्ये करवा मांमयुं ठे प्रयुये तो ताहारा उपर गुण कखो ठे ते जलटो

धरणी

पद्मावती
अग्रमहिषी

विना ५६

तिद्धां नव द्वाथनी श्रीपार्श्वनाथ स्वामीनी प्रतिमा प्रगट करी पढी राजार्ये तेनी पूजा करीने तिद्धां मंदिर करावुं ते स्थानके कलिकुंभ नामे तीर्थ थुं, द्वाथी मरए पामीने ठ्यं तर दैवता थयो ते चैत्यनो अधिष्ठाधिक थइ रह्यो ॥ ॥ एकदा समये राजपुरनो ईश्वर नामा राजा ते श्रीपार्श्वनाथ स्वामीने काउस्सगमां जना देखी जातिस्मरण ज्ञान पाप्मो, तेथे करी पोतानो पूर्वजो नव दीगो तेथी मूर्छा आवी गइ पढी ज्यारे सावधान थया त्यारे तेने मं ज्ञीर्थे पुबहुं स्वामी तमे मूर्छा केम पाप्मा ? तेवारें राजा बोळ्यो में महारो पूर्वजो नव दीगो जे हूं वसंतपुर नगरमां एक कोढीयो ब्राह्मण हतो ते रोगना छःखनें ङीधे गंगानदीमां पढीने मरवा तैयार थयो हतो एटजामां एक चारण मुनियें आवीने मुजने प्रतिबोध दीथो पढी समकेत वासनाथी हूं नित्य चैत्यनां दर्शन करवा जावं तिद्धां मुजने पुष्कल नामा आवर्के दीगो थने कहेवा लागो के थरे थ्या कोढीयो मंदिरमां केम जाय ठे ! पढी ते आवर्के मुनिने पुबहुं महाराज ! ए कोढीज मंदिरमां जाय ठे तेनो कांइ दोष ठे किंवा नथी तेवारें मुनि बोळ्या दूरथी नमवामां कांइ पण दोष नथी वली हे आवक ! ए ब्राह्मण आगाभिक जवे राजपुरनगरे ईश्वर नामा राजा थासो ते श्रीपार्श्वनाथजीने काउस्सगमे रह्या देखीने जातिस्मरण पामसो माटे हे प्रधान ! ते कोढीयो ब्राह्मण मरीने हूं ईश्वर नामे राजा थयो हुं; पढी ते ईश्वर राजार्ये नकिनावथी तिद्धां चैत्य कराव्यो तेमां श्रीपार्श्वनाथजीनी प्रतिमा थापी तिद्धां कुकुडे सर नामे तीर्थ थुं ॥ एक समये जगवान विद्धार करता थका कोइ नगर नजीक तापसनो आश्रम हतो तेनी पार्से आब्या एटजामां स्वर्य अस्त थयो तेवारें जगवान वडंढुने नीचे एक क्वानी पार्से अपने थ्याने काउस्सग रह्या ते अवसरमां पूर्वजोनो बैरी मेघमाली अ

પેરેં આદીં પણ સમજાવો પરંતુ ઇટલું વિશેષ જે વારાણસી નગરીમાંથી થઈને જિહાં આશ્રમ
 પદ નામા ગયાન હે જિહાં અશોકવૃક્ષ હે તિહાં આવીને પાલરવીથી ગતરીને અશોકવૃક્ષની
 નીચેં પોતાના દાશથી ઘરેણા પ્રમુલ્લ સર્વે ગતરીને પોતાના દાશથી પંચમુલ્લ લોચ કરે લોચ
 કરીને અઠમ તપ પાણીરહિત કરીને વિશાલા નદીને ચંડયોગ આર્થે થકે એક દેવહૃદય વલ
 લેઈને ગણસેં પુરુષોની સાર્થેં લીલા લીધી, અણગાર થયા ॥ ૧૫૮ ॥ ॥ શ્રીપાર્શ્વનાથ અરિ
 હંત ગ્યાશી દિવસ પર્વત નિત્ય કાયાને વોસરાવીને એકોદ દેવના મનુષ્યના અંતે તિર્થચના
 કરેલા ગપસર્ગે હોય તે સર્વે સદ્ગત કરે ॥ ૧૫૯ ॥ ॥ હવે શ્રીપાર્શ્વનાથજીયે અઠમ તપનું
 પારણું કોપટ સન્નિવેશમાં ધ્યાને ઘેર પરમાત્મે કરી કહું તિહાં પાંચ દિવ્ય પ્રગટ થયા સાહી
 બારકોડ સૌનેયા વર્ષા ॥ ॥ ૧૬૦ ॥ ॥ એકદિવસ ગંગાના વિચરતા થકા કાદંબરી અટવીમાં ગયા,
 તિહાં કલિંગિરિ પર્વતની નીચે કુંભનામા સરોવરની પાસે કાઝસ્થાનમાં રહ્યા તે સ્થાનકે
 મહીધરનામા દાશી પાણી પીવા આવ્યો તે ગંગાનાને દેવીને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન પામ્યો,
 તેણેકરી પોતાનો પૂર્વજો ગવ લીલો જે આગલા ગવમાં હું દેમજનામા વામનો કુલગુરુ હતો
 મહારાં સ્વજન કુટુંબ મહારા ગપર હસતાં હતાં તેથી મને વિંતાગુરુ દેવીને મહારો સુપ્રતિષ્ઠ
 નામા મિત્ર મને ગુરુ પાસેં લઈ ગયો તેની પાસેથી મેં શ્રાવકધર્મ લીધો પણ અંત અવસ્થામાં
 મહારી વામણી ન્હાની કાયાને નિવંતો થકો મરણ સમયેં મહોટી કાયા પામવાનું મેં નિયાણું
 કહું તેના યોગથી હું મહોટી કાયા વાલો દાશી થયોહું ઇહું જાણી તે દાશીયેં ગંગાનાને ક
 મલે કરી પૂજ્યા ઇ દાશીની વાત સાંજલી ચંપાનગરીનો વાસી કરકંઠું રાજા તિહાં આવ્યો તે
 ટલામાં ગંગાના વિહાર કરી ગયા જેથી રાજા થયો હઃસ કરવા લાગો તેવારેં ઈહું આવીને

चित्र ५५

श्री पार्श्वनाथजी -

कामुक्ती करवी मा
श्री पार्श्वनाथ ने द्यावी
माणी होकरे

नगवानना मुखशी नवकार पञ्चरूपाय सांनलीने तत्काल मरण पायी धरणेंद्र नागराजा श्रयो
 “घणी प्रतोमां तो अमिहुंनमांशी बलहुं लाकहुं नगवाने सेवकने ह्याथे बाह्दर काहाडावी कुह्या
 डो मगावी फोडाव्युं अने बलता सर्वने जे नवकार संनगाव्यो ते ते पण सेवकना मुखशी सं
 नलाव्यो ते एम स्पष्ट लखेजुं ते” पढी तिहां एकदा श्रयेला लोको कमठने कहेवा लागे के अरे
 ए अज्ञानी अधर्म करे ते जीवोने ह्यो ते एवो पोतानो अवर्यवाद सांनलीने कमठ लज्जा
 पाम्यो, नगवान घरे आव्या पढी कमठ तिहांशी मानत्रष्ट थइ वली अन्य स्थानके जइ घणा
 हवशी घणा कालपर्यंत विशेष पणो अज्ञान तपस्या करी मरण पामीने नवनपतिमांहे मेघ
 माली नामा देवता श्रयो ॥ ॥ हवे एकदा वसंतऋतुमां नगवान पोतानी राणी सार्थे वन
 क्रीडा करवा गया तिहां एक सुंदर प्रासाद जोइ तेमां जइ बेठा ते प्रासादमां नेमीश्वर नग
 वाननी जान संबंधी राजीमतीने त्यागी दीक्षा लीधी तेजुं चित्र चित्रैजुं जोइने वैराग पाम्या हवे
 नगवान श्रीपार्श्वनाथ अरिहंत दक्ष, चतुर, नली प्रतिज्ञा वाला, रूपवान गुणवान, नड्क, वि
 नयवान, त्रीश वर्षे लगण मुहस्यावासें रह्या पढी लोकांतिक देव आवीने तेमने इष्टकारी
 वाणीशें करी कहेता हवा ॥ १ ५६ ॥ ॥ जयजय होवो हे समुद्रिमान् ! यावत् हे कव्याण
 वान् ! एतुं कहीनें जयजय शब्द करे ॥ १ ५७ ॥ ॥ पहेलां पण श्रीपार्श्वनाथजी मनुष्ययोग्य
 मुहस्य धर्ममां पण अवधिज्ञाने करी सहित ते तेथो करी जाणुं जे महारे हवे दीक्षा लेवानो
 अवसर आव्यो एतुं जाणीनें संवत्सरी दान प्रमुख सर्व श्रीमहावीरस्वामीनी पेरे आपीने शीश्या
 लानो बीजो महीनो, त्रीजुं परववाडिजुं, पोषवदि अग्नीधारसने दिवसें बपोर पहेला विशाला नामा
 पांलखीमां बेठा, देव मनुष्ये ते पांलखी उप्राडी ए सर्व दीक्षा महोत्सव श्रीमहावीरजीनी

गंध्या जगवान तिहां गंधा तेने प्रसेनजीत राजार्ये सन्मान दीहुं तिहां नीलवर्ण भवी, नवदा
 धनुं शरीर, हुवान अवरुधा अने एक द्जार आव लक्षधारक, अत्यंत रूपवान, मदा
 कान्तिवत सुंदर देदीप्यमान तेजस्वी एवा श्रीपार्श्वकुमरने देखीने प्रसेनजीत राजानी पुत्री
 प्रनावती नामे द्ती ते बोली जे हे पिताजी! मुजने पार्श्वकुमर साथे परणावो पढी जगवा
 नने परणवानी इडा द्ती नही तो पण राजार्ये धणो आमद करीने पोतानी पुत्री परणावी
 ते परणीने पाढा धेर आव्वा प्रनावती राणी साथे सुख जोगवे हे एवामां एक दिवसे वा
 रायसी नगरीने बाहेर पेलो कमठ नामा तापस आव्यो तिहां धण लोको द्धामां पुजापो
 लइने पंचामि तापतो देखी तापस पासे जाता द्ता तेने प्रधुर्ये गोरवमां वेग थकां दीवा
 तेवारे पार्श्वकुमर बोल्या के आ लोको सर्वे कथां जाय हे तेवारे द्धुरीज चाकर पासे ज्जो
 द्ता ते बोद्यो हे महाराज! एक दरिद्री ब्राह्मण द्ता तेना मा बाप द्धानापणमां मरी गंधां
 तेथी तापस थइ कमठ नाम धारण करीने फरतोफरे हे ते इहां आव्यो हे तेने आ सर्वे लोको पुज
 वाने जाय हे ते सांजली जगवान पण तिहां आव्वा त्यां काष्ठमां बलता सर्पने अवधि द्धानथी
 देखी करीने जगवान बोल्या अरे मूढ तपस्वी! आ हुं द्ध्याविना धुं द्ध्या कष्ट करे हे; आ
 ताद्वारो अम ते द्ध्याविना सर्वे मिध्या हे तेवारे क्रोध करीने कमठ तापस बोद्यो अरे राजा
 जना पुज्जोने तप जप करवानी ही परीक्षा द्धोय तमे तो द्धाथी घोडाजनी परीक्षा करो तपनी
 वाततो अमेज योगी पुरुषो समजीये हेये ए वातमां तमे धुं समजो? एहुं कमठनुं बोळनुं सां
 जली जगवाने ते अमिहुंनमांथी एक बलनुं लाकडुं बाहेर काडाडी तेने कोडाडाथी फाडनुं
 तेमांथी तापे करी व्याकुल थयेलो सर्वे नीकद्यो ते सर्वे जगवानना सुखने देखीने अकापूर्वक

चित्र ५४

दीक्षा या विज्ञा

कमल तापस

पार्श्वनाथ

चित्र ५३

भक्तिगो नासी जायते

श्री पार्श्वनाथ नु रथ

इन्द्र सारथी

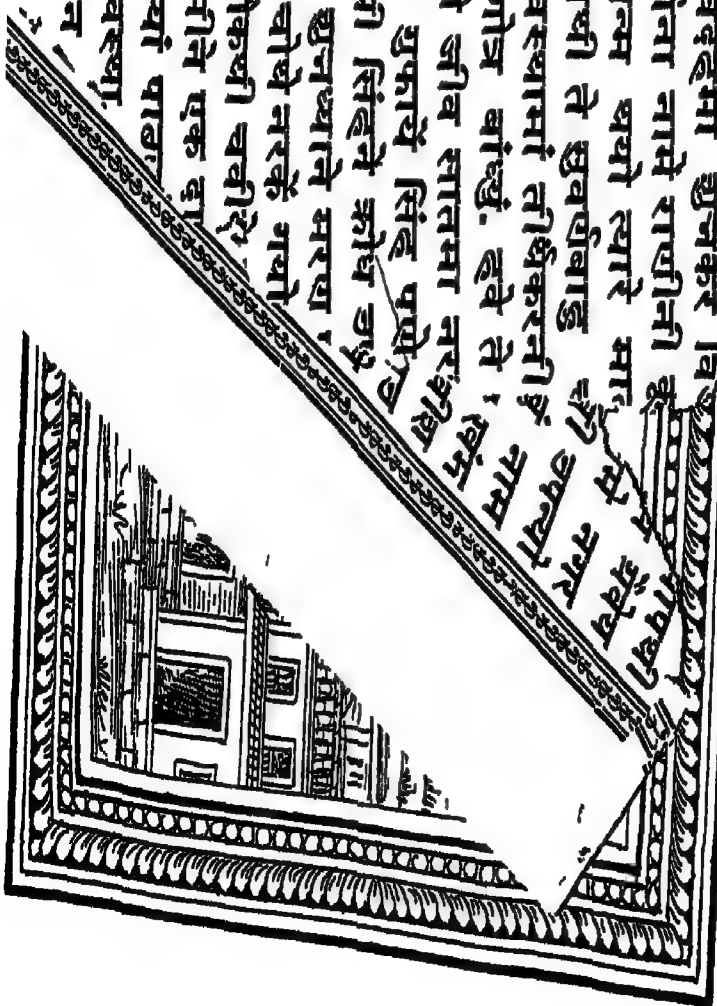
मद्येन नृ राजा

प्रभावती

श्री पार्श्वनाथ नु रथ

साधवा लाग्यो तेथी ते तापस अग्नि कुमवनामे विख्यात अयो. इति पार्श्वनाथ दश नव
अधिकार समाप्त ॥ हवे श्रीपार्श्वनाथ पुरुषमां प्रधान, त्राण ज्ञाने करी संहित माता
नी कुरुमां आख्या इहां चौदसुपन मातार, तथा सुपनपाठक बोलाव्या यावत् गर्जनी
प्रतिपाजना करी इत्यादिक सर्व अधिकार अ, तथा स्वामिनी पेरे जाणी जेवो ॥ १५३ ॥
॥ ते काजने विपे ते समयने विपे पार्श्वनाथ शीयाजानो बीजो महिनो त्रीछं
परववाडिहुं पोषवदि दशमीने दिवसे नव महीन साढासात दिवस गर्जमां गया अका
मध्यरात्रिमां विशाखा नक्षत्रे चंद्रमानो योग आवे नामाराणीनी कुरु रोगरहित पुत्रपणे
जन्म्या ॥ १५३ ॥ ॥ जे रात्रिमां श्रीपार्श्वनाथ जे ते रात्रिमां घणा देवता आख्या
॥ १५४ ॥ ॥ यावत् चोसव इंद जन्ममहोत्सव प्रेरवा आख्या तथा दिगुक्कमारिकादि
आवी ते सर्व श्रीमहावीर स्वामिनी पेरे श्रीपार्श्वनाथ प्रेरवा आख्या तथा दिगुक्कमारिकादि
पंडी अश्वसेन राजा जन्ममहोत्सव करीने कहेता हवा हें नाम लइ लइने इहां पण कहेवुं
ए पुत्र आख्यो तेवारे वामाराणीयें शवामां पोतानी पा. महारी वामाराणीनी कुरु जेवारे
अमारा आ पुत्रहें नाम पार्श्व होजो एम कही श्रीपार्श्वनाथ नाम दीहुं ॥ १५५ ॥ ॥ पांच
धावे पाजन कराता, बीजना चंद्रमाना पेरे वुदि पामता ता पितादिकने आनंद उपजावता
अका अत्रुक्रमे जुवान अवस्था पाम्या तेवारे कुशस्थल न. प्रसेज्याने ज्ञाने म्हेह
लोकोये रोक्यो तेनो सहाय करवा माटे अश्वसेन राजा जावा लाग्यो ते वरपिताने व
जीने पार्श्वकुमर तिहां जवाने तैयार अया ते जोइ इंदमहाराजे पोतानो रख रा. संहित
द्वयो ते ऊपर चडीने आकाश मार्गे अइ तिहां जतया तेने जोइ सर्व म्हेह नाथी

पामिने मध्यम शैवेयर्के देवता पणे उपन्यो ॥ १ ॥ ॥ आठ ॥
 सातमे नरर्के गयो ए सातमो नव ॥ १ ॥ ॥ आठ ॥
 कथी चवीने आ जंबुदीपना पूर्व महाविदेहमां शुनंकर वि
 तिहां कुशलबाहु नामे वासुदेवनी सुदर्शना नामे राणीनी कु
 मातार्ये चौदसुपनां कीर्तां पढी पुत्रजन्म थयो त्यारे मा
 आधुं हवे चौद सुपन देखवाना प्रजावथी ते सुवर्णबाहु चो
 साधी चक्रवर्तिनी पदवी नोगवी, वृक्षावस्थामां तीर्क्षकरनी
 स्थानकजुं तप थाराधन करी तीर्क्षकर गोत्र बांधुं. हवे ते
 रसग्ग थ्याने रह्या ठे एवामां ते निह्ननो जीव सातमा नर
 तिहांथी मरण पामी ते ज्जाहमां ह्योर शुफार्ये सिंह पणे
 बाहु शुनिने कीर्तो तेवारे पूर्वजवना वैरथी सिंहने क्रोध ज
 आवमो नव ॥ १ ॥ ॥ नवमे नवे साहु शुनथ्याने मरण
 पणे जह उपन्या थ्याने सिंह मरण पामिने चोथे नरर्के गयो
 नवने विषे मरुजुतिनो जीव दशमा देवलीकथी चवीने
 कमजानो जीव चोथा नरकथी मरण पामिने एक द्वा
 तेनां मा बापु बालपणामांज मरण पाम्यां पाठ
 थ्याणीने मद्दोटी कीर्तो थ्यजुक्रमे यौवनावस्था
 तेथी थमर्के थरी पेट नरवा सारं थझान

दुकर्मं युवावस्थार्ये सुरुपा नामा स्त्री परस्थो, राज्यने पण पाम्यो एकविवसें सुरुपा राणी सायं
 सुख जोगवतां गोरवर्मा बेग धर्का संस्था कृती देरवी बैराज्य पामी दीक्षा जीधी पढी बैताढ्य
 ना हेमशैल उपर काउस्सगर्मा कृता रह्या ते अवसरमां कमवन्तो जीव पांचमी नरकधी
 नीकलीने ते पर्वत उपर सर्प धयो ठे तेणे साहुने करव्यो तेथी साहुर्ये काल कीधो ए चोथो
 नव ॥४॥ ॥ पांचमं नर्वे साहु बारमे देवलोके देवता ध्या अने सर्व मरण पामीने पांचमी
 नरके गयो ए पांचमो नव ॥५॥ ॥ ठे नवे मरूतितिनो जीव बारमां देवलोकाधी चवीने आ
 जंबूदीपना पश्चिम महाविदेहने विषे गंधीजावती विजयमां ह्युत्तंकरा नगरीनो वज्रवीर्य नामे
 राजा तेनी लक्ष्मीवती नामे राणीनी कुरखे पुत्र पणे आवी उपन्यो मात पितायें तेहुं वज्रनाज एहुं
 नाम दीहुं अदुकर्मे तेना पितायें तेने राजपाटें बेसाव्यो ते यौवनवयमां राज पाततो धको संसा
 रिक सुख जोगवे ठे एक विवसें ह्युत्तंकरा नगरीना उद्यानमां श्रीक्षेमंकर नामा तीर्थंकर आवी
 समोसखा तेमने वज्रनाज राजा वांढवा गयो तिहां तीर्थंकरनी देशना सांजली संसार अ
 नित्य जाणी तीर्थंकर पासेथी दीक्षा लइ अणीआरे अंग नष्टा जंघाचारणनी लब्धीना बले
 करी सुकळविजय मांहे निजवलन पर्वत उपर काउस्सग रह्या ते अवसरमां कमवन्तो जीव
 पांचमा नरकधी नीकलीने वली वचमां संसारने विषे बीजां पण धणां नवत्रमण करी ते पर्व
 तमां कुरंग नामा निह्न धयो ठे ते हि पोताना स्थानकधी बाहेर आहेतो करवा निकट्यो
 ठे तेवारे वज्रनाज साहुने देरवी आगला नवना बैरने लीधे संधा लीधो ते वरवत न ध्युं
 जाणी क्रोध उपन्यो माटे साहुने साहुं एक बाण माहुं हाराजे पोतानो रख सारथी साहुं
 ह्युनध्यान ध्यावता मरण पाम्या ए ठो नव ॥ ६ ॥ ॥ तेने जोड सर्व स्वेह लोको मरण

रवा आब्यो तेवारें मुनिना तपप्रज्ञावधी तिद्दां श्रंनाइ गयो ते अलगा ज्ञो यको मुनिने जो
 वाजागो मुनिने जोतां यकां ह्याधीने जातिस्मरण झान उपन्युं तेवारें पूर्वज्ञा नव देखी साधुने
 जंगरव्या पढी झुंड लांबी करी साधुनें पर्जे लागो मुनियें पण नव्यजीव जाणीने तेने प्रतिबोध
 आब्यो तेथी ते ह्याधी समकेत पाम्यो ते जोइने बीजा पण घणा लोक तिद्दा प्रतिबोध पाम्या
 पढी ह्याधीयें आवक धर्म श्रंगीकार कस्यो आवकना बार व्रतनी अतिताषा धरतो यको सा
 धुने नमस्कार करी सरोवरमांथी पाणी पीइने पोताने स्थानकें गयो साधुजाल पल तिद्दांथी
 विहार करी सधवारानी पाडल चाली यात्रायें गया चारित्र पाळीने शुजगति पाम्या हवे मरु
 नूतिनो जीव ह्याधी ते एक दिवस जनालाना दिवसोमां मथ्यान्ह समयें तृषायें पीडायो यको
 तलाव उपर पाणी पीवाने आब्यो तिद्दां कावचमां खुची रह्यो ते वरवत पेहेजो कूर्कट सप्य
 पण तृषायें पीडायो यको जडतो जडतो तिद्दां आब्यो तेणे पाणी पीइने पढी ह्याधीने दीवो
 तेवारे आगळा नव ना वैरनेजीवे ह्याधीनी उपर चढीने तेना मस्तकमां मंक माखो तेथी
 तेज वरवत ह्याधीने जेर व्यापी गयुं तिद्दां आवकधर्म पाळवाना योर्जे शुजयाने मरण
 पाम्यो ए बीजो नव ॥ ३ ॥ हवे जीजे नवे ते ह्याधी त्यांथी मरण पाम्यो ते ह्याधीनी घातना
 देवलोके देवता ययो अने ह्याधी पडतां सप्य पण चंपाइने मरण पाम्यो ते ह्याधीनी घातना
 पातकथी पांचमी नरकें जई नारकी पणो उपन्यो ए जीजो नव ॥ ३ ॥ चोथे नवें
 मरुनूतिनो जीव आवमा देवलोकाधी चवीने जंबुंदीपना पूर्वमहाविदेह क्षेत्रमां सुकह नामा
 विजयना वैताढ्य पर्वतनी दक्षिणश्रेणिमां तिलवती नामा नगरीने विषे विद्युतगतिराजानी
 कनकवती नामा खीनी कुरखें पुत्र पणो उपन्यो तेहुं करणवेग एहुं नाम मातपितायें दीधुं अ

हित कखो पढी कमठ डुःखी थयो थको कोइ तापसनी पासैथी दीक्षा लइ बारचर्बे पर्थैत तपस्या करतो पृथ्वीमां जमतो जमतो फरी पाढो पोतनपुरनी बाहेर एक पर्वतनी उपर आर्वा तपस्या करवा लाग्यो पण गाममां न आवे गामना सर्वलोक तेने तपशी देखी नो जनादिक आये प्रशंसा करे तेवात मरुचूतिर्ये सांजलीने विचाखोजे ए महारो महोटी जाइ ने में एने डुःख दीहुंढे तेथी तापस थयो ने माटे हुं पण जइने महारो अपराध खमावी आहुं एम चिंतवी घणा नोजनादिक रंभावी साथे लइ कमठने खमाववा गयो तिहां जइ तेने पजे लागी पोतानो अपराध खमावी पाढो वले ने एटलामां कमठे मरुचूतिने जलखी पोतानो बैर सँ नारी तेना मस्तक उपर एक महोटी शिला नाखी तेथी मरुचूति मरण पाप्मो ए पहेलो नव कह्यो ॥ १ ॥ ॥ हवे ते मरुचूतिनो जीव आर्त्तध्यानथी मरण पाप्मीने बीजे नवें विंध्याच लनी अटवीमां सुजातिक नामा ह्याथी थयो थने कमठनो जीव पण डुष्टकर्मना जोरथी ते पर्वत उपरथी जतरतां नीचें झूटी पछ्यो तेथी मरण पाप्मीने तेहेज विंध्याचलनी जोरथी ते खीनी पेरे जडतो चाखे एवो झुर्केट नामे सपर्य थयो हवे एकदा अरविंद राजार्ये संथा सम यने विषे पंचवर्णी वाइजां दीर्वां तेथी वैराग्य पामी दीक्षा लोइ अग्नीभार अंग नथी उग्रतप करता थका एकाकी विचरवा लाग्या एकदा सागरचंद्र नामा सार्धवाहना संघनी साथे अग्रतप पद समेतशिवरनी यात्रार्ये गया तिहां विंध्याचल वनमां एक सरोवर देखी संघे तेस्थानके ज तारो कखो एवामां मरुचूतिनो जीव जे ह्याथी थयो ने ते पोतानी ह्याथीयोना परिवार स हित तिहां सरोवरने विषे जल पीवा सारं आव्यो तेणे क्रोधे करी सर्व संघने उपज्व कखो तेथी सर्व सखवाराना लोक नासी गया पढी साधु काउस्सगमां कजा हता तेने ते ह्याथी मा

पुरोहित हतो तेनी अजु-दरी नामनी खीना एक कमव अने बीजो मरुजूति ए बे पुत्र
 हता पढी अजुक्रमे तेनां माता पिता काल धर्म पाम्यां केडे राजार्ये कमठने पुरोहित पढवी
 आपी पण ते कमव स्वप्नावे कजोर, लंपटी, डुष्ट माताजह्णवाजो मूर्ख वे तेनी खीजुं नाम
 वरुणा वे अने अमरजूति तो सरल स्वप्नावजो नझकपरिणामी धर्मात्मा आवकधर्म पा
 लनारो वे तेनी खी वसुंधरा नामे अर्थात् स्वरूपवाली अने धर्मी चपल स्वभाव
 एक दिवसे ते कमव मरुजूतिनी खीने देखी रूपे मोह्यो थको जोग करवाने माटे तेने बे त्रण
 वार बोलावी तेवारे ते खी पण कमठ उपर राग करवा लागी एक दिवसे कमठे प्रधान
 वखानूषण आपीने वसुंधराने पोताने वश करी मांडोमांढे प्रीति बांधी जोग कर्म करवा
 मांन्यो ते वात कमठनी खी वरुणाना जाणवामां आवी तेवारे पोताना नरतारने कहेवा
 लागी जे हे नरतार ! आ अकृत तमे करोडो ते सारुं देखावुं नथी जो देवरना जाणवामां
 आवरो तो लोकोमां निंदा पावो एवो पोतानी खीर्ये कहेजो उपदेश कमठे मान्यो नही तेने
 लीधे ते वरुणा नाराजी थड थकी कमठना अनाचारनी वात मरुजूतिने कही तेवारे मरुजूतिर्ये
 जाणुं जे पोतानी नजरे दीवा विना एकाएक खीयोनी वात मानवी नही एम विचारी
 एकदिवसें कपटथी कोडक गामे जवानो भिष करीने बाहेर गयो वली कापडीनो वेश करी
 पावो मरुजूतिने घेर एटले पोताने घेर आवी रह्यो ते राजीर्ये तेणो डराचार। कमठ अने पोतानी
 खी बेड्डने क्रीडा करतां दीवां तेवारे क्रोधकरीने प्रज्ञातें कमठना डराचारनी वाचां अरविंद
 राजा आगल आवीने कही राजार्ये कमठने पकडी चोरनी घेरे नुंभे ह्याले करी रासज उपर
 चढावी नगरमां फेरवी विटंबना करी शहैरनी बाहेर काढाडी मूर्क्यो अने मरुजूतिने पुरो

દેશાહી સમાધાન કરે હે પરંતુ સ્વરેશ્વરી વાત કેવલી ગમ્ય હે એ શ્રીમહાવીરના પાંચ કલ્યાણક વિસ્તારે કહ્યાં એ હઠા વચ્ચાણ પર્વત શ્રીવીર નગવાનનો અધિકાર જાણવો ॥ इति सुबो धिनी नाषायं षष्ठी व्याख्यानं समाप्तं. ॥ ૬ ॥ ॥ अथ सप्तम व्याख्यान प्रारंभः ॥ ॥ हवे पञ्चाङ्गपूर्वी न्यायशी श्रीपार्श्वनाथ स्वामीના પાંચ કલ્યાણક કહે હે. તે કાલને વિષે તે સમયને વિષે શ્રીપાર્શ્વનાથ અરિહંત ત્રિશવ શિલાકા પુરુષમાં પ્રસિદ્ધ જેને સર્વ મતવાજા જાયો હે એવા શ્રીપાર્શ્વનાથ સ્વામીના પાંચ કલ્યાણક વિશાખા નક્કજમાં થયા તે કહે હે. વિશાખા નક્કજમાં દેવલોકથી ચવીને વામાદેવીની કુલે ચપન્યા, વિશાખા નક્કજમાં જન્મ પામ્યા, વિશાખા નક્કજમાં મુદ્દસ્થ પણાને ત્યાગીને સાધુ પણાનું મહાણ કીધું, ઇટલે દિક્ષા લીધી, વિશાખા નક્કજમાં સર્વોત્કૃષ્ટ કેવલજ્ઞાન અને કેવલ દર્શીન ચત્પત્ત થયું હે અને વિશાખા નક્કજમાં મોક્ષ ગયા હે इति संक्षेप वाचना ॥ ૧૫૦ ॥ ॥ हवे विस्तारशी वाचना लखीये हैये ते कालमां ते समयमां श्रीपार्श्वनाथ पुरुषोमां प्रधान ते जनाजानो पहेजो महीनो, पहेजुं परववा डहुं एटले चैत्रवदि चोषने दिवसे प्राणतनामा दशमा देवलोकशी वीश्र सानरोपमहुं आ जहुं पूरण करीने तिदांशी चव्या ते इहां जंबूदीपना नरत क्षेत्रने विषे वाणारसी नगरीमां अश्वसेन नामा राजा तेनी वामादेवी नामे राणी तेमनी कूखे मध्यरात्रीये विशाखा नक्त्रमां चंद्रमानो योग ह्योते बते देव संबंधि आहार, देव संबंधि शरीरनो त्याग करीने ॥ ग्रंथा ग्रंथ ॥ ७०० ॥ गर्जपणे उपज्या ॥ १५१ ॥ ॥ हवे श्रीपार्श्वनाथ नगवान प्राणत देवलोकें कथा नवशी आख्या ते दर्शववा सार श्रीपार्श्वनाथ स्वामिना दशजव लखिये हैये ॥ आ जंबूदीपना नरतक्षेत्रमां पोतनपुर नामक नगरनो अरविंद नामा राजा तेनो विश्वचूति नामे

મણ પ્રમુલ્લ સર્વે શ્રીસંઘે મલીને સ્તિકાંત પુસ્તકારૂઢ કીધો, ઇટલે આગલ તો સર્વે સૂત્રો આ
 ચાર્ય પ્રમુલ્લને મુલ્લપાઠે હતાં પઢી બાર વર્ષે હઃકાલ પઢ્યો તેને લીધે કેટલાં એક સાધુનું મરણ
 પામ્યા તેથી ઘણા સૂત્રપાઠ સાધુને મુલ્લે હતા તે વિઘેદ ગયા, તેવાર પઢી બેવારે સુગલ
 યથો, તેવારે સૂત્રોનો વિનાશ થતો દેખી સાધુનો સંઘ ઝેગો થઈ બેને મુલ્લે બેટલો પાઠ રમ
 રણમાં રહ્યો હતો તે સર્વે તાલપત્રે ઉપર લાવી પુસ્તકારૂઢ કલ્યો તથા કેટલાં એક ઇમ કહે છે
 કે નવરો દેશીમા વર્ષથી સર્વે સ્તિકાંત પુસ્તકે લાલવા માંડયા તે નવરોને ડ્યાણુમે વર્ષે સંપૂરણ
 લાલવા રહ્યાં છું પણ દેલ્યાય છે થતઃ ॥ વહાહિપુરંમિનયરે, દેવહિપમુહ સયલ સંઘેહિ ॥
 પુહે આગમલહિ, નવસય અસ્તિઆડ વીરાડ ॥ ૧ ॥ તથા કોઈ એક કહે છે કે સર્કેલિલા
 ચાર્યે માણુરી વાચના કરી પુસ્તક લિલ્યો છે તથા કોઈએક કહે છે કે કાલિકાચાર્યે ચોથની
 સંવત્સરી નવરોને ડ્યાણુ વર્ષે યાપી અને પઢી ચોમાસી એક કિલસે યાપી એવા કેટલાં એક
 મતથી બોલે છે તેનો મુદ્દો કેવલી જાયો. એ વાતનો વિશેષ વિસ્તાર વીવિકા પ્રમુલ્લ થકી જા
 યવો ॥ શ્રીવીર પ્રમુલ્લના શાસનનું પ્રમાણ એકવીશ હજાર વર્ષનું કહ્યું છે ॥ શ્રીવીર પ્રમુલ્લના નવ ગ
 ણધરતો પ્રમુલ્લ પોતે હતાંજ રાજ્યહિ નગરીયે એક મહીનાની સંલેખણા કરીને પરિવાર સહિત
 સ્તિકિ પામ્યા છે અને વીરનિર્વાણ પઢી બાર વર્ષે શ્રીગૌતમ સ્વામી મોહ પામ્યા છે, સાંપ્રત પાં
 વમા કાલમાં બે મુનિરાજ વર્તે છે તે સર્વે જગવંતના પાટે શ્રીમુલ્લમાં સ્વામી પાંચમા ગણધર
 બેગા હતા તેનો પરિવાર જાણવો તે શ્રીમુલ્લમાં સ્વામી વીરનિર્વાણ પઢી વીશ વર્ષે સ્તિકિ પામ્યા
 છે તથા શ્રીવીર જગવાનનો જન્મ ચૈત્ર મહીનામાં છે અને કાર્તિક માસમાં મોહ ગયા છે
 માટે વહોતેર વધીયુ બરાબર મલનું નથી તે બાબત ઘણા ઇંચોમાં સંવત્સરના દિનમાનનો ફેર

अग्नि संस्कार कक्षापद्धि रत्नाखनो दगलो कसी तेमं श्री देवताई दादा छाने अस्थि मसुरा लई जायवे. केददाएक राखनी पीठली अमो

चित्र ५१

अगवानिने अग्नि संस्कार करवा आगवला वार नि कायना देवा.

देवा घना दि होयने

त्रय वर्षेने साडा अाव महीना बाकी रहे थके पावानगरीमां हस्तिपाल राजानी कारकुननी सनामां पोते एकला परंतु सेश्वे बीजो कोड नही एटळे बीजा तीर्थकरो सर्वे साधुजना परि वार सहित मोक्ष गया हे अने शैवीर नगवान तो एकलाज बेलातुं तप एटळे पाणी रहित बे उपवास चञ्चिविहारा करीने पलावोवाली बेठा थका स्वाति नह्जनामां चंडमानो योग अावे थके पावली चार बडी रात रहे थके पञ्चावन्न अथयन पुण्य फलना कहेवावाला अने पञ्चावन्न अथयन पाप फलना कहेवावाला तथा बन्नीश अथयन पूढया विना कहीने ठेज्जो प्रधान नामा मरुदेवीतुं अथयन प्ररूपता थका काल प्राप्त थया, ठंचा गया, जाति जन्म जरा मरणतुं बंधन कापीने सिद्ध थया, बुद्ध थया, मुक्त थया, कर्मोनी अंत करीने सर्वे संताप रहित थया. डःखथी हूटा ॥ १४८ ॥ ॥ नगवान श्रीमहावीर स्वामि मोक्ष गया पढी नवसे वर्षे वीत्थां अने दशमां शैकडानां एंसी वर्षे थयां तेवारे एटळे वीरनिर्वाणथी ८८० वर्षे पुस्तक लखाणुं अने वांचनामां नवरो ज्याणु वर्षे पुस्तक लखाणुं एतुं देखाय हे ॥ १४९ ॥ हवे नगवंततुं निरवाण थयुं, तेवारे इंडादिकना आसन चलायमान थयां, नगवंततुं पांचसुं निर्वाण कढ्याणक जाणी सर्वे इंड जेगा थइने चमरेंडादिके बावना चंदने करी नगवंतनी चय रची, अमिळुमार देवोथें अग्नि भूक्यो, बाहुळुमारे वायरो विकृव्यो, नगवंतना मांस सर्वे शो. पाव्यां पढी मेघळुमार देवोथें वरसाद वरपाव्यो शरीरनी राख रवीर समुद्रमां नारवी, नगव तनी जपरजी दाढा सौधमंडे जीधी, देवली दाढा चमरेडे जीधी, ते दाढाने रत्नमय नाव लामां राखी पुंजे. ए विस्तारे अधिकार श्री जंबुद्वीपप्रझक्षिमां कह्यो हे, त्यांथी जोतुं ॥ हवे पुस्तक लखाणुं ते आ प्रमाणे के श्रीवीर निर्वाण पढी वह्मजीपुर नगरे देवर्दिगणि ह्ममाअ

कर्मनो अंत करवो तेनी मयादा ते बे प्रकारनी थइ ते बे प्रकारनां नाम कहे ठे एक जुगांत
 कृत नूमि अने बीजा पर्याय अंतकृत नूमि जाणवी तेमां प्रथम गुण एटले कालमान विशेष,
 अनुक्रमे गुरु शिष्य प्रतिशिष्यादिरूप जे गुरुषो तेना प्रमाणे कालमान जाणवुं ते आदीं
 जीवोए कर्म स्वपाव्यां ठे ते श्रीवीर जगवानना पाट पर्यंत काल सुधी कर्मनो अंत थयो एटले बीजा थया
 मार्ग चाव्यो तेमां एक तो श्रीवीर जगवानना पाटथी मांझीने श्रीजंबूस्वामी पर्यंत मोक्ष
 स्वामी बीजा जगवानना प्रतिशिष्य अने श्रीसुधर्म स्वामिना शिष्य श्रीजंबूस्वामी ए त्रय पाट
 सुधी मोक्ष मार्ग वह्यो ठे तेने जुगांतकृत नूमि कहीये अने बीजा पर्याय अंत कृतनूमि ते
 श्रीतीर्थकरने केवल ज्ञान उपन्या पढीनो काल ते आश्रयी जाणवो ते जगवान श्रीमहा
 वीरस्वामिने केवलज्ञान उपना पढी चार वर्षे मुक्तिमार्ग वह्यो एटले प्रभुने चार वर्षनो केवल
 पर्याय थया पढी बीजा कोइक जीवने कर्मनो अंत थयो कोइ मुनि मोक्ष गयो एम चार वर्ष
 वीते मोक्षमार्ग प्रवर्धो ठे, बीजा जीवोने कर्मनो अंत थयो ठे ते पर्याय अंतकृत नूमि क
 हीये ॥ १४४ ॥ ॥ ते कालने विषे, ते समयने विषे श्रमण जगवंत श्रीमहावीर स्वामी
 त्रीश वर्ष धरवासे रह्या अने एक जाजेरा चार वर्ष लक्ष्मण पयो रह्या तथा कांइक उंठा
 एटले साडा ठ मासे जणा त्रीश वर्ष केवली पयो विचर्या-एकंदर बेताजीश वर्ष जगे चा
 रित्र पर्याय पाळी साधुपणुं पाळ्यो तर्कमली वहोतेर वर्षनुं आधुष्य पाळीने वेदनीकर्म, आ
 शुक्रम, नामकर्म अने गोपकर्म ए चार कर्म शेष रह्यां हतां ते क्षय थयां तेवारे एहज
 अक्सर्पिणी कालने विषे डसुम सुसमानामे चोथो थारो थयो वीर्यो अने चोथा थारानां

વીરસ્વામીને ચંદ્રનલાલા પ્રમુખ લગ્નીશ લૂગાર ચત્કણી સાધ્વીર્તની સંપદા થઈ ॥ ૧૩૬ ॥
 નગવાનને શંખજી તથા શતકર્જી આદે દેહને ૧૫૯૦૦૦ ચત્કણી આવકોની સંપદા થઈ ॥
 ॥ ૧૩૭ ॥ નગવાનને સુલશા, રેવતી પ્રમુખ ૩૧૮૦૦૦ ચત્કણી આવિકાર્તની સંપદા થઈ ॥
 ॥ ૧૩૮ ॥ નગવાનને કેવલી નદી પણ કેવલી સરલા સર્વ અક્ષરોના સંયોગ જાણે તેવા કેવ
 લીની પેરેંસત્ય પ્રરૂપણ કરવા વાળા એવા ત્રણરોં સાધુર્ત ચૌદ પૂર્વધારીની ચત્કણી સંપદા થઈ
 ॥ ૧૩૯ ॥ નગવાનને તેરશો સાધુર્ત અવધિકારીની ચત્કણી સંપદા થઈ ॥ ૧૪૦ ॥ નગવાન
 શ્રીમહાવીરસ્વામીને સાતસેં કેવલજ્ઞાની સંપૂર્ણ કેવલજ્ઞાન અને કેવલ કર્ત્રીનના ધરનારની ચ
 ત્કણી સંપદા થઈ ॥ ૧૪૧ ॥ નગવાનને જે દેવતાની કુદિ બનાવી લીધે એવા સાતરોં વૈક્રિયલ
 ઢિયના ધરનારની ચત્કણી સંપદા થઈ ॥ ૧૪૨ ॥ નગવાનને પાંચરોં વિપુલમતિ જે અઢીપીપ વે
 સસુદ્ધમાં સંઙ્ગીર્ત્વેંડીય પર્યાસા જીવોના મનના નાવ જાણે એવા વિપુલમતિ મનઃપર્યવજ્ઞાનીની ચ
 ત્કણી સંપદા થઈ ૧૪૩ નગવાનને જે દેવો અને મનુષ્યોની પરપદામાં વેશી વાદ કરતા કૌંઠથી દ્વારે
 નદી એવા ચારસેં વાહિર્તની ચત્કણી સંપદા થઈ ॥ ૧૪૪ ॥ શ્રીમહાવીરને જે અંતે દુટલે સમીપે
 વાસી દુટલે વસે રહે તેને અંતેવાસી કહીયેં એવા સાતરોં શિષ્ય ચત્કણા મોહુ ગયા દ નગવાનના
 પોતાના દ્વાય દિહિત જાણવા તથા ચૌદરો સાધવી ચત્કણી મોહુ ગઈ તે પણ પોતાની દ્વાય
 દિહિત જાણવી ॥ ૧૪૫ ॥ શ્રીમહાવીરને જે અગામિ નવે મોહુ જાવાવાળા જેમની ગતિર્તુ
 નહું આધુષ્ય એવા ચત્કણા આવરો સાધુર્ત વિજયાદિ પાંચ અનુચર વિમાને ગયા ॥ ૧૪૬ ॥
 અમણ નગવાન શ્રીમહાવીરસ્વામીને વે પ્રકારેં અંતગઢ ત્રુમિ થઈ દુટલે શુક્તિ માર્ગની મર્યાદા
 થઈ તે આવી રીતે કે નવ જે સંસાર તેનો અંત કરવો તેની જે ત્રુમિકા દુટલે મર્યાદા અથવા

पूजा एटले उतीने उछें थाहुं आहारादिकहुं देहुं तथा सत्कार ते वस्त्रादिकहुं देहुं तेनी वुद्धि
 थाओ नही ॥ १३१ ॥ इहां प्रथम जगवानने सौधर्मिंद वीनंति करी हती के दे महाराज ! तमे
 मोह जाउओ परंतु तमारा संतानीयांने बे हजार वर्ष पर्थत पीडा थाओ माटे बे षडी नरुम
 मूढ बाकी रह्यो ते एटहुं बे षडीहुं आयुष्य तमारुं वधारो एटले नरुममूढ उतरी जाय तो
 पाबलथी आपना संतानीयां चेलो चेलीने शाता उपजरो ते सान्जली जगवान बोल्या दे इंद !
 ए वात जेणे कालमां न थाय तमे तो बे षडी आयु वधारवा कह्यो ओ परंतु एक समय मात्र
 आयु पण महाराथी वधे नही झूटहुं आयु कोइथी वधाहुं जाय नही ए एमज नावी ते जे बे
 हजार वर्ष पर्थत महारा तीर्थमां शिष्योने बाधा थवा वाली ते तेने कोण वर्जी शके कोइहुं
 पण सामर्थ्य नथी अने जेवारे नरुमराथी मूढना बे हजार वर्ष पुरण थइ जाओ तेवारे निर्धे
 थोनी घणीज पूजा सत्कारादिक मानता थाओ धर्मिनी उदय थाओ, श्रीसंघने हर्ष थाओ ॥
 दोहो ॥ षडीन लक्षे आंगली, इश्युं अरुके वीर ॥ इम जाणी जीव धर्मकर, ज्यां लगे वहे शरीर
 ॥ १३२ ॥ ॥ जे राजिर्ये जगवान मोह गया ते राजिर्ये घणा फीणा फीणा कुंशुआ तेंदिय
 जातीना जीव उत्पन्न थया ते उदया पण नजाय, उदरीने अलगा पण न भूकाय अने
 साधु साधवीने नजरे नही थावे सीध चाळे तेवारे देखाय ॥ १३३ ॥ ते देखी घणा साधु सा
 धवीये ज्ञात पाणी आदिक चारे आहारनो त्याग करी अनशन कहुं तिहां शिष्ये पुबहुं जे
 हे शुरु-महाराज आवी रीतनो उपइव केम थयो तेवारे शुरु बोल्या दे वत्स ! आज पढी
 चारित्र्य छःखे पजओ ॥ १३४ ॥ ते काजने विषे ते समयने विषे जगवान श्रीमहावीरखामीने
 इंदचूति आदेइने चौद हजार उल्कछी साहुजनी संपदा थइ ॥ १३५ ॥ ॥ जगवान श्रीमहा

સ્વામીમાં મહોટો અતિશય ક્રુદ્ધો હે इति ગૌતમ કેવલોત્પત્તિ સંપૂર્ણે ॥ જે રાત્રીયેં જગવાન મોક્ષ ગયા તે રાત્રિમાં નવ મહ્વની જાતિના ચપન્યા, નવ લજ્જની જાતીના ચપન્યા, કાશી કૌશલ્ય દેશના માલક ગણ ઇટલે પરિવારના ધણી ઇવા અઢારે ગણ રાજા હે તે જગવાનનો મામો ચેડો મહારાજા હે તેના ઇ અઢારે દેશના રાજા મિત્ર સમાન હે માટે મલવાને અર્થે અંબ્યા હે તે રાજા અમાવાસ્થાને દિવસેં ચપવાસ કરીને રાત્રેં પોસહમાં બેગ હતા પહી તે રાજાહ્મ જગવંત નિર્વાણ પામ્યા માટે કેવલજ્ઞાન રૂપ જે નાવ ચઢ્યોત હતો તેતો ગયો તો હવે હ્વ્ય ચઢ્યોત કરીશું ॥ ૧૪૫ ॥ ઇટલે પોસહ ચપવાસ રૂપ જે હ્વ્ય ચઢ્યોત તે અગલા વરસો વરસેં ઇ અમાવાસ્થા આવે ચક્રે કરીશું અથવા હવે હ્વ્ય ચઢ્યોત કરશું ઇહું વિચારીને કંવા પ્રસુલ્લ હ્વ્ય ચઢ્યોત કલ્પો તે દિવસથી મંગલિકને અર્થે મહોટું પર્વ દીવાલીનું ચયું તે પર્વે જગવાન મોક્ષ પામ્યા, શિવસુલ્લ નિરુપ્પ્લ ચુલ્લ પામ્યા ॥ વલી કાર્તિક શુદ્ધી એકમને દિવસેં ગૌતમ સ્વામીને કેવલજ્ઞાન ચપન્યું તેનો હર્ષ જાણવો અને કાર્તિક શુદ્ધી વીજને દિવસેં જગવાનનો મહોટો જાહ નંદીવર્દન હે તે પ્રહુનું નિર્વાણ સાંનલીને ઘણોજ શોકવંત થયો તેનો શોક મટા વવા સારું જગવાનની વહ્નિ સુદર્શનાયે પોતાને ઘેર નંદીવર્દનને તેહીને જિમાહ્યો જાહનો શોક ટાહ્યો તે દિવસથી લોકોમાં જાહવીજ ચાલી ॥ ૧૪૬ ॥ જે રાત્રિમાં જગવાન મોક્ષ ગયા તે રાત્રિમાં હુહ્ ઇટલે કૂર સ્વનાવ હે જેનો ઇવો અવધાસી ગ્રહ ભાદેલો ત્રિશ્મો જસમરાશિનામા ગ્રહ તેની બે હજાર વર્ષની એક નહ્વ જગવાનના ઉત્તરાફાલ્યુની નામે જ નમનહ્વ જગવાનના અંબ્યા હે ॥ ૧૪૭ ॥ જે દિવસથી જસમરાશિ નામા મહોટો ગ્રહ જગવાનના જન્મ નહ્વ જગવાનના અંબ્યા તે દિવસથી પ્રારંભીને નિર્વેષ જે સાહુ સાધવી હે તેમની ઘણી

जिन्नाशासन सलणगर, दे करुणासागर, तमे मुजने विजविजतो मूकीने साताराज दूर जाइ
 वरुया तो दाहा दे वीर हवे हुं कोनी सार्थे संदेसो कहे वराहुं एम अनेक प्रकारे गौतमजी प्र
 शास्त मोहना उदयथी नाना प्रकारनो इःख करता थका श्री गौतमने वार वार मोहने वरो
 करी वीर ! वीर ! एवा अक्षर मुखे रही गया. पवी गौतमजीये विचाखुं जे ए श्रीवीतराग तो
 निःस्नेहीज होय, माटे अहीथां तो महारोज अपराध जे, हुंज मूर्ख थयो जे में मोहने वरो
 तदा श्रुतनो उपयोग आपी जोखुं नही माटे ए महारा एक परका स्नेहने धिःकार होजो. ए स्नेह
 सखुं ॥ अरे आ मोहराजानो कहेवो महात्म्य जे जे महारा सरखाने पण एवीरीते पीडाकरे
 जे तो वजी बीजा ते सी गणतीमां ? अरे में रागना वशथकी विचाखुं नही जे ए श्रीवीर प्र
 हृतो निरागी निस्नेही हता तो महारे एना उपर राग करवो ते फोकट क्लेश कारीज जाणवो
 ए निरमोहीने शानो मोह होय अर्थात् कांड पण नहोय वजी दे जीव हुं कोणवो अने ते
 कोण जे तेमां पण जो निश्चं दृष्टीये विचारवा जइये तेवारे तो श्रीवीर अने हुं कांड जूवा न
 थी केमके आ आत्मातो एकज ज्ञान, दर्शन, चारित्र मयी शाश्वतो जे, बीजा सर्वनाव अशा
 श्वता जे, हुं एकजो हुं, महारो बीजो कोइ स्नेही नथी, जगतमां कोइ कोइहुं नथी इत्यादिक
 सम जावना जावतां श्रीगौतम स्वामीने केवलज्ञान उपन्युं, इंद्रादिकदेवताये प्रजातिं केवलज्ञाननो
 महोत्सव कीधो, इहां कवि श्रुति करे जे के श्रीगौतमस्वामी अहंकारथी तो प्रतिबोध पाय्या अने
 रागथी शुरुजकि करी तथा विषवाद्मां केवल ज्ञान पाय्या ए आश्चर्य जे, दीर्घाशुष्यवंत जाणोने
 सौधर्मस्वामीने पाटदीधो ॥ पवी बार वरस केवल पर्याय पावो सर्व मली बाणुं वर्षाखुं पावो,
 मोह पोहोता जे ए गौतमस्वामी जेमने दीक्षा आपे ते तेहज नवमां मोह जाय ए गौतम

हे वीर तमारा विना हवे सात प्रकारना इति उपद्रव प्रवृत्त थरो, हे वीर तमारा विना पा खंप्ती रूप तारा हे दीप्यमान थरो, तमाराविना धर्मरूप चंद्रमाने पापरूप राहु प्रदूष क ररो, हे श्री महारवीरदेव ! हवे हुं कोना पगतलियां ज्वास्तो थको महारा मनना संदेह प्र बीश कोने हुं नगवान् कही बोलावीश ! कोने हुं नमीश ! हे प्रजो ! हवे सुजने तुम विना बीजो कोण गीतम कही बोलावरो ! हाहा ! ! हे वीर हे वीर ! तमें ए हुं कसुं जे आ वखतें मने दूर कीधि, लौकिक पणुं पण नही राख्युं, हुंहुं बालकनी पेरे आडो बेशी आपनो ठेहडो प कडी रहैत ? अथवा हुं केवल ज्ञाननो जाग मागत ? हुं मोहमार्ग संकीर्ण थात ? अथवा हुं तमोने कांड नारजागत ? के सुजने नोलावीने चाढ्या गया, हे वीर जे वेजार्य पोतानो बा लक वेगलो होय तो पण तेने बोलावीने पोतानी पार्से राखवो जोड़्ये ते वेजार्य जलटो तमे सुजने पोताथी दूर कस्यो, हे वीर तमे हुं तमारा उपर महारो कतिम रनेह जाण्यो ? हे वीर हुं तमारे हुं असुरवकारी थातो हतो जेथी मने मूकी गया, हे वीर तमे सुजने केम बीसारी मूक्यो, हे वीर तमे आजे सुजने महोटा विरह रूप समुद्रमो नाख्यो, हे वीर तमारा विना हुं महोटा वियोग रूप दाहमां दाऊथो, हवे तमारा विना महारो डख कोण जांजरो, हे वीर हवे समोसरणनी शोना विजय थइ गइ, हवे सुक्ति मार्गनो साथ जांय्यो, हे वीर हवे जेम जल विना मावली टलवले तेम तमारा विना चतुर्विध श्रीसंघ टलवलातो थरो, हे वीर तमारा व चनरूप उपशम जलविना जिनशासन रूप वाडीयो बाग बगीचा सूकाइ जरो, हे वीर तमारा विना समता रूप कैतकी सूकाइ जरो, हे वीर हवे नव्यजीवना मनरूप जमर ते किहां जइने गुंजारव कररो, हे वीर हे गुणनिधान, हे जिनशासन नायक, हे नव्यजीव सुख दायक, हे

द्विथे चारे निकायना धया देव, धया देवीयो स्वर्गलोक थकी देवा तिह्वी लोकने विवे उतरवा
 लाग्यां तेथे करी तथा उंचा उर्वलोकने विवे जावा लाग्यां तेथी करीने ते रात्रिने विवे आका
 शमां धयो उद्योत होतो हवो ॥ १ २ ६ ॥ ॥ जे रात्रिये अमण जगवंत श्रीमहावीरस्वामी काल
 गत थया, ते रात्रिये धया देव अने देवीयो आवतां जातां बहुज आकुल थयां तेथी अव्यक्त
 कोलाहल शब्द थवा लाग्यो ॥ १ २ ७ ॥ ॥ जे रात्रिये जगवान श्रीमहावीरस्वामी कालगत थया
 ते रात्रिमां गौतम जे इंद्रजित् अणगार जगवाननो शिष्य तेजुं प्रेमबंधन बूटहुं तेथी श्रीगौतमजीने
 केवल ज्ञान केवल दर्शन उपन्युं ॥ १ २ ८ ॥ ॥ जे रात्रिमां श्रीगौतमस्वामीजीने केवल
 ज्ञान उपन्युं ते केवीरीते उपन्युं तेनी कथा कहे जेः—पोतानो अंतसमय जायीने श्रीम
 हावीर देवे श्री गौतमजीनो पोतानी उपर निवड रनेह जायी ते प्रशस्त रनेह राग निवर्तन
 करवाने अर्थे संन्यासमयथी पहेजां श्रीगौतमस्वामीने देवशर्मा ब्राह्मणेने प्रतिबोध करवा सारं
 पार्श्ववर्ती ग्रामे मोकल्या हता, ते ब्राह्मणेने प्रतिबोध आपी तिहां रात्रि रही प्रचार्ते पावा बल्या,
 तेवारे भार्गोमां केटलाएक देवोने अन्य चित्तें देख्या अने उपयोगथी वीरनिर्वाण सांनह्युं, ते
 वारे वज्राहतनी पेरें मूड्डी पाम्या, थोडीवेला पढी सावधान थया, तेवारे मोहने वरें विलाप
 करवा लागा केहे प्रचो ! तमे त्रण लोकना सूर्य अस्त पाम्या तो हवे मिथ्यात्वरूप अंधकार
 पसरवा मांनरो ! कुतीर्थरूप शुबडना समूह जायत थइ गज्जरिव कररो ! डुरमति डुःकालरूप
 राहस्य प्रवेश कररो ! कुमतिरूप चोर धया थारो ! जेम सूर्य अस्त थये कमल कुमलाय, तेम
 चतुर्विध संघरूप कमल वन कुमलारो ! जेम चंद्रविना आकाश, जिम दिवाविना मंदिर, जेम
 सूर्यविना दिवस, ए जेम शोचता नथी तेम तमारा विना ए नरत हेज शोचता रहित थारो !

चित्र ५०

भगवान् सुवर्ण कमलें देवा चण्डा भव्य जीवोने धर्मपिदेवा देवा शका निर्वारिणा पाप्मा समाधिस्थ धया

रीये वाणिय गामनी निश्रार्ये करीने बार चोमासां वर्षाकालनां अयां एवं सोल तथा राजगृह नगरना नालंवीनामे पाडानी बाहेर निश्रार्ये चौद चोमासां वर्षाकालनां अयां एवं त्रीश तथा मिथिला नगरीये ङ चोमासां कखां तथा नंझिका नगरीये बे चोमासां कखां तथा आलंजिका नगरीये एक चोमासुं कखुं तथा सावडि नगरीये एक चोमासुं कखुं तथा अनार्य देशमां एक चोमासुं कखुं एवं एकतालीश अयां ठेडुं बेतालीशसुं चोमासुं मध्यम पावापुरी अपपाया नगरीये हस्तिपाल राजानी छुनी डेरकशालामां जगातनी मांगवी कारकुननी सजामां वर्षाकाडे रह्या ॥ १३३ ॥ ते चोमासानो चोथो महीनो सातसुं परववाडीसुं कार्तिक वदि आमावास्याना दिवसनी रात्रिना ठेहेडाने विषे, जगवान श्रीमहावीरस्वामी काल प्राप्त अया. जाति, जरा, मरण बंधन एटले जनमहुं, दुःख अहुं, मरहुं तेहुं जे बंधन तेने ठेदीने सिद्ध अयां, तत्त्व जगणवा वाळा अया, मुक्त अया, सर्व दुःखनो अंत कखो, संताप रहित अया, सर्व दुःखनो ह्वय अयो. ॥ १३४ ॥ पांच संवत्सर मोहेजो चंडनामा बीजो संवत्सर वर्षे ठे तेने विषे, प्रीतिवर्द्धन नामे मास ते कार्तिक मास तेने विषे, नंदीवर्द्धन नामा पक्ष, अग्निर्वेद्य नामा दिवस तेने विषे तथा क्यांक उपशम एहुं बीडुं नाम ए दिवसहुं कहे ठे, देवानंदा नामा रात्रि क्यांक बीजो निरति एहुं नाम पण ए रात्रिहुं ठे जे जवमां जगवंत मोहे पडोता ते जवनो नाम अर्च ठे एटले अर्च नामा जव, सुहूर्च नामा प्राण एटले आसोह्रास, सिद्ध नामा स्तोक, नाग नामा करण, सर्वार्थ सिद्ध नामा सुहूर्च, स्वाति नामा नर्कुजनी सार्थ चंडमानो योगे होते ठेते जगवान काय स्थिति नवस्थिति खपावीने कालगत अया, यावत् मन संबंधि शरीर संबंधि सर्व दुःखखी रहित अया ॥ १३५ ॥ ॥ जे रात्रिमां अमण जगवंत श्रीमहावीरस्वामी कालगत अया ते रा

मर्जी पोतानी लब्धियें करी खीरनो एक पङ्खरे सवा होरनो नरी आब्या अपने तापसोने कहें
 के जगो पारयुं करो, तेवारें खीरपात्र देखी तापस कहेवा लागा के खीर थोड़ीने खानार घणा
 माटे आटली खीरथी तो अरखे आंजण खाये ? अथवा बधाने एकेकुं टीजुं कराये ! पढी, गौ
 तमजीयें कहें के हे शिष्यो मांफले चांलो मद्दारे पारयुं करी शुरु पार्से जावुं हे एम कही मांफले
 बेसाडी तापसोनों संदेह नांजवाने अर्थे खीरना पात्राभां पोतानो अंशुजो मेदयो, तेवारें अदीण
 लब्धियकी पन्नरहों त्रणे तापसने पारयां कराव्यां, पोतें पण पारयुं कहें, तिहां पांचरों ने
 एक तापसने तो खीर जमतां जमतां श्रीगौतमना गुण चिंतवतां चिंतवतां केवल ज्ञान उपन्युं
 अपने पांचरोंने एकने प्रबुहुं समोवसरण देखी केवल ज्ञान उपन्युं तथा पांचरों एक तापसने तो
 श्रीवीर जगवानहुं मुख देखतांज केवल ज्ञान उपन्युं एम पन्नरहों त्रणे तापस केवली अथा
 तेषे वीरजगवानने वांदी केवलीनी सचार्ये जावा मांफहुं, तेवारें गौतम बोध्या हे शिष्यो !
 तमे लक्ष्यनी सचार्ये बेसो अदीयांतो केवलीनी सजा हे माटे न बेसहुं तेवारें वीरजगवान
 बोध्या हे गौतम ! तमें केवलीनी आशातना म करो, ए पन्नरहों त्रणे केवली अथा हे, ते सां
 जली गौतम खेद पाभ्या के जुल ? मद्दारा शिष्य केवली अथा पण हुं केवली खातो नथी एम
 घयो घयो चित्तमां खेद करवा लाग्यो, तेवारें जगवानें कहें के हे गौतम ! तुं खेद म कर,
 अंतें आपयो बे सरखा घाहुं ॥ इति गौतम संबंधः ॥ हवे जगवानें कथा कथा गाममां केटलां
 केटलां चोमासां कथां ते खत्रकार कहे ठेः— ते कालने विषे, ते समयने विषे, अमण जगवंत
 श्रीमद्वावीरस्वामीने अस्थियामनी निआर्ये वर्षाकालहुं पदेहुं चोमाहुं अहुं तेवार पढी चंपानग
 रीमां अपने एष्टचंपानी निआर्ये त्रण चोमासां वर्षाकालनां अयां एवं चार तथा विशाला नग

स्तथा गणधरस्थापनाधिकारः ॥३॥ ॥ पढी चंदनबालार्थे जगवाननी देशना सांजली प्रतिबोध
 पामीने महामहोत्सव सहित प्रष्टुपासेयी दीक्षा लीधी तेनी पढवाडे बीजा पण घणा जनोर
 दीक्षा लीधी घणा श्रावक यथा, घणी आविकाज अह, एम चार प्रकारना संघनी स्थापना करी ॥
 ॥ हवे गौतम स्वामीनो संबंध कहे ठे, गौतम स्वामीनुं उल्कष्टरूप, प्रथम संघण, प्रथम संस्थान, ॥
 ठ ठ अठमादिक तपश्चर्या करता अका, धर्मदेशना देता अका, तेजोवैश्यादिक अठवीश लाडि
 नाथरनार, चार ज्ञानवंत, चौदपूर्वधारी, श्रुतकेवली यथा, जेने दीक्षा आपे, तेने केवल उपजे
 पोताने प्रष्टुउपर स्नेह घणो तेयी केवल उपजे नही तेवारें चिंतवुं जे केम मने केवलज्ञाननी
 प्राप्ति यात्रे के नही ? गौतमनी एवी चिंतवणीजोइ श्रीवीर जगवान देशनामां एवीरीतें बोव्या
 के जे पोतानी लाडियें अष्टापद पर्वत उपर चढी चोवीश तीर्थकरने बांदे, ते जीव तेहज नवे
 मोह जाय, एवी वीरनी बाणी सांजली वज्रीश कोश ठंचो अष्टापद पर्वत ठे जेनी आव पाव
 डीयो ठे तेना उपर सूर्यना किरण अचलंवीने श्रीगौतम स्वामी पोतानी लाडियें चढया, तिहां
 चोवीश जिनने बांदी जगचिंतामणि स्तवन जोडी श्रीवयरस्वामीनो जीव तिर्यक्जुंनकनामा
 सामानिक देवठे तेने पुंनरीकाअयने प्रतिबोधीने नीचें उतया, तेवारें पञ्जरहोने त्रण तापस
 चोय, ठ ठ अने अठम तपने पारणें कंदमूल फलादिजुं पारणुं करे, एम करतां बार मास वहि
 गया ठे तेमणें श्रीगौतमने उत्तरता दीठा तेवारें चिंतवुं जे आपणे एना शिष्य आइयें तो अ
 ष्टापद उपर जइ देवने बांदीयें एम धारी उठीने श्रीगौतमजीने पुणें लाग्ता, गौतमें तेमने प्र
 तिबोधिने दीक्षा आपी पढी मंकोलारें अष्टापद चढावी तापसने देव वंदावीने पाढा उताया,
 तेवारें गौतमजीयें पुढजुं के हे शिष्यो ! तमें पारणुं करशो ? ते बोव्या ह्वा स्वामी, पढी गौत

હોત્ર હે તે જાવહ્નીવ સર્વે પણ હે પરંતુ વા' શબ્દથી સુત્રિકના અર્થોં જે જીવો હે તેણે
 મોક્ષના કારણ સારું પણ ક્રિયાતુષ્ઠાન કરવુંં એટલે એ હોમજ સર્વકાલ કરવો નહીં પરંતુ
 મોક્ષનો પણ વપાય કરવો તથા વહીં હે બ્રહ્મ હે (પરમપરંકે) તેમાંં એકતો પરબ્રહ્મ અને
 બીજો અપર બ્રહ્મ (તત્ત્વપરંસર્વજ્ઞાનમનંતંબ્રહ્મ કે) તિહાં પરબ્રહ્મ તો સત્યરૂપ જ્ઞાન અનંતરૂપ
 નાશરહિત બ્રહ્મ હે એટલે અનંત જ્ઞાનમય બ્રહ્મ તે પર હે એ અતિથી મોક્ષ હે એમ જાણવુંં એ
 અર્થ સંનિહીં એણે પણ વીક્ષા લીધીં ॥ ઇતિ એકાદશમ ગણધર ॥ ૫ ॥ ॥ એરીતે શ્રીગોતમ
 સ્વામીથી માંખીને યાવત્ પ્રજાસર્જી પર્યંત સર્વે મહી અગ્નીધાર ગણધર આવ્યા તે સર્વના મ
 નમાંં જે જે સંશય રહ્યા હતા તે પ્રચુર્યેં ટાલ્યા તેથી અગ્નીધારે જણે મહી પોતાના જુન્માહી
 શસો શિષ્યો સહિત પ્રચુ પાસેથી વીક્ષા લીધીં પ્રચુર્યેં સર્વનેં ત્રિપદી અપી તે આવીરીતે:— પ્રથમ
 વપસિહવા ॥ એટલે સર્વે વપજે હે એમ કહુંં તેવારે શંકા પેલા યાય જે સર્વે વપજે હે તો તે જગ
 તમાંં કેવીરીતેં સમાય તેવારે બીહુંં પદ ॥ વિગમેહવા ॥ એટલે વિનાશ પામે હે એ પદમાંં પણ
 શંકા વપજે હે કે જો વિનાશ થતો જાય તો સર્વે સંસાર શૂન્ય થઈ જાય એમ વિચારીં ત્રીહુંં
 પદ કહેલે ॥ હુવેવા ॥ એટલે એ સંસારનીં સ્થિતિ તિશ્વજ હે તેવારેં જાણુંં જે વપજે હે, વિણસે
 હે અને રહેનારો હે તે રહે પણ હે એવી સંસારનીં સ્થિતિ સદા સર્વેદા ત્રણેય કાલમાંં ચાલતી
 આવે હે એમ ત્રિપદી પ્રચુ પાસેથી પામીને એ અગ્નીધારેય ગણધરે હે ઘડીમાંં એટલે એક સુદ્ધર્તેમાંં
 દાવશાંખીની રચના કરી તે અવસરને વિષે ફેંડ મહારાજ પોતે રત્નના ચાલમાંં વાસકેપ હેંદ દ્વાજર
 થયા તેમાંંથી પ્રચુર્યેં સુતીં નરીને અગ્નીધારે ગણધરને માથે અનુક્રમે વાસકેપ કસ્યો એ તીર્થની
 સ્થાપના થઈ દેવતાત્રણ દેવહંડંતિ વગાહ્યાં અને જયજય શબ્દને બોલવા લાગ્યા ॥ ઇતિ ગણધરવાદ

संदेह ठे ते हुं वेदना पदनो अर्थ विरुद्ध समझे ठे तेने लीधे ठे ते वेदपद ॥ पुरुष एवेदहुं ॥ इत्यादि बीजा गणधरना वेदपदना पाठमां एनो बधो अर्थ करेलो ठे ते रीति आंही पण जा एवो माटे जीव पुण्यधी सुख पामे अने पापधी दुःख पामे एम पुण्य अने पाप ए बे वेदमां ठे ए अर्थ सांजली संदेह टाली एणे पण दित्ता लीधी ॥ इति नवम गणधर ॥ ९ ॥ हवे दशमो मेतार्थजी आब्यो तेने प्रचुर्ये कहुं हे मेतार्थ ! परलोक ठे के नथी एवो तुजने सं देह ठे तेना उपर वेदनां पद जे रीति प्रथम गणधरने कहां हतां ते रीति सर्व कही देखाब्यां वली ॥ अस्ति परलोक इहलोकस्यान्यथावुपपत्तेरुत्त्वपूर्वजवत् ॥ अर्थः—परलोक ठे जो न होय तो आ लोक पण केम कहेवाय माटे ताद्वारा पूर्वजनी परे परलोक पण ठे जेम ताद्वारा पूर्वज ठे तो हुं पण ठे अने जे पाप करीने मरण पामे ते नरकमां जाय अने धर्म करे ते मोक्षे जाय एवो अर्थ सांजली तेणे पण दित्ता लीधी अने प्रचुरतो शिष्य थयो ॥ इति दशम गणधर ॥ १० ॥ ॥ हवे अनीआरमो प्रज्ञासजी आब्यो तेवारे प्रचुर बोध्या हे प्रज्ञास ! तु जने मोक्ष ठे के नथी एवो संदेह ठे ते हुं वेदपदनो अर्थ बराबर जाणतो नथी तेने लीधे ठे ते वेदपद कहे ठे ॥ जरामर्थ एतत्सर्व यदग्निहोत्रं ॥ अर्थः—जे ए (अग्निहोत्रं के०) यज्ञ ठे (तत्सर्व के०) ते सर्व (जरामर्थवा के०) जावळीव करवो अने ए होममां जीव मरण पामे ठे ते पाप रूप ठे ते स्वर्गना सुख आपे पण तेथी मोक्ष न थाय केमके जावळीव ए करवो कह्यो माटे स्वर्गेज जवाय पण ते विना मोक्ष जावानो उपाय नथी तो मोक्ष केम थाय एम विचारतां मोक्ष नथीज एवो अर्थ हुं करे ठे तेथी तुजने संदेह रह्यो ठे परंतु ते अर्थ हुं करे ठे तेम नथी एनो अर्थ आवी रीति ठे ते हुं तुजने कहुं हुं ते सांजल जे ए अग्नि

हवे स्नातमो मौर्यपुत्र आब्यो तेने प्रसुये कहुं हे मौर्यपुत्र ! तुजने देव नथी एवो संदेह ते ते
 हुं वेदना पदनाो अर्थ बराबर जाणतो नथी ते वेदपद आम ते ॥ मायोपमान इंद्र यम वरुण
 कुबेरादि ॥ एनो अर्थः— माया जेम इंद्र, यम, वरुण, अने कुबेरादिक ते एनाथी तुजने एवो
 संदेह ते के देवादि सर्व माथारूप ते परंतु वस्तुगते नथी एम हुं जाणे ते पण ए माथारूप
 जे कह्या ते तेतो अनित्यता जणाववामाटे कह्याते अने वेदमां ॥ सएप यज्ञासुधी यजमानो
 जरमा स्वर्गलोक गहति ॥ अर्थः— यज्ञरूप आसुध ते जेहने ते ए यज्ञ करनारी यजमान त
 त्काल स्वर्गो स्वर्ग एटले देवलोक जाय ते ए वेदपद उपरथी हे मौर्यपुत्र ! देवलोक ते एम सिद्ध
 थाय ते एवीरीते वेदपदनाो अर्थ सांचली मौर्यपुत्रना संदेह टव्यो तेथी दीक्षा लीधी ॥ इति सप्त
 मणसाधर ॥ ४ ॥ ॥ हवे आठमो अकंपित आब्यो तेने स्वामीये कहुं हे अकंपित ! तुजने ना
 रकी नथी एवीरीतना संदेह ते ते वेदपदना अर्थहुं रहस्य हुं जाणतो नथी तेने लीधे संदेह ते
 ते वेदपद कहे ते ॥ नेह वै प्रेत्य नरके नारकास्संति ॥ ए वेदपदना अर्थथी हुं एम जाणे ते
 के परलोकमां नारकी नथी परंतु ते अर्थ हुं खोटो समजे ते एनो अर्थ आम ते ते हुं तुजने
 कहुं हुं के (नेह के ०) नही इहां (प्रेत्य के ०) परलोकमां (नरके के ०) नरकने विये आ
 श्वता (नारका के ०) नरकना जीव (वै के ०) निश्च एटले नारकीना जीव शाश्वता नथी एम जा
 णहुं, पण नारकी नथी एम न जाणहुं केमके वेदपदमां नारकी ते ते पद कहुं हुं ॥ नारको वै
 एप जायते यः शूद्राज्जमश्नाति ॥ अर्थः— जे शूद्रहुं अन्न लीधे ते नारकी थाय ए वेदपद उपरथी
 नारकी ते एवो अर्थ सांचली एणे पण दीक्षा लीधी ॥ इति अष्टम मणसाधर ॥ ५ ॥ ॥ हवे
 नवमो अचलजातजी आब्यो तेने प्रसुये कहुं के ताहारा मनमां पुण्य पाप ते किंवा नथी एवो

॥ ૪ ॥ ॥ હવે પાંચમો સુધર્મ આપ્યો તેને જાગવાને કહું કે હે સુધર્મ ! આ જાવમાં જે જેહવા હોય તે પરજાવમાં તેહવાજા થાય એટલે પુરુષ મરીને પુરુષજા થાય અને સ્ત્રી મરણ પામીને પર જાવમાં પણ સ્ત્રીજા થાય હે એવો તુજને સંદેહ હે તે વેદપદ કહે હે ॥ પુરુષોવૈપુરુષત્વમશ્રુતેપશુઃ પશુત્વં ॥ એનો અર્થ હું આવીરીતે જાણે હે કે પુરુષ મરીને પુરુષ થાય અને પશુ મરણ પામીને પશુ થાય એ અર્થ હું નિત્ય જાણે હે પરંતુ નિત્ય નથી એ જે વેદપદ હે તે કોઈક જીવ આશ્રયી હે જો એ પદ નિત્ય હોય તો વેદમાં લખે હે જે ॥ યુગાલોવૈજાયતેયઃસપુરુષોદહ્યતે ॥ અર્થઃ—(યઃ કે૦) જે પુરુષ (દહ્યતે કે૦) બલે હે (સ કે૦) તે પુરુષ (યુગાલો કે૦) સીઆલીત્તે વૈ શત્ત્વ પાવપૂરણાર્થમાં હે (જાયતે કે૦) થાય હે એટલે જે પુરુષ બલે હે તે પુરુષ મરણ પામીને સી આલ થાય હે એમાં પુરુષ તે સીઆલ થાય એમ કહું માટે પુરુષ મરીને પુરુષજા થાય એવો સંશય રા રાવો નહી પુરુષ મરી સીઆલ પણ થાય એમ કહું માટે પુરુષ મરીને પુરુષજા થાય એવો સંશય રા રાવ નાણધર ॥ ૫ ॥ ॥ હવે ઠાંઠો મંનિતજી આપ્યો તેને પ્રજુર્યે કહું બંધ મોક્ષ હે કે નથી એ તુજને સંશય હે તે હું વેદપદનો અર્થ જાણતો નથી તે વેદપદ કહે હે ॥ સપ્તવિશુણોવિષ્ણુર્નૈવચ્યતે, સંસરતિ વા ન મુચ્યતે ॥ અર્થઃ—(સ કે૦) તે (એવ કે૦) એ (વિશુણઃ કે૦) સત્વશુણાદિ રહિત (વિષ્ણુકે૦) સર્વવ્યાપી (નૈવચ્યતે કે૦) કર્મકરી વંધાતો નથી (સંસરતિવા કે૦) સંચરતો નથી એટલે ચાલતો પણ નથી (નમુચ્યતે કે૦) કર્મોદિ બંધનથી ભૂતતો પણ નથી એ અર્થથી હું જાણે હે જે જીવને બંધ મોક્ષ નથી પરંતુ એમ ન જાણહું એ વેદપદ જે હે તે સિદ્ધ વર્ણવહું હે કેમકે સિદ્ધના જીવોને બંધ મોક્ષ નથી પણ જે રાગાદિશુક સંસારી જીવો હે તેને તો બંધ અને મોક્ષ વેદ હે એહું સાંનહી સંશય ટાલી એણે પણ કીકા લીધી ॥ ઇતિ પદ ગણધર ॥ ૬ ॥

॥ २ ॥ ॥ हवे त्रीजो नाइ वायुचूति હે તેણે અગ્નિચૂતિયેં કીકા લીધી તે વાત સંનિલી તે વારે ચિંતવવા જાણ્યો જે મહારા બે નાદ્યેં ए सर्वज्ञानी पासે દિક્ષા લીધી તો તે કોઇ મહાત્મા પુરુષોત્તમ દેશવાય હે તેમાટે હું પણ તેને વાંછ પૂછું અને સંશય પૂલી પાપ રહિત શ્રાવં एમ વિચારી તે પણ નગવાન પાસે આવ્યો નગવાને તેમજ પૂર્વોક્ત રીતે બોલાવ્યો અને કહું કે હે વાયુચૂતિ ! જીવ તેહજ શરીર एટલે જીવ અને શરીર ए બે एक હે एવો જુજને સંશય હે તે વેદપદના અર્થે બરાબર ન જાણવાને લીધે હે તે વેદપદ “વિક્ષાનવનएवैतेन્યોનૂતેન્યઃસમુભાય” इत्यादिक एनो अर्थे પૂર્વજી પેરે જાણવો ए पदથી जीव सत्ता હે તો एम જાણીયેં જે જીવ હે તો તે જીવહું નોન્ય જે શરીર તે જીવથી નિજ હે તથા ॥ सत्येनलन्यस्तपसाहोषब्रह्मचर्येण ॥ इत्यादि वेदपवनो ए अर्थ હે કે सत्य, तप, ब्रह्मचर्य, एणે કરીને સંયતપુરુષ, एह जाणो હે જે જીવ શરીરથી નિજ હે વલી પ્રમાણથી પણ પ્રત્યક્ષ જીવ અને શરીર નિજ દેશવાય હે કેમકે ए महारं शरीर હે एम કહેવાય હે તો इहां महारं शरीर હે एम कहेनारो जीव હે માટે જીવ અને શરીર નિજ હે एहुं संनिली वायुचूतियें પણ કીકા લીધી ॥ इति तृतीय गणधर ॥ २ ॥ ॥ हवे चोखो अ ब्रक्त પણ પ્રહુપાર્સે આવ્યો સ્વામીયે કહું કે પાંચનૂત હે કે નથી ए જુજને સંવેહ હે તે હું વેદપદનો અર્થ નથી જાણતો માટે સંવેહ રહે હે તે વેદપદ (स्वप्नोपमवैसकलंके०) स्वप्नानी પેહે સર્વ હે एवો अर्थ थाय હે ए पद उपरથી હું જાણો હે જે પાંચનૂત હે કે નથી ! પણ ए पाव જે હે તે अनित्यता बतावनारो હે પરંતુ નૂતની નાસ્તિ કરનારો નથી વલી एव्ही देवता, आपो देवता, इत्यादिक वेदपद જે હે તે सहु चूतनी सत्ता छूदी छूदी कहे हें माटे पंचनूत हें ते प्रत्यक्ष देशवाय હે एहुं संनिली संशयरहित अइ तेणो પણ કીકા લીધી ॥ इति चतुर्थ गणधर

पांचवो बान्जोना परिवारे परबखो भएको बिरुदावली बोलावतो भएको त्यां जइ समवसरणनी पहेली पावडीये पग आख्यो तेवारे प्रख्ये पण तेने पूर्वली रीते नामगोज कहीने बोलाख्यो अने कहुं के हे अघिजति ! तुजने कर्म हे किंवा नखी एवो संशय हे ते तुं वेदपदना अर्थ जा एतो नखी तेथी संशय रहे हे ते आवी रीतेः—अथ वेदपद ॥ पुरुष एवेदं दुस्सर्वैयद्भूतं यच्च जायं ॥ इत्यादिक वेदना पदथी तुं जाणे हे के जीव हे तेहज सर्व हे तो एथी बीछुं कर्म ते वली जूडं केम संजवे ! एटवे कर्म नखी केमके आत्मा तो अमूर्ति हे तेने कर्म केम जागे कारण के मूर्तिने अने अमूर्तिने मांहोमांहें संयोग होय नही माटे कर्म नखी वली कर्मथी जीवने सुखदुःख पण केम थाय ए पद उपरथी कर्म नखी एम तुं माने हे तथा वली कोइक वेदनां पद आम पण हे जे “ पुण्यः पुण्येन, पापः पापेन ” ए उपरथी कर्म हे एम पण दे खाय हे. तो हुं कर्म हे के नखी ए ताहारो संदेह हे पण हे अघिजति ! ते जे वेदनां पद हे ते आत्मस्तुतिनां हे, परंतु कर्म निषेध करनारां नखी केमके अमूर्ति बते मूर्ति साथे संयोग तो प्रत्यक्ष देखाय हे अमूर्ति आकाशने मूर्ति वादजा तेजने परस्पर योग थाय हे जे मूर्ति वंत हे ते अमूर्तिने सुख दुःख करे हे जेम मदिरापान करनारने अचेत पणुं थाय हे ते मदिरा मूर्तिवंत हे पण अमूर्ति जीव हे तेने मुंजावे हे ते माटे कर्म हे एम सिद्ध थाय हे वली लोकमां एक सुनाय, एक दुर्नाय, एक सुरुपवान एक कुरुपवान, एक धनवान एक दारिद्र्य ए सर्व सुनायन कर्मविना केवी रीते संजवे ए रीते वेदपदमां पण कर्म सत्ता सिद्ध हे तेथी कर्म अवश्य हे, इत्यादिक वेदपदना अर्थ सांजलीने अघिजतिनो पण संशय टख्यो तेवारे अहंकार ठोडी नावसहित पांचवो बान्जोनी साथे द्विहा लीथी ॥ इति द्वितीय गणधर ॥

ટાંલી, મદલંબી, વૈરાગ્યપામી, વીશ સદ્સત્તમી પાવહીયેં ચહી, શ્રીવીરપ્રજ્ઞને ત્રણ પ્રદક્ષિણા
 દેઈ, ફંડ્ઝતિ પગેલાગ્યો અને શુદ્ધજાવથી પાંચસો બાજો સહિત કીક્કા લીધી એહું ગૌતમગોત્ર હું
 માટે ગૌતમ એહ્વે નામે પ્રસિદ્ધ થયો જગવાનના મુલ્યથી ચપત્તેવા, વિનમેદવા, યુવેવા એ ત્રિ
 પદી પામીને દ્વાદશાંગીની રચના કરી જે માટે કહે છે ॥ શ્લોક ॥ શ્રીવીરમુલ્યતોવેદ, પદાર્થ
 મવગત્યચ ॥ પ્રવજ્ય ત્રિપદીં લલ્લવા, દ્વાદશાંગીં સ નિર્મમે ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ:—શ્રીવીરના મુલ્યથી
 વેદપદનો અર્થ જાણી દિક્કા લેઈને ત્રિપદી પામી બાર ઝંગને રચતો હવો ॥ કહિ પ્રથમ ગણ
 થર ॥ ૧ ॥ ॥ હવે ફંડ્ઝતિયેં દિક્કા લીધી એ વાત અને બીજો નાઈ અભિજ્ઞતિ છે તેણે સાં
 જલી તેવારે વિચારવા લાગ્યો કે કદાચિત્ અભિ જે છે તે પાણી થઈ જાય, પાષાણ નરમ
 થઈ જાય, પર્વત વાશુથી મળી જાય, સૂર્ય પશ્ચિમ દિશાયેં ગદ્ય થાય, જંડમાથી ઝંગારા વર્ષે,
 પાણી હે તે અભિજવાલા થઈ જાય, અમૃત સ્વાધાથી મરણ નીપજે, વિષ સ્વાધાથી જીવતો
 થાય, પાતાલમાં પૃથ્વી પેસી જાય, મેરુ પર્વત ચલાયમાન થાય, સમુદ્ર મર્યાદા મૂકી આપે,
 ઇટલાં વાનાં બનીં જાય તેની નાં નથી પરંતુ મહારો નાઈ એ ફંડ્ઝાલીયાથી હારી જાય એ
 વાત કેવારે બને નહીં એમ ચિંતવના કરે હે એવામાં સમોસરણથી કેટલાક બીજા લોકો ગા
 મમાં આવ્યા તેમને અભિજ્ઞતિયેં પોતાના નાઈ સંબંધિ લૂત્તાંત પૂઠવાથી તે કહેવા લાગ્યા કે
 હું પૂઠો હો ? ફંડ્ઝતિતો જગવાનના શિષ્ય થયા એ અમે અમારી નજરે જોઈ આવ્યા હૈયેં એહું
 સાંજલી અભિજ્ઞતિ વિચારવા લાગ્યો કે મહારો નાઈ અત્યંત માહ્યો ભતાં કેમ હલાય ! પણ
 દૈવેજાયેં વરવતે હલાઈ ગયો હશે તો હવે હું ત્યાં જઈ એ ફંડ્ઝાલિયાને જીતીને મહારા નાઈને
 પાલો વાલી આહું અને, એના સર્વેક પણાહું બિરુદ પણ ટાલી આહું એમ કહી આંમર્થે સહિત

प्रभुयै अर्थे कह्यो के जे उपयोग घटनो हतो ते उपयोग घटमांज रह्यो ? परंतु पटमां नथी जो एम न मानीयै तो (यथाकारी तथा नवति के०) जेहवुं करे तेहवुं थाय (साधुकारी साधुर्चवति के०) नहुं करनारो नजो थाय अने (पापकारी पापी नवति के०) पाप क रनारो पापी थाय (पुण्यपुण्येन कर्मणान्नवति के०) पुण्य कर्म करीने पुण्य थाय (पापः पापेन नवतिके०) पापे करीने पापी थाय तथा “ दृढ़ ” ए त्राण दकारनो अर्थे दया दान अने दम हे (इति दकार त्रययोवेति के०) ए त्राण दकारने जाणे (सजीवः के०) ते जीव हे ए य ह्युर्वेदादिकनां पद हे ते केम मले माटे ए अनुमान करीयै ॥ विद्यमान जोकुकभिदं शरीरं, जोयवत्ता दोदनादिवत् ॥ अर्थः—विद्यमान हे जोका जेहनो एवुं ए शरीर एटले विद्यमान हे जोगवनारो जे हनो एवुं शरीर हे तो ए स्रजथी एनो जोगवनारो जीव हे ते विद्यमान हे एम सिद्ध थयुं तेथी ए शरीर जोगववा योग्य हे माटे एनो जोगवनार पण हे जेम आहार जोय्य हे तो तेनो जोका पण हे तेम ए शरीरने जोगववावालो जोगवनारो जीव हे ए अनुमानथी जीव हे तेमाटे हे इंद्रजति ! जेम (क्लेशयुतं के०) दुधमां घृत तथा (तिलैतैलं के०) तिलमां तेल अने (काष्ठेअग्निः के०) काष्ठमां अग्नि तथा (सौरर्च्यं कुसुमे के०) फूलमां सुगंध वली (चंद्रकांतौ सुधा के०) चंद्रनी कांतिमां अंशुत (यक्षत्तथा के०) जेम ए हे तेम (आत्मांगणतः प्रतिहेतुं निद्रः के०) आत्मा शरीरमां हे सर्व शरीर शरीरमां छद्मो छद्मो हे ते (अपौजलिकः के०) पुजल रहित (पारिणा भिकः के०) पारिणोभिक हे, कर्ता हे, जोका हे, (सजीवः के०) ते जीव हे (अन्यथा जीवं विनादयाकिंविपया स्यात् के०) एम जो जीव न मानियै तो जीवदया ते शाने विषे द्योय (तस्मा दस्तिजीवःके०) ते माटे हे इंद्रजति ! जीव हे ॥ इत्यादिक वेदपदना अर्थे सांजली, संशय

૧- ૬ આત્મા પ્રત્યક્ષ હે જેમ પારમાણુ બીજા સાર્માન્ય જીવોને દીઠામાં આવતાં નથી પણ ફો
 નવંત જાણે હે (અનુમાનાદપિ કે૦) અનુમાનથી પણ ૬ જીવસત્તા સિદ્ધ થાય હે તે અ
 નુમાન આ પ્રમાણેહે—અસ્થાત્માશુદ્ધપદવાચ્યત્વાદ્ઘટવત્ ॥ અર્થ:—હે આત્મા શુદ્ધપદ કહેવા
 પયું હે માટે. જેમ્ ઘટ પદ હે તે અસંયોગી પદ હે તો ૬ ઘટ નથી એમ ન કહેવાય તેમ આત્મા
 પદ જે હે તેપ્રણ સંયોગ રહિત પદ હે તેથી એની પણ નાસ્તિ કહેવાય નહીં જગતમાં જે જે
 પદાર્થ શુદ્ધપદ વાચ્ય હે તે તે પદાર્થ અસત્ નથી અર્થાત્ સત્ હે વળી શાસ્ત્રમાં પણ આત્મા
 કહે હે તો હવે શું જાણીયે જીવ હે કે નથી કેમકે એક સૂત્ર જીવ કહે અને એક સૂત્ર નાસ્તિ
 કહે એનું જાણી હે ફંદ્રનૂતિ ! તને સંદેહ પડ્યો હે પણ તે સંદેહ સ્વોટો હે, બ્યર્થ હે, કેમકે જીવને
 નાસ્તિ કહેનારું જે “વિજ્ઞાનવન” પદ તેનો અર્થ હું વિપરીત કરે હે તેથી ૬ પૂર્વાપર વિરો
 ધને લીધે તને ધંકા રહી હે માટે એનો અર્થ આમ કરવો યોગ્ય હે જે વિજ્ઞાન ઇટલે જ્ઞાન અને
 દર્શન તે અન્નિનપણાશ્ચકી વિજ્ઞાનવન એનું જીવનું નામ હે તેહજ “એતેન્યોનૂતેન્ય:” ઇટલે નૂત
 તે ઘટાદિક હે તેને દેશ્વી ચત્પત્ત થાય હે ઇટલે જ્ઞાતા જે વિજ્ઞાનવન તેને ઘટાદિક જે ક્ષેપ તે
 દેશ્વી જ્ઞાન ચપજે હે તેવારે જાણે જે ઘટ તે ઇહજ હે ૬ જ્ઞાન તે (સમુભાય કે૦) ચપજીને (તા
 ન્યેવકે૦) તેહજ જ્ઞાન તે ક્ષેપનો ચપયોગ જાવાથી તેમાંજ નાશ થાય (અનુવિનમ્યતિ
 કે૦) પહી તે ઘટના બોધનો પર્યાય કરીને વિનાશ પામે હે (નમ્રેત્યસંજ્ઞાસ્તિ કે૦) જે પૂર્વલી
 જ્ઞાનસંજ્ઞા હતી તે રહે નહીં ઇટલે જે ઘટ લીધો તે ઘટનું જ્ઞાન તેહજ ઘટમાં રહું પણ ઘટનો
 ચપયોગ પટમાં નથાય પરમાર્થ ૬ હે જે ફંદ્રનૂતિને વિજ્ઞાનવનની શ્રુતિના અર્થથી સંદેહ હતો
 કે જીવ નૂતમાં ચત્પત્ત થાય અને નૂતમાંજ નાશ થાય પરંતુ પરલોક નથી ૬ સંદેહ હતો તે

थाय ते अने ए पृथिव्यादिक पांचनूत जेवारें नाश पामे तेवारें जीवनो पण नाश थइ जाय ते माटे जीव मरण पामीने परलोके जाय ते एम कहेवुं लुथा ते केमके परलोके जाय एवो जीव नथी तो छुं ते तोके ज्ञान ते तेहज ए नूतोथी उत्पन्न थाय ते जेम दीपक जपजीने जेवारें विनाशने पामे ते तेवारें तेनो प्रकाश पण जतो रहे ते जेम नूतोनो नाश थये ए जीवनो पण नाश थाय ते. वली प्रयोग पण इहां ते ॥ ज्ञानान्तरात्तत्त्वगर्भोऽतिकत्वात् दीपवत् ॥ अर्थः—ज्ञान ते ते नूतथकी उत्पन्न थायते माटे बीजे जे जे जनार नथी एटले बीजा नवमां जवावाहुं नथी जेम दीपक ते तेम ए पण ते माटे परन्ते जनारो जीव नथी वली प्रत्यक्ष देखीये हैये जे पांचनूततो देखवामां आवे ते पण जीव देखवामां आवतो नथी जेवारें माणस मरण पामे ते तेवारें तेने बाळीने राख करीये हैये तिहां हात प्रमुख तो नजरें दीगामां आवे ते पण जीवहुं चिन्ह तो काइ देखावुं नथी एवो विचार वेदना पदना अर्थथी तने नासे ते के जीव नथी बीछुं वली ताहारा मनमां एम पण थाय ते के वेदमां एवुं पण पद ते ॥ सर्वेभ्यमात्मा ज्ञानमयो मनोमयो बाह्यश्चक्षुर्मय आकाशमयो बाहुमय स्तेजोमयः आपोमयः पृथिवीमयः क्रोधमयः अक्रोधमयः दुर्धमयः शोकमयः धर्ममयः अधर्ममयः इत्यादि ॥ अर्थः—(स के०) ते (वै के०) पादपुरणो अथवा संबोधने (अर्थ के०) ए (आत्मा के०) जीव ते ज्ञानमयः ए टले ज्ञानवंत, मनवालो, वचनवालो, नेत्रवालो, एमज आकाशमय, बाहुमय, तेजमय, जलमय, पृथ्वीमय तथा क्रोधमय, अक्रोधमय, दुर्धमय, शोकमय, धर्ममय, अधर्ममय, इत्यादिक वेदनां पद देखवाथी तने शंका उत्पन्न थयेली ते के जीव ते के नथी एवो हुने संदेह ते पण हे इंदुनूति ! योगीश्वरें प्रत्यक्ष जाणेलो एवो ए आत्मा ते एटले ज्ञानीने

તેથી બીહિતો થકો મને રાજી રાखवा माटे मीठे वचने करी बोलावे हे तेथे करी ए पोताना
 मनमां एहुं समजतो व्हो जे ए महारी साथे वाद करशे नही, पण तें तो हुं माहुं नही एहुं
 विचारे हे एटलामां फरी नगवान बोधा हे इंझूति ! जीव हे के नथी एवो ताहारा मनमां
 संदेह हे ते हे इंझूति ! ते वेदनां पद जीवने जहापवावालां अपने जीवने थापवावालां जा
 छीने संदेहमां पडथो वो तेहनो अर्थ हुं विपरीत करे हे तेथी तने संदेह रही गयो हे माटे
 ते वेदनां पदोनो अर्थ पूर्वपर विरोध रहित हुं तमोने कहुं हुं ते सांजल एम कही नगवान
 पोतें स्वमुखें वेदनां पदोनुं जहारण करे हे ते कहेवा व्वनिथी करे हे ते कहे हे. श्लोक ॥
 समुद्रोमथ्यमानःकिं, गंगापूरोथवा किमु ॥ आदिब्रह्मव्वनिः किंवा, वीरवेदव्वनिर्वर्जो ॥ १ ॥
 अर्थः—जेम समुद्र मथन करवा मांफहुं ह्योय ते वखतें जे व्वनि थाय तेहवोज व्वनि थायले के
 हुं ? अथवा गंगानदीहुं पूर आवे ते वखतें जे व्वनि थाय तेज व्वनि थाय हे के हुं ? अथवा
 आदिब्रह्म व्वनि थायले के हुं एवो वीर नगवानना मुखथी व्वनि थयो तेमां वेदमां जीवसत्ता
 निषेधपद एवां हे ते कहे हे ॥ अथ वेदपदानि यथा ॥ अर्थः—वेदना पद एम हे “ विज्ञान
 धन एवैतेन्योचूतेन्यः समुहाय, तान्येवावुविनश्यति, नभेत्पसंज्ञास्तीति इति जीवात्तावश्चुतिः ॥
 अर्थः—हे गौतम ! ए वेदना पदोनो अर्थ तें आ प्रकारे जाण्योले के विज्ञानधन एटले विज्ञान
 समूह जे चेतननो पिंम (सएव के०) तेहज चेतन पिंम ते (एतेन्योचूतेन्यः के०) चूतजे
 एथवी, अप, तेज, वायु अपने आकाश ए पांच चूतोथकी (समुहाय के०) उत्पन्न थइने (ता
 न्येवावुविनश्यति के०) ते चूतोनो नाथ थया पढी ते विज्ञानधन चेतननो पण नाश थाय हे
 तेमाटे (नभेत्पसंज्ञास्ति के०) परलोक नथी एटले ए एथिव्यादिक पांच चूतोथी जीव उत्पन्न

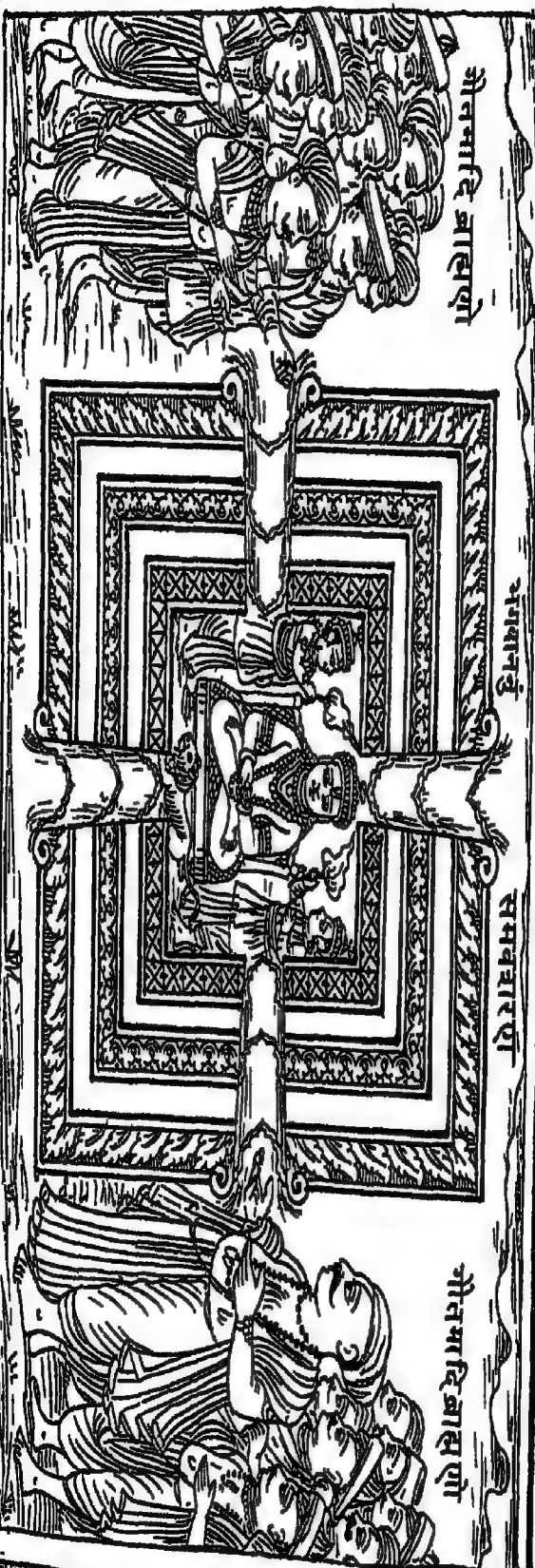
चित्र ४८

गौतमादि ब्राह्मणो

भगवान्

समवतारणो

गौतमादि ब्राह्मणो

જન્મનું વૈર હે પણ ફહાં સમોસરણમાં તેને વૈર મટી જાય હે તેથી તે પોતપોતામાં મલીને ઇકવર્તં
 વેર્તં હે તથા (નંદિની કે૦) ગાય તે (સુતધિયા કે૦) પોતાના પુત્રની હુદિયે કરીને (બ્યા
 ધ્રવોતં કે૦) વાધના બાલકને ચાટી રહી હે ઇટલે વાધને અને ગાયને વૈર હે તોપણ ફહાં તે
 વૈર ટલી ગયું હે માટે વાધના બાલકની પાસે વેળી થકી લાઢ કરે હે વલી બિલાડી હે તે (ધ્ર
 ણયપરિવશાત્ કે૦) સ્નેહના વચ થકી હંસના બાલકને સ્પર્શ કરીને વેળી હે ઇટલે બિલાડી
 પણ હંસના બાલકને મારતી નથી વલી મોર અને સર્પને પોતપોતામાં વૈર હે તોપણ તે ફહાં
 પ્રયુના સમોસરણમાં કહેવા થઈ વેળા હે તોકે (કેકિકાંતા કે૦) હેલ હે તે (સ્વર્ગે કે૦)
 સર્પની સાથે વેળી હે ઇ રીતે ફહાં ઇવા પ્રકારનાં વૈર તે સર્વે જીવોનાં મટી ગયાં હે ઇવો નગ
 વાનના વચનનો અતિથય દેલી ફંડ્જૂતિ વિરમય થઈ રહ્યો હે ઇટલામાં નગવાન બોલ્યા કે દે
 ફંડ્જૂતિ ! ગૌતમ ગોત્રિયા ! હું નલે અભ્યો હું સુલ સમાધિમાં વર્તે હે ઇહું સ્થામિનું વચન સાંજલી
 ફંડ્જૂતિ મનમાં તિંતવવા લાગ્યો હે ઇ મહારં નામ ગોત્ર કિહાંથી જાયો હે કેમકે હું ઇની
 સાથે ક્યારે પણ મલ્યો નથી, તથાપિ વલી ઇમ વિચાણું હે મહારં નામતો જગતમાં પ્રસિદ્ધ
 હે માટે કોણ નથી જાણતો સર્વે કોઈ જાણેજ હે હે હું કોઈ અલતો માણસ નથી સ્વર્થ કિહાં
 પણ બાનો રહે નહીં પણ ઇણે મને મહારં નામ કહીને હે બોલાવ્યો તેનું તલ્લ મહારા જાણ
 વામાં અર્વા ગયું કે ઇણે માત્ર મને ગગવા સારંજ બોલાવ્યો જણાય હે પરંતુ હું કોઈ ઇવો અણ
 સમજી નથી હે ઇના મીઠા વચનથી રીઠ પામું પણ હું તો હેવારે ઇ મહારા મનમાં જીવ હે
 કે જીવ નથી ઇવો સંદેહ રહેલો હે તે કહી અર્પે અથવા તે સંદેહ નાંજી અર્પે તેવારે રીઠ
 પામીને જાણું હે ઇ સ્વરેલરો સર્વેક હે. નહીં કાં તો માત્ર મહારી સાથે ઇને વાદ કરવો પડે

नरुम थाय तथा महारी यश रूपी नौका मंदारसमुद्रमां नांगी नारुवा जेवुं मने थाय मांटे एवो मूर्ख हुं न थाउं इति ॥ अथवा ए पूर्वोक्त श्रुकोनो अर्थ आवी रीते मेजववो जे इंड्रु तिर्ये नगवानना अतिशय दीठा तेथी चिंतववा लाग्यो जे ए कोइ महागुरुष ते माटे एनी साथे हुं वाद करीने अवश्य हारी जइश तेथी में पण एनी पासे आवीने एक रवीजाने माटे महारो यशरूपी प्रासाद नांगी नारववा जेवी मूरवाइ करी तथा एक तांतयाने माटे हार जोडी नारववाना इहा करी वली एक ठीकरीने माटे कामहुंननें फोडी नारववा जेवुं कखुं तथा राखने अर्थे चंदन बाजवा जेवुं कखुं तथा जोखंनना कटकाने अर्थे महारसमुद्रमां महारा संपादन करेजा यशरूपी जहाजने नांगी नारववा जेवुं कखुं एम चिंतवी प्रभुना वचननो अतिशय जोवा मांनयो तो आ प्रमाणे ते केहेवे ॥ श्रुकोक ॥ सारंगी सिंहावावं स्पृशति सुतधिया नंदिनी व्याघ्र पोतं, माजारीं हंसबाजं प्रणयपरिवशात्केकिकांतां शुजंगं ॥ वैराण्याजन्मजातान्यपि गदितमदा जंतवोन्येत्यजंति, श्रुत्वासान्धैकरुढं प्रशमितकज्जुषं योगिनं ह्रीणमोहं ॥ १ ॥ ॥ अर्थेः—सम परिणामे करी एकांते रहेवाथी प्रकर्ष करीने उपशम्यां ते कज्जुष एटले पाप जेमनां एवा वली ह्रीण थयो ते मोह जेमनो एवा योगीथोने सुणीने एटले उपशमसहित, पापरहित, मोहरहित एवा जे योगी सुनिराज तेमने सुणीने अर्थात् एवा सुनिनां वचन सांजलीने बीजा जीव पण जेने जन्म शकीज अरूपरस एक बीजानी साथे वैर रहेजां ते एवा तिर्येच जीव पण समोसरणमां मद रहित थया थका पोतपोतानां वैरने जांमे ते एटले जेनां एवां वचन ते के जे सांजलवा थकी जीवो जन्मनां वैरने पण चूली जाय ते ते वैर कोने कोने ते ते कही देखाडे तेः—प्रभुना समोसरणमां आवेली (सारंगी के०) मुगली ते सिंहना बाजकने स्पर्श ते एटले सिंहने अने हरणने

आँव्यो, मांटे में ए मूरखार्ह करी तो पण हवे वाद कखा विना महारे पाहुं जाहुं नही केमके मारे तो हवे ए एकज जीतवो रह्यो हे तो हवे अल्पने माटे महारो बधो यश न गमाववो जेम कोइने एक खीजो जोइतो होय तो ते एक खीजाने माटे आखो प्रासाद जांगी खीजाने काढवा बांढे नही एवो मूर्ख कोइ होय नही बली कहेवे ॥ श्लोक ॥ सूत्रार्थी पुरुषोद्धारं, क खोटयितुमीहते ॥ कः कामकलशस्यांशं, स्फोटयेत् विक्रीकृते ॥ ३ ॥ ॥ अर्थः—एवो कोण पुरुष होय जे सूत्र एटले तांतणाने अर्थे हारने जोडवानी बांढना करे एटले सूत्रनो ताणो जोइतो होय तेटजा माटे हार जोडवो एम कोइ बांढे नही तेम महारे पण ए एकने हराव्या विना महारो यश रूपी हार जोडी नाखवो नही ए तात्पर्य जाणवुं तथा बली कोण पुरुष ठीकरी जोइती होय तेने अर्थे मनोर्वाहितने पूरनार एवो जे कामकुंज तेना गला प्रमुखने फोडी नाखे अर्थात् ठीकरीने अर्थे कामकुंजने कोइ फोडी नाखे नही तेम हुं पण एनी साथे वाद कखा विना जो एमज पावो फरी जाचं तो कामकुंज जेवो माहारी यश रूप घट ते फोडी नाख्या जेहुं थइ पडे, तेथी हुं मूर्खोनी गणतीमां थावं माटे महारे एम न करवुं बली पण कहेवे ॥ श्लोक ॥ नरमने चंदनंकोवा, ददेद्दंडः प्राप्यमप्यथ ॥ लोढार्थी कोमहार्जिनोथौ, नौर्जंगं कर्तुमिहति ॥ ४ ॥ ॥ अर्थः—बली कोण पाह्यो पुरुष नरम एटले राखने अर्थे डःखे प्राप्त थाय एवा चंदनने बाले एटले नरमने अर्थे मलयानिरि चंदनने कोइ बाले नही तथा एवो कोण मूर्ख होय जे लोखंफना कटकाने अर्थे महासमुझनी मध्ये नाव एटले बाह्याय तेने जांगी नाखवानी बांढा करे अर्थात् कोइ पण जांगे नही परंतु जो मूर्ख होय तो जांगी नाखे तेम जो हुं एनी साथे वाद न करूं तो महारं यशरूप मलयानिरि चंदन ते बलीने

॥ १ ॥ ॥ अर्थः— हुं ए महादेव हे ? अथवा हुं ए कृष्ण हे ? अथवा हुं ए बहुरूपवंत हे माटे कामदेव हे ? अथवा हुं ए नलराजा हे ? अथवा हुं ए इंद्रनो नंनारी कुबेर हे ? अथवा हुं ए विद्याधरहे ? अथवा हुं इहां ए इंद्र आब्यो हे ? अथवा हुं ए चंद्र हे ? अथवा हुं ए विधाता हे ? एवीरीतें कल्पनाज करीने पढी विचारपूर्वक निर्णय करवा लाग्यो के ए महादेव तो नथी केमके ते तो लंगोठ्यो हे तथा एनो सुवर्ण सरखो वर्ण्य हे माटे ए कृष्ण पण नथी वली खीवर्जित हे माटे ए कामदेव पण नथी वली राजचिन्ह करी वर्जित होवाथी निश्चयथी ए नलराजा पण नथी वली त्यागी हे माटे कुबेर नंनारी पण नथी, तथा पादचारी हे माटे विद्याधर पण नथी, नगरहित हे माटे इंद्र पण नथी, कलंक रहित हे माटे चंद्र पण नथी, घटना विवर्जित हे माटे विधाता पण नथी, एतो ए पूर्वें जे कहा ते सर्वथी अधिक लक्षण धारी हे तो ए कोण हे एम विचार करतां जाणवामां आव्युं जे अरे एतो तीर्थकरवाने अर्थ पोताना अतिशयादि गुण रूप धनवडे करीनें प्रवर्त्यो हे एवो देवाधिदेव श्रीवीर जिनेंद्र जे लोक कहे हे ते एज हे बीजो कोइ नथी. एम जणाय हे तो हा इतिखेदे ए में हुं कहुं आ हुं क देवा संकटमां आवी पड्यो, हवे हुं हुं कहुं एनी आगल माहरं मान केम रहेयो ! ॥ लोक ॥ कथं मया महत्वं मे, रक्षणीयं सुरार्जितं ॥ प्रासादं कीलिकाहेतो, नैकुं कोनाम वांढति ॥ १ ॥ अर्थः— तो हवेजे महारं पूर्वें महोटापणुं थयुं हे तेने हुं केम करीने राखीश ? एटजे में पूर्वें थया वादियोने जीत्या हे तेथी हुं लोकमां प्रसिद्ध थयो हुं, पंक्ति वडुं, तो हवे सुजने महारा पंक्तिपणाने राखवानो उपाय थ्यो करवो के जेथकी ए महारी पंक्ताइ लोकोमां कायम रहे अने जो एनाथी वाद न करुं तो लोको कहेयो के ए वाद करवा गयो हतो ते पावो केम करी

દીવો નથી તો એ ઘું બ્રહ્મા હે, ના એ બ્રહ્મા પણ દેશ્વાતો નથી કેમકે બ્રહ્માને તો સાવિત્રી નામે સ્ત્રી હે, દ્વાપ્તમાં પવિત્રી હે, કરે કમંમલ હે, હંસવાહન હે, પાંચસું ગર્દનરૂં સુર હે એટલાં એ ઘાણ મલતાં નથી તેમાટે જાણીયેં હૈયેં જેં એ બ્રહ્મા તો નથી, તો ઘું એ વિંબુ હે, ના તે પણ નથી કેમકે વિંબુનેતો લક્ષ્મી નામે સ્ત્રી હે, ચાર દ્વાપ્ત હે, શંખ, ચક્ર, ગદા અને ધનુષ એ આશુષ હે, ગરુડ વાહન હે, વરણે ક્યામ હે, તે ઇંધાણ અને નથી માટે એ વિંબુપણ નથી. તો એ ઘું બ્રહ્માજ્ઞાની હે, ના તે પણ નથી કેમકે તે તો અરૂપી હે, વલી ચંડમા સોઢે કલાર્થે સંપૂર્ણ હે પરંતુ કલંકસહિત હે માટે ચંડમા પણ એ નથી તથા વલી જો અને સૂર્ય કંઠું તો સૂર્યથી પણ એટું તેજ તો ઘણું અધિક હે પરંતુ તેના કિરણ ચળ હે તે ચળ કિરણ અને નથી માટે સૂર્ય પણ કેમ સંનવે !! વલી ઇંદ્ર હે એમ જો કંઠું તો તે પણ નથી કારણ કે તેને સહસ્ત્રનેત્ર હે તે અને નથી વલી જો એ મેરુ હશે એમ કંઠું તો મેરુ કવણ હે તે એમાં કવણપણું દેશ્વાતું નથી માટે એ મેરુપણ નથી તો એ સર્વેશુણસંપૂર્ણ સર્વથી અધિક જે તીર્થેકર કહેવાય હે તે એ તીર્થેકર હે કેમકે એવા શુણ તો તીર્થેકર વિના બીજા કોઈમાં હોય નહીં માટે સમસ્ત પાપહર, સર્વલોકના શિવકર, ષટ્કાયના રક્તક, અનાથના નાથ, અશરણ શરણ, તરણ તારણ, એવા શ્રીવર્ધમાન સર્વજ્ઞ તીર્થેકર જે કહેવાય હે તે એ સંનવે હે સૂર્યની પેરે તેજવંત, ચંડમાની પેરે સૌમ્ય, સમુદ્રની પેરે દીવો હસ્તર, એવા એ હે તે શ્રીમદ્વાવીર તીર્થેકર વિના બીજો કેમ સંનવે !! વલી પણ ઇંદ્રજીતિ શ્રીવીર પ્રહ્લને દેશ્વીને વિંતવે હે ॥ કાવ્ય ॥

કિંનંદી કિંસુરારિઃ કિસુરતિરમણઃ
કિંનલઃ કિંકુબેરઃ, કિંવા વિદ્યાધરોસૌ કિમિદ્ સુરપતિઃ કિંવિધુઃ કિંવિધાતા ॥ નાર્યં નાર્યં ન ચાર્યં ન સ્વહુ ન હિ ન વા નાપિ નાસૌ ન ચૈવ, તીર્થે કર્તુ પ્રવૃત્તો નિજશુણવિન્નવૈર્વીરદેવાધિદેવઃ ॥

॥ १ ॥ ॥ अर्थः— हुं ए महर्देव हे ? अथवा हुं ए कृष्ण हे ? अथवा हुं ए बहुरूपवंत हे माटे कामदेव हे ? अथवा हुं ए नलराजा हे ? अथवा हुं ए इंद्रनो नंगरी कुबेर हे ? अथवा हुं ए विद्याधरहे ? अथवा हुं इहां ए इंद्र आब्यो हे ? अथवा हुं ए चंद्र हे ? अथवा हुं ए विधाता हे ? एवीरीतें कल्पनाढ करीने पढी विचारपूर्वक निर्यय करवा लाज्यो के ए महर्देव तो नथी केमके ते तो लंगोठ्यो हे तथा एनो सुवर्ण सरस्वो वर्यो हे माटे ए कृष्ण पण नथी वली स्वीवर्जित हे माटे ए कामदेव पण नथी वली राजचिन्हे करी वर्जित होवाथी निश्चयथी ए नलराजा पण नथी वली त्यागी हे माटे कुबेर नंगरी पण नथी, तथा पादुचारी हे माटे विद्याधर पण नथी, नगरहित हे माटे इंद्र पण नथी, कलंक रहित हे माटे चंद्र पण नथी, धटना विवर्जित हे माटे विधाता पण नथी, एतो ए पूर्वे जे कह्या ते सर्वथी अधिक लक्ष्य थारी हे तो ए कोण हे एम विचार करतां जाणवामां आब्युं जे अरे एतो तीर्थकरवाने अर्थ पोताना अतिशयादि शुण रूप धनवडे करीनें प्रवर्त्यो हे एवो देवाधिदेव श्रीवीर जिर्नेंद्र जे लोक कहे हे ते एज हे बीजो कोइ नथी. एम जणाय हे तो ह्या इतिखेदे ए में हुं कसुं आ हुं क देवा संकटमां आवी पड्यो, हवे हुं हुं करुं एनी आगल माहसं मान केम रहेरो ! ॥ श्लोक ॥ कथं मया महत्त्वं मे, रक्षणीयं सुरार्जित ॥ प्रासादं कीदृशिकहेतो, त्रैकुं कोनाम वांढति ॥ १ ॥ अर्थः— तो हवेजे महारुं पूर्वे महोटापणुं अयुं हे तेने हुं केम करीने राखीय ? एटले में पूर्वे थया वाहियोने जीत्या हे तेथी हुं लोकमां प्रसिद्ध अयो हुं, पंक्ति वडुं, तो हवे मुजने महारा पंक्तिपणांने राखवानो जपाय अयो करवो के जेथकी ए महारी पंक्ताइ लोकोमां कायम रहे अने जो एनाथी वाद न करुं तो लोको कहेरो के ए वाद करवा गयो हतो ते पावो केम फरी

દીવો નથી તો એ હું બ્રહ્મા હે, ના એ બ્રહ્મા પણ દેશ્વાતો નથી કેમકે બ્રહ્માને તો સાવિત્રી નામે સ્ત્રી હે, હાથમાં પવિત્રી હે, કરે કમંમળ હે, હંસવાહન હે, પાંચમું ગર્દનું મુલ હે એટલાં એ બાળ મલતાં નથી તેમાટે જાણીયે હૈયે ઝેં એ બ્રહ્મા તો નથી, તો હું એ વિષ્ણુ હે, ના તે પણ નથી કેમકે વિષ્ણુનેતો જલ્કી નામે સ્ત્રી હે, ચાર હાથ હે, શંખ, ચક્ર, ગદા અને ધનુષ એ આશુષ હે, ગરુડ વાહન હે, વંરણે ક્યામ હે, તે ઇંધાણ અને નથી માટે એ વિષ્ણુપણ નથી. તો એ હું બ્રહ્માજાની હે, ના તે પણ નથી કેમકે તે તો અરુપી હે, વલી ચંડમા સોલે કલાયે સંપૂર્ણ હે પરંતુ કલંકસહિત હે માટે ચંડમાં પણ એ નથી તથા વલી જો અને સૂર્ય કંહું તો સૂર્યથી પણ એહું તેજ તો ઘણું અધિક હે પરંતુ તેના કિરણ જળ હે તે જળ કિરણ અને નથી માટે સૂર્ય પણ કેમ સંનવે !! વલી ઇંદ્ર હે એમ જો કંહું તો તે પણ નથી કારણ કે તેને સદસ્યનેજ હે તે અને નથી વલી જો એ મેરુ હ્યો એમ કંહું તો મેરુ કવણ હે તે એમાં કવણપણું દેશ્વાતું નથી માટે એ મેરુપણ નથી તો એ સર્વગુણસંપૂર્ણ સર્વથી અધિક જે તીર્થેકર કહેવાય હે તે એ તીર્થેકર હે કેમકે એવા ગુણ તો તીર્થેકર વિના બીજા કોઈમાં હોય નહીં માટે સમસ્ત પાપહર, સર્વલોકના શિવકર, ષટ્કાયના રક્તક, અનાથના નાથ, અશરણ શરણ, તરણ તારણ, એવા શ્રીવર્દમાન સર્વદ્વંતીર્થેકર જે કહેવાય હે તે એ સંનવે હે સૂર્યની પેરે તેજવંત, ચંડમાની પેરે સૌમ્ય, સમુંડની પેરે દીવે હસ્તર, એવા એ હે તે શ્રીમદ્વાવીર તીર્થેકર વિના બીજો કેમ સંનવે !! વલી પણ ઇંદ્રજૂતિ શ્રીવીર પ્રજ્ઞને દેશ્વીને ચિંતવે હે ॥ કાવ્ય ॥

કિંનંદી કિંમુરારિઃ કિંમુરતિરમણઃ
કિંનલઃ કિંકુબેરઃ, કિંવા વિદ્યાધરોસો કિંમિદ્ સુરપતિઃ કિંવિધુઃ કિંવિધાતા ॥ નાયં નાયં ન
ચાયં ન સ્વણ ન હિ ન વા નાપિ નાસો ન ચૈવ, તીર્થ કર્તુ પ્રવૃત્તો નિજગુણવિન્નવૈવીરદેવાધિદેવઃ ॥

યને ગઝાનું આનૂષણ છે અર્થાત્ સરસ્વતીતો સેવા એમના કંઠમાંજ વસેહે, વાદિવિજય લક્ષ્મી
 શરણ, જ્ઞાત સર્વપુરાણ, વાદિકદલી કૃપાણ, પંક્તિશ્રેણી શિરોમણિ, કુમતાંધકાર નન્નોમણિ,
 જિતવાદિવૃંદ, વાદિગરુડ ગોવિંદ, વાદિષટસુજર, વાદિશુકનાસ્કર, વાદિસમુદ્ર અગસ્તિ, વાદિવૃ
 દ્વલ્લસ્તિ, વાદિમુલનંજન, સકલજૂપાલરંજન, ષટ્જનાષાવહ્નીમૂલ, પરવાદિમસ્તકશૂલ, વાદિગો
 ધ્રુમધરદ્વ, મર્દિતવાદિ મરદ્વ, વાદિકંદકુદ્દાલ, વાદિવૃંદજૂપાલ, વાદિગજસિંહ, વાદિશિરહીહ,
 વાદિવેર્યાચુર્જંગ, શબ્દલહરી, ગંગાતરંગ, સરસ્વતીનંપાર, ચૌદવિધ્યા અલંકાર, વાદિહૃદયશાલ,
 વાદિશુદ્ધમાલ, બહુરાજસમાજસુકુટ, બહુબુદ્ધિવિકટ, જ્ઞાનરત્નાકર, શબ્દદિવાકર, મહાકવીશ્વર,
 કલશિષ્યહૃદસ્પતિ, નિર્જિતનાર્ગવમતિ, કૌર્જંગમ સરસ્વતી, પ્રત્યક્ષનારતી, જિતાનેકવાદ,
 સરસ્વતીલલ્યપ્રસાદ, રત્યાદિ અનેક પ્રકારની વિરુદ્ધાવહી બાજો બોલી રહ્યા છે અને ફંદ્રૂતિ
 ચાલ્યો જાય છે વહી રસામાં વિચાર કરવા લાગ્યો કે અપરે જીવંતો સ્વરા કે આ મૂર્તિ હું કહું
 ઇષ્ટે સર્વજ્ઞપણાના આટોપથી મને નાહક ક્રોધ ચઢાવ્યો તો હવે ઇષ્ટી ઇ હું સુરવી ધવાનો છે
 જેમ કોઈ અગ્નિમાં પડે તો વહી નરમ થયા વિના રહે નહીં તેમ ઇષ્ટોપણ કહું છે એમ ચિંતવતો
 ચાલતો ચાલતો જેવારે સમવસરણની પહેલી પાવહી છે તિહાં ચઢીને જોવા લાગ્યો ને જોયું
 તો ત્રણ ગઢ દીગા તે ગઢ કહેવા છે તે કહેહે ત્યાં પ્રથમ રૂપાનો ગઢ છે તેના સુવર્ણમય કો
 શીશા છે, ચારેદિશાર્થે ચાર પોહોજ છે. બીજો સુવર્ણ ગઢ છે તેના રત્નના કોશીશા છે. ત્રીજો ર
 લ્લનો ગઢ છે તેના મણિકાંતના કોશીશા છે એક યોજનને વિસ્તારે છે તેની વચમાં અશોકવૃદ્ધ
 છે ઝપર ત્રણ લગ્ન તિહાં સુવર્ણનું સિંહાસન છે તેની ઝપર સ્વામિ બેઠા છે તે ફંદ્રૂતિયે પોતાની
 નજરે દીગા તેવારે મનમાં વિચાણું છે મેં ઘણાં વાદી દીગા છે પરંતુ આવી પ્રકાર કિહાં પણ

स्वमां महारुं दृक्पणुं ठे एटले. लक्ष्मण शास्त्रतो हुं सारी. येते जाणुंठुं स्त्री पुरुषादिकोनां व
 त्रीश लक्ष्मण रुढीरीते कद्दी देखवहुं तथा पदार्थनां लक्ष्मण तो एवां प्रतिपादन करुं के जेमां
 अख्यासि प्रमुख दोष रद्दे नद्दी ॥ १ ॥ तथा साहित्य शास्त्र जे काव्यादिक तेतो सर्व माहारे
 अस्वजनित ठे ॥ २ ॥ तथा तर्कशास्त्रमां तो हुं एवो निपुण हुं के महारा साहामो कोइने ज
 वाव देतां आचडेज नद्दी एवा कवण तर्कने हुं जाणुं ठुं माटे तर्कशास्त्र महारे कवण नथी
 एतो. सदा अकर्केश ठे ॥ ३ ॥ घणुं हुं कदिये एहुं कहुं शास्त्र ठे के जेमां महारो अम न
 अथो ह्योय ? अर्थात् अद्वार व्याकरण, कोशनीतो गणतरीज नथी, ठेद रत्नाकरादिक, अलंकार
 ते काव्यनी शोना अतिशयालंकारादिक, नवरसादिक ते वात्स्यायनादिक, धर्मशास्त्र ते सर्व
 पुराण मीमांसादिक, ज्योतिष शास्त्र ते चूडामणि प्रमुख, वैद्यकशास्त्र कालझानादिक, ए बधां
 शास्त्र महाराथी अजाण्यां नथी तो ए इंड्रजालीयो ते हुं महाराथी जीते एवोठे माटे हवे-हुं
 त्यां जइ देव, दानव, मानव सर्वने देखतां एने हरावीने एहुं सर्वज्ञपणाहुं बिरुद टाळी
 नाहुं एवो मनमां गर्व आणी पांचशे बाजोने जेइ जेम जाणे इंड्र खेंची लइ जतो ह्योयनी ?
 ते दयामाटे के जगवाननी देशना प्रथम खाळी गइ ठे ते माटे जगवान बार योजन चाळीने
 एक रात्रीयें आवा तेथी इंड्रमहाराजे जाणुं के एमने शिष्यनी प्राप्ति थाय तो रुहुं थाय ते
 माटे इंड्रनो प्रेखोज जाणे इंड्रनूति समोसरण तरफ जतो ह्योयनी ? एवी कवीश्वर घटना
 करे ठे अन्यथातो एमज यनासं ठे. हवे इंड्रनूति पांचशे बाजसहित परवखो अको वाद कर
 वानी इह्याथी श्रीवीर जगवानना समोसरण तरफ चाव्यो ते वखते पांचशे बाजो इंड्रनूतिनी
 बिरुदावली बोले ठे ते कद्दीयें डैयें. सरस्वती कंजानरण एटले सरस्वतीतो अमारा जपाया

एक શબ્દ પણ કહી શક્યા નહીં છટલે દીન થઈ રહ્યા હતા વળી જિહ્વાં સરસ્વતીનો વાસ હે
 ઇવો શ્રીકાશ્મીર દેશ તિહ્વાંના વસનારા વાદી તે આવીને મહારે પગે લાગા તથા જે તૈલંગ
 દેશમાં ઝટપન્ન થયેલા નવલારા વાદિ તેતો માત્ર મહારું નામ સાંજલીને નાશિ ગયા બીજી
 કાંઈ પણ બુદ્ધિ તેમને ઝપનીજ નહીં વધારે શું કહું જગતમાં ઇવો કોઈ પણ ધંક્તિ નથી જે
 મહારી સાથે આવીને હમણા વાદ કરે છટલે મેં સર્વકોઈને જીત્યા પણ મને જીતનારો જગ
 તમાં કોઈ પણ નથી તો ઇ ફંજાલીયાનો ક્યો નાર હે હું ઝ્યાંસુધી પ્રમાદમાં હું ત્યાંસુધી ઇ
 સર્વદ્ધ કર્હેવાય હે પણ જેવારે હું વાદ કરવાને સાહામો થયો તેવારે ઇ તેજ વરત નાશિ
 જાગે જેમાટે કહું હે કે ॥ શ્લોક ॥ તાવજઠ્ઠીતિ સ્વદ્યોતા, સ્તાવજઠ્ઠીતિ ચંડમાઃ ॥ ઝલિતે તુ
 સસ્વાંશો, ન સ્વદ્યોતો ન ચંડમાઃ ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થઃ—સ્વજીઆનો ઝદ્યોત ક્યાંસુધી રહે કે જિહ્વાં
 સુધી ચંડમાનો ઝદ્યોત નથાય ત્યાંસુધી સ્વજી જાગહલ કરી ગાજતો વલકે પરંતુ ચંડમાનો
 ઝદ્યોત થાય તેવારે સ્વજીઆનો ઝદ્યોત કાંઈ પણ ચાલે નહીં અને ચંડમાનો ઝદ્યોત પણ ક્યાં
 સુધી રહે કે ઝ્યાંસુધી સ્વર્વનો ઝદ્ય નથાય ત્યાંસુધી રહે, પણ જેવારે હજાર કિરણોને ધરનાર
 ઇવો જે સ્વર્વ તેનો ઝદ્ય થાય તેવારે સ્વજીઆનો અને ચંડમાનો ઇ બેહુનો ઝદ્યોત રહે નહીં
 તેમ બીજા વાદીયોને દરાવવાને તો ઇ ફંજાલિયો સમર્થ હે પણ મહારી આગલ ઇનો પ્રનાવ ચાલે
 નહીં ઇથે ઝ્યાંસુધી સુજને વીગે નથી ત્યાંસુધી બીજા લોકોને નરમાવે હે તો હવે મહારે ફોકડ ઘ
 રમાં બેશી માન કરહું તે શા કામહું ! હું પોતે તિહ્વાં જાડને તેહું વલ પરાક્રમ જોઈ કે ઇ શું નાથો
 હે સુજને છટલાં શાસ્ત્રતો નલેના પાવની પેરે આવહે હે ॥ શ્લોક ॥ લાકણે મમ વક્ત્વં, સાહિત્યે
 સંહિતા મતિઃ ॥ તર્કે કર્કશતા નિત્યં, ક શાસ્ત્રે નાસ્તિ મે અમઃ ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થઃ—લાકણ શા

पण रद्दी गयेलो जाणवो माटे हे जाइ ! ए एकने अणजीते सर्वने न जीत्या एम लोकोमां कहेवाय जेम एकवार जे खीडुं शील खंनन थयुं ते खी असती कहेवाय तेम एने जीत्या विना लोकोमां महारो यश रद्दे नद्दी माटे एनाथी माहारे पोतानेज वाद करा जडुं पड्यो अने एने हुं हरावुं तोज महारो यश जगतमां रद्दे, वली पण अन्निमानथी इंद्रजुति कहेवे ॥ यतः ॥ ह्दहो वादिगणा जोटाः, कर्णाटादि ससुझवाः ॥ कस्माददृश्यतां प्राप्ता, दूर्य मम पुरः सदा ॥ १ ॥ ॥ अर्थः—अरे कर्णाटादिक देशोमां उत्पन्न थयेला वाडिज ! तमे महारा आगल केम नथी देखाता ? शा माटे अदृश्य थइ रह्या बो ? जावार्थ ए वे जे तमे बद्धाय वादियो महारा आगल हारेला बो तेथी बुपी रह्या बो, ते शा माटे के में आटला देशोना पंक्तितोने हराव्या वे. ते कहेवे—॥ काव्य ॥ लाटा दूरगताः प्रवादिनिवद्वा मौनं श्रितां माजवाः, मुकत्वं मगधागता गतमवा गर्ह्येति नो शुर्कराः ॥ काश्मीराः प्रणताः पलायनकरा जातास्ति लंगोझवाः, विश्वे चापि सनास्ति योहि कुरुते वादं मया सांप्रतं ॥ १ ॥ ॥ अर्थः—जोट कर्णाटक देशना वादि माहारी आगल अदृश्य थया, तो बीजा देशोना वादिजनो माहारे आगल थयो नार तेज कहे वे, लाट देशना वादिजना समूह तेतो महारं नाम सांजलीने दूर जइ रह्या, पं रंजु कोइ ह्कडो नाव्यो, एटले तेथो एवुं विचारुं जे जइयुं तो ह्यारीने पावुं आवावुं पड्यो एम जाणी दूर जइ रह्या तथा एकलाखने बायुं हजार माजव देशना वादि हत्ता ते ह्यारी जवाना नयने लीधे माहारी आगल मौनपयुं धारण करी रह्या वली मगध देशना इश जार वादि तेतो महारा आगल सुंगा थया एटले एक बोलपण बोली शक्या नद्दी तथा सत्तर ह जार शुजरात देशना वादि ते महारी आगले मद रहित थइ गया परंजु ह्यथीनी पेरे गाजीने

ધાય કદેકે અમે પંક્તિ હૈયે વહી પોતાના ગામમાં જે ગમાર હોય તેપણ પંચ ધાય હે પરંતુ જે
 વારે પંક્તિનોની નરી સન્નામાં બોલવું પડે તેવારે તો તેના હોવપણ થર થર ધૂજવા મંમી
 જાય હે તેમ ઇ પણ સર્વેકાણું નામ બીજાની આગલ કહે હે પણ માહારી આગલ તે બોલી
 શકશે નહી વહી પણ વિચારે હે કે જે અગ્નિયે પર્વતોને બાલી નાચ્યા તો તે અગ્નિની આગલ
 વહુનો રૂપો નાર ? તથા જે વાહુયે હાથી જેવાને ચઢાડી મૂક્યા તે વાયરની આગલ પુણીહું
 હું જોર ચાલે ? તથા જે નવીમાં હાથી તણાઇ ગયા તે નદીમાં કીડી બાપહી શા હિસાબમાં
 ગણાય ? ઇમ ફંડનૂતિ ચિંતવે હે ઇવામાં અગ્નિનૂતિ બોલ્યો કે હે નાદ ! તમે ઇ ફંડજાલીયાને
 જીતવા માટે ઇટલો વિચાર હું કરો હો, ઇ કીડી જપર કટક રૂપો કરવો ? અલસીયાની
 જપર ગરુડને તેડવો તે હું ? તુણની જપર છુહાડો ચપાડવો તે શા કામનો, કમલની નાલને
 કાપવા સારું ફરશી ચપાડવી તે શા કામની, વેલડી ચલેલવામાટે હસ્તિહું કામ પડે ! તેમ
 તે વિચારા ગરીબડા સર્વેકાણું પાસે તમે વાદ કરવા હું જાશો; મનેજ આજ્ઞા આપોતો હુંજ ઇને
 જીતી આહું, ઇર્વા નાદનાં વચન સાંનલી ફંડનૂતિ બોલ્યો કે હે નાદ ! ઇને હું જીતવો હે ઇનેતો
 મહારા પાંચશે શિષ્ય માંહેલો કોઈ ઇક શિષ્ય જાય તેપણ જીતી આપે તથાપિ મહારાથી
 રહું જાહું નથી કેમકે થોહું પણ શબ્દ કામનું નહી માટે હું પોતેજ જાહશ જે કારણ માટે
 બીજા તો સર્વે વાદી માત્રને મેં જીત્યા હે પણ ઇક ઇ કિહાંઇક રહી ગયેલો ફેરાય હે જેમ
 હાથીના સુલ્લમાંથી કોઈક કણ પડી જાય, જેમ મગ રાંધતાં કોઈક કરહું રહી જાય,
 જેમ ઘાણી પીજતાં કોઈક તલનો ઘાણો રહી જાય, જેમ અગ્નિસ્તિ રૂપિને સસુહનાં ત્રણ ચહું
 કરતાં કોઈક જલવિંડ રહી જાય, જેમ ચણા હુંજતાં કોઈક ચણો વાદેર પડી જાય, તેમ ઇ

मले तेवारे राजी थाय तेम तमे पण बे सरखे सरखां ठो तो एमां कांइ आश्चर्य नथी तेम इहां पण ए देवता अपने ए ज्ञानी बेहु सरखे सरखा मळ्या हे वली एवा इंडजाळीयाने जइ देवो वांदे हे तो छुं ए देवो पण नूजा पळ्या न कहेवाय ? वलीपण इंडजूति चिंतववा लाग्यो के महारा जेवा पंफितनी आगल ए लोकोने वणे हे अपने ज्ञानी नाम धरावे हे, ते महाराथी केम सहन करी शकाय ? महाराथी तो एहुं खोहुं आनिमान सहं जाय नही अपने ए ठोंगिनो ठोंग पण माहारा शिवाय बीजो कोइ पाथरो करी शकरो नही माटे हुं जइने एहुं आनिमान चतारी नाखुं जेम एक आकाशमां बे सूर्य होय नही वली एक शुफामां बे सिंद एकठा न रदे तथा एक म्यानमां बे तरवार समाय नही तेम ए पण सर्वज्ञ अपने हुं पण सर्वज्ञ एम कोइ वारे थायज नही. ए इंडजाळियो तो विदेशे कला सीखी आवेलो हे ते सर्वज्ञहुं नाम धरावी लोकोने अपने देवताजने जोजवे हे अपने हुंतो सर्व विद्याजमां निपुण हुं एवो विचार करे हे एवामां प्रचुने वांढीने समोसरणथी केटला एक लोक फरी आळ्या तेमने इंडजूति पूबवा लाग्यो के अहो लोको तमे जेनी पासे गया हता ते सर्वज्ञ कहेवोक हे ? तेवारे लोक बोळ्या के एनी वात कांइ कहेवामां आवती नथी परंतु तमे पोते सर्वज्ञ नाम धरावीने अमने छुं पुजोवो, ते सर्वज्ञतो बधी मननी वातो जाणे हे पण तमे तो एटहुं पण नथी जायता अपने फोकट सर्वज्ञ कहे वरावो ठो ते सानळी इंडजूतिये जाणुं जे ए निश्चय मायाहुं धर हे माटे सर्वलोकतो एने मानवा लाय्या पण जेवारे हुं जइश तेवारे ए माहारा आगल बोली शकरो नही, यतः ॥ धरसूरा मठ पंफिया, गाम गमारा गोठ ॥ नरी सन्नामां बोलता, धरधर धूर्जे होठ ॥ १ ॥

॥ अर्थः— पोताना धरमां तो बधाय कहेके अपने इरवीर हैये अपने पोताना मवमां पण व

હે. જેમ ઝંટ નાના હુક્કોને ઢોડી ફેરને કાંટાના હુક્ક ચપર જાય તેમ ઇ દેવો પણ થફને ઢોડી
 ચાઢ્યા જાય હે, માટે ઝંટ ડેવા હે, વળી જેમ ફીરના નોજનને મૂકીને નૂંપ વિષા ચપર જાય
 તેમ ઇ દેવો પણ થફરૂપ ફીર નોજન તેને મૂકીને વિષાના નોજન સમાન ફંડજાલીયા પાસે
 જાય હે માટે નૂંપ ડેવા ઇ દેવ હે; વળી જેમ સૂર્યના તેજને મૂકીને ઘૂડ અંધારામાં જાય
 તેમ થફરૂપ સૂર્યને મૂકીને ઇ દેવ અંધારારૂપ ફંડજાલીયા પાસે જાય હે માટે ઘૂડ સમાન ઇ
 દેવો હે. ॥ ૪ ॥ ॥ અથવા વળી ઇવી પણ રીતિહે કે જે નૂંપો માણસ હોય તે નૂંપા પાસે
 જાય જે માટે કહું હે કે ॥ ગાથા ॥ અહવા જારિસો ચિય, સો નાણી તારિસા સુરાવેતિ ॥
 અપુરસરિસો સંજોનો, ગામ નપાણં ચ સુરકાણં ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ:— અથવા વળી ફંડજાલીયા
 તવે હે કે જેદવો ઇ જ્ઞાની હે તેવા ઇ દેવ હે તેથી ઇ બેહુનો સરસો સંયોગ મલ્યો હે જેમ
 મામનટ મૂર્ચ હે તેમ ગામના લોક પણ મૂર્ચ હે ઇ બેનો સરસો સંયોગ મલ્યો હે જેમ
 જે જાય હે તે પણ સૂર્ય હે અને જે ઇ જ્ઞાની હે તે પણ સૂર્ય હે તેમાટે જે પોતે જેવો હોય
 તે પોતાના સરસા બીજા પાસે જાય એમ સરસે સરસા એક બીજાની પાસે જાય આવે હે ઇ
 રીત હે વળી ગાથા ॥ રે દિહ્વી વિહિહ્વી કરેલી, મમ ચહિસ પાયવે નિંબે ॥ અહવા હુક્ક ન
 દોસો, સરિસા સરિસેણ રચંતિ ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ:— કોઈ એક માણસ કરેલીની વેલિને હિં
 બડાના હુક્ક ચપરે ચઢતી વેલીને બોલ્યો કે હે સરિવ ! હે કરેલી ! હું ઇ નિંબના હુક્ક ચપર ચ
 ઢીશ નહી કેમકે હું પોતે કડવી હો અને નિંબ હુક્ક પણ કડવો હે માટે રે નૂંપો ! હું વળી
 અધિક કડવી થફશ ઇહું કેણ તેણે માન્યું નહી અને નિંબના હુક્કની ચપર ચઢતી બંધ થઈ
 નહી તેવારે તે માણસ બોલ્યો હે નોજી ! ઇ તાદારો વોષ નથી કેમકે જગતમાં સરસે સરસા

कै जलदी उतावला जइ सर्वदेवने वांछीयें एवीदेवोना सुखनी वाला सांजलीने इंद्रजुति म
नमां अमर्ष लावीने बीजा ब्राह्मणोनी आगल कहेवा लागो के छुवो नाइ ए आश्वर्य जेवी
वात ठे के जे मजुष्यतो अजाण ठे मूर्खठे माटे जूले पण आ देवो ज्ञानवान यइने पण जूले
ठे जे माटे ए आश्वर्य लागे ठे के आथो महोदो यइमंनप देखीने आधा ते वली किहां जाय ठे
वली महाराथी उपरांत बीजो सर्वइ ते कोण ठे के जेनी पार्से ए जाय ठे ? तेवारे ते ब्राह्म
णमांथी एक ब्राह्मण कहेवा लाग्यो के हे स्वामी ! ए कोइक महोदो ठोंगी इंद्रजालीउ आ नग
रनी बाहेर आथ्यो ठे ते इंद्रजाल काढीने पोते ज्ञानी यइ बेजो ठे. बीजा लोकोने कहे ठे के हुं
पारका मननी वात बधी जायुं हुं, एम घणा लोकोने जरमाय्या ठे तेथी देवता पण तिहां
जोवा जाय ठे. एहुं सांजली इंद्रजुतिने अत्यंत मान सहित कोष चढयो तेवारे कहेवा लाग्यो
के एवो कोण ठे जे महारा वतां ज्ञानीहुं अणिमान धरीने इहां आवे. ते छुं मने जाणतो
नथी ? माटे जूज नाइ ए देवजे जूला ते एदेव पण एनां जेवाज अणसमछु हरो जेवो ए ज्ञानी
तेवा ए देव पण जाणवा ॥ यतः ॥ अहोसुराः कथं ब्रान्त्या, तीर्थीश्वर इव वायसाः ॥ कमलाकरव
क्षेका, मक्षिका चंदनं यथा ॥ ३ ॥ ॥ अर्थः—अहो इति आश्वर्य जे ए देव यइने ब्रान्तियें करी
जेम कागडा तीर्थप्रत्ये जोडी जाय ठे तेम ए पण यइ जोडीने जाय ठे माटे ए देव का
गडा सरखा ठे, वली जेम देडका समुद्र तजी जाय ठे तेम ए पण समुद्र जेवो यइ तजीने
जाय ठे माटे देडका जेहवा ए देव ठे. वली जेम मक्षिका चंदनने जोडी जाय तेम ए देव
पण यइरूप चंदनने जोडी जाय ठे ॥ श्लोक ॥ करना इव सद्रुद्रान्, क्षीरान्नं शूकरायथा ॥ अ
र्कस्याग्नौ कवद् द्रुका, त्यक्त्वा पागं प्रयांति यत् ॥ ४ ॥ ॥ अर्थः—वली ए देव कहेवा ठे ते कहे

નાગાર્જુન પંખિત, ગોવર્દન, શુણર્વર્દન, વિષ્ણુ, કૃષ્ણ, મુકુંદ, ગોવિંદ, આનંદ, પરમાનંદ, હ
 દ્રવ, માધવ, કેશવ, પુરુષોત્તમ, નરોત્તમ. હવે જોશીનાં નામ કહે છે. શિવમાહતજોશી, નીમા
 હત, રામાહત, પ્રનાહત, શુણાહત, વિર્યાહત, સોમાહત, ધનાહત, કર્મીહત, ધર્મીહત, દેવાહત,
 વંદ્યાહત, સૂરાહત. હવે ત્રિવાહીનાં નામ કહે છે. હરિશર્મ, અગ્નિશર્મ, મહાશર્મ, દેવશર્મ, નર
 શર્મ, સોમશર્મ, સૂરશર્મ, રાજશર્મ, વાસશર્મ, શુણશર્મ, ધર્મશર્મ, કર્મશર્મ, કુમારશર્મ, ધન
 શર્મ, જયશર્મ, નાગશર્મ, વિષ્ણુશર્મ, શિવશર્મ. હવે ચતુર્વેદીનાં નામ કહે છે. હરિ, હરિહર,
 નરહરિ, નારાયણ, નીલકંઠ, કાલકંઠ, વૈકુંઠ, ઓંકંઠ, મુરારિ, હરિરામ, જગન્નાથ, વિશ્વનાથ,
 શ્રીરામ, રામકૃષ્ણ, શુકદેવ, વામદેવ, વંદ્યદેવ, સ્વયંન્તુ. હવે શુકજનાં નામ કહે છે. કમલા
 કર, વિવાકર, પ્રનાકર, શંકર, યશસ્કર, શોનાકર, શુણાકર, રત્નાકર, યામદાસ, રામદાસ,
 ગોકુલદાસ, કૃષ્ણદાસ, દેવીદાસ, હરદાસ, દારિકાદાસ, કલ્યાદિક છુદીછુદી શાસ્ત્રનાં નામ
 વાલા બ્રાહ્મણ તે દેવલોકનાં સુખ પામવાનાં અર્થે યથા થકા યાગકર્મ કરી રહ્યા છે ॥ એવા
 અવસરમાં શ્રીવીરસ્વામી પૂર્વે સન્મુખ બેઠા થકા મિથ્યાત્વકર્દમ દૂર કરે એવી મેઘસમાન ગં
 નીર વ્યવિર્યે દેશના આપે છે તે સાંનજવા સારું વૈમાનિક દેવતા આકારો દેવકુંડનિ વજા
 હતા થકા આવે છે, તે કુંડનિનો નાદ સાંનજી સર્વે બ્રાહ્મણ હર્ષે પામ્યા અને ચિંતવવા
 લાગા કે અમારા યજ્ઞમંત્ર કહેવા છે કે જે નણવાથકી પ્રત્યક્ત દેવો આવી અને રહે એવા
 મંત્ર અમે હમણા નણા જેથી દેવો પણ આવ્યા એટલામાં તો જેમ ચાંપાળનો પાહો વે
 નાજો મૂકીને માણસ બીજે રસ્તે ચાલે તેમ તે દેવો પણ વિપ્રોનો યાગ મંત્ર મૂકીને
 શ્રીવીરને સમોસરણે જાવા લાગા વળી તે દેવો માંહો માંહે એડું કહેતા થકા ચાલ્યા જાય છે

त्रिपथ

वैशाखा

भारतवासीना भाषाया

વિપરીત સમજવાથી સંદેહ રહી ગયા છે. પોતાપાસે પંક્તિતાર્હું બલ થયું છે માટે અન્નિમા નથી બીજાની વાત ચાલવા દેતા નથી હવે એ અગ્નીચારની પાસે જે લાગ્ર નણે છે તેની સંખ્યા કહે છે ॥ ગાથા ॥ પંચાદ્ પંચસયા, ગુહસ્તયાર્હુંતિ હ્રિગણા ॥ હ્રંતે હુ હુઅલ સયાણં, તિસલ તિસલ હવદ્ગાહો ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થ:— પદેલા પાંચ પંક્તિની પાસે પાંચપાંચસો લાગ્ર નણે છે. તે પાંચેનાં પચીશસો લાગ્ર થયા તથા લઠા અને સાતમા પાસે ગુહસ્તયા એટલે સાડાગ્રણસે સાડાગ્રણસે લાગ્ર નણે છે એમ બેઝનાં સાતસે થયા તેવારપલી વલી બે ગુહલ એટલે અગ્રમો અને નવમો એ પદેલો ગુહલ અને દશમો તથા અગ્નીચારમો એ બીજો ગુહલ મલી ચારગણની પાસે ગ્રણસો ગ્રણસો લાગ્ર નણે છે તે ચારના મલી બારસો થયા એમ સરવાલે અગ્નીચારેનાં મલી ગુમાલીશસો લાગ્રનો ગ્રહ એટલે સસુદાય થયો એટલે અગ્નીચારે પંક્તિને ગુમાલીશસો વિચાર્થિલ છે એમ થયા વિષ તિહાં યદ્દમાં મધ્યા છે તે સર્વ યજન, જાપન, અધ્યાન, અધ્યા પન, દાન, પ્રતિગ્રહ એ ષટ્કર્મ સાધે છે, પ્રનાર્તે બ્રહ્મ ગાયત્રી જપે છે, મધ્યાન્હે વિષ્ણુગાયત્રી જપે છે, સંધ્યાર્થે શિવસરસ્વતી જપે છે, હવે એમાં પ્રથમ ગપાધ્યાયનાં નામ કહે છે. શંકર, શિવંકર, કશ્વર, મદેશ્વર, ધનેશ્વર, સોમેશ્વર, શુંતંકર, સીમંકર, દેમેંકર, કરુણાકર ક્ત્યાદિ હવે જાનીનાં નામ કહે છે. ગંગાધર, ગયાધર, વિદ્યાધર, મહીધર, શ્રીધર, લક્ષ્મીધર, ધરણી ધર, નૃધર, કામોદર, લુપોદર ક્ત્યાદિ હવે દ્વેનાં નામ કહે છે. મહાદેવ, શિવદેવ, રામદેવ, ધામદેવ, કામદેવ, સહદેવ, હરદેવ, વાસુદેવ, શ્રીદેવ, બલદેવ, ધનદેવ, ચંદ્રદેવ. હવે વ્યાસનાં નામ કહે છે. શ્રીપતિવ્યાસ, ગમાપતિ, ગણપતિ, પ્રજાપતિ, વિદ્યાપતિ, નૃપતિ, મહિપતિ, લક્ષ્મીપતિ, ગંગાપતિ, પૃથ્વીપતિ, દેવપતિ, દાનવપતિ, ધનપતિ. હવે પંક્તિનાં નામ કહે છે.

તિહાં ધણા બ્રાહ્મણો એકઠા થયેલા હે વહી તેના તેહ્યા અગીયાર મહા પંક્તિ સર્વશિરોમણિ
 બ્રાહ્મણ થાવ્યા હે યતઃ ॥ અપાપાયાં મહાપુર્યા, યદ્ધાર્થી સોમિલોદિજઃ ॥ તદ્વાહુતાઃ સમા
 જગ્મુ, રેકાદશદિજોત્તમાઃ ॥ ૧ ॥ ॥ અર્થઃ— અપાપા નામની મહાનગરી તેને વિષે રહેનારો
 સોમિલનામા બ્રાહ્મણ તેણે યદ્ધાકરવાને અર્થે અગીયાર મહોટા બ્રાહ્મણ બોલાવ્યા તે તિહાં
 થાવ્યા હે “ તેષાં નામાનિ ” ઇટલે તેનાં નામ કહે હે. ૧ ફંદ્રનૂતિ, ૨ અગ્નિનૂતિ, ૩ વાહુનૂતિ,
 ૪ વ્યક્ત, ૫ સુધર્મે, ૬ મંક્તિ, ૭ મૌર્યપુત્ર, ૮ અકંપિત, ૯ અચલત્રાતા, ૧૦ મેતાર્ય, ૧૧ પ્ર
 નારા ૯ અગીયારે મહાપંક્તિ, ચૌદેવિધાનાં જાણ, વેદપાત્રી, મહાઅગ્નિમાની હે તે ઇહું જાણે
 હે કે અમારા હેવો જગતમાં કોઈ પંક્તિ નથી તેમ સર્વદ્ધા હે હોક કહે હે તે અમેજ હૈયે હવે
 તે અગીયારે જણના મનમાં હે અગીયાર હુદાહુદા સંદેહ હે તે કહે હે ॥ પહેલા ફંદ્રનૂતિના મ
 નમાં જીવ હે કે નથી ઇવો સંદેહ હે, બીજા અગ્નિનૂતિના મનમાં કર્મનો સંદેહ હે, ત્રીજા વા
 હુનૂતિના મનમાં જીવ અને કર્મ હુદાં હે કે એક હે ઇવો સંદેહ હે, ૯ ત્રણે સંદેહ વાલા ત્રણે
 જણ સહોદર ઇટલે સગા ત્રાદ હે ઇમહું ગૌતમગોત્ર હે. ચોથા વ્યક્તના મનમાં પંચનૂતનો સંદેહ
 હે, પાંચમાં સુધર્મના મનમાં હે હેહવો તે તેહવો ઇટલે હે સ્ત્રી હોય તે મરીને બીજે જન્મે પણ
 સ્ત્રીજ થાય અને હે પુરુષ હોય તે મરીને પુરુષજ થાય ઇવો સંદેહ હે, બઠા મંક્તિના મનમાં વંધ
 મોહહે કે નથી ઇવો સંદેહ હે, સાતમા મૌર્યપુત્રનાં મનમાં દેવ હે કે નથી ઇવો સંદેહ હે, અઠમા
 અકંપિતના મનમાં નરક હે કે નથી ઇવો સંદેહ હે, નવમા અચલત્રાતના મનમાં પુણ્ય પાપ
 હે કે નથી ઇવો સંદેહ હે, દશમા મેતાર્યના મનમાં પરલોક હે કે નથી ઇવો સંદેહ હે, અગી
 યારમા પ્રજાસના મનમાં મોહ હે કે નથી ઇવો સંદેહ હે. ઇવા અગીયારે જણને વેદના અર્થ

कहेतां जेमाटे कह्युं हे के ॥ श्लोक ॥ तत्राद्विष्यद्गुणधर्मं, देवोद्योतेजगद्गुरुः ॥ जानानावान्मध्य
मायां, मद्दीप्तेनवनेगमत् ॥१॥ ॥ अर्थः—जिह्वां केवलज्ञान जपन्युं तिह्वां जगवान जीत एटले
तीर्थकरनो आचार पाजवा माटे एक कृणमात्र धर्मदेशना आपीने देवोना उद्योतने विषे जग
तना गुरु एवा वीरस्वामी जाननो अज्ञाव जाणी तिह्वांथी बार योजन मध्यम पावानगरी तेनो
महसेन नामक वन तिह्वां आवता ह्वा एटले रात्रिये विहार करवानी मर्थाद नथी अपने एमणे
विहार कथो ते कल्पतीत पयुं जणाववा माटे जे तीर्थकर आचरे ते कल्पमां ह्योय तथा
कदापि नह्यी पण ह्योय. परंतु लक्ष्यस्थ साधु तो जे प्रमाणे तीर्थकर कल्प कह्यो ह्योय ते प्रमा
येज चाळे पण जो तेथी विपरीत चाळे तो प्रायश्चित्तने पासं वली रात्रिनो विहार ते जीवनी
जयणाने अर्थे वज्र्यो हे केमके रात्रिये कोड जीव जोवामां आवे नह्यी माटे इहां श्लोकमां
देवोद्योत एवो पाठ कह्यो ते व्यवहार जणाव्यो अन्यथा तीर्थकरने तो ज्ञान उद्योत सदा
सर्वदा हे. वली देवरचित कनककमल जपर पगला हेतां चाळे हे तेमाटे एमनुं चाजनुं
सदा रात्रि दिवस सरयुं हे पण एतुं दृष्टांत आपीने जे साधु रात्रिये विहार करे
हे ते सुरवशीलिया तीर्थकरनी आज्ञा बाहिर हे माटे ते चारित्र्यी ब्रष्ट जाणवा ॥
हवे जगवान मध्यमपावापुरीये आव्या तिह्वां थुं थयुं ते कहे हे. जेवारे मध्यम पावापुरीये
वीर प्रष्ट पथाया तेवारे देवोये विशेष समवसरणनी रचना करी तिह्वां जगवंत पूर्वने बारणे
पेसी अशोकवृद्धने त्राण प्रदक्षिणा देइ सिंहासने बेसी “ नमोतिहस्स ” एम कही धर्मोपदेश
आपे इहां मंगलाचार जणाववा माटे तीर्थ एतुं स्वजनुं नाम हे तेने नमस्कार करीने पढी
धर्मोपदेश करे हवे एहवामां तिह्वां एक सोमिल ब्राह्मण यज्ञार्थि यज्ञ एटले होम करावे हे

सरे ध्यानमां वर्त्तमान अर्थात् शुद्धध्यान ध्यावता थका जगवानने जे समान बीछुं कोइ ज्ञान
 नथी एवो व्याघात रहित, व्यावरण एटछे ढांकण रहित, सर्व दुब्ध पर्यायोने प्रहण करवा
 वाछुं संपूर्ण धूर्तिमानां चंद्रनी पेरें केवल एटछे एकज पण बीजो कोइ जेने सदाय नद्दी एहुं
 केवलज्ञान अर्ने केवलदरीन उत्पन्न थहुं ॥१३०॥ पढी जगवान श्रीमद्वावीरखामी अर्हेन् एटछे
 पुजनीय थया, राग द्वेष रहित थया, केवली थया, सर्व जाण थया, सर्वना देखवावाला थया, सर्व
 देव, मनुष्य, असुर लोकना पर्यायोने जाणो देखे, सर्वलोक सर्वजीवोनी आगति, गति, नर्वांतरमां
 जाहुं, आशुष्य, देवलोकालिकोथी चवहुं, देवलोकालिकोमां जइ उत्पजहुं, ते जीवोने मन, मनमां
 चिंतवेते, अन्न प्रसुख खाय ते, चोरी प्रसुख करे ते, भैशुनादिक सेवे ते, प्रकटकर्म करे ते, बाहुं
 कर्म करे करावे ते, इत्यादिक वातो मांदेली कोइ एक पण वात जेनाथी बानी रहै नद्दी एवा
 ज्ञानवान थया. जेनी जयन्थी पण एक क्रोड देवता सेवा करे एवा थया, ते कालमां मन
 वचन कायाना योगमां वर्त्तमान सर्वजीवोना सर्व नाव जाणता थका, देखता थका जगवान वि
 चरे ॥१३१॥ ॥ ह्वे जगवानने केवलज्ञान उत्पन्न थया पढी चोसव इंद्रोनां आसन चलाय
 मान थयां तेवारे चोशठे इंद्र दिहा महोत्सवनी पेरें केवलज्ञानने महोत्सव करवा आब्या
 ते महोत्सव करीने जांनिकागामनी बाह्नेर समोसरणनी रचना करी तिहां प्रचुर्यें कृणोकवार
 देशना आपी पण ते देशना निष्कल गइ कोइर्यें मात्र सामाधिकालिक व्रत पण प्रहण कखां नद्दी
 तथा देव सर्वे अन्नति ठे तेणो नवकारथी प्रसुख पञ्चरुकाय पण कछुं नद्दी, “इदमपि ध्याथर्थ” एटछे
 ए पण आश्चर्य जाणहुं जे तीर्थकर जेवानी देशना पण खाली गइ. तेवारे जगवाने ज्ञाननो
 अनाव जाणी आगल ज्ञान थवानो अवसर जाणी तेज वखत तिहाथी विहार कखो. यतः

तपनां नाम.	केटला	एकंदरदिव	पारणानी
कथा	सनीसंख्या.	संख्या.	
बमासी दूरण.	१	१ ८ ०	१
पंचदिवसूख ब मासी.	१	१ ७ ५	१
चारमासी.	२	१ ० ८ ०	२
त्रायमासी.	३	१ ८ ०	३
अढीमासी.	३	१ ५ ०	३
वेमासी.	६	३ ६ ०	६
दोढमासी.	२	२ ०	२
एकमासी.	१ २	३ ६ ०	१ २
अर्धमासी	७ २	१ ० ८ ०	७ २
प्रतिमा, अठमतप.	१ २	३ ६	१ २
बठतप.	२ २ २	३ ५ ८	२ २ २
नड्प्रतिमा.	१	३	१
मद्दानड्प्रतिमा.	१	३	१
सर्वतो नड्प्रतिमा.	१	१ ०	१
स्वरवाजे.		३ १ ६ ५	३ ५ ०

सातसुं आलांनिकाये, आवसुं राजयुद्धीये, नवसुं वज्रनूमीये, दशसुं सावडिये, अग्नीआरसुं विशालाये, बारसुं चंपानगरीये, एरीते बार चोमासां प्रभुनां श्यां ॥ द्धवे तेरमां वर्धने विये वर्तमान शका जनाजानो बीजो महीनो, चोथुं परववाडहुं एटले वैशाखयुद्धि दशमने दिवसे पावजो पोहोर दिवस रद्दे शके सुव्रतनामा दिवसे. विजयसुद्धर्तमां जंनिक गामने वाहेर जङ्गुवाडुका नदीना तीर उपर वैयावर्तनामा चैत्यने षणुं दूर नद्दी तेम षणुं हुकडुं पण नद्दी एवा रक्षा नर्के सामक नामे गाथापतिना खेजमां शा दिवदुने नीचे जगवान गोड्ड आसने एट ले गायने दोहोवा बेसीये तेवा आसनें च कडा बेसी आतापना लेता शका पाखी र हित वेजानी तपस्यामां आत्मानें नावता एवा स्वरूपें रह्या शका उत्तराफाल्गुनी नक्षत्रमां चंडमानो योग आवे शके ते अव

પુંક. વીજું પાંચ દિવસેં ન્યૂન હ માસી તપ તેહુંં એક પારણું, નવ વલત ચારમાસી તપ કહું તેનાં
 નવ પારણાં, હે ત્રિમાસી તપનાં હે પારણાં, હે અઢીમાસી તપનાં હે પારણા, હ દોધમાસી
 તપનાં હ પારણાં, હે દોહોઢમાસી તપનાં હે પારણાં, બાર એકમાસી તપનાં બાર પારણાં, હ
 હોતેર અર્ધમાસી તપનાં હોતેર પારણાં, વસેનેં ઝંઘણત્રીશ હઠ તપ કહ્યાં તેનાં વસેને ઝંઘણ
 ત્રીશ પારણાં, ઇ બેલાની તપસ્થા કરતાં પન્નરમઢીનાનેં આવ દિવસ તપસ્થામાં ગયા, નહ્ પ્ર
 તિમા દિન હે, મહાન્નહ્ પ્રતિમા દિન ચાર, સર્વતોન્નહ્ પ્રતિમા દિન હશ, ઇ ત્રણ પ્રતિમાનાં
 ત્રણ પારણાં અપને તપના દિવસ સોલ જાણવા તથા એક રાત્રિકી પ્રતિમા બાર તેનાં પારણાં
 બાર. ઇ રીતેં સર્વ તપના દિવસો મેલવતાં સરવાલે અગીઆર વર્ષે હ મઢીનાનેં પચીશ દિવસ
 ઇટલા સર્વે દિવસ નિરાહાર પણે ચઢવિહારા જાણવા एनां યંત્રની સ્થાપના નીર્ધે કરી હે
 તેમાં વજોને ઝંઘણત્રીશ હઠ કરી હે તેનાં પારણા વજો ઝંઘણત્રીશ ધયાં તેમાંથી એક હઠું હેહું
 પારણું કેવલી પણે ધયું ગણીનેં બાકી વજો અઠાવીશ પારણાં લખ્યાં હે તથા બાર એક રાત્રિકી
 પ્રતિમાને સ્થાનર્કે બાર અઠમ તપ લખીને સરવાલે ૪૧૬૫ દિવસ ચઢવિહારા તપના ધયા
 અપને ૩૫૦ દિવસ પ્રથમ પારણા સહિત આહારના ધયા સર્વમલી ૪૫૧૫ દિવસ હવ્નસ્થપણે
 રહ્યા તેના એકવર્ષેમાં ૩૬૦ દિવસની સંખ્યા કરતાં બાર વર્ષેને સાઢા હમઢીનાં ધાય. ઇરીતેં જંગ
 વાને નિત્ય જોજનતો રહું પણ ચોષ તપ ઇટલે એક ઝપવાસ કરીને પણ પારણું કોહ વલત
 કહું નહી ષોઢામાં ષોહું તપ કહું તે પણ હઠું ઇટલે હે ઝપવાસહું કહું હે ॥ યંત્ર સ્થાપના ॥
 હવે શ્રીવીરચરિત્રાનુસારેં હવ્નસ્થપણાના ચોમાસાની સંખ્યા કહીયેં હેયેં. એક અસ્થિપ્રાપ્તે,
 વીજું નાહંદી પાહે, ત્રીજું ચંપાનગરીયેં, ચોથું ઇષ્ટચંપાર્યે, પાંચમું નહિકાર્યે, હહું પણ નહિકાર્યે,

નહું એક વર્ષે, પાંચ વર્ષનો એક સંવત્સર, ફર્યાદિક બીજા પણ વીધે કાલને વિષે કોઈ વચ્ચત આ અસુક કામ હું કરીશ એવો પ્રતિબંધ નથી તથા ચોથો જાવથી પ્રતિબંધ તે કોથ, માન, માયા, લોન, નય, હાસ્ય, રાગ, ક્ષેષ, વચ્ચન મુદ્, સ્વોદું કોઈને કલંક આપહું, જુગલી કરવી, પરના દોષ પ્રગટ કરી કહેવા, અરતિ દોષ, રતિ પ્રીતિ, કપટથી બોલહું, મિથ્યાત્વશબ્દ ॥ યંધાર્મય ॥ ૬૦ ॥

૫ કામ કરે તો જાવથી પ્રતિબંધ કલ્પો કહેવાય તે માંહેજો ૫ જગવાનને વિષે કોઈ પણ નથી ॥ ૧૧૮ ॥

૥ વલી તે જગવંતે વર્ષાદના કાલવિના શેષ ઝંનાલા અને શીયાલાના આવ મહીનામાં ગામને વિષે એક રાત્રિ અને નગરને વિષે પાંચ રાત્રિ લગણ રહેહું એવો વિહાર કલ્પો એવા થકા વિચરે તથા જેમ કુહાડો ચંદનને કાપીનારે પણ ચંદનતો ચલટો કુહાડા ઢાની ધારને સુગંધજ આપે અને જે નહીં હેરે તેને પણ સુગંધ આપે હે તેમ જગવાનને કોઈ વાંસલે હેરે કોઈ ચંદને લેવે તે બેહુની ચપર સમાન સરણું મન હે જેહું વલી તણ અને મણી તથા પાણી અને સોણું ૫ બેહુ સમાન હે જેને, હઃસ અને સુસ બેહુ સમાન હે જેને, ફલ્લોક અને પરલોકની ગરજ નથી જેને, જીવવા અને મરવાની ફજા નથી જેને, સંસાર સમુદ્ધથી પાર થવા વાલા, કર્મે રૂપ શુરૂને મારવાને જામલા થયા એવા થકા વિચરે હે ॥ ૧૧૯ ॥

જે જગવાનનાં ચત્ક્રહ જ્ઞાન ધરીન અને ચારિત્ર હે, આદિ રહિત સ્થાન વિહાર પરાક્રમ આર્જવ માર્દવ અલ્પ ચપધી ક્રુમા નિર્ગોજતા શુદ્ધિ મનપ્રસન્નતા ૫ સર્વે કામ ચત્ક્રહ હે. સાચો સંયમ તપ કરવાથી ચપચપ કરેહું ફલ નિવાર્ણમાર્ગ તેને વિષે આત્માને જાવતા થકા વિચરે એવી રીતે જગવાનને બારવર્ષે વીત્યાં ॥ હવે જગવાને બારવર્ષેમાં જે કોઈ તપ કરહું તેની સંख्या તથા પારણાં કલ્પાં તેની સંख्या કહે હે. એક સંગમ દેવના ચપસર્ગીમાં હ માસી તપ તેહું પારણું

વાઘરાની પેરે અપ્રતિબદ્ધ વિદ્યાર કરે, શરદ્ક્રતુના મેઘ સમાન જેવું હૃદય નિર્મીલ છે કમલનાં
 પત્રની પેરે નિર્ઝેપ જાણવા, કાચબાની પેરે ફંદિયોને ગોપવી રાખ્યાં છે, વહી રવળની નામડું
 જાનવર ધાય છે તેના શિંગડાની પેરે ફકલાજ છે, પંચી જેમ પોતાની પાસે કાંદ પણ પરિ
 પેરે અપ્રમત્ત, હસ્તિની પેરે કર્મરૂપ શત્રુજને મથન કરવામાં મહાપરાક્રમવંત, વૃષભની પેરે
 સંયમરૂપ નાર નિર્વાહ કરવાને સામર્થ્યવાન, સિંહની પેરે પરિસહ જીતવામાં હુર્કર, મેરુની
 પેરે અચલ અકંપ ચલાયમાન ધાય નહીં એવા છે, સસુહની પેરે ગંજીર છે, ચંદ્રમાની પેરે સૌમ્યલે
 રૂપાવંત છે, વહી સ્વર્ચનીપેરે ઢીપડું તેજ છે જેવું, તપાવ્યા કુંદનના સોના સરલા જાતરૂપ છે,
 તેથી નગવાનને કપાંયે પ્રતિબંધ નથી, હવે જેનો પ્રતિબંધ નથી તે પ્રતિબંધ ચાર પ્રકારનો છે તે
 કહે છે પ્રથમ દ્વ્યથકી પ્રતિબંધ ત્રણ પ્રકારનો છે તેમાં પ્રતિબંધ નથી તે પ્રતિબંધ ચાર પ્રકારનો છે,
 ધકી સચિત્ત પ્રતિબંધ જાણવો બીજો ધરેણા પ્રમુલવનો પ્રતિબંધ તે દ્વ્યથી અચેત પ્રતિબંધ જાણ
 વો, ત્રીજો શાળગાર કરેલી સ્ત્રી પ્રમુલવનો પ્રતિબંધ તે મિશ્રપ્રતિબંધ જાણવો ઇરીતે દ્વ્યથકી
 ત્રણે પ્રકારનો પ્રતિબંધ જેને નથી માટે મમલ રહિત છે. વહી બીજો રવેત્રથકી પ્રતિબંધ તે ગામ,
 નગર, ચક્કાઈ, રવેત્ર, રવળાં, ઘર, ધરનાં આંગણાં, આકાશ હત્યાદિક કોઈની ચપર મહારા પયું નથી
 માટે પ્રતિબંધ નથી, ત્રીજો કાલથી પ્રતિબંધ તે સમયને વિષે, આવલિકા, આસોઆસ, સાતશ્વા
 સોહાસેં એક સ્તોક, દુણ, સાતસ્તોકનો એક લવ, બે ઘડીડું મુદ્દર્ત, ત્રીશમુદ્દર્તેં એક અદોરાત્રિ, પત્તર
 અદોરાત્રીયેં એક પદ્, બે પદેં એક માસ, બે માસે એક ક્રતુ, ત્રણ ક્રતુડું એક અથન, બે અથ

निह्ना मली नही। एटलो उपसर्ग ययो तथा मध्यम बावीश तीर्थकरने स्वल्प उपसर्ग यया हे ॥
 हवे जगवान जेवारे आगार एटले घर तेणे करी रहित एवा अणगार यया तेवारे एक चाल
 वानी ईर्ष्य समिति एटले जोहने चाले, बीजी नाषा समिति एटले विचारीने बोले, जीजी
 एषणा समिति एटले दोष रहित आहार लीये, चोथी आद्याण नंमनच निरकेवणा समिति ए
 टले नांन मात्रां प्रमुखने जोहने जयणार्थे ग्रहण करे तथा जयणार्थे भूके, पांचमी उच्चार प्र
 श्रवण स्वेगजह्न सिंघाणपारिष्ठापनिका समिति एटले वलो, मात्रो, खंखार अने सेमो ए सर्व
 निर्जीवस्थानके परववे ए पांच समितिये समता होता हवा पण श्रीतीर्थकरनो आहार निहार
 कोहनां दीवामां आवे नही, कोहना जाणवामां आवे नही, खेल, नाकमज, खंखार, होयज नही
 केमके एने रोगनो अनाव हे वली जगवान मन, वचन अने कायाने कुकर्ममां न चलावता
 हवा मन वचन कायाने नलीरीते वतीववाथी त्रण समिति सहित यया ॥ वली जगवान म
 नशुति, वचनशुति अने कायशुति ए त्रण शुसिथे शुसा होताहवा, वली जगवान ईडियोने गो
 पवी नववाड सहित शील राखता हवा, वली क्रोध मान माया अने लोचरहित, घणाज श्री
 तल स्वजाववाला, जेमने क्रोधादिक उपशान्त यइ गया हे एवा हे, वली जेणे पापने रोषि मू
 क्क्यां हे, निराश्रव यया हे, ममत्वरहित, धनरहित, भंशरहित होवाथी निर्भय यया हे जेम
 कांसानां पात्रने पाणी लागे नही। तेम जगवान पण निर्जैप स्नेह रहित हे, जेम शंखने रंग लागे
 नही। तेवा निरंजन हे तथा कोइ उपर राग नही द्वेष नही माटे रागद्वेष रहित, जेमजीवनी गति
 क्क्यांय रोकाती नथी। तेम जगवानने क्क्यांयजातां गति ह्याता। एटले जगवानने विहार करवामां
 कोइ रोकी शके नही, आकाश जेम निरालंब हे तेम जगवान पण कोहनो आधार राखता नथी,

रेसमनी दोरीयोथी वे वाछुंये वे लुक्कोनी फालोमां बांध्यां पढी ते वेड्ड फालीयो एकज वखतें
 सार्थेज बोडी तेथी वेड्ड काननां खीळा तरत सार्थेज नीकली आख्या एम बुद्धिना प्रपंचें करी खी
 लातो काढाड्या पण तेवरवते प्रचुने वेदना एटली थद के ते वेदनाना योगथी द्वांकमारी अर
 डाट मूक्यो वनमां घोरकार शब्द थयुं तेथी पर्वत फाटी पड्या ते पर्वत दालमां बंजणवाड
 नामनी पासें ले त्यां बंजणवाड तीर्थ थयो. प्रथु मूर्ध्निपामी भरतीर्थे पड्या तेने वे पुरुषे ज
 पाडी वेसाड्या एम लोको कहे ले परंतु तीर्थेकरने एतुं संजवे नही ते जपरथी अनुमान क
 रीयें तैयें के कायाना व्यापारथी द्वांक थद द्वाणे पण नावथी थयेली जयाती नथी “अनंत
 बलित्वात्” ए वचन जपरथी निरधार थाय ले पढी कानोनी जपर बलसंरोद्धिणी श्रौषथी ल
 गावी तेथो ते थाव मली गयो समाधि थद ते होव अने वेद्य वेड्ड मरण पामी देवलोके गथा,
 गोवालीयो मरी सातमी नरके गयो ए रीते जगवानने ए लहेलो महोटी जपसर्ग गोवालीये
 कथो हवे जगवानने जवन्य, मध्यम अने उत्कृष्ट एवा जण प्रकारना जपसर्ग थया तेमां कथा
 कथा जालिना जपसर्गमां महोटीमां महोटी जपसर्ग कथो कथो थयो ते कही देखाडे ले प्रथम
 जवन्य जपसर्गोमां तो शीत परीसहनो महोटी जपसर्ग व्यंतरीयें कथो तथा मध्यम जपसर्गो
 मां दे संगम देवतार्थ महोटी जपसर्गकथो, अने उत्कृष्ट जपसर्गोमां दे महोटी जपसर्ग कानमां
 खीळा ठोकाणा तथा खीळा काढयानो थयो ए रीतें जगवाने बारवर्ष सुधी काया वोतरावी जेम
 कोड पुरुष नाथ दोहोवाने बेसे तेवे आसने प्रथु वेग पण कोड दिवसें भरतीर्थे वेग नही ॥
 तेमां मात्र वे घडी शृंगपाणि यत्ने वेदेरे निद्रा करी बाकी सर्वकाजनिद्रा विनाचुं गछुं
 एम श्रीवीरप्रचुनें घणा जपसर्ग सहन करवा पड्या अने श्रीकृष्णदेव तीर्थेकरने एक वर्ष सुधी

ચિત્ર ૫૬

ગાંધી

નગવાન્

સ્ત્રીલાલક નાર
ગોવાલીયો

હોત્સર્વે સ્વરચ્છું હે. પઢી જગવાન ષણ્માજિનિકા ગામે કાયોત્સર્ગે રહ્યા તેવારે ફેડમદ્ધારાજ વાં
 દવા આપ્યા અને બોલ્યા કે હે જગવાન ! આપને આટલા દિવસ પઢી અસુક દાહુડે કેવલજ્ઞાન
 ચપજનો છું કહીને ગયા. હવે પ્રચ્છ વિચરતા અનુકર્મે ચંપા નગરીયે સ્વાંતિદન બ્રાહ્મણની શા
 લાર્યે વારસું ચોમાસું રહ્યા છું વારસું ચોમાસું ॥ ૧૨ ॥ ॥ પઢી તિહાંથી પારણું કરીને જગ
 વાન વિચારતા ષણ્માનિક ગામે આવી વાદેર ચયાનમાં કાઝરસર્ગે રહ્યા ॥ તે અવસરમાં જગ
 વંતના કાનમાં ગોવાલિયે સ્વીલા લોક્યા તે ચપસર્ગે કહે હે. પ્રચ્છે ત્રિષ્ટ વાસુદેવને નવે શબ્દ્યા
 પાલકના કાનમાં તરુડ જળ કરી નલાવ્યું હતું તે કર્મે અહીંયાં પ્રચ્છને ચક્રયે આપ્યું, તે શબ્દ્યા
 પાલક અનેક નવજમણ કરી હમણાં ગોપાલક થયો હે, તેથી તે વૈરને લીધે તેણે ગોવાલીયે
 પ્રચ્છને બલદ નાલાવ્યા પોતે ગામમાં ગયો ત્યાંથી પાઠો આપ્યો તેવારે બલદ ન દીઠા, પઢી બલદ
 જોવા સારુ ચાર પ્રહર સાંજે નમ્યો પ્રજાતે આપ્યો તો જગવંત પાસે બલદ બેઠા દીઠા, તે વચ્ચે તે
 ગોવાલીયાને પૂર્વજના વૈરથી દેવ ચપન્યો તેથી જગવંતના કાનમાં સ્વીલા બેસાડ્યા, જેમ કોઈ
 ફેરવે નહીં કોઈને સ્વર પડે નહીં તેવીરીતે વાદેરથી કાપીને સરસા કરીદીધા તે સ્વીલા જેના
 તીર થાય હે એવા શરકટ હુલના અથ કાપીને કાનમાં લોક્યા તેથી જગવંતને મદ્ધાવેદના પ્રાપ્ત
 થઈ તેનાયોગે અત્યંત ક્રુશ થઈ ગયા પઢી જગવંત તિહાંથી વિદ્ધાર કરતા મથમ અપાપાર્યે સ્તિ-કાર્ય
 વણિકને વેર ગોચરીયે પથાયા તિહાં સ્વરક વૈદ્ય બેઠો હતો તેણે માર્ગાનુસારે પ્રચ્છને સચલ્ય દીઠા તે
 વારે રોવને કહેવા લાગ્યો કે જગવાનને બધા હે. રોતે કહ્યું તો છું બધા મટાવી આપવાનો જ્ઞાન તમે
 કાં લેતા નથી ? પઢી રોત અને વૈદ્ય બેઠું પ્રચ્છની પલવાડે ગયા તિહાં વૈદ્યે વિચાર કરી બે સાણસા
 લાઈ બે હુલોની વચ્ચે હુલોની માલીયો રેસમથી બાંધી કાન માંહેલી સ્વીલા સાણસામાં પકડીને

बैडी काहाडवा सारुं लोहारने तेडी आबुं हुं एम कही चंदनाने पूर्वली अवरथा सहित
 जंबरे बेसाडी पोते लोहारने तेडवा गयो पलवाडे शुद्धसम्यक्त्वनी धरनारी चंदना सती चिंतवे
 ठे जे कोइ अतिथि आवे तो तेने ए वोहारानी आबुं एवामां मथान्ह वीत्या पढी प्रभु पथा
 स्या तेने देखी चंदनबाजा हर्षवंत यह्यकी बाकजा देवा लागी परंतु प्रभुयें लीयेजा अग्निप्र
 हना चार नेद तो मजता दीठा पण पांचसुं रुदन दीतुं नहीं तेथी पाढा वया तेवारें चंदना
 डःख धरती थकी रुदन करवा लागी जे साधु पण महारा हाथनो आहार लेता नथी माटे
 मने धिःकार ठे पढी जगवते रुदन करती देखी पोतानो संपूर्ण अग्निप्रह्ययो जाणी ते अ
 डदना बाकजा लीथा तिहा देवतार्ये पंचदिव्य प्रगट कहां बैडी नांगीने नेजर थयां मस्तकें
 येथी पाढी आवी इंडमहाराज आव्या, चंदनानी मातानी बहेन भुगावती ते चंदनानी मासी
 थाय तेना संबंधथी संतानिकनामे राजा धन लेवा लाग्यो तेने इहे वाखो अने कहुं के चंद
 नाने दीहा लेवाना वरवते ए धन काममां आवरो, चंदनार्ये कहुं ए धन धनावह गेवने
 स्वाधीन करो तेने आपीने इंड बोखो जगवाननी प्रथम साधवी ए चंदना थारो एम कही इंड
 स्वरथानके गयो आर्हिआ पांचदिवसें जणा भग्मासी तपजुं प्रभुने पारणुं थयुं वली कोइक
 प्रतमां एम कहुं ठे के वसुधारानी वृष्टि आपणे घरे यह्य एतुं सांजलीने मूला पोताना पिय
 रथी बटति बटति कसति कांचलीने जेम तेम बांधती तिहां आवी पढी महोठो जोगो वाल
 ती जतावलमां खोजा नरीने धन जपाडवा मांभुं ते जपाडतां अभिज्वाला जवी वख सर्व
 बली नरम थयां थ्याम वदन यह्यकी जाती हवी तेने देवतार्ये तर्जोना करी कहुं के ए
 इथ्य चंदनबाजानुं ठे चंदनार्ये ते धन गेवने आपुं गेवें ते सर्व धन चंदनानी दीहाना म

चित्र ४५

चन्दन
बाधा

अगदीत

भर

राजा

सेवकों

प्रीति करवी जहां मन मान्यां नोजन करवां, ए अमारो आचार ले. तेवारें चंदना वोली ए म
 हाराखी न थाय तथापि ते वेअ्यायें बलात्कारें लेवा मांणी तेवारें शासन देवीयें वेअ्याना कान अने
 नाक लेदी नारख्यां वेअ्या नाखी नई पढी धनावदनामे शेव जिनधर्मी हतो तेणे भूल आपी चंदनाने
 वेचाती जइ पोताने घेर तेडी आब्यो अने चंदना एहुं नाम आपी पुत्री पये थापी, पण चंदनाहुं सु
 रूप देखी धनावदशेवनी मूलानामा वांजखी कुहाड खी ले ते मनमां देप राखवा लागी के रखेने
 ए माहारी शोक थाय ! तेमाटे प्रथमखीज कांइ उपाय करुं तो सारुं पढी एक दिवस शेवना पण
 परवालतां चंदनाना माथ्यानी वेंखी धरतीयें पढी तेने शेवें उपाडी ठंचीकरी ते पेहेली इराचार मूला
 खीयें दीवी अने मनमां चिंतववा लागी जे शेव एनी वेणीयें मोह्यो देखाय ले मुखखी तो
 पुत्री कहे ले पण एने खी करी राखयो एमां संदेह नखी केमके हुं हवे बुढी थद हुं अने ए स्वरूप
 वती ले. पढी एक दिवसें शेव. कोइएक गामें गया पढवाडे मूलार्ये चंदनाहुं मस्तक मूंजावी
 हाथ पगमां वेडी घाली भूसाहुं वस्त्र पहेरावीने बाणा प्रमुखना उरडामां वेसाडी पोते
 घरने वारणें ताहुं आपी पोतानें पीयरें जती रहली हवे चंदना तो उरडामां वेवी नवकार गये
 ले पोताना करेजा कर्मने निंदे ले एम करतां चोखे दिवसें शेव फरी पोताने घेर आब्यो तिहां
 चंदनवालाने दीवी नही, तेवारें पडोसी लोकने पूढवा लाग्यो पण पेहेली कजीयाखोर मूलानी
 वीकखी कोइ जवाव थापे नही पढी एक मोकरीयें सर्व वात कही तेवारें शेवें ताहुं उपाडी उर
 डामांथी वाहेर काहाडी मोलीमां वेसाडीने कहुं के हुं लोहारने वोलावी लाहुं हुं ते माहारी
 वेडीपो उपाडये चंदनार्ये कहुं हुं नूखें मरुं हुं तेवारें शेवें अडदना वाकला एक खपडाने खुये
 नाखी चंदनाने आखी आप्या अने कहुं के हुं अण दिवसनी नूखी जो ते आ वाकला खाजे हुं

ધર્માનલ દશ અહેરાની વાતમાં સવિસ્તર આવી ગયો હે માટે આર્દી લશ્ચો નથી. તેવાર પઠી અનુક્રમે ચંદનવાલાચે પ્રચુને પહિલાન્યા હે ઇટલે નગવંતે કાંફક કર્મે શોપ રહ્યાં જાણી કોશં વીનગરીને વિષે પોપ વદિ એકમના દિવસે પોતાની ફજાથી એવો અન્નિમહ કીધો હે કે ? સ્વ્ય થીતો સ્વપડાનાં રૂલામાં અહદનાં વાકલા રાણેલા હોય, ૨ ફેજથી એક પગ ધરની ફેલીની માંદેલી કોરે હોય અને એક પગ ફેલીની બાદેર રહ્યો હોય ૩ કાલથી સર્વ નિજુક લોક નિકા માગી જાય તે પઠી ૪ જાવથી રાજાની પુત્રીહોય પરંતુ દાસપણું પામેલી હોય, ૫ માશું મુંબેહું હોય, ૬ જેનાં પગમાં વેડીયો પડેલી હોય, ૭ અઠમ તપકણું હોય તેંચલી રૂદન કરતી વેલી હોય એવી સ્ત્રી જો હે પોહોર દિવસ ચહેમથાનહ પઠી નિકા આપે તો મહારે પારણું કરવુંં એવો અન્નિમહ કરીને ઓવીરનગવાન્ ગોચરિયેં નિત્ય ઝમણ કરે પણ કયાંય એવો યોગ બને નહી ત્યાં રાજાનાં મંત્રીશ્વર પ્રસુર્વે અનેક ઝપાય કયા પણ કોફરીતેં પ્રચુનો અન્નિમહ પૂર્ણ થાય નહી એવા અવસરમાં ચંપાનગરીનો દધિવાહન નામેં રાજા તેની ધારણી નામા સ્ત્રીની વ સુમતિનામા પુત્રી હે તેહુંં અપર નામ ચંદનવાલા હે હવે કોશંવી નગરીનો સંતાનિક નામેં રાજા હે તેણેં રાજ્યવિરોધેં લશકર લેહ ચંપાનગરીને લૂટી તેવારે દધિવાહન રાજા નાશી ગયો અને ધારણી રાણી તથા ચંદના એ વે કોફ એક સંતાનિક રાજાનો પાયદલ સેવક હતો તેના હાથમાં આવી તેણે ધારણીને કહુંં કે તને હુંં મહારી સ્ત્રી કરીશ તે સાંનલી ધારણી રાણી તો પોતાની જીન ચાંપીને મરણ પામી પઠી સુનદેં વિચાણુંં જે રસેને આ ઢોકરી પણ મરી જાય એહુંં જાણી તેને વિશ્વાસ આપીને કોશંવી નગરીનાં ચોવટા માંદે તે ચંદનવાલાનેં વેચવા ગયો તેને વેચ્યા બેવા આવી તેવારે ચંદનાચેં પૂલહુંં તમારો શો આચાર હે વેચ્યા વોલી ચત્તમ પુરુપ સ્તાયે

चित्र ४४

श्रीराम चरित्र

भगवान्

भूषण चरित्र

नेदी

હાંથી નિકળીને પોતાની દેવાંગનાડ સાથે લફને મેરુપર્વતની ચૂલિકાયેં આવી રહ્યો, એટું
 એક સાગરોપમનું આશુષ્ય હે, અને એ અનબ્યજીવની જાતિ હે એવું કહેવાય હે. એમ
 પ્રચુનેં દશમા વર્ષને વિષે ઘણા ઝપસર્ગ થયા પઢી પ્રચુયેં ઢમસી તપનું પારણું વજગામમાં
 ગોપાલકનેં ઘરે સ્વીરનાં ઝોજને કહું. ઘણી પ્રતોમાં ગોઠુલને વિષે વત્સપાલીનામેં તુ-હ સ્ત્રીયેં
 પરમાન્ને પારણું કરાવ્યું કહું હે તિહાં પાંચદિવ્ય પ્રગટ થયાં. વલી ચોસવ ડંડાદિકોયેં તથા
 દેવોયે આવીને પ્રચુને સુસ્રશાતા પૂઢી સાવઢી નગરીયેં શર્કેહ પ્રતિમામાં પ્રવેશ કરીનેં પ્રચુને
 વાંધા લોકોયે દેવીનેં નગવાનનો મહિમા કહ્યો ॥ હવે અગીઆરમું ચોમાસું નગવાને વિશાલા
 નગરીમાં કહું, તિહાં જીર્ણોત્તે નાવના નાવી કે નગવાન નાતપાણીનો લાન દેજો એવીરીતે
 ચાર મહીનાં પર્થત નાવના નાવી તોપણ મિથ્યાત્વી પૂરણોત્તે દાસીને હાથે અડદના વાઠુલા
 આપ્યા તે લફને નગવાને તેને ઘેર પારણું કહું તિહાં પંચદિવ્ય પ્રગટ થયાં તેવારેં લોક સર્વ
 પૂરણોત્તે ધન્ય હે ધન્ય હે એમ કહેવા લાગ્યા અને જીર્ણોત્તે જાણું હે હું નાગ્યહીણ તેથી
 મહારે એવો યોગ કિહાંથી મલે, એમ પશ્ચતાપ કરતો રહ્યો પઢી કેટલેક દિવસે કેવલી નગ
 વાન તે ગામમાં પથાયા તેવારેં રાજા પ્રસુરેં પૂઢું કે મહારા નગરમાં નાગ્યશાલી કોણ હે ?
 કેવલીબોધ્યા કે જીર્ણોત્તે નાગ્યશાલી હે રાજાયેં પુઢું નગવાનને દાનતો પૂરણોત્તે ઢીહું હે ?
 નાવથી દાન ઢીહું હે માટે વારમો દેવલોકનું આશુષ્ય વાંધું હે એ અગ્યારમું ચોમાસું કહું ॥
 ૧૧ ૧ ૧ ॥ હવે નગવાન તિહાંથી વિહાર કરીને સુસમારપુરે પ્રતિમાસ્થિત કાઝસર્ગેં રહ્યા તેવ
 રવતેં ચમરેહું સૌધર્મે દેવલોકેં જાહું થયું હે અને તે ચમરેહું પ્રચુનું શરણ લીહું હે એ અધિકાર

गाममां गोचरी करवा जाय तेवारे ते धरनो आहार अशुद्ध करी आपे जे जगवानने देवो
 कळे नही एवो करी नाखे तथा दरदमेथ गाममांथी चोरी करीने ते चीज जगवान अगल
 मूकी जाय तेथी लोक जगवानने मार आपे कलंक चढावे वली जगवाननो वेलो बनीने
 गाममां कोइकोइ लोकोनां विइ जोवा जाय जेवारें लोक पूढे के हुं थावास्ते आंही आडो अ
 वळुं जोयां करे वे तेवारे तेनें कहेके महारो शुरु रात्रिये चोरी करवा आवरो ते माटे हुं आग
 लाथी जोइ राखुं हुं ते सांजली लोक आवीने जगवाननें मार आपे एवो उपसर्ग थयेलो जो
 इने जगवाने अजिअह कखो के जिहांसुथी आ उपसर्ग मने थाय वे तिहांसुथी महारे आहार
 पाथी लेवुं नही वली ते संगमो केटलिएक गामनी खीथो जगवान साथे मलती वे एवुं लोक
 माने तेवुं करी देखाडे तेवुं बतां पण तिहां जगवान एकांत स्थाने रह्या एवा व महीनासुथी
 उपसर्ग कखा तो पण इंद्रमहाराजे तेनें उपसर्ग करताने बाखो नही केमके इंद्रमहाराजें एवुं
 विचासुं जे हुं एनें वारीश तो ए कहेयो के हुं तो जगवंतने चलायमान करत पण सुं करं के
 तमे मने वळ्ळेंना करी तेथी लाचार थयो एवो अपवाद टालवा सारुं इंद्र तेनें कांइपण कहुं
 नही तोपण जिहांसुथी एये उपद्रव कखा तिहांसुथी इंद्र थास लीथो नही, मनमां घणोज
 उदास रह्यो, बीजां पण सर्व देव देवीयो शोकमां निस्तेज थकां बेथी रह्यां एम करतां
 व महीनानी अंत ते संगमो देवता पोतानी मेळे पोतेज हार खाइनें बोव्यो के हे आर्य !
 तमे सुखेथी गोचरी करो हुं हवे बिजकुल उपसर्ग करीश नही तेवारें जगवाने कहुं हुं
 महारी इहार्थ गोचरी जइश एवी रीतें हारीने संगमो स्वर्गमां गयो, इंद्रमहाराजें तेवुं सुख
 पण जोखुं नही लाकडीयोथी कुंटावी मार मराव्योनें स्वर्गमांथी काढाडी मूक्यो, ते ति

अग्ने पगथी शरीर मर्दन एटले शरीरने कचरावुं, अग्नीभारसुं पिशाचोनां रूप बनावीने अह
 द्दास्य करी बीवराव्या, बारसुं सिंहासुं रूप करी नख माखा, शरीर फाडुं, तेरसुं सिंहास्य पिता
 तथा त्रिशला मातानां रूप करीने विजाप करतो बोव्यो के हे पुत्र ! अग्ने ताहारां माता पिता
 आव्यां हेर्ये माटे तुं छःख देखाशमां अमारी साथे आब अग्ने तुने मुख करी आपीसुं, चौदसुं
 तीक्ष्ण चांच वालां पंखीनां रूप विव्हीने प्रभुता कान अग्ने मुखसुं मांस खवरावुं,
 पत्तरसुं चांभालनां रूप करीने तर्जोना करी, रोजसुं लाकडा खंधा बाजी करीने बेडु पग उ
 पर द्वांभी चडावी उपर खीर रांधी, अग्निथी बाधा. सत्तरसुं प्रचंड वायरे करी जगवंतने
 उंचा उडाजीने पाडा नीचे जमीन उपर पटकी दीधा, अठारसुं कलिकाल वायरो विव्हीने जे
 वायरो जगवानने चकनी पेरे जमाडे तेरीतें जमाव्या, ते पढी उग्याशिसुं हजार नार प्रमाख
 जोखंननो गोलो बनावीने जगवानना मस्तक उपर नाख्यो तेथे करी जगवान केडसुधी केट
 लिक प्रतोमां दींचण सुधी ज्ञमिमांहे पेसी गया ए उपसर्गथी जो बीजो कोइ गमे तेवो बलवान
 होय तो पण चुरख थड जाय पण एतो तीर्थकरसुं शरीर हे तेने कांइ पण थसुं नही, वीशसुं
 रातनी वखतें दिवस करी देखाव्यो अग्ने संगमो बोव्यो के हे देवार्थ ! प्रजात थसुं माटे हवे
 विहार करो, गोचरी जाड ते वखत जगवाने अवधिज्ञाने करी रात्रि जाणीने विचासुं जे ए
 देवकत चरित्र हे वली संगमाये देवतानी रुद्रि देखाडी देवांगनानां रूप करी द्वाव नाव दे
 खाडी अजुक्ल उपसर्ग कखा अग्ने वली बोव्यो के तमोने जोइये ते वर मागो जो स्वर्ग मागो
 तो स्वर्ग आहुं एहुं कसुं तो पण कोइ रीतें जगवान लगारमात्र भग्या नही चलायमान थया
 नही एम मद्वाविकट एवा वीश उपसर्ग एक रात्रिमां संगमे कखा पढी जेवारे जगवान

हृद्विधि पडितिविधो ॥ ३ ॥ ॥ हवे नगवान दृढ एटले कवणचूमिने विषे बहुम्वेह जिह्वां
 वसे ले एवा म्वेहना देशमां गया तिह्वां नगवानने कुतरा प्रमुखें करख्या लें एवा बीजा पण
 अनेक प्रकारना कवण उपसर्ग थया ले ते सर्व सहन कखा पढी एकदिवस नगवान पेढाल
 नामा ग्रामना उद्यानमां पोलास नामा कोइएक देवनी चैत्य ले तेने विषे अठमतपें सहित
 एक रात्रि महाप्रतिमार्ये रह्या ले एवामां शकेंद्र देवताउर्नो राजा ते पोतानी सज्जाने विषे रह्यो
 धको नगवानना धीरपणानी प्रशंसा करे ले के जो त्राणलोक नेगा थाय तोपण श्रीवीरप्रभुने
 चलाववाने समर्थ थाय नही एवुं प्रभुनुं सत्व ले एवुं इंद्रमहाराजनुं वचन सर्व देवतार्ये
 सत्य करी मान्युं परंतु एक संगम नामे सामानिक देव मिथ्यादृष्टि अज्ञव्यजातिनो ले तेथे
 अमर्ष आणीने विचाखुं जे मनुष्यने चलाववुं नगाववुं एकांद्र महोटी वात नथी एवुं चिं
 तवी इंद्रमाहाराज पार्से बोव्यो के हुं एक ह्मणवारमां चलावी आहुं एवुं कही इंद्रनां वचन
 अणमानतो धको चलाववानां प्रतिज्ञा करीने सुरत प्रभु पार्से आव्यो तेथे आवीने एक
 रात्रिमां महोटा वीश उपसर्ग प्रभुने कखा तिह्वां प्रथमतो धूल उढावी धूलनो वरसाव क
 रीने प्रभुनां आसोआस संख्या, पढी बीजो वज्जना जेवां मुखवाली कीडीयो विक्कीनें प्र
 भुना शरीरनें जुंटाव्युं करडाव्युं चालाणी जेवुं शरीर कसुं, पढी त्रीजुं वज्जना जेवां मुखवालां
 नांस मन्हर विक्कीनें प्रभुना शरीरनें करडाव्युं, चोखुं वीमेज कीडीयो वनावीनें जुंटाव्युं,
 पांचसुं वांढी वनावीनें शरीरनें करडाव्युं, लहुं सर्पनां रूप करीने नरसाव्युं, सातसुं नोली
 यानां रूपवनावीनें मुख अने नखथी शरीरनें विदारण कराव्युं, आवसुं उंदरोनां रूप वनावीनें
 शरीरनें करडाव्युं, नवसुं दाथी अने दाथीजना रूप करीने सुंदरथी उंचा उढाव्या, दशसुं दांत

म ह्यहं
म दिव

भगवन् रामो

शुभं

सर्वं भो विष्णो नमः

कथि

सु

सु

तपसीये पण नगवाननो प्रताप जाणी नगवानें खमाव्या पढी गोशालार्यें नगवानने पूंढहुं के तेजोलेख्या केस प्राप्त थाय तेनो उपाय बतावो तेवारें नगवान बोव्या के वेजानी तपस्या करे एटले वठ करीने पारणे एक मुठी झडवना वाळुला खादने तेना उपर एक पसलीनर उण पाणी पीये, सूर्य साह्यामो जन्मो रहे, एरीते व महीना सुधी करे तो वेवट तेजोलेख्या पुरूपनें उपजे झांही केटजाएक कहे वे सिद्धार्य व्यंतरे ए विधि कह्यो वे. गोशाले पण ए सामान्य विधि थारण करी लीथो ॥ हवे नगवान कूर्मेगामथी सिद्धार्यपुरे झावतां रस्तामां पूर्वे कहेजुं तजना जालने जगेजुं थंनरूप देखी तेने गोशालें विदाहुं तेमां सातपुंज तज दीव तेवारें सर्व सत्य मानीने गोशाले विचाहुं जे थवा वाहुं ह्येय ते जरूर थाय एवीरीतें मानीलहने दृढनिश्चय वादी थयो ए मत निरधार करी लीथो तेवार पढी गोशालो नगवानथी जूदो रह्यो अने मा वहीनगररीयें झावी तेजोलेख्या साधि तेपण सिद् थद्, तथा दिशाचरोनी पासेथी अष्टांग नि मित शीख्यो ते जिन नही एटले तीर्थेकर नहत्तो तोपण लोकोने कहे हुं तीर्थेकर हुं एवीरीतें तीर्थेकर नाम थरावतो पोतानी सिद्दाइ लोकोनी आगल देखाडतो थको नगवानथी न्यारो सा वही नगररीयें फरे वे ॥ एवामां नगवान पण विचरता विचरता दशसुं चोमासुं सावही नग रीयें झावीने रह्या अने तिहां अनेक प्रकारनां तप कखां ए दशसुं चोमासुं जाणवुं ॥ १० ॥ हवे नगवान चोमासुं पुरं कखा पढी विचित्र तपें विचरता थका ॥ जनेंच ॥ दृढजूमि वहु मिहा, पेढाळु जाणमगयो नथवं ॥ पोलास चेंदयंमि, विण्णरायं महापडिमं ॥ १ ॥ स क्रोड्य देवराया, सत्तागड नणइ हरिसीज वयणं ॥ तिच्चिविजोग समहा, जिएवीरं मणं चडे जने ॥ २ ॥ सामाणिय संगमज्ज, देवो सक्कस्सरो अमरिसेण ॥ अद् अगज्ज तुरंतो, मि

१
 मानीमां चोर लोकोर्यें पकडी लीधी अने बाजक भूर्वरगामने बाहेर पड्यो. रह्यो तेने कोटंबी नामा
 कुटुंबीयें बाहेर जमतो देखीने जपाडी लीधो ते कुटुंबीने पुत्र हत्तो नही माटे तेने पुत्रांनीं पेरें रा
 खीने मढोटो कखो अने ते लोकरीनी माताने चोर लोकोर्ये जइ चंपानगरीमां कोइ वेर्यानी घा
 से वेची तेथी ते वेर्यानो धंधो करवा लागी पडी अजुक्रमें ते लोकरो जेवारे मढोटो धयो तेवारे
 एक दिवसें चंपानगरीमां व्यापार करवानें अर्थे आब्यो तिहां पोतानी माता जे वेर्यानो धंधो करे
 जे तेनी सार्थे अजाण पये जोगजोगववा लाग्यो एक दिवस तेनी कुलदेवी गाय वालडानुं रूप
 करीनें रस्तामां आवी बेवी एटजामां ते लोकरो पण वेर्यानें घेर जाय जे तेथे रस्तामां वालडानां
 पुंढ ऊपर पणदीधो तेवारे वालडो बोड्यो जूड माताजी आ महारा पुंढ ऊपर पण आपीनें चाब्यो
 जाय जे पण रस्तो देखतो नथी तेवारे गाय बोली के हे बेटा ! तूं एतुं नाम जइश नही एतो
 पोतानी सगी माता सार्थे जोग करतां पण कांइ मरतो नथी तो वली ताहारुं तुं सांजलवो ?
 ए वात सांजली लोकरो चमक्यो पडी सर्वहकीगत कुलदेवीयें कही तेथी सांजलीने तापस
 धयो लोकोर्ये तेतुं वेर्यायन कृषि एतुं नाम आयुं ते जाडमां जंघे मुखे जटकतो नीचे अग्नि
 कुंभ कखो जे तेमां तापे जे तेने तेजोलेख्या जपजी जे एवामां तिहांथी जगवान चाब्या जाय जे
 पडवाडे गोशालो पण चाब्यो जाय जे ते वरवत वेर्यायन पोतानी जटाजूटमांथी जूड निक
 लीने जमीन ऊपर पडी गथेली जे तेने जपाडीने पाडी पोतानी जटामां मूके जे ते जोइने
 गोशालो बोड्यो अरें तुंतो निक्केवज जूंनोज घर जो के सुनिजो ? एतुं हास्यतुं वचन त्रायवार
 बोड्यो एटजे वेर्यायनने क्रोध चड्यो तेवारे गोशाला ऊपर तेजोलेख्या मूकी ते जोइ जग
 वानने करुणा आवी तेवारे जगवाने तेने साह्यामी सीतलेख्या मूकी तेथी गोशालो वड्यो नही

चित्र ४२

પણ નાવેકરી સહિત જગવાનને પૂજીને પઢી શ્રીમદ્ધીનાથજીની પૂજા કરી તેવાર પઢી આવ
 મું ચોમાસું જગવાને રાજપુદ્ધી નગરીમાં કહ્યું તિહાં ચાર માસ તપ કહ્યું પઢી ચોમાસી તપનું
 બારણે પારણું કરીને પ્રસૂ અનાર્યદેશમાં વિચરવા ગયા હે એ આવડું ચોમાસું જાણવું ॥ ૫ ॥
 હવે અનાર્યદેશમાં વિચરતાં થકાં જગવાને ઘણા ઘણા કવણ ગુપ્તર્ગે સદ્ન કહ્યા હે અને ન
 વડું ચોમાસું પણ તિહાં અનાર્યદેશમાંજ કહ્યું તે વડી ચારમાસી તપ સહિત કહ્યું વડી તિ
 હાં રહેવાને જગ્યા પણ મળી નહી તેથી વિચરતાજ રહ્યા હે એ નવમું ચોમાસું જાણવું ॥
 ૬ ॥ વડી પાલ પણ બે મહિના તિહાંજ અનાર્યદેશમાં તપ સહિત વિચર્યા તે પણ આદ્યાર
 વિનાનું બે માસી તપ થયું ॥ પઢી અનાર્યદેશમાંથી વિદ્યાર કરીને સિદ્ધાર્થગામથી કુર્મગામે જતાં
 માર્ગમાં એક તલડું ણાડ ગ્રહું દેરવીને ગોશાલે જગવાનને પૂલડું કે આ ધન ધાત્રો કે નહી
 થાય જગવાનને કહ્યું એ તિલનાં ફૂલ સાત હે તેના જીવ મરણ પામીને એક સાંકળીમાં ધીંગમાં
 તલપણે ગુપ્તજો તે સાંજલી ગોશાલે જગવાનનું વચન છુટું કરવા સારું તે ણાડને ગ્રેવેડીને
 ફેકી દીધું તેવારે તિકટ રહેલા બ્યંતર દેવતાર્યે ચંતવ્યું જે જગવાનનું વચન છુટું મ ધાજો એડું જાણી
 વર્ષાદ કહ્યો પઢી ગાયના યુરથી તે તલડું ણાડ ચંપાણું તેથી ધરતીમાં પેડું થિરથડું અને
 વર્ષાદનાં યોગે પાણું ગ્રહું થયું ॥ હવે જગવાન કુર્મગામ ગયા તિહાં એક વેર્યાયન નામા તા
 પસ હે તેડું નામ વેર્યાયન કેમ પડ્યું તે કથા કહે હે. રાજપુદ્ધી નગરી અને ચંપાનગરી એ
 બેની વચમાં પૂર્વ નામા એક ગામ હે તેમાં કોશંબી નામે એક કુટુંબી રહે હે હવે તે પૂર્વે ગા
 મની પાસે વડી એક બીડું ગામ હે તે ગામની બાદર કોદક રાજાની ફોજ આવી પડી તેથી
 ગામના લોક સર્વ નાશી ગયા તેમાં એક સ્ત્રી પોતાના પુત્ર સહિત નાશતિ થકી જાય હે તે સ્ત્રીને

સુધી અનેક પ્રકારના હઃસદ અનિષદ કથાં એ હતું ચોમાસું જાણવું ॥ ૬ ॥ ॥ રહ્યાં હ મ
 હીના બાદેર નટકીને ગોશાલો પણ ફરી આવી પ્રજુને મધ્યો દેવે એ ચોમાસું પુરું થયા
 પહી શેષકાલ આવ મહીના સુધી નગવાન મગધદેશમાં વિચલા તે આવ મહીનામાં નગવાનને
 કોઇ પણ ઝપસર્ગી થયો નહી તેવાર પહી સાતમો ચોમાસો આઠાંનિકા નગરીની બાહિર દેવ
 કુર્લે ચારમાસી તપ કરીને રહ્યા એ સાતમું ચોમાસું ॥ ૭ ॥ ॥ તિહાં ગોશાલાર્યે બલદેવની પ્રતિ
 માનાં મુલ્યમાં લિંગ ધસ્યું તે લોકે દીતું તેવારે ગોશાલાને માર આપ્યો કોઇક પ્રતમાં બલદેવની
 મૂર્તિ ઝપર પુરુષચિન્દ્ રાચીને સૂતો તેથી પૂજારાર્યે માર આપી એમ પણ જણેવું હે તિહાંથી
 વિહાર કરી મર્દનધામે વાસુદેવને દેહેરે તેમજ ગોશાલાર્યે મૂર્તિ ઝપર પુરુષચિન્દ્ કહ્યું તિહાં પણ
 માર સ્વાધો પહી પ્રજુ ઝનાગામે જતાં રસ્તામાં કોઇક નવપરિણીતવધૂને તેહી જાય હે તેમાં
 વરનાં વાંત બાદાર નિકલેલા મહોટા હતા અને વહુ કાંણી હતી તે જોઇ ગોશાલો દસીને
 બોલ્યો કે આ તો દેવે સરચી જોડ મેજવી આપી હે તેણે ગોશાલાને માર આપીને વંશજાતમાં
 નાચી દીધો ॥ આ ઠેકાણે કોઇક કૂટપૂતનાનો ઝપસર્ગી જણે હે એકદિન વિચરતા થકા નગ
 વાન પુરિમતાલ નગરનો બાદેર શકટમુલ્ય ઝયાનમાં કાઝસરગ્ગે રહ્યા તે વચત તે નગરનો વ
 મુર નામા શેઠ તેની સુન્દરા નામે નાર્યા તે બેહુ જણે પુત્ર થવા સારું શ્રીમહ્વીનાથજીનું મા
 નતા કરી હતી તે બેવારે પુત્ર થયો તેવારે ઝયાનમાં શ્રીમહ્વીનાથજીનું નવું મંદિર કરાવીને
 તિહાં નિત્ય પૂજા કરે હે દેવે બે વચત શેઠ સ્ત્રીસહિત પૂજા કરવા આવ્યો હે તેવચત નગવાનની
 યાગલ ફંડમદારાજ બેગા હે તેણે નગવાનનો મહિમા કરવા માટે શેઠને કહ્યું કે દે શેઠ ! બેની
 હું પૂજા કરે હે તે હું તુજને પ્રત્યક્ દેશાહું એવું કહી શેઠને તેહી નગવાનને પગે લગાડ્યો શેઠે

લોક માર આપે તેથી ગોશાલાયે વિચાહું જે નગવંત સાથે રહેવુંજ નહું હે એવું જાણી નગ વાનને જોવાલાખ્યો હવે નગવંત વિશાલા નગરિયે ગયા, તિહાં લોહકારની શાલાયે કાઢ સ્સખેં રહ્યા, લોહાર પણ હ મહીના સુધી આજારી હતો, તે પણ તે દિવસેં સાજો થયો હે, તેથી લોહ ઘડવાનાં ચપકરણ લઇને આવ્યો, પ્રચુને મુંઘા ફેચી અપમંગલિક જાણી ઘણ લઇને મારવા ગયો, એટલામાં ફેંડે અવધિક્કાનથી જાણી ત્યાં આવી લોહારને નિવાચો કોરક સ્થાનકેં ફંડમહારાજેં લોહારને તેહજ ઘણથી મારી નારખ્યો એમ સ્પષ્ટ લચેહું હે પઢી તિહાંથી નગવાન પ્રામાકસંન્નિવેચો આવ્યા તિહાં વનમાંહે વિન્નેલેક યદ્દેં મહિમા કચો ત્યાંથી નિકલ્યા થકા શાલિચીરેપ્રામની બાહેર આવી કાઝસ્સખેં રહ્યા તે વચતેં માથ માસની ફુલુ હતી તેમાં અત્યંત ટાહાડ પડે હે એવા વચતમાં નગવાનેં શીત ચપસર્ગે સહન કચો તે કહે હે. ત્રિષ્ટ વાસુદેવના નવમાં નગવાનની અપમાનિતી સ્ત્રી હતી તે સ્ત્રી અનેક નવનમતી થકી તે વચત કટપૂત નામા વ્યંતરી થયેલી હે નગવાનને ફેચી તેને દેષ ચપન્યો તેથી તાપસણીહું રૂપ કરી પોતાનો જટમાંહે પાણી નરીને પરમેશ્વરનાં શરીર ચપર હાંટહું ઘણો કવણ શીત ચપ સર્ગે કચો એકતો શીયાલાની ફુલુ હતી તેમાં વલી વ્યંતરિયે મેઘવૃષ્ટિ કરી, ઘણો ઠંઠો વાયરો વિઠ્ઠવ્યોં એવા એવા વિકટ ચપસર્ગે કચા એ સર્વે પ્રમાણ વિનાનાં પૂર્વેકતકર્મે પ્રચુનાં હતાં તે આદીં આવી નહ્યાં તેને કવણ ચપસર્ગે સહન કરીનેં દૂર કચા પઢી વ્યંતરિનાં ચપસર્ગેથી પ્રચુ અમ્મગ રહ્યા એવા ધૈર્યવંત પ્રચુને જાણી પોતાનો અપરાધ સમાવીને વ્યંતરિ સ્વસ્થાનકેં ગદ. હવે તિહાં શીતવેદના સહન કરતાં થકાં નગવંતને હઠને તયેં કરી યથાર્થે લોકોવાધિ જ્ઞાન ચપન્યું ॥ ત્યાંથી નગવાને ફરી હું ચોમાંહું નદિકા નગરીયેં કચું તિહાં ચાર મહીના

सुधी अनेक प्रकारना छःसह अतिप्रह कखा ए वतु चोमासुं जायवुं ॥ ६ ॥ ॥ इहां ल म
 ह्दीना बाहेर नटकीनें गोशालो पण फरी आवी प्रचुने मद्यो हवे ए चोमासुं पुंरुं अया
 पवी शेषकाल आठ महीना सुधी नगवान मगधदेशमां विचखा ते आठ महीनामां नगवानने
 कोइ पण जपसर्गो अयो नही तेवार पवी सातमो चोमासो आठंनिका नगरीनी बाहिर देव
 कुर्वे चारमासी तप करीनें रह्या ए सातसुं चोमासुं ॥ ७ ॥ ॥ तिहां गोशालार्ये बजदेवनी प्रति
 मानां मुखमां लिंग बस्युं ते लोके दीहुं तेवारें गोशालाने मार आप्यो कोइक प्रतमां बजदेवनी
 मूर्ति जपर पुरुषचिन्ह राखीने स्रतो तेथी पूजारायें मार आपी एम पण लखेवुं हे तिहांथी
 विहार करी मर्दनयामे वासुदेवने देहेरे तेमज गोशालार्ये मूर्ति जपर पुरुषचिन्ह कस्युं तिहां पण
 मार खाथो पवी प्रचु चन्नागामे जतां रस्तामां कोइएक नवपरिणीतवधूने तेडी जाय हे तेमां
 वरनां दांत बाहार निकडेलो मढोटा हता अने वहु कांणी हती ते जोइ गोशालो हसीने
 बोद्यो के आ तो दैवें सरखी जोड मेलवी आपी हे तेथे गोशालानें मार आपीनें वंशजालोमां
 नाखी दीथो ॥ आ ठेकाणे कोइक कूटपूतनानो जपसर्गो लखे हे एकदिन विचरता अका नग
 वान पुरिमताल नगरनी बाहेर शकटमुख उद्यानमां काजस्सगो रह्या ते वखत ते नगरनो व
 गुर नामा शेर तेनी सुनडा नामे जार्थी ते बेड्ड जणो पुत्र अवा सारुं श्रीमल्लीनाथजीनी मा
 नता करी हती ते जेवारें पुत्र अयो तेवारें उद्यानमां श्रीमल्लीनाथजीहुं नवुं मंदिर करावीने
 तिहां नित्य पूजा करे हे हवे जे वखत शेर खीसहित पूजा करावा आप्यो हे तेवखत नगवाननी
 आगल इंडमहाराज बेवा हे तेथे नगवाननो महिमा करवा माटे शेरने कसुं के दे शेर ! जेनी
 हुं पूजा करे हे ते हुं तुजने प्रत्यक्ष देखाहुं एवुं कही शेरने तेडी नगवानने पगे लगाज्यो शेरें

लोक मार आपे तेथी गोशालायें विचाखुं जे जगवंत सार्थे रद्देजुंज नखुं जे एहुं जाणी जग वानने जोवालाग्यो हवे जगवंत विशाला नगरियें गया, तिहां लोहकारनी शालायें काच स्सर्गे रह्या, लोहार पण ब मद्दीना सुधी आजारी हतो, ते पण ते दिवसें साजो थयो जे, तेथी लोह घडवानां जपकरण जडने आब्यो, प्रखुने मुंफा देखी अपमंगलिक जाणी घण जडने मारवा जवथो, एटलामां इंद्र अवधिज्ञानथी जाणी त्यां आवी लोहारने निवाखो कोइक स्थानकें इंद्रमहाराजें लोहारने तेहज पणथी मारी नाख्यो एम स्पष्ट जखेजुं जे पढी तिहांथी जगवान ग्रामाकसंक्षिवेवो आब्या तिहां वनमांदे विजेजेक यर्हे महिमा कखो त्यांथी निकळ्या थका शालिशीर्षग्रामनी बाहेर आवी काजस्सर्गे रह्या ते वखतें माघ मासनी ऋतु हती तेमां अत्यंत टाढाड पडे जे एवा वखतमां जगवानें शीत जपसर्ग सदन कखो ते कहे जे. त्रिष्टु वासुदेवना जवमां जगवाननी अपमानिती खी हती ते खी अनेक जवजमती थकी ते वखत कटपूत नामा व्यंतरी थयेजी जे जगवानने देखी तेने देष जपन्यो तेथी तापसणीहुं रूप सर्गे कखो एकतो शीयालानी ऋतु हती तेमां वली व्यंतरियें मेघवृष्टि करी, घणो ठंफो वायरो विह्वर्धो एवा एवा विकट जपसर्ग कखा ए सर्व प्रमाण विनानां पूर्वकतकर्म प्रखुनां हतां ते आर्ही आवी नज्यां तेने कवण जपसर्ग सदन करीनें दूर कखा पढी व्यंतरिनां जपसर्गीथी प्रखु अभग रह्या एवा धैर्यवंत प्रखुने जाणी पोतानो अपराध खमावीने व्यंतरि स्वस्थानकें गड. हवे तिहां शीतवेदना सदन करतां थकां जगवंतने ठठनें तपें करी यथाथे लोकावधि ज्ञान जपन्युं ॥ त्यांथी जगवाने फरी बडुं चोमाखुं नडिका नंगरीयें कखुं तिहां चार मद्दीना

तैयार थया एटलामां बलदेवनी मूर्तिथें दहल दांइने लोकोनें बीवराव्या तेवारें सर्वलोक जगवा
 नने नमवा लाग्ता ॥ पढी तिद्हांथी विहार करी घणा छिछकर्मोनी निर्झोरा करवाने थुर्थें जग
 वान लाटदेश गया तिद्हां अनार्थ लोकोथें घणाल जपइव कखा ते प्रभुथें सदन कखा ॥ ति
 द्हांथी पूरणकलश नामें अनार्थ गामें जातां थकां जगवाननें मार्गमां बे चोर मद्या ते ज
 गवाननें देखी अपथुकन थयां एवुं मानीने खल्ल लाइ मारवा डोब्या तेने इंद मदारार्जे वज्रथी
 मारी नारव्या केटलिक प्रतोमां इंदमाद्वारार्जे ते चोरोनां पण थंन्या तेथी ते वृद्धनी पेरें ति
 द्हांज उजा रह्या एवीरीतिं जपसर्गे निवारण थयो ॥ पढी तिद्हांथी प्रभु चोरोंगे थाव्या तिद्हां
 मांनवे थान रंथावुं देखी गोशालो नीचो थइ जोवा लाग्यो तेने लोकोथें चोर जाणी माखो,
 गोशालो रुवो थको बोव्यो जे महारा स्वामीना तप बर्जे तमारो मंनप बलजो, ते तेमज थयुं
 तेवार पढी जगवंत दूरिवृद्ध नीचें कावस्सर्गे रह्या, तिद्हां कोइ पंथीथें आगल नूमिका बाली
 दहली तिद्हां गोशालानां पण बव्या तेवारें त्यांथी गोशालो नावो ॥ तेवार पढी पांचसुं चोमासुं
 प्रभु नडिकानगरीथें रह्या तिद्हां चोमासी तप प्रभुथें कीहुं ए पांचसुं चोमासुं चार मासी त
 पवुं जाणवुं ॥ ५ ॥ ॥ पढी पारणुं करी तिद्हांथी जगवान छुदिक सन्निवेर्हो गया त्यां जो
 कोथें चोर जाणीने पकड्या पढी श्रीपार्थवनाथजीनी एक विजया बीजी प्रणवना ए बे सा
 दिवयो परित्राजिकणी थयेलीउ बे तेमणे बोडाव्या तिद्हां गोशालाथें जाणुं जे एनी पढवाडे
 फरवाथी घणा डुःख सदन करवा पडे बे एवुं विचारी जगवंतथी जूदो विचखो मार्गमां जातां
 पांचसें चोर मद्या ते मामो मामो कद्दीने गोशालानी खांध जपर चढी आगल पाडल
 फराववा लाग्ता तेथी डुःख पाथ्यो वली बीजे पण ज्यां जाय त्यां तोफान करे, तेवार

सुतक पुत्र यथो तेवारें तेनां मांसनी खीर तैयार करी राखी अने अर्ही गोशाले सिद्धार्थे व्यंतरने पूबहुं के मने आज केहुं नोजन मज्जो ? सिद्धार्थे कहुं तनें आज मनुष्यहुं मांस मज्जो, ते स्वाद्वश. पढी सिद्धार्थेहुं वचन खोडुं करवा सारुं गोशालो आवक वाणीयाने घेर वोडोरवा गयो, मनमां विचाहुं के वाणीयाने घेर मांस होयज नही एहुं जाणी तिहां खीर जमी फरी पावो आवी सिद्धार्थेने कहुं के हुं खीर जम्यो हुं सिद्धार्थे कहुं तुं मांस जम्यो हो, तेवारें गोशालायें गजामां आंगली घाली वसन कहुं, मांहे मांसना कटका दीज तेवारें गोशालो क्रोध करीने तेने घेर गयो परंतु ते खीर शरापना नयथी घरतुं बारणु फेरवी नारवुं हतुं तेथी गोशालायें घर लाहुं नही तेवारें कहेवा लाग्यो जे महारा स्वामीना तप प्रभावथी तमारो पादाडो बली नरम थाजो तेथी पाडो बढ्यो ॥ इति ॥ तिहांथी जग वान द्रिड सन्निवेशनी बाहेर काउस्सर्गो रह्या तिहां पंथीयोयें जगवानना पग पारें वा सदी बाली तो पण जगवान किंचिन्न मात्र सरक्या नही जगवानना पग बलता हेरवीने गो शालो नाश्ति गयो ॥ तिहांथी गजगर्भे वासुदेवनें देहरे काउस्सर्गो रह्या तिहां गोशालो आरव्यो काढीने बालकोने बीहीवराववा लाग्यो तिहां लोकोयें माखो, कूट्यो वाखो जगवाननो शिष्य जाणी मूक्यो त्यांथी विहार करीने जगवान आवर्त गाममां बलदेवनां मंदिरने विषे काउ स्सर्गो रह्या तिहां गोशालायें डोकराजने बीवराववा सारुं महोडुं मरडी बत्तावुं तेथी डोकरा सर्व नय पामीने पोताना माता पितानी आगल कहेवा लाग्ता तेवारें ते माता पि ताउ तिहां आवीने कहेवा लाग्ता के आ चेलाने हुं मारवो एना गुरुनेज मार आपो एटव्हे फरी चेलाने पाधरे मार्गे चालवानो उपदेश करवो एहुं कहीने जेटजामां जगवानने मारवा

મુને કહું કે સ્વામી અગલ જેવો તમારો પ્રનાવ હતા તવા હમણા નથા તપ તજ ઘટા ગયુ
 જાણાય હે તેવારે સિદ્ધાર્થ બોલ્યો અરે ગોશાલા ! એ સાહુઝેને શાપ લાગે નહીં એ સાહુ નહીં બલે,
 પઢી તે પાર્શ્વનાથના શિષ્ય મુનિચંદ્ર સૂરિજિનકલ્પની લુલના કરતા કાઝસ્તગમાં ઝના હે તેને
 કુંજારે ચોર જાણીને માર આપ્યો મુનિચંદ્રને અવધિક્કાન ઝપન્યું મરણ પામી દેવલોકે ગયા તેનો
 દેવતાર્યે મહમા કલ્હો ત્યાં અજવાહું થયું તે દેસવીને ગોશાલો બોલ્યો છુઝ સાહુના આશ્રમ બલે
 હે મહારા શુરુ સાચા હે, તેવારે સિદ્ધાર્થ બંતરો બોલ્યો કે, અરે ક્રુપાઝ ! એ તો મુનિચંદ્ર દેવલોકે
 ગયા તેનો મહોત્સવ થાય હે તે સાંજલી ગોશાલો વિલસવો થયો ॥ તે પઢી પ્રહુ ચોરા નગરિયે
 ગયા તિહાં ગોશાલો ગામમાંદે હેરતો ફરે તેવારે ત્યાંના લોકોયે દેરુ જાણી પ્રથમ ગોશાલાને(ક્રુપ)
 સ્વોડામાંદે ધાલ્યો પઢી ઝગવંતને પણ નાસવા લાગા, એવામાં ઝત્પલનામા વિપ્રની બેહેન સોમ
 જયંતિનામે તે ચારિત્ર ત્યાગીને સન્યાસથી થફ હે તેણે આવી ઝગવાનને ઝલસવીને ડોડાવ્યા.
 ગોશાલાને પણ ડોડી મૂક્યો ॥ તેવાર પઢી ત્યાંથી વિહાર કરીને ચોછું ચોમાસું સ્વામી છુઝ
 પાર્યે ચાર માસી તપ કરીને રહ્યા, તિહાં ચોમાસું સંપૂર્ણ કરી બાહેર પારણું કહ્યું એ ચોછું
 ચોમાસું જાણહું ॥ ધ ॥ ॥ તિહાંથી વિહાર કરી ઝગવાન કર્યગલે ગયા, તિહાં માથ માસે
 જાગરણના દિવસે કારિડ અને સ્થવિર પાંચબિણી નાચે હે, ગાય હે તેની ગોશાલે દાંસી કરી
 તેથી તેહણે ગોશાલાને માર આપ્યો વલી પ્રહુનો શિષ્ય જાણી મૂક્યો ॥ તિહાંથી વિહાર કરી
 ઝગવાન સાવઢીનગરીયે આવીને કાઝસ્તગો રહ્યા તિહાં પિતૃદનવથિકની સ્ત્રી શ્રીઝા હે
 તેને ધુઝ જીવતા નથી, તેવારે શિવદત્ત નિમિત્તિયે તેને પૂર્વે કહું. હે કે મુતક ધુઝહું માંસ
 સ્ત્રીરમાં રાંધીને કોફ નિહુકને સ્વવરાવજો તો તમારા ધુઝ જીવતા રહેશે, હવે તે સ્ત્રીને જેવારે

विनय

कहुं ह्रींभी फुटवो गोवालीथार्ये धणा बल कराव्या तो पण ह्रींभी फुटी गइ तेवारें गोशालो बो
 द्यो जे थानार ह्योय ते थायज. एहुं बोली हव पकडी नियतवादीपणुं पडिवजुं ॥ तिह्ंथी
 नगवान विहार करी बाह्यण गाम गया तिह्ं एक नंद अने बीजो उपनंद ए बे नाइना बे
 पाडा हे तेमांथी नगवाने नंदनां पाडामां पारणुं कहुं अने गोशालाने उपनंदने धेर वाशी
 अन्न सातदिवसनी घेस मली तैथी कोपायमान अइने गोशालो बोद्यो जे महारा धर्माचा
 र्यना प्रभावथी तहारं घर बली नरुम थाउ एहुं कहेतांज व्यंतरदेवोर्ये नगवानहुं महत्त्व रा
 खवा माटे तेहुं धेर बाली नारवुं. हवे त्रीजे चोमासें बे बे मासनी तपस्यार्ये प्रछ चंपानगरीथे
 रह्या ए त्रीछुं चामासुं ॥ ३ ॥ त्यां ठेहुं पारणुं करी कोझाण सन्निवेर्हो गया तिह्ं शून्य
 शुद्धमां काउरुसग रह्या तिह्ं सिंहो रजपुत चोथरीनो पुत्र विद्युन्मती दासी साधें किडाकरतो
 हतो तेने रमतो देखीने गोशालो हस्यो तेवारें तेणे गोशालाने कूढ्यो गोशालो प्रछने कहेवा
 लागो जे मने मार थापे हे माटे तसें एने कां वारता नथी ? प्रछ मौन हे तेथी सिद्धार्थ बोद्यो
 के आज पवी एहुं हास्यहुं काम म करीश ए काम करीश तो एवांज फल पामीश. तेवार
 पवी स्वामी मोराकसन्निवेर्हो रमणीय नामा उद्यानमां काउरुसग रह्या, त्यां कुंनारशालामां
 श्रीपार्थनाथना शिष्य मुनिचंड खरि घणा शिष्यो साथे रह्या हे ते साधुजने देखी गोशाले प्रवजुं
 तसें कोण जो, ते बोद्या असें साधु धैर्य गोशालो बोद्यो तसें कथां अने महारा धर्माचार्य कथां ?
 तेवारें ते साधु बोद्या जेवो तुं हे, तेवो ताहारो शुरु पण ह्यो तेवारें गोशालो रुवो अको बो
 द्यो जे महारा धर्माचार्यना तप तेजना प्रभावथी तमारो आश्रम बली नरुम थाउ तेवारें
 शिष्य बोद्या एथी कांड असे मरता नथी. हवे आश्रमबद्यो नहीं तेवारें गोशाले आवीने प्र

વાન્ પથાહ્યા તેથી જીવી બેઠો થયો પઢી વાંદીને કહ્યું કે દે મહારાજ ! મહારે ઘરે પારણું
 કરો તેવારે ગોશાલાયેં બે હાથ પસાહ્યા મુહુર્સયેં જની જની રસોદ પીરથી અને જંબું માથું કરી
 જોવા લાગ્યો જે મહારે ઘરે સોનેયાનો વર્ષાદ થાય એમ કરતાં વાયસ આવી માથે બેઠો તે
 વારે મેઢા ચપરથી ગોશાલાના હાથ ચપર એક બાફયેં દેવતા નારહ્યો. તે જોઈ રોઠેં વિચાહું જે
 પાડોશીને ઘેર તો સોનેયાનો વર્ષાદ વરઝ્યો અને માહારે ઘરે તો કોયલા વરઝ્યા ગોશાલાના
 હાથ બધ્યા તિહાંથી ચઢાસ થઈ ગોશાલો નિકલ્યો હલે નગવાનને બીહું પારણું નંદે પકાન્ના
 દિકંડું કરાવ્યું, ત્રીજે માસરવમણે ત્રીહું પારણું સુનંદે પરમાન્નાદિકે કરાવ્યું તિહાં સર્વજ પંચ
 દિવ્ય પ્રગટ થયાં તે જોઈ ગોશાલે મનમાં વિચાહું જે એની પાસેં સારવિધ્યા હે જે ઘર ઘર રસોડું
 વરસાવે હે, એ વિધ્યા હું પણ શીયું માટે એની સંગત કરું તો શીયું અને મહારી શોન્ના વધે !
 એમ વિચારી ગોશાલો બોલ્યો દે નગવાન ! હું આપનો શિષ્ય હું એમ કહી નગવંત સાર્થેં ફરવા
 લાગો, નગવાને તિહાંથી જઈ ચોથું પારણું કોલાગસન્નિવેરો બહુલનામા બ્રાહ્મણને ઘેર કેવલ
 સ્વીરના નોજને કહ્યું. તિહાં પાંચ દિવ્ય પ્રગટ થયાં એ બીહું ચોમાસું જાણું ॥ ૨ ॥ પાલજથી
 ગોશાલે નગવાનને ડીઠા નહીં સર્વ નગરમાં ફરી જોયું તો નગવાન મલ્યા નહીં તેવારે સર્વ ચપક
 રણ બ્રાહ્મણને આપી કુરસુંદ થઈને ચાલ્યો પઢી કોલાગસન્નિવેરો નગવાનને દેશી બોલ્યો કે આ
 પની દિહ્યા મુજને હો હું આપનો ચેલો હું એ વાત નગવાને પણ માની પઢી ગોશાલા સહિત
 નગવાન વિહાર કરી એક દિવસેં નગવાન્ સ્વર્ણલથામે ચાલ્યા, માર્ગેમાં કોઈ ગોવાલીએ સ્વીર
 પકાવતાં દેશી તિહાં ગોશાલો બોલ્યો, દે નગવાન્ ! એ સ્વીર આજો તે રવાઈને જઈયું માટે થો
 ડીવાર વેસો તેવારે સિદ્ધાર્થ બોલ્યો એ સ્વીરહું પાત્ર નાંગરો પઢી ગોશાલાયેં જઈ ગોવાલીયાને

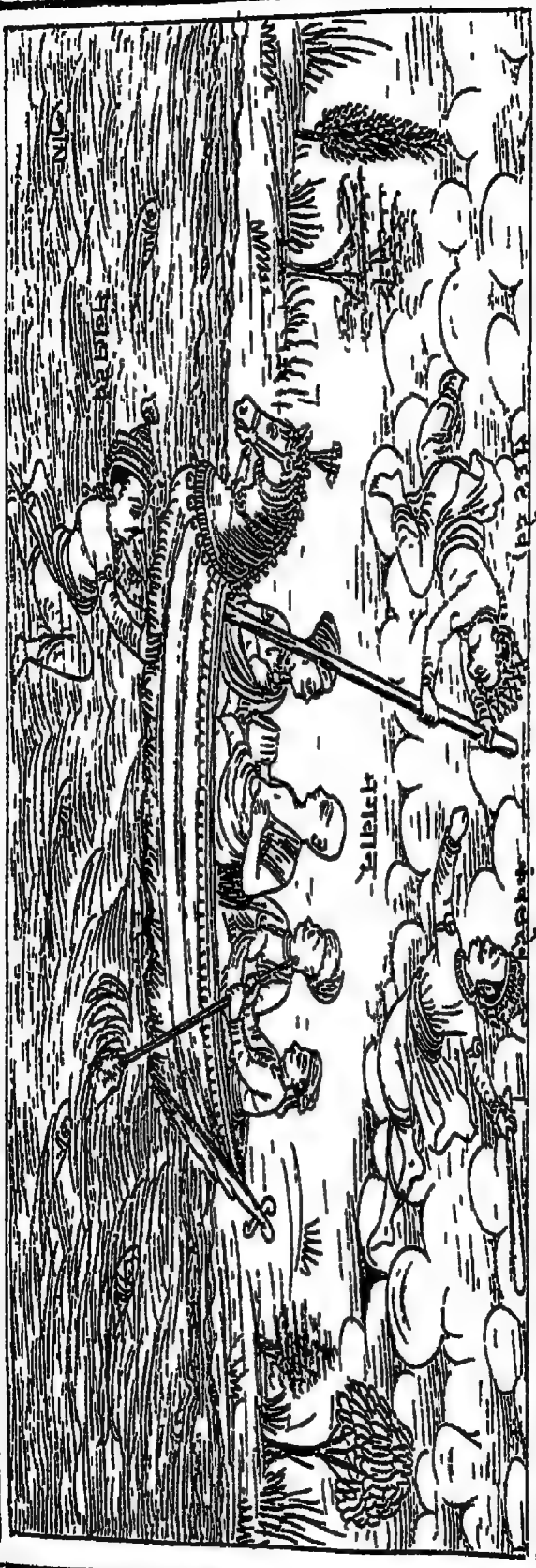
ચક્રવર્તી ધનારો જીવ હે ચક્રવર્તિ વિના એવા પળ બીજાનાં ન હોય તે હમણાં એકાકી જાય હે માટે હું જાણુ એની સેવા કરું, પત્ની તે ચરણાનુસારેં તિહાં આપ્યો અને નગવાનને વસ્ત્રરહિત ધણી નિજુકરૂપે દેશ્વીને વિચારવા લાગો જે હું સામુદ્રિકશાસ્ત્ર ફોકટ નાણો હું જો એવા લક્ષણનો ચિંતવો પુસ્તકને પાણીમાં બોલવા લાગ્યો, ફંડમહારાજેં એ વૃત્તાંત જાણું તેવારેં તિહાં આવીને પ્રચુની સેવા સાંચવી. પુષ્પનિમિત્તિયા અગલ પ્રચુનું સ્વરૂપ વર્ણવી શાસ્ત્ર પાણીમાં બોલવા નં દીધાં, પત્ની નગવંતના શુણ પ્રાપ્ત કહી ફંડ સ્વસ્થાનકેં ગયો, પુષ્પ પણ ફંડ પાસેંથી મણિ કન કાદિક-ધન પામી હર્ષે પામતો પોતાને સ્થાનકેં ગયો, પ્રચુરેં પરોપકારાર્થેં ગંગાનદીજતરી વિહાર કરીધો ॥ હવે ગંગાનદી જતરીને નગવાન બીજે ચોમાસેં રાજપુહી નગરીયેં નાહંદીનામં પાડામાં વણકરની ઇટલેં તંતુવાયકની શાલા હે તેનાં એકદેશને વિષે રૂણામાં આફા લફને રહ્યા તિહાં પ્રથમ માસ સ્વમણ કહું અહીંઆં શરવણધામે મંચલી પુત્ર સુન્નશાનો અંગેજ બહુલ ધ્વજની ગોશાલાને વિષે જપન્યો હે તેમાટેં તેહું નામ પણ ગોશાલો રાણેલો હે તે અનુક્રમેં નમતો નમતો નગવંત પાસેં આપ્યો, નગવાને તિહાં ચારમાસમાં ચાર માસ સ્વમણ કરીને ચાર પારણાં કલાં તેમાં પહેલા માસ સ્વમણને પારણે પ્રચુનેં વિજયગેઠેં ક્ષીરાદિક વિપુલ નોજને પારણાં કરાવ્યું તિહાં દેવતાયેં પંચ દિવ્ય પ્રગટ કલા પત્ની તે સરસ ક્ષીરાદિક ક્ષીરાદિક મોદકાદિ કનો અહાર દેશ્વીને ગોશાલાયેં વિચાણું જે એને ઘર ઘર વોરાવે હે માટે હું પણ જુદો નિ દ્વાયેં ફરીશ તો માહારી પણ માન્યતા વધ્યો, તેવારેં નગવંતને જેણે વોહોરાવ્યા તેના પા હોશીને ઘરે ગોશાલો પણ વહોરવા ગયો તે દેશ્વી પાહોશી હર્ષે પામ્યો જે મહારેં ઘરે નગ

वान् पथाखा तेथी जवी बेवो थयो पढी वांदीने कहुं के हे महाराज ! महारे घरे पारणुं
 करो तेवारें गोशाजार्ये बे ह्याथ पसाखा गृहस्थें उनी उनी रसोइ पीरशी अने उंडुं माथुं करी
 जोवा लाग्यो जे महारे घरे सौनैयानो वर्षाद थाय एम करतां वायस आवी माथे बेवो ते
 वारें मेडा उपरथी गोशाजाना ह्याथ उपर एक बाह्ये देवता नारव्यो. ते जोइ रोठें विचारुं जे
 पाडोशीने घेर तो सौनैयानो वर्षाद वरअयो अने माहारे घरे तो कोयला वरअया गोशाजाना
 ह्याथ बढ्या तिहांथी उदास थइ गोशाजो निकव्यो हवे नगवानने बीछुं पारणुं नंदे पकाना
 दिकनुं कराव्युं, त्रीजे मास्खमणे त्रीछुं पारणुं सुनंदे परमानादिके कराव्युं तिहां सर्वत्र पंच
 दिव्य प्रगट थयां ते जोइ गोशाळे मनमां विचारुं जे एनी पासें सारविद्या ठे जे घर घर सौनुं
 वरसावे ठे, ए विद्या हुं पण शीखुं माटे एनी संगत करूं तो शीखुं अने महारी शोना वधे !
 एम विचारी गोशाजो बोव्यो हे नगवान ! हुं आपनो शिष्य हुं एम कही नगवंत सार्थे फरवा
 लागो, नगवाने तिहांथी जइ चोथुं पारणुं कोलागसन्निवेशे बहुजनाना ब्राह्मणने घेर केवल
 रवीरना नोजने कहुं. तिहां पांच दिव्य प्रगट थयां ए बीछुं चोमाथुं जाणहुं ॥ ३ ॥ पाडजथी
 गोशाळे नगवानने दीवा नही सर्वे नगरमां फरी जोखुं तो नगवान मढ्या नही तेवारें सर्वे उपक
 राय ब्राह्मणने आपी कुरमुंन थइने चाव्यो पढी कोलागसन्निवेशे नगवानने देखी बोव्यो के आ
 पनी दिहा सुजने ह्यो हुं आपनो चेलो हुं ए वात नगवाने पण मानी पढी गोशाजा सहित
 नगवान विहार करी एक दिवसें नगवान् स्पर्शखज्यासें चाव्या, मार्गमां कोइ गोवालीए रवीर
 पकावतां देखी तिहां गोशाजो बोव्यो, हे नगवान् ! ए रवीर थावो ते खाइने जइथुं माटे थो
 डीवार बेसो तेवारें सिद्धार्थ बोव्यो ए रवीरखुं पात्र नांगरो पढी गोशाजार्ये जइ गोवालीयाने

ચક્રવર્તી થનારો જીવ હે ચક્રવર્તિ વિના એવા પણ બીજાનાં ન હોય તે હમણાં એકાકી જાય હે માટે હું જઇ એની સેવા કરું, પઢી તે ચરણાનુસારેં તિહાં આપ્યો અને જગવાનને વચ્ચરહિત ઢિગમ્બરરૂપેં દેશીને વિચારવા લાગો જે હું સામુદ્રિકશાસ્ત્ર ક્રોકટ નાણો હું જો એવા લક્ષણનો ધણી નિજુકરૂપેં એકાકી હે તો એ મહારાં પુસ્તક રવોટાં હે પાણીમાં બોલવા લાયક હે, એમ ચિંતવો પુસ્તકને પાણીમાં બોલવા લાગ્યો, ફંડમહારાજેં એ યુક્તિ જાણું તેવારેં તિહાં આવીને પ્રચુની સેવા સાચવી. પુષ્પનિમિત્તિયા અગલ પ્રચુડું સ્વરૂપ વર્ણવી શાસ્ત્ર પાણીમાં બોલવા ને દીધાં, પઢી જગવંતના શુભ મામ કહી ફંડ સ્વસ્થાનકેં ગયો, પુષ્પ પણ ફંડ પાસેંથી મણિ કન કાદિક થન પામી હર્ષ પામતો પોતાને સ્થાનકેં ગયો, પ્રચુડેં પરોપકારાર્થેં ગંગાનદીવતરી વિહાર કરીયો ॥ હર્ષે ગંગાનદી વતરીને જગવાન બીજે વોમાસે રાજપટ્ટી નગરીયેં નાહંદીનામા પાડામાં વણકરની ઇટલે તંબુવાયકની શાલા હે તેના એકદેશને વિષે રૂઘામાં આજ્ઞા લઈને રહ્યા તિહાં પ્રથમ માસ સ્વમણ કહ્યું અર્હીઆં શરવણધામે મંચલી પુત્ર સુન્નહાનો અર્ગજ બહુલ ધ્વજની ગોશાલાને વિષે વપન્યો હે તેમાટે તેણું નામ પણ ગોશાલો રાણેલો હે તે અનુક્રમેં જન્મતો જન્મતો જગવંત પાસેં આપ્યો, જગવાને તિહાં ચારમાસમાં ચાર માસ સ્વમણ કરીને ચાર પારણાં કહ્યાં તેમાં પહેલા માસ સ્વમણને પારણે પ્રચુડેં વિજયગેઠેં ક્ષીરાદિક વિપુલ જોજને પારણું કરાવ્યું તિહાં દેવતાયેં પંચ દિવ્ય પ્રગટ કહ્યા પઢી તે સરસ ક્ષીરાદિક કૂરાદિક મોઢકાદિ કનો આહાર દેશીને ગોશાલાયેં વિચાણું જે એને ઘર ઘર વોરાવે હે માટે હું પણ જુવો નિ દ્વાયેં ફરીશ તો માહારી પણ માન્યતા વધગે, તેવારેં જગવંતને જેણે વોહોરાવ્યા તેના પા ડોશીને ઘરે ગોશાલો પણ વહોરવા ગયો તે દેશી પાડોશી હર્ષે પામ્યો જે મહારેં ઘરે જગ

ल्यो गयो ते यद्यपि शेवने तो राखवानी इबाहती नही तोपण शेते विचाळुं जे पाळा आ
 पोश तो ए बीजे कपांय वेचरो तिहां ए बापडा डःखी आर्जे, बांध्या रद्देजे, नार ताण्हे, एतुं
 विचारीने पोताने घरे राख्या तिहां तेमने पुजनी पेरे फासु घास जल प्रमुख खवरावीने पोष्या
 कंबल अग्ने संबल एवां वे नाम दीधां हवे शेव पाखीने दिवसे पोसह करे धर्मचर्चा करे पुस्तक
 वांचे ते वातो सांजलतां सांजलतां ते बलदीया घणीज रुडी समजण वाला थया एवा
 नहिक प्ररिणामि थया के शेव जेवारे उपवास करे तेवारे ते पण उपवास करे तुणादिक
 चारो बिलकुल खाथ नही एवीरीते शुजनावनार्ये विचरे ठे हवे एक दिवस शेव पोसहमां
 बेग हता एटलामां कोइएक शेवतो मित्र आब्यो ते पुष्ट तुषजहुं जोडहुं देखी शेवने
 पुढ्या विना पोताना रथमां जोडीने चंभीर वनमां यदनी यात्रार्ये लह गयो मारीमां घण
 दोडाव्या तेथी ते बलदोनी नाडियो तूटी पडी पडी ते जानो आवीने पाळा शेवने घेर बांधी
 गयो पण हाडकां नांगी गयां तेथी चारो पाखी त्यागी बेग शेते पोताना पुज जेवा बलदोने
 डःखी श्रयेला देखी घणो विबाद करीने अनशन करावुं चार आहारना पक्करकाण करावी न
 वकार संजलावुं ते बलदीया शुजथ्याने मरण पायीने नागकुमार देव थया ते नवा उपन्या
 भका अवधिज्ञाने उपयोग आब्यो तेथी ए कृत देखी इहां आवीने जगवानने अतो उपसर्ग
 मटाळ्यो अने जगवान आगल नाटक नाची भीतगान करी पूजा सत्कार करी स्वस्थानर्के गया
 ॥ इति कंबल संबल दृष्टांत ॥ एक दिवसे जगवान विहार करता गंगा नदी उत्तरतां स्वयंवेळु
 मांहे प्रतिबिंबित पगलानी श्रेणीने विषे चक्र, ध्वज, धंकुश प्रमुख लक्षण थया एवामां पाळ
 नथी कोइ एक पुष्पनामा सासुहिकशाखनो जाण, आब्यो तेणे मनमां चिंतवुं जे आ कोइएक

पिपरा

कखो ॥ सिद्धांशी विचरता थका नगवान सुरनिपुरनगरनां मार्गमां गंगानदी आवी ते उत्तर
वाने अर्थे घणा लोक सिद्धदत्त स्वारुअानी नावमां बेठा तेनी सार्थे प्रख पण बेठा एवा
मां ध्रुवड बोव्यो तेहुं शुक्ल जोइ ह्योभिलनामे निमित्तिउ ते नावमां हत्तो तेणे कहुं के हे
लोको आज आपणने मरणांत कष्ट उपजवो परंतु आ साधु महात्मा पुरुषना प्रत्तावयी जी
वता रद्दीहुं मरहुं नहीं एवामां नगवंते त्रिष्ट वासुदेवना नवमां जे सिद्धने विदाखो हत्तो
ते सिद्ध घणा नवत्रमण करीने ह्मणां हुवनपति देवोमां सुदंष्ट्रनामे नागकुमार देवता थयो हे ते
अवधिज्ञाने प्रखुने जोइ पूर्व वैर संनारी इहां आवीने नाव ध्रुवाववानो उपज्व करवा लाग्यो
तेवरत नवा उपन्या एवा कंबल अने संबल नामे बे नागकुमार देवता तेणे आवीने एक
देवताये तो नाव ध्रुवती राखी अने बीजा देवताये पहेला सुदंष्ट्रदेवनी सार्थे लडाइ करी तेमां
सुदंष्ट्र द्वारीगयो तेथी नगवान सुरवे गंगानदी उत्तरा हवे ए कंबल संबलनी पूर्वन्व संबधि
कथा कहे हे, मथुरा नगरीमां जिनदास नामा आवक रहे हे तेनी साधुदासीनामे खी ते पण
आविका हे ते वझे जणायें पांच अणुव्रतमां चतुष्पद जीवो राखवानो त्याग करेलो हे तेथी
दुध दही जे घरमां वापरवा सारुं जोइये ते एक आहिर पासेथी मूख आपीने वेंचातुं लीये हे
तेने लीये ते आहिरने अने जेठने मांदोमांदे प्रीति थइ ते आहिर सार्थे लेवड देवडनो संतोष
व्रतमां, राखेलुं हे हवे एकदिवस ते आहिरने घेर विवाह आव्यो तेवारे आहिरे जेठ पासंथी
विवाहने माटे केटलिएक चीजो मागी जेठे पण तेने चंडवा प्रमुख सर्व उपकरण तेना माग
वा मुजब आप्या तेथी तेनो विवाह घणो सरिकार थयो तेवारे ते आहिर खुसी थइने सर
खी अवस्थावाला घणा रूपवंत एवा बे वाजु दुपन लावीने जेठने घेर बलत्कारे बांधी चा

દેસલે, તેને બાળી નસ્મ કરે હે, ઘણા તાપસોને વાઢ્યાં, બીજા કેટલાએક નાચી ગયા લોકે પણ 'દુ-
 માર્ગે જવાનું હોડી દીધું, એકકોણ પ્રમાણ નૃમિમાં રહેલા જીવમાત્રને બાળી નાચે હે. ત્યાં તે સર્પ
 કોઈને રેવા દેતો નથી તે સર્પના બિલઝપર નગવંત કાઝસ્મર્ગે રહ્યા, તે દેસી સર્પે ક્રોધ
 આણીને પ્રચુને મેંસ માણો, તેવારે પ્રચુના પગમાંથી દૂધ સરસું લોહી માંસ નીકલ્યું, તેને દેસી
 સર્પે વિચાહું જે હું જેને સાહાહું જોહં, તેને પણ બાળી નસ્મ કરું અને એને તો મેંસ માણો તો
 પણ ધોહું લોહ નીકલ્યું માટે એ કોહ મહોટો પુરુષ હે એમ ચિંતવીને નગવાનનાં મુલ સામું જોયું.
 તેવારે નગવાન બોધ્યા કે અરે ચંનકોશિયા ! વૂજ વૂજ હું નથી જાણતો એવું કેતાં ચકાં તે
 સર્પને વિચાર ઝપન્યો જે આહું રૂપ મેં ક્યાંક દીતું હે ઇટલામાં મૂઢી આવી ગઈ અને જાતિ
 સ્મરણ જ્ઞાન ઝપન્યું તેવારે પાલ્લો નવ દીવો, પહી પ્રચુને ત્રણ પ્રવહિયા દેડ વિનતિ કરી કે
 હે કરુણાસાગર ! દુર્ગતિરૂપ કૃપથી તમે મુજને ઝઢ્યો, પહી વૈરાગ્યપામી પન્નર વિવસડું અને
 શન કરી પરોપકારાર્થે તે સર્પ પોતાના બિલમાંદે મુલ ઘાળી અને આહું શરીર બાદેર રાચીને
 રહ્યો પહી તે માર્ગે દૂધ, દહીં, ઘૂત, શર્કરાદિકે કરી સર્પને પૂજ્યો તેની ગંધે કરી કીહીજ શરીર ઝપર
 જાણી દૂધ, દહીં, ઘૂત, શર્કરાદિકે કરી સર્પને પૂજ્યો તેની ગંધે કરી કીહીજ શરીર ઝપર
 ચાહી પહી વિચાહું, જે હું મહારા શરીરને ફેરવીશ તો કીહીયો મરીજવો એવું જાણી શરીર
 હલાવ્યું નહી કીહીયે તે સર્પને ફોલી ચાલણી સરસો કીધો, તે સર્પ મુનઘ્યાનેં મરણ
 પામીને આવમે દેવલોકે દેવતા થયો. પ્રચુ તિહાંથી વિચરતાં ઝત્તર વાચાલ સન્નિવેર્ગે
 પહોતા તિહાં નાગસેન આવકર્ને ઘેર પરમાર્જ પારણું કહ્યું, દેવતાયે પંચદિવ્ય પ્રગટ કર્યાં.
 તિહાંથી વિહાર કરીને નગવાન ધેતાંબિકા નગરીયે ગયા તિહાં પરદેશીરાજાર્યે પ્રચુનો મહિમા

विन उद

मारु स्वमथाना पारणाने अर्थे बे जणा गोचरीये गया, त्या वर्षीरुतुने लीधे घणा जीवोनी जल्पति अये वते मार्गिमां गुरुना पण नीतिं स्त्रक्ष्य भेनकी आवी ते चंपाइ मरण पामी तेवारें चेजार्ये कहुं महाराज तमारा पण नीतिं भेडकी आवी ते मरण पामी एवुं सांजली गुरु बोध्या बघी भेडकी मरेली पडी ठे माटे बीजा कोइनो पण आववाथी मरण पामी दृशे तेवारें तिद्दां ते चेजो मौन रह्यो वली गोचरी आलोवतां शिष्य बोध्यो के भेडकीनो मित्रामि डुक्कड द्यो ते सांजली गुरुने रीश चडी अने चेजाने कदेवा लागो जे अरे आ भेडकीतो प्रथमथीज मरेली हत्ती, मेंतो मारी नथी चेले घणुं कहुं तो पण मानुं नही तेवारें चेले विचारुं जे सांजें पडिक्कमथामां आलोपण जेरो गुरुये पण सांजें पडिक्कमथामां सर्व आलोपण लीधी, पण भेडकीनी आलोपणा न लीधी तेवारें वली पण चेले कहुं जे महाराज भेडकीनी आ लोपणा द्यो तेवारें पण गुरुये रीश करीने तेवोज जवाब आय्यो फरी राजें संथारानी वेजार्ये कहुं के हे महाराज ! भेनकीनी आलोपणा द्यो एवुं सांजलतां गुरुने रीश चडी तेथी द्वाथमां उधानी नांभी लइने मारवा दोज्यो रातनी वेजा हत्ती तेथी चेजो नाशी गयो, गुरु तेनी पावज दोज्यो अने उपाशराना थांजलामां अथडायो तेथी गुरुवुं मस्तक फूटहुं त्यांथी मरण पामी बीजे नवे ज्योतिषी देवता अयो त्यांथी चवीने चंनकोशी नामें तापस अयो तेना पांचसो शिष्य अथा परंतु पोतें घणो क्रोधी हत्तो तेथी एक दिवसें राजकुमारने वाडीमांथी फूल लेतां देखीने द्वाथमां फरसी लइ तेमने मारवा दोज्यो तिद्दां पण लपसीगयो तेथी मार्गिमां एक अंध कूवो आय्यो, तेमां पड्यो पोताने फरसीवागी तेथी आर्त्तयाने मरण पामीने तेहज आश्रमने विषे चोथानवे चंनकोशीज सत्पथ अयो ठे, आंख्यमां ण्हेर घणुं ठे, जे कोइने

દહ્યાંત ॥ ॥ તેવાર પહી નગવાને કપડાં રાખ્યાં નહી તે દિવસથી અચેલક ધયા અને બીજા
 ત્રેવીશ તીર્થકરોનાં દેવડુબ્ધ વસ્ત્ર જાવડ્ઢીવ રહ્યાં હતાં કેટલિક પ્રતોમાં વચલા બાવીશ તીર્થક
 રોનાં દેવડુબ્ધ જાવડ્ઢીવ રહ્યાં કહ્યાં હે તેથી તે સચેલક જાણવા હવે શ્રીમહાવીર સ્વામી
 બારવર્ષે ઝપર સાઢા હમડીના હક્કસ્થપણે કાયાને વોસરાવી કાંઈ છુશૂષા કરે નહી. દેવાધકા
 વિચચા તેમાં જે કાંઈ દેવતાના કરેલા, મહુબ્ધના કરેલા, તિર્થેચના કરેલા, અહુલોમ અને પ્રતિ
 હોમ દવા એ પ્રકારનાં ઝપસર્ગી ધયા તિહાં જે નાટક દેસાહવાં, આર્લિંગન કરવાં, દરયાદિક
 દેવાધિકોયે કરેલા ઝપસર્ગી તે સર્વે અહુલોમ ઝપસર્ગી જાણવા અને જે દેવાધિકોયે નય વ
 તાબ્યા, પ્રહાર કચા, કૂલ્યા, માચા દવા ઝપસર્ગી તે સર્વે પ્રતિહોમ ઝપસર્ગી જાણવા એ વન્ને
 પ્રકારના ઝપસર્ગી સર્વે પોતાની સુશીધી સહન કચા પણ ચારિત્રથી હગાર માત્ર ચલાયમાન
 ધયા નહી તેમજ કોઈ ઝપર રાગદેષ પણ લાબ્યા નહી તથા કોઈની પાસેં ઢીન વચન પણ બોલ્યા
 નહી તેમજ કોઈનું નય પણ લાબ્યા નહી દવા રીતે અનેકપ્રકારના ઝપસર્ગી સહન કચા તે કહી દે
 રવાહે હે ॥ ॥ દકદા નગવાન ઝત્તર વાચાલ સન્નિવેરો જાતાં માર્ગે વર્ડમાન ગામેં આબ્યા, તિહાં એ
 ક સુવર્ણવાહુકા, બીજી રૂપવાહુકા, એ બે નદીહ આવી, તે ઝતરી આગલ ચાલતાં દક વક્તમાર્ગે
 બીજો સરલ માર્ગ, દવા બે માર્ગે આબ્યા, તિહાં હોકે નિવાચા કે પાધરામાર્ગમાં સર્વનો નય
 હે માટે જાણો નહી તો પણ નગવંત વક્તમાર્ગે મૂકીને સરલ માર્ગે ચંનકોશીયા સર્વને પ્રતિવોધ
 દેવાસારં ચાલ્યા, તે માર્ગેમાં કનક સ્વલ નામા વનમાં તાપસનો આશ્રમ હે, તિહાં દક મહા
 જોરાવર ઘણો મંચીહો ચંનકોશીયો સર્વે રહે હે. તે ચંનકોશીયા સર્વને નગવાને દેવતા કચો,
 તેની કચા કહે હે. કોઈક ગામને વિષે બે સાથુ શુર ચેલા ચોમાસું રહ્યા હતા તે દક દિવસેં

वान पण एहुं जाणो जे आ विप्र लोनी ठे. एहुं जाणीने लाजनी माथो मौन करी रह्यो पण सुखथी मागे नही ॥ यतः ॥ लज्जा वारेइ सुद्धं, असंपया नयई मागिरे मग्ग ॥ दिन्नं मानकवाडं, देहिसिमभिया वाणी ॥ १ ॥ नावार्थः— लज्जा ठे ते सुखने वारती हवी अने असंपदा कहेति हवी के माग्य रे माग्य ! पण मानरूप कमाड देवराणा तेथी आपो एवी वाणी सुखथी न निकलती हवी ॥ १ ॥ अने जाएणुं जे क्यांय पण खंजाउपरथी पडी जाय तो उपाडी लइय एवीरीतें जेवारें जगवंतने दीक्षा लीधे एकवर्षने उपर एक मास ययो त्यां सुधी जगवाननी पावल ते ब्राह्मण चाद्यो पढी एकदिवस ते देवडुष्य जगवाननां खंजा उपरथी वायराना गोटथी उपड्युं ते उत्तरचावालागामनी पार्सें सुवर्णवालुका नदीनें कांठे बोरडीना वट्टनां कांटांमां जइ पड्युं तेने विसे भट्टण कसुं. जगवान पण सिंहावलोकन दृष्टियें करी दे खता ह्वा इहां कोइकतो कहे ठे के ममत्वे करीनें देखता ह्वा, कोइक कहे ठे के शुनस्थानकें पड्युं के अशुनस्थानकें पड्युं ते जोगाने माटे देखता ह्वा वली कोइक कहे ठे के सद्धरा त्कारे देखुं, कोइक कहे ठे के महारी पावल महारा शिष्योने वखपात्र सुलज्जनावे यज्ञो के नही थाय एवा कारणथी देखता ह्वा कंटके लाग्युं तेथी जगवाने विचासुं जे महारी पलवाडे जे साधु स्वसंतानिक थागो ते सर्व बहुल कपाधि कंटकी कलहकारी प्राय असमाधिकारक थागो मुंदा वणा थागो अने साधु थोडा थागो एहुं जाणीने निर्ममत्वथी भट्टण न कसुं. हवे विप्र पोताना अतमाने धन्य कृतार्थ मानतो यको, संपूरण मनोरथवंत ययो यको तुंनारा पार्सें वे खंम संधावी दूखावीने वेंज्युं तेना लक् सौनैया आब्या तेमांथी अर्दी तुंनाराने दीधा अने अर्दी ब्राह्मणे राख्या वेड्ड्युं दारिद्र्य गयुं जावळीव सुधी सुखी यथा आनंदमां रहा ॥ इति अचेलक

दिवसें जावुं तो ठेज तो एवो साथ वली तमोनें मलवो सुशकील ठे माटे हमयाज जाच ॥१॥
 इत्यादिक शिष्टाचार आचारनो विचार जाणीने श्रीमहवीर देव कपाकरी अरहुं देव डुष्य वख
 फाडीनें बाह्याणने देता ह्वा ए विप्रने चीवर दीधाखी बीजा प्राणीजेने एहुं जयावता
 ह्वा ॥ यतः ॥ जांस्तितां देहु धन, इणपरि अरुइ वीर ॥ पितामित्र बांनय नणी, आधो
 दीधो चीर ॥ १ ॥ नावार्थः—उपांखुधी घरमां संपत्ति ह्येय त्यां सुधी धन, चीवर, अज्ञादिकहुं
 दान देहुं, पिताना मित्र बाह्याणनें अरहुं चीर आप्याखी श्रीवीर एहुं पूर्वोक्त प्रमाणे जया
 वता ह्वा ॥ १ ॥ ह्वे ते बाह्याण अरहुंचीर लहने पोताने घेर गयो तेने चीवर सहित बार
 याने समीपे आवतो देखीने बाह्याणी हर्षित थइ थकी ठीने सन्मुख आवी बे ह्या जोडी ए
 वीरीते कहेती ह्वी के हे प्राणनाथ ! हे मम जीवना ! हे महारा हैयाना हार, हे कांत ! सुनग
 हुं तमारी मेवनी पेरें वाटजोती हती अने जेम जल विना माळली टलवळे तेम तमारा विना
 हुं टलवली रही हती इत्यादिक मीठां मनोहर वचन रचना कथन पूर्वक अपूर्वरीते घणी प्री
 तियें खान मज्जन करावी नोजन पान तांबूल आपीने वली घणा सन्मान पूर्वक सुखश्रुथा
 धयन प्रमुख सुख उपचार करीनें खी घणो प्रमोद पमाडती ह्वी तेवार पढी बाह्याण ते व
 खनी दशीथो बंधाववाने वारते तुंनारा पारसें गयो तुंनारे पण ते वख तेहुं अणहुटहुं जाणी
 ने सोमविप्रने कहेवा लागोके हे बाह्याण ! आ वखनो बीजो कटको लइ आब्य तो एनें सांख्यां
 थका ए लाख मूलहुं थारो तेथी ताहारा अने महारा बेहुना दारिद्र्यनो नाश थारो तेवारें ते
 विप्र पावो फरीने लोनें वधतो बतो श्रीवर्द्धमान स्वामी पारसें आवतो ह्वो पण मनमां विचा
 रवा लागो के हुं बारंवार केवीरीते याचना करूं, अतिजोन करवो पुरुषनें शुक्त नथी अने नग

विन ३८

महारे माथे पड्युं नही तेवारें एवुं विचाखुं जे यतः ॥ १ ॥ मन अत्पा खंतिथर, चिंताजाल म
पाड ॥ फलतचोहिज पामीथें, जित्तो लख्यो जिव्हाड ॥ १ ॥ एम चिंतवी बेसी रह्यो पण
हे स्वामी ! एकतो तमारुं दान न पाम्यो ने वली तमारा दाननो व्यतिकर सांनजीनें सामो
मुजने महारीखीथें घरथी काढाडी मूक्यो तेमाटे कहुं बे के ॥ यतः ॥ त्वधि वर्षति पर्जन्ये,
सर्वपद्मविता शुभाः ॥ अस्माकमर्कवृक्षाणां, पूर्वपत्रेषु संशयः ॥ १ ॥ नावार्थः— हे स्वामि ! त
मारा रूप मेववर्षतां वतां सर्वजन रूप वृक्ष नवपद्मवयुक्त अर्थां अने महारा सरस्वा अर्क
वृक्षोर्ने पूर्वपजनो संशय अयो इत्यादि ललित पद्मवित वचन सांनजीनें, कपासागर नगवंत
विचारता ह्वा जे हुं निर्भय हुं महारी पार्सें कांइपण नथी अने ब्राह्मणेने नही देवाथी
इंझादिक सर्वलोक समक्ष प्रार्थना नंग ह्योय ते प्रार्थनां नंग कखाथी लयुता थाय ॥
यतः ॥ तणलहु यं वृस लहु यं, तणलुस लहुयंच पढया लहुयं ॥ तत्तोवि सो लहुव, पढय
नंगो कउजेण ॥ १ ॥ नावार्थः— सर्वथकी तणलयु बे ते थकी लुष लयु बे अने तणलयां
तथा लुष थकी पण प्रार्थना करवा वालो लयु जाणवो अने वली प्रार्थनानो नंग करवा
वालो जे बे तेतो सर्व थकी लयु जाणवो ॥ पुनरपि ॥ परपढयापवत्ति, मा जणायी जणउ
एरिसंपुत्तं ॥ उयरोवि मा थरिऊव, पढय नंगो कउ जेण ॥ १ ॥ नावार्थः— परपासें
प्रार्थनानो करवा वालो एवो पुत्र हे माता हुं जणीश नही अने वली प्रार्थना नंग करना
रनें तो उदरने विषे पण धारण करीशमां ॥ पुनरपि ॥ यांतुयांतु वत प्राणाः, अर्थिनिव्यर्थ
तांगते ॥ पश्चादपिद्विगंतव्यं, कसार्थः पुनरीदृशः ॥ १ ॥ नावार्थः— जाउ रे महारा प्राण
जे अर्थिप्राणी व्यर्थ घरथी जाय तेनी सार्थे तसे पण जाउ केमके पाडल पण तमने कोडक

वली मूर्ख अपने तिर्यंच ए वे पण समान जालेवा, तेम भूवेजा अपने दारिद्र्य ए पण वे सर
 खाज जालेवा ॥ वली ते खी कहेवा लागी के अरे जाय्यदीन ! श्रीवीरजगवाने वरसीदान
 आपीने सर्वनां दारिद्र्यदःखनो विनाश कसो, ते वेगार्ये तुं परवेश गयो ते ताद्वारे कहेतुं अयुं
 के जेम झरव पाकवाने समये कागडानी चांच पाकी आवे तेनी पेरे अयुं अथवा नदी तटे
 जवासाना जाड तुल्य तुं थयो. अथवा रात्रि दिवस मेघ वर्षतां ततां पण पलायतदुक्तां पान
 डां त्रायज ह्योय माटे रे अनिष्ट ! रे पापिष्ट ! रे पांशुरष्ट ! तुं इहांथी जा इत्यादिक निष्ठुर वचने
 वयो निजंबीने गजह्वो देह मने घरथी बाहेर काढाज्यो ते कारण माटे ॥ आर्गेदारिद्र्य पावे
 दारिद्र्य, नावे जमणे पासि ॥ पिंनियाणीमुज मारण मांफ्यो, तेये हुं आयो नासि ॥ १ ॥
 माटे हे स्वामी ! महारे आगज पण दारिद्र्य चाळे वे, पावज पण दारिद्र्य चाळे वे अपने वे
 बाछ्ये पण दारिद्र्य चाळे वे एम महारे चारे बाछु दारिद्र्य चाळुं आवे वे तेथी ब्राह्मणार्ये
 मने मारवा मांफ्यो माटे हुं नाशिनं तमारी पासं आय्यो हुं अपने में विचाखुं जे श्रीवीर
 अगम्यगतिवंत वे, जो पण दीक्षाणीथी वे तो पण परमकपाळु वे, माटे मुजने निश्चयथी कां
 इक पण आपसो एतुं चिंतवीने प्रतीति पूर्वक निरधारकरीने तमारी पासं आय्यो हुं माटे म
 हारा दारिद्र्यने चुरीने मनोरथ पूर्ण करो. पण हे स्वामी ! एतुं मनमां आणशो नही जे
 महारा वर्षादानने अवसरं सर्वलोक मनवांजित दान पामी गया अपने तुं कांडपण केम पा
 म्यो नही एवो विचार आणशोमां ॥ यतः ॥ स्वामिन्कनकधारानि, स्वधि सर्वत्रवर्षति, अन्ता
 यत्रत्रस्तं बभे, मयिनायांतिर्विद्वतः ॥ १ ॥ जावार्थः—हे स्वामी ! तमें कनक रूप धारार्ये
 सर्वत्र वरस्या पण महारा मस्तक तपरं अन्ताय्य रूप तत्र तंकाखुं व्हुं तेथी एक बिंडमात्र पण

वान ह्येष तेज जगतमां महोदो कहेवाय, ते कारण माटे धनउपाकीर्न करवानो उद्यम पुरुषने श्रेष्ठ ठे वली धनविना जीवतो श्को पण पुरुष मडदा समान ठे ॥ यङ्कं ॥ धनमार्ज्य काकुस्थ, धनभूजमिदं जगत् ॥ अंतरंनैवपश्यामि, निर्दिनस्य मृतस्यच ॥ १ ॥ नावार्थः—जेवारे रामचंडजीने वनवास श्यो तेवारे विचारुं जे वसिष्ठ ऋषिने नमस्कार करीने चाळीये तेवारे जिह्वां कदलीवनमां वसिष्ठ ऋषि बेवा ठे तिह्वां जइ रामचंडजीये नमस्कार कखो परंतु वसिष्ठ ऋषिये नेत्र उघाडीनें सासुं पण जोयुं नही कारण के रामचंडजीनी पासें ते वखत धनकांड पण न हवुं पढी जेवारे लंकाजीतीने चतुरंगिणी सेना जइ धनधान्य सहित पाढा आब्या ते वखत वसिष्ठ ऋषि सात आठ पगलां सामा चाळी आब्या तेवारे रामचंडजी बोढ्या के तेहज हुं रामचंड हुं अपने आ तेनुं तेज कदलीवन तथा तमे वसिष्ठऋषि पण तेना तेज ठो परंतु परहेजा हुं तमारी पासें आब्यो हतो तेवारे तो तमे नेत्र उघाडीनें सासुं पण जोयुं न हवुं अपने हमणा जतीने सात आठ पगलां सामा आब्या तेनुं थुं कारण ? तेवारे वसिष्ठजी पूर्वोक्त श्लोक कहेता हवा के हे काकुस्थ, ! हे रामचंड ! एक धननुं उपार्जन करो, आ जगतमां धनेकरीनेंज प्राणी शोभे ठे, परंतु निर्वन्ने अपने मडदाने कांडपण अंतर देखावुं नथी, ते कारणे हुं प्रथम आब्यो हतो तेवारे निर्वन हतो तेथी में ताहारा सासुं न जोयुं अपने ह मयातो हुं सर्व विनूति सहित ठो माटे हुं सामो चाळी आब्यो हुं एहुं कहीने वली खी कहेवा लागी के हे सूर्य ! धनविना हुं तने थुं करुं ? वली कथुं ठे के ॥ पुत्तायसीसायसमंविनत्ता, रीसाय देवाय समंविनत्ता ॥ मुक्कातिरिकाय समंविनत्ता, मुयादरिद्राय समंविनत्ता ॥ १ ॥ नावार्थः—पुत्रने शिष्य ए बे बरोबर जालवा, वली ऋषी अपने देव ए बे पण बराबर जालवा,

धयो तेथी हुंतो सर्वने देखुं हुं पण मनेंतो कोइ पण देखतो नथी ॥ २ ॥ ए कारण माटे
 हे स्वामी ! ते दारिद्र्य बांधवना प्रसादथी हुं परदेशने विषे घणो जन्मो, घणो जन्म कखो, घणो
 शेव साहुकारोनी चाकरी करी पण, हुं जाण्य हीन तेथी एक फूटी कोडी मात्र पण धन पांम्यो
 नही. जेवो घरथी गयो व्हतो तेवोज घेर पावो आर्व्यो तेथी में व्हजी महारा घरमां प्रवेश न
 कखो तेनी पहेजांज तेणे माहारा घरमां प्रवेश कखो तेना प्रतापथी अनाज्जणी एवी जे महारी
 खी ते क्रोध करी सुसजवेइने महारी सन्मुख मने मारवाने डोडी आवी तेवारे में जाणुंजे मंग
 दिक करीने मुजने वधावे जे पण तेणेतो पासें आवीने एवां कठोर अने निष्ठुर वचन बोलवा
 मांमथां अने कवुंके हे निर्गिय शिरोमथी ! अरे जन्मदारिद्र्य अरे निरुणनाथ ! अरे दोलण ! हुं
 तुजने धनविना साक्षात् दारिद्र्य रूपनें घुंकरं ! हुं परदेहीं गयो यको पण कांइ जाव्यो नही.
 महारे पण ताहारा दारिद्र्य रूप जाइनां सहायथी ॥ यतः ॥ अर्जुनास्त्रमुदकंनास्ति, यदे
 नास्ति युगंधरौ ॥ शाकमध्येजवणंनास्ति, तज्जास्ति यजुह्ययते ॥ १ ॥ जावार्थः— खी कदे
 जे के ताहारा बांधवना सहायथी महाराघरमां अन्नपण खावाने नथी अने पाणीपण पीवाने
 नथी, ह्वातार पण नथी शाकमां नाखवानें मीतुं पण नथी एतुं कांइ पण घरमां नथी के जेथी
 तुजने आदरकरी घरमां वेसाडीने जमाहुं महाराघरमां तो एक दारिद्र्य जहके जे. वली आ
 दायी कदे जे रे दोगा, धनेकरीने जगतमां मानीता थाय जे, पण धनविना जगतमां कोइ
 कोइने पूबहुं नथी, यज्जकं ॥ धनैर्डेकुलीनाः कुलीनान्जवंति, धनैरेवपापात्पुन निस्तारंति ॥
 धनिन्यो विशिष्टोन लोकेषिकश्चित् धन प्रार्जयद्वं ॥ १ ॥ जावार्थः— धनेकरीने
 हीणाकुजवालो पण जतम कुजवान कदेवाय, वली धनेकरीने पापयकी निस्तार पासे, धन

एवां स्त्रीनां वचन सांजली ते ब्राह्मण, जगवान पासें आब्यो अपने बे दायजोडी हीनस्थितिये
 यको दीन वचने करी श्रीवीरजगवानने पगे लागीने विनंति करतो हवो के हे कृपानाथ, !
 हे परदुःखचंजक ! हे परमार्थिना करनार ! हे महाराभिजना पुत्र ! हे दारिद्र्य रूपवेजडीनां
 हेवक ! तुं महारी मूलशकी विनंति सांजलीने महारो निस्तार कख, आ महारो दारिद्र्यरूप बां
 धव, महारो सहायी, महारी सार्थे जन्म्यो, महारी सार्थे वध्यो, बली परणवाने समये पण महारा
 पहेजां महारी स्त्रीने एणे परणी, झुं घणुं तमारा आगल कहुं ए दारिद्र्य महारा शरीरनी बा
 यानी पेरे तथा पोतानी बांधेली कर्मप्रकृतिनी पेरे एक हण मात्र पण महारो केड मूकतुं
 नथी में धन उपार्जन करवा निमित्ते परदेश चालवाने समये एने वणो वणो वध्यो तो पण
 ए महारी सार्थेज चाब्यो, में गंगामां खान कहुं तो पण एणे महारी सार्थेज खान कहुं, में
 यमुना, नर्मदा संबंधि तीर्थेकखां तो एणे पण महारी सार्थेज तीर्थेकखां, माटे एना प्रनावयी
 परदेशमां घरघरने विषे लोकोनी आगल सिद्धा मागती वरवत हुं तो सर्वेने देखुं परंतु दारिद्र्य
 बांधवना प्रतापयी हुं प्रत्यक्ष प्रगट ततां पण मने कोइ पण देखे नही ॥ यहुक्तं ॥ दीसंतिजोग
 सिद्धा, अंजनसिद्धा य केइ दीसंति ॥ दारिद्र्यजोग सिद्धा, पासेविविधिया न दीसंति ॥ १ ॥ पुन
 रपि ॥ जोदारिद्र्यनमस्तुच्यं, सिद्धोद्धतवद्दीनात् ॥ अर्हसर्वप्रपण्यामि, नमांपश्यति कश्चन ॥ २ ॥
 ए बे भूजोकोनो नावार्थ कहे जे जे योगसाधीने सिद्धया तेपण नजरे देखाय जे, बली जे
 आंखोमां अंजन करी अदृश्य थाय एवा सिद्ध जे ह्येय तेपण कोइएक प्रयोगशी प्रगट नजरे
 देखाय, परंतु दारिद्र्यरूप योगें करीने जे सिद्धया ते पुरुष जो पासें जनारह्या ह्येय तो पण
 देखाय नही ते माटे हे दारिद्र्य ! तुजने नमस्कार थाज जे हुं ताद्वारा दर्शनीयी सिद्धपुरुष

तिहां पाणीनरे तथा कपासीयो जिहां जाय तिहां जोढाय तेम हुं पण जिहां गयो तिहां दारिद्र्यो
 रह्यो पण दारिद्र्य ताहारो केडो मूकतुं नथी जेम कोइ दारिद्र्य पुरुष धन कमावाने अर्थे
 परदेशो जवा तैयार पयो तेवारें ते पुरुषें दारिद्र्यने कसुं के ॥ रे दारिद्र्यवियरकण, वना इक
 सुखिब, ह्म देसांतर चडिया, तुं घर घरे रहिऊ ॥ १ ॥ एटले हे दारिद्र्य हे विचकण, तुं एक
 महारी वात कहुं ते सांजल जे हवे हुं देशांतर जांउं हुं अने तुं घरमांज थिरपइ रहेजे एवां
 तेना वचन सांजली दारिद्र्य बोवुं ॥ पडिवनो निरुध्या तयो, अविहड जाण सुजाण ॥ पावां
 तरे ॥ पाडिऊइ सुविहाण ॥ तमे देसांतर चडिया, तो अमे अगेवान ॥ १ ॥ अर्थे:—हे नाइ
 सांजलो हुं तो महोटेनो विनय मूकुं नही केमके जे जन्मपुरुष अंगीकार करे ते अविचल जाव
 क्तीव अंगीकार करे तेमाटे हे नाइ ! जो तमे देशांतर जायो तो हुं पण अगेवान यहने तमारी
 साथे अगलहुं अगल चाहुं हुं. तेम हे निनीय ! ताहारी पडवाडे पण एमज दारिद्र्य रहे जे हुं
 ह्मलाघरमां आब्यो जो पण घरमां तो कांइ पण नथी, खावाने अन्न नथी, पीवाने पाणी नथी,
 खुखे मरती बेवी हुं, क्यांथी ताहारा वास्ते खावा सारुं लाइ आहुं, घरमां तो शाकमां नाख
 वाने मिरची अने मीठुं पण नथी, मात्र दारिद्र्य लहेरो छे जे ॥ यतः ॥ जियाघर नैस न रीके
 पाडो, जियाघर बलव न दीसे गाडो ॥ जियाघर नारि न चूडी खलके, तियाघर दारिद्र्य छे
 हेरि लहके ॥ १ ॥ अर्थे:—जेना घरमां नैस सहित पाडो रीकतो न होय, वली जेना
 घरमां बलव अने गाडु दीसतुं न होय, वली जेनां घरमां स्त्रीना हाथमां चूडी खलकती न
 होय, तेना घरमां दारिद्र्य लहेरें लहकतुं जाणवुं. ते माटे हुं घरमां आवीश नही आवीश तो
 नुखे मरीश अरे दारिद्र्य हजी ह्मला पण हुं जगवान पासें जाइश तो कांइक पण मजने

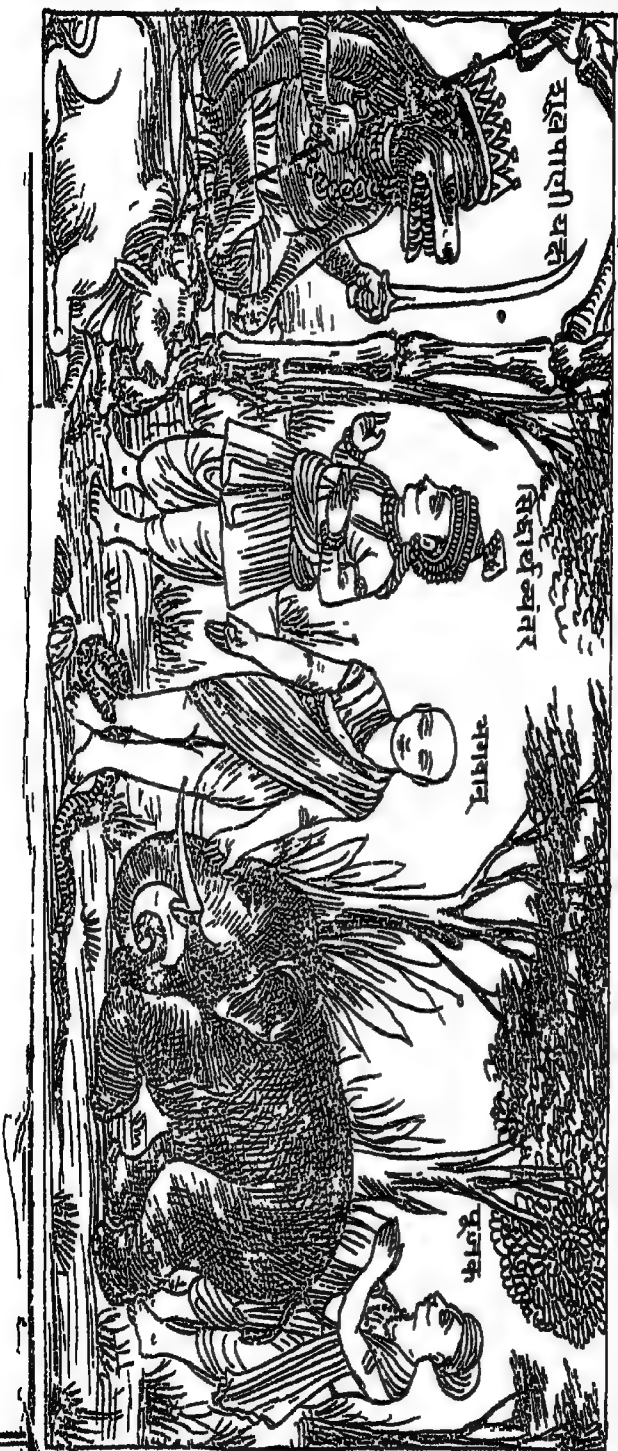
ते हेदवा लागो एटलामां इंद् अक्खियें जोइने जगवंतनो महिमा राखवाने ते निमित्तिअ्यानी
अंगली हेदी नाखी तेथी तणुतुटुं नही। निमित्तिउ विजखो थयो पढी सिद्धार्थी लोक अगल
कहुं के ए निमित्तिउ चोर थे, कांइ जणोनथी एणें वीराथोष कर्मकरनो दश पजनो कांसानो
पात्र चोरीने खजुरीनावुद् देवे माठ्यो थे तथा इंझुसर्मा ब्राह्मणनो बोकडो मारीने तेहुं मांस
एणो खाहुं थे, तेनां अस्थि एना धरनी पलवाडे बोरडीनाण्ड नीचें माठ्यां थे तथा त्रीछुं
दूषण जे एमां थे ते हुं नही कहीश एनी खीज केहेसो एहुं सांजली लोकें सर्ववातसाची मानी
एनी खीने जइ पूबहुं, तेवारें ते खी बोली के ए पापिष्ठ, पोतानी जणिनीने जोगवे थे, एवी
पोतानी निंदानी वातो प्रसिद्ध थयाथी अहवंदक लक्षापाम्यो अने गममां फिट फिट थयो थको
प्रचुपासें थावी विनंति करी के तमें त्रैलोक्य पूजनीक वो, हुं अर्हीअंज सुखे उदर पूरणा करूं
हुं ने जीहुं हुं जगवंतें अग्नीति जाणी त्याथी विहार कस्यो ॥ ॥ हवे जगवान श्रीमद्वावीर
स्वामी एक वर्षे उपर एक महीना सुधीतो इंद् आपेला देवदुष्य वख सहित रह्या अने ते
वार पढी वख रहित अचेजक थया ह्वाथमां जोजन करे पण अतिशयना योगथी नागा
देखाय नही हवे वख रहित शीरीतें थया ते कहे थे. जगवाने जेवारें वरसीदान दीहुं तेवारें
सिद्धार्थराजानो मित्र सोमदेव नामा ब्राह्मण जन्मथी दारिद्र्ये ते परदेश धनकमाववा गयो
हतो पण क्पायें धन पाम्यो नही तेवारे वली जगवाने दीक्षा लीधा पढी जेवो गयो तेवो
ताले हाथे पावो पोतानें घेर फरी आब्यो पण एक कोडी मात्र कमाइ आब्यो नही दारि
द्र्यीज रह्यो तेवारें तेनी खीयें तेने पणो निजंबयो अने कहेवा लागी के अरे निनीज्य हुं
किहां गयो हतो हुं जिहां गयो हतो तिहां आवोने आवो दारिद्र्यी रह्यो जेम घडो जिहां जाय

तम चढ्या एवुं दीतुं, तेथी तमें देवोर्ये रचित सिंहासने बैशी, धर्मोपदेश देशी, धर्मोनी प्ररूपणा करशो वली सूर्येजुं मंगल दीतुं, तेथी केवलज्ञान पामशो, तथा मानुष्योत्तर पर्वत आंजडे दीव्यो दीवो, तेथी जगत्मां जशकीर्तिजुं मंगला पामशो तथा प्रतापवंत देवनिकाये करी सेवनीय आशो. पोतानी जुजावर्ले समुद्र तखो दीवो तेथी तमे संसार रूप समुद्रने तरशो, दे जगवन् ! तमें फुजनी मालाजुं जुगल दीतुं तेनो अर्थे हुं नथी जाणतो माटे तमेज उपकार करीने कद्दो तेवारे जगवंत मौन हे माटे बझस्थावस्थाने विषे बोध्या नर्ही, तेथी सिद्धार्थे व्यंतरो जगवानना मुखमां प्रवेश करीने कद्देवा जागो के फुजनी बे माला दीवी माटे आवकनो अने यतिनो ए बे प्रकारना धर्मोनी प्ररूपणा हुं करीश एवीरीतें फल सांजलीने सर्वलोक जगवानने वंदन करी पोतपोताने स्थानके गया हवे जगवाने निरविघ्न पये पन्नरविवस न्यून प्रथम चोमासुं तिद्दां पुर्ये करीने मेरुनी परे धैर्ये धरता समता रूप रसमयशकां चोमासीपारणुकरी तिद्दांथी विद्धार कखो ए प्रथम चोमासुं ॥१॥ तिद्दांथी विद्धार करी मोराकसन्निवेशें ज्ञानमंआवा लोको रह्या तिद्दां जगवाननो महिमाकरवा सारुं सिद्धार्थे व्यंतरो स्वामीना शरीरमां संक्रमीने जागल नूत, नविष्य अने वर्तमान संबंधि निमित्त जांखें हे तेथी त्यांनां लोक जगवाननी सेवा करवा जागा हवे ते गाममां अहदंदक नामा निमित्तियो रहे हे ते जगवाननी इर्ष्या करवा जाण्यो केमके लोक तेने कद्देवा जागा के देवार्थे सरखो हुं निमित्त जाणतो नथी में काळे खेज्रमां सूर्ये दीवो ते तेथो कद्दी दीवो तथा हुं जमीने गयो हतो ते कद्दी दीवुं तेवारे ते अहदंदक नामा निमित्तियो कोधकरी जगवानजुं निमित्त ज्युं करवा सारुं द्वायमां तृण लइने प्रखुने पुढवा जागो के दे आर्थे आ तृण डेदावो, किंवा नर्ही, ते सांजली सिद्धार्थे ना कद्दी तेवारे

સૂકરો, તે સાંનલી નગવાનની શાંતમુદ્રા દેશી વલી પણ ચઢે પોતાનો અપરાધ સ્વમાબ્ધો અને પ્રચ્છ અગત ગીત ગાન કરવા લાગો તિહાં તે યદ્દ સમકેત પામ્યો હતિ ॥ હવે નગવંત પણ રા ત્રિના ચાર પ્રહર કદર્શના પામ્યા તેના અર્મે કરી કાચસ્સગમાંજ પાબલી રાત્રે બે ઘડી નિદ્રા આવી ગઈ, તિહાં નિદ્રામાં દશ સ્વપ્ન પ્રચ્છયેં દીવાં, તે કહે બે. એક તાલપિયાચ દાણો, બીજું ઝ જાલો કોકિલા પહ્લી અને ત્રીજું પંચવર્ણ વિચિત્ર કોકિલાનું જોડું, સેવા કરતું દીતું, ચોથી ફૂલની માલા બે દીવી, પાંચમું ગાયનો વર્ગ દીવો, બહું પદ્મસરોવર દીતું, સાતમું સમુદ્ર ચુજા ચેં તથો દીવો, આઠમું સૂર્ય નગતો દીવો, નવમું આંત્રહે વીંધ્યો માનુષ્યોત્તર પર્વત દીવો, દશમું પોતે મેરુપર્વતેં ચઢ્યા છું દીવો, એ દશ સ્વપ્ન દેશીને નગવંત પ્રનાતેં જાણ્યા, તે વચ્ચતેં લોક પણ છું જાણતાહતા જે એ સાધુ રાત્રે મરીજશે. તેથી પ્રનાતના જોવા આબ્યા તિહાં નગવાનનો દેવ મહિમા દેશીને લોકોચેં નગવંતને પૂજ્યા, ઘણાં હર્ષ પામ્યાં, યદ્દ પણ નાટકાદિક પૂજા સેવા કરતો હવો, તેથી લોક ચિંતવવા લાગા જે સાધુને ચપ્તર્ગ કરી હવે ગીત ગાન કરે બે, પુ બ્પાદિકેં કરી પૂજે બે. ત્યાં લોકે પણ સ્વામીનો ઘણો મહિમા કહ્યો, એવા સમયને વિષે શ્રીપા ર્શ્વનાથનો આવક ચત્પલનામા નિમિત્તિયો તે પણ તિહાં આબ્યો પ્રચ્છને વાંધ્યા, અને કહેવા લાગો જે હે સ્વામિ ! તુમેં પાબલી રાત્રેં સ્વપ્ન દીવાં તેણું ફલ કહું તું ॥ હે પ્રચ્છ ! તમેં જે તાલ પિયાચ દાણો, તેથી તમેં તરત મોહનીય કર્મનેં દાણશો. વલી શ્વેત કોકિલાપંચી દીવો, તેથી અદ્ધોન શુકલધ્યાન ધ્યાવશો. પાંચવર્ણ વિચિત્ર કોકિલ પંચીનું જોડેણું દીતું, તેથી દ્વાદશાંગી પ્રરૂપશો તથા ગાયનો વર્ગ દીવો તેથી અનુપમ ચતુર્વિધ સંઘની ધાપના કરશો વલી તમેં દેવતાચેં સેવિત પદ્મસરોવર દીતું, તેથી ચાર નિકાયના દેવતા તમારી સેવા કરશે, વલી મેરુપર્વતની ચૂલિકા ચપર

करनारा लोकोर्ये तेहुं अस्थिगाम एहुं नाम पाढी दीहुं पढी घणा माणसोने मरता देखीने
गामनां लोकें मली तेने आराध्यो तेवारें यत्न प्रगट थइ आकाश वाणीर्ये करी बोलवा लाग्यो
के हुं बलदन्तो जीव हुं, तमें महारुं इत्यराइने कांडपण चाकरी करी नही तेथी तमें मने
कुमरएँ माखो ते माटे हुं कोप्यो हुं तो तमें हवे महारा नामहुं लाडका उपर देखें करावो,
तेमां दुषनना रूपें झुलझल हाथमां आपीने महारी मूर्ति आपो, तेनी पूजा करो तो रोग पण
मटरो, अपने जीवता पण रक्षो नहीकां सर्व मरण पामयो एवी बात सांजलीने लोकोर्ये म
रण नयथी तेनी प्रतिमां करी देखे आपी पूजा करी, तेथी मरकी उपशम थइ. हवे नगवान
ते झुलपाणी नामा यत्नेने प्रति बोधवाने माटे तेने देखे आव्या, तेवारें ते यत्न महाछुं ते,
कोइने पोताना देखे रजें वास करवा आपे नही, तेथी ते यत्नना देरानो पूजारी इंड्रमां नामें
विप्र हतो, तेथें नगवंतने रक्षेवानी मनाइ करी, तेम बीजा लोकोर्ये पण वाखा, तो पण प्रभु
मौनपणे तिहां राजें काजस्तग रह्या, ते देखीने यत्न रवो अपने संभ्या समयथी उपसर्ग करवा
लागो, तिहां प्रथम तो मराववा सारुं अडहार्य कहुं, पढी हस्तीहुं रूप करी उठावुं, पिशा
चनां रूप करी ठरी कडाडी बीवरायुं, तेमज सपुं थइने मंक माखो इत्यादि घणा उपसर्ग क
रवा मांनया पण नगवंत लगार मात्र ह्योन न पाम्या तेवारें वली मस्तक, कान, नासिका,
आंख, दांत, होठ, पूठ, नख, ए आव रथानर्के विविध वेदना उपजावी. तथापि नगवंतने अ
ह्योन जाणी, यत्न प्रतिबोध पाम्यो अपने प्रभुनी नक्ति करवा लाग्यो, एटलामां सिद्धार्थ व्यंतर
आव्यो, तेथें कहुं के अरे झुलपाणि यत्न ! आ तें छुं कहुं ? हुं नथी जाणतो के ए सिद्धार्थ
राजानो पुत्र ते, महोटी समतानो नगर ते, जो इंड्रमहाराज जाण्यो, तो तने बाहिर काढी

चित्र ३७

शुद्ध पाणी यक्ष

सिद्धार्थ ज्योतर

भगवान्

पूजक

॥ प्रस्तावना. झा झमर संसारने विवे प्राणिमात्रनं जीवितव्य जे ते ते बाधरे करी चंचल

चोमासुं एवुं कहेवायुं तिहां नगवंते पांच अग्निप्रह लीधा, ते कहे ठे. एक अग्नीति उपजे तिहां न रहेवुं. बीछुं ज्पांसुधी लक्षस्वपयुं ठे त्यांसुधी निरंतर कावस्सगमांज रहेवुं, त्रीछुं शुद्धस्वन्नो विनय न करवो, चोथुं यथा संनर्वे मौन पणे रहेवुं, कायार्थे करीजंजु उन्नावनं रहेवुं पण सुवुं नही पांचसुं सर्वदा लायमां नोजन करवुं, एवा अग्निप्रह सहित विचरतां थकां झूल पाणि यद्धने वेहरे अस्थिग्रामे प्रथम चोमासुं रहेवा पथाया, त्यां अत्यंत उपसर्ग सहन करीने झूलपाणि यद्धने प्रति बोधो, तेनी कथा कहे ठे. धनदेव नामे सार्धवाह पांचवर्गे गामां मालनां नरी, व्यापार करवा कोइ गामांतरे जतो हतो, मार्गीमां वेगवती नामे बहुवाहुका नदी वर्द्धमान गामपासे आवी, तिहां उन्नावना दिवस हता तेथी कोइ बलद ते रती नरेली नदी मांथी गाहुं ताणीने चाली शके नही पण ते बलदोमां एक बलद यणो जोरावर हतो तेथे ते पांचवर्गे गाडां नदीथकी उतारी पहेले पार कथां, परंतु पोते जुटी पड्यो, तेथी चाली न शक्यो ते वारें सार्धवाहें चारा पाणीने अर्थे वर्द्धमान गामना अधिकारि जेव, पटेल, गामोद, पटवारी, प्रमुख पंचने ते थोरी नलाव्यो. तेने धृत भोज तुण जलादिक सारु घणुं धन आप्युं, वली ते बलदनी चा करी करवानी थयी नलामण आपीने जेव तिहांथी चाव्यो गयो. पलवाडेथी ते गामना लोकोर्थे ते बलदनी सार संनाज कांड पण कीधी नही, जेवजुं धन आपेजुं सर्व वांटीने खाइ गया. पढी ते वजद चूख तुपाये पीड्यो थको थकाम निर्झरार्थे मरण पामीने व्यंतर देवोमां झूलपाणीनामे यद्ध थयो, तेथे अथविज्ञाने पाबजुं तुचांत जोथुं, पढी गामनां लोको उपर रूवोथको मरकी विवृर्धी तेथी थणां माणस थनं ठोर मरवा लाग्यां तिहां कोइ माणसने बालवावालो पण मळे नही जे कोइ मरे तेने कोलो गामनी वाहेर नाखी जाय तेथी त्यां लाडकांना ठगलां थइ पड्या तिहां आवजाव

नोन करवा लागी एम जगवान पासेंथी सुगंध मगवा लागी एवो उपसर्ग चार महीना जाजेरा
 रह्यो तोपण जगवान मज्या नहीं मेरुनी पेरे अकंप रहा ॥ ॥ दवे जगवान तिदांथी
 विचरता मोराक सज्जिवेशने विषे सि-कार्यराजा प्रभुना पिता तेनो मित्र कुलपति, दुर्जंत नामा
 तापसने आश्रमे आब्या, तापस पण जगवानने देखी सामो मजवा आब्यो, तेने जग
 वंत पण हुंकडा पूर्वपरिचयान्यास थकी लाथ पसारीने मज्या, पढी तेना आग्रह्यकी नीराग
 चित्तथका एक रात्रि तिदां रहा, फरी प्रजातें विहार करवा लागी, तेवारें ते तापस, पद्दोचा
 डवा सार्थे चाड्यो अने आठ मास अन्यत्र विहार करीने चोमासुं पोताना आश्रमे रद्देवानी
 प्रभुने विनंति करी, पणो आग्रह कसो तेवारें प्रभुयें देशकाल विचारीने कसुं के एमज थाल
 एवुं कही पढी चार झार्ने सहित एवा प्रभु ते पृथिवीने विषे विहार करतां जेवारें चोमासुं आव्युं
 तेवारें ते तापसनी पुंपडीमां रद्देवाने आब्या कुलपतिर्यें तृणपलाडुं पुंपडुं प्रभुने रद्देवा सारु आयुं
 जगवान तेमां रह्या पण दैवयोगें वर्षाद न थयो तेवारें गामनी गायो प्रमुख दोर नूखें मरतां
 थकां पुंपडीना तृणखर्जा खावा आवे ते जोड बीजा तापसो तो पळुना समूहने हांकी काढे
 पण प्रभुतो मौन पणो रद्दे कोड जानवरने तृणखर्जा खातां दूर करे नहीं, एम करतां सर्व
 तृण पळुज खाइ ग्यां तेवारें पुंपडुं जघाडुं देखी कुलपति बोड्यो के दे देवापुत्रिया दे प्रभु !
 पंखीज पण पोताना माळा साचवे ते अने तसे तो राजपुत्र थइ पोतानो आश्रम केम सां
 चवी शकता नथी ? एवी रीतें कुलपतिने अग्नीति उपनी देखी जगवाने निर्धारुं जे महारे अहीं
 आं रद्देवुं नहीं, पढो आग्राही पुर्नेमथकी पंदर दिवसें एटले आवया वदि अमावास्यायें चो
 मासाना पन्नर दिवस जातां प्रभुयें तिदांथी विहार कसो तेथी उपज्या जगवंतने न पणो

તરને માસીનો ઢીકરો કહ્યો પણ કોડક સ્થાનકે ઇને કાકો કરી પણ લસેલો હે પઢી ઇંડમહા રાજ દેવલોકે ગયો અને હાલીપણ પોતાને ઘેર ગયો ॥ इतिहालीकृत उपसर्ग ॥ હવે પ્રજાતમાં નગવાન તિહાંથી વિહાર કરીને કોછાગ સન્નિવેરો ગયા તિહાં બહુલનામે બ્રાહ્મણને ઘરે કાંસ્ય પાત્રે સ્વીરજ્ઞને પ્રચુરે પરમાન્ને પારણું કીહું પાત્ર ધર્મ બતાવવા સારું મુહસ્થાનાં કાંસ્ય પાત્રમાં સ્વીર લીધી તિહાં પાંચદિવ્ય પ્રગટ થાય એ નગવંતનો અતિશય હે તે પાંચદિવ્ય કહે હે. એકતો આકાશમાં ધ્વજા વિસ્તાર દેવતા કરે, બીજો સુગંધિ જલદેવતા વર્ષાવે, ત્રીજો ફૂલ વર્ષાવે, ૪ ચોથો દેવહંડની વજાવે, પાંચમો અહોદાનમહોદાન ઇવો ધ્વનિ કરે, પ્રકારાંતરે ક્યાંયકતો સાડીબાર કોડ સોનૈયા વરસાવે ઇવા પાત્ર પાંચમાં દિવ્ય વિપે લસેલા હે. इहांपण कोडक आचार्यना मर्ते पांचमुं वखाण पुरंयहुं कहेवाय हे ॥ ॥ હવે પ્રચુરે જેવારે ઢીક્કા લીધી, તેવારે ઇંડાદિકોરે સુગંધિતબાવના ચંદનાદિકે કરી નગવંતને શરીરે લેપ કસ્યો હે, તેનો ગંધ, ચાર માસ જાઝેરા પર્થત ન જાય, તે વાસનારે કરી હજારો ગમે ઝમરાદિક મદોન્મત્ત થયા થકા નગવંતના અંગોએ ગને વેધે હે, મહોટો ઝપડવ કરે હે કોની પેરે તો કે ? જેમ કામી પુરુષ કામાંધ થયા થકા સ્ત્રીને આર્લિગન દેતા તેના ગલરથલ દોગાદિકને વિષે અચુકલ પણે હુંબન કરે, મંચ મારે તેમ નમરાપણ વાસનારે અંધહુંધ થયા થકા, નગવંતના શરીરના અવયવે મંકમારે હે. ए दृष्टांत कहूं पण अर्होअं एटलो फेर हे, जे स्त्री तो कामी पुरुषशी हारी जाय, परंतु नगवान् तो नम रानो एटलो वधो उपडव लतां पण वज्रकषननाराच संघयणना प्रतापशी मेरुनी पेरें अपनं रहे हे. અથવા વીજે અર્થે અજાણ્યા કામી પુરુષ, ગંધ ઝપર મૂર્છા પામ્યા થકા ગંધ લેવાને અર્થે, નગવાનનાં શરીર સાર્થે પોતાનું શરીર ધસવા લાગ્યા તથા કામી સ્ત્રીયો આવીને આર્લિ

दीया तो वनमां चरता चरता क्मांष चाढा गयो पढी ह्वालीये इहां तिहां बया जोया पय
 बजद मया नही तेवारे नगवानने पूबवा लाग्यो के बजद क्मां गया ते वखत नगवान मौन
 रह्या थका कांइपय बोध्या नही पढी ते ह्वालीये वनमां जइ आखीरात्रि बजदोने शोध्या परंतु
 तेने बजद जह्या नही अने बजदतो वनमां चरीचरीने पाबली रात्रे पोतानी मेळे त्यांज
 आवी बेशी रह्या ह्वालीपय-पावो आवीने जूएढे तो बजद त्यांज बेग हे ते देखीने क्रोध
 पाम्यो थको बोलवा लाग्यो के हे पापी ! हे पार्वंमी ! आ बजद तेंज संताडी मूक्या हता ए बहुं
 ताहारंज काम करेहुं देखाय हे मने आखी रात्रि निरर्थक नमहुं पडहुं एम कही ह्वाथमां
 रासडी लइने नगवानने मारवा दोह्यो ते वखतमां इंडमहारार्जे पय अवधिज्ञाने करी नग
 वानने थहुं उपसर्ग जाणुं अने पोते तिहां आवीने ह्वालीने कहेवा लाग्यो के अरे छु !
 हुं जाणतो नथी के आ श्रीवर्द्धमान स्वामी नंदीवर्द्धनराजाना जाइ हे, सिद्धार्थराजाना पुत्र
 हे एणे दीक्षा लीयेली हे एमकहीने ह्वालीने ह्जकारी काहाज्यो पढी इंडमहारार्जे नगवानने
 कहुं के हे नगवान ! आपने बारवर्ष पर्यंत उग्रस्थपणुं हे तेमां उपसर्ग बया थवाना हे माटे
 आप आझा करो तो हुं आपनी पासें हरहमेश रहूं अने आपनी सेवा करूं तथा उपसर्ग
 निवर्त्तन करूं एवो महारा मननो मनोरथ हे तेवारे नगवान बोध्या हे इंड ! आ वात थई नथी
 थातीनथी अने थारो पय नही जे श्रीअरिहंत नगवंत इंडना सहायथी केवलज्ञान उपजावीने
 मोह जाय ? अरिहंततो पोतानाज उग्राकर्म बजवीर्यथीज केवलज्ञान पामीने मोह जाय
 एहुं सांनह्युं तोपय इंदे मरणांतिक उपसर्ग टालवा सारं नगवाननी माता त्रिशलादेवीनां बदे
 नना पुत्र सिद्धार्थनामे वितर तेने आझा आपीने नगवान पासो मूकी गयो आंदी सिद्धार्थ विं

चित्र दुई

गोपा ति
वा

अपराध

ॐ

सिद्धि यंत्र

ब्रह्मा

जतारे, जतारीने ते घरेयां जे तेमनां कुलमां वडेली हंसजहण खीते पोताना वखमां लीये, पढी पोतानां ह्याथीज पंचमुष्टि लोच करे ते केश इंद्रमहाराज पोते लहजहने खीरसमुद्रमां मूके. लोचकरीने चञ्चविहारी लठ एटले बेलानी तपस्या करे, जतराफाव्युनी नक्षत्रनी सार्थ चंद्रमाजुं योग ध्यावे थके एकज शर्केई आपेला देवड्य वख लहने, एकला रागदेष रहित तथा साधुना सथवारा रहित थका ड्यथी अने नावथी सुंभित थहने, गृहस्थपणानो त्याग करीने अणगारपणानो अंगीकार कखो ॥ ११७ ॥ ॥ हवे जे वखतें जगवान सामाधिकनो जञ्जार करे ते वखतें शर्केई सर्व कोलाहल वाजिज प्रमुख वंध करे. पढी जगवान नमोसि-क्षाणं एवुं कहीनें करेमिसामाझपं इत्यादि यावततस्तपडिक्रमाभि इत्यादिक कहे इहां बीजो गुरु करवानो अन्नाव ठे पोते स्वयं चारित्र लीये ठे माटे जंतें ए पद कहे नही तीर्थंकरनो एवोज कदप ठे, ते माटे जंतें पद न कहे, इहां जगवानने चोखुं मनःपर्यवधान उपन्युं हवे सर्व इंद्र तथा देवो ते जगवानने नमस्कार करीनें नंदीश्वरधीपे जइ अछाद महोत्सव करीनें पोत पोताने स्थानके गथा, अने जगवाने पण पोताना जाइ नंदीवर्दन प्रमुखने पूढीने विहार कखो हवे स्वजनादिको पण ज्यांस्थी जगवान नजरे देखाता हता त्यांस्थी त्यांज जगारह्या पढी जगवानना गुण याद करता फूरता फूरता पोताने घेर आब्या ॥ इति कदपव्याख्याने पंचमो वखलाख जगवस ॥ ॥ हवे जगवाने दीक्षा लहने पढी विहार कखो ते वखतमां वे घडी दिवर्स शेष बाकी रह्यो हतो तेवारे जगवान कुमारगामनी बाहेर काजस्तग रह्या ते वखत एक ह्याली आब्यो तेणे पोताना वजवी जगवानने जगाब्या अने पोते घेर जइ जमीने केट लिप्तक वार रह्यो पावो तिहां आब्यो एटलामां आखो दिवस खेडवाथी थाकी गयेला वज

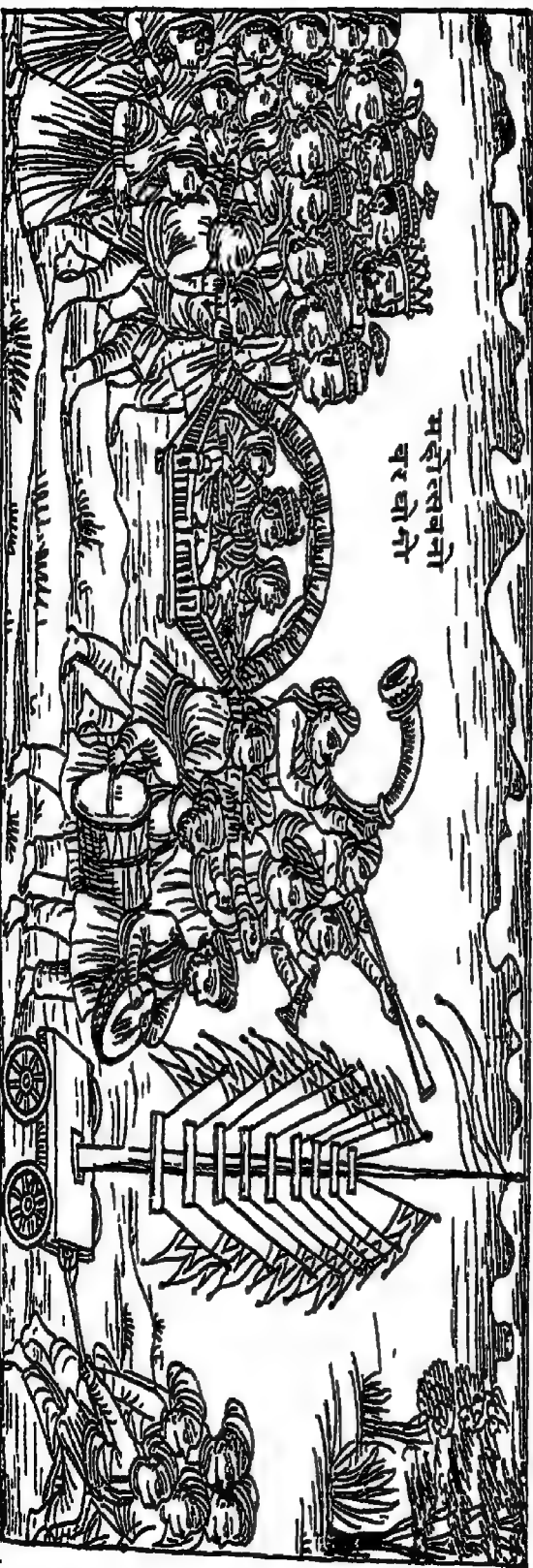
અર્થાત્ હજારો લોકો દેશી રહ્યા હે, દેશીદેશીને હર્ષ પામે હે, હજારો લોકો વચને કરી સ્તવ
 નાં કરી રહ્યાં હે, હજારો લોકોના મનમાં એવું હે કે ઘણાં કાલપર્થત એ જીવતા રહ્યો, હ
 જારો લોકો વિસ્તારી વિસ્તારીને મનમાં એવા મનોરથ કરી રહ્યા હે કે એ તીર્થંકર આજો તેવારે
 એની સેવા કરીશું, એમના કાંતિ રૂપ ગુણ દેશીને લોકો એવું ચિંતવન કરે હે કે એ અમારો
 સ્વામી થાત, હજારો લોકો પોતાના જમણાહાથની આંગુલીથી દેશાડી રહ્યા હે કે એ ન્ખવાન
 વિરાજ્ય હે એવો કહેતે થકે, હજારો લોકોના એટલે હજારો પુરુષ હજારો સ્ત્રીઓ અંજલી સહિત
 હાથ જોડીજોડીને પ્રણામ કરે હે તે જમણા હાથે હોતે થકે, હજારો ગમે ઘરોની ઐણી પ્રત્યે તદ્દં
 ઘતે થકે, રૂઢા પ્રકારે વીણા, હસ્તાગ, વાજિત્ર, ગીત, શબ્દ તે મીઠા મનોહર જયજય શબ્દની
 સાથે મલોલા એવા લોકોના સ્વરે કરીને સાવધાન હોતે થકે, સર્વ કૃતિસહિત, સર્વ આનંદર સ
 હિત, સર્વબલે સહિત, સર્વસેના સહિત, સર્વવાહન સહિત, સર્વસમુદાય સહિત, સર્વઆદર સહિત,
 સર્વસંપદા સહિત, સર્વચત્સવ સહિત, દેશવાને મનમાં આવે એવા સર્વમહાપ સહિત, સર્વલક્ષ્મી
 સહિત, સર્વસંત્રમ સહિત, સર્વનગરલોક સહિત, સર્વનાટક સહિત, સર્વતાલેવર સહિત, સર્વચં
 તેજર સહિત, સર્વગુણ ગંધમાલા ઘરેણાર્યે સુશોન્નિત, સર્વ વાજાનાં ધોબ સહિત, મહોટી કૃષ્ણ
 હુતિ, વલ, વાહન, સમુદાય સહિત, મહોટા નાનાં વાર્તા સમકાલ વાજાતાં થકાં, શંરવ ઢોલ,
 પડદ, ણાદર, સ્વરમુશ્વી, ઢુંડુક, દેવહંડની પ્રમુલ વાજાનાં પ્રતિશબ્દ સહિત, કૃત્રિયકુંપપુરન
 નરની વચમાં અફને ત્રિકલે, નીકળી કરીને જિહ્વા જ્ઞાતબંધન નામેં ત્યાન હે તિહાં અશો
 કવૃક્ષ ઘણુંજ રૂઢું હે, તિહાં આવે ॥ ૧૧૬ ॥ ॥ આવીને અશોકવરવૃક્ષની નીચે પાગલ્લી
 રાસે, રાસીને પાગલ્લીથી તરે તરેની પોતાનાં હાથથીજ ઘરેણાં માલા પ્રમુલ અલંકારાદિ

मनुष्य चाली रह्या ले, शंखना वजाववा वाला, सोनानां चक्रना धरवावाला, हलना धरवा वाला तथा मंगल शब्द बोलवावाला एवा निहु प्रमुख चारण प्रमुख नाट प्रमुख तथा घंटाने वजाववा वाला तेमनो समुदाय ते सर्व आशीष आपे ले ॥ ११४ ॥ के हे समुद्रिवंत ! तमारो जय जय होवो, हे कल्याणवंत ! तमोने न्ह्य खाज, तमारं ज्ञान, दर्शन अपने चारित्र्य अतिचार र हित होवो, एमां जंग मयाजो, नही जीतवामां आवे एटले जीतवाने घणी कवण एवीजे इं द्विओ तेने तमे जीतो, साधुधर्म पाजो, सर्वविघ्न रहित होवो, उग्रविहार करवामां तमासं नाम खाज, रागद्वेषरूप वे महोने तमो हणो, तथा तपरूप धैर्य अपने संतोष रूप लंगोटाने कसीने आतकर्मरूप शत्रुजंघुं मर्दन करो. उत्तम शुद्धअर्थने करीने अग्रमत्तपणे रह्या यका वि चरो, हे वीर ! तमे आराधना पताका झळ्य करो, त्रालोक्यरूप रंग एटले महानो अखाडो तेमां अंधकार रहित एहुं अत्रुपम केवलज्ञान, ते तमे पामो. मोक्षरूप परमपद पामवाने के वली जगवाने देखाड्यो जे स्रष्टो मार्ग ते मार्गो तमे जाज. केवीरीतें जाज तोके ? बावीश प रिसह रूप फोजने हणीने जाज, हे हृत्रियोमां वृषन समान, तमारो जय खाज, घणादिवस्, घणा पद्द, घणामास घणावर्ष जय पामो वली वे पद्दनो एक मास, बेमासनी एकश्रु थाय, त्राण श्रुतये एक अयन थाय अर्थात् ष मासे एक अयन थाय एवा घणा अयन लगे, वली वे अयने एक वर्ष थाय ले, पांच वर्षनो एक संवत्सर थाय ले, एवा घणा संवत्सर पर्यंत परीसह तथा उपसर्गोष्ठी नर नही राखो, वीजली सिंहादिकोना वीहामणा जय नैरवोने कुमार्ये करीने सहन करो, तमोने धर्ममां कोड विघ्न म करो, एहुं कहीने जय जय शब्द करे ॥ ११५ ॥ पढी जगवान श्रीमहावीर स्वामी दिक्षा लेवा नीकल्या ते वरवत हजारो नेत्रोष्ठी देवता यका

ઢવી તે આંચોમાં આંજી ઢીધી, કેટલિયક સ્ત્રીયો પગોમાં ઝાંઝર પહેરવાં ચૂલીગઢ તેને બઢલે
 ગલામાં ઝણેણાટ કરતાં ઝાંઝર પહેરી લીધાં, કેટલિયક સ્ત્રીયોયે ગલામાં પેહેરવાનાં ઘરેણાં
 તે પગમાં પહેરી લીધાં, કેટલીયક સ્ત્રીયોયે કટીમેરવળા ગલામાં પહેરી લીધી અને ગલાનો દ્વાર
 તે કટીમેરવળાને સ્થાનકે કેઢમાં બાંધી ઢીધો, કેટલિક સ્ત્રીયોયે ચંદન ઘસીને પગે ચોપડ્યું
 અને અલતો મસ્તકે ચોપડી લીધો, કેટલિયક સ્ત્રીયો અર્ધુક્તાન કહ્યું ન કહ્યું એવી ચકી ઢોઢ
 તી આવી, કોઢકતો ઘાયરા ઝંઢીને ચાલતી આવી તેથી નીચેના નાગમાં નાગીજ ઢીસવા લા
 ગી, કોઢક બીજી પારકા ધુરુષની સ્ત્રીયોનાં લોકરા તે ચૂલથી પોતાના કારવમાં તેઢીને ઢોઢી
 આવી, કેટલિયક તો પોતાના રડતાં બાલકને પડતાં મૂકી ચાલી આવી, કેટલિયકે પહેરવાણું
 વસ્ત્ર તાણી બાંધ્યું નહી તેથી વાયરાને યોર્મે તે વસ્ત્ર ઝડીગયું તેના યોર્મે નવંવઘૂ બાલકુમારી
 સરસ્વી ઢીસવા લાગી, કોઢક સ્ત્રીયે એક કાનમાં આનૂષણ પહેલું અને બીજા કાનમાં પહેરતાં
 ચૂલીગઢ, કોઢક સ્ત્રી જમી તો રહી પણ ચણુ કરવું રહીગયું, કોઢક સ્ત્રીયે એકજ પગથોયો
 બીજો ધોવો રહીગયો, કોઢક કાંચલી પહેરતાં વીસરીગઢ એવી ઝતાવલથી જોવા નીકળી
 કેટલિયક ચાવલ ઝલાલે હે, કેટલિયક નાચે હે, એવા આમંબરથી નગવાનનો દિલ્લો
 મહોત્સવ યયો તે કયા દિવસે યયો તે દિવસ કહે હે. તેકાલને વિષે તે સમયને વિષે
 અમણ નગવંત ઓમહાવીરસ્વામી તે દેમંતરુવુ ઇટલે શીયાલાની રુતુનો પહેલો મહીનો
 પહેલું પરવવાડીયું, માગશિરવદિ દશમીને દિવસે દિવસની પાહલી ગાયા ઇટલે પોરિસી
 દિન રહે એક પહોર દિવસ રહે તેવારે તથા સુવતનામા દિવસણું નામ તે દિવસને વિષે, વિજ
 યસુદ્ધર્તે આવે ચકે, ચંડપ્રના નામા પાલસ્વીમાં વેળા ચકા, ઝેની આગલ પાહલ દેવતા અને

चित्र ३४

महादेवजी
वर बोले

ले, फल फल मोतीप्रमुखने वरसावे ले ॥ हवे वरघोडामां जगवाननी आगल अनुक्रमे सडुषी
 पहेलातो आवमंगल चाले, पढी पूरण कलश जुंगार चाले, पढी महोटी वैजयंति ध्वजा चाले, पढी
 लजधरचाले, पढी मणीपीठ सिंहासन चाले, पढी शयनगरेला पण अस्वार विनाना एवा एकसोने
 आव हाथी चाले, पढी एकसोने आव घोडा चाले, पढी एकसोने आव शस्त्रे नरेला रख
 चाले, पढी एकसोने आव पुरुष चाले, पढी घोडा, हाथी, रख अने पाला ए चार प्रकारनी
 सेना चाले, पढी एक हजार योजन वंचो अने न्हानी न्हानी एक हजार ध्वजार्ये मंजित
 एवो महेइध्वज चाले, पढी कुंतप्रहा, बाणप्रहा, तीरप्रहा, गोफणप्रहा, हास्यकारिका, कर्म
 कारिका, वशकारिका, ज्ञानकारिका, विनोदकारिका, स्वप्नधर, धनुर्धर, एवा पुरुषो चाले, पढी पा
 टीया धरवावाला पुरुष चाले, पढी घणा चारण जीखारी मागता थका चाले, पढी घणा ज्य
 नोगकुलादिकना ह्यत्रिय, मांनविक, कोमंनविक, शैव, सेनापति, सार्धवाह, देव, देवी प्रजालोक
 चाले, जगवाननी पलवाडे घणी सेनार्ये परवखो थको, लज चामर धरावतो थको, घणा आपं
 बर सहित नंदीवर्देनराजा चाले, बीजा पण घणा लोक चाले, ते वखत अनेक प्रकारनां
 वाजां वाजे तेनो शब्द सांजलीने नगरनी स्त्रीयो पोतपोताडुं काम भूकीने त्यां आवे ते केवी
 थकी आवे तोके ? त्राणवातो स्त्रीयोने वज्जन ले एक जगडो, बीछुं काजल, बीजो सिंदूर वजी
 त्राण वातो बीजी अत्यंत वज्जन ले एक दूध, बीजो जमाड, अने बीछुं वाछुं यतः ॥ तिस्रिवि
 तियां वज्जहां, कलिकज्जल सिंदूर ॥ एपुण अतिहि वज्जहा, दूध जमाड वर ॥ १ ॥
 माटे ते स्त्रीयो वाजानो शब्द सांजलीने जतावजथी आवीथो तेथी कोइएक स्त्रीतो काजल
 आंखमां आंजती हती ते आंखने बदले गालोमां लगावी दीडुं अने गालोमां कस्तुरी लगा

ની પલવાહે શોલ શાળગાર પહેરીને એક ઘણીજ સ્વરૂપવાન નાલી સ્ત્રી લગ્નધરીને બેસે તથા
 દ્રશાનકોણે એક સ્ત્રી જાહે પૂરણ કલશ લાખમાં લઇ ઝનીરહે અગ્નિ કોણે એક સ્ત્રી મણિમય
 વિચિત્ર વીંજણો કરતી ઝનીરહે, એ સર્વ સ્ત્રીયો શાળગાર કરેલી યુવાન અવસ્થા વાલી જાણવી
 તેવાર પલી નંદીવર્દન રાજાની આજ્ઞાથી એક લજાર સેવક પુરુષો બેટલામાં તે શિલિકાને
 ચપાડે બટલામાં તે વચ્ચતમાં શર્કેડ તે પાલરવીની જમણી બાહુની આગલી ચપરલી તરફની
 બાહા ચપાડે, તથા દ્રશાનેંડ માવી બાહુની આગલી ચપરલી બાહા ચપાડે તથા ચમરેંડ જમણી
 બાહુની પાલલી તરફની ચપરલી બાહા ચપાડે તથા બાલેંડ માવી બાહુની પાલલી તરફની
 ચપરલી બાહા ચપાડે અને બીજા નવનપતિ, અંતર, ડ્યોતિષી અને વૈમાનિક દેવોના બે ફંડ
 હે તે જિહ્વાં દેસે તિહાંથી ચપાડે, કેટલાએક દેવહુડંની વજાવે, કેટલાએક પંચવર્યો ફૂલનો
 વર્ષાત કરે પલી શર્કેંડ અને દ્રશાનેંડ બાહને બોડીને ચામર ઢોલે તેવારે શિલિકાને બીજા
 ફંડ ચપાડે એમ શિલિકાને પ્રથમતો મનુષ્ય ચપાડે પલી સુરેંડ, અસુરેંડ, નાર્ખેંડ ચપાડે બીજા
 સર્વદેવો દર્શ પામ્યા થકા કેટલાએક આકારો રહ્યા થકા તુલ્યાદિક કરે આ તેકાણે બેમ
 વનસ્વંન પૂર્વે કરી શોને, બેમ પદ્મસરોવરમાં શરદકાર્લે કમલ શોને, તેમ દેવતા આકારો રહ્યા
 થકા શોને હે તથા બેમ અલશીહું વન, કણેરહું વન, ચંપાનુંવન, પૂલેકરી શોને તેમ દ્વિત્રિય
 હુંન નગરથી માંમીને દેવતાના નવન સુધી દેવદેવીઓ કરી આકાશ સંકીર્ણ ઘડુંચહું શોને હે.
 પ્રધાન પહલ નેરી ઝલ્લરી હુંડની દલ્યાદિક કહોગમે વાજિત્ર આકારો તથા ધરતીયે વાજી રહ્યાં હે,
 ધરના આપારધંધા મૂકીને મનુષ્યના તુંદ જોવા મળ્યા હે, દેવે પાલરવી ચાલતાં દેવદેવી તથા નર
 નારી પોતપોતાની યુક્તી પ્રમાણે મનમાં આવે તેવાપ્રકારનાં દર્શનાં વાજાં વજાવે હે, ગાય હે, નાચે

सरस्वी पृथ पोताना स्वामीने जलखे नही पढी इंद्र महाराज आवी जलखाण करावे ते वारें तेने सर्व प्रकारनी जलखाण पडे ए प्रभुना हाथजुं दान सर्वे नव्यजीवोने मजे परंतु अन्नव्यर्नेतो ए प्रभुना हाथजुं दान सर्वधामज्जेज नही इति संवत्सरीदान महिमाधिकार वर्णन समाप्त ॥ ॥ हवे नगवान महाराजानो दीक्षा समय जाणीने नंदीवर्द्धन राजा दीक्षानो महोत्सव करवाने अर्थे प्रथमतो क्षत्रियकुंभपुर नगरने विषे ध्वजाज बंधावी हाट शयणाखां, धरधर तोरण बंधाव्या एवीरीते नगरशयणारीने पढी चोसव इंद्र अग्निषेक करवा आवे तेवारे देवोना प्रजावर्षी देवोर्थे करेजा जे आराजातिना अग्निषेक कलश ते कलश नंदीवर्द्धन राजाना करावेजा अग्निषेक कलशमां प्रवेश करी मली जाय पढी नंदीवर्द्धनराजा नगवानने पूर्वे सन्मुख बेंसाडीने देवतार्थे लावेजा जलशी नगवानने अग्निषेक करे तेवरवर्ते इंद्राधिकर्षो सर्वे जंगार दर्पण हाथमां लइ जयजयशब्द कहेता थका आगल कजा रद्दे पढी नगवाननां शरीरने लुढी बावनाचंदने करी शरीर लोपे अभूष्य वस्त्र मुकुट, मोतीना हार, कंठसूत्र, केयूर, बाजुबंध, बहि रखा अने कुंभलादिक सर्व जातनां आनरण पद्मेरावे, पुष्पादिके करीने कल्पवृक्ष समान करे पढी नंदीवर्द्धनना कद्देवाशी अनेक सेवक पुरुष पञ्चाशधनुष लांबी, पञ्चीश धनुष पोहोली अने लजीश धनुष तंची मलिकनक रचित एवी एक चंद्रप्रनानामे पालखी बनावे तेमज देवता पृथ एवीज एक पालखी बनावे ते पालखी दिव्यानुजावे नंदीवर्द्धनकत पालखीमां प्रवेश करे पढी ते पालखी प्रभुना मुख आगल मूके प्रभुते पालखीमां पूर्वे सन्मुख सिंहासने आवीने बेसे अने नगवाननी जमणी बाजु कुलमा वडेरी कुलमहत्तरिका हंसलक्ष्मणी स्त्री साडीजेने बेसे तथा नाबी बाजु नगवाननी धाव्यमाता आवी दीक्षानां उपकरण लादने बेसे तथा नगवान

નરતદ્વેષનાં મનુષ્યને દાનલેવા સાકં તેહી આપે અને વાણધ્યંતર દેવો તે મનુષ્યને પાઠા
 તેને સ્થાનકે મૂકી આપે તથા જ્યોતિષી દેવતા વિદ્યાધરોને દાન લેવાની સ્વભર આપે એ સર્વ
 તીર્થંકરનાં અતિશય જાણવા એ પ્રસારવે તીર્થંકરનો પિતા મહોટી ત્રણ શાલાઝ કરાવે આંદી
 નગવાનનાં માતાપિતા દેવજોર્કે ગયાં હે માટે તેને ઠેકાણે એમનો મહોટો નાહ નંદીવર્દન
 હે તે ત્રણશાલાઝ કરાવે તેમાં પહેલી શાલાર્યે નરતદ્વેષનાં મનુષ્યને અન્નપાનાદિક આપે,
 બીજી શાલામાં વસ્ત્ર આપે અને ત્રીજી શાલામાં આનરણ આપે હવે તીર્થંકરના હાથનાં
 દાનનો મહિમા કહે હે. ચોસઠફંદને દાનને પ્રજાવે બાર વરસ પર્થત માંદોમાંદે કલેશ ઝપ્પે
 નહી તથા રાજા અથવા ચક્રવર્તિ પ્રસુરવ તીર્થંકરનું દાન લઈને તે સોનેંયા પોતાનાં તંપા
 રમાં મૂકે તો બાર વર્ષ સુધી તેમનો તંપારઅચૂટ રહે તથા જેઠ સેનાપતિ આદિકને દાન
 મળેતો તેના મહિમા ચકી બારવર્ષ પર્થત યશઃકીર્તિ ઘણી થયે તથા રોગી પુરુષને દાન
 મળેતો તેના પ્રજાવધી રોગ સર્વ મટી જાય અને ફરી બારવર્ષ પર્થત તેના ધરીરમાં કોઈ
 નવો રોગ પેદા થાય નહીં ફર્યાદિક દાનનો મહિમા જાણવો હવે હ ઘડી દિવસ ચઢ્યા
 પઠો દાનદેવા માંદે તે પોણા બે પોહોર દિવસ ચઢ્યા સુધી દાન આપે એવો પાઠ ઘણી
 પ્રતોમાં લખેલો હે પરંતુ આમાં સૂર્યઝગ્યાથી તે ઝમવાના વસ્ત્ર સુધી આપે એવો પ્ર
 થમ લેવ જાવ્યો હે એવીરીતે પ્રહુજી વરસીદાન રૂપ વર્ષદ્દ એકવર્ષ સુધી વરસાવીને
 મનુષ્યોના દારિદ્ર્ય રૂપ દાવાનજને ઝપ્પશમાવે. જે દારિદ્રી હતા તે સર્વ ધનવંત થયા,
 ઘોરું કરી વધ્યા, વર્ષેકરી વધ્યા, આનરણે કરી વધ્યા, એ આદિક લક્ષ્મીયે કરી સહિત
 થયા એ પ્રહુના હાથનું દાનલઈને જેવારે પોતાને ઘેર પાઠા આપે તેવારે તેના ધરની સ્ત્રીયો

चित्र ३३

હીને તે સહુ આપણા ગોત્રિયાને વાંટી આપીને આ સૂત્રથી વરસીદાનનો અધિકાર આવો છે કે જગવાન દિવ્હાના દિવસથી એક વર્ષ પહેલાં વરસીદાન દેવા માંખે તે સૂર્યઝમ્યાથી માંખીને જમવાની વેળા સુધી પ્રતિદિવસે પ્રજાતના સવા પહોર દિવસ ચઢતા સુધી નિત્યપ્રત્યે એક ક્રોડનેં આવ લાસ સોનૈયા જગવાન દાનમાં આપે અને ગામમાં આવી ઝડપોષણા કરે કે જેને જે વસ્તુ જોઈયે તે ધણી તે વસ્તુ માગે તેવારે જે ધણી જે માગે તેને તે આપે તે સર્વેશ્વર્કેડના આદેશથી દેવતા પૂરણ કરે આવી રીતે એક વર્ષમાં જેટલા સોનૈયા દાન આપે તે કહે છે. ત્રણસો ક્રોડ એટલે ત્રણ અબ્જ અઘાસી ક્રોડ ને ઇંછીલાસ એટલા સોનૈયા એક વર્ષમાં દાન આપે તે સોનૈયો એક ઇંછી રતીનાર જેટલો હોય અને તેના ઝપર તીર્થંકરનાં માં બાપડું તથા પોતાનું નામ હોય તે વારસો સોનૈયાનો એક મણ કરતા નવહજાર મણ સોનૈયા દિનપ્રત્યે દાન દેવાય તેના આજના સમય પ્રમાણે એક ગાહલામાં ચાલીશમણ નાર નાચતાં વસોને પચ્ચીશ ગાહલાં ધાય તે સોનૈયા શ્વર્કેડના આદેશથી વૈશ્વમણ દેવતા દેવમાયાર્યે કરી આવ સમયમાં નીપજાવીને, તીર્થંકરનાં ઘરમાં જરે, એ દાનદેવાનો અતિશય છે, અને તીર્થંકરના હાથને વિષે સૌધર્મેડ આવી સ્થિતિ કરે કે દાન દેતાં ધર્મકાં તીર્થંકરનો હાથ ધારકે નહીં અને દશાર્નેડ રહે જાહિત સુવર્ણની લાકડી લઈ ઝનો રહે તે ચોસવ ફંડવર્જીને બીજા સામાન્ય દેવતાઝને દાન લેતાં વર્ક્કે તથા જે મધુધનાં લલાટમાંહે જેવી પ્રાસિ હોય જેનું જેને આપવું પોસાય તેનું તેના મુશ્વમાંથી દશાર્નેડ વચન કરેવરાવે, તથા ચમરેડ અને બર્હેડ એ બે ફંડ જો તીર્થંકરની મુલીમાંહે અધિકડ્વધ્ય આવ્યું હોય તો પાડું પઢાવી નાસે અને ઝનું ડ્વધ્ય આવ્યું હોય તો પૂરણ કરે. માગનારની પ્રાસિ માફક પામે તથા હુવનપતિ દેવતા

વળી બે વર્ષે મુદ્દરુઆવાસે રહ્યા, સર્વે સચિન વસુનો ત્યાગ કચો, બ્રહ્મચર્ય પાલ્યું પણ જે
 વચત દીક્ષાળીધી હે તે વચત સચિત્તજાળથી સ્નાન કહ્યું હે કેમકે યુવી મર્યાદા હે જે દીક્ષા
 હેતી વચતલું સ્નાન ગળણજાળથી કરવું તીર્થકરને ન હોય તેથી પ્રતિમાને પણ ગળણજાળ ચ
 હાવતા નથી યુવી રિચિતિ હે પહી બે વર્ષમાંથી જેવારે એકવર્ષ વીલ્યું તેવારે નવલોકાંતિક દેવો
 આઘ્યા તેનાં નામ કહે હે. ૧ સારસ્વત, ૨ આદિત્ય, ૩ વન્દિ, ૪ વરુણ, ૫ ગર્દતોય, ૬ તુ
 થિત, ૭ અઘ્યાબાધ, ૮ અગ્નિ, ૯ અરિષ્ટ ૧૦ નવ આવીને જો પણ નગવાન સ્વયંબુદ્ધ હે તો પણ
 એમની યુવી મર્યાદા હે માટે પ્રચુની પાસે આવીને જાણ કરે કેવીરીતે જાણ કરે તે કહે હે. જય
 જયવંત હોવો હે સમુદ્ધિમાન ! હે કલ્યાણવાન ! તમારું નહું ધાવું, હે દુઝિયોમાં વૃષ્ણસમા
 ન ! તમારો જયહોવો બોધકરો બોધકરો બુજો બુજો હે નગવાન ! હે લોકનાથ ! સર્વજગત જી
 વને હિતકારી પ્રવર્તો હે નગવાન ! તમે ધર્મતીર્થ પ્રવર્તવો, તે ધર્મતીર્થ સર્વલોકને હિતકારી,
 સુસ્વકારી, મોદ્દકારી ધાવો યહું કહીને જયજય શબ્દ કહે ॥૧૧૨॥ ॥ હવે શ્રમણ નગવાન
 શ્રીમહાવીરસ્વામીને મનુષ્યયોગ્ય મુદ્દરુસ્થના વ્યવહારથી પહેલા, પણ અનુપમગુપ
 યોગ તે અપ્રતિપાતિ યહું અવધિક્ષાન અને અવધિ દર્શન હોયું તે અનુત્તર અવધિક્ષાન અને
 અવધિદર્શને કરી પોતાની દીક્ષાનો અવસર જાણીને, રૂપાનો ત્યાગ કરીને, દેશવાસી લો
 કરીને, ધનનો, રાજનો, દેશનો, વાહનનો, કોઠારનો, નંપારનો, અંતેઝરનો, દેશવાસી લો
 કનો, ધન, કણ, ધાન્ય, મણિરત્ન, મોતિ, વહ્નિયાવર્ત શંઘ, શિલા, પ્રવાહ્યું, રાતારજાદિક જે
 પોતાની પાસે હતાં હે હાજર હે તે સર્વનો ત્યાગ કરીને અર્પણ તેના ગુપરથી મન ગતારી
 લીધે, સર્વ રૂપાદિક ગોડીને જે ચાંદી પ્રમુલ્લ ધરતીમાં ઘાટેલા હોય તેને બાહ્ય કાદા

श्रीमहावीर
भगवान्

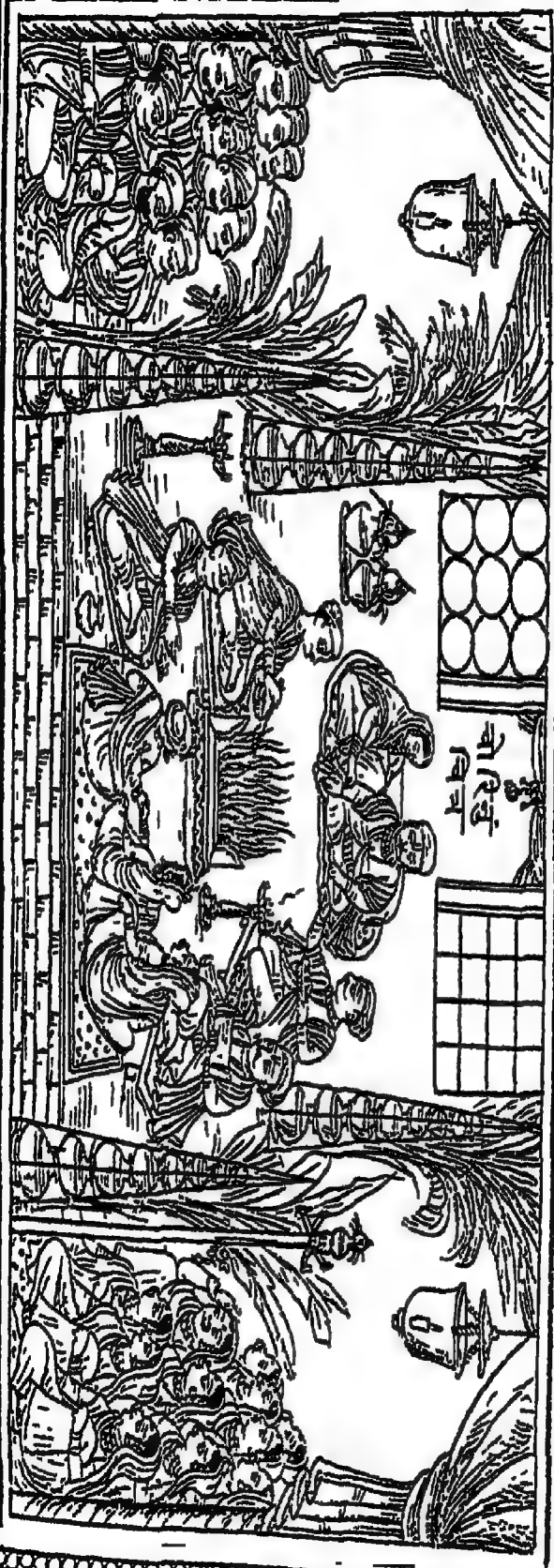
नवद्योकांतिक
देव

के नाइ तुं दाऊथा उपर लूण नाखे ठे केमके मातापिता मरण पाय्मां तेना विद्योग रूप दाव
 जे बलतरा एटले फोडला तेतो ह्यालमां मने कायम ठे तेना उपर वली ताद्वारा विद्योग
 रूप लूण नाखवुं ते महाराथी सहुं जाय नही हज्जीतो माता पितानो शोक पण मख्यो नथी
 माटे हुं दीक्षा लेवानी रजा ह्मण आपीश नही तेवारें जगवान बोधा जे माता पिता
 नाइ बद्देन एतो जीवने अनंतितार थयां ते सर्वने मूकीने वली जीवतो एकलोज आवे ठे,
 एकलोज जाय ठे, एकलोज पोतानां करेलां छुंजाछुन कर्मनि जोगवे ठे, एवीरीते संसारमां
 कोइ कोइनो सगो नथी तो हवे कोनो कोनो शोक करीयें अने कोनी कोनी सार्थे प्रतिबंध
 राखीयें ? फरी नंदीवर्दन बोधा के नाइ ! एहुं हुं पण जाणु हुं तोपण हुं छुंकरं जे महारे
 मोहनीयकर्मनो बंध हज्जी घणो नारे ठे तेथी ताद्वारो विरह हुं खमी शकतो नथी तेमाटे
 हज्जी महारा कहेवाथी तुं बे वर्ष घरमां रहेतो ठीक ठे हवे उत्तम पुरुषनी चाल ठे के
 छःखीयाने देखी तरत करुणा आवे माटे नाइनुं एहुं कहेण सान्जलीने कहुं के दे नाइ हुं बे
 वर्ष रहीश पण ज्ञातपाणी सर्व फासु लइश महारा वारते आरंज करीने कांडपण बनाववुं
 नही तेवारे नाइयें कहुं के सुखे एमज रहो अमे तमारा वारते कांड करीछुं नही तेवारें जग
 वान फरी पण बे वर्ष गृहवासें रह्या ॥ हवे जेवारें जगवान जन्म्या हता तेवारें लोकमां एवी
 प्रसिद्धि थइ हति जे चौद स्वप्न मातार्ये दीज माटे ए चक्रवर्त्ति थारो, एहुं जाणीनें श्रेष्ठिक
 अने चंद्रप्रद्योतन राजार्ये पोताना कुमरोने बालक ठाकोरनी सेवा करवा निभिर्त्ते मोकव्या हता
 ते सहुर्ये प्रयुने आवा घोर अजुष्टान करता देखीने विचाखुं जे ए चक्रवर्त्ति नथी एतो संयम
 माही तीर्थकर ठे एहुं जाणी ते सर्व पोतपोताने स्थानकें गया जगवान पण एवी स्थितिमां

कहेवा ठे तोके ? सर्वकलाजमां निपुण ठे, जलोरीतें निवर्हि करवा वाजा, जला रूपवंत, सर्व
 शुणे संपूर्ण, सरलपरिणामी, विनयवान, ज्ञातराजाना पुत्र, प्रशिद्ध एवाजे सिद्धार्थराजा तेनां
 कुलमां चंद्रमा समान, जलो ठे देह एटले शरीर जेमजुं, वज्रकृष्णनाराच संघयण, समचउरंस
 संस्थान, त्रिशलामाताना पुत्र, महा कोमल शरीर वाजा, कतिवंत, ममता रहित, दीक्षानी
 बांढा करनार, त्रीशवर्ष शुद्धस्थावासें रह्या तेवारे मातापितातो प्रभुनी अठावीशवर्षनी वयमां
 देवलोके पद्दोतां दत्तां ते दिवसें दीक्षा जेवाने माटे पोताना महोटा नाइ नंदीवर्द्धननी आझा
 जीधी अपने जाहने कहुं के मातापिता जीवता रहे तिहां सुधी महारे घरमां रहेवुं एवी म
 हारी प्रतिज्ञा द्दती ते पूरण थइ फरी नाइनी अजुमतिथी वे वरस घरमां रह्या तेवारे लोकां
 तिक देवो आवीने इष्टकारी वल्लन वाणीये करी नित्यआशीष देता थका नित्य स्तवना करता
 थका एवुं कहे ॥ १११ ॥ ॥ के हे प्रभु ! हवे तमारो अग्निप्रह पूरण थयो, ते हवे अग्निप्रह
 संबंधि वात लखे ठे. जगवान अठावीश वर्षना थया तेवारे जगवानना मातापिता देवलोके
 गथां ते आवश्यकनिर्मुक्तिमां तो चोथे देवलोके गथां एवुं लखुं ठे अपने श्रीआचारंगसूत्रमां
 बारमे देवलोके गथा एवुं लखुं ठे ए वातजुं समाधान करवा सासं केटगाएक एवी कल्पना
 करे ठे के देवोनी बधीमली चारनिकाय ठे तो ते चार देवनिकाय आश्रयी ए चोथी निकाय
 वैमानिक देवोनी ठे माटे ए चोथो देवलोक ते चोथी निकाय वैमानिक देवोनी समजवी तो
 ते चोथी निकायमां बारमो देवलोक आवीगयो तेथी आचारंगमां कहा प्रमाणे वरावर वात
 मली आवे ठे ए प्रमाणे समाधान करे ठे पढी तत्त्वकेवलीगम्य ठे ॥ हवे मातपिता देवलोके
 गथा पढी महोटा नाइ नंदीवर्द्धनने जगवाने प्रभुं के डुं दिक्षा जवं तेवारे नंदीवर्द्धन वोढ्या

चित्र ३१

कोरिडुं
बिन्न

पोताना आत्मानां अनंतज्ञान, अनंतदर्शन, अनंतचारित्र, अनंतवीर्य, अशुरु लघु, अरूपी, अखंड, अक्षय, अव्यय एवी महामंगलिक रूप नावलक्ष्यो पामी साक्षिअनंतनांणे अजर, अमर, अविनाशि पणे, महानंद, परमानंद पद पणे रद्दीश इतितत्वं ए जलेनो अर्थ समास ययो ॥ वली एनो अर्थ प्रकारंतरे छुदा छुदा महापुरुषोन्नो करेजो वणा प्रकारनो दीजामां आव्यो हे परंतु आंदी अंधगौरवना जयथी मात्र आ एक प्रकारनोज दाखल कथो हे ॥ ॥ हवे जगवान जेवारे बाध्यावरुथार्ये करी रहित थया अने थौवनवय पाय्या तेवारे मातापितार्ये रुडुं सुद्धते जोवरवीने थया आभंवर सहित समरवीरनामा सामंतनी पुत्री यशोदा नामे हती ते प्रखुने परणावी थली प्रतोमां नरवर्मराजानी पुत्री यशोदा परणा एवा अक्षर लखेला हे पढी ते यशोदा राखी सार्थ विषयसुख जोगवतां प्रियदर्शना नामे एक पुत्री थइ ते पुत्री जगवाननी बद्देननो पुत्र जमाळी नामे हतो तेने परणावी एम करतां जगवानने गृहस्थ पणामां अठा वीश वर्ष वीत्थां ॥ हवे जगवानना परिवारनां नाम स्रजकार वर्ये हे. महावीरस्वामीनां पिता काश्यपगोत्रीया हे तेनां त्रय नाम हे ते कहे हे. एक सिद्धार्थ, बीछुं श्रेयांस, त्रीछुं यशस्वी हवे जगवाननी मातातुं वाशिष्ठगोत्र हे अने तेमना पण त्रय नाम हे ते कहे हे. एक त्रिशला, बीछुं विदेहदित्रा, त्रीछुं प्रीतिकारिणी तथा जगवाननां काकातुं सुपार्थ एतुं नाम हे तथा जगवाननां महोटा जाइतुं नंदीवर्दन एतुं नाम हे तथा बद्देनतुं नाम सुदर्शना हे तथा स्वीतुं नाम यशोदा हे तेतुं कोडिन्न गोत्र हे तथा जगवाननी पुत्रीतुं काश्यप गोत्र हे तथा तेनां अणोबा अने प्रियदर्शना एवां बे नाम हे तथा जगवाननी दौहित्री तेतुं काश्यपगोत्र हे अने शेषवती तथा यशवती एवां बे तेनां नाम हे ॥ ११० ॥ ॥ हवे जगवान श्रीमहावीरस्वामी

પણ તે આગલ હદથિકકાલે પ્રગટ થાવો હત્યથે: ૫૧ સારસે કંતી લોક છુટલે જો હું મોહરા
 જાની સાથે શુદ્ધ કરે તો કંતી છુટલે હાથીની પેરેં સાહસિક થાજે જેમ હાથી સાહસિક થકો
 સર્વેની આગલ આગેવાન થઈ કિહ્વાનાં કપાટ, ગઢ કોટ સર્વેને જાંગી નારસેં તેમ હુંપણ મોહ
 રાજાનો મિથ્યાત્વરૂપ ગઢ જાંગી નારથીશ. ૫૨ હાહોજોહરિણેકજો છુટલે હું મોહરૂપ પારાથીનાં
 પાશમાં પડીશમાં પણ હરણ જેમ પારાથીને ફેરવી નાથી જાય તેનીપેરેં હુંપણ ફાલ મારીને નાથી
 જાજે પરંતુ જો મોહના પાશમાં પહ્ચો તો સંસારનાં બંધનથી હુટીશ નહીં. ૫૩ લાવેજહીં દ્રોપ
 ણીહાર છુટલે જોહું મોહનો અનિલાથી થઈને સંસારનાં બંધન હેઢીશ તો એક દ્રવ્યજક્ષી અને
 બીજી જાવલક્ષી છુટલે પ્રકારની લક્ષી તાહારે ઘેર પાણી નરસો છુટલે જો અનુત્તરવિમાને ફેરવ
 તા પણે અપજીશ અથવા મનુષ્યનવે નરફેરવ ચક્રવર્તિં પણે અપજીશ તો નરતાલિક જેમ દ્રવ્ય
 લક્ષીનાં પુણ્ય જોગવીને સિદ્ધને વિષે જાવલક્ષી જોગવે હે તેમ હું પણ પામીશ ॥ હવે દર્વા
 સિદ્ધનાં સુખ કેવીરીતે પામીયેં તે આગલ કહે હે. ૫૪ રહડીયારવાટક મોર પાલેં બાંધ્યા હે ચોર
 છુટલે સંસારને વિષે ષટ્કાય જીવોના આત્માના જે ફાનાલિક પુણ્ય હે તેને છુટવાને માટે
 રાગ અને દેષ રૂપ હે ચોર રહડા હે છુટલે જાજા હે તેને પકડી બાંધીને તેનું બીજમજા કા
 હાહી નારવજે કે જેથકી કર્મરૂપ તુહ્નની અત્પત્તિ ફરી થાયજ નહીં ॥ રાગેયવોષોયમાબીજ ॥
 રતિવચનાત્ ॥ માટે છુટલે ને ટાલીને ચારધનયાતીયા કર્મને ટાલજે કે જેમ કેવલરૂપ લક્ષી
 પામે પહી તે કેવલજી જોગવીને અંતે ચૌદમે પુણ્યાણે યોગનિરંધી હોલેસી કરણ કરી શુદ્ધ
 આનને ચોથે પાડ્યે કર્મણ્યારીર હેઢી ક્રિયા રહિત થઈ સિદ્ધના જીવોની રાશિમાં જલજે કે
 જેમ ૫૫ મંગલમહાશી, દેવિયા પરમેશ્વરી છુટલે મંગલિક રૂપ મહોટી જાવલક્ષી પામીશ અર્થાત્

क्रोश असह्यमर्मवेधाणां वचन सान्जलीने अंतरंग हैयामां क्रोध रूपअभिर्ये धनधनतो रद्दीशमां
 एटले क्रोधाभिर्येजेटीशमां. ४४ ममयीयोमोचक एटले आठकर्मिने मूकजे मोक्ष मार्ग मद्दोटी
 ठे तेने आदरजे. ४५ ययीथोजाडोपेटको एटले संसारमांदे यमजे कर्तांत तेजुं पेट मद्दोडुं ठे
 ते सर्वजगतने मास करे ठे तोपण तेजुं पेट नरातुं नथी तेमाटे एनो नय ताद्वारा हृदयमां
 राखीने धर्मने विषे आलस करीशमां. ४६ रायरोकटारमह एटले राग अने द्वेष ए बे मद्दोटा
 मह ठे तेमां रागना वली बे प्रकार ठे एक प्रशस्तराग अने बीजो अग्रशस्तराग ए बेहु महने जी
 तीश तो कर्मथी हृलवो थइ केवलज्ञान जपाईन करीने अक्षयपद जे मोक्षपद तेनो जोगी थइश.
 ४७ लह्नाथोडोलातवा एटले लोचरूप थोडानी लातथी वेगलो रद्देजे. ४८ ववाविंगणवासदे
 एटले कामादिक व्यंग ठे तेने ताद्वारा मनरूप धरमां वास एटले वसवा र्हेजे नद्दी, केमके जो
 कामादिक ताद्वारा मनरूप धरमां प्रवेश करहो तो आत्माना उत्तमगुण रूप धनने सर्व चोरी लइ
 जहो. ४९ शशाकोटा मरडीया एटले शसलानी पेरें कोट अने कानथी ठंकाइने गलीयार थइ
 बेसी रद्दीशमां पण धर्मने विषे जयमी आजे जे पटलाजोकनी गतिथाहो तेम ताद्वारी पणथाहो
 एतुं चिंतवतां एकदिवसें कालरूप पाराथी इर्गतिमां लइजाहो जेम ससलाने आद्देडी लइ कोट
 एटले गडुं मरडी नाखे तेम जुजने पण काज आद्देडी मरडी नाखहो. ५० बषारखूणो फाडिया
 एटले खरुं बोलजे खोडुं बोलीशमां केमके एक पण सुषावाद वचन बोलवाथी सर्वगुण अने
 सर्वव्रतनो नाश थइ जाहो जेम कोइक वखनो कोथलो खूणो फाटो पढी तेमां जे वस्तु नरेजी
 होय ते हृलवे हृलवे निकलतीथकी अनुक्रमे सर्वखाजी थइ जती रद्दे तेम ताद्वारा गुण तथा
 व्रत जता रद्देशो. तथा खूणोवेथी एटले कोइ नद्दी देखे एवीरीते एकांते बेथी पाप करीश तो

તથા ત્રણશુદ્ધિરૂપ ત્રણ સેલ હાથમાં રાखज्जे. ૩૫ તત્તોતાવે તેલે ઇટલે તું તપ જપ કરતો
 થકો કોફનાં આક્રોશ વચન સંનિહીને તમ તેલની પેરેં તાતો આહશમાં. ૩૬ થાહા થેરશ્વવા
 હી ઇટલે કદાપિ તાહારું મન વશવર્તિ નથાય તો પણ વચન અપ્ને કાયા ઇ બેનેં તો થિરથાપ
 કરી રાखज्जे. ૩૭ દહીયોદીવદ્દો ઇટલે સમકેત દરીનરૂપ દીવો તેને હૃદયરૂપ ધરમાં રાखज्जे
 વહી દયા દમનનેં દાન તેની અનિલાપા ધરજે. ૩૮ ધ-દીયોધાણકો ઇટલે તું ધન કમાવવાનું
 પરિગ્રહ મેલવવાનું ધ્યાન રાखીશમાં કેવલ ધર્મધ્યાન તાહારા હૃદયમાં રાखज्जे. ૩૯ નનીયો
 પુજાપરો ઇટલે તું નાસ્તિક મતિ અંગીકાર કરીને હૃદયમાંથી સમકેતને પોહું ઇટલે પાતહું
 કરીશમાં. ૪૦ પપ્પાપોહીપાટે ઇટલે પાપ આવવાની પોલ જે પાંચેંદિયનાં આશ્વઘાર હે તેને
 સંવર રૂપ કમાહ જાહીનેં બંધકરી રાखज्जे પણ પોહાં રાखીશ નહીં જેમ અહાર પાપસ્થાનકનો
 પ્રચાર તેમાં પ્રવેશ કરી શકે નહીં એવાં દહ મજ્જુત બંધકરી રાखज्जे. ૪૧ ફપ્પાફગહેજોહે ઇટલે
 ફોકટ ફાંસીયા, અચ્છુદ, અવિનીત, અનાચારીની જોહે સંગત કરી વિચરીશમાં. ૪૨ વઘ્વા
 માંહેચાંદણું ઇટલે બોધબીજનો વધારો કરજે જેમ જેમ બોધ વધતો જાયો તેમ તેમ હૃદયને
 વિષે જ્ઞાનરૂપ ચાંદણું ઇટલે ચંડમાં પ્રગટ થાયો. ૪૩ નમ્મોનારીર્સકો ઇટલે રેંસ જેમ સ્થુકું
 હીહું નહ્ણ કરીને પેટેં નારી થાય તેમ તું પણ બાવીશ અન્નદ્ધ અપ્ને બઝીશ અનંતકાય જે કં
 દ્ધમ્મલ કહેવાય હે તે પામીને તેહું નહ્ણ કરી પેટે નારી આહશમાં કદાપિ દેવાદિક આવીને
 વહાવે તોપણ વહાયમાન આહશ નહીં. મામમ્મૂકીશમાં ઇટલે અર્હેજક આવકની પેરે દહ
 તા રાखज्जे તથા વહી વ્રત નિયમાદિક પાલતો થકો મનમાં મહોટો અનિમાન ધરીશમાં, ફરી
 કહે હે. નનીયોનાટ વૂલેતરો ઇટલે જેમ વૂજાની નાટ ધનધનતી રહે હે તેમ તું કોફના આ

आरंभ समारंभ तेना नार करी अर्हर्निश पलाएषो शको वहे ठे ते नारथी तुजने शुरु मूं
कावरो. २४ ननीड आमण दूमणो एटले शुरुये जे घरनो नार बोडाववा माटे पांच अणु
वत अने पांच मद्दावत रूप अतिमद्व नियमादिक अंगीकार कराव्या ते पाजतां शकां आमण
दूमणो नम्र चित्तवालो अइने पश्चात्ताप करीशमां. २५ चच्चाचिनीचोपडी एटले शुरुद्वच चारित्र
धर्म पालवानी चित्तमां चोप राखजे. २६ लब्धावद्वियापोटला एटले लक्ष्म्य पणो शुरु समीपे
श्रुतज्ञात बौद्धपूर्वनी विद्यातुं पोटतुं बांधजे ज्ञाननो अन्यास घणो करजे. २७ जक्रोजेसलवा
एणिं एटले नियाएशब्द, मायाशब्द अने मिथ्यात्वशब्द ए त्रयशब्द तादारा अंतरंगने विषे ठे
तेने टालवानो वणिज व्यापार करजे. २८ फश्चोफारीसारिवो एटले तुं फारी सरखो स्वनाव
राखजे जेम फारीतुं मुख सांकडुं द्योय अने पेट पोहोतुं द्योय तेम तुं पण पेट महोडुं राखजे
अने मुखयकी कोइना दोष मर्म प्रकाशीशमां एवीरीते मुखने सांकडुं राखजे. २९ जज्जीयो
स्वांफोचांवे एटले स्वांफोचांवे ते अर्द्धचंद्रमा जाणवो तेना जेवा आकार वाली सिद्धशिळा ठे ते
स्थानके जावातुं तुं निरंतर साधन करजे. ३० टट्टापोजिरवांभेणु एटले तुं पोताना वत नियम
अगड आखडी जे कांड शुरु समीपे लीधां ठे ते खंभित करीश नही अर्थात् पञ्चकाणनी पोत
जे बारया तेने दृढ राखजे. ३१ ठठावोर गारुज एटले तुं वीवर ते नांजेलो घडो तेनी
पेरे आइशमां शुरुये आपेली श्रुतिशिळा ते दृढयरूप घटने विषे संमद करी राखजे.
३२ फफ्फानामरगांवे एटले तुं बाह्य आभंवर करी अनंतर कर्मनी गांवे बंधाइशमां. ३३ लढा
सुलोपुंढे एटले तु सुलो ते श्वान तेना पूढडानी पेरे वक्रस्वनाव राखीश नही परंतु सरज स्व
नाव राखजे. ३४ राणोताणोसेले एटले जो तुं मोदराणा सार्थे फुफ्फकरे तो ज्ञान, दर्शन, चारित्र

રામાં યોગ્યતા જાણીને આગલ ધર્મ ચક્રવર્તીની બે પુત્રી હે. ૧૪ ફહિકેવલી ફહિજકારુ ઇટલે
 એક દેશવિરતિ નામે લુથુ પુત્રી હે અને બીજી સર્વવિરતિ નામે મહોટી વીકરી હે તે હુજને પર
 યાવી દેશે પરંતુ જો સમ્યક્ત્વ મંત્રીની સેવા એકાગ્રચિત્તે સન્મુસ્ર રહી કરીશ તો તે પ્રસન્ન
 થાશે કેમકે. ૧૫ આઝ આઝ આંકોડા વહે આંકડ ફાંકોડા ઇટલે તિહાં શંકા કંચા કથાય
 રૂપ આંકડા ફાંકડા મહોટા હે તેની જો હું સંગત કરીશ તો સમ્યક્ત્વ મંત્રીના ચિત્તમાં નર્મ
 પડશે તેવારે તે તાહારી સાથે દોદેલો થાશે. ૧૬ નિલીતોહવે કાંગોલા વહે ઇટલે તિહાં
 વલી વિષય કથાય રૂપ અથવા મમતા માયા રૂપ ઇવી બે વિષની વેલહી હે તેમાંદે કામ
 અને નોગરૂપ બે સર્પ સૂતાહે તેને જગાડીશમાં ઠેડીશમાં એમ કરવાથી સ્વામી સુપ્રસન્ન
 થયો યકો હુજને સિદ્ધ નગરીયે જવાનો સથવારો કરી આપશે. ૧૭ એનવેન બેગાડી ઇટલે
 સમિતિ અને શુસિ રૂપ બે ગાડીયોમાં બેસાડીને. ૧૮ ઝેરવવાલા વલધિયા ઇટલે તેમાં
 જ્ઞાન અને ચારિત્ર રૂપ બે વલદ જોતરી આપશે તેને. ૧૯ અમીયાં બે રાસહી ઇટલે સંવર
 અને નિર્જેરા રૂપ બે રાસહી બાંધીને ગાહલી શિવપુર નગરના માર્ગે નાંચી વળાવજે. ૨૦ ક
 કોકેવહો ઇટલે કેવલજ્ઞાન રૂપ વોલાવા વિના સિદ્ધ નગરે પોહોવાહું નથી તે કેવલ જ્ઞા
 નતો અયાહાર માર્ગથી ચપજે હે માટે. ૨૧ સ્વરકો સ્વાજલો ઇટલે હું ચાર પ્રકારના આહારનો
 સ્વાદી આશ્વમાં રસેન્દ્રિયના લોહુપી આશ્વમાં. ૨૨ ગના ગોરી ગાય વીયાણી ઇટલે તે અયા
 હારીજે તપાદિક માર્ગે હે તેના બતાવનારા તો શુરુ હે માટે શુરુની નતિકિ વહુમાન્ય કરજે કેમ કે
 શુરુમહોટા ચપકારી હે સંસાર સમુદ્ધ તરવાને બોધવીજ ધર્મહું આલંબનાદિક શુરુ આપે હે
 માટે શુરુહું ગૌરવ પછું કરજે. ૨૩ ઘયોધરટ પલાણો જાય ઇટલે અરે જીવ હું ઘરનો ધંધો જે

કામન્નોગમાં મગ્ર થઈ વીટાઈ રહ્યો હો તેથી અયોગતિ ઇટલે નીચીગતિ પામીશ. ૭ મમો માવલો તે આ સંસારજે હો તે જીવતું અનાદિ ધરહે તેમાં મોહનામે માવલો ઇટલે મોસાલી યો હો. ૮ મમા હાથ બે લાઠુવા તે પૂર્વે કહેલો જે મોહ નામે મોસાલીયો હો તે જીવને કામ નોગ રૂપ બે લાઠવા હાથમાં આપીને જોલવી રાણે હો સંસારમાંથી નીકલવા કેતો નથી. ૯ સેરીરાણી ચોકડી તે સિદ્ધિરૂપ રાણીને મંદિર ચઢતાં ચાર કષાય રૂપ ચોકડીની ચોકી રાં રહી હો તે ચોકીને વંચીને કદાપિ કોઈ ગંચો ચઢે તોપણ તેને ચઢવા આપતી નથી. ૧૦ પાઠી ચારકુંખાવલિ તે અગીઆરમી પાવડીથી પાઠો ઢોળીને તેને તે ચોકડી સંસાર કૂપમાં નાંચે હો. ૧૧ ઢાંચં ઢાંચં ઢોકલો માથે ઢોકરો ઇટલે હે જીવ ! તું સંસારમાં બાઈ બાઈને ગર્જાવાસમાં પડીશ તિહાં ઢોકલાની પેરે સીજાઈ રહીશ વલી ઢોકરાં હૈયાં તે તાહારે માર્થે વિટંવના પાડશે માટે જો તું ધર્મના ચક્રવર્તી મહારાજાતું સિદ્ધ નગર હો તેને જોવાને વાંચતો હોય તો પ્રથમ તેનો સમ્યક્ત્વ નામે મહામંત્રીશ્વર હો તેની સાથે મળજે ઇટલે તે જુજને ધર્મે મહારાજાથી મે લાપ કરાવી કેશે. હવે તે સમ્યક્ત્વ નામા પ્રધાનના ધર સુધી જાતાં ધર્કાં વચ્ચમાં ઘાટ હો તિહાં લુંટારા રહ્યા હો તેને નિવારણ કરવાનો ડપાય કહે હો. ૧૨ હાથમાં મળેડી તે ધર્મેકથા વાત્તારૂપ થયા પ્રવૃત્તિ કરણ કરી, અપૂર્વકરણના શુન્ન પરિણામ રૂપ મળેડી ઇટલે મહાસુજર હાથમાં લઈને. ૧૩ આફડા દો નાફડા વડો નાફ કાનો ઇટલે રાગ દેષ રૂપ બે નાફેડાને પઢા હો વેગલા કર્જે તથા વીજો પણ સાત પ્રકતિ રૂપ ચોરનો હુય કરી અપૂર્વકરણ રૂપ સુજરથી મિથ્યાત્વની ગાંઠ નાંગીને ઇટલે પ્રંચીનેદ કરી આથો જાજે તિહાં સમ્યક્ત્વનામા મહામંત્રી શ્વર પાંચ રૂપ કરી રહ્યો હો તેનાં તું ધર્મીન પામીશ. પઢી તેની સેવામાં રહેતાં ધર્કાં તે તાહા

જાગીને કહ્યું કે હે પ્રજા ! તમે જ્ઞાનસમુદ્ર જો ઢૂંતો અપૂર્ણ કલશની પેરે હું માટે તમે મદારા શુરુ
 જો પહો પ્રજુર્યે ગપાધ્યાયને ધણું દાન આપ્યું નગવાનના માતા પિતા ધણાં રાજી થયાં થકાં
 નગવાનને દ્વાથી ગપર વેસાડી ગસ્તવ સહિત ગાજતે વાજતે ધરે તેડી આવ્યા ફિતિ લેરવક
 શાલામહોત્સવ સમાસ ॥ ॥ હવે પ્રથમ ફંડમદારાજે આવીને નગવાનને ગલેના અર્થ પૂલયા
 હે તે વિસ્તાર હોવાથી ગપરે સૂચવ્યા નથી માટે અહીં લખીયે હેયે ॥ ॥ અથ ગલેના અર્થ
 પ્રારંભ : ॥ શ્રીવીરપ્રજુને નીશાલે વેગ જાણીને સૌધર્મે ફંડ બ્રાહ્મણને રૂપે આવી પ્રજુને નમસ્કાર
 કરી સર્વલોકને ગમત્કાર ગપજાવવા નિમિત્તે પ્રથમ ગલેના અર્થ પૂલયા થકાં પ્રજુજીયે આ
 પ્રમાણે અર્થ કહ્યા ॥ ૧ વે લીટી તે જીવની વે રાશિ હે તેમાં એક સિદ્ધના જીવ તે નિષ્કર્મી
 અથને બીજા સંસારી જીવતે સ્વકર્મી જાણવા. ૨ ગલે તે અરે જીવ હું સિદ્ધના જીવની રા
 શિમાં ગલવાની ફહા રાગજો. ૩ મિંહું તે સંસાર રૂપ ગોજાકારે કંમો કૂપ હે તે માંહેથી નિક
 લવાયું હિહ હે માટે નીકલીશ તો સિદ્ધમાં ગલીશ. ૪ બિલાડી તે જેમ કૂવામાં વસ્તુ પડી
 હોય તેને લોહાની બિલાડીથી વાદેર કાદાડીયે તેમ ફહાં સંસારી જીવને સંસાર રૂપ કૂપ
 માંથી કાદાડવાની એક ફેશવિરતિ અથને બીજી સર્વવિરતિ રૂપ વે બિલાડી જાણવી. હવે તે
 સિદ્ધના જીવ કિહાં રહે હે તે કહે હે. ૫ ગળ ચોટીલ માથે પોટીઅો એટલે ચોદરાજ લો
 કના એક અથોલોક બીજો મથલોક અથને ગીજો ગર્વલોક એવા ગણ ગાગ હે તેમાં ગર્વ
 લોકને ચોટીને સ્થાનકે વાર યોજન વિસ્તાર વાલી ફસીપનારા નામે ઇથિવી હે તિહાં એક
 યોજનને ચોવીશમે ગાળે ૨૩૨ ધગુષગપર વગીશ અંચુલ જેટલા વિસ્તારમાં લોકને મસ્તકે
 અલોકને અહી રહ્યાં થકાં સિદ્ધના જીવ રહે હે. ૬ નનો વીટાલો તે હે જીવ ! હું સંસારના

आश्चर्य जणायढे वली पण इंद्रमहाराजें जगवाननें शब्दोनी उत्पत्ति पूढी तेवारे जगवाने संज्ञा सूत्र, परिचाषा सूत्र, विधि सूत्र, नियम सूत्र, प्रतिषेध सूत्र, अतिदेश सूत्र, अधिकार सूत्र, अनुवादसूत्र, विचाषा सूत्र अने निपात सूत्र ए दश सूत्रना अर्थ सर्वे पृथक् पृथक् कही बताव्या, शब्दसाधनिका बतावी तेवारे लोकोये जाणुं जे आ कोइ परदेशी ब्राह्मण आवेलो ते ते बालकने प्रश्न करे ते अने बालक तेना उत्तर आपे ते पण एवा उत्तरतो आ जणवनां पंथितनां मातापिता पण जाणतां नथी एम लोक सर्व आश्चर्य पामीने विचारवा जाग्यां के आटलां शाख आ बालक ते किहां जण्यो हसो ? अने उपाध्याय पण चमत्कार पामीने कहेवा जाग्यो के आपते कोण ब्रह्मा पोते साक्षात् आहीं आव्या ते केहुं ? ते वारे सर्व लो कना मननां संशय मटाडवा सारुं इंद्रमहाराज बोल्या के अरे लोको आ वर्द्धमान कुमार ते, एने सामान्य पुरुष जाणयो नही ए त्रय लोकनो नाथ ते, सर्व पदार्थीनो जाण ते, परंतु मद्भागंजीर ते माटे पूढ्याविना उत्तर आपे नही. लोकोमां केवत ते के ताला ते बाजाला, ताला बोला पोलाढोल, जाणो आश्विन अने कार्तिकनो मेघ, जेवो असति स्थीनो स्नेह तथा जेवो शरदऋतुनो गज्जरिव तेवो तालो जाणवो पण जे पंथित ते ते तो वर्षादना मेघ सरखा ताला बोले नही जे भूर्वहोय ते पोतें पोतानें जाणजे हुं पंथित हुं एवी जपरायो करे पण एवा महोटा पुरुष जे ते ते विना पूढे बोले नही एहुं कहीने जगवाने प्ररूप्यां जे व्याकरणा संबंधि दशप्रकारना सूत्र तेनी वृत्ति तथा उदाहरण करीने व्याकरण बनावुं ते जिनेंद्र व्या करण नामा आठ व्याकरणनी आदिमां श्रयो पढी इंद्रमहाराज पंथित प्रमुख लोकोमां जग वान सर्वेद्र ते एहुं जणावी पोतातुं रूप प्रगट करीने स्वर्गमां गयो. उपाध्याये जगवाननें पणे

જાણી અહંકાર આણી મહોદં આસન મંત્રાવી શાણગાર કરીને બે મણિબંધ, બે વાહુ, બે કદા, બે કાન, બે કાનની મૂળમાં, એક લલાટમાં અને એક કોટમાં એવા બાર સ્થાનકે તિલક કરી પોતાના પરિવારને સર્વ શાણગારી વાટ જોતો જોતો બેઠો છે. એ અવસરમાં ફંડમદારાજનું આ સન પણ ધ્વજાની પેરે કપાયમાન થયું અથવા જાલમાં ચંડ્વિંબની પેરે ચપલ થયું અથવા હાથીના કાનની પેરે ચપલ થયું તેવાંરે ફંડમદારાજે અવધિજ્ઞાને જોયું તો નગવાન નણવા બેઠા છે છું કેસી કૌતુક પામી ચિંતવવા લાગ્યો કે આ મોહનીયનો ચમત્કાર જુઝ કદેવો છે માટે માતાપિતા જાણે જે એને નણાવીયે પણ નગવાનતો ત્રણજ્ઞાને સહિત છે મહાગંત્રીર છે એને શું નણવું છે ? હતો નાણા શુણા સ્વયંબુદ્ધ છે, અમૃતમાં વહી મીઠાશ શી કરવી છે ? સરસ્વતીને વહી પોથી શી કેસાહવી છે ? ચંડ્વમાને વહી ઝજલતા શી કરવી છે ? આંબાને વિષે તોરણ વાંધવું ? તથા માતાની આગલ મોસાલ વર્ણવ કરવો તેમ એમણે અજ્ઞાનના વશથી નગવાનને નિરર્થક નણવા બેસાડ્યા છે માટે હવે નગવાનની આશાતના ન હોવી જોઈયે છું વિચારી શર્કેડ્ બ્રાહ્મણનું રૂપ કરી જિહ્વાં નગવાન નીશાલમાં આપ્યા છે તિહ્વાં બ્રાહ્મણને સિંદા સન ચપરથી ગઠાડી નગવાનને ઝંચા સિંદાસન ચપર બેસાડી પ્રથમતો ચપાધ્યાયની સમીપેં બેશી તેને કેટલાએક શાસ્ત્રાર્થના પ્રશ્ન પૂછ્યા પરંતુ ચપાધ્યાયથી વરાંબર તેનો જવાબ અપાણો નહીં તેવારે વહી તેહજ પ્રશ્ન નગવાનને પૂછ્યા તેના ઉત્તર નગવાને નિઃસંદેહ પણે આપ્યા તે જોઈ અધ્યાપક જે નણાવનારો તે મનમાં વિચાર કરવા લાગ્યો કે આ વાતોના તો મદારા મનમાં પણ આજ સુધી સંદેહ હતા મેં પૂર્વે ઘણા પંક્તિને એનાં અર્થ પૂઠેલા હતા પણ કોઈયે મદારી શંકાઝંડું સમાધાન કયું નહીં અને આ ન્હાના વાલકે મદારા સંદેહ દૂર કયા એ મહોટો

चित्र ३०

भयानकार मेला

दुर्द्धमराजने
करे दंड महासज

भयानकार विज्ञापिषा

हवे नगवान् आवर्षेना यथा एतले माता पिताये मोहना वशयकी विचारुं ॥भ्रजोक्त॥ जाल
 येत्पंचवर्षाणि, दशवर्षाणिताडयेत् ॥ प्रासेषोदशकेवर्षे, पुत्रांभिन्नवदाचरेत् ॥ १ ॥ ॥ तथा ॥
 मातावैरीपिताशत्रुः, पुत्रोयेन नपावितः ॥ शोचते न सन्नामध्ये, हंसमध्येवकोयथा ॥२॥ ॥
 अर्थः—डोकराने पांचवर्षे रमाडवो रमतकराववी अने दशवर्षेनो थाय तेवारे धाकमां राखवो
 तथा शोलवर्षेनो जेवारे थाय तेवारे तेने भिन्न सरखो जाणवो ॥ १ ॥ ॥ तथा जो पुत्रने
 जणावे नहि तो माता तेनी वैरिणी जाणवी अने पिता तेनो शत्रु जाणवो केमके जो जणे
 नहीतो ते पंक्तिनेनी सन्नामां जेम हंसोनी पंक्तिमां बगळो शोचते नही तेमतेपण शोचता पामे
 नही ॥ २ ॥ एवो विचारकरी, सारुं मुहूर्त्तजोडने शुद्धिवसे पोताना खजन कृत्रियोने जमाडी
 वखाजरण आपी, केशर कस्तूरीनां ठांटाण करी, हाथी रथ घोडा शयगारी, गीत वाजिन्न
 सहित मद्दा मद्दोत्सवथी निशाणीथाजने आपवा सारुं गोलथाणी मेवा प्रमुख लीधां तेनां
 नाम कहेवे. वरसोळा, सुंदवडा, खारक, टोपरां, झरव, खजूर, सिंधोडा, अखोड, बदाम, चारोली,
 नाजियेर, साकर, सेंव, पेडा, फल, फूल, साकरीया चणा, एलचीपाक, धाणी, गोलथाणी,
 बीजोरां, चणा, सोनानाखडीया, रत्नजडित लोखणो, रुपानीपाटीज, पाननां बीडां प्रमुख
 अनेक वस्तुजं सार्थे जडने तथा पंक्तिने आपवा योभ्य वखानूषण सार्थे जडने सोहणाणी
 खीयो गीत गाती यकी श्रीवर्द्धमानने स्नान करावी शयगार पद्देरावी हाथी जपर बेसाडी मेवा
 भंवर लज चामरो सहित, याचकोने दान देतां यकां, नाटस्तुति करता यकां, ब्राह्मणवेदध्वनि
 जणता यका, अश्विवाद् करी वंदीजतायकां, जणाववा वाजा पंक्तिनी पासें आप्या तेवारे
 पंक्ति पण सिद्धार्थराजानो डोकरो सकलदेशनो अधिपति महारीपासें जणवा आवे वे एवुं

जाय्तीने सन्नामां कहेवा लाग्ता के, आजन्ता समयमां जेवा श्रीमह्तावीर जगवान बलवान ठे
 एवो कोइ बीजो बलवान नथी जो महारासहित सर्वदेवो मज्जीने तेने भराववा जाय तोपण
 भरे नही एवा ठे. ते इंड्रमहाराजना वचनने अणसहत्तो थको एवो कोइ भिष्याखी देवता
 तिहांथी कवीने जिह्वां जगवान रमे ठे तिह्वां. आख्यो अने ठोकराहुं रूप करी जगवान सार्थे
 रमवा लाग्यो तेवारे जगवान अत्यंत वेगथी झोडीने तरत जाइ पीपलीना णाडने ह्वाथ जगा
 डीने आगल चाह्या अने देवतार्थे पीपलीना नीचेनी माजीयोमां सर्वज फुंकरा करतो एवा
 सर्वहुं रूप बनाव्युं ते जगवाननी सामो फणाटोप करीने बीवराववा लाग्यो पण जगवाने
 सर्वने पोताना ह्वाथथी दूर करीने पोर्ते पीपली उपर चडीगया अने मनमां ते सर्वनो कांइ
 पण नय आख्यो नही ह्वे जेवारे ते देवकृत बालक ह्वाथो अने श्रीवर्द्धमान जीत्या तेवारे ते
 देवरूप बालके पोतानी खांध उपर जगवानने चडावीने तेने बीवराववा सारुं सात ताडवुह
 जेटहुं ठंहुं रूप कहुं तेने जोइने बीजा सर्व बालको नयपामीने नाशि गया अने प्रचुना मा
 तापित्ताने जाइ सर्ववृत्तांत कहुं तेवारे माता पिता चिंता करवा लाग्यां तेमनी चिंता टाजवा
 ने माटे जगवाने वज्रप्रहार जेवी पोतानी सुष्टि, देवनी पीठ उपर मारी तेथी ते देव अरराट
 करतो चीश पाडतो थको जमीन उपर पडी गयो पडी धणो लज्जापमान थइ पोताहुं रूप
 प्रगट करीने कहेवा लाग्यो के दे प्रष्ट ! जेवा तमोने इंड्रमहाराजे वखाएया तेवाज तमे धीरजवाला
 महाबलवान ठो ए अवसरमां इंड्रमहाराज पोर्ते पण तिह्वां आख्या अने ते देवताने जगवानने पणे
 लगाज्यो देवतार्थे पण जगवानने पणे लागी अपराध खमाव्युं ते देव भिष्यात्वपणुं त्यागी समकेति
 थयो पडी इंड्रमहाराज तेने पोतानी सार्थे देवलोकमां जाइ गयो इति आमलपीपडि कीमा संपूर्य ॥

नावा पगना अंशुवानी एक कलाने पण पद्मेचें नही केमके त्रये लोकमां सर्वथी अधिक रूप श्रीतीर्थकर नगवानजुं होय ते तेथी जुहुं गणधर महाराजजुं रूप, तेथी जुहुं आहारक शरीर वाला साधुजुं रूप, तेथी जुहुं अनुत्तर विमानवासी देवजुं रूप जाणहुं, तेथी जुहुं नव श्रेयकना देवजुं रूप, तेवार पढी बारमो देवलोक, अग्नीधारमो, वृशमो, नवमो, आ वमो, सातमो, ढवो, पांचमो, चोथो, त्रीजो, बीजो, पद्मेजो देवलोक ए सर्व कर्मे करी एक बी जाथी उत्तरता उत्तरता रूप वाला कद्देवा. तेवार पढी जोतिषि देवजुं, पढी नवनपतिदेवो, पढी अंतर देवो, पढी चक्रवर्तिराजा, पढी बासुदेव, पढी बलदेव, पढी मंदलिक सामान्यरा जाजुं रूप जाणहुं ए सर्व अजुं कर्मे एकेकथी हीनहीन रूपवाला जाणवा वली नगवान जाति स्मरण ज्ञानसहित अप्रतिपाति मति, श्रुत अने अवधि मली त्रयज्ञानें करी सहित, सर्वथी उत्कृष्ट देहनी कांति ते जेनी, एवा नगवान अभीह, बलवंत, बुद्धिमंत, सुरुषी, दिव्यस्वरूप धारी, साहसिक वली रूपाला, रंजीला, रट्टीपाला, रेखाला, रतीला, मतिला एवा नगवान र मतां रमतां जेवारें आवर्षनां थया तेवारें सरखे सरखा राजकुमारो सायें क्रीडाकरता थका ते देशमां प्रतिष्ठ पामेली एवी ग्रामलकी क्रीडा रमवा साहं नगरनी बाहिर एक पीपलीजुं वृक्ष ते त्यां सर्वकुमारो एकवा अहने सर्व बोकरा झोडवा लाण्या ते आवीरीतें के वे वे बोकरा सायें झोडे तेमां पद्मेजो जे पीपलीना वृक्षने जइ पकडे ते जीत्यो अने जे पावळ रट्टीजाय ते द्वाखो पढी जे द्वारे ते पोतानी स्वांध जपर जीतेला बोकराने बेसाडीने जे स्थानकथी होड करीने झोड्या होय ते स्थानकें पावो जइ मूके एवीरीतनी रमत पोताना जेवडा बोकरा सायें नगवान करे ते एवामां सौधर्मेंद्र सनामां वेवा थकां अवधिज्ञाने करी नगवानजुं महाबल

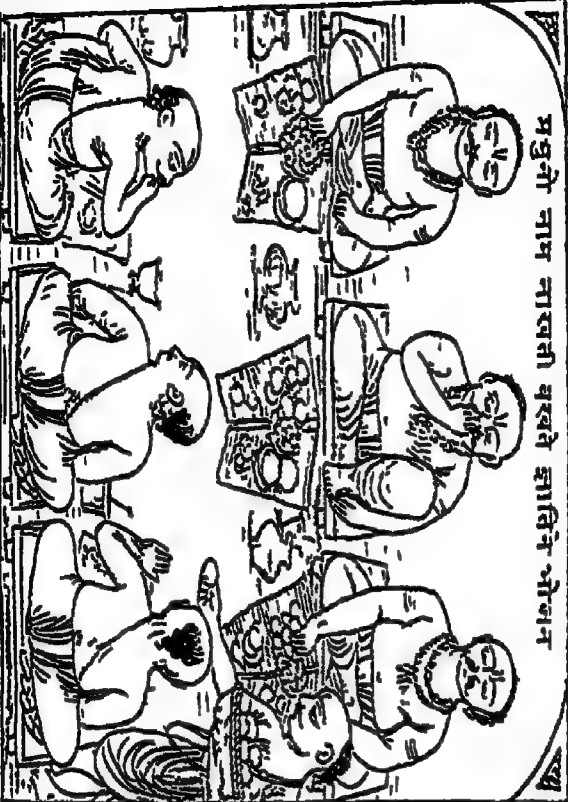
કચું ॥ ૧૦૯ ॥ પહી તે સર્વને વિદાય કહ્યા ॥ દતિશ્રી વર્ધમાન નામસ્થાપન સંપૂર્ણ ॥ તે શ્રી વ
 ર્ધમાન નગવાન્ કહેવા હે ? તોકે સાત હાથનું મહોદું શરીર હે જેનું, વલી સમચોરસ સંસ્થાન
 હે, સુવર્ણવર્ણ દેહની નિર્મલ કાંતિ હે, વજ્ર ક્ષ્વન્નનારાચ સંઘયા હે, एवा नगवान् હે. હવે
 શ્રીવર્ધમાન સ્વામીનાં સર્વમલી ત્રણ નામ અર્થાં તે કહે હે. એકતો માતા પિતાર્યે આપેહું નામ
 શ્રીવર્ધમાન નગવાન્ હે અને બીહું જે અકસ્માત્ ચપળે તે નય અને સિંહાદિકોના ચપડ્વચી જે નય
 નામ જાણહું અને ત્રીહું જે અકસ્માત્ ચપળે તે નય અને સિંહાદિકોના ચપડ્વચી જે નય
 ચલપન્ન ધાય તે નૈરવ કહીયે એ નય નૈરવોચી ચલાયમાન અથા નહી નિર્નય પર્ણે રહ્યા અર્કા
 નુરવ તુષા પ્રમુખ પરિસદ્ કરીને દ્વોન પામ્યા નહિ એમ પરિસદ્ ચપસર્ગે સહન કહ્યા તથા
 સર્વતોનદ્ પ્રમુખ પ્રતિમાના પાલવા બાલા, ચારજ્ઞાન સહિત, ધૈર્યવાન, અરતિ રતિ પરિસદ્ને
 વેતીને રાગદોષ રહિત પર્ણે સુખ હ્રસ્વ સહન કર્યાં તેથી દ્વ્યવીર્ય પામ્યા અર્કા મોહજવાનો
 નિશ્ચય કયો હે તોપણ ચારિત્ર પાલવામાં તત્પર રહ્યા એવા વીરપણાંનાં યુગોયે કરી દેવ
 તાજ્યે શ્રીમહાવીરસ્વામી એહું નામ દીહું તથા નગવાન્ આમલ ક્રીડા કરતીવેલાર્યે દેવતા
 દ્વોન પમાડવા આઘો તેનાથી વીક પામ્યા નહી તે કથા આમલ કહેવાશે તેવારે પણ દેવ
 તાર્યે મહાવીર એહું નામ દીહું ॥ ૧૦૯ ॥ હવે નગવાન્ શ્રીમહાવીરસ્વામી દિવસે દિવસે
 ચંદ્રકલાની પેરે વધતા અર્કાં, ઘણા દાસદાસીયો સાથે પરવચ્ચા અર્કાં, અત્યંતરૂપવાન, મસ્તકે
 નમરાનાં સરસ્વા કાલા કેશ હે જેના, કમલ સરસ્વાં નેત્ર હે, પરવાલા સમાન વિંબોષ હે, ધોળા
 દાંત હે, કમલ ગર્જ સરસ્વો ગૌર વર્ણ હે, કમલના મંથ સરસ્વો શ્વાસોશ્વાસ હે, સર્વ દેવતાજના
 રૂપથી પણ ઘણુંજ રૂપ હે જેનું એટલે સર્વ દેવોનું રૂપ જો એકતું કરીયે તો નગવાનના

फला, जलसीधो, त्रिसंथीधो, त्रोट्टी, बोरडांकरी, वेढला, मुंरकी, मोतीवर, गंगोडा, तुंगल, चं पकली, पानडी, हेल्लेरताली, मोतीसर, सरलीया, टीलां, टीली, चांदला, अण्ड, नवग्रह, सु डडी, अंगुली, वींटी, बांकलं, गलसररी, बापकरजाली, हेमजाली, मादलीयां, खेलमादलीयां, कंदोरा, पाटीआला कंदोरा, लटकणमोड, नागफुली, नागला, मोरवेसण, नखवाली, सिंदूर, कुंकुमरीली, जवलाचूडी, घरचूडी, चूपा, कांकणी, कारेली, लाल, पोंची, मेखला, ह्याखलां कली, सोना लहेरीयां, तावीत, कपलां, कपली, बांकडी, वेलीयां, लोलीयां, इत्यादिक आन रण पहेराव्यां. ए रीतें मित्र, ज्ञाति पोताना ह्युत्रियो तथा कुटुंब, सणा संबंधीनी नक्ति विवि ध प्रकारनी कीधी. इति नोजन तथा आनरण विधिः हवे बालकतुं श्रीवर्द्धमान एतुं नाम दीधुं, ते वखाणे जे. हवे ते मित्र, न्याती, गोत्री, स्वजन, पितरीया प्रमुखने सत्कार, सन्मान आपीने त्रिशलावेवी तथा सिद्धार्थराजा एतुं कहेवा लाग्या ॥१०६॥ ॥ जे हे देवातुत्रियो ! अमारे घेर ए पुत्र गर्जने विषे आवी उपन्या पढी अर्मे रूपेकरी, अणवडे सोनें करी, धान्ये करी, राज्ये करी, वाहनें करी, मनुष्यना सत्कारे करी, अत्यंत घणा तुकि पाय्या तथा सा मंत जे सीमाडाना राजा अने चंद्रप्रद्योतनादिक राजा, ते पण अमारे वश थया. तथा अमारी चाकरी करवा आव्या ॥१०७॥ तेथी अमारा मनमां एतुं धिंतव्युं हतुं के जेवारे अमारे घरे बाल कनो जन्म थावो तेवारे ए बालकतुं नाम रूप शुणें करी प्रधान निष्पन्न श्रीवर्द्धमान एवो आपीधुं, ते अमारा मनोरथ सिद्ध थया, अमारी दहा पुरण थड माटे अर्मे ए कुमारतुं वर्द्ध मान एतुं नाम आपीधें ठेयें. तर्मे पण ए कुमारने श्रीवर्द्धमान कुमार एवा नामे बोलावजो. एरीते संबंधी सर्वने शिरपाव पहेरामणी करीने सर्व सज्जननी साखें बालकतुं नाम स्थापन

स्त्रित, वली तीखां लविंग, जावंत्री, जायफळ, मोटा मोठा, एजची, पाकां नागरवेजनां पान, ते वली काया चूना सहित दीधां, वली घणां आदर सन्मान, घणां नीत गान, घणां तानने मान, हवे कइ कइ जातिनां कइ कइ जातिनां वखोनी पद्देरामणी करी, ते कहे ठे. देवड्य वख, रत्नकंबलवख, पांजडी, रवीरोदक, अटायणं सेजां, अथोतर, मूलकसबी, जरबाप, मख मल, चिणीयां, बुजबुज, चसम, पाटु, टसरिया, शणीया, नेरव, नारीकुंजर, पडह्दीर, पट सीवली, पंचसइयां. फूलपनर, फूलकारी, दोरीयां, जादर, चादर, नेत्रपड, धोतीपड, राज पड, गजवडी, सुवर्णवडी, हंसवडी, कालवडी, शुभ्रचिआ, पटकूल, पडह्दीरसाडी, घाटडी, चीर, कुंमरवाव अतलशलाहि. खाराचीनी, पापडीआंचीनी, सखीआ शुभ्रगरी, आसयिआ आगराड, सखलीपडणी, मखर तास्ता, शाडु, दोपट्टा, त्रपट्टा, बास्ता, टुकडी, सुगटां, लायल नारी कुंजर, शाडला, रत्नकंबल, चुनडी, घाटमी, इत्यादिक पाचरंगी वाया पद्देराव्या, वली कायामीरी केशरना ठांटयां कीधां, नलां नलां सुगंध बावना चंदननां विद्येपन कीधां, अरगजा, चूआ, चंपेल, फुलेल, केवडो, मोगरो, जाड, छुर, कुंद, मचकुंद, चंपो, मरुआ, दमणो, केतकी अने मालती प्रमुख फुलोनी मालाज पद्देरावी. पली वली सुकुट, तिलक, बाळुबंध, हार, चीर, बेर खा, रत्नावली, मुक्तावली, चंद्रावली, ह्रीरावली, प्रवालावली, सूर्यावली, मद्दावली, नट्टा वली, ओणिसूत्र, कटीसूत्र, पडशीखर, चूडामणि, कुंमल, कटक, कंकण, अंगद, सुद्धनंदक, दसमुद्रक, चक्रक, अजर, मेखला, मुद्रक, पद्रक, सांकलुं, सांकली, चिचिष्ट, जंगजतरी, दारा हांशडी, कपाली, वैवेक हेमजाली, मणिजाली, मौक्तिकजाली, वर्णसरिका, जांजर, नेजर, धुधरा, पीगडां, वींवीया, अंशुवडी, वालाजाल पुमणां, अकोटा, रूपाला, हरीपारवडी, गो

विना २८

प्रभुनो नाम नाखनी वखदे झातिने भोजन

શ્રાદ્ધ યોજના

નાં વહાં, તલ્પાં વહાં, કોરાં વહાં, કાઝીધોલવહાં, ધોલ વહાં, મગની ઢાલનાં વહાં, ચોલાની ઢાલનાં વહાં, અહ્લદનાં વહાં, દહીંવહાં, ગુંદવહાં, ફેણવહાં, મેથીયા વહાં, સાલીયાવહાં, ઘણે જોલેં ઝીનાં, ઘણે તેલેં સીનાં, મરચાંના ઘણા ચમત્કાર, અત્યંત ઘણા સુકુમાર, હાર્થે લીધા ગલ્લે, મુસેં ઘાલ્યાં તરત ગલ્લે, ઘણું શું કહિયેં એ વહાં ઇવાં તો હે, કે જેને સ્વાવાને અર્થે ઘણા દેવ દેવિત્ત પણ ટલવલે હે. હવે પલેવ પીરસી, તે કહેવી હે ? ચોરાની પલેવ, હુદારની પલેવ, બાજરીની પલેવ, ગઢુંની પલેવ, હલદીયા પલેવ, પીંપલીયાં પલેવ, સુંઠીયાં પલેવ, સબ્લકીયા પલેવ, હવે જોજન જમતાં વચ્ચમાં પીવાનાં પાણી આવે હે, તે કહે હે. સાકરનાં પાણી, ડાઘનાં પાણી, રવાંમનાં પાણી, ગંગાનાં પાણી, પાલર પાણી. કપૂરે વાસ્ત્યાં પાણી, ઇલચીયેં વાસ્ત્યાં પાણી, ટાઢાં સીતલ પાણી, હીમનાં પાણી. હવે દહીં અને દહીંનાં ધોલ આવે, તે કહેવાં હે ? તે કહે હે. ગાયનાં દહીં, જેશનાં દહીં, કાઠા જામ્યાં દહીં, મધુરાં, સરવરાં, સઝીરાલાં, સલવણાં જાનાં, ધોલ, તેનાં ત્રણાં કચોલ, ચાવલથું જિમતાં, ધયા રંગરોલ ॥ વહી સરવરાં કરંબા નરી આણીને પીરસ્યાં, તે કરંબામાંદે ઘણી રાહ, જમતાં ઢીલ ન કોંદ, ડપર ઝીરા હુણનો પ્રતિવાસ, કરણહારી પણ સ્વાસ ॥ એમ જોજન કરાવ્યા પહીં એકાંતે તેંદજ આશને રહ્યા થકાં ને ચલુ કરાવ્યા તે ચલુ કરાવવાનાં પાણી કેવાં આવ્યાં, તે કહે હે. કેવહાની વાસનાં પાણી, કાથાનાં પાણી, કપૂરે વાસ્ત્યાં પાણી, ચંદને વાસ્ત્યાં પાણી, પાપલે વાસ્ત્યાં પાણી, સુગંધી પાણી, મંગો દકના પાણી, ચંદને નિવાસ્ત્યાં પાણી, ઇલચીયેં નિવાસ્ત્યાં પાણી, ઇત્યાદિક પાણીયેં કરી ચલુ કર્યા. પહીં તુણશલા પ્રમુલથી મુલ્લ સોધી ઢાંતોની શુદ્ધિ કરીને પરમ સોચ્ચ ધયા. હવે મુલ્લ વાસ ઢીધાં તે કહે હે. વાંકડી સોપારી, ચીકણી સોપારી, તે પણ કેશર વરણી, કપૂરે વા

एक कोळीज थाय ॥ जप्पो ॥ मुरकी मोतीचूर, सेवफिणी रत्नाकर सरखी ॥ खाजां खुर्मां खांम,
 झिया तिहां पीरसें द्हरखी ॥ केला तणी कातली, अंबरस मुके घोली ॥ घल घल धीनी नाज,
 पीरसे पातली पोली ॥ साल दाज बहुसालणां, गोरस करवे चिन तलुं ॥ कृबज कहे ए जमण
 कलुं, बाकी सवळुं एजो वलुं ॥ १ ॥ चोला मरटी तेल, साक विया नित्यें सारे ॥ पीरसे जुंमी
 नार, पेट कहे केणी परें तारे ॥ उपर ढीली वेंख, ठास पण पीरसे पाणी ॥ स्निधव नद्दी ल
 गार, किछुं कहे कर्मनी कांणी ॥ आहार सेर अढी तणो, सेर सवा दोह्जो लहे ॥ कवी कृपज
 कहे एजो वलुं, जोजन एहने कुण कहे ॥ हवे शाक पीरच्यां तेनां नाम कहे ठे, नीली मो
 नीनां शाक, टिंडसीनां शाक, चीजडांना शाक, कोहेला, कंकोडां, करमदां, काणिंगडां, केलां,
 कारेलां, आरियां, तुरियां, खडबुजां, वेंगण, मोघरी, नींहु, अंबोलीया, वालोज, चोलानी
 फली, सरगावानी शिंग, सांगरी, काचरी, आमलां, केरनां फूल, केरडां, लीलां मरचां, लीली
 पीपर, लीली रायण, खाटां, खारां, मोलां, गव्यां, तव्यां, वधाखां, फुगाखां, लमकाखां, वली
 पीरसी नाजी, ते उपरें सडुको राजी ॥ ते कोण कोण जातनी ते कहे ठे. सरसवनी ना
 जी, ख्वाानी नाजी, मूळानी नाजी, चणानी नाजी, चीजनी नाजी, मेथीनी नाजी, येनीनी
 नाजी, अफ्रीणनी नाजी, तांदूजनी नाजी, हवे वडीनां शाक कखा तेना नाम कहे ठे. दाज
 वडी मक्कावडी चूयरावडी घासवडी धारवडी दहीवडी घोडवडी पापडवडी मरियाळावडी,
 घणा जोर्जेनीना, घणा वधार मसालाना चमत्कार सवडका देतां अंशुली चाटता मनमां
 विरोपे नावतां, हवे रायतानां नाम कहे ठे. खारेकना रायतां, टोपरानां रायतां, झारवना रा
 यतां, वदाम प्रमुख मेवानां रायतां, हवे वडां कड कड जातनां पीरच्यां? ते कहे ठे. मरचा

पूर, राइपडी रायतापूर ॥ मीठा पाणी पीथां, पाण्डसुख शुद्ध कीथां ॥ शुद्ध पाणीसें चढु करीजे, न मावे पेटमें उत्तर दीजे ॥ वली दीधा पान तंबोल, केशरवांटे रंगरोल ॥ दूरचीर मखंमल पटंबर, वख्खदीधां ते पहिरे सुंदर ॥ फुलमाळा पहेरावे, हर्बे मने बहुलावे ॥ आ नूषण पहेरामणी देवे, एम सिद्धार्थ जस बहु जेवे ॥ इति सिद्धार्थराजाकृत जन्मोत्सव ॥ एवीरीतें मरुदेशध्यादिकमां जे नोजन विधि कहेवाय ते ते प्रमाणे जख्यो ॥ हवे वली प्रकारां तरे कळशुर्जोरादि देशोमां जे प्रमाणे नोजनविधि कहेवानो चाल प्रवर्ते ते ते मुजब आर्दीं जखीयें हेयें. ए बे प्रकारमांथी वाचनारने जे रुचे ते वांचवुं अथवा बेहु प्रकार सजा आगल येता, आंगल स्वर्ण ते प्रकारांतर आर्दीं जखीये हेयें ॥ मांथो तोरण जनेंग मांथो, माळ ॥ कनेमेली कटोरीथां, निर्मेल जलसें धांववून तणुं, तिहां सरवरा मांथ्यां आसन, दाळा, फुंदाळा, डंदाळा, सुंदाळा, आंखे अण्णियाळा, मुढाळा, केद जे केम जाये वांमणी ॥ पाति बेवी, तिहां पीरसणवाली पेवी, ते पणी रूपाळी, जला वख पहेल्यां, गार नदी जस काट ह्याथमां मढोटी जारी, शुवानोकी निजरो वारी ॥ ह्याथथोवाया, मनमें कः पटले पीरणण हारी फल पिरसे, देख्यासें मन विकसे ॥ ते कहेवा फल पिरस्यां तेनां नागवनी रुढी, खलके भिसरिकीपात, चोपडी चारोली, केळा रायण लीलांनालियेर बढाम पिस्ता उदार, अति पणी तथा स्याण दाळ पक, सेवां सेवुत दाडिम नारंगी मीठांलींभु, पाकांशिलांते मन नावे ॥ सेव जांभु सुंदा पेमदीबोर लीलींशख जोलेली सेलडी कांगटा जामफल, मृगनयनी, होंसनी बीजोरां, इत्यादिक उदार मनथी पिरस्यां, ढेरकीया खातां ह्याया हर्षी ॥ फल खावानां लावे स्वावाळीतेना मुख सामा जोइ मोहमां पढ्या खायां जावे, पण पेटफाटें केलां, ते खांमयुं

माजवानी जमीनमां नीपज्या घडं द्वाथथी मसल्या थोइने द्रव्या जला वखथी मेदो लाएथो तेना
 पिरस्था खाजां, दांतोमां करे अवाजा ॥ दूवे कहुं पकवान, खावा थया सावधान ॥ पिरसण
 वाली सुंहाली, मानकरे रढीयाली, पहेली पिरसे लाहु, जिमे बैंग जाणे साहु, सिंदकेसरीया
 मेव्या, मसाला अथिका नेव्या ॥ कंसार मगदारा मोदक, किटिया जररीया दाडिया, इस्यामो
 दक खावे, बढो मरदू ह्यो जावे, अढीपिरसी सुरकी, खावा जीनडी फुरकी, जलेबी सुखमां
 घाले, रसना मटका चाले, पेडापेटमां पडिया, सुखमेजंता सुडिया, मखाणा सुखमां घाले. बडबड
 जाणे बोले, वेवर सुखमां धरिया, खातां धुतबडू फरिया, जीणातारनी फीथी, आणीसेवां
 जीथी, दहीथरा दोंग खावे, मनमां हसता जावे, सांकली तिलनी खाथी, सिंगोडा सेवसु
 साधि, आवे साकर सीरो, मोकरा मन थयो थीरो, लापसी आढी आवे, मेवाखीचडी खावे ॥
 इम अनेक पकवान, जिमे वेग राजान ॥ देवसुगंधीसाज, खावा थया जजमाल ॥ सुगदाजनै
 नेली, धीसुगंधी ठेली ॥ रवीचडी पतली पोली, थाये रुकवीशननी एककोली ॥ साजणा सुखमां
 नावे, जीनकरफरी खावे ॥ सुगीया केर रायमोनी, वालोल, करमदा काचा, केलां, चोरानी फली,
 सुगनी फली, नीजाचणा, भिरच, पीपल, सांगरी, काचरी, बावल्या, करेलां, जोंनी, तरोरु, बैंगण,
 मोगरी काकडी तजडा तीमसी इस्या जातना साग, जीरा भिरच समजान ॥ गरम मसाला
 पडिया, धुतमांदे पहेला जमकिया ॥ हिंण वधार सुगंधा, खातां तज्या सब धंधा ॥ जीनवरफरी
 ह्योवे, कलीकंदने जोवे ॥ नाजीविणारीमेथीरीचदलेवारी पालखारी सुआरी येगरी, खातां
 जीन शोनाथरी ॥ भिरसीमां नेव्यो दूध, पीतां नरदी खुद ॥ नखोपेट बोव्या सडु एम, दूवे
 खावानो नेम ॥ दहीदेखीने सुखडे चाल्यो पाथी, जीराराब खुद तिदां आथी ॥ करबो खाथो

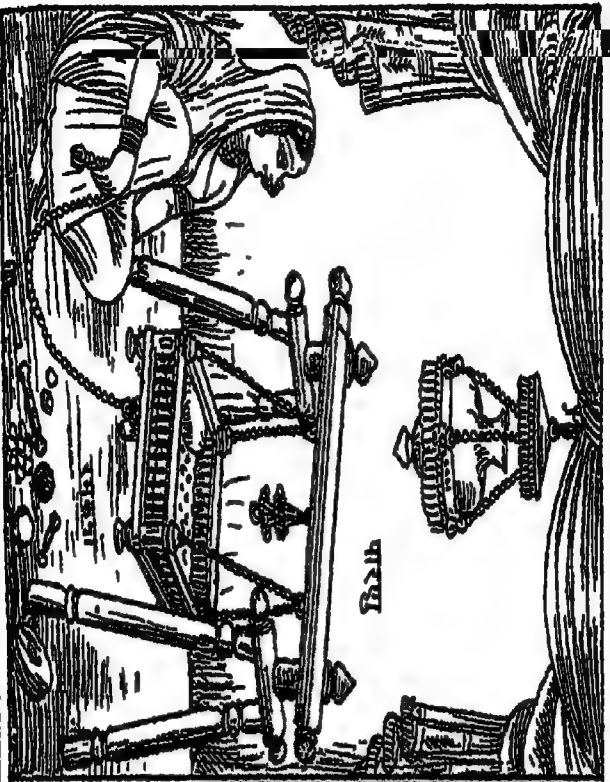
બીજાં આણ્યાં પકવાન, જમતાં વાથે સુલવું વાન ॥ કુણ કુણ જાતિ, નવ નવિ જાંતિ, સરવરાસાંટાં, તેમાંદે નહીં સ્વાટાં ॥ વરફોની જાતિ, ફીણીની જાતિ, મરકીની જાતિ, હથપિંખીની જાતિ, સા કરીયાંમોતિચૂરની જાતિ, મસૂરની જાતિ, જલેબીનીજાતિ, સક્કરપારાનીજાતિ, ગોલપાપડીની જાતિ, દહે આબ્યાં વડાં શુંદવડાં, ફીણી સરવરાં સોટ ॥ તેમાંદે નહીં સ્વોટ ॥ ફહીવડાં, ફેણ વડાં, મંચીયાવડાં, કાંજીયાવડાં, સાલિયાવડાં ॥ પાતલી સેવ, પીરઝ્યાની રૂઢી ટેવ, તાજો શુંદ, તલ્લો શુંદ ॥ કુંપલાકત જલેબી, શીરો, લાપસી ॥ જિણ દીઠે ઢાઢા ગલે, સ્વર્ગેહુંતિ દેવ દેવી ટલવલે ॥ વળી મીઠો મગદ, સારો માલ નગદ ॥ સ્વાંપડું ચૂરસું, સાકરડું ચૂરસું, પઢી પી રશી સાલિ, તે જમીયે વિશાલ ॥ તે કુણ કુણ નેદ, સાંનલતાં ઝપજે ઝમેદ ॥ સુગંધસાલિ, સુવર્ણ સાલિ, ધવળી સાલિ, રાતી સાલિ, નીલી સાલિ, પીલી સાલિ, મહા સાલિ, શુદ્ધ સાલિ, કૌસુદિ સાલિ. માલવી સાલિ, કલમ સાલિ, કુંકણી સાલિ, તિલવાસી સાલિ, જીરા સાલિ, કેંદ સાલિ, રાયન્નોગ સાલિ, કુંવારી સાલિ, ચંડાચણ સાલિ, નિકી સાલિ, શુરુડા સાલિ, વળી સાબુ ચોરવા અરવંમ ચોરવા ને વળી સ્વાંપ્યા, સબલા હાંપ્યા, હલવા હાંપ્યા સોહ્યા, નસવ ચકી વીણ્યા, ઝત્તમ સ્ત્રીયેં ડહ્યા, સુજાણ સ્ત્રીયેં ડસાયા, ઇવા અણીયાલા સુગંધિ ફરહરા, ઝંવા કૂર પીરઝ્યા ॥ વળી ઝપર ઢાલ પીરશી, તેનાં નામ કહે છે, મંપોરની ઢાલ, સુગની ઢાલ, કાલવળી વ ણાની ઢાલ, શુજરાતી હુયરની ઢાલ, અહલની ઢાલ, જાલરની ઢાલ, મઠની ઢાલ, વર્ણે પીલી, પરિણામેં સીલી, વળી પરિવલધૂત પીરઝ્યાં તે કહેવાં છે ? તો કે આજના તાબ્યાં, ઇવા ગાયનાં ઘી, નેશનાં ઘી, પીલા વરણનાં ઘી, નાર્કે પીયાં ઘી, મઝીવંવર્ણો ઘી, દહે પોલી પીરસી, તે કહેવી છે ? તો કે આઢી પોલી, ઘીમાંદે જલોલી, પૂંકની મારી ફલસી જાય, ઇકવોણ પોલીનો

१
 कीर्थां जेलां ॥ सरवरां करणां, वली पीला वरणां ॥ लीलां नारंगा, दीसे महासुरंगा ॥ नी
 लीरायण, पीरसी जली नायण ॥ दाडिमनी कली, खातां पूजे मन रली ॥ लीबजाने अरबोड,
 खातां पूजे मनना कोड ॥ झरवने बदाम, कद कागदीने कद रयाम ॥ सिडेमी खारेकने खजू
 र, ते पीरझ्यां नरपूर ॥ नाडियेरी नगरी, ते मालवी गोलछुं नरी ॥ लींखु खाटांने मीठां, एद
 वां ते कदी न दीठां ॥ चारोलीने पीसां, लोक जमे हसतां ॥ वली गोलडीने सीताफज, ते पया
 पीरझ्यां परिधल ॥ हवे पकवान आणे, ते केदेवां वखाणे ॥ सतपडा खाजां, ते तुरत कीर्थां
 ताजां ॥ सदलांने साजां, जाणे प्रसादनां बाजां ॥ एदवां पवित्र प्रधान, मालवी घडे, तेद
 ने दद्यां तेदनी पडछुदी, मद्दाचतुरे शोधी ॥ धीसे करमोड, तेदनां खाजां धीसे तद्या फूड्यां,
 मद्दाविशाल, एवा सातपुडां खाजां, वली फगफगता फेया, छुववर्णी दहीधरां ॥ धुतवर्णीखुं
 वाली, अमृतजेवी जलेवी ॥ धीनाधेवर पतासा मोतीचुर गुंदवडां एलचीदायासहित साक
 रीया चया, खांनसाकरनां दहीधरां, अनेक नातिनी सुरवमी पिरसे. विद्युददले केलाया, सा
 रमिश खांनशी जेलायां ॥ मांदे-एलचीना चमत्कार, पवी पिरझ्या लाडु, जाणे नाना भातु ॥
 कृण कृण तेदनां नाम, जमतां मन रदे नदी एक राम ॥ वली लाडुनां नाम कदे बे. मो
 तीया लाडु, दडिया लाडु, सेवेया लाडु, चुरमांनां लाडु, तिलना लाडु, तिगुना लाडु, मग
 ना लाडु, जगरीना लाडु, सिंदकेसररीया लाडु, कीटीनां लाडु, तेजाना लाडु, खसमसीयाना
 लाडु, जंखरीया लाडु, चोटीया लाडु, अडदीया लाडु, अमृतिया लाडु, दीठां दाड गडे, प्र
 णपुन्याइये ए मडे ॥ नोजनने अर्थे पीरसे, लदमी एवा मोदक, जातजातनां दीसे, जमतां
 वाधे सुखनो वान, तेनां दैयडादीसे ॥ दातारना दार्थे परीघज, रुपयना दार्थ हुजे ॥ वली

अशन, पान, स्वादिम, स्वादिमादिक चार प्रकारना आहार जमाडे हवे तेमां केटलाएक आहार स्वाद करवा योग्य तेना स्वादकरतां थकां अशनादिक मोदक प्रमुख सर्व चीज खयाड जाव तथा केटलीएक सेजडीप्रमुख चीज थोडी खाय अने धली नारवी आणे वली केटली एक खजुरप्रमुख चीज धली खाय अने थोडी नारवीदीये एवीरीतें चारे प्रकारनो आहार साथ मिक्कादिकोने सिद्धार्थराजा जमाडता थकाविचरे ॥ १०५ ॥ ॥ हवे ग्रंथातरथी नोजननो विधि जखीयें ठेये ॥ केजिपत्रे ठायेजा मांन्या नीचें मथ्यान्ह देलायें कुंकुमठित मंनपमां सर्वेने हेसाड्या, मखमजनां पांतिया नारयां, ते उपर सर्व पवित्रग्रहने आवीवेवा, तेना पेट पाताले चडित बाजोट भेल्या, तिए उपर सोनाना थाल, जमवावाला थया वज मांदे मखडा जोवे, ते कहेया ने तोके ? फां

माड केड साला, इसी
शोजे सणगार कल्या,
म खुराया, पहेजां ते
। कहे ने. अखोड
झरव आखा थांवा
ंरणां खारक खजुर
रामफल सीताफल
केस्वाक खावे के पिर
ते नजर न आवे ॥

कीर्धां जेलां ॥ सखरां करणां, बली पीला वरणां ॥ लीलां नारंगा, दीसे ^१दरुख ^२शुरु ^३आवीरीते ^४न। ^५सूर्यमूर्ति करीने
 लीरायण, पीरसी जली नायण ॥ दाडिमनी कली, खातां पूगे मन रली ॥ जगच्चतुरसि, प्रसी
 खातां पूगे मनना कोड ॥ झारवने बढाम, कइ कागदीने कइ झाम ॥ सिंधहित पुत्रने ^६सूर्यचुं
 र, ते पीरझ्यां नरपूर ॥ नाझियेरी नगरी, ते माजवी गोलछुं नरी ॥ लीबुद ^७आपे ^८ते ^९लखीचें
 वां ते कदी न दीवां ॥ चारोलीने पीस्तां, लोक जमे हसतां ॥ बली गोलडी ^{१०}चकुं, ^{११}मंगल ^{१२}दस्ते
 पीरझ्यां परिघल ॥ हवे पकवान आणे, ते केहेवां वखाणे ॥ सतपडा ^{१३}गी ^{१४}वडे ^{१५}दिवसें ^{१६}धर्म
 ताजां ॥ सद्दलांने साजां, जाणे प्रसादनां लाजां ॥ एहवां पवित्र ^{१७}ते ^{१८}हना ^{१९}नाजिन ^{२०}त ^{२१}ह
 ने दव्यां तेहनी पडछुदी, मद्दाचतुरें शोधी ॥ ^{२२}हीरेक ^{२३}टोपरा ^{२४}प्रमुख ^{२५}तथा ^{२६}स्वादिम ^{२७}त ^{२८}ह
 मद्दाविशाल, एवा सातपुडां खाळं ^{२९}त ^{३०}स्वीरक ^{३१}रंधावे ^{३२}रंधावीने ^{३३}स्त्रिदार्थेराजा ^{३४}पोताना ^{३५}मिजोने, ^{३६}न्या
 बाली, ^{३७}अमृतजेदीर ^{३८}प्रकेरनो ^{३९}आहार ^{४०}रंधावे ^{४१}रंधावीने ^{४२}स्त्रिदार्थेराजा ^{४३}पोताना ^{४४}मिजोने, ^{४५}पोताना
 तिन ^{४६}एटले ^{४७}पोतानी ^{४८}जातिवाजाने, ^{४९}पोताना ^{५०}पुत्रपौत्रादिकोने, ^{५१}काकाने, ^{५२}ससरा ^{५३}प्रमुखने, ^{५४}पोताना ^{५५}द्वित्रि
 दास दासीयोने, बली ^{५६}स्त्रिदार्थेराजानाज ^{५७}गोत्रवालाजने, बली ^{५८}द्वित्रियोने ^{५९}तथा ^{६०}गामना ^{६१}द्वित्रि
 योने, एवा बीजा पण मद्दोटा लोकोने निर्मंजण करे ^{६२}अर्थात् ^{६३}नोतरा ^{६४}आपे ^{६५}पडी ^{६६}नगवानने
 तथा त्रिशलाजीने खान करावे, घरे देवपुजा करावीने पडी विघनिवारवाने ^{६७}अर्थे ^{६८}कौतुकथी ^{६९}काज
 लना टीलांटवकां करे, मंगलिकने ^{७०}अर्थे ^{७१}सरसव, ^{७२}दही, ^{७३}दुर्ग, ^{७४}चावलतुं ^{७५}तिजक ^{७६}मस्तकें ^{७७}धारण
 करे, नवा वख पदेरे, बली जेमां नार ^{७८}अल्प ^{७९}अने ^{८०}मूढ्य ^{८१}घणुं ^{८२}एवा ^{८३}घणा ^{८४}मूलनां ^{८५}घरेणा
 पदेरे, पदेरीने नोजननी बेलाये नोजन मंनपमां सुखे बेसे. बली पूर्व ^{८६}नोतरेला ^{८७}मित्रादिकोने

निमित्तं इव्य राखे ते एवा अग्निप्रायश्चोके जाये पोसह करवावाजाने पारये साह्यामी वात्स
 धना काममां आववो वली बीछुं पण देवायोष्य इव्य धर्मेने अर्थ कल्पुं एवुं इव्य पोतें
 सिद्धार्थराजा देतो चको, बीजाजनी पारसेयी देवरावतो चको विचरे ॥ वली पूर्वोक्त रीतें सो,
 हजार अने लाख सौनेया प्रमाणे वधामणाने अर्थ जेट लोको लइ आवे हे ते जेतो चको,
 बीजा कने देवरावतो चको एवीरीतें दशदिवस सुधी करतो चको कुलमर्यादा करे ॥ १०५ ॥
 तेवार पढी अमण जगवान श्रीमहावीरस्वामीना माता पिता जगवानना जन्मदिवसची पढी
 आगल पहेलादिवसें तो कुलस्थिति करे अने त्रीजे दिवसें चंडमा तथा सूर्यना दर्शन करावे.
 ह्मण आजना काजमां तो त्रीजे दिवसे काच देखाडे हे. परंतु मूल विधि आवो हे जे गृह
 स्थगुरु आवीने श्रीअहिदंतनी प्रतिमा आगल स्फाटिक अथवा रुपानी चंडमूर्ति करावे ते
 प्रतिष्ठावी पूज्जीने मांहे पढी बाजक तथा बाजकनी माताने स्नान करावी जला वख पहेरावी
 चंडोदयनी वेगार्ये पुजने हाथमां लइने माता सहित पुजने बेशाडी प्रत्यक्ष चंडमा साह्यमां
 आली आवीरीतें मंत्रजये ते लखे हे ॥ अहं चंडोसि निशाकरोसि नक्षत्रपतिरसि सुधाकरोसि
 श्रौवधिगर्जोसि अस्यकुलस्य कर्कितुर्दि कुंरुकरु ॥ एवा मंत्रनो गुरु उच्चार करे, माता पुजने चंडमा
 देखाडी नमाडे वली पुजने लइ गुरुने पर्णे लगाडे, गुरु आशिर्वाद आपे ते आवीरीतें:—श्लोक ॥
 सर्वोषधिमिश्रमरीचिराजी, सर्वापदासंहारये प्रवीणः ॥ करोतु कूर्किसकलपिवसे, शुष्माकर्मिण्डः
 सततं प्रसन्नः ॥ १ ॥ ॥ तेवार पढी चंडमाना स्थापेली मूर्तिने विसर्जन करे. कदाचित् काळि
 चौदस, अमावास्या होय अथवा वादला होय तेथी चंडमा न देखाय तो तेज रात्रिये तेज
 चंडमाना मूर्ति आगल तो जरुर करे एवीरीतें तेज दिवसनी सज्जे जे विधि होय ते अवश्य

तथा -उक्करं एटळे भायो दोर प्रसुरवडुं जे कर लागे ते दशदिवस पर्थत न जेवो तथा उक्किर्कं एटळे
 खेज प्रसुरवधी जे कर लागे ते दशदिवस सुधी नही जेवो तथा अद्विर्षं एटळे दशदिवस सुधी
 कोइ हाटमां मूधलइने वस्तु वेंचे नही जेने जोइति होय ते राजानी पासेंथी मफत जइ जाय
 तेना पैसा राजाना नंभारमांथी देवाय तथा अमिर्षं एटळे दशदिवस सुधी कोइ चीज मापवी
 नही तथा अम्रडप्पवेसे एटळे दशदिवस जर्णे कोइ राजानो माणस जोरकरीने जोरावरीथी
 कोइना घरमां प्रवेश करी कोइ चीज वस्तु जीये नही तथा अदंग एटळे कोइये अपराध कखो
 होय तेनी पासेंथी शुनाह प्रमाणे दंग जेवो जोइये ते दंग दशदिवस सुधी जेवो नही तथा कुदंग
 एटळे कोइर्के अपराध अपद कखो होय अने दंग वधारे जेवो तेने कुदंग कहीये ते कुदंग
 दशदिवस पर्थत जेवो नही तथा अधरिम एटळे दश दिवस सुधी कोइ वधारे जइने रुप करे
 नही एटला वाना सिद्धार्थराजार्ये मूक्या बहीस कखां वली अत्यंत स्वरुपवान एवी वेण्याजना
 नाटक थाते तथा अनेक ताल वाजा सहित नाटक थाते पढी उत्कृष्ट मुदंग बजाववा सारं
 सङ्ककखा हे मुदंग जिहां ग्रंथाग्रंथ ॥ ५० ॥ ॥ कुंमलाणी नथी एवी विस्तार सहित फूल
 मालाजो नो समूह हे जिहां, हर्षवान थया थका ते देशना सर्वलोक क्रीडा करे हे. ए प्रमाणे
 दशदिवस पर्थत स्थितिपतिका एटळे पोताना कुल परंपरानी मर्यादा पुत्रजन्मनी ते सिद्धार्थ
 राजा कुत्रियकुंभ नगरमां करे ॥ १०३ ॥ ॥ तेवार पढी सिद्धार्थराजा दशदिवसनी कुल
 मर्यादामां जिनपूजामां सो सोनैया लागे तथा हजार सोनैया लागे तथा लाकू सोनैया लागे
 एहुं जे पूजन तेना निमित्ते इव्य राखे एटळे पढी पूजा करावीछुं एवो अन्निप्राय करीने
 पूर्वोक्त इव्य काहाडे वली आत्म, चौदशनां दिवसें पोसह करनारा आवकोनी नक्ति करवा

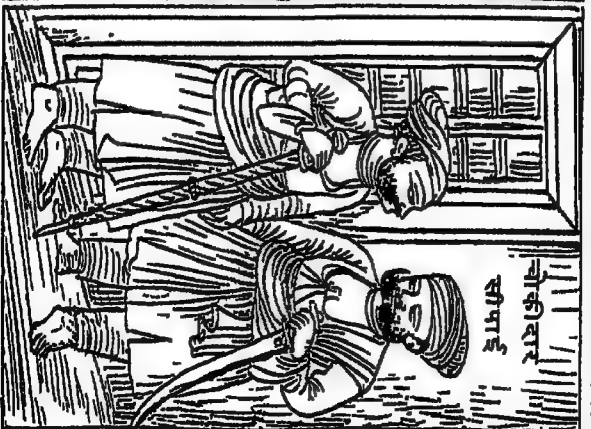
मनोहरगंध सुगंधगंधित अंगरवती जखेवो, मनोहर गंध करो, वली नाटक करवा वाळा जे पोर्ते नाटक करे ते, रशीउपर नाचे ते, मह्यशुद्धकरनारा, सुवीयोषी शुद्धकरनारा, जोंप जवा इया, कथाना करवावाळा, रास बोलवावाळा, उंट अने ह्याशी उपरशी कूडी जाय तेने प्लवक कहेवे ते, राजानी वंशावलीनां बोलनारा, पावक कवित कहेनारा, कोटवाळा, शुजाशुज निमि तना कहेवा वाळा, वांसनी उपर नाचनारा, चित्रामणना पाटीया देखवावाळा जेने मंख कहेवे ते, तथा चामडानी मसकने वायराशी नरीनें बजावे तेने तुणयळा कहेवे ते, तुंविनी वीण बजावनारा, ह्याथताळ देइने नाचनारा, अनेकताळना बजावनारा, ए सर्वेने बोलावीने ठेकाणे ठेकाणे बेसाडी आपो ए सहु पोतपोतानी कळाळ लोकोने देखाडे ए काम तमे करो तथा बीजापासें करावो वली हजारी गमे धूसरा एटळे विवाहना मंफपमां घाले वे ते तथा हजारी गमे सुसल उंचा करावीने महारी आझा मने पाढी सोंपो ॥ १०१ ॥ ॥ तेवारे ते कौटुंबिक पुरुष घालाशुशी थइने राजाना हुकुम प्रमाणें काम करीने राजानी आझा राजानें पाढी सोंपी ॥ १०२ ॥ तेवार पढी सिद्धार्थराजा महंशुद्धनी शालामां आवी, शुद्ध करी, तेल मसलावी, खानकरीने सर्व वस्त्र घरेणां माला प्रमुख पर्देरीनें महोटा तेजसहित, मोहोटाबलसहित, सर्व वाळा वाजतां थकां, महोटी कृदि, महोटीकांति, महोटी सेना, घणां वाहन, यणो समुदाय, महोटां महोटां वाजित्त सर्व जेलां समकाले सार्थे वजाड्यां, तेथकी शंख, पठह डोल, नेरी, जह्नर, खरमुखी ते काजही, रणसिंगो कोइ वाजावुं नाम वे. मांदजनी जात, मुदंग, देववाछुं तेने डंडनि कहीये, ए नव जातनां वाजाना शब्द, प्रतिशब्द तेणे करी सिद्धार्थराजा दूर्ध्व करतो रडे, वली कृत्रियकुंठ गामनगरमां उमुकं एटळे दश दिवस सुधी दाल कोइनी पासेयी लेवुं नही

द्विक अग्नेक जातिनां अग्निराग्नी तृष्टि करता ह्वा ॥ हव नगवतन जन्म कल्याणक चादरा
 जलोके ज्योत आय नरकमां पण ज्योत आय त्रिह्वां पहेजी नरकें सूर्यसमान तेज आय, बीजी
 यें वादजायें ढांकेला सूर्यसरखो तेज आय, त्रीजीयें चंद्रमा सरखुं तेज आय, चोथीयें वाद
 जायें ढांकेला चंद्र सरखुं तेज आय, पांचमीयें ग्रह सरखुं तेज आय, षठीयें नक्षत्र सरखुं तेज
 आय, सप्तमीयें तारा समान तेज आय एम नगवानने जन्मादिक पांच कल्याणकें नरकादि सर्व
 चौदराजलोक पृथ्वी आदिकमां सर्वत्र तेज आय एवीरीतें नवनपति, व्यंतर, वाणव्यंतर, ज्यो
 तिपी अग्ने वेमानिक देवतायें तीर्थेकरनो जन्ममहोत्सव कल्या पढी प्रजातसमये सिद्धारजा
 नगरना रवचाजाने बोलावीने कहेतो ह्वा ॥१०॥ ॥ हे देवाणु प्रिया तसे जतावला कुत्रियकुं
 म्मनगरमां बंदिवानोने हूटा करी मुको अग्ने तोल मापां वधारी तथा कुत्रियकुंमनगरनी माहेली को
 रे अग्ने बाहेर कचरो कांटो काढाडी साफ करो, लीपावो, तेनी उपर सुगंधजलनो लटकाव करावो,
 त्रिखूणामार्ग त्रणमार्ग, त्रवाटा, चोवटा तथा जिह्वां घणा मार्गनेलाहोय तेचच्चर चारसुखमार्ग,
 राजमार्ग ए सर्व रस्ताने पवित्र करावो, कचरा कांटा काढाडीने साफकरावीने रस्ताने बरोबर करो,
 तथा जेनी उपर वेशीने सुखेथी सर्व लोको महोत्सव जोड शके एवा महोटा मांचाउपरमांचा
 बंधावो, अग्नेक प्रकारना रंगनी ध्वजा पताकाज करावी स्थानके स्थानके बंधावीने नगर शोभा
 यमान करो, शहेरना मार्गेने लीपावो, धोवरावो, वली गोशीर्वचंदन, रक्तचंदन, पांचव्यांछ
 लीझ्या तापा देवरावो, धरमां चंदनना कलश आपन करावो, चंदनकलशघटित तोरणोने वरोना
 वारणें बंधावो, लांबी महोटी अग्ने गोल तथा लटकति एवी पुष्पमाळाचनो समृद्ध लटकावो,
 पांचव्यां फूलोना लगला करावो, कल्याणर, नजोकुंदरु, शिखारस, धुकतो शको घमघमायमान

प्रमुख रंग ध्वने सोनामोरोनी वृष्टि करी, ते अगणित वृष्टि करी, कोइक ठेकाये एहुं लखेहुं
 ठे के पत्तर मास पर्यंत त्रणकोड रत्न वरसावे ॥ ८८ ॥ ह्वे देवताज्ये जे घरेणानी
 सिद्धार्थराजाने घेर वृष्टि करी तेनां नाम कहे ठे ॥ मुकुट, कुंजल, हार, अर्द्धहार, बाहु
 बंध, बेरवा, त्रिसरा, चोसरा, बसरा, सातसरा, आवसरा, नवसरा, अठारसरा, एकावली, क
 नकावली, टकावली, रत्नावली, मुकुटावली, चंझावली, ह्रीरावली, प्रवाली नक्षत्रावली ओधि
 स्रज, कटीस्रज, रसना, रतुं, पट्टशिरवर, चूडामणि, कटक, कंकण, अंगद, मुद्रानंदक, द्युसु
 झक, मुद्रिका, अंशुलीय, कदंब, पुष्पक, तिलचंनक, कर्णपीठिक, चत्रक, अजर, मेखला, मुंदक,
 पदक, पडकडि, सांकलुं, सांकली, विशिष्ट, मौक्तिकचंनंग, जतरी, दोरा, हांसडी, कर्णपाल, स
 कपाल, जेयपक, हेमजाली, माणिकजाली, मौक्तिकजाली, रत्नजाली, गोपुष्पक, जरसुका, म
 मेक, वर्ये, वरिका, हांस, जंजर, नेपूर, धुधरा, पागडां, वीठीया, अंशुली, बालाजाली, कुं
 मला, अकोटा, रूपाजदेरिया, राखनी, गोफणो, फूली, सिंघो, जसंटीज, जोटी, बोरडां, कडी,
 वेढला, सुरकी, मोती, नरगंठोडा, नागफणां, हुंगल, चंपकली, पानडी, छलरा, बाली, मोती
 सर, तांति, गांठिया, बरघली, पोंची, गलसिरि, टीली, चांदला, झाडी, नवग्रह, मुद्दडी, अं
 शुली, वेढ, वींदि, वांकडा, ठाप, करजालुं, मादलियां, कंदोरो, खेजमादलियां, पाटीझालो
 कंदोरो, लटकण, मज्ज, नागफली, नाग, नागां, मोर, बैसण, नख, कांटो, मयोदय, अं
 जण, जगनियां, हिंगलो, कुंजम, एला, जवला, चूडी, चूडली, शर, कंकण, कारेली, जालि,
 पंचमेखला, हाथसांकली, सोनानांजदेरियां, तावीत, कडलां, सलियां, कलाडी, अणवड,
 लोडियां, कुंची, पार्श्व, सातथैवेयक, नवथैवेयक, ठापलवींटी, मकोडांरवली, जेदेह इत्या

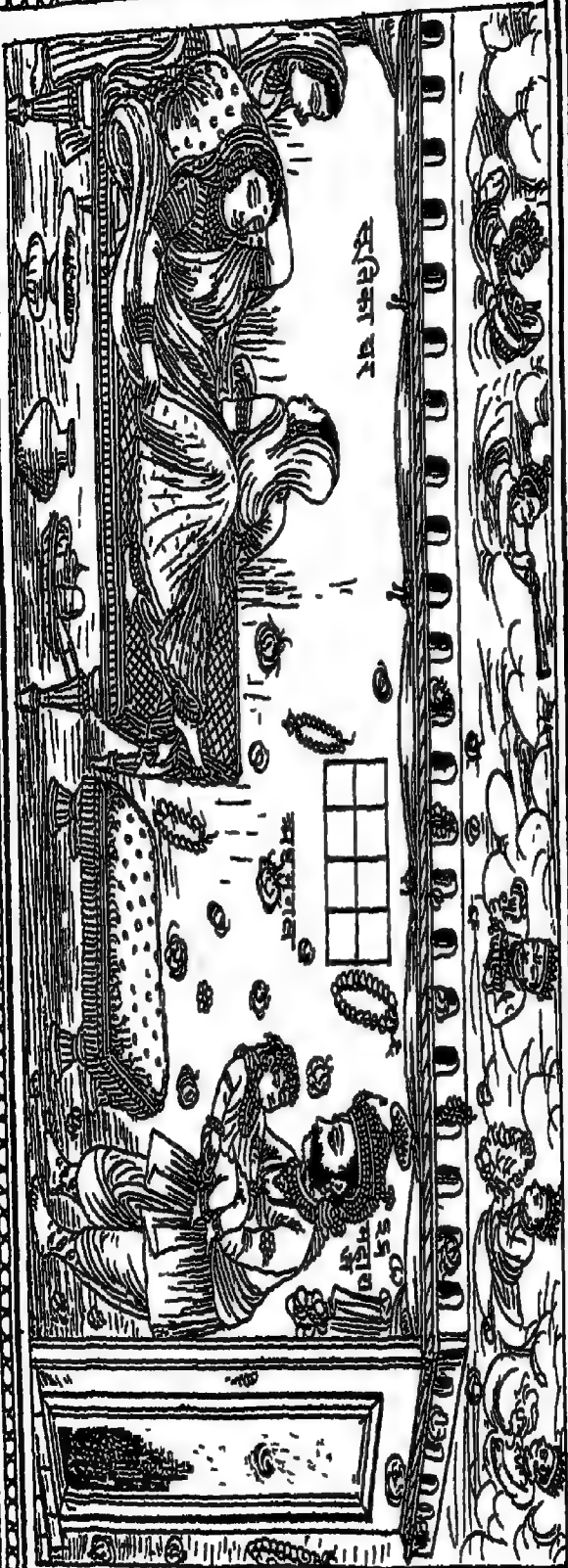
करीने रत्नजडित कुंफल युगल तथा देवडुष्य युगल, त्रिशलामाताने आपीने सुवर्णजडित
 दडो नगवानने, रुमत करवाने अर्थे मूकीने तथा बारकोड सोनैयानी वृष्टि करीने वली
 एज पाव के^२डलिसक प्रतोमां आवीरीते लखेछुं वे के उपर रत्नजडित चंडुज बांधी, रत्न
 जडित बे कुंफल तथा श्रीदाम ते रत्नजडित सुवर्णनो दडो ए सर्व उरसीशे मूकी बन्नीश
 कोड सोनैयानी वृष्टि करी पढी सौधर्मैड सर्व देवोमां एवो दांको करीने कदे के नोनी
 देवो जे डुं कडुं डुं ते तमे सांजली लोजो के जे कोइ देव अथवा असुर दानव, नगवान
 उपर तथा नगवाननी माता उपर माती चिंतवणा करशे तेनो मस्तक अर्धुनवृद्धनी मांजर
 नी पेरे आ वज्रथी ठेदी नारथीश ए प्रमाणे कहीने नगवानने अंगुलथी अमृत संचार करी
 सर्व इंद्र नंदीश्वरदीपमां आवी अठाइमहोत्सव करीने पढी पोतपोताने स्थानके जाय तिहा
 पण अठाइ महोत्सव करे इति देवकृत जन्ममहोत्सव समाप्त ॥ २ ॥ हवे सिद्धार्थराजाथे क
 रेजो जन्ममहोत्सव लखे वे. पुत्र जन्म्या पढा दासीथे जइने राजाने वधामयी आपी राजा
 पोताने धेर पुत्रनो जन्म सांजलीने रोमरोम हर्षवंत अयो एक सुकट विना बीजा सर्व आपु
 षण जे पोताना अंग उपर हतां ते दासीने आपी दीधां, माथुं धोवरवावीने तेहुं दासीपणुं
 दूर कछुं, पेढीधरपेढी सुधी स्वाय एटछुं धन दासीने आपुं. जे रात्रिमां अमणनगवंत श्रीम
 हावीर स्वामीनो जन्म अयो ते रात्रिमां घणा वैश्रमण देवनी आझा धारक तिर्यक्जुंनक दे
 वताउए, सिद्धार्थराजाना महेजनने विषे रूपानी वृष्टि करी, सोनानी वृष्टि करी, वज्रही
 रानी वृष्टी करी, वखनी वृष्टी करी, आनूषणनी वृष्टि करी, नागरवेज पत्र, फल, फूल तथा
 बीजजे शालि प्रमुख ते सर्वनी वृष्टि करी, माछा, गंध, वास, सुगंधि चूर्ण तथा दिंगडु

चित्र २६

चोकीदार
सीपाई

五

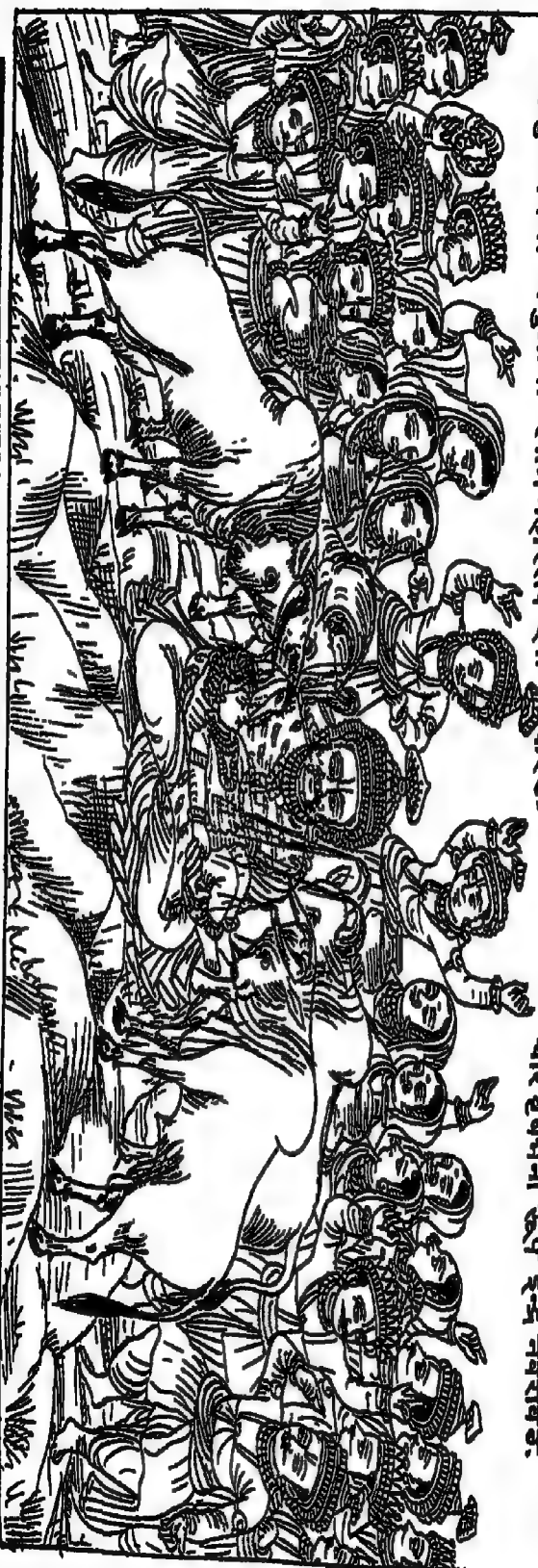
मदोन्मत्त नागो, गज पांचर्षो केशरी वीर्य त्यागो ॥ ह्रि वीशर्षो वीर्य अष्टापदेको, दश लङ्क
 अष्टापदे राम एको ॥ जला रामयुग्मे समो वासुदेवो, द्वितीय वासुदेवं गणी चक्रि लेवो ॥ जला
 लङ्क चक्री समो नाग शूरो, वली कोडि नागाधिपे इंडू पूरो ॥ अन्तंते सु इंडू मली वीर्य जेतुं, जे
 टची अंजुली वीरप्रख वीर्य तेजुं ॥ १ ॥ ॥ एम इंडू वराण्या तथा मेरुपर्वते विचाखुं जे
 अनंता तीर्थकरना जन्माभिषेक महारा जपर थाया, परंतु मुजने कोणे पर्जे फरक्यो न हत्तो,
 ते ह्मण्यां श्रीवीरे फरक्यो, तेथी हुं पण धन्य हुं. एम समजीने जाणे ह्मथी नाच्यो थको
 चिंतवे जे जे हुं सर्व पर्वतनो राजा ते खरे खरो हुं. वली पांच मेरुमां पण हुं महोदो अग्नेसर
 ते पण खरेखरो हुं. हवे शर्केडना आदेशथी प्रथम बारमां देवलोकनो अच्युतेड स्नात्र करावे ते
 पढी अनुक्रमे उत्तरता उत्तरता इंडादिको अन्निषेक करे जेव्हा चंड सूर्य स्नात्र करे एम सर्व अ
 दीर्घे अन्निषेक थाय पढी इशानेड, जगवानने खोलामां लेहने बेसे अने सौधर्मेड चार धवल
 लुषनना रूप विह्वीने तेना आठ सींगडांयें करी खीर समुडना पाणीनी धारार्ये अन्निषेक
 करे एवा विधिथी सर्व देवो पोतपोतानी नक्ति करी स्नात्र करावे पढी जगवंतजुं शरीर गंधक
 षार्ये वखें लोहीने फूल, बावना चंदन विलेपन, अकृत लोकन, दीप, फल, धूप, पाणी, नैवेद्य
 ए आठ प्रकारनी पूजा करीने जगवाननी आगल श्रीवत्स, मत्स्ययुग्म, दर्पण, पूरण कलश,
 स्वस्तिक, नंदावर्त, जडासन, सरावसंयुट ए आठ मंगल रूपानां अकृते करी आलेखे, पढी
 झारति करे, गीतगावे नृत्य करे, वाजिज वजावे, पढी अपूर्व एकसो आठ काव्यनी रचना
 करी स्तुतिरूप ज्ञापूजा करे ते करीने पढी जगवानने जगवाननी माता पासे मुके, अवस्था
 पनी निडा दूर करे, वली जगवाननो प्रतिर्विब तिदां प्रथम थापन करेजो हत्तो तेपण दूर

ધરીને જના રહે તે સર્વ વિચારે હે હે ફંદ્રમહારાજ આફ્રા આપે તો કલશ ઢોલીયે તે દેવતા एवा शोने હે કે જાણીયે સંસાર સમુદ્રને તરવાને અર્થે કુંન ધસો હોય નહીં ? एवा शोने હે. તથા નાવયુદ્ધને સિંચેહે કેંવા પોતાનાં પાપરૂપ મલને હુવે હે, અથવા ધર્મરૂપ પ્રાસાદે ડપર કલશ ચઢાવે હે, કે શું ? હવે एवा અવસરને વિષે, ફંદ્ર મહારાજના મનમાં एवો સંશય ડત્પન્ન થયો કે આ નાનો બાલક શકા શ્રીવીર નગવાન્, एटला કલશોની જલધારાથી મહારા સ્વોલામાંથી ક્યાંય જતા રહેશે एवडा जलानिवेक કેમ સહન કરી શકશે ? एहुં જાણી અનિવેકનો આદેશ ન દેતા હવા, તેવારે નગવંતે અવધિના બલે કરી ફંદ્રહું શંકિત મન જાણીને અરિદંતપણાહું અહુલ્ય બલ જણાવવા નિમિત્તે સ્વોલામાં વેળા શકાંજ બાહરૂપે ધાબા પગને અંશુલેથી સિંહાસન ફરશ્યો, તેવારે શિલા કંપાયમાન શરૂ તેના કંપવાથી મેરુચુદ્ધિકા કંપાયમાન શરૂ, તેવારે જાણ યોજનનો મેરુકંપ્યો, તેના કંપવાથી સર્વ ઇશ્વી કંપી, સકલ ધરતી ધરહરવા જાગી, પર્વતનાં શિખર ઝૂટવા જાગાં, સમુદ્ર જલદ્વોન પામ્યો ચલાચલ થયો, બ્રહ્માંડ ફાટવા સંરશ્વો શબ્દ થયો, સર્વ દેવો નય પામ્યા, દેવાંગનાડ નયને લીધે દેવોના ગજામાં વલગી તેવારે ફંદ્ર ક્રોધે પામ્યો શકો કહે હે, કે અરે આ હર્ષના સમયને વિષે આવો ડત્પાત વિષાદ કોણે કશો હે ? વલી પ્રજુના જન્મ મહોત્સવમાં एवा વિઘ્ન કરવા વાલો આ કોણહુહ હે ? एम विचारी ह्यायमां વજ્જ જાહે અવધિં પ્રયુજીને જોહું તો પ્રજુની શક્તિ જાણી કે एतो नगवाने पोतेज्ज सर्व कहुं હે મેં અજ્ઞાનથી તીર્થકરહું બલ નહીં જાણું एहुं જાણીને ફંદ્ર પગે લાંગી સ્વમાવીને સ્તુતિ કરવા જાગો ॥ હુર્જંગપ્રયાત હંદ ॥ સુણો વીર્યે વોહું વિશાલો વિહુધો, નરે બાર યોર્ડે મલી એક ગોધો ॥ દરો ગોધલે લેશવો એક ઘોડો, હુરંજોણ વારે મલી એક પાનો ॥ દરો પંચ મહિયો

चित्र २४

पांशुक वनर्भा प्रभुजी नो त्याज महोत्सव देवो करेहे:-

चार दृषनना रुखें द-न नवरावे हे:-

सोनाना कलश, तथा एक हजारने आठ रुपाना कलश, तथा एक हजारने आठ रत्न ना कलश, तेमज चोखा सुवर्णरौप्यमय, पांचमां सुवर्णरत्नमय, बठा रत्नरौप्यमय, सात मा सुवर्णरौप्यरत्नमय, आठमा मृत्तिकाभय, ए आठ जातिना प्रत्येक एक हजारने आठ आठ कलशो, करतां आठ हजारने चोसठ कलश थाय एवा सर्व मली अग्निषेक कलशो एक कोडने साठ लाख होय तेनो विवरो लखीसैं हैसैं जवनपतिना वीश इंद्र, व्यंतरना बज्रीश इंद्र, वैमानिकना दश इंद्र, तथा अढी दीपना एकसोने बज्रीश सूर्य चंद्र, धरणेइ चतुर्नोडनी बार इंद्राणी, व्यंतरनी चार इंद्राणी, चमरेंडनी दश इंद्राणी, ज्योतिषीनी चार इंद्राणी, सौधर्म ईशान ए बेनी सोल इंद्राणी, सामानिक देवोनो एक, त्रायजिंशकनो एक, लोकपाल देवोना चार, अंगरक्षक देवोनो एक, पर्वदाना देवोनो एक, प्रजाना देवोनो एक, अने सात कटकना देवोनो एक, एम सर्व मली बर्षो ने पञ्चाश अग्निषेक थाय, ते एकेक अग्निषेक चोसठ हजार कलश होय, तेवारे चोसठ हजारने अढीसो शुषा करतां, एक कोडने साठ लाख कलश थाय. ए एकेका जातिना कलश, पञ्चीश योजन वंचा बार योजन पोहोला, अने एक योजननां ना लवा वाला जाणवा, एवा कलश, तेमज वली नृंगार, दर्पण, रत्नकरंभीआ, आला, पात्रिका, पुष्प चंगेरी इत्यादिक पूजानां उपकरण प्रत्येक एक हजारने आठ प्रमाणे जाणवां तथा मगधादिक तीर्थनां जल, गंगा प्रमुख नदीजनां जल, पद्म इहनां जलशी कलशान्दरी लावो अने चह्नाहिमवंत, लक्ष्मण, वैताल, विजय, वत्सकर, देवकुरु, उत्तरकुरु, नडशाज अने नंदनवन प्रमुखना सर्व फल, प्रधान गंध, सर्व औषधि, पाणी प्रमुख अग्निषेक वस्तु पण देवतापासेंशी अणार्ध, तेवारे सेवक देवो सर्व क्षीरसमुद्र प्रमुखना जर्द करी कलशान्दरी पोताना हृदय आगल

रूपानो बडोज ह्येय नहि !! वली शरीरे तारा लाण्या तेना योगे परसेवाना बिंड सरखा दिसवा
 लाया एरीते सर्व इंदू अने देवो नंदीश्वरदीपमां विमान संकोचीने रहेता ह्वा ॥ हवे सौध
 मंडू जगवानना जन्म घरेने विषे आवीने, जगवान तथा जगवाननी माताने नमस्कार करीने,
 जण प्रदक्षिणा आपी जगवाननी माताने कहे के हे रत्नकुक्षिधारिणी ! हे रत्नगर्भे ! हे रत्नदी
 पक हे माता ! पहेला देवलोकनो हुं इंदू हुं ते ताहारो पुत्र चोवीशमो तीर्थंकर ते तेनो जन्म
 मद्दोत्सव करवा सारुं आष्यो हुं माटे तमे कांड मरयो नही एम कही “नमोस्तु रत्नकुक्षिधारिके
 दुन्यं” ए पाव जणीने जगवंतनी माताने अचखापिनी निडा आपीने बीजो जगवान जेवुंज
 स्वरूप करी मातानी पासो राखीने इंदू पोतानां पांच रूप वैक्रिय बनाव्यां तेमां एक रूपे करी
 बे ह्वाये करसंगुटमां राखी जगवानने जपाळ्या अने एक रूपे जगवंतनी पळवाडे रह्यो शको
 जपर लज धुं अने बे रूपे बे पासो चामर ढाजवा लाव्यो, अने एक रूपे वज्र जलाजतो
 शको जगवाननी आगल चाव्यो, एम बधां मली पांच रूप इंदू महाराजे वैक्रिय कर्थां,
 तेमां आगलो पावला रूपने वखाणे अने पावलो आगला रूपने वखाणे, एम पांच रूपे
 करी इंदूमहाराज, मेरुपर्वत जपर जिहां पांशुक वन हे, तिहां जगवंतने लाइ आवीने मेरुनी
 जुलिकाशी दक्षिण दिशिरे अतिपांशुकमला शिलाने तळे शाश्वतुं सिंहासन हे, तेनी जपर
 जगवानने जलसंगमां लाइने इंदूमहाराज पूर्वे सन्मुख बेवा, तेवारें तिहां बार देवलोकना
 दश इंदू, जवनपतिना वीश इंदू, व्यंतरना वज्रीश इंदू, अने चंडमा तथा सूर्य, ए बे
 ज्योतिषीना इंदू, एम सर्व मली चोसत इंदू सपरिवार प्रचुनेकात्र कराववाने अर्थे मल्या हे, ते
 सर्व इंदू तथा देव मलीने पोतपोताना सेवक देवताजने आद्रा आपे के जाव एक हजारने आव

चित्र १३

स्मृतिका थर

हंस पांच
होते करीने

नभुने लाई जाय ते.

કેટલાએક પોતાની દેવીઝના પ્રેષા થકા આવે, કેટલાએક તીર્થેકરની નકિ નાવે કરી આવે, કેટલાએક કૌતુક જોવા સારું આવે, કેટલાએક અપૂર્વે આશ્ચર્ય જોવાને અર્થે આવે, તે દેવો પોતપોતાના જુદા જુદા વાહન ડગર ચઢ્યા થકાં માંદોમાંદે આપસઆપસમાં સિંહના વાહન ડગર ચઢેલા દેવતા હસ્તિના વાહન ડગર ચડનારા દેવતાને કહે છે કે તાહારો હાથી દૂર રાખ, નહીં તો મહારો સિંહ જબરજસ્ત છે તે તારા હસ્તિને મારી નાશવો એમજ પાઠાના વાહન ડગર ચઢેલા દેવતા ધોડાના વાહન વાલાને કહે છે તથા ગરુડ ડગર અસવારી કરનાર દેવ સર્વ ડગર અસવારી કરનારાને કહે છે તથા ચિત્રાના વાહન ડગર બેઠેલા દેવો છે તે જાગના વાહન ડગર બેસનારાને કહે છે એમ વચન વિવાદ કરતા કોડાકોડી દેવતાડ સહુ પોત પોતાના વાહનની પ્રયાંસા કરતા ચાલે છે, તિહાં દેવસમુદાયે કરી આકાશ યદ્યપિ ઘણું મહોટું છે તોપણ સાંકહું ધર્ષે મયું, વળી માર્ગમાં કોણેક દેવતા મિત્રને ઢોડી આગલ ચાલ્યા જાય તેવારે તેનો મિત્ર કહે કે અરે ષોડીવાર ઝગા રહો હું પણ આહું હું તેવારે તે દેવતા કહે પ્રથમ નગવાનને વાંદવાનો મહોટો લાન કોણ મૂકે ? એવું કહીને ચાલ્યો જાય એવીરીતે જે જબરજસ્ત હોય તે આગલ નિકળી જાય અને કોણેક નવલા હોય તે પડતા થકા બોલે જે નાઇ આ માર્ગે ઘણો સાંકહો છે તેવારે બીજો કોણ કહે જુવ રહો એ પર્વના દિવસ સાંકહાજ હોય છે કોણ કહે ઘણું નહીં બોલ રવવર પડવો તો ફંડ મારવો એવીરીતે આકાશથી હેવા ઝતર તાં થકાં જેવારે હ્યોતિષીના તારા પાસેં આબ્યા તેવારે તારાઝની કિરણો લાગવાથી કવિ ઝલ્લેહા કરે છે કે જો પણ દેવતા સર્વે નિર્ઝેર છે તોપણ જરા સહિત થયા મંસ્તકમાં જાણે ધોળા કેશ ઝખ્યા કે શું ? એવા દેવતાના મસ્તકે તારાના વિમાન શોનિ રહ્યાં છે. તે જાણીયે

इंद्र, दूरणीगमेषी देवताने बोलावी बार योजन पोहोली अने ठ योजन उंची तथा एक यो
 जन नाली, पातांतरे चार योजननी नाली कहे ठे ॥ उर्कच ॥ बारसजोयण पंडुला, सुषोसा
 धंटाई अश्वजच्चंत ॥ चत्तारिय नालाज, देवा सयपंच वायंति ॥ १ ॥ एवी सुषोषा नामे धंटा
 वजाववानो हुकुम आपे, तेवारे दूरणी गमेपी देवता पांचसे देवोनी सांखे ते धंटा वजावे ते
 धंटाना शब्दशी सौधर्म देवलोकनां बत्रीश लाख विमाननी धंटा वाजे, तेवारे सर्व देवता साव
 धान अद् जाय ॥ यडुकं ॥ सुखिजण संखसदं, भित्तिनिवण्याय रितरं पडदं ॥ जोइसियं सीय
 नायं, धंटेण विमाखिया देवा ॥ १ ॥ एज प्रमाणे इशानेंड लवु पराक्रमनामा देवता पासे
 सुषोषा धंटा वजडावे, एम चोसव इंद्र सडु पोतपोताना देवोनी पासे धंटा वजडावे तेवारे
 सर्व देवो इंद्र महाराजनुं कांड कार्ये ठे एवुं जाणीने इंद्रमहाराजनी पासे आवी हजर थायं
 पवी सौधर्मेंड पण पालकनामा देवताये बनावेल लाख योजननुं पालकनामक विमान तेना
 मध्यनागमां पूर्वदिशानी साहामो सिंहासन उपर बेसे तेनी अगल इंद्रनी आव अग्रमहिषी
 आव न्हासन उपर बेसे अने इंद्रने नावे पासे चोरशी हजर सामानिक देवो न्हासनो
 उपर बेसे जमणे पासे त्रण पर्बदा बेसे तेमां बार हजर अग्र्यंतर पर्बदाना, चौदं हजारे म
 ध्यम पर्बदाना तथा शोल हजर बाह्य पर्बदाना मली बेतालीश हजर देवो न्हासन उपर
 बेसे तथा इंद्रनी पठवाडे सात कटकना देवो न्हासन उपर बेसे चारे दिशायें चोरशी चो
 राशी हजर आत्मरक्षक देवता न्हासनो उपर बेसे. एवीरीते सर्व चोसव इंद्रो पोतपोताना
 विमानमां बेठा जाणी लेवा. ए प्रकारे सर्व इंद्र देवदेवीज सहित नंदीश्वर ढीपें आवे तेमां
 केटलाएक देवो इंद्रनो हुकुम राखवा सासं आवे, केटलाएक देवो भिजना गेखा अका आवे,

चित्र २२

सो धर्मो न नी सना

हरणी गये भी नखा
बीजा देवो
घट नजकावे दे

धरतीमांहे खानो खलीने माटे, तेना उपर वैभूय रत्नानो चोखमो चोतरा करे, तेनी उपर दर्जे वावे तेवार पढी सूतिका गृह्यकी वेगळां एक पूर्वदिशें, एक दक्षिणदिशें अने एक उत्तर दिशें, ए त्राण ठेकाणें त्राण केलीनां घर करे, तेमां सिंहासन रचे पढी दक्षिण दिशिना केलीगृहमध्यें जगवंत तथा जगवंतनी माता, ए वेड्डने लावीने सिंहासन उपर बेशाडीने तेमने सुख उपजे एहुं सुगंधी तेलोलुं मर्दन करे, पढी पूर्वदिशिना केलीगृहमां लाइ जइ सिंहासन उपर बेसाडी स्नान करावें, चंदन छेपन करे, पढी उत्तर दिशिना कदलीगृहमां सिंहासन उपर बेसाडी अरणीकाष्ठची घसीने अग्नि जगाडी चंदनना काष्ठची शांति पुष्टि होम करी, ते होमनी रक्षा पोडली करी जगवंत तथा जगवंतनी माता ए वेड्डना द्वायमां बांधे, बांधीने हे जगवान् ! पर्वतायुर्नव. एवी आशीष आपीने मणिमय गोला वे जडावे पढी तेने वजावीने जगवानने रमवासारुं पदभ्यंक उपर बांधीने गीत गान करी जगवंत तथा जगवंतनी माताने जन्मस्थानकें मूकी पाढी पोत पोताने स्थानकें जाय ॥ ए एकेकी दिगुक्कारिकाने चार चार महत्तरादेवी ठे, चार हजार सामा निक देवो ठे, शोल हजार अंगरक्षक देवो ठे, सात अनीकाधिपति ठे, तथा बीजा पण घणा परिवारें परिवृत्यकी एक योजना विमानमां बेशीने प्रयुनो जन्ममहोत्सव करवाने जेम आर्वे, तेम महोत्सव करीने पोताने स्थानकें पाढी जाय, ए देवी जवनपतिमांहेली एक पद्योपमायु वाली जाणवी, ए देवीयोनो एज स्वभाव ठे, के तीर्थकरनो जन्म अयाची प्रथम एमहुं आसन चलायमान थाय, तेवारें प्रयुनो पहेलो जन्ममहोत्सव ए देवीयो करे, पढी बीजा इंद्रादिक देवो करे इति ॥ १ ॥ एम दिगुक्कारिकाज्यें महोत्सव कखा पढी चोसव इंद्राना आसन चलायमान थाय तेवारें श्रीमहावीर जगवाननो जन्म अयो एहुं अवधिज्ञाने जाणीने प्रथम सौधर्म

પહી વહી નંદોત્તરા, નંદા, આનંદા નંદીવર્દિના, વિજયા, વૈજયંતી, જયંતી અને અપંરાજિતા, એ
 આવ દિગ્ધ્રુમારિકાડ રુચકદીપની પૂર્વદિશાના પર્વતને વિષે વસનારી છે. તે ત્યાંથી આવીને
 જગવાન્ તથા જગવાનની માતાને નમીને મુખ દેસવાને પ્રહુઅગલ દર્પ્પણ દ્વાષમાં જડને ગીત
 ગાતી ઝની રહે. તથા સમાદારા, સુપ્રદત્તા, સુપ્રબદ્ધા, યશોધરા, લક્ષ્મીવતી, શેષવતી, ચિત્રશુષ્પા અને
 વસુંધરા, એ આવ દિગ્ધ્રુમારિકાડ રુચકનામા તેરમા દીપની દક્ષિણદિશાના પર્વતને વિષે વસ
 નારીડ છે, તે ત્યાંથી આવી જિનને તથા જિનની માતાને નમસ્કાર કરીને સોનાના ઝુંગાર ક
 લશ સુગંધિત પાણીથી નરી દ્વાષમાં ધારણ કરી જગવાનની માતાને સ્નાન કરાવે પ્રહુ અગલ
 ગીત ગાન નાટારંજ કરે ॥ તથા હજાર્દેવી, સુરાદેવી, ઘૃથિવી. પદ્માવતી, એકનાસા, નવમિકા,
 નદા, અને સીતા, એ આવ રુચક દીપની પશ્ચિમ દિશાના પર્વતને વિષે રહેનારીયો છે, તે ત્યાંથી
 આવીને પ્રહુ તથા પ્રહુની માતાને નમસ્કાર કરી જગવાનની માતાની અગલ વાયરો કરવાને
 અર્થે વીંજણા દ્વાષમાં જડ ઝની રહે ॥ તથા અજંબુશા, મિતકેશી, ધૂંપરીકા, વારુણી, દ્વાસા,
 સર્વપ્રજ્ઞા, ઐશી અને ઈંદ્રી, એ આવ દિગ્ધ્રુમારિકાડ રુચક દીપની ઊત્તરદિશાના પર્વતને વિષે વસ
 નારીડ છે, તે આવી જગવંત તથા જગવંતની માતાને નમીને જગવંતની બે બાહુર્યે ચાર ચાર
 ઝની થકી ચામર દ્વાષમાં જડને પ્રહુને ઢોલે ॥ તથા વિચિત્રા, ચિત્રકનકા, તારા અને સૌદામિની
 એ ચાર દિગ્ધ્રુમારિકાડ રુચકદીપની વિદિશાના પર્વતને વિષે વસનારી છે, તે આવીને જગવંત
 તથા જગવંતની માતાને નમીને દ્વાષમાં દીવા પ્રદ્વણ કરીને ઝની રહે ॥ તથા રૂપા, રૂપાસિકા,
 સુરૂપા અને રૂપકાવતી, એ ચાર દિગ્ધ્રુમારિકાડ રુચકદીપની વિદિશિમાં વસે છે, તે આવીને
 જગવંત તથા જગવંતની માતાને નમીને જગવંતનું ચાર અંગુલ પ્રમાણ નાલવર્જીને કાપે પહી

चित्र २१

दिग् कुमारिका

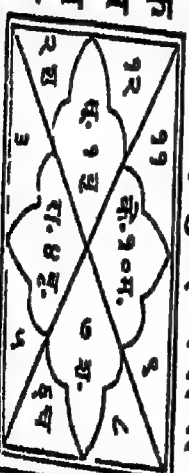
सुतिका घर

दिग् कुमारिका

તેવારે શબ્દમય ધ્યાય પણ માલમ પડે નહીં ॥ હવે સ્વત્રતા અર્થને અનુસારે વિસ્તાર સહિતજન્મમહોત્સવ કહિયે હૈયે ॥ જે સમયમાં શ્રીમહાવીર સ્વામીનો જન્મ થયો તેવારે ત્રણ જગતમાં ઝઘોત થયો, વહી આકાશમાં દેવહુંડની વાળ્યાં, વહી નરકના જીવોને પણ ક્ષણમાત્ર આનંદ થયો, કેમ કે જગવંતના અતિશય થકી નારકી જીવોને પણ મુહૂર્તે માત્ર શાતા રહે વહી સ્થાવરજીવોનું પણ વિશેષ હેઢન એક ન અથાય તેથી તેને પણ સુલ્લ ઝપડે, જન્મતી વેળાર્યે સર્વ જમીન ઝલ્લાસમાનની પેરેં થઈ રહી, હવે શ્રીજગવંતનો જન્મમહોત્સવ કહેલો. તેમાં પણ પ્રથમ બપ્પત્ર દિગ્ધ્રુમારીયે કરેલી જન્મમહોત્સવ કહેલો. તિહાં જગવાનના જન્મ થયાથી બપ્પત્ર દિગ્ધ્રુમારિકાનાં આસન ચલાયમા ન થયાં તેવારે અવધિ પ્રહુંજી જગવાનનો જન્મ થયો જાણી, રાત્રે તિહાં આવે, તેનાં નામ કહે છે, રુચકદીપની વસનારી ચાર દિશાની આવ આવ, તથા બે વિદિશાની ચાર ચાર અને મેરુની કર્ધ્વ દિશાની તથા ગજદંત ગિરીની અથો દિશાની આવ આવ, મહી બપ્પત્ર દિગ્ધ્રુમારિકા તે રાત્રે તિહાં આવે, તેમાં પ્રથમ જોગંકરા, જોગવતી, સુજોગ, જોગમાલિની, તોયધરા, વિવિજા, પુષ્પમાલા અને અનેદિતા, એ આવ દિગ્ધ્રુમારિકાઝ અધોલોકે ગજદંતાકાર પંવેતની હૈવેં વસ નારી હે, તે આવીને જગવંતને તથા જગવંતની માતાને નમસ્કાર કરીને, ફેશાનકોણેં એક સ્ત્રીકા ધર વનાવે, એક યોજન ઇટલે ચાર ગાઝ પ્રમાણ ધરતીને સંવૃતક વાયરે શુદ્ધ કરીને કાંટા, કાંકરા, દૂર કરીને સુગંધિત કરે ॥ તેવાર પહી મેઘંકરા, સુમેઘા, મેઘવતી, મેઘમાલિની, સુવત્સા, વત્સમિજા, વારીપેણા અને બલાહિકા, એ આવ દિગ્ધ્રુમારિકાઝ કર્ધ્વે લોકે નંદન વનના કૂટોને વિષે વસનારી હે, ત્યાંથી આવીને પ્રચુને તથા પ્રચુની માતાને નમસ્કાર કરીને તે સ્ત્રીકા ધરને વિષે સુગંધિત પાણીયેં કરી સહિત ફૂલોનો વરસાદ વરસાવીને ગીત ગાતી રહે ॥ તેવાર

દીનાને સાહાસાત દિવસ એ ચોવીશ તીર્થંકરની મર્જેસ્થિતિ કહી ॥ દહે ઝંચરાશિના સાત
 મહમાં પહેલો ચંડયોગ હતો તે બંતે, નિર્મલ વશદિશાહ તે વાદલા અપને ધૂલ રજે કરી રહિત હતો
 બંતે, જનમતિ વેળાર્યે અંધકારરહિત, અમિ દાવાનલ પ્રમુલ્લ ચપ્પલ રહિત દિશાહ હતો તે બંતે,
 એવા વચતમાં પહીયો સર્વ જયકારી શબ્દ બોલી રહ્યાં હે, પ્રદક્ષિણાવતંસાનુકુલ શીત મંદમંદ
 યોગે કરી હર્ષવંત થયા થકાં સર્વદેશોના લોક ક્રીડા કરતા થકા વિચરી રહ્યાં હે તેના
 રાશિના સમયમાં ઝતરાફાલ્યુની નક્કરના ત્રીજા પાયા સાથે ચંડમાનો યોગ હતો તે બંતે રોગ
 રહિત એવી ત્રિશલારાણી તે રોગરહિત ત્રણફાળ સહિત એવા પુત્રને પ્રસવતી હવી ॥૯૭॥
 હતિ ચતુર્થી-હ્યારહ્યાન સમાપ્ત ॥ યત્ર જન્મકુંભલી સ્થાપના ॥ સ્વસ્તિશ્રી ક્રુદ્ધિ દુદ્ધિ જયોર્મણ
 લ્યાન્યુદયશ્ચ સંવત્ત બલિર્શે એકાપુના વર્ષે માસોત્તમમાસે ચૈત્રમાસે શુક્લ
 પંદરે ત્રયોદશી તિથી જોમવાસરે ઘટી. ૫૫ પલ. ૧૧ ઝતરાફાલ્યુની ન
 દુત્ર ઘટી. ૬૦ શુવયોગ ઘટી. ૪૫ પલ. ૫૫ તૈતલકર્ણે એવં પંચાગ
 શુદ્ધે શ્રી રુદ્ર ઘટી. ૪૫ પલ, ૧૫ રુદ્રવાકુલંશે શ્રીકૃત્રિય કુંભલ
 પુરનચરે સિદ્ધાર્થગૃહે નાર્યા ત્રિશલા કૃત્રિયાણી કુદ્દોપુત્રરત્નમજીજનત, ત્રણ સુવન દીપક
 જગવંત શ્રીમહાવીર જન્મ્યા તસ્ય જન્મ કુંભલી સ્થાપના ॥ ॥ અથ પંચમ વ્યારહ્યાન પ્રારંભઃ ॥
 જે રાશિમાં શ્રીમહાવીર સ્વામી જન્મ્યા તે રાશિમાં ઘણા દેવતા અપને દેવીયો તે સ્વર્ગમાં જાતાં
 અવતાં જાણે ઘણાજ અાકુલ વ્યાકુલ થઈ રહ્યા હોય તેની ધેરે જાણવામાં નહીં અાવે એવો
 તેનો શબ્દ હતોતોહવો અર્થાત્ અવ્યક્ત કોલાહલ શબ્દમય હતોતો હવો એટલે જેવારે ઘણાજનો વોળે

रीते त्रिशला राखी मोहोला पूरीजती, खूवे, बेहो, उन्नीरहे, सधली क्रुनुने विषे सेववा योग्य, गर्जने सुखनां करनार, एवां नोजन, आह्लादन, वख, गंध, माळा प्रमुख लीये, गर्जना हित कारक पथ्ये करी देशकाल योग्य आहार करती थकी, गर्जपोषण करती थकी पोताना परिजन जे दासी साहेलीउ प्रमुख तेमनी साथे विचरती थकी फरती थकी पोताना आवासमां रहे ठे ॥ ७६ ॥ ॥ ते कालने विषे ते समयने विषे श्रमएजगवंत श्रीमद्दावीर स्वामी उनाळानो पहेलो चैत्र महीनो तेहुं बीछुं परववाडिहुं एटले चैत्रशुद्ध, ते चैत्रशुद्धनी तेरशने दिवसें नवमहीना उपर साडासात दिवस गथा थकां इहां नवमहीनाने साडासातदिवस गर्जीवासनो अधिकार ठे परंतु उठो अधिको होय तोपण पाठ एवो बोले तो तेनी कांइ हरकत नथी गर्जमां रहेवानो काल तो चोवीशोयतीर्थकरनो आ प्रमाणे ठेः— श्रीकृष्णदेवजी नवमहीनाने चारदिवस रह्या, श्रीअजितनाथजी आठ महीनाने पच्चीश दिवस रह्या, श्रीसंजवनाथ नवमहीनाने ठ दिवस रह्या, अजिनंदन आठ महीनाने अठवीश दिवस, सुमतीनाथ नवमहीनाने ठ दिवस, पद्मप्रन्न नवमहीनाने ठ दिवस, सुपार्थवनाथ नवमहीनाने ठ दिवस, चंद्रप्रन्न नवमहिनाने आठदिवस, सुवि धिनाथ आठ महीनाने ठवीश दिवस, शीतलनाथ नवमहीनाने ठ दिवस, श्रेयांसनाथ नवम हीनाने ठ दिवस, वासुपूज्य आठमहीनाने वीशदिवस, विमलनाथ आठमहीनाने एकवीश दिवस, अनंतनाथ नव महीनाने ठ दिवस, धर्मनाथ आठमहीनाने ठवीश दिवस, शान्तिनाथ नव महीनाने ठ दिवस, कुंशुनाथ नवमहीनाने पांचदिवस, अरनाथ नवमहीनाने आठदि वस, मध्वीनाथ नवमहीनाने सातदिवस, सुनिमुव्रत नवमहीनाने आठदिवस, नेमिनाथ तथा नेमनाथ नवमहीनाने आठदिवस, पार्थवनाथ नवमहीनाने ठ दिवस, श्रीमद्दावीरस्वामी नवम

राजा संपूरण करे, हर्ष सहित सन्मान करीने पूरा करे पण एवुं न कहेके तुंती बेठी बेठी फंद
 करे थे. एवीरीतें मोहोलाजुं अपमान करे नही, एम त्रिशलादेवीने उपजला मोहोलांनी. इह्या
 सर्वथा तेना मनमां रदे नही. एप्रकारें मटावी आपुं थे. तिहां रयवाडी प्रमुख वनक्रीडा प्रमुखनां
 मोहोला. तो सर्व सिद्धार्थराजायें प्रथा परंतु एक दिवसें त्रिशलादेवीने एवो मोहोलां उपन्यो
 के इंड्राणीनां कुंभज खेची लईने हुं पहेरुं ते मोहोला राजाथी प्रण थयो नही तेथी मनमां
 डमथी थइ (अर्थात् खिन्न थइ). तेवारे राजाना प्रववाथी मोहोलां पूरा करवानी वात राथी
 ना मुखथी सांजलीने राजा कहेवा लाग्यो के. ए मोहोला प्रण करीश पण ए वात महारा
 हाथमां नथी. एटजामां इंड महाराजजुं आसुन चलायमान थयुं तेवारे इंडे अचविज्ञाने जो
 इने नगवाननी माताने मोहोला प्रण करवा सारुं इंड्राणी प्रमुख देवांगनाना समूहने लईने
 कृत्रियकुंभ नगरनी समीपे एक महाडर्गम पर्वत थे. तिहां इंडपुरनामे नगर वसावीने पोताना
 परिवार सहित आवी रह्यो, सिद्धार्थराजायें सांजळुं जे इंड महाराज आपण पर्वतमां रदे थे
 तेवारे सिद्धार्थराजायें इंड महाराजने कहेवरावी भोकळुं के अमारी राथीने कुंभज जोइयें बैयें
 माटे तमारी इंड्राणीनां कुंभज आपजो ते सांजली इंडे कुंभज आप्यां नही तेवारे सिद्धार्थराजा
 सेना लइ इंड सार्थे जुळ करवा गयो तिहां इंडमहाराजतो जीतवाने समर्थ थे. तथापि जाथी
 बुजी हार खाईने जागी गया पाळजथी सिद्धार्थराजायें पोकार करती रुदन करती एवी इंड्राणी
 अपसरानां वंदमां बेवेली हूती तेना कुंभज छुटीने त्रिशलाराथीने आपीने मोहोलां प्रण
 कथो. वजी बीजा पण सत्तरनेवी प्रजा रचावुं, तीर्थयात्रां करुं, देवगुरुनी नृत्ति करुं, सुपात्रें
 दान आउं इत्यादिक. अनेक मोहोला त्रिशलाने उपन्या ते राजायें प्रण कथा ॥ एवी

विनय

पर्वत

हृद नासी जायते

मरण पासे, बोडा प्रमुख उपर चढ़े, धणी दोड़े, धणी चाले, चालती पड़े, पेद मसलावे, खाला प्रमुख जहंवे, उंची नीची खूवे, मेडी प्रमुख उपर चढ़े जतरे, कनडक बेसे, उपवास करे, वमन विरेचन छुलाब-लीये एटलां वानां करे तो गर्न पढीजाय, धणुं रुदन करे तो लोकरो चीपडी आंख वालो धाय, धणा नीत गायतो लोकरो बहिरौ धाय, धणी वातो करे तो लापर धाय, धणुं हसे तो मरकरो धाय, धणी गालो बोले तो लोकरो लंपट धाय ॥ तथा क्रतुक्रतुमां हुं हुं पृथ्वी क्रतुमां खाटोरस शुण्कारो हे, वसंत क्रतुमां धृत गोल इत्यादिक शुण्कारक हे ॥ वली कोइ मद्धोटी दुद्रावरथा वाली, सइयर वतावे तेरीते त्रिशजाराणी करे हे ते कंहे हे के बाइ थीर जथी बोलो, थीरजथी चालो, क्रोध मकरो, पथ्य खाज, धणी आकरो धावरौ अने काचली बांधो नही, धणुं हसवुं मकरो, चांदणीमां खूवो नही, केमके अनासें सुवाथकी पुत्र बानो रावणखंनो बइ जाय इत्यादिक वली धणुं नीहुं न चालवुं, धणी उंची चढीथमां, धिवसे सुवाथकी लोकरो उंषण धाय, आथीउ धाय, नख कापवा बंकी पुत्र कुशीलीयो धाय, धणुं रावणखंनो बइ जाय इत्यादिक वली धणुं नीहुं न चालवुं, धणी उंची चढीथमां, धिवसे सुवाथकी पुत्र वंचवल् धाय, धणुं हसवाथी होव, दांत, ताहुं अने जीन काळां धाय, धणा नीत गोडवाथी पुत्र वंचवल् धाय, धणुं हसवाथी होव, दांत, ताहुं अने जीन काळां धाय, धणा नीत गोडवाथी बहेरो धाय, बीजणे वाहु कखाथी उन्मत्त धाय, अति बोलवाथी बोलको धाय, अति शोक कखाथी चच्चाटीयो धाय, मुर्हाँथकी निर्बुद्धि धाय, अति नय राखवाथी-गर्न बीक य धाय, अति परिश्रम करवाथी मंदशक्ति वालो अने आलस धाय इत्यादिक वातो सर्व चढ़े री कंहे ते प्रमाणे त्रिशजाराणी पृथ गर्ननी भुतिपालना करे ॥ हवे त्रिशला माताने नज्जा मो होला उपजे हे के पूजा करे, दान आहुं, साहमी वांतसथ करे इत्यादिक मोहोला सर्व सिद्धाथी

गर्जने यथा तेवारे नगवाने अग्निप्रद लीधो अर्थात् आंदी साडाठमहीनानो गर्जने यथो, साडा
 ठमहीना वीत्या ॥ ९५ ॥ ॥ तेवार पठी त्रिशलामातार्थे स्नान कर्तुं, घरे देवपूजा मंगल
 कर्त्तां, सर्व घरेणां आचूषण पद्दत्यां, द्दवे गर्जप्रतिपादन करवाने अर्थे एषो वंमो आहार
 लीधे नद्दी, एषो जन्द्दो आहार लीधे नद्दी, एषो तीखो सुंव मिरचादिकनो आहार लीधे नद्दी
 एषो कडवो निंवादिक, एषो कशायेलो हरडे प्रमुख, एषो खाटो ते आंवली प्रमुख, एषो मीजो
 ते शुडादिक, एषो चोपड्यो ते धी प्रमुख, एषो लूखो ते चाणा प्रमुख, एषो ख्रको ते पुडला पापडी
 प्रमुख, एषो लीजो ते फल फल कंदमुलादिक इत्यादिक नोजन खाय नद्दी, जे नोजन करे ते
 पण विधि सहित करे, वखपण विधियें करी पद्दरे, गंधादिक विधियें लीधे, माला प्रमुख विधिया
 पद्दरे, गर्जनी रक्ताने वास्ते पोताने रोग यवा दीधे नद्दी, शोक करे नद्दी, मोद करे नद्दी, नय
 राखे नद्दी, घणा काम करे नद्दी, जेजे काम गर्जने हितकारी द्योय ते ते कामकरे, मानोपेत
 पय्यकरती यकी गर्जने पोथे, जे देशमां जे चीज पाचन अती द्योय, जे कालमां जे चीज शुष्ककी
 द्योय ते चीज वापरे, एतुं करे, कोमल शय्याये शयन करे, सुखासनने विधे वेसे, वंची नीची फरे
 नद्दी, इत्यादिक गर्जने यत्न करे वली वाग्नहादिक ग्रंथोमां कद्देलुं जे ते कद्दे जे. गर्जणी खीजो
 वायळुं खाय एटवे वायुचीज खाय तो गर्ज कुवडो थाय, आंधलो थाय, वामन थाय, पित्तकर
 नारी चीज खाय तो गर्ज पडीजाय तथा तेजुं ह्येग पीजुं थाय, कफ करनारी चीज खाय तो
 पांठ रोग येत वर्ये वालो थाय अथवा कावरचित्तरो थाय तथा जो गर्जवाली खी लूण घणुं
 खाय अने आंखमां काजल घणुं घाले तो ठोकरो नेत्र रहित आंधलो थाय, एषो वंमो आहार
 करे तो वायु एषो थाय, एषुं जेजुं खाय तो ठोकरो निर्बल थाय, भैशुन सेवन करे तो गर्ज

कह्यो जे माटे हवे तमारे बोलवुं नही एम कह्यो सर्फेजपर ठांटा नारव्या ते बली नरुम थयो ॥ इति कलिकाल दृष्टांत ॥ एम विचारी गर्जमांदे रहां जगवाने एक देशें टचली अंगुली ह जावीने एक देशे लाव्या तेवारे त्रिशलाजीये जाएणुं अरे महारो तो गर्ज बतो जे, अने में प्रोकट खोटो शोक कखो एवुं चिंतवन करीने कहेती हवी के हे सखीयो ! महारा गर्जने कुशल जे, एवी वात हर्षथी कहेती हवी, में अज्ञानथी विजापात कखो, महारा जाग्य महोटा, हुं धन्य कृतपुण्य, हुं जगज्जवनमां मान्य, माहारं जीववुं प्रसंसनीय, मने जैनधर्म फलयो, में पूर्वे जे धर्म सेव्यो हतो ते प्रगट थयो, महारं जीववुं सफल, सखीयो जयजय करवा लागी, अष्टमंगल मांनथां, कुंकुमढांठ्यां, राजाने वधाइ दीधी, राजापण खुशी थयो, वालिजवाड्यां, नाटक महो त्सव थया, तोरण बांध्यां, बंदीजन जयजय शब्द बोल्या, बंदीखानां जोड्यां, अनेक लोक मळ्या, मंगलिकनी वातोयें करी कोलाहल थइ रह्यो, महा दान आप्यां, ए प्रमाणे आनंदथी राजानी राजधानी हर्षरूप थइ, सज्जकार कहे जे के ते गर्जवुं कुशल नं जालावाथी सिद्धार्थराजाना घरमां सुदंग, ताज, वीणा, हस्तताल, नाटक इत्यादि लोकवहजन एवा सर्व कार्य आनंद रहित थया हता ॥ ९३ ॥ तेथी मह्यावीर स्वामी माताने शोकातुर जाणीने एक देशथी हलता हवा तेवारे त्रिशला हृदयमां हर्ष पांमीने बोलती ॥ ९४ ॥ ॥ महारो गर्ज हरण थयो नथी, यावत् गळ्यो नथी, आ महारो गर्ज प्रथम हलतोन हतो ते हमणा हलो जे, एवुं कहीने हर्ष पांमीने विचरवा लागी. हवे अमण जगवंत श्रीमह्यावीरस्वामीने विचार थयो जे महारा मा बाप हमयाथीज एवा प्रकारनो मोह करे जे तो जेवारे हुं दिहा जवं तेवारे तो ए थणुं डःख पासे माटे हवे महारे महारा माता पिता जीवे तिहां सुधी दीक्षा लेवी कल्पे नही एवुं जेवारे साडाबमहिना

हतां ते ह्मणा केम नथी वाजतां ? एवुं जाणी अवधिहाने जोयुं तेवारे सर्वे व्यक्तिकर जाणीने वि
 चायुं के छुव यतः ॥ किंकुर्भमःकस्यवायुमः, मोहस्यगतिरीदृशी ॥ छरैर्धातुरिवास्माकं, दोषनिष्प
 नयेयुषा ॥ १ ॥ ॥ आ मोहराजानी गति कहेवी हे जे में तो शुण कयुं तो आदीं जलहुं अवयुण
 यहुं ते जपर कलिकाजनुं दृष्टांत कहेवे. जेम कोइक पंथी परदेशथी धणु इव्यजपार्जन करी पोताने
 घेर आवतो हतो तेवामां रस्ते चाजतां कोइक अटवी आंवी तेमां दव लागो दीजो ते दवमां कोइ
 सत्पं द्वाजे हे ते सत्पं पहेजा वाट मार्गुनें कयुं के मुजने आ दवमांथी बाहेर काहाज्य तेवारे तेणो
 बाहेर काहाज्यो त्यारे सत्पं कयुं जजो रहहुं तुजने न्हण करीश ते पुरुष बोद्यो में तुजने बजतो
 राख्यो, जपकार कखो, मरणमांथी जगाखो तो जलटो हुं मुजने न्हण करीश ? सत्पं कयुं आज
 कलिकाज वर्त्ते हे आजना समयमां शुणनो दोष धाय तेमाटे हुं तुजने करडीश तेवारे पंथी बोद्यो
 हुं धया वर्त्ते घेर जांहुं वली माहारी पासो इव्य हे माटे घेर जइ महारी खीने इव्य आंपी तेनी
 शीख माणी आहुं हुं एवो कोज आपी पोताने घेर आख्यो, खीने सर्व वात कही शीखमाणीने
 ते पुरुष अटवीमां पावो आख्यो, खीपण पावजथी आवी सत्पंने स्तुति करी कहेवा लागी जे
 अहो नागराजा महारा नरतारहुं न्हण करशोतो महारी शी वळे यशो, महारे शत्रु पण धया
 हे तेवारे सत्पं कयुं ते शत्रुनिवारण जपाय तुजने बतावीश, तेनी हुं चिंता मकरजे आ औषध
 महारा राफडा पासो हे तेहुं मूल जइ पाषाण जपरे धरतीने तेना ठांटा वैरी जपर नाखजे तो
 बलीनस्मयाहो. खीमें ते औषधीनुं मूलजइ, अमृत मूलीने पाषाण जपर धरतीने सत्पं जपर ठांटा
 नाखवा तैयार यइ तेवारे सत्पं बोद्यो में तुजने औषधी देखाडी तो वली मुनेज बाळे हे जलटो
 शुण जपर अवयुण करे हे तेवारे खी बोलीजे शुणनो जाइ दोष हे एवुं तमेज तमारा मुखथी

सर्व मद्दारे सुनुं ठे, हवे हुं किहां जाइं, हुं करूं, कोनी अंगल जाइ पोकार करूं, एवा विजाप करती अकी त्रिशला देवी दूधनूष्ट हरेणी सरखी अइ, इहां तिहां नमे, नीसासा नाखे, एवी अव्यवस्थित अयेली त्रिशलादेवीने देखीने सरखीयो पूबवा लागी के दे स्वामिनि ! अज हुं एवी केम अइ रही गो ? अमे तने पूबीये डेये के आ डःखनुं हुं कारण ठे तेवारे त्रिशलादेवी अखमांथी अंथु नाखीने निशासा भूकती बोली के दे सरखीयो ! हुं तमोनें हुं कहुं, हुं निर्जीयाणी हुं, मद्दारे जीवितव्य गथुं. तेवारे सरखीयो बोली दे सखि ! आवा अमंगलिक वचन म बोले, बीछूं सर्व रहूं पण तादारा गर्जने तो कुशल ठे ? तेवारे त्रिशला बोली दे सखियो ! जो मद्दारा गर्जने कुशल होय तो बीछूं मद्दारे हुं डःख ठे ? मद्दारो गर्जने जतो रह्यो एज डःख ठे. एहुं कहेतां भूषी खाइने जमीन उपर पड़ीगइ तेवारे सरखीयोए चंदनजले ठंढका बीने विजयाये. वायरो करी सचेतन करीने फरी पुबहुं जे तादारा गर्जने. हुं अथुं तेवारे राणी भवगदस्वरथी बोली के मद्दारो गर्जने जतो रह्यो. एहुं सांजली सरखीयो पण सर्व डःखी अइ अकी राजाने जइ ए हकीमत कही. तेथी राजा पण डःखी अयो, नाटक वाजिज सर्व निषेध कर्या, सर्व शोकाकुल अइ बेग के हवे झूं करीये. एवा अथा के तेने कांइ पण सजे नही, तेवारे कोइक तो निमित्तियाने पूबता हवा, कोइ ज्योतिषीया जोगीने पूबता हवा अने वृद्ध स्त्रीयो, शांति पुष्टि करती हवी, कुलदेवीने चलंजा देती हवी के दे देवी आ वखत हुं किहां गई, एवा एवा विजाप करे ठे पण त्यां कोइ शब्दथी बोलें नही, स्तब्ध अथा, सर्व शोकनी राजधानी सरखां अयां. आं सुंथी सुख धोतां अकां, निशासा खाता अकां, डःखे पीडातां अकां, कोइने खाहुं पीहुं पण सजे नही एवा स्वरूपे अयां. तेवारे थोड़ी वार पढी जगवाने जाणुं के प्रथम वाजिज प्रमुख वाजतां

वेंलो कोलीयो खेंची लीथो, तें महारा निपजेला पाकेला धान्यना क्षेत्रने बाळी दीहुं, तें महारो
 रसकुपिका नांजी दीधी, तें महारं जहाज नर समुद्रमां भूबावी दीहुं, अथवा वली देवने उलंजो
 देवाची हुं थाय ! अरे जीव तें आगला नवमां एवाज कर्म बांध्या व्हरो ते कर्म तुजने व्हमणां
 उदय आख्यां ले. पूर्वनावमां में मातावनी पासेची बाजकोने दूर कखां व्हरो तथा गाय प्रसु
 खनां वावरुने दूध पीवा दीहुं नह्दी, वृद्धनी फाळीयो नांणी, सरोवरनी पाल फोडी, दव ला
 गाव्या, अणगल पाणी पीथां, उंदरोना बिल खोथां, धूजथी नखां, नोलीयां अपने गोहनां
 दरोमां उजुंपाणी तथा तेल रेड्युं, कीडी मकोडाना दरमां उभ पाणी रेख्यां, पोपट मेना
 प्रमुखने पांजरामां घाव्यां, तेमनी माताना वियोग कखा, चिडा प्रमुख परवीजनां माला पा
 ख्या, इंफां फोख्यां, जूं लीख माखां, लोकोना गर्न उपर देष कखो, गर्न पडाव्या, गर्नस्तंजन
 कराव्या, वशीकरण, उच्चाटन कराव्यां. ताहारो पुत्र मरण पामजो एवा शराप दीथा, पापना
 मंत्र अपने औषध कखां, कोइने विष दीहुं, कोइना रत्न चोरी लीथां, कोइजुं सील चंगाव्युं,
 अथवा वल छेइने नांय्य, कोइनां गाम बाव्यां, महोटां वृद्ध धरतीमांथी चखेडी नाख्यां, म
 होटा ताळावनां शोषण कखां अथवा देवद्वय नदण कखां, जैनमंदिर पाख्यां, गुरुना अ
 वर्य वाद बोख्या, देवगुरु उपर देष कखो, दान देतांने वर्डोना करी, वृद्धनां फज विदाखां अ
 थवा अर्नंतकाय नदण कखां, काचांफल तोख्यां घणुंहुं कहुं ! एवा माहारे जीवे पाप कखां
 व्हरो ते पाप व्हमणां मुजने उदय आख्यां ले के जेथकी महारो आवाो गर्न गली गयो, माटे
 हुंतो पारविनानी छवणी थड, जो महारो ए चौद स्वप्ने सूचित गर्न गयो तो व्हो महारे संसा
 रमां बीछं हुं सुख ले, हुं राजपाटने हुं करं वधारे हुं कहुं, जणलोके पूजित एवा पुत्र विना

रह्या ठे केछुं ? अथवा कामदेवनी निथढ़ करवाने अर्थ रूपपरावर्तन विद्या साधता रह्या ठे केछुं ? एवीरीतें श्रीनगवान् मातानी कूखने विषे रह्या ते तमोने कव्याणरूप लक्ष्मीने अर्थे थाउ इति ॥ ९१ ॥ ॥ तेवारे त्रियाळाभातानां मनमां एवुं अयुं जे महारोगर्न कोइ देवता लहगयो, ए महारोगर्न मरय पाय्यो, महारो गर्न चविगयो, महारो गर्न गळिगयो, ए महारो गर्न प्रथम ह्वाजतो चालतो ह्मतो ते ह्मयां ह्वाजतो चालतो नथी तेथी जाणुवुं जे गर्नने कुशल नथी एवुं विचारीने मनमां संकल्प अयो, चिंत्तारूप समुद्रमां बुज्यां, अने दाख उपर मोहोछुं धरी नीचीदृष्टि राखीनें आर्तध्यान आवावा लागी, ते आर्तध्यान आ प्रमाणे ठे ते आगळा आलावामां कहे ठे ॥ ९२ ॥ ॥ हवे त्रियाळादेवीनो शोक विचार लखीये हेथें ॥ अहो एटले खेदकारक वचने शोक करे ठे के महारो जे गर्न जतो रह्यो ते हुं निश्चें अनागणी ठुं, दीयापुण्यवाली ठुं, अनागीयाना घरमां चिंतामणीरत्न रहे नही अथवा दारिद्रीनां घरमां निधान केम रहे ? जेम मारवाडमां कल्पवृक्ष रहे नही तेम पुण्यहीणने तुषाळाने तेवारे असुत पान करवानी इहा थाय तो ते इहा केवीरीतें पूरणथाय ? वली कहे ठे के हे देव, हे कर्म, हुं महा निर्दय ठो, निर्दळ ठो, तुजने करुणा नथी, अरे पापिष्ठ डुष्ट अरे निरपराधी लोकने मारवा चाला, हुं महारो विना सुहे वैरी केम अयो ? ताहारो में शो अपराध कखो के जेष्की तें मा हारो मनोरथरूप कल्प वृक्ष चखेडी नाख्यो, जो में कोइ ताहारो अपराध कखो होयतो हे पापी हुं प्रगट अइने शावास्ते कहेतो नथी ? तें सुजने डःखनी खाण प्राप्त करी दीधी, तें सु जने आंख्यो आपीने पाढी खेची लीधी, तें सुजनें दाखमां निधान आपीनें पाढो खेची लीधी, तें सुजनें मेरुपर्वत उपर चढावीने पाढी जमीन उपर नाखी दीधी, तें महारा मुखमां आ

करी, पाडाखी प्रमुखेकरी, जंगारेकरी, धान्यना कोठारेकरी, पुरेकरी, अंतेजरजे राणीथोનો पा
 वार तेणेकरी, देशवासी लोकोथेकरी, पशवातेकरी, धणुं धणुं वध्या, दृक् पिाम्या तथा धणो धान्य
 गणवामां अघावे एवां चोवीश प्रकारनां धान्य तेनां नाम कदेहे. जव, धडं, शाति, व्रीहि,
 सावी, कोडवा, सामो, कांग, राज, तिल, मग, अडद, अजशी, चणा, तिजना, वाज, सिद्धिंद,
 राजउडद, उड्ड, मखर, लुअर, कुलश, धाणा, कटापरो, इत्यादिक प्रकारनां धान्यथी तथा
 बीजां पण सोडुं, रुडुं, रत्न, मोती, मणि, दक्षिणावर्त्तशंख, राजवर्त्त, शिजा, सुनिया, लाज
 रत्न, पद्मराग आदिके करी वध्या दृक् पिाम्या तथा प्रीति, सत्कार, समुदाये करीने धणा
 धणज वध्या, दृक् पिाम्या, तेथी अमलजगवंत श्रीमहावीरस्वामीनां माता पिताजनां
 मनमां एवो हर्षे विचार जपन्यो ॥ ८९ ॥ के जे दिवसथी अमारे आ पुत्रद्व
 खमां आघ्यो हे ते दिवसथी जइने असे सर्वप्रकारे पूर्वे कहां एवां सोनां रूपां प्रमुख वस्तु
 येकरी वध्या, प्रीति सत्कारे करी धणाधणज वध्यां, माटे जेवारे अमारे घेर आ पुत्रनो जन्म
 आहो तेवारे असे ए लोकराडुं नाम जेवा एमां गुण हे तेडुं आपीडुं, दृक् पिणाना शुणेकरी
 वर्द्धमान एडुं नाम स्थापन करीडुं ॥ ९० ॥ ॥ तेवारे अमलजगवंत श्रीमहावीर स्वामी
 पोतानां मातानी उपर अनुर्कपा एटले दया लावीने विचारुं जे डुं जेवारे गर्भमां हाडुं चाडुं
 तुं तेवारे माताने डःख जपजे हे एम चिंतवीने मातानी कुरवमां निश्चल रहा, हाड्या चाड्या
 नही, कंप्या नहि, पोतानां अंगोपंग गोपवी राख्यां एवा थया थका रहा, इहां कवि उत्प्रेक्षा
 करे हे के जाणे जगवान् मोहराजाने जीतवासारुं एकांते विचार करता रहा हे केडुं ? अथवा
 कोइ परब्रह्मडुं अंगोचर ध्यान करे हे केडुं ? अथवा कव्याखरस प्रत्ये पोताना आत्मगुण साधवा

નાટવા વાલાનાં કુલગોત્ર પણ વિશેષ પામ્યાં તેમણે ધન. તે હવે જે સ્થાનકે ગાલીને મરીગયા તે સ્થાનકોનાં નામ કહે છે. ગામજીવિનાં ગુણ જિહાં જતા રહે તેને ગામ કહીયે તિહાં ઘડાવીને મરીગયા તે ધન તિહાંજ રહીગયું, તે ધન તથા જિહાં કર નહી લાગે તેને નગર કહીયે, થૂંલ નો કોટ જિહાં હોય તેને રોટ કહીયે, રોટું નગર તે કર્બટ કહીયે, શહેરથી બે કોથા જપર જે ગામ હોય તે મંદપ કહેવાય, જેને ચારે બાજુયે ગામ વસે તે ડોણમુલ્ય કહેવાય, જાલમાં અગ્ને ધાતમાં ઘડને માર્ગે જાય તે પદ્મલ કહીયે, જિહાં તાપસોણું વસણું હોય તેને આશ્રમ કહીયે, તીર્થસ્થાનકે જે ગામ હોય તેને સંવાહ કહીયે, સાર્થવાહને જતરવાણું સ્થાનક હોય તેને સન્નિવેશ કહીયે. એવા પ્રકારનાં ગામોને વિષે સિંધોદાને આકારે રસ્ટા હોય તેને વિષે તથા ત્રિવાટાને વિષે, ચોવટાને લખે તથા ઘણા માર્ગે જિહાં જોલા થતા હોય તેને ચચ્ચર માર્ગે કહીયે તથા ચૌમુલ્યાં દેવોનાં મંદિરમાં, મહોટાપંથ વાલા રાજમાર્ગેને વિષે, વૈવકુલમાં, સન્નામાં, પાણીના સ્થાનકમાં, બાગમાં, જ્યાનમાં, વનમાં, વનર્વનમાં, એકજાતિનાં વૃક્ષ હોય તેને વન કહીયે, અનેક જાતિનાં વૃક્ષ જેમાં હોય તેને વનર્વન કહીયે, મસાણમાં, સૂનાધરમાં, પર્વતની શુફાળમાં, હોમના સ્થાનકે, પર્વતની શિલા રોવેલી હોય તેમાં, વેસવાની શાલામાં, લોકોને વસવાના સ્થાનકોમાં પટલા સ્થાનકે ઘાલેલાં જે ધન તે સર્વજગાળનાં ધન લાડ જાડને સિદ્ધાર્થ રાજાનાં ધરમાં નારવો દુવો ફંડમદારાજનો હુકુમ થયો તેવારે તિહાંલોકના વસવા વાલા તિર્ય ગર્જુનક દેવતા તે સર્વધન લાડ જાડને સિદ્ધાર્થરાજાનાં ધરમાં નારવે ॥૮૭॥ ॥ જે રાત્રિમાં અમ યજ્ઞગવાન શ્રીમદ્વાવીર સ્વામી જ્ઞાતકુલ જે સિદ્ધાર્થરાજા તેના કુલમાં આવ્યા તે રાત્રિથી માંનીને સિદ્ધાર્થરાજા, સોનેકરી, રૂપેકરી, ધનેકરી, ધાન્યેકરી રાજ્યેકરી, દેવોકરી, વાહનેકરી, કટકે

ધરેણાધિકે કરીને સત્કાર સન્માન આપ્યું તે સત્કાર સન્માન આપીને ઘણી આજીવિકા જીવે
તિહાં સુધી સ્વાયા કરે ઇવી કરી દીધી અર્થાત્ ગામ પ્રમુખ આપીને શીશ્વ આપે ॥૮૩॥

તેવારપઢી સિ-કાર્થ દ્વિચિરાજા સિંહાસન થકી ગતીને જિહાં ત્રિશલાકુત્રિયાણી પઢિહમાં વેળી
હે ત્યાં આવીને કહે હે ॥૮૩॥ ॥ ઇવો તિશ્વય દે દેવાણુપ્રિયા સ્વપ્ન શાશ્વમાં વેતાળીશ સામા

ન્ય સ્વપ્નમાં અંને ત્રીશ મહા સ્વપ્નમાં સર્વ બહોત્તેર સ્વપ્નમાં કહ્યાં હે તેત્રીશમાંથી ચૌદ મહોટાં સ્વપ્નમાં
તીર્થેકર અંને ચક્રવર્તિની માતા દેસે, એક મંપલિકરાજાની માતા દેસે, ઇવું સ્વપ્ન પાઠકે કહ્યું
દેસે અંને ચાર બહદેવની માતા દેસે, એક મંપલિકરાજાની માતા દેસે, ઇવું સ્વપ્ન પાઠકે કહ્યું
ને જે તમે ચૌદે સ્વપ્નમાં દીર્ઘાં ॥૮૪॥ ॥ તે તમારે ચક્રવર્તિ તથા તીર્થેકર હોવાવાળો પુત્ર ધારણ

૥૮૫॥ તે પઢી ત્રિશલાદેવી એ અર્થ સાંનળીને દ્વિવયમાં હુશી થઈ યાવત્ સ્વપ્નમાં અર્થ ધારણ
કરીને ॥૮૬॥ ॥ સિ-કાર્થેરાજાની આજ્ઞા હાડને નાના પ્રકારના મચિરક્તોના બાજોવથી ગતીને તા

કોદરહિત યાવત્ રાજદંસ સરસ્વી ગતિયે ચાલતી થકી જ્યાં પોતાહું હુંવન હે તિહાં આવીને પો
તાના મંદિરમાં પ્રવેશ કરતી દેવી ॥૮૭॥ ॥ જે દિવસથી અમણનાવંત ઓમહાવીરસ્વામી તે

રાજાનાકુલમાં હરણિગમેથી દેવે સંદરાયા તે દિવસથી વૈશ્વમણનામે ફંડમહારાજનો જે નંપારી
જેહું લોકોમાં ધનદ ઇવું નામ હે તે નંપારીના હુકુમના ગઠાવવા વાળા ઇવાજે તિર્થેક લોક

નિવાસી વૈતાહ્યપર્વતની મેસલતાયે રહેનારા બ્યંતરનિકાયનાં તિર્થેગર્જુનક દેવતા તે શર્કેડના

હુકુમથી ઘણાજઘણા ઇવા જે હુનાથન ધબ્બામહાનિધાન તે કેવા ધન તોકે જે ધનના સ્વામી
હીણ થઈગયા, જે ધનના સંચયકરવા વાળા ઘઢાવવા વાળા મરણ પામી ગયા હે, તેમનો કોઈ

ગોત્રી પણ રહ્યો નથી, સર્વેયા તે ધનના સ્વામી વિહેદ ગયા, પાટવા વાળા વિહેદ ગયા,

करवा सारुं एक आंगुली तमारा नदने बतावी तेवारें तमारा नदें बें आंगुली देखाडी तेथी हुं समज्जी गयो के एक मात्र शिवज नथी पण शिव अने शक्ति ए बेज ठे पढी वली में कहुं के इंदियो पांच ठे तेथी पांच आंगुली बतावी तेवारें आपना नद्याचार्यें सुतीनीडीने बतावी तेथी हुं समज्जी गयो के पांचइंदियोतो खरी पण तेने वश राखवी जोइयें तेवारें में जाएयुं जे ए पंक्ति त्यागी झानी अने जितेंदिय ठे एवीरीते वाद थयो तेमां हुं हारीगयो एना समान बीजो पंक्ति में क्यांय पण दीवो नही एवुं कहीने दक्षिणनद्याचार्य मानजूष्ट थयो थको पोता ने देवो चाव्यो गयो, पाळजथी नोजराजार्यें गांगातेलीने पूबहुं के तें केवा प्रकारनो वाद कस्यो अने केवीरीते जित्यो तेवारें तेजी बोव्यो के महाराज दक्षिणनद्याचार्य धणो खराब माणस ठे मने कहेवा लाव्यो के ताहारी एक आंख ठे ते हुं फोडी नाखीश एवुं मनमां लावीने एक आंगुली उंचीकरी तेवारें में बे आंगुली उंची करीने समजाव्यो के तुंतो एक आंख फोडतो पण रही जाइश परंतु हुं ताहारी बे आंखो फोडी नाखीश त्यारे मने पंजो देखाडी बोव्यो के हुं तने थाप मारीश तेथी ताहारुं मोहोहुं फरी जावो तेवारें में सुतीवाली बतावीके हुं तुजने एक सुती मारीश तो हुं पाताळमां पेसी जइश एवी वात तेलीना मुखथी सांनलीने राजा प्रमुख सर्व सज्जाने व्हसतुं आव्युं अने बोव्या के ए महोदो नायथाली सुसिद्धिवागो ठे एवुं कही वखादिक पहेरामणी आपी सन्मान देद गांगा तेलीने घेर पोचतो कस्यो एनी पेरे सिद्धार्थ राजा कहे ठे के हे स्वप्न पावको ! तमे सुसिद्धि कहे तेथी महारेतो तमारुं कहेवुं सत्य थाड एवुं सिद्धार्थराजाए स्वप्न पावकोने कहुं कहीने ते स्वप्नांने रुडीरीते धारण करीने ते स्वप्नलक्षण पावकोने धया अशन पान खादिम खादिमादिक च्छार आहार जमाडीने फूज फज गंध माला

खरा पंक्ति ठो तेवारें दक्षिण नद्याचार्यें कहुं ह्वा राजन् । हुं तेनी सार्थे पण वाद करीश
 माटे ते कथांठे तेने आंही बोलावी व्यो तेवारे राजार्ये नद्याचार्येने आसन् आपी बेसाव्यो
 पढी कालीदास, क्रीडाचंड प्रमुख नदोने एकठा करीने कहुं के जाव पंक्तिजीने जइ आवा
 तेज्ये जइ गांगतेजीने नद्याचार्येनो वेश कराव्यो, घरेणां पद्देराव्यां अने शरीरमां तो ते, प्रथम
 थीन मातेलो मद्योन्मत्त द्वाथी सरखो ठे तेने पालखीमां बेसाडी पांचरों पंक्तितोयें परवख्यो थको
 राजसन्नामां लाव्या, राजार्ये उठी आदर दीथो, सर्व सन्ना उठी उन्नी थडने महोटा सन्मानथी
 सिंहासन उपर बेसाव्यो तेवारे दक्षिण नद्याचार्ये तेने जोइने विचाहुं जे आतो मातेलो ठे
 अने हुंतो शरीरे डबलो हुं तेथी एनी सार्थे वाद करतां पार आवे नही माटे एनी सार्थे वच
 ननो कजह करवो नही, मात्र तत्त्वज पूवहुं एम चिंतवीने एक आंगुली उंची करी तेवारे
 नोजराजाना नडें क्रोधकरी बे आंगुली उंची करी ते जोइ दक्षिण नद्याचार्ये चमत्कार पा
 मीने पांच आंगुली उंची करी बतावी ते जोइ गांगतेजीयें सुवी नीडी बतावी तेवारें दक्षिण
 नद्याचार्ये पोताना मस्तक उपरथी अंकुश उतारी नाख्यो, पेटे पाटो बांध्यो दहतो ते
 जोडी नाख्यो अने निसरणी तथा कोवाली पण नाखी दीथी, तुयनो पूजो बाली नाख्यो,
 समस्त माननो त्याग करी सर्व सन्ना समहु नोजराना नडने पगे लाव्यो अने कद्देवा
 लागो के महोटी आश्चर्यनी वात ठे जे मने कोइए पण जीत्यो नही पण हुं महोटी
 पंक्ति माटे तें सुजने जीत्यो ते जोइ नोजराजा विस्मय पामीने दक्षिण नद्याचार्येने
 पूवहुं के तमे केवा प्रकारनो वाद कखो तेवारे नड बोव्यो के तमारो नड महाज्ञानवान्
 ठे कारणके में एनी सार्थे समस्यार्ये वाद कखो जे आ जनतमां एक शिव ठे एहुं स्थापन

पलवाडे पलवाडे चाळे एवा आभंवर सहित चालतो थको दक्षिण, गुजरात, मारवाड, मेवाड इत्यादिक देशोनां पंक्तितोनी साथे वाद करी तेने जीतीने सरस्वतीकंजानरण इत्यादि बिरुदा वली बोलावतो थको सर्व गामोना पंक्तितोने जीततो थको अजुक्रमे मालवदेशमां उक्तेणी नगरीना नोजरजाना सजामां पांचवों पंक्ति ठे एवी वात सांजलीने ते पंक्तितोनी साथे वाद करवा साहं उक्तेणीथें आष्यो तेने राजार्ये महोटा आभंवरथी नगरमां प्रवेश कराव्यो, रुढा महेलमां जतारो आष्यो, पढी ते पंक्ति राजाना सजामां आवी पंक्तितोनी साथे वाद करीने राजाना समद कालिदास माव आदिक पांचवों पंक्तितोने जीत्या तेवारें राजार्ये विचाखुं जे आ महोटा आश्वर्य थयो जे परदेशी न्हें आवीने महारा सर्व पंक्तितोने हरावी दीधा तेथी महारा पंक्तितोना माननी हानि थद एवो चिंतागुर थइने क्रीडा करवाने अर्थे जावा जाम्यो मार्गमां जतां रस्तामां एक आंख्य वालो एक गंगोतेजी घाणी उपर बेजो ठें ते घाणीमांथी तेज लइने बीजो एक छुदो घडो हतो तेमां नाखे पण तेजनुं एक टीपुं मात्र बाहेर पडवा दीये नही एवा काणा धांचीने देखीने राजार्ये विचाखुं जे आ काणानी बुद्धि जूज केवी ठे ! तो ए कां यानी अक्कलनो तो पारज नही होय एम कहेतुं तेज सत्य ठे पढी राजार्ये तेने बोलावीने पुढतुं के थरे तुं नडाचार्य साथे संवाद करीश ? तेवारें ते बोळो ह्वा महाराज ! हुं वाद करीश एमां महारुं हुं जवानुं ठे ? ए नडाचार्यनी साथे वाद करवो कांइ महोटी वात नथी जो जोरावर जबर देखीश तो पण अटपटा न्यायथी तेने जीती लइश पढी राजार्ये आदित्यवारने दिवसें नडा चार्यने बोलावीने कहुं के हे नडाचार्य ! महारा जे साधारण नडो हता तेने तमेजीत्या पण हजी महारा सर्व पंक्तितोनी जे आचार्य ठे तेनी साथे जो वाद करो अने जीतो तो हुं जाणु जे तमे

एथिं यावत् मंगलकल्याणकारी, स्वप्नां दीर्घां ॥८०॥ त्रीवारं सिद्धार्थराजा ते स्वप्न लक्ष्मण पाव
 कोनां मुखर्षी एवो अर्थे सांजली करीने हृदयमां दर्भ संतोष पाम्यो अको द्वाथजोडी अंजली
 करीने स्वप्न लक्ष्मण पावकोने कहेतो हवो ॥८१॥ एमज अवाहुं वे, हे देवाणुप्रिया एवोज ए अर्थ
 वे, छवो नथी, में बांढवो तेज प्रमाणे तमारा मुखर्षी अह्मण कह्यो, जे तमे कह्यो वो ते सत्य वे
 एहुं कहे. आ वचन उपर कोइक टीकाकारे नोजराजानी वारमां एक गांगो तेजी अयो वे तेहुं
 दृष्टांत आपेहुं वे परंतु ते पाबलथी अयेजो वे अने आ वाततो प्रथमनी वे तेथी ए दृष्टांत
 मजहुं नथी पण उपनयनमां मजती वात वे वली दृष्टांत ह्योय ते एक देखीय ह्योय माटे जो
 कने आनंदने वारते जोपण अंतर्वाच्यादिकोमां नथी तोपण जरवी मुकीये हेर्य तयथा ॥ सि
 द्धार्थराजा कहे वे के सुसिद्धिहुं कहेहुं ते सर्व स्थानके सिद्धज थाय वे जेम गांगा तेजीने थहुं.
 ते गांगा तेजीनी कथा कहे वे. कोइएक विद्यार्थी दक्षिणदेशमां प्रतिष्ठानपुर नगरने विषे कोइ
 एक नटनी पार्सेथी त्रीश वर्ष पर्यंत विद्या नलीने अहंकारमां आयो तेवारे माथा उपर अं
 कुश धारण कह्यो तथा रत्नेने विद्याये करीने महारो पेट फाटी जाय तेना गर्वथी पोताना
 पेटने पाटो बांध्यो, वली जो कोइ वादी महारा साथे वाद करतां नाशिने आकाशमां जाय
 तो तेने निसरथी उपर चढी नीचो पटकी आहुं एवा गर्व करी एक नीसरथी पण पोतानी
 पासे राखी, वली वादी जो नाशिने पातालमां प्रवेश करी जाय तो तेने खोदीने बाहार काढा
 दीश एवा अग्निमानथी एक कोदाल पण पोतानी पासे राखी तिहां निसरथी तथा कोदाल
 एक चाकरना माथा उपर आपी तथा वली जो कोइ वादी महारा साथे वादमां हारी
 जाय तो तेना मुखमां तृण रखावी हेहुं एवा विचारथी एक माणस घासनी पुजो लाइने तेनी

ढोलीयो अने धोळुं वख स्वप्नां देखे तो पोताने पीडा जपजे, कोइ मनुष्यना पगळुं हुं मांस जहण करुं तुं एवुं स्वप्न देखे तो राजा थाय, पद्मसरोवर, समुद्र अने नदी जतरतो देखे तो धणुं डब्ब पामे बली जनुं पाणी, गायतुं लाय गोलमां जेजवेळुं. पीडुं एवुं देखे तेने अतिमार रोग थाय तेथी मरण पामे, देवमूर्तिनी पूजा करुं तुं, यात्रा करुं तुं एवुं देखे तेने सर्वप्रकारे तृदिषाय, हृदय जपर कमल जणुं देखे तो तेजुं शरीर कोढरोगे विनाश पामे इत्यादि ॥ माटे हे देवाणुप्रिया ! त्रिशलाह्त्रियाणीये जे चौद महोटा स्वप्ना दीर्घ ते ज्वारकारी, मंगलकारी ते तेजुं फल हे देवाणुप्रिया ! अर्थनो लान थासे जोगनो लान थासे, पुत्रनो लान थासे, सुखनो लान थासे तेमाटे हे देवाणुप्रिया ! निश्च ए त्रिशलाह्त्रियाणीये नव महीना अने साढासात दिवस अतिक्रम्यानंतर तमारा कुलमां वज्रा समान, दीपकसमान, मुकुटसमान, पर्वतसमान, तिलकसमान, कुलनी कीर्तिनो करवा वालो, कुलना निर्वाहिनो करवा वालो, कुलमां स्वर्गसमान तेजवंत, कुलनो आधार, कुलना यशनो करवा वालो, कुलमां तुषन समान, कुलपरंपरानी तृदि करवा वालो, जेनां हाथ पग धणा सुकोमल हे एवो बली कोइ इंदिये हीन नही, जहण व्यंजन गुण सहित, मां नोन्मान सहित, संपूर्ण सर्व अंग जलो सौम्याकार, बह्मनकारी जेजुं दरीन हे एवो पुत्र थासे ॥ ७ ८ ॥ बली ते बालक बाध्यावस्था ढोडीने जेवारे विनय विज्ञान पणो सुवान अवस्था पामरो तेवारे शूरवीर, पराक्रमवंत, धणा हाथी घोडा रथ प्रमुख सेनानो मालक, चार अंत एधिबी सुधी राज करवा वालो एवो चक्रवर्ति राजानो राजा थासे अथवा त्राय लोकनो नाथ धर्मचक्रवर्ति एवो तीर्थंकर थासे ॥ ७ ९ ॥ तेना वास्ते हे देवाणुप्रिया त्रिशलाह्त्रिया

तो सारं थाय अने बीजी काली वस्तु देखे, तो माठी जाणवी. तथा मातुं स्वप्न देखी देवनी पुजा देखे, तो सारी वस्तु पामे, धो, अक्षत, चंदन देखे, तेने मांगलिक थाय. वली राजा, ह्याथी, घोडो, सुवर्ण, तुषन, गाय, एटलां वानां स्वप्नमां देखे, तेनी कुटुंबवृद्धि थाय. रथें वेगो जाय, ते राजा थाय, तांबूल, दधि, वस्त्र, चंदन, जाय, बकुल, कुंद, मचकुंद, फूल, तुट्ट, एटला वानां देखे, तो धनानाम थाय. दीप, पात्रां, फल, पद्म, कन्या, लत्र, तथा ध्वज, हारादिक आनरए देखे, तो लक्ष्मीनो जान थाय. दरए, प्रहरए, नूषए. मणि मोती, कनक, रूपुं तथा कंस्यपात्रां दूरतुं देखे, तो तेने धननी ह्यानि थाय. वारणां, नोगल, दीप्नोजो, पावडी, घर, नांयां देखे, तो तेने स्त्रीनो नाश थाय. पगरवां तथा लत्र लायां देखें अथवा तीक्ष्ण तरवार देखे, तेने मार्गो चाणवुं थाय, जे वाह्याणमां चढयो, ते वाह्याण नांयुं ने पोतें तरी नीकळे एवुं स्वप्न देखे, ते परदेशो जाय. तिहां धन पामी आर्वे. अंजने नेत्ररोग, रोमहेद देखे, तो धन ह्य थाय, जेशो, उंट उपर चढी दक्षिण दिशायें जाय, तेजुं शीघ्र मरए थाय. कमलाकर, रत्नाकर, जर्जे पूर्ण नदी, तथा मित्रजुं मरए देखे, तो धणुं इव्य पामे, काय पीयुं तुं एवुं देखे, तें अतिसार रोगें मरए पामे, वली जात्रायें जाय, पुजा करे, तेने कुलवृद्धि थाय. हृद, सरोवरें कमल जयां देखे, ते कोढ रोगें मरए पामे. ह्याथी, घोडो, गादजुं, सिंहासन तथा घरनां वस्त्र एटलां वानां गयां देखे तो रा जानो नय थाय, ह्याथीघर, आनरए, मणि, मोती, सोंजुं अने रूपुं एटला वानांनो नाश अतो देखे तो तेजुं धन अने मान बे वानां जाय, जे पोतानी नायनि कोइ लइ जाय ने एवुं देखे तो तेनी संपदानो नाश थाय, पोतानी स्त्रीने कोइ परान्व करेने एवुं देखे तो हेरा उपजे, गोत्रमांहेनी स्त्री कोइ लइ जतो देखे तो तेना नाइ प्रमुख बंधीरवाने पडे, पोतानो

शुरु समीपे प्रववाजतां मार्गमां एक सहियर मली तेर्ये प्रबहुं जे हे बेहेन ! गहूंली लइ कि हूं जाउ बो ? एम बाया बजातकारे प्रबहुं, तेवारें तेने यथास्वरूप कहुं जे में स्वप्नमां समुद्र पीधो, तेजुं फल गहूंली करी शुरुने प्रवीश, एहुं सांनलतांज सहसाकारें सहियर बोली एवढो मोहोढो समुद्र पीतां ताहारुं पेट केम फाटहुं नही ? एम हूंसीमां बोलीने चालती थइ, पढी गहूंली करी शुरुने स्वप्नजुं फल प्रबहुं, तेवारें शुरुये आकार इगित देखीने कहुं के ए स्वप्न तमें प्रथम कोइ आगल प्रकाशुं देखाय हे ? तेवारें तेणीये सहियरनी वार्ता कही, ते सांनलीशुरु बोल्या जे तमें पूर्व कोइ आगल जो न कहुं हत, तो तमोने नाथवत पुत्र आत, हवे तो आ जयी सातमे दिवसें शरीरें कष्ट यत्रो, तेमाटे तमें घेर जइ आत्मसाधन करो, पढी बाइ घेर आवी आत्मसाधन करी देवगत थइ, तेमाटे रुहुं स्वप्न जेना तेना आगल कहेहुं नही, तथा कोइ कहेवा योग्य न मजे, तो गायना कानमां कहिये, पण कहा विना फल न होय तथा प्रथम श्रुन स्वप्न देखी पढी माहुं स्वप्न देखीये, तो मावा स्वप्नजुं फल पामीये, एम परावर्त्तै जा एहुं. तथा कोइ सिंदै अथवा घोडे अथवा वृषर्ने जोतखो रथ तेना उपर पोर्तै बेवो हे एहुं स्वप्न देखे, तो राजा थाय, घोडा, वाहन, वख, घर, कोइ लइ जाय हे, एहुं स्वप्न देखे, तो राजन्नय, शोक, बंध, विरोध अर्थहानि थाय. सूर्य चंद्रजुं बिंब गहूं पीहुं देखे, तो समुद्र पर्थत पृथ्वीनो धणी थाय. तथा जजले गजे बेवो, नदीतीरें शाजनु करुं हुं. एहुं स्वप्न देखे, तो समस्त देशनो पति थाय. पोतानी खीजुं हरण देखे, तो धननो नाश थाय, जजले सर्प जमणी श्रुजार्ये मंक दीधो, एहुं स्वप्न देखे, तो रात्रिमां सहस्र सोनैया पामे. मनुष्यनां मस्तक, चरण, श्रुज, खाचं हुं, एहुं स्वप्न देखे तो राज्य पामे. काली गाय, अश्व, गज, प्रतिमा देखे,

१-
 वारे तेने शुरुना कहा प्रमाणे रोटजो मळ्यो ह्वे ते वात राजकुमार मूलदेवे सान्जलीने विचारुं जे हुं एनी आगल महारा स्वप्नांनी वात जो कहीश तो मने पण एटलुंज फल कहेजो केम के जे स्वप्न एना चेजार्थे दीतुं जे ते में पण दीतुं जे माटे एनी आगल तो वात करीश नही ए म विचारी ह्याथमां श्रीफल जेइने शहरेमां शुरु आगल गयो तिहां स्वप्नांनी वात कही तेवारे शुर्ये कहुं जे तुं महारी दीकरी परणीशतो हुं तुजने स्वप्नं फल कहीश मूलदेवे कहुं महारी नात जात तो तुं जायतो नथी अने ताहारी पुत्री केम परणावे जे ? निमित्तिये कहुं में सर्वे वात जायी जे एम कही तेने पुत्री परणावीने पढी स्वप्नांतुं फल कहुं के आ गामनो अपुत्रीज राजा आजाथी सातमें दिवसें मरण पामजे अने तमे आ गामनां राजा घाशो तेवात साची मानीने मूलदेव फरी तेहज वाडीमां गयो एम करतां सातमे दिवसे गामनो राजा पण मरण पाम्यो तेवारे राजाविना कोइने चाले नही तेथी पंच एकज षडने एवो ठेराव कखो के पाटवी घोडो, पाटवी हस्ति अने पाटवी प्रधान इत्यादिकने शरणगरीने कहुं जे जेने ए राजा करी घाये तेने राजगादीये बेसाडीये केमके एम कखाथी पित्राद गोत्राद जे ह्योय ते आगल कोइ वांधो करी शके नही हवे ह्याथी अने घोडो ए जे बाहेर नीकलीने जे वाडीमां मूलदेव खतो जे ते वाडीमां आवी ह्याथीये गजलाट करी मूलदेवना मस्तके कलश दोखो अने घोडे ह्याह्याट कखो पढी ह्याथी तेने ठुंढथी उपढी पोतानी पीठ उपर बेशाडीने शहरेमां लइ आयो, लोकोये तेने राजपाटें घाप्यो. माटे सारं स्वप्न दीतुं ह्योय तो उत्तम माहा पुरुष आगल कहेतुं पण सूर्ये आगल नज कहेतुं ॥ हवे उत्तम स्वप्न मूरख आगल कहेवाथी जे इःख घाय ते आश्या वलिकखीतुं बीछुं दष्टांत कहे जे, कोइएक वलिकखीये स्वप्नमांदे समुद्र पीधो, प्रजाते

फल आपे, रात्रिने चोर्थे प्रहरं स्वप्न देखे, तो एक मासमांदे फल आपे, रात्रिनां अंतनी
 ठेहेली बे षडीरात्र रहे तेवारं स्वप्न देखे, तो तेहुं फल दश दिवसमांदे पामे, सूर्य जगती
 वेजार्ये स्वप्न देखे तो तत्काल फल पामे. तथा जो माहुं स्वप्न दीठमां आवे तो पाठा सुइ रहेंहुं
 अने कोइनी आगल कहेहुं पण नही. तथा उत्तम स्वप्न देखी शुवीदिक आगल कहेहुं, जो संज
 लाववा योग्य कोइ जन न मले तो गायना कानमां पण संजलावहुं, नहुं स्वप्न देखी पढी सुवे
 तो निष्फल थाय, नहुं स्वप्न देखी सूर्य जन आगल तो सर्वथा न ज कहेहुं. केम के जेहुं फल
 सांजले, तेहुं फल पामे. पण उत्तम पुरुष आगलज कहेहुं ते उपर मूलदेवहुं दृष्टांत कहे हे. को
 इएक राजानो पुत्र अणमानितो थको हे तेहुं नाम मूलदेव हे पण तेने दान आपवाहुं षण्णज
 व्यसन हे तेथी राजार्य तेने काहाडी मूक्यो ते फरतो फरतो कोइक गामे आव्यो पोते महा
 धर्मवंत जैनमति हे परहु खावाने नहहुं तेवार शहरमां याचवाने गयो तिहां फरतां एक वा
 एणीयार्ये नेशने अर्थे अडद रांथा हाता ते मूलदेवने आप्या तेने लइ वाडीमां आव्यो अने मन
 मां चिंतववा बेजो जे कोइ अतिथि आवेतो तेने नोजन आपीने पढी हुं नोजन करूं. एटलामां
 एक साधु पण नूखो थको त्यां आव्यो, तेवार मूलदेवें ते ऋषिने देखी बाकला बोहोरानी दी
 था अने पोते आनंदपणे सुइ रह्यो तिहां निराबाध पणे बढो चंडमा मे गळ्यो एवुं स्वहुं दीहुं,
 ते स्वप्न देखीने जाग्यो अने वली जे वाडीमां ए मूलदेव सत्तो हातो तेज वाडीमां एक बावानो
 मव हे ते बावानां चेजार्ये पण तेहज स्वहुं दीहुं देखीने जाग्यो प्रजातें पोताना शुरुने कहुं ते
 वारे शुरुने कहुं जे हुं आज गाममां निहा जेवा जइश तेवार जुजने चंडमा जेटलो महोठो
 धूर्ते चोपडेजो रोटजो गोज सहित मजरो ते सांजली चेजो राजी थइने निहा जेवा गयो ते

વાસુદેવ ગર્ભમાં આવે તેવારે વાસુદેવની માતા ए चौद महोटा स्वप्नां मांहेला कोइ पछ सात स्वप्नां
 देखे ॥ ७५ ॥ ॥ बलदेव गर्भमां आवे तेवारे बलदेवनी माता ए चौद महोटा स्वप्नां मांहेला
 गमे ते चार स्वप्नां देखे ॥ ७६ ॥ ॥ मंगलिक राजानी माता ए चौद स्वप्नां मांहेलुं एक स्वप्न
 देखे ॥ ७७ ॥ हवे बेतालीश मध्यम भुने त्रीश उत्तम स्वप्न जे पूर्वे कहां तेना नाम कहे थे.
 तिहां प्रथम बेतालीश स्वप्ननां नाम कहे थे. गंधर्व, राक्षस. नूत, पिशाच, बुकस, महिष, अहि,
 वानर, कंटकहुम, नदी, खर्जूर, रमशान, वंट, खर, माङ्गौर, भान, दोरथ, संगीत, धीज,
 नरम, अस्थि, वमन, तम, कुस्त्री, चर्म, रक्त, अग्रम, वामन, कजल, विविकटदृष्टि, जलशोष,
 नृकंप, मल्लशुद्ध, निर्धति, नंग, नूमज्जन, तारापतन, स्वर्यचंद, रफोट, मदावायु, महातप, वि
 रफोटक, डवक्पि. ए बेतालीश मातां स्वप्न अमुन फल दायक जालवां. हवे त्रीश उत्तम स्वप्न
 नां नाम कहे थे. अर्धन, बौद्ध, हरिकृष्ण, शंख, ब्रह्मा, स्कंद, गणेश, लक्ष्मी, गौरी, नृप, हस्ती,
 गौ, वृषन, चंड, सूर्य, विमान, नेह, अग्नि, स्वर्ग, समुद्र, सरोवर, सिंह, रत्नरेज, गिरि, ध्वज,
 पूर्ण घट, पुरीष, मांस, मत्स्य, कटपहुम, ए त्रीश स्वप्न मुन फलदायक जालवां. ए बधां मली
 बहोतेर स्वप्ननां नाम श्री वर्द्धमान स्वरिकृत स्वप्नप्रदीप ग्रंथने अमुसरें लख्यां थे ॥ ॥ हवे जे
 पुरुष स्थिरचित्तवालो होय, जितेंद्रिय होय, पंचेंद्रिय जेणें बश करेजां होय, शांत सुहावालो
 होय, बली धर्मरुचि होय, धर्मादुरागी होय, धर्म उपर अक्षांत होय, दयावंत होय,
 इत्यादिक उत्तम गुणानो धणी होय, तेने जे स्वयं दीगमां आवे, ते सारें अथवा माहुं तरत
 फले. बली राजिने प्रथम प्रहरें स्वप्न देखे, तो एक वरधमांहे फल आपे, राजिने बीजे प्रहरें
 स्वप्न देखे तो ब्रमास मांहे फल आपे, राजिने त्रीजे प्रहरें स्वप्न देखे तो ब्रह्मास मांहे

अग्ने ॥ सातमा स्वप्नमां सूर्ये दीवो तेष्वी भिष्यात्वरूप अंधकारनो हृत्ति अग्ने तथा पोते प्रजामंफले
 करी अलंकृत अग्ने ॥ आतमा स्वप्नमां ध्वजा दीवी तेष्वी कुलमां ध्वजा समान उत्तम आग्ने तथा
 धर्मध्वजार्ये करी बिराजमान आग्ने, जगतने चारे दिशार्ये धर्मध्वजार्ये करी शोभावग्ने ॥ नवमा
 स्वप्नमां पूरण कलश दीवो तेष्वी संपूर्ये शुष्णी अग्ने तथा धर्मरूप प्रासाद उपर कलश चडावग्ने ॥
 दशमा स्वप्नमां पद्मसरोवर दीतुं तेष्वी जगतना तापने हरवावालो आग्ने तथा चाततां
 अकां एनीं पगतले देवताउ सुवर्ण कमल आपग्ने ॥ अग्नीधारमां स्वप्नमां रवीरसमुद् दीवो
 तेष्वी गंजीर हृदय वालो आग्ने तथा केवल ज्ञानरूप रत्न पामीने चौदराजलोकना नाव
 जालाग्ने ॥ बारमां स्वप्नमां देवविमान दीतुं तेष्वी देवतावर्जो पूजनीक आग्ने एटले वैमानिक
 पर्थत चार निकायनां देवताउ एनी सेवा करग्ने ॥ तेरमां स्वप्नमां रत्ननो राशि दीवो तेष्वी
 देवता त्रयगढ करग्ने, तिद्धां बेद्यी नव्यजीवोने धर्मदेशना आपग्ने ॥ चौदमा स्वप्नमां निर्धूम
 अग्नि दीवो तेष्वी दीक्षितं आग्ने तेजवंत आग्ने तथा जेम अग्नि कंचनने हुद् करे हे तेम
 ए तमारो पुत्र आत्माना हुद् स्वनावनी हुदि करनारो आग्ने, नव्यजनोनां मन हुद् करग्ने,
 कर्ममजने बाजी नाखग्ने ॥ तथा ए चौद स्वप्नां दीवां तेष्वी चौदराज लोकनो स्वामी आग्ने ॥
 एवां चौद स्वप्नांथी एवां फल वालो तमारो पुत्र अग्ने ॥ वली स्वप्न पावको कहे हे के हे देवा
 एप्रिया अमारो स्वप्नशास्त्रमां बेतालीश स्वप्नां सामान्य अष्टुनफल दायक कहां हे अग्ने त्रीश
 स्वप्ना उत्तम महोटा फलनां देवावालां कहां हे सर्वमली बहोतेर स्वप्नां कहां हे तेमांथी श्री
 अरिहंत अग्ने चक्रवर्त्तिनी माता, अरिहंत अग्ने चक्रवर्त्ति गर्जमां आर्या अकां ॥ ग्रंथा ग्रंथ
 ॥ ४०० ॥ ॥ त्रीश महोटा स्वप्नामांथी गज दृषनादिक चौद महोटा स्वप्नां देखे ॥ ४४ ॥ अग्ने

ને માને તો તે સમકેલ પામીને બીજા નવમાં મોક જાય ॥ દહે ત્રિશલા માતાર્યે જે ચૌદ
 સ્વપ્નાં દીવાં તેહું ફલ તો આ પ્રમાણે હે જે પ્રથમ સ્વપ્નમાં ચાર દંતોત્તલવાળો દ્વાષી દીવો તે દેશ
 વાષી એ પુત્ર મહા પરાક્રમી ધારો વહી દાન, શીલ, તપ અને નાવ રૂપ ચાર પ્રકારનાં ધર્મ
 ની પ્રરૂપણા કરશે, વહી ચોસવ ફંદ તથા ગજપતિ જે રાજાહ તે દુનાં ચરણકમલને સેવ
 શે ॥ વહી બીજે સ્વપ્ને લૂચન દીવો તેષી તમોને ધર્મધોરી પુત્ર ધરો એટલે નરતકેત્રને વિષે જેમ
 કર્બણીહ લૂચન ધર્મી ધાન્યહું બીજ વાવે તેમ એ પુત્ર બોધરૂપ ધાન્યહું બીજ વાવશે ॥ ત્રીજે
 સ્વપ્ને સિંહ દીવો તેષી નિર્નય અને શૂરવીર ત્રણ હુવનમાં પોતાની આજ્ઞા મનાવશે એવો એ
 પુત્ર ધારો એટલે જેમ સિંહ હોય તે શાપદ જીવોષી વિનાશ પામહું એહું જે વન તેહું રક્ષણ કરે
 તેમ એ પણ સમ્યક્ પ્રરૂપણા રૂપ સિંહેં કરી કુટહિ જે મિથ્યાલરૂપ શાપદ જીવો તેષકી નાશ
 પામહું એહું જે નવ્યજીવરૂપ વન તેહું રક્ષણ કરશે, એટલે મિથ્યાલરૂપ શાપદાષી નવ્યજી
 વોહું રક્ષણ કરશે અથવા આતકર્મ અને આતમદરૂપ શાપદોનો નાશ કરશે, વહી ત્રણ હુવ
 નને વિષે પોતાની આજ્ઞા મનાવશે ॥ ચોથા સ્વપ્નમાં લક્ષ્મી દેવતા દીવી તેષી ત્રણજગતની
 તીર્થંકર લક્ષ્મીનો જોત્તા ધરો એટલે વરસીદાન દેહ દીક્ષાપાળી કેવલ રૂપ લક્ષ્મી પામીને
 આત પ્રાતિદ્યાર્થરૂપ તીર્થંકરની લક્ષ્મીને જોગવશે ॥ પાંચમાં સ્વપ્નમાં ફૂલની લે માલાહ દીવી
 તેષી સત્પુરુષોને માથે પૂજ્ય પદું જોગવશે એટલે જેમ ફૂલનો તોરો મસ્તકે ધરાય હે તેમ દુની
 આજ્ઞા પણ સર્વ નવ્યજીવો મસ્તકે ધરશે તથા લે માલા દીવી માટે એક આવકનો અને બીજો
 સાધુનો એવા લે પ્રકારના ધર્મ કહેશે ॥ ઠાઠા સ્વપ્નમાં ચંડમા દીવો તેષી એ સૌમ્યદરીન વાળો
 ધરો, શીતલ પરિણામવાળો ધરો, નવ્યજીવરૂપ કુવલયનો બોધ પ્રકાશ કરવાને ચંડમા સદૃશ

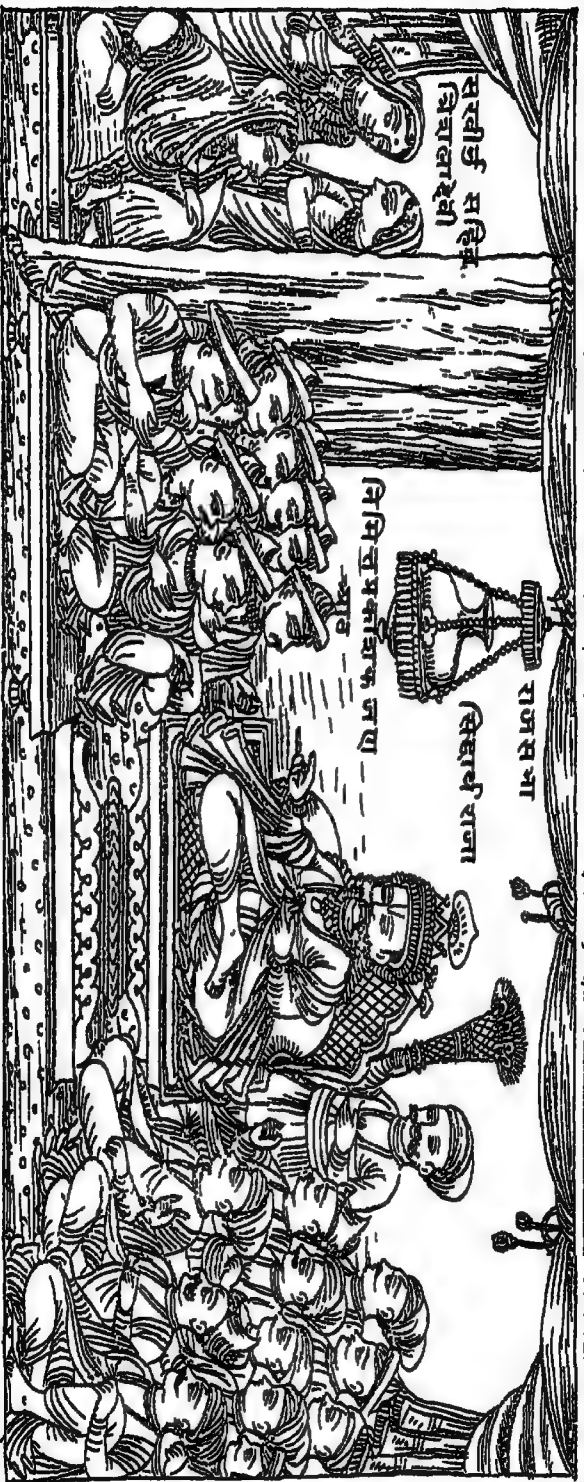
तथा प्रासाद उपर चढीने जाणे जसुं हुं एहुं स्वप्न देखे तथा समुद्र तरुं हुं एहुं स्वप्न देखे तो जो नीचकुलमां तेनो जन्म अथो ह्यो तोपण ते राजा थाय वली दीपक, मांस, फल, कन्या, पद्म, लज्ज अने ध्वजा एटला वाना स्वप्नांमां देखे तो जय पामे, तथा पोताना इष्टदेवनी प्रतिमाने जो स्वप्नांमां देखे तो आशुर्दृढि पामे तेमज कीर्ति, यश अने धननी पण वृद्धि पामे. वली जे कपास, जरम, लाड अने बास ए चार श्वेतवस्तु वर्जीने बीजी कोइ पण सपेत वस्तु स्वप्नांमां देखे तो नली जाणवी तथा जे लाथी, देवता, घोडो अने राजा ए चार चीज विना बीजी कोइ काली वस्तु स्वप्नांमां देखे तो ते सारी जाणवी नही. तथा स्वप्नांमां गायन करे तो रुदन करहुं पडे, स्वप्नांमां नाचे तो बंदीखाने पडे, स्वप्नांमां हसे तो शोचमां पडे, स्वप्नांमां जणें तो कलह थाय, वली जो स्वप्नांमां देवता, साधु, ब्राह्मण, राजा, पितृ, वृषज एटला मांढेलो कोइ आवीने कोइ प्रकारनी वात कहे ते वात अवश्य सत्य थाय. तथा स्वप्नांमां थोलो सर्प छुजाने मसे तो हज्जार सौनैयानो ज्ञान थाय, वली कोइ फळुं फळुं वृद्ध तथा रायणहुं वृद्ध तेना उपर पोते चढ्यो एहुं स्वप्नांमां देखे तेने घणुं धन मळे, वली गधेडो, बंट, नैस जेंसो एमना उपर एकलो हुं चढ्यो हुं एहुं स्वप्न देखे तो ते तत्काल मरण पामे, वली जे पुरुष थोला कपडा वाली थोला चंद्रननुं विक्षेपन करेली एवी स्त्रीने हुं जोगहुं हुं एहुं स्वप्न देखे तो तेने सर्व प्रकारनी लक्ष्मी मळे, वली जे रातां वस्त्रवाली, रातो चंद्रन कृष्णगंध विक्षेपन वाली स्त्री जोगहुं हुं एहुं स्वप्न देखे तो तेहुं जोही सुकाइ जाय, वली जे रत्ननां, सोनानां अने सीसानां ढगलांउ उपर हुं चढ्यो हुं एहुं देखे तो ते अवश्य समकेत पामीने मोक्ष जाय तथा जे स्वप्नांमां दार समुखनो घडो जाणे मे उप्राच्यो जे एवो पोताना आत्म

॥ ७१ ॥ ॥ तेवारे ते स्वप्नलक्षणापावक, सिद्धार्थद्वित्रिराजाना मुख्या ए अर्थ सांजली प
 लाज खुशी था, ते स्वप्नांने हृदयमां धारण कथां, अने अर्थ विचारवा लाग्या मांदोमांदे
 विचार कसो, ते स्वप्नांनो अर्थ प्रहण कसो, मांदोमांदे एक बीजाने पुढीने निश्चय कसो,
 पढी सिद्धार्थराजाना अगल स्वप्नांनं शास्त्रोनो विचार कहेता ह्वा ॥ ७२ ॥ ॥ ते शास्त्रांतर्या
 स्वप्नांनो विचार लखे ले. मनुष्योने नव प्रकारें स्वप्नां आवे ले तेमां प्रथम तो जाणेली वात
 स्वप्नामां आवे, बीजा सांजलेली वात स्वप्नामां देखे, त्रीजो दिवसें दीलेली वस्तु स्वप्नामां देखे,
 चोथुं वात, पित्त, कफना विकारया स्वप्न आवे, पांचमो सद्गज स्वप्नावया स्वप्न देखे अथवा
 मजमूजादिकनी पीडाया स्वप्न देखे, ढो विंतामां प्रज्यो यको स्वप्न देखे, ए ढ कारणया जे स्वप्नां
 आवे ते निष्फल ले एतुं कांड घुनाघुन फल प्राप्त थाय नही. सातमो देवतानी साक्षिअया
 स्वप्न देखे, आवमो धर्म कर्ममां रहेजो प्राणी घणो धर्म करे तेने धर्मेना प्रप्तावया उत्कृष्ट पु
 एयने योगे स्वप्न आवे, नवमो घणा उत्कृष्ट पापनां उदयया स्वप्न आवे ए पावला त्रण स्वप्नां
 नो प्राणी देखे तो तेतुं घुनाघुन फल अवश्य थाय स्वाली न जाय तथा धातुप्रकोपया वा
 सुतुं जोर होय तेवारे तुह, पर्वत, टुक चपर चडतुं तथा आकाशमां उभतुं एवा स्वप्नां आवे
 तथा पित्त प्रकोपया सोतुं, रक्त, सूर्य अने अग्नि प्रमुख स्वप्नामां देखे तथा श्लेष्म अधिक होय
 तेना योगया अथ, नक्षत्र, चंद्र, शुक्लपट्ट, नदी, सरोवर, समुद्र इत्यादिक उजंघणा देखे ते नि
 ष्फल जाणवां वली नाय, बलद, ह्याया, महेज, पर्वत, टुक एमनां उपर चढ्यो एतुं स्वप्न देखे
 तो मद्धोटाइ पामे तथा विष्टाविलेपन शरीर देखे तो निरोगी थाय, स्वप्नमां रुदन करे तो हर्षनी
 प्राप्ति थाय, स्वप्नामां राजा, ह्याया, घोडो, सोतुं, बलद, नाय, कुटुंब देखे तो कुलनी तुकि होय,

श्रीपः, किंतुवामांजो जिनः ॥ १ ॥ ॥ अर्थ दश डे अवतार जेना तेने दशावतार कहीयें एवा वली मनोहर श्यामकांतिवाला एवा कोण डे ? तेवारें बीजो कोइ कहेके दीप एहुं नाम दीवानुं डे अने दशा एहुं वतीहुं नाम डे वली काजलनी श्यामकांति डे, तेवारें कहे डे के ए दीवो तो नही परंतु श्रीपः एटले श्रीकृष्ण तेना पण दश अवतार श्या तेथी कृष्ण हरो केमके कृष्ण काजा पण डे अने तेना दश अवतार पण डे, तेवारें कवि कहे डे के दीवो अने श्रीकृष्ण ए बेच नथी तेवारें ए कोण डे के ? श्रीपार्थनाथ स्वामी वामादेवीना पुत्र डे केमके ए दशजव करीने तीर्थ कर श्या इहां अमरनूतिनां नवथी दशजव गणवा वली एमनी श्यामकांति पण डे तेथी पार्थनाथ स्वामी डे ते तमारी रक्षा करो. एवो आशिर्वाद सांजलीने सिद्धार्थ कृत्रियराजायें ते स्वप्नलक्ष्ण पावकोनें वांछा, वखादिक देवाथी पूज्या, सदगुणैकरी स्तव्या, सन्मान आर्युं, अने पूर्वे तैयार करेला जे आठ नडासन डे तेनी कपर जूदा जूदा बेसाख्या ॥ ६ ॥ ॥ इहां कोइ कहेके श्रीपार्थनाथजीनो आवक सिद्धार्थराजा समकेती डे तेथे मिथ्यात्वी एवा स्वप्न पावकोनें केम वंछु ? हवे एने उत्तर कहे डे एतो लोकोपचार विनय डे तेतो संसारिक पणानो डे पण पूज्यपणाने तथा धर्मेना कामने माटे नथी. जेम लौकिकमां छुहार करे तेने पण वंदन कहे डे तेम ए पण जाणहुं ॥ तेवारपली सिद्धार्थराजा त्रिशलाकृत्रियाणीने पडिछमां बेसाडे ते पण पोताना ह्याथमां फलफल जेइने बेरो पली चट्कट विनयथी सिद्धार्थराजा स्वप्न लक्ष्ण पावकोनें कहे ॥ ६ ॥ ॥ हे देवाणुप्रिया आज त्रिशलाकृत्रियाणीयें पूर्वे वर्येवी आख्या एवां महोटा भजतृपनादि चौद स्वप्नां ते यावत् अव्यनिद्रामां सुती यकी देखीनें जानी ॥ ७ ॥ ॥ तेथी ए चौद स्वप्नां हे देवाणु प्रिया कांइ कव्याणकारी फल श्यावो ?

एक पांचकी लातसें नांजि नारेये, इस्से मेंही बढाहुं. वली चोथो बोद्यो के मेरे मामाने एक
 उंदराकी हराइ दीयाथा इस्से मेंही बढाहुं, वली पांचमो बोद्यो के मेरा मामाने सातसेरकी
 खीचडी खाइथी, ठवो बोद्यो के मेंतो ठ गोलीकी बास पीताहुं, सातमो बोद्यो के मेंतो घरमेंही
 जंगल जांताहुं, अठमो बोद्यो मेंतो सातदिनतक सोइ रहताहुं जागतानही, नवमो बोद्यो मेंतो
 बिहारीसेंनी फरताहुं, दसमो बोद्यो में कुत्ता नसे जइ नाग जाउं, एवीरीते एक कदे हूं सुचं, बीजो
 कदे हूं सुचं तुं कांइ मालेक नथी, एम अर्द्धिरात्र सुथी लब्धा तेवारें तेमां पांच सात जण
 समझु हता ते बोद्या अरे तमे लडाइ मकरो, ए शय्यानी साहामां पगराखीनें बढाये खइ रह्यो
 ए न्याय सर्वने बराबर जाणवामां आब्यो तेथी सर्वजणो ढोलीया सामा पगराखीनें खइ रह्यो
 अने बीजो पण सर्व चीजो पाती प्रमाणे वेंची लीथी पढी प्रजात अहुं तेवारें राजाना मायसो
 जे निगाह करवा रह्यां हतां तेणे जइ राजा आगल सर्ववात कही तेवारें राजार्ये निबंढीने स
 र्वने शीख आपी, कांइ आदर पाय्या नही एहुं स्वप्न पावकें परस्पर विचारीनें एक जणाने
 मालेक थाप्यो अने जिहां सिद्धार्थकत्रियराजा ठे तिहां आब्या आवीने सिद्धार्थराजाने जय
 विजय शब्द करी वथाव्या ॥ ६ ७ ॥ -॥ इति ललितविभूषणखंडेन समाप्त ॥ ॥ अथ चतुर्थे
 व्याख्यान प्रारंभः ॥ ॥ हवे ते स्वप्नपावक सिद्धार्थकत्रिय राजाने हाथजोडीने जयविजय
 शब्द करी वथावे अर्थात् हाथ प्रसारीनें अश्विर्वाइ आपे अने कदेके दे राजा ! तमे दीर्घ आयु
 ब्य वाटा हो, धणी आज्ञाविकाना धणीहो, लक्ष्मीवान्हो, जशवान्हो, बुद्धिमान्हो, कीर्ति
 मान्हो, वली सिद्धार्थराजाने पार्थ्वनाथ स्वामीनो सेवक जाणीने श्रीपार्थ्वनाथजीनीं स्तुतिक
 रीनें अश्विर्वाइ आप्यो ॥ श्लोक ॥ दशावतारोवः पाथात्, कमनीयांजनद्युतिः ॥ किंतुदीपो नहि

चित्रपट

गया तिहां कोइ कोइ राजाजनी पासैं बे चार दिवस रही रही चाध्या जाय ऐम करतां एक म
 हर्दिक महोटा राजाने जइ मध्या तेवारें ते राजार्ये घोडा, वख, घरेयां, शंख इत्यादिक सामग्री
 तेमनी पासै दीवी तेमज ते सुन्नटो सर्वे सुखवान हूता तेने देखी राजा तेमने सन्मान आपी
 बोधो के तमे कोण बो अपने क्यार्यी आध्या बो तेवारें ते पुरुषोयें राजाने प्रणाम करीने कहूं
 के दे राजन् ! अपने नोकरी रहैवा सारं आध्या हैयें यावत् तेमनी वातो सांजलीने राजा प्रसुख
 सर्व सजा खुशी अइ तेवारें राजार्ये प्रधानने बोलावीने कहूं के आ सुन्नटो सारा देखाय बे, आ
 बरुदार बे, काम पडतां संग्राममां पाढा हटे तेवा नथी एवां राजानां वचन सांजली प्रधान
 बोधो के दे स्वामी ! ए सुन्नट देखवामां तो सारा बे पण असंबंध बे केमके एमनामां कोइ मा
 डेक नथी तेथी काम पडशे तेवारें जागी जावो तो तमे जलंजो कोने आपश्यो ? एहुं प्रधाने क
 हूं तोपण राजा समज्यो नही तेवारें प्रधाने जाणुं जे राजानुं मन ए सीपाइयोने नोकरी राख
 वानुं बे एहुं समज्जीने प्रधाने कहूं दे महाराज ! एनी परीक्षा करीने आपणे नोकरीमां राखयुं.
 राजार्ये पण कहूं के सुखैथी परीक्षा करो पवी प्रधाने तेमने कोइ सारी जणा जोइने तेमां च
 तारो आप्यो अपने रातनी वरवर्ते एक ढोलीयो, एक गादुलुं अपने एक चसीसुं ते सुन्नटोने चतारे
 मोकद्यों वली जोजनादिक सामग्री पण धयी मोकली ते सुन्नटोये जोजन कहूं पवी जेवारें
 सुवा लागा तेवारें ढोलीयो देखीने मांही मांहे पांचसे जण लडवा लाध्या तेमांथी एक बोधो
 के मेरादादा बडाथा, और मेंबी बडाहुं, इस्सें मेसुचंगा. तेवारें बीजो बोधो के एकदिन बनमें
 सिंहा बोलाथा, उसका साद घरमें बैठेबैठे सुनके मेरा बाबाहुं सातदिन तक ताप आयाथा,
 इस्सें मेंही सबसें बडा हुं, वली बीजो बोधो के मेरे बडे नइयाने सेके हूए सनाइस कुम्भमें

ता हत्ता तेथी तिहां दह्दी, मान्न अने सरस्वतीने पेरे पाव नथी तेथी जाणवामां आवे वे-के निमित्तियाउने पूढी विदाय करीने पढी पूजा करी हसो ! केमके सिद्धार्थराजा पण श्रीपार्थ नाथ नगवानना आवक वे तेथी श्रीपार्थनाथजीनी मूर्ति तेमना घरमां अवश्य होवी जोइये, वली आगल “एयाकय बलिकन्मा” ए पाव त्रिशलाजीना अधिकारमां चाव्यो वे अववा कर्ता से पण ए पाव सहजानो जाणी नही लख्यो होय ! ! एम पण संनवे वे पढी केवली गम्य-हवे स्वप्नपाठक शुद्ध मांगलिक वस्त्र पहेरीने, घणा मूढ्यनां घरेणां पहेरी सर्व शरीर शोनायमान करीने, वली पण सरस्व अने दुर्न मंगल निमित्त मस्तके धारण करीने, उलाजीने, पोतपोताना घरथी निकलीने, द्रुत्रियकुंन गामनगरनी वचमांथी अइने, जिहां सिद्धार्थराजानो मुख्य मद्देज वे तेने बारणे आवी सर्व एकवा थया, पढी सर्व जेला अइने मांद्दोमांद्दे विचार करवा लाग्या के आपणा बदायमां कोइने मद्दोटो थाप्यो नथी माटे एक जणने मद्दोटो थापो, केमके लुक्किना तो अप्रतिबंध टोछुं वाजे माटे मांद्दोमांद्दे स्वप्नो अर्थ विचारीने एक मद्दोटाना मुखथी राजा आगल कदेवरावहुं, पण जणे जणें छुडं छुडं बोलहुं नही जो जणे जण छुडं बोलवा जाशो तो आदर पामशो नही जेम न्यायशास्त्रमां कह्युं वे के ॥ यत्र सर्वविनेतारः सर्वे मत्सरवादिनः ॥ सर्वे ममत्वमिहंति, तेवसीदंति तद्वत् ॥ १ ॥ जिहां सर्वजण अप्पे सर थावा जाय अने सर्व अहंकार सहित बोलवा वाळा होय, परस्पर ईर्ष्या करवा वाळा होय, सर्व मद्दोटो पणाने बांढवा वाळा होय तेमनो समुदाय जेम पांचजों सुन्नट अनादर पामी छःख करवा लाग्ता तेम छःख करे ते पांचसें सुन्नटनी कथा कदे वे-कोई समये इहां तिहांथी आवीने पांचसें सुन्नट जेला अइ गया, ते रोजगार करवा सारं देशांतरे

वाय, चोछुं नूमिकंप अंग तेमां नूमिकंपवाथी जे छुंजाछुंनफल तेनां कहेनारां शास्त्र ते नौमविद्या नामे चोछुं अंग जाणहुं, पांचसुं मसा, तिल, लसण इत्यादिकोनो विचार जेमां हे ते व्यंजनविद्या नामे पांचसुं अंग जाणहुं, बढो द्वाय पगनी रेखा जीवानो विचार जेमां हे ते लक्षणाविद्या नामे बडुं अंग जाणहुं, सातसुं उत्पातविद्या ते जलकापात तारा चूटे, मंजल मंने इत्यादिकोनो विचार जेमां हे ते सातसुं अंग जाणहुं, आठसुं अंतरिक्षविद्याहुं अंग ते ग्रहोनां अस्त चद य वक्र तेना फल जेमां हे ते आठसुं अंग जाणहुं, एवा जाण स्वमपावक पुरुषोने बोलावो. एहुं सिद्धार्थराजार्ये कहुं त्यारे ते कौटुंबिक पुरुष सांजलीने घणो खुशी अयो पढी द्वायजोडी यावत् सांजलीने तहत्त करीने ॥ ६ ५ ॥ ॥ सिद्धार्थकृत्रिय राजानी पासेखी निकलीने सजनी कुंभ गामनगरनी वचमांथी अइने ज्यां स्वम पावकोनां घर हे त्यां आवीने स्वमलक्ष्ण पाव कोने कहेतो हवो ॥ ६ ६ ॥ ॥ हे स्वम पावको तमोने सिद्धार्थकृत्रिय राजा याद करे हे तेमाटे हुं तमोने बोलाववा आब्यो हुं तेवारें स्वमलक्ष्णपावक सिद्धार्थकृत्रिय राजाना कौटुंबिक पुरुषनी वाणी सुणीने एटले तमोने सिद्धार्थराजा बोलावे हे एवी वाणी सांजलीने, घणज दूर्ध्व संतोष हृदयमां पामवा लाण्या पढी खान मज्जन करीने, पोताना धरना इष्टदैवने पूजीने, शरीर उपर कौतुकने अर्थें तिलक लापा प्रमुख करीने, दही, भान अने सरसवने मांग लिक माटे करीने इहां छष्टस्वम प्रमुखनो नाश करवो ए प्रायश्चित्त टाळहुं हे, तेमाटे ते करीने, इहां कोइ प्रश्न करेके सिद्धार्थराजाना खानना वर्णनमां तो देवपूजा करवी आवी नही अने आ निमित्तियाजना संक्षेप पाठमां देवपूजा आवी तो छुं सिद्धार्थराजा देवपूजा नही करता द ता ? एहुं पूढे तेने उत्तर कहे हे के आ वखत तो सिद्धार्थराजा शयनार करीने सन्नामां आव

नरपति, नरोमां इंद्र, नरोमां दृषन्न समान, नरोमां सिंहासमान, घण्टी अधिक राजतेजनी लक्ष्मी
 ये करी दीपतो धको, खानवरथी निकलीने ॥ ६५ ॥ ॥ जिह्वां सन्नानी शालाढे तिह्वां आवीने
 सिंहासन उपर पूर्वदिशानी सन्मुख मोहोड्डं करीने बेवो ॥ ६६ ॥ ॥ बेहीने पोताथी उत्तर
 अने पूर्वदिशानी वचमांनी इशानकूलमां आव बाजोव श्वेत वस्त्राथी ढांकेला श्वेत सरस्व अने
 श्वेत ज्ञान कुंकुमा मंगल अर्थे पूजीने थापे अने एक पडळि एटळे पडदो बांधे ते पडळि कर्दवी
 ले तोके ? नाना प्रकारना मथिरजोथी जडेली ले, सर्व लोकने देखवा योग्य, घणामूल्यनी, नला
 पाटणमां नीपजेली, रेशमना वस्त्रनी, अनेक चित्रामवाली एटळे मृग, दृषन्न, घोडा, मनुष्य, मत्स्य,
 पंखी, सर्प, किन्नर, अष्टापद, चमरीगाय, ह्याथी, वनजता, पद्मजता, इत्यादिक अनेक रूप
 जे पडळिमां मांन्या ले एवी पडळी बांधी, (पडळी एटळे पडदो जाणवो) ते पडळीनी मांडेली
 बाहुर्ये, अनेक जातिना मथिरजे करी जडित रूढा सुंवाला गावलां सहित मयारुने वस्त्र
 विशेषें ढाकसुं तेनी उपर श्वेत वस्त्र आलासुं, सुकोमल अंगने सुखकारी स्पर्शी ले जेनो एवो रूढो
 एक बाजोव त्रिशलाह्त्रियाणीने वास्ते रचावे, रचावीने पवी सिंहाधारजा कौटुंबिक पुरुषने
 बोलावीने एम कर्दे ॥ ६७ ॥ ॥ के शीघ्रमेव एटळे तत्काल हे देवाणुप्रिया, अष्टांग महानि
 मित्तना जाण, सूत्रअर्थना धरवा वाला, अनेक प्रकारनां शास्त्रमां कुशल, स्वप्न शास्त्रमां
 कुशल एवा स्वप्न लक्ष्ण पावकोने बोलावो इहां आव अंगनां नाम कर्दे ले. तेमां प्रथम फर
 कण विचार अंग तेमां शरीर फरके तेनो विचार जेमके खीसुं मासुं अंग फरके तो सारं इत्या
 दिक वातो जाणवो, बीसुं स्वप्नविचार अंग तेमां उत्तम, मध्यम अने कनिष्ठ एवा स्वप्नांनो
 विचार, जीजो स्वरविचार अंग तेमां काळी चिडी, रूपारेज, शीयाल प्रमुख बोले ते सुजव फल कर्दे

विस्मय पाभ्यो, वली राजार्ये पटराणीने कहुंके हुं ताहारे पीयर जा, जेवारें हु नांमांकितमुद्रि का मोकहुं तेवारे तरत आवजे पण बीजा कोइना कहेवाखी आवीश नही, पढी ते राणी पीयर नइ पाढलखी राजार्ये सिंधीपालकने कहुंके महारी राणी रीसाणी शकी पीयर नइ हे तेने तमे तेडी लावो तो तमारी अकल खरी जाणुं, पढी सिंधीपाल तीर्थवासीनो वेश करी राणीना पीयरनां गाममां गयो राणीने खबर पढी तेवारें राणीर्ये तेडाव्यो अने कहुंके हुं मुजने मलवा केम नाव्यो तेणे कहुं हुं तीर्थवासी शयो हुं तेथी संसार संबंधि कोइ कार्यमां पडतो नथी, राणीये कहुं धन्य ताहारा अवतारने तोपण मने राजाना समाचार कहो तेवारे सिंधीपालक माहुं धृष्टावीने कहेवा लाग्यो के राजार्ये ह्मणा कोइक राजानी पुत्री परणवानो आवर कखो हे ते कन्या घणी रूपवंती हे तेने पटराणी करवा धाखुं हे एवी वात सांनली राणी उतावली पाढी पोताने घेर आवी राजार्ये पुढहुं तमे तेड्या विना उतावलां केम आव्यां तेवारे राणी रीश आणीने बोली जे तमे नवी पटराणीने घेर जाव जो तो हवे मुने शावास्ते तेडो एवो उर्जंनो सांनली राजा विस्मय पाभ्यो पढी राजार्ये सिंधीपालकने तेडावी घांतज्जांभी राणीने मनावी राजा हर्ष पाभ्यो, सिंधीपालकने घणा वख आनूषण आपी सन्मान्यो ॥ एम सिद्धार्थराजानी सन्ना मां एवा सिंधीपालक आदिदेइने नेतनापुत्र सेनापति बुद्धिवंत प्रमुख घणा बेवा हे ॥ इति सिंधीपालक क कथा ॥ इत्यादिक बावीशथी आदि लइने त्रैसव पर्यंत टीकाकारें लख्या हे एमना परिकरसार्ये प रवखो शको सिद्धार्थराजास्नानधरथी निकलीने सन्ना मंनपमां आवे हे ते कहेवो शोने हे तोके ध वलमेवनी घटामां जेवो स्वर्य निकळे तेनी घेर शोने हे वली जेवा नह्मन्न ग्रह प्रमुखना तारामां चंडमा ओने तेवो लोकोमां राजा शोने एवो मङ्गलधरथी निकलतां शोनायमान शयो शको

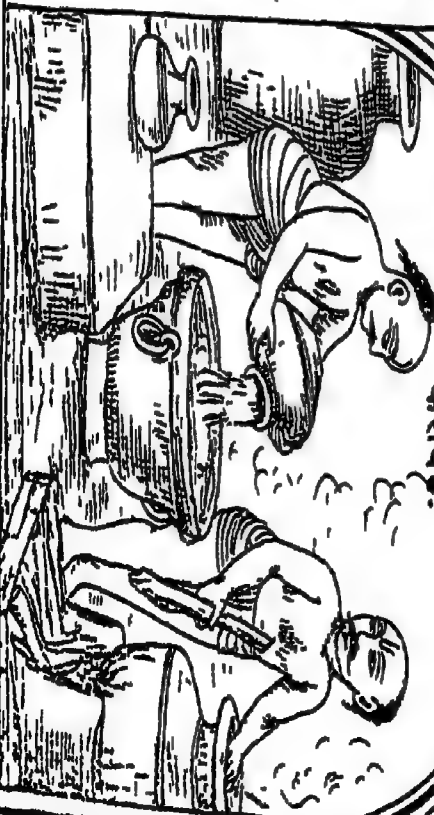
આપું અને મિત્રતા હોય તેમાં વિરોધ પાડી આપું, અનેક બુદ્ધિના કામ કરું, પણ મહારામાં
 શુભ હે, પહી રાજાર્થે પરિહા નિમિત્તે પોતાનો હુતમન અરિમર્દન રાજા હે તેની સાર્થે મેલાપ કરવા
 માટે નેટલા સારું એક માવજો સીધી આપ્યો તે રાજાને આપજો અને વૈર ટાલી આવજો છું
 કહી સિંધીપાલકને મોકલ્યો સિંધીપાલક ત્યાંથી ચાલતાં કેટલેક દિવસે અરિમર્દનરાજા પાસે
 જઈ નેટલું મૂકી પગેલાગીને કહેવા લાગ્યો હે રાજાન્ ! જિતશુરરાજાર્થે તમોને સલામ કહી
 હે અને નેટલું આપું હે, રાજાર્થે તે નેટલું બોલું તેમાંથી માવજો નિકલ્યો તે કયાલ્યો તેમાં
 વળી ઘણે બંધને બાંધેલી એક સોનાની માવજી નિકલી તેના બંધન બોલ્યાં તેવારે માંદેથી રાસ
 નિકલી તેવારે પ્રથાને કહું તમારા વૈરીયે રાસ મૂકી હે, તે રાસ ચોપહી તમે જોગી થાવ, તે
 સાંનજી રાજા કોથાતુર થયો તેવારે સિંધીપાલકે જાણું હે રાજાર્થે વૈર સાંધું છું ચિંતવી ત
 તપાતની બુદ્ધિયે કરી કહેવા લાગ્યો કે હે રાજાન્ ! તમે ચલટી વિચાર મ કરો, ઇ રાસ વહુ શુભ
 કરી હે રાજાર્થે પુલું આમાં સો શુભ હે ? સિંધીપાલક બોલ્યો અમારા રાજાર્થે વહુ કીધો હતો
 તેના ઉપર અસંખ્ય ડબ્બ ચરચું તે વહુ પૂરણ થયાથી તેની નસમ તિલક કરવાને અર્થે સર્વે રાજા
 ને મોકલી હે આમાં કાંઈ વિરોધ નથી છું પ્રનાતકાલે તિલક કરતાં જન્માંતરનાં પાતક ટલે અને
 સૌનાય પામે, તે સાંનજી રાજા પ્રસન્ન થયો અને જાણું હે મેં વૈરનાવથી અવહું વિચારું પણ
 છલો તો વૈર ટાલવા ઇ વપકાર કલ્યો હે પહી રાજાર્થે તે સિંધીપાલકને ઘણું સન્માન આપી, એક
 મહીનાં સુધી પોતાપાસે રામાવી ઘણા દાખી ઘોડા આનરણ દેડ પહેરામણી કરીને શીશ આપી,
 તથા હવે તમારા રાજાસાર્થે અમારે પરમ મિત્રાદ હે છલો પત્ર લાવી આપ્યો ઇ સર્વે નેટ જઈ
 સિંધીપાલક પોતાના રાજા પાસે આવ્યો રાજાને પત્ર લીધો સર્વેવસ્તુ પણ આપી તેવારે રાજા

राजासार्थे जन्म्या ते अमात्य, १ ४ पीवी मर्दनना करवा वाला, १ ५ नगरना चोवटीया, १ ६ चोथरी, १ ७ वाणीया, १ ८ रोग, १ ९ सेनापति, २ ० सार्थवाह, २ १ दूत, २ २ देशनी सिंधीना रखवाला एटले सिंधीपालक तथा व्यवहारीया, २ ३ अंगरक्षक, २ ४ पुरोहित, २ ५ तृतिनायक, २ ६ वहिवाहक, २ ७ अह्मथायत, २ ८ पडुपडिआयत, २ ९ टाकटमाजी, ३ ० इंज्जाजी, ३ १ फजमाजी, ३ २ मंजवादी, ३ ३ धनुर्वादी, ३ ४ दंभधर, ३ ५ धनुर्धर, ३ ६ खज्जधर, ३ ७ लजधर, ३ ८ चामरधर, ३ ९ पताकाधर, ४ ० नेजाधर, ४ १ दीवीधर, ४ २ पुस्तकधर, ४ ३ फारीधर, ४ ४ तांबूजधर, ४ ५ प्रतिहार, ४ ६ शय्यापालक, ४ ७ गजपालक, ४ ८ अश्वपालक, ४ ९ अंगमर्हक, ५ ० आरक्षक, ५ १ मिष्टवचनबोजनारा, ५ २ कथाकहेनारा, ५ ३ सत्यबोजनारा, ५ ४ शुणना बोजनारा, ५ ५ समस्याना बोजनारा, ५ ६ पारसीनाषा बोजनारा, ५ ७ वैयाकरण पाठी, ५ ८ तर्क पाठी, ५ ९ साहित्य बंधक, ६ ० लक्ष्य बंधक, ६ १ लंद बंधक, ६ २ अलंकारना जाल, ६ ३ नाटक बंधक, आदीं त्रेसव नाममां जे सिंधीपालक कहूं ते राजाना सीमाडीया राजा सार्थे सीमसेढा नां वांधा पडवाथी राजाने विरोध थाय तेवारे सीमकाढी निवेडो करी आपे तेने सिंधीपालक कहीथे तेना दृष्टांत उपर कथा कहे हे. कौशंबीनगरीमां जित्तशत्रुराजा राज्य करे हे. तेने प्रधान, पुरोहित, रोग, सेनापति, नंभरी, सिंधीपाल इत्यादिक धर्णां परिचार हे सडु सडु पोत पोताना अधिकारमां सावधान हे हवे कोइक पुरुषे राजाने कहुंके तमारा बधा सेवको काम करे हे पण सिंधीपालतो तमारुं अनाज खाहने खोटुं करे हे माटे एनो तपास करवो, तेवारे राजाथे सिंधीपालकने कहुं के तमे मनचिंतित ड्य़्ख खाज्ज हो अपने कार्यतो कांइ करता नथी तेवारे सिंधीपालक बोळो डुं मढोटो काम करी आपुं, परस्पर वैरनाव ह्योय तेनें मिजाइ करावी

વર્ણ કુંકુમાદિ વિલેપન કથા પત્રી મણિ જાડિત સોનાના ધરેણા પહેલા, વહી અઢાર સરો
 હાર, નવસરો હાર, ત્રીશસરો હાર, હાંવા હ્રમણાં પ્રમુલ ધરેણાં તથા કનકોરો પહેલો તેથી
 શોનવા લાગો, ગલામાં કંઠીડ પ્રમુલ પહેલા, અંશુહીર્મમાં વીંટી, વેડ પ્રમુલ પહેલા, કેશોમાં
 ફૂલ પ્રમુલના ધરેણાં ધારણ કર્યાં, રૂઢા જઢાવ કઢા, જઢાવ વહેરણા પહેલા, સુજા પ્રમુલમાં
 સુજાંધાદિક પહેલા તેણે સુજા યંત્રિત થઈ હે, તેથી ઘણું શ્રીકાર રૂપ હે તથા કાનોમાં કુંખલ પહે
 લા તેણે કરી શોનાયમાન મુલ ઘણું, મસ્તકે દેવીપ્પમાન મુકુટ ધાલ્યો, હારપ્રમુલે કરી મુશોન્નિત
 થઈ હે જાતી ઝેની, વીંટીયોથી પીલી થયલી હે અંશુહીર્મ ઝેની તથા હાંવા વર્ણ કરી કર્યો
 હે ચત્તરાસંગ ઝેલું, અનેક પ્રકારના મણિરત્ન નિર્મલ ઘણા મૂલ્યના માહ્યા કારિગરોનાં ઘણાં
 દેવીપ્પમાન જાલી રચનાયે કરી. એકમાં વીજા ધરેણાં મલેજા તેથી મનોહર ફેરવાય હે તથા
 વીરવલયને ધારણ કર્યો. એ ધરેણો ઝે શૂરવીર હોય તેને રાજા વહ્નીશ અપે હે. એટલે માન
 અપવાહું ધરેણું હે તે કોઈક તો કહે હે કે. એ ધરેણું હાથમાં પહેરાય હે વહી કોઈ કહે હે. એ વીરવ
 લય કાનમાં પહેરાય હે હવે ઘણુંલું વર્ણન કરીયે તે સિદ્ધાર્થરાજા સાહ્યાત્ કલ્પવૃક્ત સરણો થયો,
 ઝેમ કલ્પવૃક્ત પત્ર, પુલ્પ, ફલ સહિત શોને તેમ સિદ્ધાર્થરાજા ધરેણાથી શોને હે તથા પુરુષોમાં
 ફંદ્ર સમાન, કોરંટ વૃક્તનાં ફૂલોની માલા સહિત એલું લગ્ન મસ્તકે ધરાવતો થકો, ધેત વામરોથી
 વીંજાતો થકો, જિહ્વાં લોકોયે મંગલિકના જય જય શબ્દ કર્યા હે, વહી ૧ અનેક ગણનો નાયક
 એટલે પોતાના ધરમાં ઝે મનુષ્ય હે તેનો માલક, ૨ દંપ્તનાયક દેશની ચિંતાનો કરવા વાહો,
 ૩ હાથીયોનો દ્વર ૪ રાજાનો પુત્ર, ૫ કોટવાહ, ૬ માંનવીયા, ૭ કુટુંબના સ્વામી, ૮ ન્હાના
 પ્રધાન, મહોદા પ્રધાન, ૯ મંનલિક, ૧૦ મહામંનલિક, ૧૧ હ્યોતિવી, ૧૨ દરવાન, ૧૩ ઝે

सिद्धार्थ राजा पाद उपर वे सी से कादिके
मर्दन करावे हो

न्यायानि अर्थ जल
उष्ण
कराय के

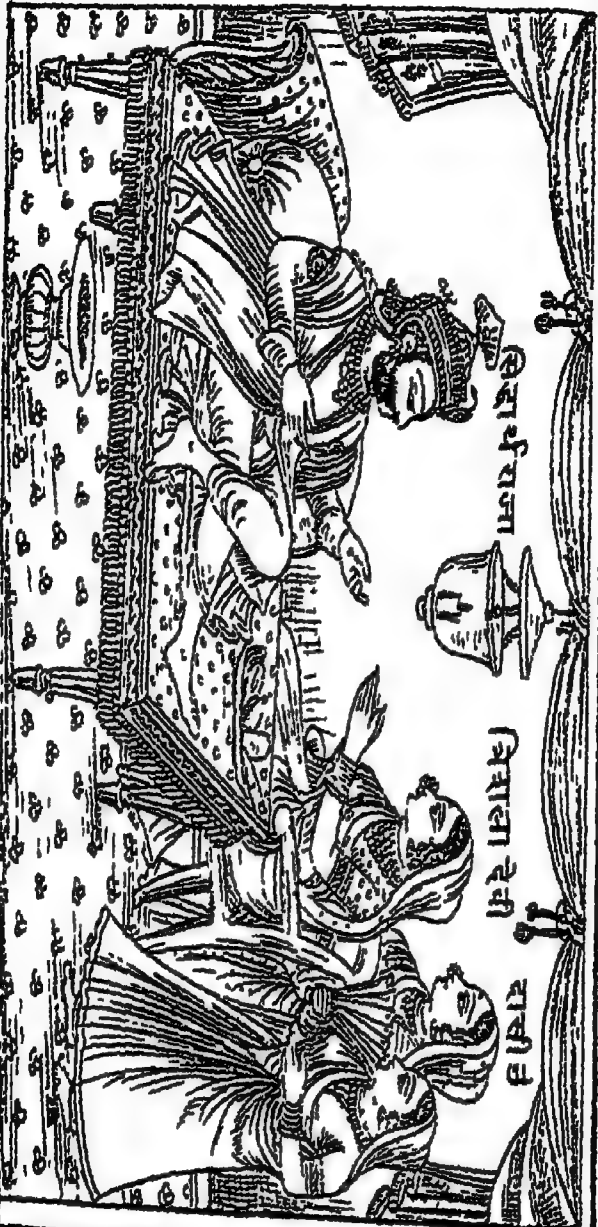
દીપાવવા વાળાં,કામદેવની તુલિ કરવા વાળા, માંસને પુંદ્ર કરવા વાળા, વલતુલિ કરવા વા
 લા, સર્વે ઈન્દ્રિય શરીરને ચઢાસ કરવા વાળા, જેના અન્યંગન થકી ચામડીમાં તેજની તુલિ
 થાય એવાં અનેક જાતિનાં તેલ તે તેલના મસલવા વાળા કહેવા હે કે ઘણા ચતુર, જેમના
 હાથ પગ ઘણા સુકોમલ હે, તે તેલને મસલતાં થકાં હાથના તળાંનો જે મલ તે શરીરમાં સ
 માવી આપે, એવી ક્રિયામાં રુદ્ધ, પરિપૂર્ણ હે હાથ પગ જેના, અવસરના જાણ, ઝતાવલથી કા
 થેના કરનાર, સર્વે મર્દન કરવા વાળામાં ઝલ્લુષ્ઠ, વિવેકવંત, હુલિવંત માહ્યા, પંન્નિત, મસ
 લતાં થકાં હારે નહી, ઇટલે પરિશ્રમના જીતવા વાળા ફલ્યાદિક ગુણના જાણ પુરુષો તે કેવી
 રીતે તેલ મસલે તોકે જે થકી હાડને સુલ્લ થાય ઇટલે હાડને સુલ્લકારી, માંસને સુલ્લકારી,
 ચામડીને સુલ્લકારી, રોમને સુલ્લકારી ઇ ચારેને સુલ્લકારી એમ ઇ પૂર્વોક્ત તેલ તે ઝપર કહ્યા
 પ્રમાણે મસલવાથી રાજાને થાક મટ્યા પઢી સિદ્ધાર્થરાજા મદ્દશાળાથી નિકળીને॥૬૧॥ જિહ્વા
 સ્નાનકરવાહું ઘર હે તિહ્વાં આવીને સ્નાન ઘરમાં પેલા, તે સ્નાન ઘર કહેવું હે તોકે ? મોતીયોની જા
 લીયોનાં ગોલજા હે જેમાં,વિચિત્ર મથિરલે જહિત ધરતી તલ હે જેહું,તિહ્વાં રમથિક સ્નાન ક
 રવાનો મંમપ હે તેમાં અનેક પ્રકારના મથિરલોયે કરી જહ્યા ચિઝ્યા એવા અનેક બાજોટ હે
 તેના કપર રાજા સુલ્લે વેવો. હવે સ્નાન કરવાહું જલ, કહેવું હે તે કહે હે. ફૂલના ગંધવાહું જલ,
 ચંદન કપૂરાદિ વાસિત જલ, કળ્ણજલ, શુન્નજલ, ગંગા પ્રસુલ્લહું નિર્મલજલ, એવા જલથી કલ્યાણ
 કારી પ્રધાન મહ્નનની વિધિયે સ્નાન કરે તિહ્વાં ઘણા પ્રકારનાં જલ ઝલાલવા પ્રસુલ્લ કૌતુક કરીને
 કલ્યાણકારી સ્નાનના અંતમાં કમલ સરલા સુંવાળા ગંધવસ્ત્રથી અંગ લૂહું પઢી ઘણાં મોઘાં
 વસ્ત્રલ પદેશાં, નાલા રસ સહિત ગોશીર્ષે ચંદનથી શરીરને લેપન કહું, પવિત્ર માળા પદેરી,

राजा पारसेथी निकलीने ज्यां बाहेरनी सत्ता ठे त्यां आर्वीने गंधोदकादिक लयट्याम अमदिक सर्व काम राजाना डुकुम प्रमाणे करीने यावत् तिहां सिंहासन मांभीने जिहां सिंघाथीकडि यराजा ठे त्यां आर्वीने द्वायजोडी मस्तकें झंजली करी कहेता हवा के दे स्वामी ! जे आपे परमाव्युं ते सर्व काम अमे करी आव्या एम कही आझा पावी सोंपी ॥ ५९ ॥ ॥ तेवार पवी कांझक रातुं थोडुं पीळो प्रज्ञात अयुं, सूर्यविकारसी कमल कुम लाणा, चज्वलप्रज्ञात अयुं, सूर्य जग्यो ते सूर्य कहेवो ठे तोके ? राता अशोक सरखो लाळ ठे, केसुना फूल सरखो लाळ ठे, सडाना मुख सरखो लाळ, अर्द्धि चिणोवी सरखो लाळ, मा मोलीयो जीव थाय ठे तेना जेवो रातो. बफोरीयाना फूल सरखो लाळ, कबूतरना पग नेत्र सरखो लाळ, जांखेनी फूल सरखो लाळ, दिंजुना दगला सरखो लाळ ए पूर्व कही जे वस्तु तेवी कोइ पण लाळ वस्तु होय तेथी पण अधिक लाळ एवो जगतो सूर्य, कमलाकर नामे तलावने विषे घणा कमळोने जघाडतो अको एवो सूर्य जग्यो, हजार करणनो धिरनार, दिव सनो करवा वालो, तेजेकरी जलजलायमान, जेना किरणोथी अंधकार नाश पाय्यो ठे, चोरना प्रचारने टाजनारो, बाटिकानी जाणीयें कुंकुनी पीयाली ते सरखो, लाळ, ते सूर्यनो नवो ता वडो (तडको) ते तावडे करी जाणो कुंकु सरखो सर्व मनुष्यलोक लाळ अयो ठे, एतुं प्रज्ञात अयुं, ॥ ६० ॥ तेवारें राजा शय्याथी चठीने बाजोट जपर पग सूके, बाजोटथी देवो जतरे, जतरीने, जि हां महजु-द करवानी शाला ठे तिहां आर्वीने, महजु-दशालामां प्रवेश करीने, अनेक प्रकारनी महजु-दनी कलाव करीने आका पवी, सो औषधीना पाकडुं तेल, हजार औषधीना पाकडुं तेल, सुगंध प्रधान तेल प्रमुख बीजा पण तेल जे धातुनी वुद्धि करवा वालां, जवरामिने

सांजलीनें हर्ष संतोष पामी, यावत् द्वाय जोडीने, मस्तकें अंजली करीनें, एवुं कहेत्ती हवी ॥ ५४ ॥ ॥ हे स्वामी ए अर्थ एमज ठे, तमे कहुं ते तद्वत् ठे, संदेह रहित ठे, जे प्रमाणेमें वांछोहत्तो हे स्वामी तेज प्रमाणेमें आपना मुखयी ग्रहण कखो, एम हे स्वामी जे तमे कहेतो ते अर्थ सत्य ठे एवीरीतें वारंवार कहेत्ती थकी एम कहीने, स्वमानां अर्थने रुडीरीतर्था अंगीकार करीनें, सिद्धार्यराजानी आझा लहने, नानाप्रकारना मणीये जडित एवा सोनानां बाजोट उपरथी उर्वीने, नही जतावली, नही धीरी एवी पूर्वे कहेली रीत मुजब चागती थकी जिहां पोतातुं शयन घर ठे तिहां आवीने एम कहेत्ती हवी ॥ ५५ ॥ ॥ जे महारे जन्म स्वमां दीगमां आर्थां तो हवे महारे खहुं नही, जो सुइजावं तो वली कदापि बीजा कोइ पाप रूप स्वोटा स्वमां आवीजाय तो ए रुडा स्वमांतुं फल जातुं रद्द तेमाटे देव शुरु संबंधि रुडी मंगलकारी, मुन्नकारी, धर्म कथा कहीने राजि पूरण करुं एवुं कहीने स्वप्न जागरण करती थकी, पोतें जागती बीजाने जगावती विचरे ॥ ५६ ॥ ॥ तेवार पढी प्रज्ञात समये सिद्धार्य राजा कौटुंबिक जे सेवक पुरुष तेमने बोलावीने एम कहेतो हवो ॥ ५७ ॥ ॥ जता वलथी हे देवाणुप्रिय ! आज सारीरीतें वाहिरनी जवठाणशाला जे कचेरी ठे तेने गंधोद कथी सींचो, कचरो कांटो काढाडीने साफ करो, लींपो, लींपीने पढी प्रधान सुगंधि पांचवर्णना फुल तेना ढगला करावो, कृष्णगर, कुंदरु, शिलारस तेना धूप जखेवो अने सुगंधना चूर्णेनी गोली, अंगरवती जखेवो, सुगंधे अनिराम करो, सुगंधे वासित करो, गंधनी वाटमूको, आ काम तमे करो, बीजा कोइनी पासें करावो, आ महारी आझा पाढी तत्काल सोंपो ॥ ५८ ॥ ॥ तेवार कौटुंबिक पुरुष एवुं सांजली घणान खुसी थइने, द्वायजोडी तद्वति करीने, सिद्धार्य

घाणा दीर्घाश्रुना करवा वाजा एवा तें स्वप्नां दीर्घां ॥ अंधाग्रंथ ॥ ३०० ॥ तेजुं फल आर्ची
 रीते ठे. हे देवाश्रुप्रिया ! तमोने अर्थनी जान थाहो, तमोने जोगनी जान थाहो, सुखनी जान
 थाहो, राज्यनी जान थाहो, ए निश्चै नवमहीना उपर साढासात दिवस गये थके अमारा
 कुलमां वज्रा समान, अमारा कुलमां दीप समान, अमारा कुलमां दीवासमान, अमारा
 कुलमां पर्वत समान स्थिर, अमारा कुलमां शिखर समान, अर्थात् सुकुट समान,
 अमारा कुलमां तिलक समान, अमारा कुलमां सूर्यसमान, कुलनी आधार, कुलनी वृद्धिनी
 करवा वाजो, कुलनी कीर्तिनी करवा वाजो, कुलना निर्वाहनी करवा वाजो, कुलना यशनी
 करवा वाजो, कुलमां वृद्धसमान, घाणा लोकोने बज्जबायामां राखवाथी कुलनी विरोध वृद्धिनी
 करवा वाजो एवो पुत्र थाहो. वजी सुकोमल ठे दाख पण जेना, संपूर्णे पंचेंद्रिय परवडां ठे
 जेनां. लक्ष्मण, व्यंजन अने शृणो करी सहित, मानोन्मान प्रमाय सर्व शरीर सुंदर, चंद्रमाननी
 पेरे सौम्याकार, मनोदर वरीन करवा योग्य, एवो पुत्र तुजने थाहो ॥ ५४ ॥ ॥ ते
 पुत्र कदेवो थाहो तोके ? बाळक अवरस्था बांणीने जेवारें विद्वान अवरस्थामां आवहो तेवारें
 सर्व कळाड मात्र देखवाथीज जाणी जेथो पण तेने शीखावहुं पडहो नही. वजी युवान अव
 स्थामां शूरवीर, महादानेधरी, स्वप्रतिष्ठा निर्वाहक एटले पोते अंगीकार करेजी वातना
 निर्वाहने करवा वाजो, संग्राममां वीर एटले पावो जाणे नही, जमीन उपर राज्य करवा वाजो,
 घाणा हाथी घोडा रथ पायदल प्रमुखनी माळक एवो, राजाजनी राजा थाहो ॥ ५३ ॥
 तेमाटे तमे उदारकारी यावत् स्वप्नां दीर्घां एवीरीतें सिद्धार्थराजा बे वार जणवार त्रिशला
 राखीने कडे, प्रशंसा करे, तेवार पढी त्रिशला द्वात्रिंथाथी सिद्धार्थराजाना मुखथी आ वात

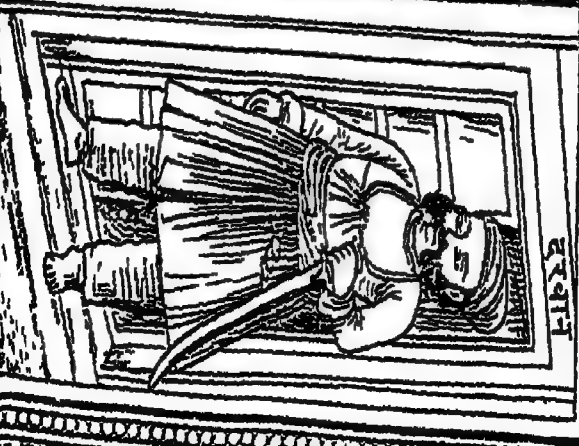
चित्र १७

विद्यार्थ राजा

विमला देवी

राजीव

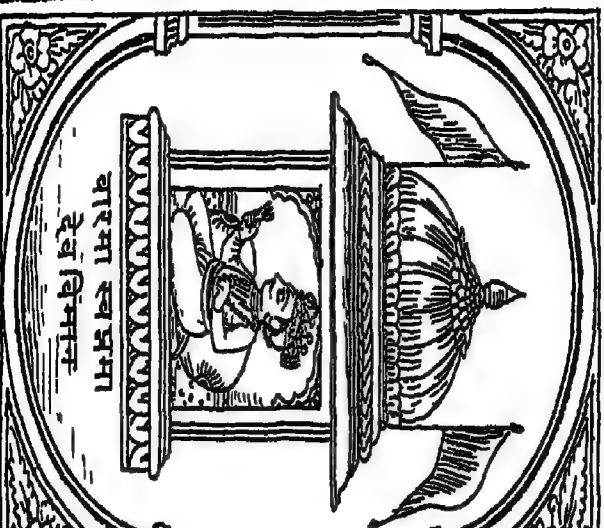

हरदास

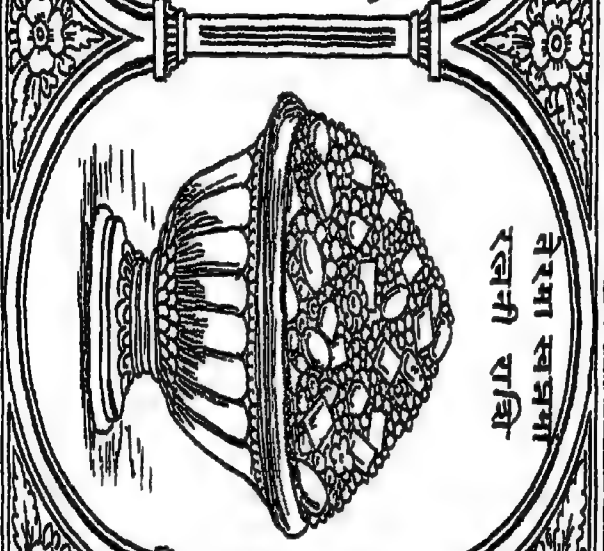
करवा वाली तथा स्वर अक्षरें करी स्पष्ट एवी तथा कल्याणनी करवा वाली एवी तथा वृद्धि
नी करवा वाली एवी तथा निरुपद्रव अर्थात् उपद्रव रहित एवी तथा धनना जाननी करवा
वाली एवी तथा मंगलनी करवावाली, श्रीकार अलंकारादि शोभा सहित, हृदयमां कोमल
लागे एवी, वली जे वाणी सांजलवाणी मनमां आनंद थाय एवी, वली कोमल, मीठी रस
युक्त, जेमां वचन थोडा अने अर्थ धणो एवी वाणीची विशालादेवी पोताना नरतारने जगा
वती हवी ॥ ४८ ॥ ॥ तेथी सिद्धार्थराजा जाण्यो, त्यारे विशाला राणी सिद्धार्थराजानी
आज्ञाथी नाना प्रकारना मणिरत्नथी चितथो एवो सोनानो बाजोट मणिरत्नोथी जळ्यो ते
उपर पळोंवी वालीने बेवी, रस्तानो खेद मटाडीने सुखे बेवी, बेसीने सिद्धार्थराजा प्रत्ये
जेवी रीते पूर्वे वर्यन करी आख्या एवी वाणीये करी कहेती हवी ॥ ४९ ॥ ॥ हे स्वा
मी ! निश्चें हुं आज पूर्वोक्त शयामां कांइक सुती कांइक जागती थकी, में गज दुषन
आदिदेइ जे पूर्वे कही आख्या ते चौद स्वप्नां दीर्गां, देखीने जागो, ते मढोट स्वप्नां फल
जाणुं जे कांइ फलवृत्ति फलजुं पामजुं कांइ भावो ? एवुं विशालार्थे पोताना नरतारने प्रवहुं ॥
॥ ५० ॥ ॥ तेवारे सिद्धार्थराजा विशालाना सुखथी एवो अर्थ सांजलीनें, हर्ष संतोष पामीनें,
चित्तमां आनंद पाम्यो थको, प्रीतिकारी परम सौम्य हर्ष हृदयमां फेळ्यो, जेम मेघनी धाराये
ढंटायेजुं एवुं कंदवतृकुळं फल तेनी येरें जह्नसित थयो थको, सांजलीने तेनो विचार कळ्यो,
पोताना स्वभाव प्रमाणे पोतानी बुद्धि विज्ञाने करी ते स्वप्नोतो अर्थ ग्रहण कळ्यो, अर्थ प्र
हृष्ट करीने विशालाराणीने मीठे वचने करी एवुं कहेतो हवो ॥ ५१ ॥ ॥ हे देवाणुप्रिया !
तें मनोहर स्वप्नां दीर्गां, तें कल्याणकारी स्वप्नां दीर्गां, शिवकारी, धनकारी, आरोग्यकारी,

ની કૂલવમાં આવ્યો હોય તેની માતા વિમાન દેસે અને જે તીર્થેકરનો જીવ નરકથી નિકળી
 માતાની કૂલવમાં આવ્યો હોય તેની માતા વારમાં સ્વપ્નામાં હુવન દેસે એવો પાઠ છે ॥
 એવા ચૌદે સ્વપ્નાં દેસીને ત્રિશલા રાણી જાણત થઈ એ સ્વપ્નાં કેવાં છે તોકે ? હુન છે, સૌમ્ય નજાં
 છે, ઘણું રુંહું વહન છે દર્શન જેમણું, નહું રૂપ છે જેમણું, એવાં સ્વપ્નાં દેસીને ત્રિશલા માતા
 જાણી તે કેવી છે તો કે ? જેવા કમલ ઝબહે તેવાં નેત્ર વિકસિત થયાં છે જેના, દર્બના વચાચકી
 સર્વજ્ઞ દર્બ સહિત હોણું હણું, સર્વ રોમરાજી ઝહસિત થઈ ॥ એ ચૌદ સ્વપ્નાં સર્વ તીર્થેકરોની
 માતાનું દેસે, જેવારે તીર્થેકર ગર્જનામાં આવે તેવારે દેસે, તેમ ત્રિશલાદેવી પણ શ્રીમદ્વાવીર સ્વામી
 કૂલવમાં આવ્યા તેના યોગે ચૌદ સ્વપ્નાં દેસીને શર્યામાં જાગતી હવી ॥ ૪૪ ॥ તેવાર પહી
 ત્રિશલા દ્વિત્રિયાણી પૂર્વે કહ્યા એવાં ચૌદ સ્વપ્નાં દેસીને જાગતી થકી ઘણીજ પોતાનાં દ્વય
 માં હુણી થઈ, સંતોષ પામી, જેણું મેઘની ધારાયે કરી દ્વયાણું કંદબ દુહણું ફૂલ તેની પેરે ઝહા
 સપામ્યા છે રોમકૂપ જેનાં, અર્થાત્ રોમરોમ દર્બ પામ્યા પહી તે સ્વપ્નાને યાદ કરે જે અનુકર્મે
 સેં એવાં એવાં સ્વપ્નાં ઘીઠાં એવી રીતે યાદ કરીને ઝહે, ઝઠીને બાજોટ જપર પગ આપીને દેહી
 ઝતરે ઝતરીને નહી ઝતાવહી એટલે મનમાં ઝતાવહ નથી તથા કાયાથી વપલ પણું નથી, ર
 સ્તામાં તોકર રહિત, વિલંબરહિત, નીત પ્રમુલના ઝઠીગણને ન હેતી થકી, રાજદંસી સરસી
 ગતિયે કરી ચાલતી થકી હિદાં સિદ્ધાર્થ દ્વિત્રિય રાજાની શર્યા છે, હિદાં સિદ્ધાર્થ દ્વિત્રિય રાજા
 પોહ્યા છે, તિદાં આવી, આવીને, સિદ્ધાર્થ દ્વિત્રિય રાજાને એવી વાણીથી જગાવતી હવી તે કેવી
 વાણી તોકે ? જે સિદ્ધાર્થ રાજાને વહન લાગે, સિદ્ધાર્થ રાજા એવી વાણીની સર્વદા ચાહના કરે,
 એવી વાણી તથા દેષરહિત એવી તથા સર્વના મનને ગમતી એવી તથા વહનપણાની ચેતવણી

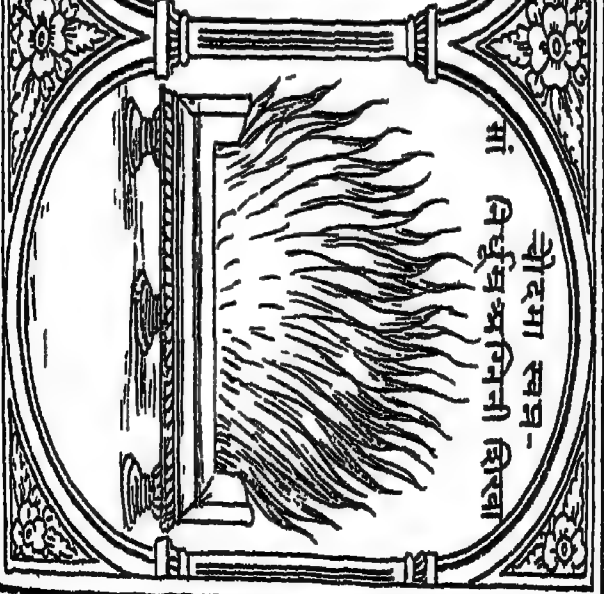
चित्रार्द

बादमा स्वप्नभा
देव विमान

तेरमा स्वप्नभा
रत्ननी राशि

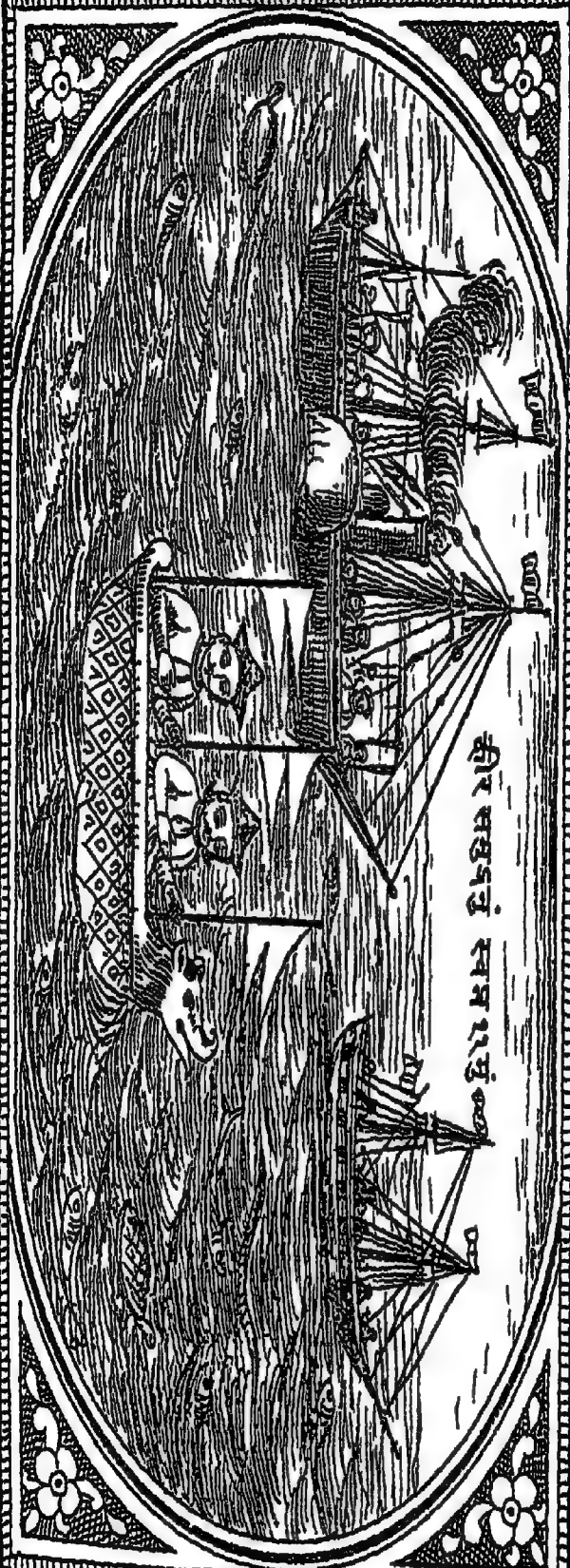

चौदमा स्वप्न-
मां निर्दुष्यअग्निनी शिखा

કે સર્વ જીવલોક સંસાર તે શબ્દથી પૂરણ કહ્યો હે અર્થાત્ તે શબ્દ સર્વેન પેલાં ગયો હે, વલી તે વિમાનમાં, અગર, કુંદરુ, શિલારસ, એમના ધૂપનો મધમધાયમાન ધૂપ સુગંધ થઈ રહ્યો હે, વલી જે વિમાનમાં દેવોને યોગ સદાચલોત થઈ રહેલો હે, દેવોને યોગ્ય સુવેદા સાત સુરવનો નિવાસ રૂપ ઇંદુ દેવવિમાન ત્રિશલા માતાર્યે બારમાં સ્વપ્નમાં દીતું ॥ ૧૨ ॥ ૪૪ ॥ તેવાર પહી ત્રિશલાદ્વિયાણીય તેરમે સ્વપ્ને રત્નોનો ઢગલો દીતો. તેમાં કયાં કયાં રત્ન હે. ૧ પુલ્કરત્ન ૨ વજ્રરત્ન, ૩ નીલરત્ન, ૪ સસાંકરત્ન, ૫ કર્કેતનરત્ન, ૬ લોહિતરત્ન, ૭ મરકતરત્ન, ૮ પ્રવાહ રત્ન, ૯ રુપાટિકરત્ન, ૧૦ સૌગંધિકરત્ન, ૧૧ હંસગર્જનરત્ન, ૧૨ મસારગદ્ધારત્ન, ૧૩ અંજનરત્ન, ૧૪ ચંદ્રગ્નરત્ન એવા બીજા પણ અનેક જાતિનાં ચત્તમ રત્ન તે સોનાનાં મહોટા યાત્રીમાં ન રેલાં તે રત્નોનો ઢગલો કહેવો હે તોકે ? મેરુપર્વત જેટલો ઝંચો, આકાશમાં દેદીપ્યમાન એવો રત્નનોનો ઢગલો ત્રિશલા દેવીયે તેરમાં સ્વપ્નમાં દીતો ॥ ૧૩ ॥ ૪૫ ॥ તેવાર પહી ચૌદમે સ્વપ્ને ત્રિશલા દ્વિયાણીયે નિર્ધૂમઅગ્નિદીતો તે અગ્નિ કહેવો હે તોકે ? ઘણો ઝજલો નિર્મલ પીલો અને લાલ વર્ણે વાલો, વલી મધુ અને શુતથી સીંચ્યો થકો, નિર્ધૂમ ધન્યગાયમાન જાજવલ્યમાન શિશ્વાવાલો, વલી તે અગ્નિમાં અનેક ન્હાની શિશ્વાહ હે વલી તેથી કોડક શિશ્વા અધિકી વલી તે અધિકથી પણ વલી કોડક શિશ્વા ઝંચી કેટલીએક શિશ્વાહ વલી ઘણીજ ન્હાની એવી અનેક જ્વાલાર્યે કરી અગ્નની શિશ્વા મલી રહી હે વલી જે અગ્નિમાં અનેક જ્વાલાયો માંદોમાંદો મલી રહી હે, એવા ધૂમ્રરહિત અગ્નિની જ્વાલાહ તે કોડ આકાશ પ્રદેશમાં ચાલ તી દ્યોય તેની પેરે ઘણી ચપલ અગ્નિની શિશ્વા ત્રિશલા દેવીયે ચૌદમાં સ્વપ્નમાં દીતી ॥ ૧૪ ॥ ૪૬ ॥ આ સ્વપ્નમાં બારમે સ્વપ્ને દેવતાહું વિમાન કહું તે જે તીર્થકરનો જીવ દેવલોકથી ચલીને માતા

अने सीतोदा ए बे नदीयो महाविदेह क्षेत्रनीपडे हे, सर्वमज्जी चौद्वाराखने लपच हजार न
 दीयोडुं पाणी जे समुद्रमां पडे हे इहां कोइ पश्र करे के सूत्रमांतो खीरसमुद्र स्वप्नमां दीवो
 एवो पाव कह्यो हे अने तमे तो नाना प्रकारनी वेजाये बधतो पाणी कह्यो तो तथा नदीयो मांदे
 नले हे एवो कह्यो बो तेडुं ह्युं कारण हे ? तेने उत्तर कहे हे जे खीरसमुद्रनो पाव कहेवा थकी
 लवण समुद्र जेवो कारणके जो लवणसमुद्र नही कहेसो तो गंगा अने सिंधु नदीयो पडे
 हे ए पाव पण सूत्रकारेज कहेजो हे ते पाव मज्जे नही माटे इहां एम समज्जुं के लवणस
 मुद्रजुं पाणी मोडुं हे ते स्थानके त्रिशला माता ए लवणसमुद्रजुं पाणी खीरसमुद्र सरखुं
 देखे हे एवो अग्नीधरमे स्वप्ने खीरसमुद्र त्रिशला देविये दीवो ॥ ११ ॥ ४२ ॥ ॥ तेवार
 पवी बारमे स्वप्ने, त्रिशला माताये देवविमान दीवुं ते कहेवुं हे तोके ? पुंनरीक उत्कृष्ट वि
 मान हे तेमां उत्तम सुवर्णमयिनां एकहजारने आव थंजोये करी विराजमान हे वली ते वि
 मान आकाशमां दीपकनी पेरें दीपी रह्युं हे, उद्योतमां सूर्यमंजल सरखी शोना हे जेनी, वली
 जे विमानमां सोनानी नीतोमां नागफणा खीला वोक्पा हे, वली स्थानके स्थानके द्विष्कल
 मालाव, सुवर्ण पत्रिकरी लंबायमान एवी मोतीयोनी मालाव लटके हे, वली ते विमाननी
 नीतमां मृग हरणना रूप, नाहारना रूप, बलवना रूप, घोडाना रूप, मगरमह, नारंफपरखी,
 गरुड, मयूर एमनां रूप, सर्पनां रूप, किन्नरदेवोनां रूप, कस्तुरीया मृगनां रूप, सर्पुलसिंहनां
 रूप, ह्याथीनां रूप, वनजता, पद्मजता, एमनां रूप चित्रामणमां हे, वली जे विमानमां नाटक
 थइ रह्यां हे ते नाटकमां जे वाजिजो वाजी रह्यां हे तेना शब्द करी पुरायुं एवुं ते विमान
 हे, वली जे विमानमां मेघनाजे तेना सरखो देवड्डेनीनो शब्द थइ रह्यो हे तेथी जाणीये जैथे

कीर सखुननुं स्वप्न ११ मुं

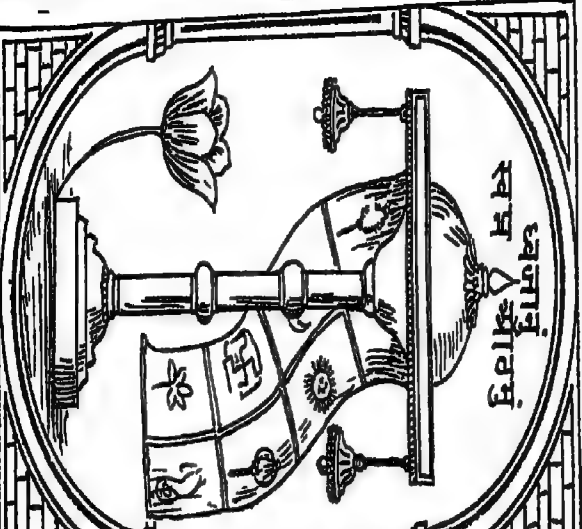

તેમાંથી ચંચલાથી પણ ઘણા ચંચલ એવા ઘણા ઝંચા કહ્નોલ ઝલી રહ્યા છે, તે કહ્નોલેકરીને પાણી ઘણુંજ ચંચલ થયું છે, વલી મંદમંદ વાયરાથી ચલાયમાન થયા જે કહ્નોલ તે સમુદ્રના તટ ઝપર આવીને નફાકા खाइ રહ્યા છે, તેનો શબ્દ થइ રહ્યો છે જેનેવિશે તે કહ્નોલોથી સમુદ્ર શોની રહ્યો છે, વલી તે કહ્નોલ મઘ્યા થકા ઢોહતા છે દટલે એક કહ્નોલની પઢવાડે બીજો કહ્નોલ ઢોડી રહ્યો છે, પહેલો એક ન્હાનો કહ્નોલ ચાલે, વલી મહોટો કહ્નોલ ચાલે, એવી કહ્નોલોંની શોના છે જેને વિશે, વલી જે સમુદ્રમાં જલચર જીવ કહ્નોલ કરી રહ્યા છે, તે કેવા જાતિનાં તોકે મહામગરમહ, તિમિંગલમહ, લાઘુમહ તે સર્વ પરસ્પર મઘ્યા થકા રમત કરે તેવારે તેમનાં ધૂંબના ઝલાલવાથી ઝઢહ્યું જે પાણી તેમાંથી ફીલ પ્રગટ થइ તે ફીલ કહ્નોલોથી તણાઈને કિનારાપર આવી પડે છે, તેનાં ઢગલા થइ ગયા છે તે ઢગલા સર્વે કપુરના ઢગલા સરસ્વા કેસ્વાય છે, વલી જે સમુદ્રમાં ગંગા પ્રમુલ્લ નદીયોના પાણી પડે છે તેમાં ચૌદ ચૌદ હજાર નદીયોના પરિવાર સાથે ગંગા અને સિંધુ એ બે નરતકેઝની નદીયો પડે છે. એમજ ચૌદચૌદ હજાર નદીયોના પરિવાર સાથે એરવતકેઝની રક્તા અને રક્તવતી એ બે નદીયો પડે છે તથા અઠાવીશ અઠાવીશ હજાર નદીયોના પરિવાર સાથે રોહિતા અને રોહિતાસા એ બે નદીયો હેમવંતકેઝની પડે છે તથા અઠાવીશ અઠાવીશ હજાર નદીયોના પરિવાર સાથે સુવર્ણકુલા અને રૂપકુલા એ બે નદીયો એરણ્યવતકેઝની પડે છે તથા હપન્ન હપન્ન હજાર નદીયોના પરિવાર સાથે હરિકંતા અને હરિકંતાસા એ બે હરિવર્ષ કેઝની નદીયો પડે છે તથા હપન્ન હપન્ન હજાર નદીયોના પરિવાર સાથે નરકાંતા અને નારિકાંતા એ બે નદીયો રમ્યકકેઝની પડે છે તથા પાંચ પાંચલાવની ઝપર વઝીશ વઝીશ હજાર નદીયોના પરિવાર સાથે સીતા

વળી તે દુરણ કલશ, પ્રધાન રત્નોત્તું કમલ તેનાં ચપર ધરેતું હે, નેત્રોને આનંદ આપવા વાલો
 હે, સર્વ દિશાભમાં ચઢોત કરતો થકો સર્વ લક્ષ્મીનો ઘર તેની પરે સર્વ પાપ રહિત સર્વ
 શોના સહિત લક્ષ્મીનો નિવાસ હે, વળી જે કલશને ગલામાં હ તુના સુગંધિ ફૂલોની
 માલા હે, ઇવો દુરણકુંજ નાલો રૂપામય તે નવમે સ્વમે ત્રિશાલારાણીયે લીલો ॥ ૯ ॥
 ॥ ૪૧ ॥ ॥ તેવાર પલ્લી, દશમાં સ્વપ્નામાં ત્રિશાલાદેવી પદ્મસરોવર દેસે તે પદ્મસરોવર
 કદેતું હે તોકે ? જે સરોવરમાં જગતા સૂર્યથી ચઘડ્યાં ઇવાં ફૂજાર પાંચલીના કમલો
 હે, તે વિકસ્વરમાન કમલની વાસનાયે કરીને જેતું પાણી સુગંધમય થયું હે, વળી તે
 કમલોની ઇન્નાયે કરીને પાણી લાલ પીલા રંગ જેતું દેસાય હે, વળી જે પદ્મસરોવર જા
 લમત્સ્ય કહપાદિક જાલચર જીવોયે સેવ્યું થકું રહ્યું હે, વળી જે પદ્મસરોવરમાં કમલ
 પત્ર ચપર પહ્યો જાલનો લાંટો તેણે કરી જાયો નીલા આંગણમાં મોતી જાડ્યાં હોય નહિ ?
 છતું દેસાય હે, વળી તે મહોદું સરોવર હે તેમાં સૂર્યવિકાસી કમલ, ચંડવિકાસી કમલ,
 નીલ કમલ, મહાપદ્મ શ્વેત કમલ, રાતાં કમલ, ફલ્પાદિક કમલની શોના બની રહી હે તેથી
 ઘણુંજ રમણીક થયું હે, વળી તે કમલો ચપર પ્રસન્નથયા ઇવા નમર નમરીયો આવીને યું
 જારવ કરી રહ્યાં હે ॥ ઇંષા ઇંષ ॥ ૪૦ ॥ વળી તિહાં કારુંબક હંસ, ચંકવા, રાજહંસ, બ
 ગા, સારસ, ઇવા પંચીયોયે કરી શોને હે, અર્થાત્ એ જાતિયોના પંચીયો તિહાં રહે હે, ઇ
 વો પદ્મસરોવર ત્રિશાલાદેવીયે દશમાં સ્વપ્નામાં લીલું ॥ ૧૦ ॥ ૪૨ ॥ ॥ તેવાર પલ્લી અગીઆ
 રમાં સ્વપ્નામાં ત્રિશાલાદેવી સ્વીરસમુદ્ધ દેસે તે સ્વીરસમુદ્ધ કદેવો હે તોકે ? ચંડમાના કિરણોની
 જેવી શોના તેવી શોના તે સમુદ્ધમાં હે, વળી ચારે બાજુ જે સમુદ્ધું જાલ તુલિ પામે હે, વળી

चित्र १५

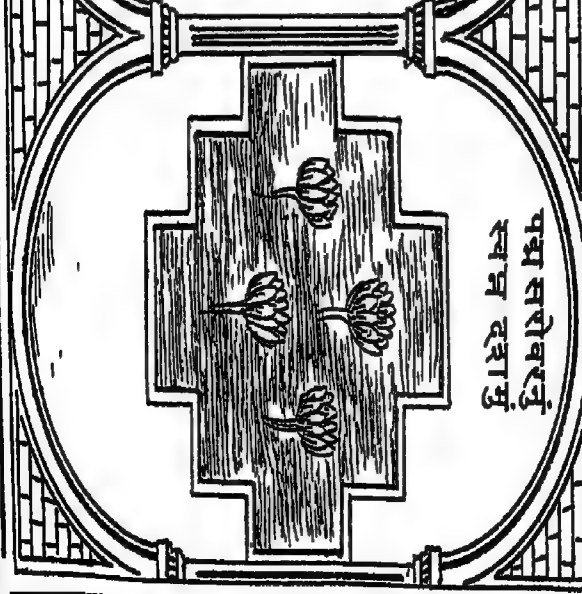
ध्यानं
स्वप्नं आराधनं

कल्पशाला
स्वप्नं नवमं

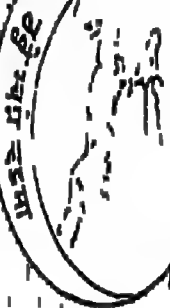
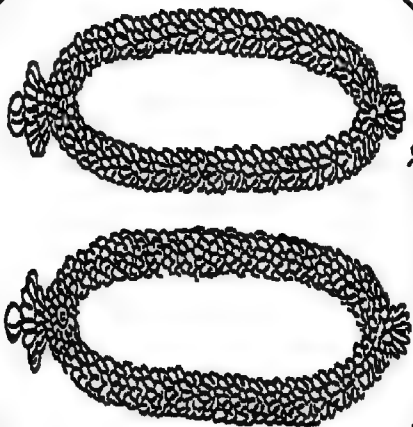
पद्मसरोवरं
स्वप्नं दशमं

પણ સદસ્ય કિરણ કહેવાની રૂઢી છે પરંતુ સૂર્યના કિરણોમાં તો મહીને મહિને વધ ગટ થાય છે તે આ પ્રમાણે જે વૈજ્રમાં બારસે કિરણો, વૈશાખમાં તેરસે કિરણો, જ્યેષ્ઠમાં ચૌદસે કિરણો આષાઢમાં પન્નરસે કિરણો. આવણમાં ચૌદસે કિરણો, નાદરવામાં ચૌદસે કિરણો, આસોમાં શોલસે કિરણો, કાર્તિકમાં અગીઆરસે કિરણો, માર્ગશિરમાં એકહજારને પચાશ કિરણો, પૌષમાં હજાર કિરણો, માઘમાં સાઢાદશસે કિરણો, ફાલ્ગુનમાં અગીઆરસે કિરણો, એવો સૂર્ય લોકોના ચક્રુ સમાન ત્રિશલાદેવીયે સાતમે સ્વમે દીવો ॥ ૭ ॥ ૩૯ ॥ ॥ તેવાર પઢી આવમે સ્વમે, ત્રિશલામાતા, ધ્વજા દેસે તે ધ્વજા કહેવી છે તોકે ? સોનાનો જેને દંખ છે તે ઝપર રહેલી થયાં છે તે ચોટી સરસા શોનાયમાન છે તથા ઘણો ઓંકાર છે, તથા તે ધ્વજામાં સિંહનું રૂપ હરયું છે તેણેકરી વલી બહુજ શોને છે તે સિંહ કહેવો છે કે જેવો શંખ ઝજળો, કુંદવદનું ફૂલ ઝજળું, જાળનો કળીયો ઝજળો તથા રૂપાનો કલશ ઝજળો હોય તેવો શ્વેત વર્ણ છે; જે સિંહને દેશીને લોક એવું સમર્જે કે આ સિંહ આકાશ મંડલ એવાને ગદ્યમ કરે છે કે છું ? એવી તે સિંહની મુશ્વાકૃતિ તથા શરીરાકૃતિ છે, જે ધ્વજાનું વશ વાયરાની લહેરોથી થોડું થોડું વ લાયમાન થઈ રહ્યું છે, વલી ઘણો ઝંચો લોકોને દેશવા યોગ્ય એવો ધ્વજ આવમાં સ્વમામાં ત્રિ શલા દેવીયે દીવો ॥ ૮ ॥ ૪૦ ॥ ॥ તેવાર પઢી, નવમાં સ્વપ્રમાં, ઓત્રિશલાદેવી, પૂરણ ક જાશ દેસે તે કલશ કહેવો છે તોકે ? ગત્તમ દેવીપ્યમાન છે રૂપ જેહુ, નિર્મલ જાલથી નસા થકો ઘણોજ સુંદર છે, સૂર્યમંડલ સરસી જાગવધ્યમાનશોના છે જેની, વલી જે કલશની પાસે કમલ ની વાહી છે એટલે કમલોથી વીંટયો થકો છે વલી તે કલશ સર્વ મંગલોનો મલાવવા વાલો છે,

વાલો, જાલીરીતેં જાલા કાચની પરેં શોનાયમાન, આકાશ રૂપ તજાવનો હંસ બેંઝ પહેં
 કરી પૂર્યે, સર્વ જ્યોતિષિયાનાં મુલ્યું મંખન, અંધકારનો વૈરી, કંદર્પબાણનો પૂરવા વાલો,
 સમુદ્રનાં જાલનો વધારવા વાલો કેમકે જેવારેં મુક્કપદ્મમાં ચંડમા કળે તેવારેં સમુદ્રની વેલ
 વધે, વિરહિણી સ્ત્રીનેં ચંડનાં જલધર્મી અધિક વિરહ જાણત ધાય તેમાટે વિરહિયોનેં કિરણોયે
 કરી શોભણ કરવા વાલો, આકાશનું તિલક, રોહિણીનાં કુદયર્નેં વહન કેમકે ચંડમા રોહિ
 ણોનો નરતાર હેં ઇવી લોકોમાં કેવત હેં પરંતુ રોહિણીતો નક્કઝ હેં તે બને નહી. ઇવો પૂરિ
 માનો ચંડ ત્રિશલાદેવીયેં ઢઠા સ્વપ્નામાં દીવો ॥ ૬ ॥ ૩૫ ॥ ॥ તેવાર પઢી ત્રિશલારાણી,
 સાતમેં સ્વપ્ને સૂર્યોદયે તે સૂર્ય કહેવો હેં તોકે ? અંધકારનાં પમજનેં ફોડવા વાલો, વલી રાતો
 વર્ણ હેં તેવર્ણ કહેવો હેં તોકે ? રાતા અશોક સરસો, કેશુદાનાં ફૂલ સરસો લાલ હેં, જેહું પોપટનું
 મુલ લાલ હોય, જેવી અર્ધિ ત્રિણોલી લાલ હોય તેવો સૂર્ય લાલ હેં, વલી કમલનાં વનનો ઝા
 હવા વાલો હેં, તેમાટેજ કમલની શોના કરવા વાલો હેં, જ્યોતિષ શાસ્ત્રનો તથા જ્યોતિષચક્રના
 ચિન્હ સરસો ઝંજરાણનો કરવા વાલો હેં, આકાશમાં દીવાની પેરેં શોને હેં, કળતો થકો દેમ
 ના સમૂહને હાથથી નરદન પકડીને કાહાડવા વાલો, વલી પ્રહોનો રાજા હેં, રાત્રિનો નાશ ક
 રવા વાલો હેં, વલી ઝગતીવેલાયે તથા આશ્રમતિ વેલાર્યેં બેં ઘડી પર્યંત મુલ્યે દીવામાં આવે
 પઢી મુલ્યે દીવામાં આવે નહી, વલી રાત્રિના વિચરવા વાલા જે ચોર આદિક તેમનું ઝમણ
 મટાડવા વાલો, વલી શીત ટાહાડને મથન કરવા વાલો, મેરુપર્વતને પાસવતિ નિરંતર મહોટા
 મંખલ સહિત નમવા વાલો, વલી સૂર્યના હજાર કિરણોયે કરી સર્વજ્યોતિષીયોની પ્રજા મટી નહ
 માટેં ફહાં સૂત્રકારોજે સૂર્યની હજાર કિરણો કહે હેં તે જાવન્યઆશ્રિત હિસે હેં અને લોકમાં

चाव मे सव मे
वे फूलनी माता

साव मे सव मे
सुर्ग

मूल कमल सहित सर्व मली ठ वलयनां एक क्रोड, वीश लाख, पञ्चाश लजार, एकसो ने वीश कमल जाणवां. ते कमलनां मान मुख्य कमलथी मांमी अतुक्रमे अर्द्ध अर्द्ध प्रमाण जेवां. ए सर्व कमलवासी देवता श्रीदेवीनो परिवार जाणवो. ए देवी नवनपति मांदेली जा लावी ॥ ए चोखुं स्वहुं कहुं ॥ ४-॥ ३६ ॥ इहां बीजो वराण लंपूर्णे स्थये ॥ ३-॥ ३-॥ इवे त्रीजो वराण कहे ठे. तेवारपढी वली त्रिशालाएली पांचमां स्वप्नमा फूलोनी माळा वेखे ते माळामां रस सहित कदपवृक्षना फूल, तेथे करी घली मनोहर ठे, वली चंपानां फूल, अशोकनां फूल, पुन्नागनां फूल ते नागप्रियंशु सरखा ए फूलनां जाड थाय ठे, मोगरानां फूल, माळतीनां फूल, जायनां फूल, जूझना फूल, कोहज फूल ते कोड वेडि विरोचना फूल, कोजनां फूल, कोरंटनां फूल, दमणाना फूल, नवमालिकानां फूल, बहुलवृक्षनां फूल, तिलवृक्षनां फूल, वासंतिकानां फूल, पद्मकमलनां फूल, उत्पलते पुंमरीकनां फूल, कुंदमचकुंद वृक्षनां फूल, अगथि यानां फूल, आभ्रमांजर एवा प्रकारनां फूलोनी घली सुगंध ठे जेमां एवी बे फूलोनी माळा तेनी मनोहर गंधथी खेंचाणा थका आठ्यां एवां जे नमरा नमरीयो तेनो गुंजारव शब्द जेनेविषे थड रहेलो ठे. वली ए बेच माळामां सर्व क्रतुनां फूल सुगंधा पांच वणीं ठे परंतु तेमां थोलो वर्ये विरोष ठे, ते ज्यां ज्यां जे जे फूल शोने त्यां त्यां ते ते फूल गुंध्यां ठे एवी बे माळा पांचमां स्वप्ने त्रिशलादेवीयें दीवी ॥ ६ ॥ ३७ ॥ ॥ तेवार पढी ठा स्वप्नमां त्रिशला देवी चंडमा देखे ते चंडमा कहेवो ठे तोके ? गायना दूधना फीण सरखो जजलो ठे, रूपानां कलश सर खो थोलो ठे, वली क्रदय नेत्रने वह्जन, संपूर्ण पूर्णिमाना अंधकारने -हरवा वालो, वली शुक्लपद्ममां शोनायमान, कुमुदवननो बोध एटले जघाडवा वालो, रात्रिनी शोनाने करवा

અહીં થતુપ પ્રમાણ એક મહિમય પીઠિકા હ, ત પાઠકા ઉપર લક્ષ્યે દર્શાવેલ શરૂઆત હ, હવે
 તિહાં એ દેવીનાં મુખ્ય કમલની પાંચહિયે લક્ષ્મી દેવીને આનરણાદિક મૂકવાનાં વલયાકારે
 એકશો ને આવ કમલો હે, તે કમલોહું સર્વે એવ નીચપણું મુખ્ય કમલથી અર્ધ પ્રમાણે જા
 ણહું. એ એકસોને આવ કમલે કરી તે મૂલ કમલ વીંટેહું હે, જેમ ગદે કરી નગરી વિંટાયેલી
 હોય હે, તેમ જાણહું, હવે તે મૂલના કમલના બીજા વલયની પૂર્વે દિશાયે મહર્દિક ચાર
 દેવીને વસવાનાં ચાર કમલ હે, તથા વાઘ કોણ, ઉત્તર દિશા, અને દેશાનકોણ, એ ત્રણે
 દિશાયે દેવીના સામાનિક દેવતાને વસવાનાં ચાર હજાર કમલ હે, તથા શ્રી દેવીની અન્યંતર
 પર્વદાનાં જે આવ હજાર મુરુથાનીય દેવતા હે, તેને વસવાનાં આવ હજાર કમલ, અગ્નિ
 કોણે હે, તથા મધ્ય પર્વદાના દશ હજાર મિત્ર સ્થાનીય દેવતાને વસવાનાં દશ હજાર કમ
 લ, દક્ષિણ દિશાયે હે, તથા શ્રી દેવીનાં બાહ્ય પર્વદાના કિંકર સ્થાનીય ચાર હજાર દેવતાને
 વસવાનાં ચાર હજાર કમલ, નૈક્ત કોણે હે, અને શ્રીદેવીના દ્વાપી, ઘોડા, રથ, પાચક, મ
 હિપ, નાટ્ય, ગંધર્વ. એ સાત કટકના સ્વામીને રહેવાનાં સાત કમલ, પશ્ચિમ દિશાયે હે.
 હવે વલી લક્ષ્મી દેવીના અંગરૂક શોભ હજાર દેવતાને વસવાનાં શોભ હજાર કમલ, તે
 ત્રીજા વલયની ચાર દિશામાંહેલી પ્રત્યેક દિશાને વિષે ચાર ચાર હજાર કમલ કરતાં શોભ
 હજાર કમલ હે, તથા ચોથા વલયને વિષે શ્રી દેવીના અન્યંતર આનિયોગિક વત્રીશ લાઘ
 દેવતાને વસવાનાં વત્રાશ લાઘ કમલ હે, તથા પાંચમાં વલયને વિષે શ્રી દેવીના મધ્યમ
 ચાલીશ લાઘ આનિયોગિક દેવતાનાં ચાલીશ લાઘ કમલ હે, તથા છઠા વલયને વિષે
 શ્રી દેવીના અહતાલીશ લાઘ બાહ્ય આનિયોગિક દેવતાનાં અહતાલીશ લાઘ કમલ હે, એવં

હજાવે તેવારે કમલમાંથી સુંગધ નીકળે વળી લક્ષ્મીદેવીને મસ્તકે વેણીદંત ઘણો નિર્મલ નસ્યો કાળો હે જાંબો કેહ સુધી શોને હે ઇવી હે. એ નરવધી માંખીને માથાની વેણીસુધા વર્ણન કર્યું. ઇવી લક્ષ્મીદેવતા પદ્મહૃદના કમલમાં વસતી હિમાચલનામા પર્વત ઝપર વેઠી થકી દશદિશાથી શોનાયમાન હે વળી હાથી આવી સૂંઢમાં પદ્મહૃદથી જાલ નરીને લક્ષ્મીદેવીને રત્નન કરાવે ઇવી લક્ષ્મીદેવતાને ત્રિશલાદ્વિયાણીયે ચોથા સ્થાનમાં ઢીઠી ॥ હવે હિમાચલ પર્વત ઝપર લક્ષ્મી દેવતા નો નિવાસ હે તિહાં એ દેવીનો પરિવાર કેટલું હે તથા નિવાસ કેવા પ્રકારનો હે તે કહે હે. આ નરતરવેજના હે સ્વંપ હે તેના અંતમાં ઝતરદિશા તરફ એક જુલહિમવંત પર્વત સોનાનો હે તે એકસો યોજન ઝંચો હે, તથા એક હજાર બાવન યોજન અને બાર કલા ઝપર, ઇટલો પોહોલો હે, તેમધ્યે પદ્મહૃદ હે, તે દશ યોજન ઝંખો, હજાર યોજન જાંબો, પાંચરો યોજન પોહોલો હે સંપૂર્ણ જલેકરી નસ્યો શાશ્વતો હે, તેહું તલીયું વજ્રરત્નમય હે, ચોખેર પણ વજ્રમય હે, તે હૃદના મધ્યનાગે એક કમલ હે, તે કમલહું નાલ દશ યોજનનું ઢીઠે હે, જાલથી ઝપર લે કોશ ઝંજું હે, એક યોજન પોહોલું હે, એક યોજન ઢીઠે હે, કાંઠક જાજેરા ત્રણ યોજનની પરિધી હે, દશ યોજન પાણીમાં નાલ હે, તેહું વજ્ર રત્નમય મૂલ હે, રિષ્ટ-રત્નમય મૂલનો કાંદો હે, ડંડનીલ રત્નમય નાલ હે, રાતા સુવર્ણમય બાદેરના પાંદડાં હે, કાંઠક જાંબુંતંદ સુવર્ણમય અર્ચંતરનાં પાંદડાં હે, તેમાં સુર્વણમય કણિકા હે, ઇટલે વચલી ખોખી હે, તે લે કોશ પોહોલો અને એક કોશ ઝંચી હે, તિહાં રાતાં સોનાનાં કેસરાં હે તે કણિકામાં શ્રી લક્ષ્મી દેવીનું નવન હે, તે એક કોશ જાંબુ, અર્ધો કોશ પોહોલું અને ચચ્ચરો ચાલીશ ધનુષ ઝંજું હે, તે ઘરનાં બારણાં પૂર્વે, દક્ષિણ અને ઝતર ઇવી ત્રણ દિશાયે હે, તે બારણાં પાંચરો ધનુષ ઝંચાં અને અઢીરો ધનુષ પોહોલાં હે, વળી તે ઘરમાં

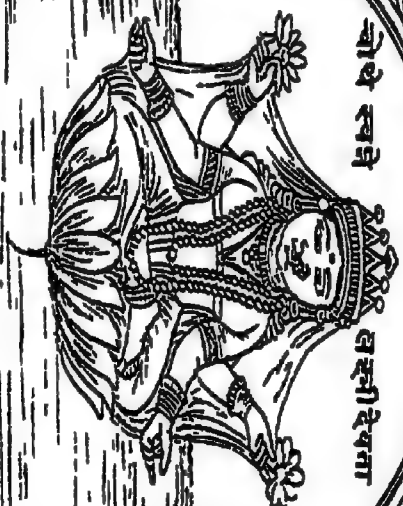
પઢવાડે નમ્યા દુવા હે તથા ગ્રાંવા સરલા નરવ હે, કમલ સરલા કોમલ અંગલાં હે તથા
 પિંદિત્ર કેલ સરસ્વી ગોલ હે નીચેનીચે પાતલી અને ડપરડપર જાડી દુવી જંધાપિંદિયો હે તથા
 મુખા માંસથી ઝેરેલા હે માટે મુસ હે હાડ દેવાય નહી તથા દેરાવત દ્વાથીના સરવો જં
 ધાનો વચલો પ્રદેશ સોજે હે, સોનાની કટિમેલ્લા હે કેડમાં જેવી, વલી લક્ષ્મીદેવીની મૂટી
 થી લઈને સ્તન સુધી રોમરાજી હે, પ્રાયે સ્ત્રીયોના શરીરમાં રોમરાજી હોતી નથી તેમાં વલી
 દેવતાને તો સર્વથા નહીજ હોય તોપણ કવીશ્વર શ્રીગણેશ વર્ણન કરતો વોલે હે, હવે તે રો
 મરાજી કહેવી હે તોકે કક્કાલનીપેરે તથા જમરાની ઓળીની પેરે ર્યામ હે, મેઘવટા સરસ્વી
 કાલી હે, સરલ મલેલા થકા સુકોમલ, મનોહાર વિલાસ સહિત સરસ સ્વકા ફૂલ સરલા કો
 મલ હે, વલી નાન્નિમંનલ જાહું હે જેહું, સુધીમાં સમાઈ જાય દુવી કટિ હે, પેટમાં ગ્રણ
 સલ મલ્યા તેથી શોજાયે માન હે, વલી સેર્વાંગોપાંગમાં ધરેલા અનાવૃણ પહેરેલાં હે જેને તે ધ
 રેણા કહેવાં હે તોકે અનેક પ્રકારના મણિયોયે કરી જાહેલા હે, રત્નોયે કરી સોનામાં મલ્યા
 હે, વલી ક્રુદ્ધમાં વે સ્તન હે તે જાણે સોનાના કલશ જ હોય નહિ ? દુવાં હે, વલી તે સ્તન
 હારે કરી તથા હુંદમાલાર્યે કરી બ્રાસ હે તથા જલાં મોતીયોનાં જાલીયાં તેણેકરી વિરાજ
 માન સોનેયાની માલા ક્યાંએક મણિચૂતનો ઘોરો હે તેણેકરી કંઠ શોનાયમાન હે, વે કાનોમાં હું
 મલ વે શોજે હે, દુવા ધરેણાના સમુદાયથી લક્ષ્મી દેવતાહું મુલ શોજે હે, જેમ રાજા હુંદુવથી
 શોજે હે તેમ લક્ષ્મીદેવીહું મુલ ધરેણાથી શોજે હે વલી નિર્મલ કમલની પાંચડી સરલા દીર્ઘ તીરવાં
 અને અણીયાલાં દુવાં મલોટાં નેજા હે જેનાં વે દ્વાયમાં કમલ હે તેમાંથી પાણી ટટકાવતી
 થકી હે, વલી લીલાને વારતે દ્વાયમાં કમલવીંજણો ધરેલો હે, તે જેવારે કમલ લીલાને સારું

श्रीते स्वप्ने सिंह

श्रीते स्वप्ने

काम्योदेवता

સિંહને દેશે તે સિંહ કહેવો હે તોકે ? મોતીવોદ્ધાર, સ્વીરસમુંદ્રનું પાણી, ચંદ્રમાના કિરણ, પાણીના કણીયા, તથા-રૂપાન્વી પર્વત તેના, સરસ્વો ધોતું શરીર હે, જેનું વહ્ની તે સિંહ રમણીક દેશવા યોગ્ય હે, તથા હઠ હે હાથ પ્રમુલ્લના અવ્યવ જેના, વહ્ની જ હવલ પોલ અને તીક્ષ્ણ એવી જેના મુલ્લમાં ઢાઢા હે તેણે કરી મુલ્લ શોચનું હે જેનું, વહ્ની કમલ-સરસ્વા મુકોમલ રાતા એવા જેના હોય હે, રાતા કમલના પત્તની પરે મુકોમલ તાલનું હે, જીન બાદેર કાઢાડતો થકો લગલપાયમાન કરતો થકો શોને હે, વહ્ની પીલા અને વીજ હી સરસ્વા ચલકતાં ચંચલ જેનાં નેત્ર હે, વહ્ની વિસ્તીર્ણુ પુષ્ટ અને માતા એવા સાયલ હે જેના, સ્કંધ જેનું હઠ પરિપૂર્ણ નિર્મલ હે, વહ્ની મુકોમલ હે જાલા વિસ્તીર્ણુ એવાં જે સિંહકેસરા રહ્યાં કેસરા એટલે મુલ્લના કેશ જાણવા તેને આટોપે કરી ષોન્નિત હે મુલ્લ જેનું, વહ્ની જમીન ચપર પઢાડીને ફટકારીને ઝંઝું કહું હે પુંહ જેણે એવા પૂહજાનો અંત એટલે હેડો કાનલી વચમાં હે વહ્ની સૌમ્યાકારવાલો લીલા કરતો થકો આકાશમાંથી ઝતરતો થકો ત્રિશલાના મુલ્લ માં પેસતો થકો તીક્ષ્ણ નરવવાલો સિંહ ત્રિશલાયે ત્રીજા સ્વપ્નામાં વીતો ॥ ૩ ॥ ૩૫ ॥

તે વાર પઢી ચોથા સ્વપ્નામાં ત્રિશલાદ્વત્રીયાણી સંપૂર્ણ પૂર્ણિમાના ચંદ્રમા સરસું હે મુલ્લ જેનું એવી લક્ષ્મીદેવતાને દેશે તે લક્ષ્મી કિહાં રહે હે તે કહે હે. ઝંચો હિમાચલ પર્વત તેની કપર એક પદ્મરૂહ હે તે રૂહમાં એક કમલ હે તિહાં રહેવા વાલી લક્ષ્મી દેવતા તેનો પગથી લઈને સર્વે અંગની શોનાન્નુ વર્ણન શ્રીનરૂપાહુસ્વામી કરે હે કેમકે પ્રાર્થે દેવતાના રૂપ વર્ણનમાં પગોથી વર્ણન કરા ય હે માટે અર્ધાં પણ પગોથી માંનીને વર્ણન કરે હે, તે લક્ષ્મીદેવીના પગ નલે પ્રકારે કરી સોનાના કાચવા સરસ્વા જાણે લાવને રસે રંચ્યા માંસ સહિત એવા વચમાં અતિ ઝંચા અને

યથાનો સ્પર્શો હે, નહું સુગંધિત ચૂર્ણ તથા ફૂલો જેને વિષે વિભાવ્યાં હે, એવી શબ્દા તે શબ્દાને
 વિષે મધ્યરાત્રિના અવસરમાં ત્રિશલાહત્રિયાણી અદ્યપનિદ્રામાં સુતી હે તે વેળાર્યે ગજવૃષનાદિક
 ચૌદ સ્વપનાં દેશ્વીને જાગી ॥૩૨॥ ॥ તેવારે તે ત્રિશલાહત્રિયાણી તે ચૌદ સ્વપ્નામાંથી પહેલે
 સ્વપને હાથી દેશે તે હાથી કહેવો હે તો કે? ચાર દ્વાંત વાલો હે, ઘણો ંચો હે, જેવા મેઘ
 નાં ઢાંટા ધોળા ધાય તેવો ધોળો હે, તથા જેવો મોતીનોહાર, ક્ષીરસમુદ્રનું પાણી, વંદમાના
 કિરણો, પાણીના કણીયાં, અને રુપાનો પર્વત એના સરસ્વો ધોળો હે, વલ્લી તે હાથીનાકુંજ
 સ્થાનમાંથી મદ ણરે હે તેથી તેના કપોલ પાસેં નમરા યુંજારવ કરી રહ્યા હે, ફંડના એરાવત
 સરસ્વો મહોટો દેશ્વાય હે, તે હાથી મેઘની પેરેં ગંજીર શબ્દે ગાજતો ધકો હે, શુન્ન ઝત્તમ સર્વ
 હક્ષણે કરી સહિત, મહોટા પેટ વાલો એવો હાથી પહેલે સ્વપ્ને ત્રિશલાહત્રિયાણીયે વીઠો ॥
 ॥ ૧ ॥ ૩૩ ॥ ॥ તેવાર પહી વીજે સ્વપ્ને ત્રિશલાહત્રિયાણી વૃષન દેશે તે વૃષન કહેવો હે
 તોકે? ધોળા કમલના સમૂદ સરસ્વો શ્વેત હે, તથા પોતાના શરીરની કાંતિયેં કરી સર્વદિશા
 ઝમા ઝયોત કરતો ધકો હે, તથા ઘણી શોનાના સમૂદે કરી શોનિત એવી સ્વાંધાની ધૂન્નિ હે
 જેની એવો હે વલ્લી તેના શરીરમાં પાતલા કેશ હે તે કેશ જાયે તેલેં ચોપજ્યા હોયનહિ? એવા
 હે, ઘણો રુહો સ્થિર શરીર હે, વલ્લી જિહ્વાં જેવું અંગ જોહ્યેં ત્યાં તેવું અંગ હે, જેવું ઇટલે જિહ્વાં
 પાતલું અંગ શોને તિહ્વાં પાતલું હે અને જિહ્વાં જાહું અંગ શોને તિહ્વાં જાહું અંગ હે તથા દ્વઠ
 ગોલ શોનાયમાન મહારહિત તૈલાદિકેં ચોપજ્યા તીર્થાં એવા બે શીંગડા હે જેનાં તથા મોતી સરસ્વા
 ઝજલા બરોબર સરસ્વા શોનતા દ્વાંત હે જેના એવો વૃષન તેં જાણીયેં અનેક મંગલત્રંજ મુશ્વ હોય
 નહિ? તેને વીજા સ્વપ્નામાં ત્રિશલાયેં વીઠો ॥૩૪॥ ૩૫ ॥ ॥ તેવાર પહી ત્રીજા સ્વપ્નામાં ત્રિશલા રાણી

पक्षि सारथी
हस्ति

श्रीश सारथी
दृष्य

શાલા કૃત્રિયાણીની કૂલ્લમાં ગર્જનપણે મૂક્યા તે રાત્રિયે દેવાનંદા બ્રહ્મણી પોતાની સુકોમલ શય્યા માં સ્થિતિ કોંઈક જાગતીને સુપડું આવ્યું કે મદારા જે મહામંગલકારી ચૌદ સ્વપ્નાં હતાં તે ત્રિશલાકૃત્રિયાણીયે સ્વેંચી લીધાં ઇટલે દુરણકલાં ઇડું સુપડું ફેરવીને જાગી ॥ ૩૧ ॥ જે રાત્રિમાં અમણનગવંત શ્રીમહાવીરસ્વામીને દેવાનંદાની કૂલ્લમાંથી લઇને ત્રિશલાકૃત્રિયાણી વા સિષ્ઠ ગોત્રવાળી તેની કૂલ્લમાં મૂક્યા તે રાત્રિમાં ત્રિશલા કૃત્રિયાણી શય્યામાં સ્થિતી હતી તે શય્યાડું સ્વરૂપ આવીરીતે કહ્યું હે તિહાં પ્રથમતો જેડું સ્વરૂપ કહેવામાં આવે નહીં ઇડું તો વસ વાડું ઘર હે તે ઘર કહેવું હે તોકે તે ઘરની મધ્ય ઇટલે નીતની માંહેની બાહ્ય ચિત્રે ચિત્રિત હે અને નીતની બાર્દેરની બાહ્યને ઘસીને ધોળી ચલકાદાર કરી હે ઇડું તે ઘર હે તિહાં ઝપરનો નાગ ચિત્રામ સહિત હે અને જમીનનો નાગ તો જેવો મથિરલોનો ડ્યોત રહે હે વળી જેને વિષે જમીન ડપર અનેક માંખણા ધકારનો નાચ ષડ્ગયો હે, અને નિત્ય ડ્યોત રહે હે વળી જેને વિષે જમીન ડપર અનેક માંખણા માંખણા હે ઇડું આંગણું હે વળી આંગણે સરસ સુગંધિ પાંચ વર્ણના ફૂલનાં પુંજ મૂકેલા હે તે ફૂલોની રચના સહિત હે તથા કલ્યાણર નાગો કુંદરુ શિલારસ તેનો ધૂપ તેણે ધમધમાયમાન હે તેણે કરી મનોહર હે સુગંધ પ્રધાન તૂર્ણનો ગંધ હે તિહાં, ગંધવદ્દી સમાન હે. તિહાં પુણ્યવંતને યોગ્ય જેડું વર્ણન કરવામાં ન આવે ઇવી શય્યા હે તેને વિષે શરીર પ્રમાણે બે પાસે ઝંઘીસા તકીયા રાશ્યા હે, બે પાસે ગાલમસ્ત્રીયાં મૂકેલાં હે, બે પાસે ઝંચી હે, મધ્યમાં ઝંખી હે, જેમ ગંગાનદીની રેતિમાં પગ મૂકીયે તે નીચો જાય તેમ જેમાં પગ મૂકતાં નીચો જાય તે સમાન નીશ્યાશ્યા અતલ સના પટકૂલ વસ્ત્રે તે રવાટ ઢાંકી હે, નળી મહરદાનીયે રવિત, રજરાશ્વવાના વસ્ત્ર લાલ રમણીક સુકોમલ વસ્ત્રે ઢાંકી હે, આકહાનાં ફલ માંહેલો કપાસ તથા માલવ તે સરસ્વો તે શ

अस्वापिनी निद्रा आपीने अमुन पुजल बादेर काढाडीनें मुनपुजल प्रक्षेपीने नगवाननें पीडा
 रहित त्रिशलाराणीनी कूखमां मूक्या. दशमाक्षरणी देवे प्रवेश कखो अने नात्रिणी पावो नि
 कखो एवुं वृद्ध वाक्य ठे. पढी त्रिशलाना गर्भमां पुत्री हत्ती तेने त्यांणी लहनें देवानंदानी कूखमां
 गर्भपयो मूकीने जे दिशायी देवता आब्यो हत्ती ते दिशायें पावो चाब्यो गयो ॥ ३८ ॥ तिहां
 चंगा चपलादिक चारगतिथी अधिक दिव्य देवगतिथें करीने तीर्हा असंख्याता क्षीप समुद्रमांणी
 यइने लाखयोजनना प्रमायवाला शरीर सरखा पण मूकतो यको उंचो जिहां सौधर्म देवजीकमां
 सौधर्मावतंसक नामे विमान ठे तथा शंकरसिंहासन ठे अने जिहां शंकरेइनामे देवताउजो राजा
 ठे तिहां आब्यो आवीनें शंकरेइने पाढी आझा सोंपी अर्थात् एम कहुंके तमे कहुं तें सर्व काम
 करी आब्यो हुं ॥ ३९ ॥ ते कालने विषे ते समयने विषे, अमलज्जनावंत श्रीमहावीरस्वामीने वर्षी
 कालने त्रीजो महीनो पांचसुं परववाडिहुं आसु वदि तेरशने दिवसें व्याहीमी रात बीतीगइ
 अने व्याहीमी रातना वर्तमानमां पोताना हितने लीधे अथवा जगवाननी अनुकंपाने लीधे
 ईइ मोकळेला हरणीगमेवी देवता तेणे ब्राह्मणकुंजगाम नगरमां कूषजदत्तब्राह्मणनी जायी
 देवानंद बांधांणी ठे तेनी कूखमांणी लहने जिहां कृत्रियकुंज गामनगरे सिद्धार्थकृत्रिय राजा
 नी त्रिशला कृत्रियाणी राणी ठे तेनी कूखे मध्यरात्रिनेविषे उत्तराफाल्गुनी नक्षत्रमां चंद्रमानी
 योग आब्यां यकां पीडा रहित मूक्या ॥ ४० ॥ ते कालने विषे ते समयने विषे जगवान
 त्राणज्ञान सहित आवी जपन्या तिहां मुजने इहांणी संहरण करखो एवुं जाणे पण
 संहरणनी वेला सूर्य ठे माटे ते जाणे नही अने संहरण कखा पढी जाणे जे मने संहरण
 कहुं एवुं जाणे. जे रात्रिमां अमलज्जनावंत श्रीमहावीर स्वामीनें देवानंदानी कूखणी लहने जि

चित्र १०

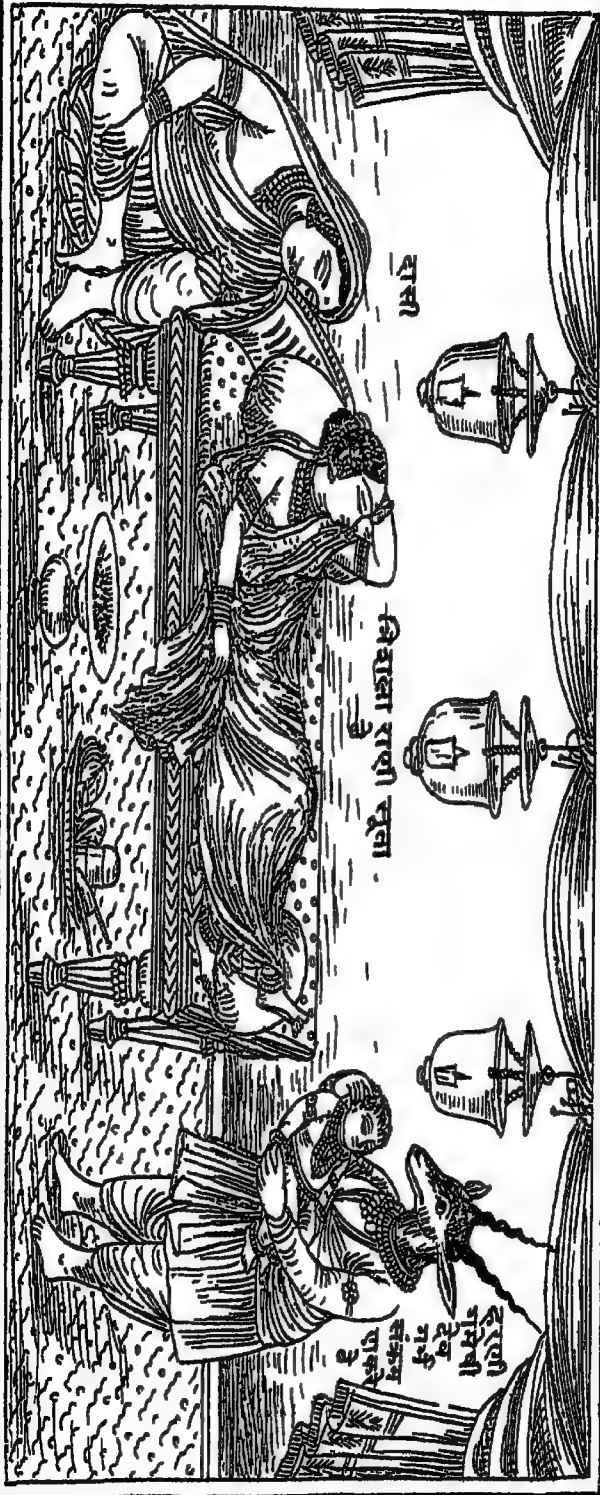

दासी

विवाहा राणी चूना

दुराणी
गोमती
देव
गोमती
संकर
पाक

અવસ્થાપિની નિજા આપીને અચુત પુજા બાદેર કાઢાડીને શુનપુજા પ્રદેષીને નગવાનને પીઠા
 રહિત ત્રિશાજારાણીની કૂચમાં મૂક્યા. વશમાધારથી દેવે પ્રવેશ કહ્યો અને નાનિશી પાઠો નિ
 કલ્પો છું તુલ્લ વાંચ્ય હે. પઢી ત્રિશાજાના ગર્ભમાં પુત્રી હતી તેને ત્યાંથી લઈને દેવાનંદાની કૂચમાં
 ગર્ભપણે મૂકીને જે દિશાથી દેવતા આવ્યો હતો તે દિશાએ પાઠો વાંચ્યો ગયો ॥ ૨૯ ॥ તિહાં
 વંખા ચપલાદિક ચારગતિથી અધિક દિવ્ય દેવગતિયે કરીને તીર્થી અસંખ્યાતા દ્વીપ સમુદ્રમાંથી
 ષડ્ને જાણવ્યોજનના પ્રમાણવાલા શરીર સરસા પગ મૂકતો થકો ડેચો જિહાં સૌધર્મે દેવજોકમાં
 સૌધર્માવતંત્રક નામે વિમાન હે તથા શંકેડનાસન હે અને જિહાં શંકેડનામે દેવતાડનો રાજા
 હે તિહાં આવ્યો આવીમેં શંકેડને પાઠી આજ્ઞા સોંપી અર્થાત્ એમ કહુંકે તમે કહું તે સર્વ કામ
 કરી આવ્યો હું ॥ ૨૯ ॥ તે કાલને વિષે તે સમયને વિષે, અમણનગવંત શ્રીમહાવીરસ્વામીને વર્ષા
 કાલનો ત્રીજો મહીનો પાંચમું પચવાહિયું આસુ વદિ તેરશને દિવસેં વ્યાશીમી રાત વીતીનઈ
 અને ત્ર્યાશીમી રાતના વર્ષમાનમાં પોતાના હિતને લીધે અથવા નગવાનંતની અનુકંપાને લીધે
 ઈર્ષ મોકલેલા હરણિનમેષી દેવતા તેણે આદ્યાણકુંજનામ નગરમાં કૃષ્ણદંતબ્રાહ્મણની આર્થી
 દેવાનંદા બ્રાહ્મણી હે તેની કૂચમાંથી લઈને જિહાં દ્વંત્રિયકુંજ ગામનગરે સિદ્ધાર્થદ્વિચ રાજા
 ની ત્રિશાજા દ્વંત્રિયાણી રાણી હે તેની કૂચે મધ્યરાત્રિનેવિષે ચત્તરાપાહ્યુની નક્ષત્રમાં ચંદ્રમાનો
 યોગ આવ્યાં થકાં પીઠા રહિત મૂક્યા ॥ ૩૦ ॥ તે કાલને વિષે તે સમયને વિષે નગવાન
 ત્રણજ્ઞાન સહિત આવી ગપ્ત્યા તિહાં મુજને રૂઢાંથી સંદરણ કરશે છું જાયો પણ
 સંદરણની વેળા સૂક્ષ્મ હે માટે તે જાયો નહીં અને સંદરણ કયા પઢી જાયો જે મને સંદરણ
 કહ્યું છું જાયો. જે રાત્રિમાં અમણનગવંત શ્રીમહાવીર સ્વામીને દેવાનંદાની કૂચથી લઈને ત્રિ

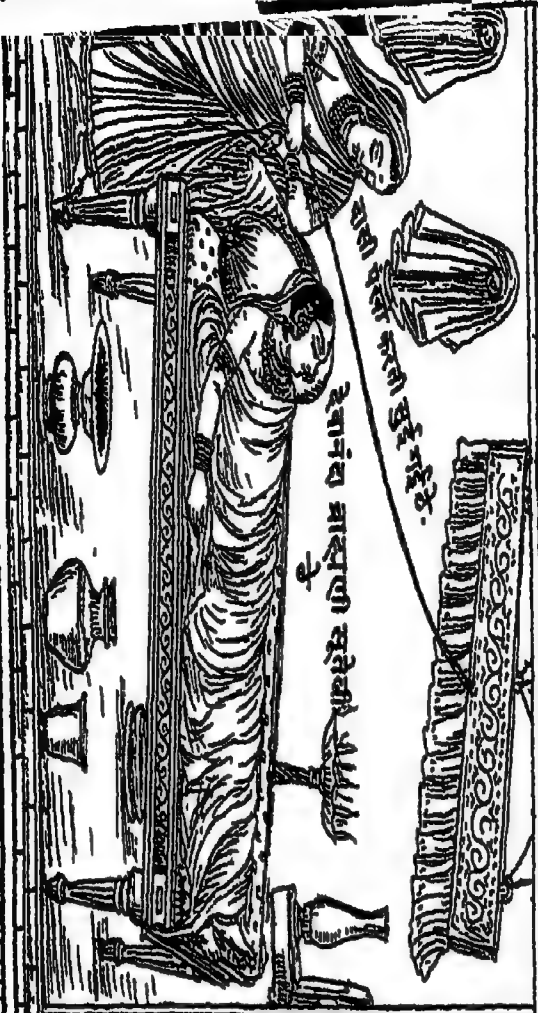

दासा

विशाला राणी चूना

हनुमन्
देव
गुरु
सकल
पुत्र

विनय

जी चपला, जीजी जयणा अने चोथी वेगा ए चारगतिर्ये करीनें चालतां तो केटलोएक काला वीतीजाय तोपण मनुष्यलोकमां आवी शके नही ? ते चारगतिहुं प्रमाण कहेले. ३८३५८० एटले बे लाख त्रियाशीहजार पांचवरीने एंशीयोजन अने एक योजनना साठ जाग करीर्ये तेवा ठ जाग उपर एटला केजहुं एक मगहुं जरतो चाळे ते प्रथम चंम गतिहुं प्रमाण जाणहुं तथा ४३३६३ एटले चारलाख बहोतेर हजार वरीनें तेंत्रीश योजन अने त्रीश कला उपर एटला केजहुं एक मगहुं जरतो चाळे ते बीजी चपलागतिहुं मान जाणहुं तथा ६६१६८६ एटले ठ लाख एकसठ हजार वरी ठयाशी योजन अने चोपन कला उपर एटला केजहुं एक मगहुं जरतो चाळे ते जीजी जयणागतिहुं मान जाणहुं तथा ८५०७४० एटले आठ लाख पचाश हजार सातसें चाळीश योजन अने अठार कला उपर एटला खेजहुं एक मगहुं जरतो चाळे ते चोथी वेगागतिहुं मान जाणहुं ए चार गतिना प्रमाण कद्यां हवे ए गतियोना प्रमाणाथी जो देवता चाळे तो ठ महीना सुधीमां पण आ मनुष्य केजमां आवी शके नही तेमाटे दिव्य देवगतिर्ये करी असंख्याता दीप समुद्र उद्भवन करतो अको जिदां जंबूदीपहुं जरतकेज तिदां ब्राह्मणकुंम गाम नगर तेमां कृषन्नदत्त ब्राह्मणानो घर तेमां जिदां देवानंदा ब्राह्मणी सुती ठे तिदां आष्यो, आवीनें जगवानने देवी प्रणाम करीने, देवा नंदा ब्राह्मणीना सर्व परिवारने अवस्थापिनी निद्रा देइनें अखुन्न पुंजल दूर करीनें खुन्न पुंजल (घाळीने) प्रक्षेप करीनें कहेतो हवो के हे जगवन् आझा आपो एहुं कहीने, जगवानने पीडा रहित देवप्रजावे करीने दाखमां प्रहण करी करसंपुटमां लइने, जिदां कृत्रियकुंम नगर त्यां सि दार्थ कृत्रिय राजाना घरमां जिदां त्रिशला कृत्रियाणी ठे तिदां आवीने तेना सर्व परिवारने

राजायें पण अजाणतां पीछुं ते पाणीना प्रजावैथी राजायें गर्जे धारण कखो दिवसें दिवसें पेट वधहुं गहुं तेथी राजा लक्षायमान थयो थको सजामां पण आवे नही, प्रधाने विचाखुं जे ए धणुं खोटुं काम थयुं पढी राजाने कही पाढा अठाशी हजार रुपीजेने नोतखा अने जंजनी दीधो जे तसे आ खुं कखुं ? हवे करार करो. पढी रुपीजये तेजीश कोटी देवताहुं आराधनकखुं तेवा रें ईहे आवा पीताना सेवकोने हाथे राजाहुं जबर विद्वारीने मांहेथी गर्जे काढयो तेवारे सर्व बोढ्या जे ए धावी शकथे नही पढी ईहे खीहुं रूप करी धवराव्यो क्रमेक्रमे वधवा लाग्यो तेजु मांथता एहुं नाम दीहुं इत्यादि अनेक वार्ता जे माटेगर्जे पण परावर्त्तन थाय जे ए वात निःसंदेह जे इति मांथा तादृष्टांत ॥ हवे ईहे डुकुम कखा पढी हरणीगमेपी देवता पालाकटकनो मालेक ते खुशीयदने हाथजोडीने मस्तके अंजली करीने आह्वाने विनय सहित प्रमाण करीने ईडमहारान्जनी पा सेथी निकलीने ते हरणीगमेपी उत्तरपूर्वनी वचमांनी दशानखुणमां आवीने वैक्रियसमुद्रात करे ते केवरीरीते तोके पीताना जीवना प्रवेश शरीरमांथी बाहेर काढाडीने समुद्रात करे संख्याता योजननो जंचो दंगकरे, जीव प्रवेश कर्मपुज्जनो समूह दंगरूप करीने प्रगट करे ते दंग रत्नमय करे ते रत्न केवी जातिजना ह्येय ते कहे जे. १ कर्केतनरत्न, २ वैरुधनीलरत्न, ३ वज्ररत्न, ४ लोहिताकरत्न, ५ मसारगजरत्न, ६ हंसगर्जरत्न, ७ पुलकरत्न, ८ सौगंधिकरत्न, ९ ज्योतिःसाररत्न, १० अंजनरत्न, ११ अंजनपुलकरत्न, १२ जातरूपरत्न, १३ सुन्नगरत्न, १४ अं करत्न, १५ स्फाटिकरत्न, १६ अरिष्टरत्न, ए शोच जातिनां रत्न तेना असार पुज्जने वांणीने सार पुज्जने प्रहण करे ॥ २७ ॥ करीने उत्तर वैक्रिय धारण करे, मूलरूप तिदांदिंज राखे, न हुं रूप करीने, मनुष्यलोकमां आवे, केवीगतिथी मनुष्यलोकमां आवे ते कहेजे. एक चंगा, वी

પરાવર્તે ષયું હે વલી પુરાણને વિષે પણ પુરુષોને ગર્ને ઝલ્પન્ન ષયા હે તે દૈવતાર્યે કાઢ્યા હે ॥
 ડપર માંધાતા રાજાની કષ્ઠા કહે હે:-વિશાલા નગરીયે વનરાજા મહાધનવાન હે પરંતુ
 તે અપુત્રીયો હે માટે પુત્ર ષવા સારું શોજશે સ્ત્રી પરણ્યો તો પણ તેને પુત્ર ષયો નહી
 તેથી તે રાજા ષયો ચિંતાવુર ષયો જેમાટે શાસ્ત્રમાં કહ્યું હે કે “અપુત્રર્યગતિર્નાસ્તિ,
 સ્વર્ગોનૈવચનૈવચ ॥ તસ્માદપુત્રસુखંદશ્ન, સ્વર્ગગતિમાનવા: ॥ ૧ ॥ ॥ અપુત્રિયાને ગતિ
 ન હોય તે અવગતિયો ષાય તેવારે તે રાજાર્યે કોફકના ડપરેશથી અઠાશી હજાર તાપસ
 ક્રુધિયોને નોતરીને નોજન કરાવ્યું તેંત્રીશક્રોડ દેવતા આરાધ્યા, તથાપિ કોફમાં પુત્ર
 અપવાની શક્તિ ન લીધી તેવારે અઠયાશી હજાર ક્રુધિયોને પુલહું જે સ્વામી તમે પેટજ નરી
 જાણો હો પણ મહારું કામ કરતા નથી એવું રાજાહું બોલહું સાંનલી એક તાપસ બોલ્યો જે હે
 રાજન્ ! તાહારે પુત્ર ષાય એવો ડપાય હું જાણુ હું, હું હુજને સોનાના કચોલામાં પાણી મંત્રાવીને
 આપું તે પાણી તાહારી સ્ત્રીને પીવરાવજે તેથી તાહારે પુત્ર ષારો પહી રાજા પાણી મંત્રાવીને
 કચોલો નરી ઘેર જહ અઘ્યો ઇટલામાં તો સર્વ રાણીયોયે પુત્ર સંબંધી વાત સાંનલીને પ્રત્યેક
 છુદીછુદી રાણી રાજાને કહેવા લાગીકે પાણી અમને આપો એમ માંહોમાંહે ફેફા ષવા લાગ્યો,
 રાજાર્યે વિચાહું જે હવે હું કોને પાણી આપું અને કોને ન આપું ! એમ ચિંતવી કોફને પાણી
 આપ્યું નહી પહી તે કચોહું જહ વસે ઢાંકી પાણીયારા ડપર રાસીને રાજા પોતાને આવાસે
 આવી સ્હર રહ્યો ઇટલામાં રાજીયે રાજાને તુષા લાગી ત્યારે પાણી મગાવવા સારું પાસે કોફ
 માણસ હતો નહી પણ એક દાસી તેની શય્યા પાસે સૂતીહતી તેને કહ્યું કે અરે દાસી તુષા
 લાગી હે માટે પાણી જહ આવ તે દાસીયે જહ મંત્રેહું કચોહું પાણીહું નરેહું હહું તે આણી આપ્યું

त्रिशला कृत्रियाणीनो जे गर्त्त भे ते देवानंदा ब्राह्मणीनी कूखमांभूको आ महारी आझा तत्का
 ल करीनें पाढी सोंपो अर्थात् ए काम करीने पाहुं मने आची कहो के जे आपे फरमास
 करी ते काम हुं करी आव्यो हुं एवुं कहो ॥ २६ ॥ ॥ इहां कोइ प्रश्न करेके इंडमहाराजनें
 एज विचार केम जपन्यो जे देवानंदानी कूखमांथी अपहरीने त्रिशलाराणीनी कूखमां संक्रम
 ण कराववो केमके ते वखतमां बीजा पण श्रेणिक प्रमुख महोटा महोटा राजा हता तेमने तो
 संजाखा नही अने ए सिद्धार्थ तो सामान्य राजा हतो तेने बाद कखो तेजुं हुं कारण हरो ?
 एनो उत्तर एम भे जे सहु सहुनां पोत पोतानां जाय प्रमाणे देवोने पण करवानी बुद्धि जप
 जे भे, कर्मथी जपरांत करवानी शक्ति देवोमां पण नथी इहां पण पूर्वला जवमां त्रिशलार
 यीनो जीव देराणी हतो अने देवानंदानो जीव जेवाणी हतो बने एक घरमां रहती हती,
 परंतु कषाय महा बलवान भे जो जीव रुहुं करवानी चाहना करे तो कषाय मातुं करी आपे
 हवे लोचनना वशथी जेवाणीथें देराणीनो रत्नकरंभीयो चोरी लीथो देराणीथें संजाव्यो पण
 लाथो नही तेवारे बे जयीयोने घरनी मांहोमांहे घणाघयी बोलाचाली अइ तोपण जेवाणीथें
 करंभीयो आप्यो नही तेना प्रजावथी कर्म बंधायुं ते कर्म देवानंदानें उदय आव्यो, त्रिशला
 नी देवादार हती तेथी इंडने पण एवोज विचार स्वानाविक पणो आचीगयो जे त्रिशलाराणी
 नेंज पुत्र रत्न देवराहुं तेमाटे हे नव्य प्राणीयो तमे जुड के जे जीव जेहुं हुनाछुन कररो ते
 जीवने तेहुं हुनाछुन मलरो ए उत्तर कहेवुं- इहां कदापि कोइ अन्यदरीनी पूढे के ए जगवानने
 गर्त्तमां जे आपो पाढो कखो ते तमे दीवो तो नथी तेवारे अमे केम मान्य करीथें ? एवो
 प्रश्न करे तेने कहेवुं के तमारा मतमां पण जगवतना दसमस्कंधना बीजा अथ्यने बलदेवहुं

તેને અંતપ્રાંતાદિક નીચ કુલોમાંથી લઇને, ગ્રમ, ગોળ, રાજન્ય, દુત્રી, દરિવંશ દત્ત્યાદિક ઊત્તમ કુલોમાં સંદ્રાવે, એ કુલોમાં લાવી મૂકે, નીચ કુલમાં જનમ થવા અપે નહી, એ સર્વે ગ્રણે કાલનાં બે ફંદ્લોય તેમની મર્યાદ હે તો નિર્થે હું પણ જગવાન શ્રીમદ્વાલીરસ્વામીને દેવાનંદા બ્રાહ્મણીની કૂલમાંથી લઇને ન્યાતદુત્રી, જાત સિદ્ધાર્થદુત્રી, તેમનો કાર્યપ ગોત્ર, તેની નાર્યા ત્રિશલા દુત્રીયાણીની કૂલમાં ગર્ભપણે મૂકું, એહું તેમના નામ્ય પ્રમાણે વિચારીને ફંદ્મદ્વારાજે, દરણીગમેથી નામા દેવ બે પાયદલ કટકનો માલેક હે તેને બોલાવીને દ્વારીરીતેં કહું ॥ ૨૧ ॥ કે નિર્થે દે દેવાણુપ્રિયા ! આ વાત થઇ નથી, થાતી નથી ને થાસેં પણ નહી બે શ્રીઅરિદંતાદિક શિલાકા પુરુષો હે તે અંતપ્રાંતાદિક નીચકુલોમાં આવ્યા, આવે અને આવરો ॥ ૨૨ ॥ અને જો કોઇ નીચકુલમાં આવેતો તે, લોકોમાં અઢેરો કહેવાય, અનેતા ઝત્સર્પિણી અવસર્પિણી કાલથી જો કોઇ અરિદંતાદિકોનો નીચગોત્રકર્મનો દુય ન થયો હોય, વેદ્યું ગોગવ્યું ન હોય તે ગદય આવે તો શ્રીઅરિદંતાદિક નીચકુલમાં આવે રવરા પણ તેનો તે નીચકુલમાં યો નિ માર્ગે જનમ નથાય ॥ ૨૩ ॥ અને એ જગવાન શ્રીમદ્વાલીરસ્વામી, જંબૂદીપના નરતદેવમાં બ્રાહ્મણકુંભગમે ક્ષુપનવત્તબ્રાહ્મણની નાર્યા દેવાનંદા બ્રાહ્મણીની કૂલમાં ગપન્યા ॥ ૨૪ ॥ તો અતીત, અનેગત અને વર્તમાન એ ત્રણેકાર્ણે બેવારેં બે ફંદ્ લોય તેનો એ આચાર હે બે શ્રી અરિદંતાદિક જો નીચકુલમાં આવે ગપજે તો તેને ગયાદિક ઝંચ કુલોમાં જાડ મૂકવું ॥ ૨૫ ॥ તેમાટે દે દેવાણુપ્રિયા ! તમે જાણ તે જગવાન શ્રીમદ્વાલીર સ્વામીને બ્રાહ્મણકુંભગમે નગરને વિષે ક્ષુપનવત્ત બ્રાહ્મણની નાર્યા દેવાનંદાની કૂલમાંથી લઇને, દુત્રીયકુંભ નગરને વિષે સિદ્ધાર્થદુત્રી રાજા તેની નાર્યા ત્રિશલા દુત્રીયાણી હે તેની કૂલમાં ગર્ભે પણે જાડ મૂકો અને

કયા કયા તીર્થંકરની વારેં થયાં ? તે કહે છે. શ્રી કૃષ્ણદેવના વારામાં એકશો ને આઠ સિદ્ધ
 થયા ॥ ૧ ॥ શ્રી શીતલનાથના વારામાં દરિવંશ કુંડની उत्पत्ति થઈ ॥ ૨ ॥ શ્રી મહ્મીનાથ
 ના વરવતમાં સ્ત્રી તીર્થંકર થઈ ॥ ૩ ॥ શ્રી નૈમિનાથના વરવતમાં અમરકંકા નગરીયેં આકૃષ્ટ
 તું ગમન થયું ॥ ૪ ॥ અને શ્રી સુવિધિનાથના વારામાં અસંયતી બ્રાહ્મણોની પૂજા થઈ ॥ ૫ ॥
 એ અસંયતીની પૂજા તો શ્રી આદિનાથના વરવતમાં પણ મરીચિ કપિલાદિકની સંનિધિ
 યેં હૈયેં. એમ ઘણું કરીને બીજા તીર્થંકરોના વારામાં પણ પ્રવાદેં થાય છે ॥ અને
 પાંચ અઢેરાં શ્રી મહાવીર સ્વામીને વારેં થયાં ॥ ૧૦ ॥ ॥ ઇતિ અઢેરા અધિકાર સંપૂર્ણે
 ॥ ॥ હવે ઇંદ્ર મહારાજ વિચારે છે કે જગવાન શ્રીમહાવીર સ્વામી માહણકુંડ નગરે
 કૃષ્ણનદના બ્રાહ્મણની નાચી દેવાનંદાની કૃત્તવમાં ઝપન્યા એ આશ્ચર્ય થયું, જે માટે તીર્થંકર,
 ચક્રવર્તી, બળદેવ અને વાસુદેવ એમનો જો નીચગોત્રકર્મકૃત્ત ન થયો હોય, વેદ્યો ન હોય,
 નિર્જોશો નહોય, તે કર્મે ઝડપ આપે તેના ઝડપેં કરીને શ્રીઅરિદંત, ચક્રવર્તી બળદેવ અને
 વાસુદેવ તે પણ અંતપ્રાંત હુલ્લ દરિડી પ્રમુલ્લ કુલમાં આવ્યા, આવે અને આવશે. કૃત્તવને વિષે
 ગર્નેપણે ઝપન્યા છે, કૃપણે છે અને ઝપજશે પણ જે યોની મારણે જન્મ પણે નિકલતું તે કોઈ
 નિકલ્યા પણ નથી નિકલતા પણ નથી અને નિકલશે પણ નહીં એટલે જન્મ્યા પણ નથી, જા
 ત્મતા પણ નથી અને જન્મશે પણ નહીં ॥ ૧૧ ॥ ॥ એવીરીત છે પણ એ જગવાન શ્રીમહાવીરસ્વામી,
 માહણકુંડનગરમાં કૃષ્ણનદના બ્રાહ્મણની નાચી દેવાનંદા તેની કૃત્તવમાં આવ્યા ॥ ૨૦ ॥ તો હવે
 મહારો એ આચાર છે કે જે વરવતે જે ઇંદ્રહોય તે ઇંદ્ર તે વરવતેં અરિદંત, ચક્રવર્તિ, બળદેવ,
 વાસુદેવ એ જો અંતપ્રાંત હુલ્લ દરિડી પ્રમુલ્લ થાવત્ બ્રાહ્મણના કુલોમાં આવી ઝપન્યા હોય તો

आं कोइएक एवुं कहे ते के उत्तर वैक्रिय विमानमां वेशीने आवा, परंतु तेम न जाणवुं. ए मूलजों विमानें वेशीनेज वांढवा आवा ते ते, मूलजों विमाने कोइवारें न आवे अने ह्मणों आवा माटे ए अहेरें जाणवुं ॥ ९ ॥ हवे दशसुं असंयती, आरंजी, परिग्रहवंत, अब्रह्म चारी गृहस्थना वेपें रहेजा, तेनी पूजा, सत्कार ते असंयतिपूजा नामें दशसुं अहेरें ते, ते आ वी रीतें के श्री सुविधिनाथना निर्वाण पढी केटलोक काल व्यतिक्रमानंतर हुंभावसर्पि एलिना दोपने लीधे साधुजनों विहेद थयो, सर्व साधुकाल करी गया कोइसाधु रह्यो नही, ते वारें लोक बोध्या हवे कोने पूजीयें तेवारें रूपनंदैवजीनी वारें आवक ब्राह्मण कहेवाता तेनो दारवलो लह जे स्थविर आवक हता, तेनी पारें जइ लोको धर्म पूढवां लाग्या ते पण जेवुं जा एता हता, तेवुं तेजने कहेवा लाग्या. लोक पण तेमने धन वखादिक देवा लाग्या, तेथी तेज गर्वित थया शका पोतानां मनःकटिपत नवीन शास्त्र बनावी कहेवा लाग्या के. जे कोइ पृथ्वी शय्या, मंदिर, सुवर्ण, रूपुं, लोह, कपास, गाय, कन्या, अथ अने गज, अमने आपे, ते आ लोके तया परलोकें मद्दा फल पामे अने अर्मेज सुपात्र लहरें. एवो उपदेश सांजली लोके तेमने शुरु करी मान्या. एवी असंयतीनी पूजा चाली. एम केटजाएक काले तो वली साधुनो धर्मज विहेद गयो अने जैन विना पांखणी संन्यासी प्रमुख अन्य दर्शनीज पूजाववा लाग्या, प्रथम सदा सर्वदा संयतीनी पूजा थती हती. तेथी विपरीतपणांयें करीने श्रीशीतलनाथजिननां तिर्य बेसतां सु धि आश्चर्य चावुं, इहांजें साधु नहोय अने साधुपणे पूजाय ते आश्चर्य जाणवुं तेमज श्रीतीर्थ करोतुं तीर्थविहेद नथाय ते विहेद थयो ते पण आश्चर्य जाणवुं ए दशसुं अहेरें ते ए रीतें ए दश आश्चर्य आ चोवीशीमां थयां. वली अनंते कालें थरो ॥ १० ॥ हवे दश अहेरां

હેટું વજ્જ પરિબ્રમણ કરતું હતું પણ તીર્થંકરની આશાતના ટાલવા માટે તીર્થંકરની પાસેં વજ્જ
 જાય નહીં. ઇરીતેં ચમરેંડને શ્રીમહાવીરને શરણે આપ્યો જાણી બોડી ધીધો અને નગવાનને કહું
 હે પ્રજુ ! મહારો અપરાધ રવમજો છું કહી જનારેક દૂર જડને પગથી જમીકૂટીને બોલ્યો અરે ચમર
 હવે શ્રીવીરનગવાનની કપાયેં છું મહારો નથ મ રાવજેં છું કહી નગવાનને વાંઢી તેમની આજ્ઞા
 હેંડ શર્કેંડ પોતાનેં સ્થાનકેં ગયો, ચમરેંડ પણ નાના પ્રકારેં નગવાનની સ્તુતિ કરી, વાંઢીનેં પોતા
 ની ચમરચંચા રાજધાનીયેં ગયો, ત્યાં પોતાના સિંહાસન ઉપર ચઢાસ થડ બેઠો ત્યારે સામા
 નિક દેવે આવી વથાપ્યો અને કહું કે શોચ કાં કરો બો તેવારેં ચમરેંડ પોતાની વીતક વાત
 સર્વે કહી અને કહુંકે હે દેવાણુપ્રિયો ! ઇ સર્વે શ્રીવીરનગવાનનો ઉપકાર હે માટે વાંઢવાનેં ચા
 જો ઇમ કહી સર્વે દેવ દેવીયોને હાડ મહોટી ક્રુદ્ધિ સહિત આવીને શ્રીમહાવીરને વાંઢી નાટ
 ક કરી પોતાને સ્થાનકેં ગયો ઇરીતેં પાતાલવાસી ચમરેંડ ઝંચો સૌધર્મદેવજોકેં જાય નહીં તે
 આ અવસર્પિયી કાર્લેં ગયો માટે ઇ સાતમું ચમરોત્પાત નામે આશ્ચર્ય જાણવું ॥ ૭ ॥ હવે
 આઠમું અથેરું કહે હે. અષ્ટાપદ પર્વત ઉપર ચત્ક્રહ પાંચમે ધનુષ અવગાહના વાલા એક શ્રી
 કૃષ્ણ દેવ પોતેં અને નરત વિના નવાણું નગવંતના પુત્ર, તથા આઠ નરતના પુત્ર મળી
 એકસો ને આઠ પુરુષ એક સમયમાં સિદ્ધિ પામ્યા, તે મધ્ય અવગાહના વાલા સીધેં પણ ચત્ક્ર
 હ અવગાહના વાલા એક સમયેં એકસોને આઠ ન સીધેં, માત્ર બેજ સીધેં અને હાં એકસો આ
 ઠ સિદ્ધા માટે ઇ આઠમું અથેરું જાણવું ॥ ૮ ॥ ॥ હવે નવમું અથેરું કહે હે. શ્રીમહાવીર
 દેવ કોશંબી નગરીયેં સમોસથા, ત્યાં ચંડમા અને સૂર્ય જેનાં શાશ્વતાં વિમાન, જ્યોતિષચક્ર
 માં હે. તે તેજ વિમાનમાં બેસીને પશ્ચિમ પોરસિયેં શ્રીમહાવીરને વાંઢવા સારુ આપ્યા, અહિં

हीने सुखमांथी अभिज्वाला काढाहतो थको, लांबाहोव, कूवा सरखा गाळ, खाऊ सरखा ना कना फोरणां, अग्नि सरखां नेत्र, स्रपडा सरखा कान, कुसी सरखा दांत, गळामां सर्प. द्वाथ मां वीढीना घरेणा, क्पांकतो जंदरो बांधेला, क्पांकतो नोळीया घोह बांधेली, काळुं रूप धारण करेळुं एवो देखी, देवदेवीसैं कोलाहल कस्यो, ते काळाहल सान्जलीनें ईई अवधिज्ञाने जो खुं तेवारें जाणुं जे एतो चमरीयो अडथो घडो नरेजो चढले ठे माटे हवे एने हुं शिद्धा आ पुं एम विचारी, हजार देवताजंथी जपडी शके नही एवुं अभिज्वाला करतुं देवीप्यमान वज्र चमरीया जपर मूक्युं ते पोतानी जपर आवातुं देखीनें चमरेड बीक पामतो थको माथो नीहुं अने पण ठंचा करेला एवो थको, त्यांथी नागे तेना क्पांएक घरेणा पड्या, क्पांएक पोतें पडतो थको नासवा मांमथो पण स्वनावें चमरेडनी नीचे आवावामां शक्ति घणी द्योथ अने वज्रने ठंहुं चडवामां शक्ति घणी द्योथ तेथी ठेडुं रही गहुं त्यारें चमरेड पोताना जारव योजन चाला विडुर्वेला शरीरनो जपसंहार करी, “शरणं शरणं” एवुं बोली, कुंछुआ जेवो सूक्ष्म अहेने श्रीमहावीरस्वामीना चरणनी वचमां प्रवेष्ट करतो हवो एवीरातें वज्रथी मरतो थको श्रीमहावीरस्वामीने शरणे वेगो एटलामां शकेंदें जाणुं जे चमरीयानी एटली शक्ति न थी जे विना शरणे इहां चाव्यो आवे माटे निश्चंथी ए श्रीअरिहंततुं अथवा अरिहंतनी प्रति माळुं अथवा नावित अणगरहुं शरण देईनें इहां आव्यो हसो ? तो रखे आशातना थाय नही ? एवुं विचारी अवधिज्ञाननो जपयोग आपी जोयुं तो श्रीमहावीरस्वामीहुं शरण व्हेद आव्यो हतो एवुं जाणी तत्काल वज्रनी पावळ शकेंड पण चाव्यो ते श्रीमहावीरस्वामीथी चार अंशुल अभास थयेला वज्रनें पाहुं रवेची लीहुं कारणके महावीरस्वामीथी चार अंशुल

ચપન્યો ત્યાં ચપજતાંજ અવધિકારને કરી જોયું તો સૌધર્મીંડના પગ પોતાના મસ્તક ચપર ઢીંગા
 તેથી મહાક્રોધ ચપન્યો તેવારે સર્વ સામાનિક દેવોને બોલાવીને કહ્યું કે દેવો ! આ કોણ
 હુણ માતા પુણ્યનો ધણી જે મહારા મસ્તકે પગ દેડને વેગો હે, તેવારે દેવો બોલ્યા દે સ્વામી પૂર્વ
 જન્મને વિષે સંપાદન કરેલા પુણ્યે કરી સર્વના કરતાં અતિશય સમૃદ્ધિ અને પરાક્રમ હે જેનું ઇવો
 આ સૌધર્મીધિપ હે. એ અનાદિકાલની મર્યાદ હે માટે દહાં તમારે કોપ ન કરવો તમારા સર
 રવા ફંડ પૂર્વે અફળયા તેના ચપર પણ એમજ પગ રહેતા આલ્યા હે માટે ઈર્ષ્યા મ કરો દરયાદિક
 દેવોયે કહ્યું તોપણ ચમરેડ ક્રોધે નશો થકો બોલ્યો કે જેની ચપર સૌધર્મીંડ પગ રાણે ઇવા પૂર્વે
 થયેલા ચમરેડ તે જુદા અને હું જુદો માટે હું ત્યાં જાડ સૌધર્મીંડને પગ પકડી દેવો નાહું, ઇહું
 કહી આશુધયાલામા આવી, પરશુ શાસ્ત્ર દ્વાયમાં લાડને સૌધર્મીંડવલોકે જાવા લાગ્યો તેવારે
 સર્વ દેવોયે વર્જ્યો તોપણ કોડરું માન્યું નહી, તે વચ્ચત સુસુમારપુરને વિષે શ્રીમહાવીર પ્રતિમા
 સ્થિત રહ્યા હતા તેનું શરણ લાડને લાચર્યોજનનું રૂપ વિકૃર્ધી બ્રહ્માં પ છુટીપડે ઇવો શબ્દ
 કરતો, પગથી ધરતી કંપાવતો, દ્વાર્યે તાજોટા દેતો, મેઘની પરે ગજ્જરિવ કરતો, વીજલ્લીની પેરે
 જલકાર કરતો, ડ્યોતિષ્વચકર્ને ત્રાસ પમાડતો, દેવતાર્જને નયત્રાંત કરતો, દેવીંડ બીક પામ
 તી થકી દેવોને ગલે વલગવા લાગીંડ ઇવા પ્રકારનો કોલાહલ કરતો, પરિયાશુધ ફેરવતો, ગ
 વ્ધકરી અંધ થયો થકો સૌધર્મીંડ સાહ્યામો થાયો ત્યાં પોતાનો એક પગ સૌધર્મીવર્તસક વિમાન
 ની પદ્મવર વેદિકાને વિષે અને વીજો પગ સૌધર્મીંડનામાં રાણ્યો તેવારે સર્વ સૌધર્મીંડવલોકના
 દેવતા નયત્રાંત અડને દહાં તિહાં નાશીગયા ચમરેડ બોલ્યો અરે દેવો તમારો ફંડ ક્યાં હે ?
 કાલ્હી અમાવાસ્યાનો જન્મ્યો મને બતાવો તો હમણા ફરસુથી મારી નાહું ઇહું દેવતાર્જને ક

નૂરૂ લાગશે તેવારે એ કલ્પવૃક્ષનાં ફલ સ્વાય છે, તેની સાર્થે માંસ મેલવીનેં સ્વરાવજો તથા આદેહો કરવા શીસ્વાવજો, દેવતાર્થે મનમાં વિચાણું જે એ માંસ નક્કણ કરશે અને માંસના લોહુપી આશે તેથી મરણ પામીને નરકે જાશે તો મહારું વૈર વલશે એમ ચિંતવી હરિ અને હરિણી ઇહું તેહું નામ આપી દેવતા પોતાનેં સ્થાનર્કે ગયો, લોકે પણ દેવતાના કહ્યા પ્રમાણે તેને માંસ મદિરા સ્વરાવવા શીસ્વયું તેથી તે માંસના લોહુપી થયાં, પૃથી તે હરિરાજાના પુત્રા દિક જે થયા તેનો ત્યાંથી હરિવંશ છુલ કહેવાણો, તે હરિને હરિણી મરણ પામી નરકે ગયા ઇરીતેં શુગલીયા નરકમાં જાય નહી તે ગયા માટે એ હવું આશ્ચર્ય જાણું ॥ ૬ ॥ ॥ હવે સાતસું અઢેરું કહે છે. આ નરતક્ષેત્રને વિષે વિજેલનામા સન્નિવેષેં એક પૂરણ નામા શેઠ રહેતો હતો તે એક દિવસેં પાલડી રાંઝેં જાખ્યો થકો કુટુંબ જાગરણ કરતાં મનમાં વિચાર ગપ્પ્યો કે, મહારા ધરમાં ઘણું ધન પરિવાર છે તે મેં પૂર્વજા નવમાં કોઈ સારી ધર્મેકરણી કીધી છે તેના યોગથી હું સંપદા પામ્યો હું માટે ફરી હમણા પણ કાંઈક ધર્મેકરું તો વલ્લી આગલ પામીશ, એમ ચિંતવી, પ્રજાતેં સ્વજનાદિકને પૂલી, પુત્રનેં કુટુંબનો નાર સોંપી, પોતે તાપસી વીક્તા લઈનેં ઇવો અન્નિગ્રહ કસ્યો કે જાવઝીવ સુધી મહારે ઠઠ ઠઠ ઇટલેં બે બે ગપવાસેં પારણો કરવો અને પારણાનેં દિવસેં ચારસૂણાહું પાહું લઈનેં નિક્કા માગવી તેમાં પર્હેજા સૂણામાં જે નિક્કા મલે તે જાગચર જીવોને સ્વરાવી દેવી, પણ મહારે સ્વાવી નહી તથા બીજા સૂણામાં જે નિક્કા પહે તે પંચીર્જને સ્વરાવી દેવી તથા ત્રીજા સૂણામાં જે નિક્કા પહે તે અન્યાગતને સ્વરાવી દેવી તથા ચોથા સૂણામાં જે નિક્કા પહે તે જાગમાં ધોઈનેં મહારે પોતેં સ્વાવી ઇરીતેં બાર વરસ પર્યંત તપસ્યા કરી મરણ પામીનેં ચમરચંચા રાજ્યધાનીમાં ચમરેંડપણે હુવનપતિ દેવોમાં જાડ

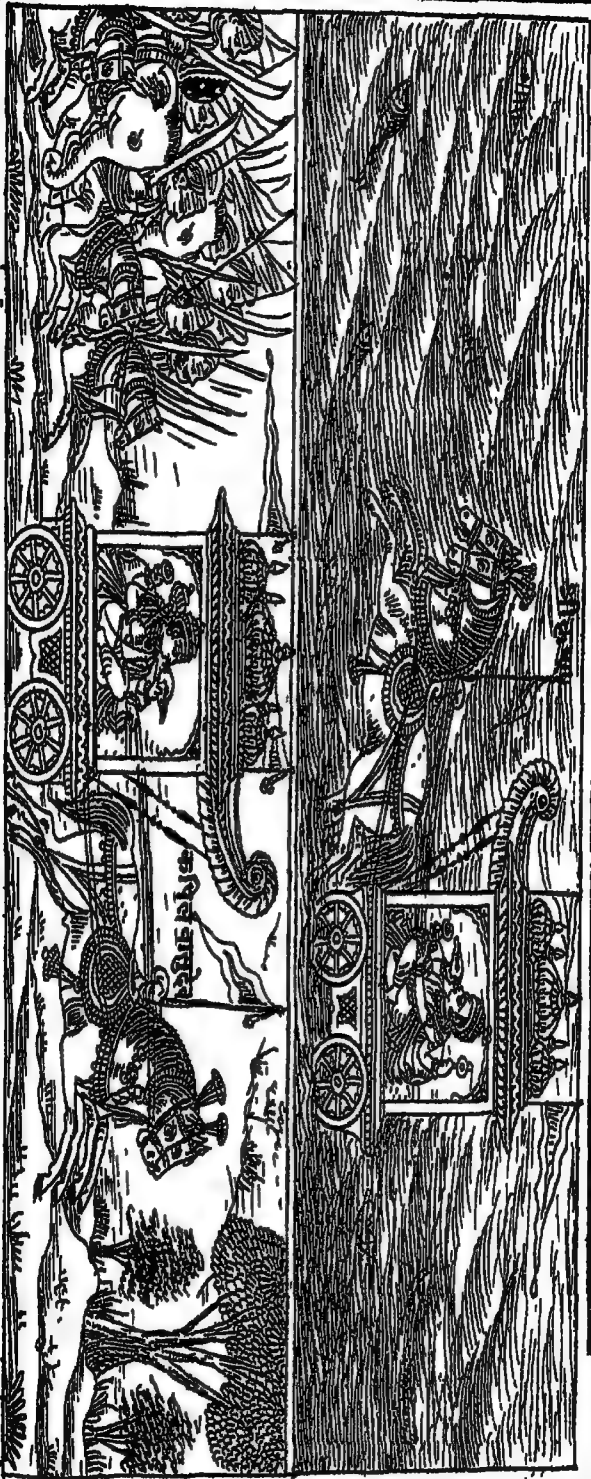
लाव्युं. तेवार पढी प्रजातें परिवाजिका वनमालाने राजा पासें तेडी आवी. राजार्यें ह्मणवंत थइ झंतःपुरमां तेने राखी अने तेनी सार्थें ते पंचविध विषयसुख जोगववा लाग्यो. ह्मण वीरक कोली वेंर आव्यो, तेवारें तेणें खीने दीवी नही. पढी पाडोखी प्रसुखने पूढतो थको नार्याना विरह्खी घेजो थयो थको आखा गाममां हे वनमाळा हे वनमाळा करतो फरतो फरतो एक दिवसें चोमासनामां राजाना प्रसाद नीचें आवी जन्तो रह्यो तेवामां राजा पण वनमाळानें सार्थे लइ गोंरवमां आवी वेजो. राजार्यें वीरककोलीने देखीने मनमां विचाहुं जे में पापिहे पारकी खी लइ लीधी ए अत्यंत लोक विरुद्ध अन्तर्ग कार्य कीहुं. माटें मने धिःकार हे एम मनमां घलीज पोतानी निंदा करवा लाग्यो. अने वनमाळार्यें पण विचाहुं जे में पापणीयें स्नेहवंत नरतारने त्याग्यो ए महारा विरह्खी अंथिल थयो माटें महारी शीगति थारो एम वने जण पश्चात्ताप करे हे. तेवामां अकस्मात्^{३१} उपर^(१५)खी विजली पडी तेथी वेव जणां हुन थानें मरण पामी हरिवर्ष देजें शुगळिया पण ते वेड्डुं मरण जाणी अंथिलनाव त्यागी, करे हे अने सुखें रहे हे. पढी वीरक कोली पण ते वेड्डुं मरण जाणी अंथिलनाव त्यागी, अज्ञान तपस्या करी सौधर्म देवलोके किळिपिया देवमां लइ उपन्यो त्यां अविज्ञानें जोखुं त्यारे जाणुं के अरे महारा पूर्वजवना वैरी तो शुगळिया थया हे, ते त्यांथी मरण पा मीने वली देवता थो माटे ए देवता न थाय एवो उपाय करूं एम विचारी ते शुगळने त्यांथी उपालीने चंपानगरीमां इहवाकुवंधानो चंपकीर्ति राजा अशुजीयो मरण पाव्यो हे त्यां नगरनां लोक सर्व आपणो कोण राजा थारो एवी चिंतामां पळ्या हे एटलामां ते देवतार्यें ते शुगळीयाने लावीने नगरीना लोकोने सोंप्या अने कहुं के डूं तमारे माटे ए राजा लाव्यो हुं, एने जेवारे

ए अहेरुं थयुं. तेनी कथा आम डे के, जंबुद्वीपमांना नरतद्वेजनेविषे कौशंबी नगरीनो सुसुख नामें राजा हतो. एकदा प्रस्तावें वसंत ऋतुयें ते राजा द्वाधीऊपर आरुढ थइ नगरीनी नजीकना वनमां रमवाने अर्थें जतो हतो. मागें जतां वीरकनामें कोलीनी वनमाळा नामे नार्थी अत्यंत स्वरूपवती डे ते पोताना धणीने धणी वह्नन डे तेने देखीने मांदोमांदे सराग दृष्टियें जोतां प्रीतिनाव उत्पन्न थयो तेथी राजा त्यांथकी आगल जाय नदीं. तेवारें सुमतिनामा प्रधान कहेवा लाग्यो के हे स्वाभि ! समस्त सौजन आब्बां उतां तमें आगल केम चालता नथी ? ते सांजली राजा पोताना प्रधाननी लाज आणी आगल वनमां गयो. पण शून्यचित्तथको मनमांदे केवल ते खीजुं चिंतवन डे तेथी कपार्यें पण चेन पामतो नथी. ते जोडने प्रधानें पूढयुं के हे महाराज ! तमें आज आवा शून्यचित्त केम देखाल डो ? एम फरी फरी धणो आग्रह करी पूढयाथकी पोताना मननी सर्व वात राजार्यें प्रधानने कही. ते सांजली प्रधान बोड्यो के तमें कांड चिंता करथो नदीं; हुं तमने ए खी मेलवी आपीश. पढी घेर आवी प्रधानें आत्रेधिकानामें परित्राजिकाने बोलावी सर्व वात समजावी वनमाळानी पारें मोकली, ते पण त्यां जइ जण डे तो वनमाळा पण विरद्विच्छाथकी मुखें निःश्वास नाख ती दृष्टेक बेसे, दृष्टेक जठे, दृष्टेक पडे, ए रीतें महारिद्विणी देखी तेने ते परित्राजिका केहेवा लागी के हे वत्से ! हुं आज एम डुःखित केम देखाय डे ? ताहारुं डुःख मने कहे तो हुं ते डुःखथी तने पार जतारुं. ते सांजली वनमाळार्यें शुद्धानी वात कही. तेवारें परित्राजिका बोली के हुं तने राजानी साथे काळे मेलवीश, हुं कांड चिंता करीश नदीं, पढी ते परित्राजिका दूर्ध्वतंथकी त्यांथी जइ सर्व वात प्रधानने कही. प्रधानें जई राजाने सर्व वृत्तांत संन

के अंदर में वे लारव योजन समुद्र जलंधन करी पद्वानाजयी तमे जागा तेने जीती झैपदी आयायी
 आयायी, तेवारे मारी शक्ति न दीवी ? जे ह्मया मद्दारुं बलजोवा वेवा ? एम कही क्रोध चढावी
 ने पांचे पांनवोने मारवा सारु लोहदंभ कपाळ्यो, वली दया आवीने जाणुं जे महोटी अ
 नर्थ आसो ? एम विचारी पांचे पांनवना रथ जांगी चूरी कया अने कहुं के जाज रे पापीज
 ह्वे मद्दारी नजरे आवशो नही अने मद्दारा देशमां पण रदेशो नही एम कही पांचे बांध
 वने देशनिकाल कया अने जिद्दां रथ जांग्या, तिद्दां रथमर्दन कोट थयो, श्रीकृष्ण पोतानी
 सेना लइ दारकामां गया अने पांनव पण झैपदीने लइ सेना सहित हस्तिनापुरे आवी कुंता
 जीने देशनिकालनी वात कही, तेवारे कुंताजी दारकामां आवी श्रीकृष्णने मीठे वचने संतोषी
 पांनवोने बोलावी श्रीकृष्णने पगे लगाळ्या पवी श्रीकृष्ण आझा आपी के ज्यां में तमारा
 रथ जांग्या त्यां तमे पांनवरथजुपुर नगर वसावीने रहो पवी पांनवो त्यां श्रीकृष्णजीनी सेवा
 करता सका रहा लेवट पांनुसेन नामें पोताना पुत्रने राज्य पाटे थापी पांच पांनव अने
 लढी झैपदीये दीक्षा लीधी, लढ, अठमादिक तप करी चौद पूर्व जली ते पांचे पांनव श्रीश
 हुंजय तीर्थ कपर मोर्के गया, अने झैपदी पण अग्नीभार अंग जाली मासनी संलेषणा करी
 पांचमा ब्रह्मदेवजोर्के गइ. तिद्दांशी चवी मद्दाविदेहकेजे मोह पामसो. ए रीतें जंबूदीपनो वासु
 देव, धातकीखंभमां न जाय, ते गयो. ए पांचसुं अहरे जाणुं. वली केटजाएक आचार्य
 एम कहे जे के बे वासुदेवजुं शंखेशंख पण जेगी न थाय अने इद्दां शंखेशंख मद्यो, माटे ए
 पण अहरे जाणुं. ॥ ६ ॥ ४ ॥ हवे लहुं आश्चर्य कहे जे:—शुगलिया मरण पामीने नरके
 न जाय, अने अर्दी हरि तथा हरिणी, ए बे शुगलिया मरण पामीने नरके गयां माटे

पालजयी कपिल वासुदेवें जइ, पद्मनार्जनें कहुं के आ ताहारी नगरीना गढ मह कोट केम पडीगया ? पद्मनार्जनें कहुंके अहींधां जंबूदीपना नरतक्षेत्रनो वासुदेव महारी राजधानी जेवा आब्यो हतो तेनी सार्धें महोदुं शुद्ध यहुं तेणो ए गढादिक जोडी नारख्या ठे, कपिलवासुदेवें कहुं के अरे अन्यायी महारी पार्सें हुं छहुं बोले ठे एम कही धणो निजंवीने देशमांषी काढी सूक्यो अपने तेना पुत्रने राज्यपाटे थापी कपिल पोतार्ने स्थानकें गयो, पढी श्रीकृष्ण पांनवो सहित समुद्र तटबंधन करी पांनवोने कहेवा लाग्यो जे हुं जवयाधिप सुस्थित देवने मजवा जाचं हुं एटलामां तसे नावा जइ गंगानदी उत्तरीने पढी एक जण सार्धें तरत नाव मोकली देजो पढी पांनव झैपदी सहित नाव लई गंगानदी उत्तरया अपने विचाखुं के जोइयें तो खरा जे कृष्णजी पोतें एकला गंगानदी उत्तरी आवे ठे के नथी आवता एम निरधार करीने नाव मोकली नही, त्यां श्रीकृष्ण धणो वरवत थोन्या पण नाव आवी नही तेवारें मनमां जाणुंजे पांनवो हुंवी गया देखाय ठे एहुं विचारी चार हुआज करीने एक द्वाधमां सारथी सहित रथ जपाज्यो, एक द्वाधमां शस्त्र राख्या, एक द्वाधमां घोडानें पकज्या अपने एक द्वाधमी गंगा नदी तरवा लाग्या तिहां साढी वासव योजन गंगानदी पोहोली ठे तेनी मध्य जागमां जेवारें आब्या तेवारें श्रीकृष्ण धणा थाकी गया ते वरवत गंगादेवीयें सदाय आपीने मध्यमां वि कूर्वित थल कहुं त्यां केटलोएक वरवत विश्राम लइने वली पोतानी हुआज्यी गंगानदी त रीने तट उपर आब्या तिहां आगल आवीने छुवे ठे तो पांनवो नाव सहित वेग वेग हसे ठे, तेवारें श्रीकृष्ण रीश चढावीने पांनवोने पुलवा लागा के अरे छष्टो ! तमें नाव पाढी केम न मोकली ? पांनवो बोल्या, तमारी परीक्षा जोवाने न मोकली, तेवारें श्रीकृष्ण बोल्या

બ્યો હે એમ કહી ડ્રૌપદિયેં પદ્મનાબને શ્રીકૃષ્ણને પળે લગાડ્યો તેવારેં શ્રીકૃષ્ણે તેના ઝપર દયા
 આપી જીવતો રાખ્યો અને પદ્મનાબને કહ્યુંકે અરે હું જાણતો નહતો જે આ ડ્રૌપદીની પલવા
 હે મહોટા મહોટા વાહાર કરવા વાલા હે ? પણ મૂર્ખોના માથામાં જેવારેં પડે હે તેવારેં અક
 લ આવે હે, તો હવે તાહારું કહું કર્મ તૈં જોગબું, ડ્રૌપદીના પ્રતાપથી હું જીવતો રહ્યો એહું
 કહી અરવંદ શીલવંતી એવી ડ્રૌપદીને લઈને પાંચ પાંખવ સહિત શ્રીકૃષ્ણજી પાલા વડ્યા જયનો
 શંરવપૂર્યો, એવા વરવતમાં તે રોજમાં શ્રીમુનિસુવત તીર્થકર પાસેં ત્યાંનો કપિલ વાસુદેવ વરવાણ
 સાંનલ હે, તેણે શંરવનાદ સાંનલ્યો, મનમાં શંકા ઝપની જે કોઈ બીજો વાસુદેવ ઝત્પન્ન થયો!
 તેથી જગવંતને પૂલ્યું કે મહારાજ ! એ બીજો વાસુદેવ કોણ થયો હે કેણે મહારો શંરવ વજાવ્યો ?
 જગવંત બોલ્યા કે હે કપિલ ! એક રોજમાં હે તીર્થકર અને હે વાસુદેવ, ન થાય પણ હતો જ
 બુદ્ધીપ સંબંધિ જરત દેજનનો શ્રીકૃષ્ણનાર્મે વાસુદેવ તાહારા સરખી ક્રુદ્ધિનો થયો હે, તે પદ્મ
 નાબ રાજા ડ્રૌપદી દરણ કરી લાવ્યો હતો, તેને લેવાને આવ્યો હતો, તે પદ્મનાબને જીતીને પાલો
 જાય હે, તેણે શંરવનાદ કહ્યો, તે સાંનલી તીર્થકરની આજ્ઞા લઈને કપિલ વાસુદેવ તરત તિહાંથી
 ઝળીને પોતાના સરખો વાસુદેવ જોવા સારુ સમુદ્ધને કાંઠે આવ્યો, પણ શ્રીકૃષ્ણતો દૂર નીકલી ગ
 યા, માત્ર સમુદ્ધમાં નીલી, પીલી રથની ધ્વજાડેરવીને, શંરવનો શબ્દ કહ્યો, તેમાં એહું જાણાવું
 કે હે મિત્ર ! આપ ઝનારહો હું તમોને મલવા સારું આવ્યો હું માટે એકવાર પાલા આદીં આવો,
 તમારા ધર્શનની મને અનિલાષા હે, એવો શંરવનો શબ્દ સાંનલીને શ્રીકૃષ્ણે પણ પાલો શંરવ
 નો શબ્દ કહ્યો તેમાં આવીરીતેં કહેતા હવા કે હે મિત્ર ! અમે ઘણા સમુદ્ધનુ ઝહંપન કરી ગયા
 હૈયેં માટે પાલા અવાઘેં નહી તમે અમારા ઝપર કપાદહિ રાવજો એહું કહીને ચાલતા થયા,

અમે ઇની સાથેં શુદ્ધ કરીછું કદાપિ જો દારી જર્યેં તો આપે સહાય કરવો ત્યારેં શ્રીકૃષ્ણે કહું કે તમેં મહોટા યોધા હો પણ તમારી આવી આણી સાંનજતાં થકાં ઇહું લાગે હે કે તમારે જીતહું કવણ થહ પહજે, તો પણ પાંખવો શ્રીકૃષ્ણની આફ્રા હહ શુદ્ધ કરવાનેં ગયા, પદ્મનાર્જે પણ મહોટું લશકર હર્યે પાંખવો સાથેં શુદ્ધ કહું, ત્યાં નવિતથ્વતાના વશથી પાંખવો દારી ગયા તે વારેં નાશતાં થકાં સિંહનાદ કહ્યો તે સાંનજી પાંખવો હાથા જાણી, એકલાજ શ્રીકૃષ્ણ રથ ચપર વેશીનેં પદ્મનાર્જની સેનાને મથન કરવા લાગ્યા ત્યાં ધ્રુવના ટંકારવથીજ પદ્મનાર્જની સર્વે સેના નાશી ગહ અંને પદ્મનાર્જ પોતેં પણ નાશિનેં નગરમાં હુંસી ગયો નગરના દરવાજા વંધકરી મૂક્યા, તેવારેં શ્રીકૃષ્ણે નરસિંહ રૂપ ધારણ કરીનેં હાથલ મારી અમરકંકા નગરીનો સર્વે કોટ ત્રાંજી નાર્યો, સર્વે નગર ઘુજવા લાગ્યું, ઘણા મહેલ પહીંગયા, પદ્મનાર્જ રાજા શ્રી કૃષ્ણજીહું ઇહું પરાક્રમ દેરવીને વીહીનો થકો ઈપદીને શરણે ગયો અંને કહેવા લાગ્યો કે હે સતિ ! હું મહારી રક્ષા કલ્ય, ઈપદી બોલી હે કંગાલ ! મેં તુજને પ્રથમથીજ કહેહું હહું બે મહારી પઢવાહે શ્રીકૃષ્ણાદિક ઘણા વલવંત રાજાહ વાહાર કરનારા હે તો પણ તેં માન્યું ન હી તેતો ઠીક પણ હવેં જો હું જીવવાની ચાહના રાખતો હોય તો સ્વીનો વેશ પહેરી મુલમાં તણ હહ મહારી પઢવાહેં વેસી રહેં ઇટહું જો મહારું કહું કરીશ તો હું તુજને પગેલગાડી દહશ કેમકે શ્રીકૃષ્ણ સત્પુરુષ હે તેની આગલ જે નમી જાય તેને મારે નહી માટે તાહારે જીવતો રહેવાનો ઇ ચપાય હે તે કલ્ય, પદ્મનાર્જે પણ તેમજ કહું, ઇટલામાં શ્રીકૃષ્ણ પણ આવ્યા, ત્યાં જૂવે તો પદ્મનાર્જ સ્વીહું રૂપ કરી ઈપદીની પઢવાહે વેગે હે, શ્રીકૃષ્ણે ઈપદીનેં પ્રહરું કે આ કોણ વેગે હે, ઈપદીયેં કહું પદ્મનાર્જ રાજા તમારા નયથી નાશિનેં મહારે શરણે આ

एहुं जाखी पांफवोने जइ सेना सहित श्रीकृष्णजी समुद्र तटे आब्या, समुद्र जंघवाने अर्थ
 अठम तप करी जवणाधिप देवताने बोलाव्यो ते पण प्रगट थइ बोव्यो के कह्यो छुं काम ठे
 हुं करवाने तत्पर हुं, तेवारें कृष्णजीयें सर्ववृत्तांत निवेदन करी कह्युं के अमर्ने धातकीखंफमां
 जाहुं ठे, माटे अमारी सेनाने समुद्रमांखी जवानो मार्ग आपो, त्यारे देवता बोव्यो के तमे
 शा वास्ते त्यां जवानो अम करो वो हुं पोते जइ शैपदी लावीने तमोने आपीश, वली तमारो
 हुकुम होय तो अमरकंका नगरी सहित पद्मनान राजाने समुद्रमां नारवी देबं, तेवारें श्रीकृष्ण
 बोल्या के दे देव ! तमे एवाज शक्तिवान वो एमां कांइ संशय नखी तथापि अमोने पांच पांफव
 सहित ठ जखने जवानो मारग आपो तो अमारें त्यां जवानी इहा ठे ते सांनली सुस्थित
 देवे ते ठ जखाना ठ रथ चालवानो मार्ग आप्यो पढी पांफवो सहित श्रीकृष्ण समुद्र जंघं
 धीने अमरकंका नगरीना जयानमां जइ बाहक नामा सारखीने हुंत वनावीने श्रीकृष्ण पद्म
 नान पार्से मोकव्यो तेणो जइ पगडपर पग आपी त्रिवली जलाटे चढावी, कह्युं के दे पद्मनान !
 श्रीकृष्णवासुदेवें तमोने कहेवरार्युं ठे के, पांफवोनी खी शैपदीने तमे जइया वो ते धयुं अ
 योग्य काम कह्युं ठे तथापि दहजी कांइ बगडयुं नखी माटे तमें आवी शैपदी अमोने आपी जाव,
 तेवारें पद्मनान बोव्यो के हुं तमोने पाढी आपवा सारं शैपदीने जइ आब्यो नखी, हुंतो म
 द्वारा बजखी लाव्यो हुं माटे तुं ताद्वारा स्वामीनें जइ कहे के तमारें शुद्ध करवुं होय तो सुखें क
 रो, हुं पण दहजी हुं एम कह्यी हुतने नित्रंढी ने काहाडी भूक्यो, हुतें आवी श्रीकृष्ण अगज तेणो
 कहेली सर्व वात निवेदन करी, श्रीकृष्णे जाण्युं के असाध्य रोग कांइ अशेष विना जाय नही
 माटे शुद्ध करवा तैयार थया, पद्मनान पण सेना जइ जइवाने सादामो आब्यो, पांफवो बोल्या के

झौपदी बोली है देवाणुमीथ ! तुं ठ महीना सुधी महारं नाम लइश नही, महारी वाहार क रवा वाला, पांच पांनव तथा श्रीकृष्ण ठे ते जो ठ महीनामां आंदी आवरो नही तो तुं कहीश तेम थारो, पञ्चनार्चो पण ह्य कही अने विचाखुं जे इहां एनी खबर लेवा कोण आवनार ठे ? वली जोरावरीथी प्रीति पण नथाय एम जाणी, झौपदीनें पोताना महेजमां तेडी गयो झौपदीयें त्यां ठ ठ ठ ठ ठ तप अने पारणे आर्यबिल करवा मांनहुं, हवे प्रजातें हस्तिनाग पुरमां झौपदीनें महेजमां दीवी नही, तेवारे पांनवोयें धणो शोध कराव्यो पण क्योयें पतो लागो न ही, तेवारे पांनवोनी माता कुंताजीयें दारिकामां जइने श्रीकृष्ण वासुदेवने कहुं के हे पुत्र ! झौपदीने रात्रियें सुतां थकां कोइ देव, दानव, राक्षस अथवा विद्याधर अपहरी गयो ठे, अमे सर्व जगा जगार्ये जोइ पण मली नही तेवारे श्रीकृष्णजी कांइक हांस्य पूर्वक बोल्या के पांच पांनव एक झौपदीनें पण राखवाने समर्थ न थयां, हुंतो महारी बत्रीश हजार स्त्रीयोनी रक्षा करे तुं, ते सांनली, कुंताजी बोल्यां के हे वत्स ! आ अवसरमां हांस्य करवानुं काम नथी हुं तरत झौपदीनी खबर कराव पवी श्रीकृष्णजीयें पण धणो शोध कराव्यो परंतु क्योय खोज पाया नही तेवारे चिंतापुर थइ बेजा. एटलामां नारदऋषि त्यां आख्यां तेणे आवी कृष्णजीनें चिंतामां बेसवानुं कारण पूबहुं त्यारे कृष्णजीयें कहुं के तमें कोइ स्थानके झौपदीनें दीवी ? नारदजी बोल्या ते पापणी कोइ साधुनें पण बोलावती नहती माटे छःखमां पडी हरो, तथापि हुंतो कांइ उलखतो नथी, परंतु धातकीर्षनमां अमरकंका नगरीयें झौपदी सरखी एक स्त्री दीवी ठे पवी कोण जाणे तेहज होयतो होय एम कही, नारदजी चाढ्या गया पवी श्रीकृष्णे विचाखुं के आ कत अवश्य कुबुद्धि नारदजुंज करेहुं ठे माटे अमरकंका मांहेज झौपदी हरो

मारीनें बोधो के आटलो महोटी ठे, तो पण तेणे कहुं के एनाथी तो बणोषणो महोटी ठे, तेवारे कुवानो देमको रोष आणीनें बोधो के अरे असत्य वादी हुं इहांथी दूर जा, महारी फाजथी पण वंली कोइ महोटी ह्यो ? माटे हुं छुं बोलें, तेम हे राजन् ! तें पण कुवाना देमकानी पेरें आटलीज खीयो दीवी ठे तेथी एनाज वखाण करे ठे, परंतु पांच पां पवनी खी झोपदी एवी ठे के तेना एक अंजुगना नखाभना रूप सरखुं पण ताहारी को इ राखीहुं रूप नथी, त्रण लोकमां ए झोपदी समान कोइ खीहुं रूप नथी एम कहीनें नारद चालतो थयो, पावजथी पद्योत्तर राजा कामे पीडित थको चिंतववा लाग्यो जे एवी खी विना जन्म निष्फल ठे पण झोपदीने पामवानो कोइ जणय खज्यो नही तेवारे अठम तप करी पूर्वजवसंग ति देवताहुं आराधन कहुं देवता प्रत्यक्ष आवी जनो रह्यो अने कहेवा लाग्यो के हे राजन् ! मने केम संजाखो माटे जे काम ह्योय ते फरमावो, पद्योत्तर राजार्ये झोपदी एइ आववाना याचना करी तेवारे देवतार्ये कहुं ते महा सती ठे माटे शील जंग कर्यो नही तो हुं फोकट शा वास्ते तेने तेडावे ठे. तो पण पद्योत्तरें बणो दूठ कखो त्यारे देवतार्ये झोपदीने अवस्थापिनी निडा आपी, ज्यां सुती हती त्यांथी ढोलीया सहित जपाडीनें पद्योत्तर राजानी अशोक वाडीमां आवी मूकी अने राजाने कहुं के तें महारा ह्यार्ये माहुं काम कराव्युं ठे, माटे हवे कोइ पण दिवसें हुं मने थाद करजे नही कदापि बोलावीश तो पण हवे हुं आवीश नही एम कही देवता स्वस्था नर्के गयो, केटलिक वार पडी झोपदी निडामांथी जायत थइनें विचारमां पडी जे हुं इहां कयां आवी हुं ! तेवारे पद्मनाभ बोधो के में तुजनें महारी सार्ये नोण करवा सारुं देवतानी मार फते इहां मगावी ठे, तो हवे हुं महारी सार्ये विषयसुख नोणव, हुं ताहारो दास हुं, तेवारे

હે, પરંતુ મનમાં કપટ ઘણું રાखે છે, વલ્કલ ચીર પહેરે છે, જનોફ પહેરે છે, કાલા ધુનના ચામ
 ડાનો ચત્તરાસંગ કરેલો છે, જેનો જટાજૂટ મહાકાંતિ વાલો છે, જે કલહ કોલાહલનો જગા
 હનાર છે, ઇવો નારદ ક્રુધિ આકાશમાર્ગથી તે પાંજુરાજાની સન્નામાં આવ્યો, તેવારે પાંખવો સ
 હિત સર્વ સન્નાજનોયે - જન્ના થઈને આદર સન્માન આપ્યું, પરંતુ તે નારદ જેવારે ડૌપદીને જો
 વા ગયો તેવારે ડૌપદીયે તેને અસંપતી જાણી વાંચો પૂજ્યો નહી, તેમ જઠીને જન્ની પણ થઈ
 નહી, અને બોલાવ્યો પણ નહી, તેથી નારદને રીશ ચઢી અને વિચાર કરવા લાગ્યો કે આ ડૌ
 પદી પાંચ નરતાર પામીને મસ્ત થઈ ગઈ છે, તેથી ગર્વિત થકી બેઠી છે તો હવે હું અને સંકટ
 માં નાહું એમ ચિંતવી, ધાતકીશંકના પૂર્વે નરત ક્ષેત્રમાં અમરકંકા નામે નગરી છે ત્યાં કપિ
 હવાસુદેવનો સેવક પદ્મનાભ નામે રાજા રાજ્ય કરે છે, તે રાજા પોતાની સાતસેં રાણીયો સા
 થે વાહીમાં રમતો હતો તેવા સમયમાં નારદ પણ ત્યાં ગયો, તેને પદ્મનાભ રાજાર્યે વાંદીને
 પૂછ્યું કે હે નારદજી! મહારો જેવો અંતેજર છે તેવો અંતેજર બીજે ક્યાં તમે જોયો છે, તેવારે
 નારદજિયે જાણ્યું કે આ સ્ત્રિયોનો લોહુપી છે. એમ જાણી અવસર જોઈને નારદજી કહેવા
 લાગ્યો, કે હે રાજન્ હું કૂવાનાં દેનકા સરસ્વો દેવાય છે, જેમ કોણેક સમુદ્ધનો દેનકો
 કૂવાના દેનકાની પાસેં આવ્યો, તેવારે તેને કૂવાનાં દેનકાર્યે પૂછ્યું જે તું કિહાં રહે છે અને
 ક્યાંથી આવ્યો હો, તેણે કહ્યું હું સમુદ્ધમાં રહું હું અને ત્યાંથીજ આવ્યો હું તેવારે કૂવાના
 દેનકાર્યે પૂછ્યું જે તાહારો સમુદ્ધ કેટલો મહોટો છે, તેણે કહ્યું ઘણો મહોટો છે, તેવારે
 કૂવાનો દેનકો હાથ પગ પસારીને બોલ્યો કે આટલો મહોટો છે, સમુદ્ધના દેનકાર્યે કહ્યું
 ઇથી તો ઘણોજ મહોટો છે, તેવારે કૂવાનો દેનકો પોતાના કૂવાની ચારે બાજુયે કૂદકા

डाव्या दक्षिनागपुराची पोताना शुधित्तिरादिक पांच पुत्रने तेडी पांशुराजा पण आव्यो, अर्जुने
 राधावेध साव्यो तेवारें झोपदीयें अर्जुनना गजामां वरमाणा नाखी ते वरमाणा पूर्वजवमां
 झोपदीयें पांच नरतारनो नीयाणो कखो हतो तेना प्रजावधी पांचे पांशवोना गजामां जइ
 पडी पूर्वजा नवमां झोपदीनो जीव नागिला नामें ब्राह्मणीनो हतो तेणे एक दिवस धर्मरुचि
 मुनिने कडवी तुंबडीतुं शाक वोहोरव्युं ते मुनियें अनशन करी खावुं तेनां योग्यी मुनि मरण
 पाव्या पवी नागिला साधुनी घात करनारी हे एवुं आचार्यें साधुजने नाममां मोकली कंदेव
 राव्युं तेवारें ब्राह्मणे नागिलाने घरमांशी काढाडी मूकी, ते नामतीं नमती मरण पामीने नरकें
 गइ त्यांशी अनेक तिर्थचादिकना नव करी एक होवने घेर घाली स्वरूपवाली सुकुमालिका
 नामे पुत्री पणो जपनी तेने तेज नाममां एक बीजा होवना दीकराने परणावी ते राजे सुवा
 गयो त्यां सुकुमालिकानो स्पर्श यतांज तत्काल तेने वाहजवर जपन्यो तेंथी ते पडती मूकी
 चाव्यो गयो पावजथी सुकुमालिकाने शोक करती जोइने तेना बापे एक निकुंकने परणावी
 ते पण तेमज मूकी जागी गयो पवी सुकुमालिका दुःखगर्जित वैराग्य पामीने साधवी थइ
 तेने शुरुणीयें नाकारो कखो तो पण ते वनमां तप करवा गइ त्यां एक वेदयाने पांच पुरुष दाज
 रीमां रह्या हे तेने जोइने सुकुमालिकार्यें कवुं के महारा तपनो प्रजाव होय तो आगला न
 वमां मुजनें पण पांच नरतार होजो एवुं नियाणुं कखुं, अंतें अनशन करी इशान देवजोके गइ
 त्यांशी चवीने अर्दीं झोपदी थयेली हे ते पूर्वकृत नियाणाना योर्गे वरमाणा पांच जणानां कं
 वमां पडी, देवोयें आकाशथी एवी बाणी करी के झोपदी पांच नरतारी लतां पण सती हे, पांच
 पांशव झोपदीने परणी दक्षिनागपुरमां आव्या त्यां सुखें रदे हे, एक दिवस जेनी सुखाकति सौम्य

ने स्थानर्के गया, मल्लीकुमरीयें पण संवत्सरी दानआपीनें जणहें राजपुंज साखें मार्गेशिरछु दिअणीआरशने दिने दीक्षा लीधी, तेज दिवसें केवल ज्ञान उपन्युं, पढी ते बए मिर्जे आवी श्रीमल्लीनाथ पासेंथी दीक्षा लीधी ते बए ने गणधर कखा तेहज नर्वे मोहं गया, ए श्रीमल्ली नाथ स्त्रीवेदें जगणीशमां तीर्थेकर अया, तेमना समोसरणमां स्त्रीनी परबदा आगल बेसती हती अने पुरुषनी परबदा पाबल बेसती हती ते स्त्रीवेदें कोइ तीर्थेकर अया नहीं ते अयुं ए बीछुं अढेरूं जाणवुं ॥ २ ॥ ॥ त्रीछुं कोइ तीर्थेकरने गर्नेपालटो अयो नथी, ते आहीं श्रीम ह्वावीर स्वामीनें व्यासी रात्रि पढी देवानंदानी कूखथी हरणिगमेथी देवतायें अपहरीनें त्रिश ला हजियाणीनी कूखमांदे अयो अने त्रिशजानी कूखें पुज। हती, ते महाणकुंर्ने देवानंदानी कूखे मूकी. तेहुं कोइवारें अया नही, माटे ए त्रीछुं गर्ने पालटन आश्वर्य जाणवुं ॥ ३ ॥ ॥ चोथुं श्रीवीरजगवाननें जेवारें केवलज्ञान उपन्युं, तेवारें देवतायें मली समोसरणनी रचंना कीधी, त्यां घणी महोटी परबदा जेली अइ तेवारें जगवानें धर्मदेशना दीधी परंतु प्रचुनी देश ना सांजलीनें कोइ समकेत पाय्यो नही, तेमज व्रत पञ्चकाण पण कोइयें लीहुं नही एरीतें देशना निःष्कल गइ, एम तीर्थेकरनी देशना कोइ वरवतें खाळी न जाय तें आ वेजाये खाळी गइ, माटे ए चोथुं आश्वर्य जाणवुं ॥ ४ ॥ ॥ पांचमुं जे एक दीपनो वासुदेव होय ते बीजे दीपें जाय नही, ते श्रीकण्जनी झौपदी लाववानें अर्थें धातकीखेर्ने गया तेमज कपिल वासु देवनो शंख अने श्रीकण्ज वासुदेवनो शंख ए वे शंखेहांख मळ्या ते पण कोइवारें मळे नही माटे आश्वर्य जाणवुं तेनी कथा कहेले. कांपिलपुर नगरमां सुपदराजानी जुलणी पटराणीनी कूखे झौपदी नामे पुज्जी अइ तेना विवाह सारं स्वयंवर मंरप मांफ्यो, सर्व देशोना राजा ते

ल्यो ॥ इति पंचम दूतः ॥ ५ ॥ ॥ एक दिवस धर्मचर्चा करतां एक परित्राजिकाने मल्लीकुं
 मरीये जीती, माननुषा करी, तेथी ते रीयाणीथकी कपिलानगरीये जइ जितशत्रुराजाना
 मुख आगल मल्लीकुमरीना रूपनुं वर्णन कहुं, तेथे पण मल्लीकुमरी याचवाने अर्थे कुंनराजा
 उपर दूत मोकल्यो ॥ इति षष्ठदूतः ॥ ६ ॥ ॥ ए रीते ठ दूत कुंनराजा पासें समकालें आ
 व्या, कुंनराजार्ये सर्व दूतोंने कहुं के हुं महारी कन्या कोने आपवानो नथी, एवी रीते अप
 मान करी काढी मूक्या, पढी ते बए राजाज पोत पोताहुं लशकर लइने समकालें आवी मि
 थिजा नगरीने वींटी लीधी, कुंनराजार्ये पण बाहिर आवी शुद्ध करवा मांनहुं शुद्ध करतां लाखो
 अने पाढो नगरीमां पेजो, तेवारें मल्लीकुमरीये बए राजाजने कहेवरावुं के तमें महारा रत्न
 रमां आवजो, पढी ते बए राजा ठ बारणामांथी जूदा जूदा आव्या, मल्लीकुमरीनी मूर्ति
 देखी व्यामोह पाया, एटजामां मल्लीकुमरीये आवीने ते पुतलीना माया उपरथी ठांकणुं
 उवाड्युं तेवारें ते सडीगथेजा अनाजमां कीडा पड्या हता तेमांहेथी छींथ नीकल्यो एटले
 सर्व जणो मोढा पासें लुरहुं आपी शुशुकार कीथो अने छःखी थवा लाग तेवारें मल्लीकु
 मरी बोल्या जे हे नडो ! आ रत्नमय पुतली बतां नित्यप्रत्ये एक कवल आहारना संयोगथी
 एवी छींथ वास आपे ठे, तो महारा शरीरमां तो नित्यप्रत्ये रोर थान्य पडे ठे. तेथी मलमूत्र
 नो नंनारज ठे. तेमां तमें छुं रगांथ थया ठो ? एवो प्रतिबोध करीने पढी पूर्वजो नव संनजा
 व्यो, तेथी ते बए राजाने पण जातिस्मरण ज्ञान उपनुं, पूर्वजव दीवा पढी ते बए कहेवालाया
 के हवे अमने तारो, तेवारें मल्लीकुमरीये कहुं के ह्मणां तो तमें वेर जाव, जेवारें मने के
 बलज्ञान उपजे, तेवारें तमें आवजो, हुं तमोनें दीक्षा आपीश, पढी ते बए राजा पोतपोता

बोव्यो के अमें मल्लीकुमरीतुं रूप अश्रुत दीतुं, एवुं रूप बीजे क्पांदिं पण दीतुं नथी, पढी चंज्जसा राजार्ये पण कुंनराजा पासें दूत मोकलीने कदेवरावुं के तमारी पुत्री मल्लीकुमरी सुजने परणावजो ॥ इति द्वितीयदूतः ॥ ३॥ एक दिवसें मल्लीकुमरीनां बे कुंनल नांथां, तेवारें कुंनराजार्ये सोनीज बोलावीने कहुं के आ कुंनलनो जोडो सांथी आपो, तेवारें सोनी कुंनल जोइने बोव्या जे महाराज ! ए संथाय नहीँ एतो देवतानां कुंनल बे, ते अमें केवी रीतें सांथिये ? तेथी राजार्ये सर्वे सोनीजने देशनिकाज कीधा, ते सोनी बाणारसी नगरीयें गया, तेवारें त्यांना शंख राजार्ये पूवहुं के तमें देश केम बोव्यो ? सोनी बोव्या जे महाराज ! मल्लीकुमरीनां कुंनल देवता संबंधी बे, ते अमार थकी संथायां नहीँ, तेथे करी देश जोडवो पव्यो अने मल्लीकुमरीना रूपतुं वर्णेन कहुं, तेवारें बाणारसीना राजार्ये पण मल्लीकुमरी पाचवाने अर्थे कुंनराजाने दूत मोकव्यो ॥ इति तृतीयदूतः ॥ ३ ॥ हवे रुक्मी राजार्ये पोतानी पुत्रीने चार महीना सुधी पीठी करावीने दूतने पूवहुं जे हे दूत ! तें आतुं रूप क्पांही पण दीतुं बे ? तेवारें दूत बोव्यो जे मल्लीकुमरीने लाखमे अर्थें पण ए रूप नथी, ते सांजली, रुक्मी राजार्ये पण कुंनराजा जपर दूत मोकली, मल्लीकुमरीनी याचना करावी ॥ इति चतुर्थदूतः ॥ ४ ॥ हवे कुंनराजानो पुत्र बे, तेथे पोतानी चित्रशाला चित्रावी, तिहां चित्तारे मल्लीकुमरीनो अंशुवो दीवो, ते प्रमाणें मल्लीकुमरीना सर्वे अंगतुं स्वरूप चित्री काडहुं, एकदा मल्लीकुमरीना नार्हियें क्रीडा करतां मल्लीकुमरीतुं रूप चित्रशालामां जोखुं, तेने रीश चढी तेथी चिताराना द्वाअतुं अंशुवो कापीने काढाढी मुख्यो, चित्तारो द्दस्तिनापुरे अदीनयशु राजाने मव्यो, तिहां मल्लीकुमरीतुं रूप, वर्णेन कहुं, ते सांजली तेथे पण मल्लीकुमरीनी याचना करवा कुंनराजाने दूत मोक

द्यो ॥ इति पंचम दूतः ॥ ५ ॥ ॥ एक दिवस धर्मचर्चा करतां एक परित्राजिकाने मल्लीकुं
 मरीयें जीती, माननुष्टा करी, तेषी ते रीयाणीयकी कपित्थानगरीयें जाइ जितथशुराजाना
 मुख आगल मल्लीकुमरीना रूपनुं वर्णन कथुं, तेषें पण मल्लीकुमरी याचवाने अर्थें कुंनराजा
 उपर दूत मोकदयो ॥ इति षष्ठदूतः ॥ ६ ॥ ॥ ए रीतें व दूत कुंनराजा पासें समकालें आ
 व्या, कुंनराजार्थें सर्व दूतोंने कहुं कें हुं महारी कन्या कोने आपवानो नथी, एवी रीतें अप
 मान करी काढी मूक्या, पढी ते बए राजाज पोत पोतानुं लयकर लइने समकालें आवी मि
 थिजा नगरीने वींटी लीथी, कुंनराजार्थें पण बाहिर आवी शुद्ध करवा मांनहुं शुद्ध करतां हाथो
 अने पावो नगरीमां पेवो, तेवारें मल्लीकुमरीयें बए राजाजने कहेवरायुं के तमें महारा रत्न
 रमां आवजो, पढी ते बए राजा व बारयामांथी जूदा जूदा आव्या, मल्लीकुमरीनी मूर्ति
 देखी, व्यामोह पाया, एटलामां मल्लीकुमरीयें आवीने ते पुतलीना माया उपरथी ढांकणुं
 उधाडयुं तेवारें ते सडीगयेला अनाजमां कीडा पख्या हता तेमांहेथी डूर्णध नीकदयो एटले
 सर्व जाणो मोढा पासें जूराहुं आपी शुशुकार कीथो अने डःखी यवा लागा तेवारें मल्लीकु
 मरी बोव्यां जे हे नक्षो ! आ रत्नमय पुतलीं लतां नित्यप्रत्ये एक कवल आहारना संयोगथी
 एवी डूर्णध वास आपे जे, तो महारा शरीरमां तो नित्यप्रत्ये गोर धान्य पडे जे. तेषी मलमूत्र
 नो नंगरज जे. तेमां तमें हुं रगांध यया जो ? एवो प्रतिबोध करीने पढी पूर्वजो नव संजगा
 व्यो, तेषी ते बए राजाने पण जातिस्मरण ज्ञान उपनुं, पूर्वजव वीजा पढी ते बए कहेवाजाय्या
 के हवे अमने तारो, तेवारें मल्लीकुमरीयें कहुं के ह्मयां तो तमें घेर जाज, जेवारें मने के
 वलज्ञान उपजे, तेवारें तमें आवजो, हुं तमोने वीह्ला आपीश, पढी ते बए राजा पोतपोता

बोव्यो के अग्ने मल्लीकुमरीतुं रूप अश्रुत दीतुं, एवुं रूप बीजे कथांदिं पण दीतुं नथी, पवी चंझरता राजार्ये पण कुंनराजा पार्सें दूत मोकलीने कदेवराव्युं के तमारी पुत्री मल्लीकुमरी सुजन परणावजो ॥ इति द्वितीयदूतः ॥ ३॥ एक दिवसें मल्लीकुमरीनां बे कुंनल जंग्यां, तेवारें कुंनराजार्ये सोनीज बोलावीने कथुं के आ कुंनलनो जोडो सांथी आपो, तेवारें सोनी कुंनल जोइने बोव्या जे महाराज ! ए संघाय नही एतो देवतानां कुंनल जे, ते अग्ने केवी रीतें सांधियें ? तेथी राजार्ये सर्वे सोनीजने देशनिकाज कीधा, ते सोनी वाणारसी नगरीयें गया, तेवारें त्यांना हांख राजार्ये पूबहुं के तमें देश केम बोव्यो ? सोनी बोव्या जे महाराज ! मल्लीकुमरीनां कुंनल देवता संबंधी जे, ते अमार अकी संघायां नही, तेणें करी देश जोडवो पच्यो अग्ने मल्लीकुमरीना रूपनुं वर्णेन कथुं, तेवारें वाणारसीना राजार्ये पण मल्लीकुमरी याचवाने अर्थे कुंनराजाने दूत मोकव्यो ॥ इति तृतीयदूतः ॥ ३ ॥ हवे रुक्मी राजार्ये पोतानी पुत्रीने चार महीना सुधी पीठी करावीने दूतने पूबहुं जे हे दूत ! तें आहुं रूप कथांदि पण दीतुं जे ? तेवारें दूत बोव्यो जे मल्लीकुमरीने लाखमे अंगें पण ए रूप नथी, ते सांजली, रुक्मी राजार्ये पण कुंनराजा जपर दूत मोकली, मल्लीकुमरीनी याचना करावी ॥ इति चतुर्थदूतः ॥ ४॥ हवे कुंनराजानो पुत्र जे, तेथें पोतानी चित्रशाला चित्रावी, तिहां चितारे मल्लीकुमरीनो अंगुवो दीवो, ते प्रमाणें मल्लीकुमरीना सर्वे अंगनुं स्वरूप चित्री काडहुं, एकदा मल्लीकुमरीना नार्थे क्रीडा करतां मल्लीकुमरीतुं रूप चित्रशालामां जोखुं, तेने रीश चढी तेथी चिताराना लायतुं अंगुवो कापीने काढाढी मुख्यो, चितारो दक्षिनापुरे अदीनयडु राजाने मव्यो, तिहां मल्लीकुमरीतुं रूप, वर्णेन कथुं, ते सांजली तेणें पण मल्लीकुमरीनी याचना करवा कुंनराजाने दूत मोक

અરહજ્જક આવકની પ્રશંસા પોતાની સન્નાને વિષે કરવા લાગ્યા જે ધન્ય હે અરહજ્જકને, આજ નરત દેવજમાં एना समान बीजो कोइ दृढ आवक नथी ! ते इंदुना वचनने कोइएक मिथ्या ल्वी देवता अण सद्वत्तो थको तिहां अरहज्जक पासें आवीने ते देवतार्ये समुद्गमां मद्धोटी जत्थात कस्यो ते जोइ अरहज्जक तो सागारी अणशय करीने निश्चल मनें श्रीवीतराण देवजुं समरय करवा लाग्यो, तेनें देवतार्ये घणोए चलाव्यो अने एहुं कहुं जे हुं श्रीवीतराण देवजुं समरय सूकीनें हरि हराद्विक देवीजुं समरय कस्य, तो जयरर्गो निवारण करुं नर्दीतर ताद्वारां जिह्वाज समुद्गमर्थे बुडावी देईश, एम कही जिह्वाज समुद्गमां बुडाववा लाग्यो, ते जोइ सर्व लोक एकवा मली अरहज्जकनें कहेवा लागा जे देवतार्ये कहुं तेम करो, तो पण अरहज्जक आ वकजुं समकित दृढ हे, तेथी चलायमान न थयो, ते जोइने देवता लुप्तमान थइ कुंमलानरय नो जोडो आपी, अर्हज्जकने पणें लागीनें कहुं कै अहो अर्हज्जक ! तमोने धन्य हे, हे कृत पुण्य ! तमारुं जीवितव्य सफल हे, तमोने इंदु महारर्जे सन्ना समक्क बराख्या ते अणमा नत्ता में तमारो अपराध कस्यो, ते महारो अपराध तमें खमजो, ते सांनली अर्हज्जक बोल्या जे इह लोक अने परलोकजुं साधन एवो श्रीजिनधर्म पामीने बीजो धर्म हुं अंगीकार न करूं, तेवारें देवतार्ये चार कुंमल आप्या, अने पોताने स्थानकें गयो, हवे ते व्यावહारीयो कुशल हेमं गंजीरपत्तनें गयो तिहां व्यापार करी फरी मिथिला नगरीयें आव्यो तेवारें देवतार्ये आ पेला चार कुंमलमांथी राजाने बे कुंमल आप्या, राजार्ये मद्धीकुमरीने दीर्धा, पढी व्यापा रिये पोतानी चंपानगरीयें आવી, तिहां चंपानगरीना राजाने बाकी रहेला बे कुंमल आप्या राजार्ये पूछुं जे हे व्यवहारीया ! तमें परदेशमां कोइ तमासो दीजो ? ते सांनली व्यवहारीयो

नो जीव तो अयोध्यानो सुप्रतिबद्धनामं राजा अयो, बीजो धरण्यानो जीव, चंपानगरीयं चंद्र
 जसा नामं राजा अयो, बीजो अतिचंद्रनो जीव, काशी नगरीयं शंखनामं राजा अयो, चोखो
 धरण्यानो जीव, सावर्धी नगरीयं रुक्मिणनामं राजा अयो, पंचमो वसुनो जीव कुरुदेशं अदी
 नश्शुनामं राजा अयो, बघो वैश्रमण्यानो जीव कपिला नगरीयं जितशुनामं राजा अयो, अ
 ने सातमो महाबलनो जीव मिथिला नगरीयं कुंज राजा तेनी प्रजावती राखीनी कूखें आवी
 मल्लीकुमरी पणें जपन्यो, तेवारें मातार्यें चौदसुपनां दीवां, आच्छु छुदि अग्नीआरक्षें पुत्रीपणें ज
 न्म्या अनुक्रमें यौवन अवस्था प्राप्त अह, पढी अवधिज्ञानें करी पोताना न मित्र, जूदें जूदें
 ठेकार्यें जपन्या देखी तेने प्रतिबोध करवाने अर्थें अशोक वाडीमां रत्नें जडित धर करावुं, तेनां
 न बारणा कराव्यां, तेमां पोताना रूप सरखी रत्नजडित सोनानी एक पुतळी करावी, हवे म
 ळ्लीकुमरी जे जे वारें नोजन करे, ते ते वारें ते रत्ननी पुतळीने माथे बारणुं करावुं ते बा
 रणानी उपर एकेको कवल नाखती जाय अने फरी पातुं ठांकणुं आपी दीये, एम नित्य
 करती जाय. हवे एकदा अयोध्या नगरीयें सुप्रतिबद्ध राजार्यें यक्षने देरे पूजा रचावी ते,
 तिहो फूलनी माळा देखीने दूतने प्रबहुं जे तमें एवो फूलनो श्रीदामक्यांहिं पण दीवो ते ?
 तेवारें दूत बोधो जे हें राजन् ! मल्लीकुमरी घणी चतुर ते घणा रूपमय ते, ते जेवो फूल
 नो श्रीदाम बनावे ते तेहना लाखमां अंगें पण ए श्रीदाम नथी हवे पूर्वजनवना प्रेमथकी सुप्र
 तिबद्धराजार्यें मल्लीकुमरीनी याचना करवाने कुंजरजा उपर दूत मोकळो अने कहेवरावुं जे
 तमारी बेटी सुजने परणावो ॥ इति प्रथम दूत ॥ १ ॥ तेवार पढी चंपानगरीना अरद्धक
 प्रमुख व्यवहारिया प्रवहण नरी गंजीर पत्तने दीपांतरें चाव्या, एवा समथमां इंद्र महाराज

પીઢા થઇ એમ તીર્થીકરને જિનપદ લહ્યા પઢી એટલે કેવલજ્ઞાન ઝપન્યાપઢી. ઝપસર્ગી ન ધાર્ય, તે થયો. એ પ્રથમ આશ્ચર્ય જાણવું ॥ હવે બીજું અઘરું જે આ વર્તમાન ચોવીશીમાં શ્રીમહર્ષી નાથ ઝંઘણીશમા તીર્થીકર સ્ત્રીવેદપણે ઝપન્યા, તેનો સંબંધ કહે છે. આજં બૂઢીપના શ્રીમહાવિદેહ કેત્ર ને વિષે સહિજાવતી વિજયમાં વીતશોકોનાર્મે નગરીનો બલનાર્મે રાજા તેને ધારિણી નામે સ્ત્રી છે, તેનો મહાબલ નામે પુત્ર છે, તે યૌવન અવસ્થા પામ્યો, તેવારે રાજાર્યે તેને પાંચસો સ્ત્રી પર યાવી, પઢી વૃદ્ધાવસ્થાર્યે પુત્રને રાજ્ય આપી પોતે દીક્રા લઇ ચારિત્ર પાલી મોઢે પોદ્દોતો, હવે મહાબલ રાજા રાજ્ય કરે છે, તેને એક અચલ, બીજો ધરણ, ત્રીજો અન્નિચંદ્ર, ચોથો પૂર્ણ, પાંચમો વસુ, ઢળો વૈશ્વમણ, એ ઢ મિત્ર હતા. એકવા તે સાતે જણે શુરુ પાર્મે ધર્મે સંજીવની દી દ્વા લીધી, અગીઆર અંગ નાણાં અને તે સાતે જણે માંદોમાંદે એવો સંકેત કહ્યોકે આપણ સર્વે જણાર્યે ઢઠ અઠમાદિક જે તપ કરવું તે સરણું બરાબર કરવું પણ એક બીજાથી અધિકન્યૂન તપ કોદર્યે કરવું નહીં તે પ્રમાણે તે સાતેજણ સરણું તપ કરે, તેમાં એકદિવસ મહાબલ ક્રૌંષિ ના મનમાં એવો વિચાર થયો કે હું એનાંથી કોંઈ અધિક તપ કરું કે જેષકી હું એ સર્વેથી અધિક ધાઝં એવો નિશ્ચય કરી, કપટથકી તે ઢ જાણથી ઢાનો જેવારે પારણું કરવાનો દિવસ આવે તેવારે ઢ જાણને એમ કહે કે મહારું તો માર્યું હસે છે, હું આજ પારણું કરીશ નહીં તર્મે સુસે પારણું કરો. બીજે દિવસે વહી તેમના સરણું તપ કરે. એ પ્રમાણે કપટ થકી વીશ ધાનકતપ કણું તેથી તીર્થીકરનામ કર્મે ઝપાળ્યું પરંતુ કપટનેલીધે સ્ત્રીપણાનું કર્મે બાંધ્યું જેવટ સાતેજણા જે માસની સંલેષણા કરી ચોરાશી જાણ પૂર્વેનું આશુ પાલી મરણ પામીને બઝીશ સા નરોપમને આઝસે વિજયંતનામા અનુત્તર વિમાને ઝઇ ઝપન્યા, પઢી તિહાંથી ચવી એક અચલ

हुं तो बीजो हुं मात्र ते गोशालाहुं शरीर परीग्रह सहन करवा सरयुं हूँ माटे में तेना शरीरमां प्रवेश कखो ठे ते सांजली नगवान बोध्या के अरे गोशाला कोइ चोर चोरी करी नावो ह्योय तेनी पलवाडे वाहार चढी ह्योय ते जोइने पहेलो चोर नाखी जवानें अस्ममर्थ बतो एक तरयुं लइनें पोताने ढाकवा सासं आहुं आपे अने मनमां जाणे के हवे मने कोइ देखी शकरो नही तेथी हुं ते बानो रही जाओ ! तेम हुं पण महारी अगल केवीरितें ठप्यो रहीश हुं तेहज महारो शिष्य गोशालो बो ! एहुं सांजली गोशालो रोषआणीने नगवानने कहेवा लागो के अरे हुं जीवतो रहीश त्यांमुखी मने मुख आओ नही एवा तेना तुह बोल सांजलीने सुनहज सुनि बोध्या के अरे गोशाला हुं पोताना गुरुने साहुं बोले ठे एतो हुं संसारमां अर्नता नव द्रमण करवाहुं काम करे ठे एटहुं बोध्यो तेदलामां गोशालार्ये तेना उपर तेजोलेख्या नाखी तेथी ते सुनि बली नस्म थइ गयो. फरी पण नगवानने गोशालो कडवां वचन कहेवा लाग्यो तेवारें सर्वाहुनूति सुनि बोध्या तो तेने पण तेजोलेख्यायें करी बाली नस्म कीधो ते बने साहु मरण पामीने देवलोकमां गया हवे नगवाने गोशालाने कहुं के हुं चोरनी पेठे कां छिपतो रहू ठे तेवारें नगवान अपर पण तेजोलेख्या भूकी ते तेजोलेख्या नगवानने त्राण प्रदक्षिणा आपीनें पाढी गोशालाना शरीरमां पेठी तेथी गोशालो दाऊयो तेना ताप थकी सात रात्रि सुधी विविध वेदना थवा लागी, ठ महीना सुधी लोही र्वन जाडो तेजोलेख्याना तापथी नगवाननां शरीरें वेदना थवा लागी, ठ महीना सुधी लोही र्वन जाडो थयो, रेवती आधिकानां घेरथी बीजोरंपाक सिंदह अणगार पासें मगावी नगवर्ते खाथो, तेथी शरीरें शाता थइ. एवीरितें जेनो नाम मात्र लीधायी पण सर्व अपह्व मटी जाय तेमने पण महार

वश्य पाणी ह्वे ? एहुं जाणी एक शिखर फोड्हु तेमांथी वायुं निर्मल शीतल जल नीकल्युं, ते सर्वजनोये पीने तया ज्ञांजी, वली बीजा वासलोमां पण पाणी नरी लीयुं, पढी बीछुं शिखर ज्ञांगवा मांनहुं, तेवारें तेमांथी एक वुद्ध वाणीयो वोढ्यो के आपणुं काम थयुं, माटे ह्वे बीछुं शिखर फोड्होमां, एम वाखा थका पण तेथें बीछुं शिखर फोड्हुं, तेमांथी सोनुं नीकल्युं, तेवारें जोन लागो तेथी जोपण वुद्धवज्यो तो पण त्रीछुं शिखर फोड्हुं तेमांथी रत्न नीकल्या वली वुद्धं थयो वाखो तोपण चोयुं शिखर फोड्हुं, तेमांद्देथी मल्हाविकराल नयकर हृदिविष सर्व नीकल्यो, ते सर्वे हृदिविषे करी सूर्ये सायुं जोदने सर्वने वाली नरम कीधा, एक सुशिक्षाना आपनार वुद्धने दया आणी जीवतो मुक्क्यो, ए हृदितें ताद्वारा धर्मचार्यने एटली संपदा प्राप्त थइ तो पण अस्संखु थको महारो अपवाद लोको आगल बोलीने मने रोपवंत करे ते तेथी हुं त्यां आवी महारा तेजथी सर्वने वाली नरम करीश, माटे हुं उतावलो जइने ताद्वारा धर्मचार्यने कद्देजे, हुं वुद्धवाणीयानी पेरें मात्र एक तनेज जीवतो मुक्कीश, ए वात सांजली आनंद, सुनि नयज्जांत थयो थको जगवंत पार्सें आवीने गोशालाना सर्व समाचार कल्या, तेवारें जगवंते कल्युंके हे आनंद तमे गौतम प्रमुख सर्व साधुजने कद्देजो जे अर्हीअर्थां महारो कुशिय गोशालो आवायो, ते जपसर्ग करयो माटे तमें कोइ पण तेनी सार्थे जाणल करयोमां जो बोलयो तो वाली नरम करयो तेथी अरहा परहा टली रद्देजो ते सांजली सर्व साधुज एकते बेशीरह्या तथापि सर्वाजुनूति थने सुनद्धज ए बे साधु, जगवंत पार्सेंज रह्या, एटलामां गोशालो आवीने जगवानने कद्देवा लाग्यो के हे काश्यप ! हुं कद्दे ते जे महारो शिष्य गोशालो ते ते खरी वात ते पण ताद्वारो शिष्य जे गोशालो ह्वतो ते तो मरण पाव्यो थने

थाय नहीँ अपने श्रीमहावीर देवनेँ केवल ज्ञान उपन्या पढी गोशालायेँ उपसर्ग कस्यो, ते कहे
 ठे. एकदा जगवंत श्रीमहावीर स्वामी विहार करतां सावडी नगरीयेँ समोसखा, तेवारें गो
 शालो पण, डुं तीर्थकर ठुं. एम लोकोमां कहेतो थको सावडीयेँ आव्यो, ते समयेँ गौतमस्वा
 मी गोचरीयेँ गया, तिहां लोकोना मुखथकी एवुं सांजलुं जे आज नगरीमां एक महावीरस्वा
 मी अपने बीजो गोशालो, ए बे तीर्थकर आव्या ठे. पढी संशयवंत यहनेँ श्रीगौतम स्वामीयेँ
 जगवंत पार्सें आवीने गोशालानी उत्पत्ति पूढी, तेवारें प्रचुरेँ कहुं के शरवण भामनो रे
 वासी मंखली जरडानीजाति शनिश्चरनो दान जेनारो तेनी सुजडा खीनो ए पुत्र ठे, ब्राह्मणनी
 गायनी शालामां जन्म्यो तेथी मातापितायेँ गोशालो नाम पाडहुं ठे. ए निहामागतो हतो ते
 आवीने महारो शिष्य थयो, ब्रह्मस्थावरथार्ये महारी सार्थे ब्रह्मस्थ पणो ठ वरस रह्यो हतो, म
 हारी पार्सेंथी नथीने कांइएक बहुश्रुत थयो ठे, तेजोलेइया पण शीख्यो ठे बीजुंखली दिशाचरो
 पार्सेंथी निमित्तविद्या शीखीनेँ ए मिथ्या जिननाम धरावे ठे, परंतु ए तीर्थकर नथी, एवी वात
 प्रचु पार्सेंथी सांजलीने श्रीगौतमेँ बीजा घणा लोको पार्सें वात करी, जे गोशालो मंखली पुत्र
 ठे, ते वात, गोशालाने कानेँ गइ, तेवारें गोशालो क्रोधायमान थयो. एवा समयेँ जगवंतनो
 आनंदनामा शिष्य गोचरीयेँ गयो तेने गोशालेँ बोलावीने कहुं के हे आनंद ! तने एक दृष्टांत
 कहुं ते सांजल, कोइएक चार वाणीया व्यापार करवाने अर्थेँ विविध प्रकारनां करियाणानां गा
 डां नरी परदेहेँ चाढ्या मार्गमां कोइएक महोटी अटवीमां पेठा, तिहां तुषालागी तेथी जजा
 डमा पायीनी भवेणया करतां पायीतो क्यांय दीतुं नही पण चार वादिक एटले उदेहीनां
 शिखर (डीम) दीतां अपने तेना उपर नीटां तुह् जगेलां दीतां, तेथी जाणुं के अहीँआं अ

ते कहे ठे. इंदू महाराजें विचावुं जे श्रीअरिदंत जोगवंत अथवा चक्रवर्ति अथवा वासुदेव अथवा
 वलदेव ए त्रेशवे उत्तम पुरुष ठे, ते अंतकुल जे कुडजाति तेने विषे तथा प्रांतकुल ते अधमाचारीना
 कुलने विषे तथा अल्पपरिवार वाला जुळ कुलने विषे तथा निर्धन ते इरिडीना कुलने विषे तथा
 अदातारते रुपयनां कुलने विषे तथा चारण प्रमुख नीखारीना कुलने विषे तथा ब्राह्मणना कुलने
 विषे आख्या, आवे अने आवरो निश्चयशी ए वात पूर्वेषइ नशी, वर्तमान काळें याती नशी अने
 आगामिक काळें यारो पण नही एटळे त्रेशव शिळाका पुरुष तो निश्चे थकी पूर्वोक्त अंत कुलादि
 कने विषे आख्या पण नशी, आवता पण नशी अने आवरो पण नही ॥ १७ ॥ ए पूर्वो
 क्त अरिदंतादिक त्रेशव शिळाका पुरुष तो, निश्चयथकी श्रीकृष्णदेवजीयें अपारहृक पणो जेने
 राख्या तेने उभकुल कहीयें ते कुलने विषे तथा जेने गुरुस्थानीया पणो राख्या तेने जोगकुल
 कहीयें तेने विषे तथा जेने मित्रस्थानें राख्या तेने राजन्य कुल कहीयें तेने विषे तथा प्रजा जो
 कपणो थाप्या तेने ह्रियकुल कहीयें तेने विषे तथा इदवाकु कुलने विषे तथा हरिवर्ष द्वेजना
 गुणजीयानो जे परिवार तेने हरिवंश कुल कहीयें एवा बीजा पण तथा प्रकारनां विष्टुद जाति
 नां उत्तम कुलने विषे आख्या ठे, आवे ठे अने आवरो, ए मर्यादा ठे ॥ १८ ॥ तथापि
 ए श्रीमहावीर स्वामी ब्राह्मणना कुलमां आवी कपन्या ए लोकने विषे अहिरानूत वात
 थइ एटळे अनंती उत्सर्पिणी अने अवसर्पिणी जेवारें व्यतिक्रमे तेवारें कोइक काळें एवा
 अहिरा थाय ठे तेम आ अवसर्पिणीमां पण एवा दश अहिरा एटळे आश्चर्यकारी वातो थये
 जी ठे एम इंदू महाराज विचारे ठे ॥ ग्रंथाग्रंथ ॥ १०० ॥ ॥ हवे अवसर्पिणीनें विषे जे
 दश अहिरां थयां ते वखाणे ठे. त्यां प्रथम कोइ तीर्थेकरने केवलज्ञान उपन्या पढी उपसर्ग

जेम चक्रवर्ति त्रय बाछु समुद्र अने एक बाछु जुल्लहेमवंत पर्वत पर्यंत राज्य करे तेम जंग वान दानादि चार प्रकारनो धर्म प्ररूपे माटे धर्म चक्रवर्ति कहीये, संसार समुद्रमां भूबता प्राणीजने द्वीप समान शरणागत वत्सल, कपांय द्वाय नदी एवा ज्ञान अने दर्शनना धरवा वाला, जेमने लक्ष्म्य पणुं रहुं नथी, पोते राग देखनें जीत्या, बीजाने जीतावे, पोते संसार समुद्रथकी तखा, बीजाने संसार समुद्रथी तारे, पोते तत्त्वने जाण्या ठे, बीजाने तत्त्वनो बोध करे, पोते कर्म रहित थया, बीजाने कर्मथी भूकावे, सर्वज्ञ, सर्वदृष्टि, शिव एटले निरुपद्रव, अचल, रोग रहित, जेनो अंतनदी अने द्वाय पण नदी, बाधा रहित, ज्यांथी फरी पाहुं संसारमां आवहुं नथी एहुं जे सिद्धिगति नामक स्थानक तेने पाभ्या एवा जिनेश्वरनें महारो नमस्कार द्योजो, जीत्याठे त्रय जेमणे एवा जगवंतनें नमस्कार द्यो, अमल जगवंत आमदावीर जेला तीर्थकर, आदिना करनार पहेला तीर्थकर श्रीकृष्णदेव स्वामीये देखाव्या यावत् मो द्दमां जावा वाला तेमने हुं वांडि हुं जगवान तो त्यां गर्जमां ठे अने हुं देवलोकमां हुं माटे त्यां रह्यां थकां थाये मने देखवो एहुं कहीने जगवानने नमस्कार करे करीने सिंहासन उपर पूर्वदिशानी साहासुं मुख करीने बेजो तेवारें शर्केडनां मनमां एवो विचार जल्पन थयो ॥ १ ६ ॥

॥ एम सर्वे तीर्थकरोना एक चवन कथाएक, बीजुं जन्मकथाएक त्रीजुं दीक्षा कथा एक, चोथुं ज्ञानकथाएक. अने पांचसुं निर्वाणकथाएक, ए पांच कथाएकें सदा काळें शकस्तव कहे एटले शक्रजे इंद्र ते स्तव एटले शुणे माटे तेने शकस्तव कहीये ते इंद्र महाराज शकस्तव कहीनें रोमांचित थाय, आनंद पामे, वली ए पांच कथाएकें चोशठे इंद्र जेला अइने अठाइ महोत्सव प्रमुख करीने प्रत्येक कथाएकनो महिमां करे ए मर्यादा ठे ॥

जेटजो पण मार्गे रह्यो नही, एहुं संकीर्ण अहुं, एटजामां तें खरज खणवाने पण उंचो ज़ी धो, ते पगने स्थानकें निराजो नूभिका देखी एक शायजो ताद्वारा पण नीचेनी नूभिर्ये आवी वेजो पढी पण नीचो भूकतां नीचें शायजो दीवो एटजे जुजने दया आवी तेथी पण अधर राख्यो, अही दिवसें दावानज उपशम्यो, तेवारें शायजा प्रमुख सर्व जीव, पोत पोताने स्थानकें गयां, ताद्वारो पण जोहीये नराणो तेने नीचो भूकतो थको पर्वतना कूटनी पेरेहुं देवो पड्यो. त्राण दिवस सुधी खरतुपायें पीडातो सौ वर्षजुं आसु जोगवी दया सहित मरण पामी, हे मेघकुमार ! तुं राजकुर्से उपन्यो जे. अकार्से मेघतुष्टिनो दोहोजो तारी माताने थयो माटे तारुं नाम मेघकुमार स्थायु जे वरतें जुजने हाथियोयें माखो, ते वरतें तो तिर्थचतुं करेहुं डःख हवुं, तो ते डःख आगज आ साधुना संवदथी हुं ह्युं डःख धरे जे ? ते साधु तो जगदंथ जे, एमना चरणनी रज तो पुणवान् जीवने लागे माटे साधुना पण जागवाथी डःख न आणहुं. एवां जगवाननां वचन सांजली जातिस्मरण उपन्युं, तेणें करी पूर्वजा जव दीव, पढी प्रयुने पगे लागी चारित्रिने विषे स्थिर यज्ञे एवो अन्निग्रह लीथो के आज पढी महारे बे नेत्रनी जावतो राखवो माटे ते टाजीने बीजा शरीरनी सुश्रवा, गमे तेहुं संकट पडे तो पण न क रवी एवो जावज्जीव सुधीनो अन्निग्रह करी निरतिचार पणे सुक चारित्र पाजो अंतें एक मा सनी संक्षेपणा करी विजयनामा अजुत्तर विमानमां देवपणे उपन्यो, तिहोथी चवी महा विदेहमां उपजी मोक्ष पामरो, दति मेघकुमार कथा ॥ माटे जगवंतने धर्मसारथि सरखा कहियें ॥ ए प्रथम व्याख्यान समाप्त यहुं ॥ १ ॥ ॥ अथ द्वितीय व्याख्यान प्रारंभः ॥ वली जगवानने नमस्कार करे जे. धर्ममां चार अंत कथा एवा चक्रवर्ति समान जगवान जे

ધેરજાણ એવાત સત્ય હે ? મેઘકુમાર બોલ્યો હા મહારાજ ! સત્ય હે પ્રયુ બોલ્યા દે મેઘકુમાર !
 એ તમને યોગ્ય નથી જે નાણી નરક તિર્યંચનાં છઃચો તો જીવે અનંતિવાર દીઠા હે તેની અગણ
 આ છઃચ, કોણ હેરામાં ગયો ? એવો કોણ મૂર્ખ હે જે ચક્રવર્તીની કઠિ મૂકીને દારપણું વાંહે ?
 માટે મરહું સારું હે પણ ચારિત્રિ જંગ કરવો સારો નથી એ ચારિત્રનું જ્ઞાન સહિત કહુ હે,
 તે અગણ ધણાં ફળ દેનારે ધાત્રો તથા જોકે તેં પૂર્વે જર્વે પણ ધર્મને અર્થ ધણાં અકામ કહુ
 જોગવ્યાં હે, તે પણ મહાફલાદાયક થયાં તે તાહારા પૂર્વે જવ સંનિલ. આ જવથી ત્રીજા
 જવને વિષે વૈતાલ્ય પર્વતની પાસેં હ દંતોશન સહિત શ્વેત વર્ણે એક હજાર હાથથીનો નાયક
 એવો સુમેરુમ્મનનામેં હું હસ્તી હતો, તિહાં એકદા દ્રાવાનન લાગો દેશ્વી જય પામીને ત્યાંથી
 નાગો તુષારેં પીઢ્યો થકો એક સરોવરમાં કાઢવ ધણો હતો અને પાણી સ્વલ્પ હતું તેમાં
 હસ્તીના માર્ગને અજાણતો પાણી પીવાને પેવો, ત્યાં કર્દમમાંદે સૂતો, પાલો નીકળી શક્યો
 નહીં. પુટલામાં એક પૂર્વે જવનો વૈરી બીજો હાથી ત્યાં આવ્યો તેણે દંતોશનને પ્રહારેં કરીને
 તુજનેં હણ્યો, તેથી સાત દિવસ પર્થત મહા વેદના જોગવી, એકથો વીશ વર્ષનું આયુ પૂર્ણ
 કરી મરણ પામી વિંધ્યાચલ પર્વતની નુમિકાર્યેં હું ચાર દંતોશનવાલો, રાતેવર્ણે, સાતર્થે હાથ
 યીનો નાયક, મેરુમ્મન નામેં હસ્તી થયો, તિહાં પણ એક સમયે દ્રાવાનન લાગો દેશ્વી જાતિ
 સ્મરણ ઝપન્યું, તેથી પૂર્વેજવ દીર્ઘો, પહી દ્રાવાનનનો જય ટાળવાસારું ચાર ગાઝ લગેં નુમિ
 કાત્રું માંપજું બનાવી છુદ્ધ કીધું; તેમાં તુણવેલિ માત્ર રાસવતો હતો નહીં જગતાં પહેલાંજ ચન્મૂલી
 નાસવતો હતો, એમ ધણાં વર્ષે વીત્યા પહી, એકદા વહી મહોટો જંગી દ્રાવાનન લાગો, તેવારેં સર્વ
 વનચર જીવ, આવી માંપજામાં રહ્યાં, હું પણ તત્કાલ આવી માંપજામાં રહ્યો, માંપજામાં તિલ

नामै राखीनी कूखें मेघकुमार, पुत्रपणे उपन्यो, ते वखत गर्जेना प्रजावें करी राखीने एवो
दोहोळो उपन्यो के वर्षीकालमां आपणें राजा, तथा राखी, वेड्डु जण ह्याखी उपर वेष्टीने
वनमां जई क्रीडा करीयें? ते अजयकुमारें पूर्वें जव संगति देवताडुं आराधन करीने दोहोळो
संपूर्ण कखो, पढी नव मासें पुत्रजन्म थयो, तेनो जन्ममहोत्सव करी, स्वजन कुटुंबने
जमांडी मेघकुमार नाम पाड्युं, अजुकर्में यौवन अवस्था पान्यो, तेवारें पितार्यें आठ कन्या
परखावी, तेमनी साथें विपयसुख जोगवतो विचारे ठे, एहवा समयमां राजगृही नगरीयें
श्रीमहावीर समोरसखा, श्रेणिकादिक सर्वलोक वांदवा गया, तेमनी साथें मेघकुमार पण
गया, त्यां जगवंतनी देशना सान्जली प्रतिबोध पामी, आठ कन्या त्यागी, माता पितानी
आडा ढोइ दीक्षा लीधी. पढी जगवाने पण म्हाण, आसेवना, साधुनो आचार शिखववा
निमित्तें स्थविरोने जलाव्यो. रात्रियें संथारवानांी वेजार्यें अजुकर्में सर्व साधुने ठेडे मेघकुमार
कृपिनो संथारो आव्यो, तिहां साधु, माडुं करवाने जेठे, तेवारें मेघकुमारने वारंवार पणनी
जोकर जागे, तैथी एक द्वाण वार पण निडा न आवी, धूलथी नराइ गयो आखी रात
जगयो अने विचार कखो जे किहां म्हाारी सुरवशय्या, अने किहां आ चूमिने विषे लोटवुं,
अने वली एक रात्रिमां केटलो उपसर्ग थयो, तो ए कदर्थेना हुं केटलाक काळ सुधी सहन
करूं, माटे ए दीक्षा म्हााराखी तो पळे नही, तो हवे प्रजात समयें जगवंतने पढी हुं म्हाारे
थेर जइश ? ह्ज्जी कांइ बगड्युं नथी एम विचारी प्रजातें जंथो, सुहृपत्ती लह, जगवंत पासें
आव्यो, तेवारें जगवंत पण मीठा वचने बोध्या के दे मेघ कृपि ! आज रात्रिमां तमाराखी
साधुना पण न खमाया, निडा न आवी, तैथी मनमां माडुं ध्यान ध्यायुं जे हुं प्रजातमां

चित्र ७

इन्द्र मद्रासना
सिद्धासन उपर
जलसीने नगरनार करेदे.

इन्द्र मद्रास अनी
सबाना देवो.

रीर्ने बे ह्याश जोडीने तीर्थीकर श्री महावीर देवने साहामो सात आठ पगलां जइ पोताना विमानमांदे बेवो थको गावो दींचण उंचो राखी अने जमणो दींचण नूमिकाने विषे थापे थापीर्ने लगारेक नमीर्ने प्राण वार मस्तक धरतीर्थे लगाडे लगाडीने वली चोथीवार लगारेक नमीने थोडो उंचो थडने कडां, कंकण, बेरवा, बाळुबंध, पुंमणां तेणे करी सहित थंजाय ली एवी झुजावने संदरीने वाळीने दशनख नेला करी, बे ह्याश जोडी मस्तकें भंजली करीर्ने शक्रस्तवनो पाठ कहेतो हवो ॥ १५ ॥ ॥ तेनो अर्थे आ प्रमाणे हेः— नमस्कारदोजो श्री अरिदंत नगवंत प्रत्ये, आदिनां करवा वालां, चतुर्विध श्रीसंघ रूप तीर्थीना करवा वाला, श्री संयने तारवा वाला, बीजाना उपदेश विना पोतानी मेले बोध पाया, पुरुषोमांदे उत्तम, पुरुषोमां सिंद समान, पुरुषोमां प्रधान पुंनरीक कमल समान, पुरुषोमां गंधद्वस्ति समान जेम गंधद्वस्तिर्ने देखी बीजा द्वस्ति नाशि जाय तेम श्रीतीर्थीकर नगवानने देखी परवादी रूप ह्याथी उ नाशि जाय एवा नगवान, लोक मांदे उत्तम, लोकना नाथ, लोकना हितकरनार, लोकमां दीपक समान, लोकनेविषे उद्योत करनार, अन्नयदानना दातार, इान चतुना देवा वाला, मो ह्मार्गीना दातार, कर्मथी बीक पामनारा जीवोने शरणा नातार, संयम रूप जीवित व्यना दातार, बोधबीज जे सम्यकत्व तेना दातार, सर्व मरणा मटाववा वाला, धर्मेना दातार, धर्म उपदेश देवा वाला, धर्मेना नाथक, धर्मेमां सारथी समान जेम सारथी रथने छुंदमार्गेमां लइ जाय तेम नगवान धर्ममार्गेथी ब्रह्म थयेला लोकोने धर्म मार्गेमां लइ जाय एना उपर मेघकुमारजुं ह्मंतांत कहे हे ॥ तत्रायादौ ॥ श्लोकः॥ पुत्रः श्रेयिकधारिण्योः, शुत्वा वीरविनोर्गिरः ॥ प्रबुद्धोष्टौ प्रिया सत्यकत्वा, मेघोदीकमुपावदे ॥ १ ॥ व्याख्याः—राजपुद्ही नगरीने विषे श्रेयिकराजानी धारिणी

देवीना परिवार सहित, त्रय परषदा, सात कटक, सात कटकना स्वामी, प्रत्येके एकेकी दिशा मां चोराही चोराही हजार करतां चार दिशामां मली त्रयलारवनें लत्रीश हजार आत्म रक्षा कारी देवो तथा बीजा पण धण सौधर्मे देवलोकना वसवा वाला एवा देव तथा देवीज तेमनी ऊपर रक्षाकारी पणुं, अघेसर पणुं, नायक पणुं, पोषक पणुं, सर्वमां महोटाइपणुं, सर्वने पोतानी आझा मनावतो भएको, सेनापति पणुं करतो भएको, पोतें पाजतो भएको तथा महोटा स्वरसहित नाटक, गीत, वाजिज वीणा, करताल अने बीजा पण धण वाजिज जेवा के मुदंग पडह प्रमुख वाजाजना शब्द तेणे करी सहित दिव्य देव संबंधि जोग जोगवतो भएको विचरे ले ॥ १४ ॥

॥ एवा समयने विषे आ प्रत्यह जंबूदीप नामा दीपने विस्तीर्ण एवो महोटा अ विधिज्ञान तेणे करी देखवतो भएको विचरे ले ते काजनें विषे ते समयने विषे अमण जगवंत श्रीम ह्यावीर स्वामीने ऋषनदत्तनामा ब्राह्मण कोफालगोजनो धणी तेनी देवानंदानामें नार्थ जाजंघर गोजनी तेनी कुरवनें विषे गर्जे पणे उपन्या देखीनें मनमां धणो आनंद पाय्यो, ऋदयमां धणो हर्ष पसखो, मेघ धारायें ह्याणुं एहुं कदंब लह्नुं फूल तेनी पेरे रोमांच विकस्वर धर्थां, प्रधान क मलनी पेरे नयन अने वदन प्रफुल्लित धर्थां, जगवंतजुं अवतरजुं देखीनें तेना दरीनधी उत्पन्न धयो जे हर्ष तेना वश धकी प्रकर्ष करी चलायमान धया ले प्रधान कडां, कंकण, बेरखा बाजुबंध, मुकुट, कुंफल, हार अने महोटां धरेणं छुमखां प्रमुख जेनां एवो इंद ते तत्काल सिंहासनधी जती जन्तो धर्ने चलकतो मणिरत्नो बाजोट ते उपरधी उत्तरीनें जला वैद्युरत्न मरकतरत्न, अरिष्टरत्न, अंजनरत्न, तेणेकरीनें निपुण कारीगरे धडेली देवीप्यमान मणिरत्ने ज डेली एवी पावडी (चांखडी) पणधकी उत्तारी पढी अखंग वखनो एगसाडी उत्तरासंग क

के अग्रे एतो कार्तिक शीत हे एतुं जाली नासवा मांनयो पण इंद्र तेने पकडीने उपर चढ्यो तेवारे शर्केडने बीवराववा सारुं हाथीये बे रूप कथां ते देखी इंद्र पण बे रूप कथां वली हाथीये चार रूप कथां सारें इंद्र पण चार रूप कथां पढी इंद्र अवधिज्ञानें पूर्वना जव जोइ हाथीने तर्कना करी चलाव्या अने कथुं के अग्रे गैरिक दवे तुं कथां वूटी जाइल तुं पूर्वना जव जालतो नथी? जे महारी पीठ उपर थाज राखी जग्गो व्हतो? तो व्हमणा तुं महारुं वाहन थयो वो माटे जे वांझ्या कर्मे ते जोगव्या विना वूटको नथी एतुं सांजली, अपराध स्वभावी मूजयुं रूप धारण करीने हाथी शांत थयो ए इंद्रमहाराजना पूर्वना जव संबंधि कार्तिक शीतनी कथा कही ॥ ॥ वली ते शर्केडनी सज्जार्वे तो बे आंख्यो जे परंतु पांचयो देव ते इंद्रना काम करवा वाला जे ते पांचसो देवोनी व्हजार आंख्यो एना काममां आवे माटे सहसाद एतुं नाम जे तथा महाभेव जेने वयमां जे माटे मववा एतुं नाम जे तथा पाक नामा दैत्यने शिक्का दीधी माटे पाकशासन एतुं नाम जे एवो शर्केड दक्षिणार्ध लोकना ठाकुर, स्वामी, ऐरावत जेनुं वाहन जे, सुरना इंद्र, वज्रीश लाख विमानना मोलेक, रजरहित स्वह निर्मल एवा वखना धारण करनारो, लं वायमान माला मुकुटमां नवा सुवर्णना कुंजल तेणें करी घसीजता एवा गाज जे जेना, वली महोटी क्रुद्ध, महोटी कांति, महोडुं बल, महोटी जय, महोडुं माहात्म्य, महोडुं सुख, लांबी पुण्योनी माला धारण कथाथी देवीप्यमान जे शरीर जेनुं एवो इंद्र ते सौधर्म देवलोकमां, सौधर्माव तंसक विमानमां, सौधर्म नामे सज्जाने विषे, शक नामा सिंहासन उपर बेवो थको, वज्रीश लाख विमानोमां वसनारा देवो, चोराशी लाख सामानिक देवो, तेज्रीश त्रायत्रिंसक गुरु स्थानीया देवो तथा सोम, यम, वरुण अने कुवेर ए चार लोकपाल देवो, आव अग्रमहोपी ते शोणव्हजार

ए वात राजार्ये कबुल करी तापसने पारयुं करवावुं कहीने पढी राजा कार्तिकशेव पासें आ
 वीनें कहेवा लाग्यो जे महारो शुरु भेरिकनामे तापस महारे घेर जमवा आवयो तेनें तमे
 पीरसवा आवजो ते सांजली शेव बोव्यो के हुं सम्यक्त्व धारी हुं माटे महारे ए वात योग्य
 नथी पण तमारी वस्तिमां रड्डुं माटे शास्त्रमां “रायानिर्बोधे” ए आगार जे ते आगार करी
 ताहारी आझाथी जमाडीश परंतु महारा नकिनावे करी जमाडीश नही पढी तापस जमवा
 आव्यो तेवारें शेवें खीर पीरसी, पण तापस जम्यो नही अने कहेवा लाग्यो जे शेव वांसो
 मांसे तो पात्र मूकी नोजन करूं पढी राजाना कहेवाथी शेवें आडो खइ वांसो मांस्यो शेवना
 हाथनी अंशुजीमां वीटी पेहेरी दही तेमां जिनप्रतिमा दति तेनें नमस्कार कखो हवे तापस
 शेवनी पीठ उपर चनो चनो खीरवुं पात्र मूकी नोजन करतो जाय जे अने अंशुजीये करी शे
 वहुं नाक पण धरतो जाय जे ने शेवनें चेष्टामां कहेतो जाय जे के जो मुजने पर्जे लागवा न
 आव्यो तो हुं आ ताहारुं नाक काहुं हुं अने ह्मण्यो वारंवार मुजने महारा आगल नमाहुं हुं
 एम चेष्टा करतो तापस पारयुं करीने पोताने स्थानकें गयो अने पावजथी गरम आल शेवनी
 चामडीमां मली गयो ते घणें कहे राजार्ये जोडाव्यो ए कृत जोइ शेवें विचारुं के जो में
 पर्हेजांज दीक्षा लीथी दत तो आज एवी देवना यात नही एहुं चितवी वैराग्य पामीनें शेव
 एक हजारनें आव वणिक पुजोनी सार्थे श्रीमुनिखुवत स्वामीनी पासेथी दीक्षा लइ दादशांगी
 नथी, बार वर्ष चारित्र पाली सौधर्मेइ थया अने भेरिक तापस पण अज्ञान तप करी मरण
 पामीनें इंडहुं वाहन ऐरावत नामा हाथी थयो पढी ते देव हाथीहुं रूप करी इंडनी पासे
 आव्यो जेवारें इंड तेना उपर चढवा लाग्यो तेवारें ऐरावते देखीने अवधिज्ञाने करी जाणुं

करतो हवो ॥ ११ ॥ हवे देवानंदा बाह्याणी कृषनदत्त बाह्याणनां मुखयी एवा अर्थ सांन
 लीनें, तेने मनमां धारी राखीनें, हर्ष संतोषयुक्त हृदय वाली थइ थकी ह्याथ जोडी, दश नख
 नेला करी मस्तकें चडावी कद्दीनी हवी ॥ १२ ॥ जे ए वात जेम तमे कद्दी तेमज ठे, दे
 देवाणुप्रिय ! ए सत्यज ठे खोटी नथी, दे देवाणुप्रिय ! जे तमे कद्दी ठो ते सर्वे सर्वेद्वरहित ठे एहुं
 कद्दीने ते स्वपनां रुडा प्रकारें अंगीकार करीनें कृषनदत्त बाह्याणी साथे मनोद्वर मनुष्य सं
 बंधि सुख नोगवती थकी विचरे ठे ॥ १३ ॥ ते कालनें विषे शर्केड देवताज्जो राजा जेना
 ह्याथमां देत्योने विदारण करनारुं वज्र ठे जेणे पुर्वना नवमां आवकनी पांचमी प्रतिमा सो वार
 वद्धन करी-तेणे करी शतक्रतु एहुं बीछुं नाम ते पुर्वना कार्तिकशेवना नवनी अपेक्षाथी ठे ते
 कार्तिक शेवनी कथा कद्दीयें ठेये. एथ्वीनूपण नामे नगरने विषे प्रजापाल नामे राजा हत्तो ते नग
 रमां राजानो घणो मानितो अने घणो धनाढ्य जैनधर्मी, परम आवक एवो कार्तिक नामा शेव
 रद्देतो हत्तो तेणे आवकनी अगीअार प्रतिमा माहेली पांचमी प्रतिमा सोवार वद्दी तेजुं तेथी शत
 क्रतु एहुं नाम लोकोमां प्रसिद्ध थयुं एम करतां एक समये गैरिक नामा तापस महिने महिने
 पारयुं करे ठे ते परिवाजकें नगरनी बाहेर आवी चतारो कखो तेने राजा आदिक सर्व लोक वांदवा
 गथा पण एक कार्तिकशेव शुद्ध समकेति ठे माटे वांदवा गयो नद्दी तेथी तेना ऊपर तापस क्रोध
 करवा लागो एवामां ते तापसने राजाये पोतानें घेर जमवानें नोतरुं दीहुं तेवारें तापसें मनमां
 विचाखुं जे बीजातो सर्वे लोक मने वांदवा आया पण एक कार्तिक शेव जैनधर्मी ठे ते मने
 पणे लाग्यो नथी माटे हवे तेने नमाहुं एम चिंतवी राजाने कद्देवा लाग्यो जे हे प्रजान् ! कार्तिक
 शेव पोतानी पीव ऊपर खीरनी घाली राखीनें, नोजन करावे तो हुं तया जैनमानना थाप ठे

॥ वलीं जे पुरुषहुं पोताने अंगिछे नरतां पोताहुं शरीर एकसोनें आव 'कार्तिकशेठ' पारें आ
तम पुरुष जाणवो तेमां बार अंगलहुं मुख ह्योय तेने नवे गुणीये तेवारे १०७ आय तेमानो
पेत पुरुष जाणवो तथा जेहुं बहुं अंगुलहुं शरीर ह्योय ते मध्यम सम पुरुष जाणवो, जेहुं चो
राशी अंगुलहुं शरीर ह्योय ते ह्रीन पुरुष जाणवो अने श्रीतीर्थकरहुं तो एकसो वीश अंगुल
हुं शरीर ह्योय केमके तीर्थकरने माये बार अंगुलनी ज्यगीष रखडीने तामे ह्योय तेमाटे एवो
सर्व अंगे सुंदर, वंझमा समान सौम्य आकार वालो, जेहुं मनोहर प्रीतिकारी दर्शन दे एवा
सुरूपवंत देवकुमारसमान पुत्रने हुं जयीश ॥९॥ ॥ ते पण बाजक बाध्यावस्था रहित आशे
तेवारे ते पोताना विज्ञान जावयीज आशे ते केवो आशे ते कहे दे एटले ते पुत्र जुवान अव
स्था पामे अके ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद, अथर्ववेद ए चार वेद तथा पांचमो इतिहास पुराण
शास्त्र, ठगे नाम कोश निवंटनाम माला ए सर्वे ठ ए शास्त्र ने अंग जपंग सहित तेना तात्प
र्यनो जाणवा वालो आशे, चार वेदनो जणाववा वालो अशे, जे जुलशे तेने बताववा वालो
नूल देखाडवा वालो अशे, जहुं बोजशे तेने वर्डवा वालो अशे, शुद्धनो धारण करनारो अशे
पारनामी अशे, ठ अंगनो जाण आशे, साव अर्थ दे जिहां एवा साव तंज शास्त्र तथा कपि
जशास्त्रनो जाणनार अशे, गणित शास्त्रनो जाणनार अशे, अक्षर शिक्षामां निपुण अशे,
क्रिया शास्त्रमां निपुण, व्याकरणनो जाणनार, ठेव जोडवामां दह, टीकानो जाण
नार, ज्योतिष शास्त्रमां प्रवीण एम बीजा पण ब्राह्मणोनां शास्त्रोमां परिचाजकोनां शास्त्रोमां
अत्यंत निपुण माह्यो एवो ताहारो पुत्र आशे ॥१०॥ तेमाटे तमे रुडा स्वपनां दीर्घ, जावत
आरोज्य कारी स्वपनां तमनें आव्यां एहुं वारंवार केहेतो ह्यो अने पोते पण अनुमोदना

જોનાં નરવ હુલા દોય તે અનાચારી દોય ॥ ॥ વહી શરીર માંદે સુલ પ્રધાન હે તે સુલવમાં વહી
 નાસિકા હે તે પ્રધાન હે વહી નાસિકામાં નેત્ર હે તે પ્રધાન હે માટે જેના જેવાં નેત્ર દોય તેનો
 તેવો શીલ પટલે અચાર પણ દોય તથા જેવી નાસિકા તેહું આર્ય પણું દોય, જેવું રૂપ દોય
 તેવું વિત્ત દોય, જેવું શીયલ દોય તેવા શુણ દોય ઝતંચ ॥ યથાનેત્રં તથા શીલં, યથાનાસ્તા ત
 યાર્જ્ઞવં ॥ યથારૂપં તથા વિત્તં, યથાશીલં તથા શુણઃ ॥ પાવાંતરે ॥ સર્વસ્ત્વે પ્રતિષ્ઠિતં ॥ ૧ ॥
 દસ્યાદિક લક્ષણ જાણી લેવાં છ લક્ષણ કહ્યાં ॥ ॥ હવે ધ્વંજનનું સ્વરૂપ કહે હે. જે જન્યા પત્ની
 ધ્વંગમાં પ્રગટ થાય તેને ધ્વંજન કહીયે જેમકે મસો, તિલ અને લસણ દસ્યાદિક સર્વ ધ્વંજન જાણવાં
 તે પુરુષને જમણી બાહુયે દોય તો સારાં જાણવાં અને સ્ત્રીને નાલી બાહુયે દોય તો સારાં જાણવાં
 ॥ ॥ હવે શુણનું સ્વરૂપ કહે હે. જેમાં સૌનાખ્ય પણું, ઝઘાર પણું અને ધૈર્યપણું દસ્યાદિક દોય
 તે સર્વ શુણ જાણવા ॥ ॥ હવે માનોન્માનનું સ્વરૂપ કહે હે. પુરુષ પ્રમાણે પાણીથી નરેહી
 કુંડીમાં પચ્છીશ વર્ષનાં પુરુષને બેસાડવો પત્ની તે પુરુષના બેસવા થકી જો એક ડોણ નાર
 પાણી કુંડીમાંથી બાહેર નીકલે તો તે પુરુષ માનોપેત છટલે પ્રમાણ સહિત જાણવો અને
 જો ત્રાજવામાં તોલતાં તે પુરુષનો અર્ધ નાર પ્રમાણ તોલ થાય તો તે ઝન્માનોપેત પુરુષ જા
 ણવો ॥ ॥ હવે તોલની વાર્તાના પ્રસંગમાં નારનું પ્રમાણ કહી દેવાહે હે પ્રથમ હ સરસવે
 કરી એક યવ થાય, ત્રણ યવે એક ચિણોલી થાય, ત્રણ ચિણોલીયે એક વાલ થાય તેવા શોલ
 વાલે એક નદીયાણું થાય તેવા દશ નદીયાણે એક પલ થાય તેવા દોહસો પલનો એક મણ
 થાય તેવા દશમણની એક ધેંઢી થાય તેવી દશ ધેંઢીયે એક નાર પ્રમાણ થાય એવા અર્ધનારે
 તોલાય તે પુરુષ ઝન્માનોપેત માન રહિત જાણવો એવીતે પોણા ચાર મણ ઝન્માનના થાય હે

१८
 अग्ने मत्स्य ए जेना हाथ पणमां देखाय ते पुरुष लक्ष्मीपति थाय तथा जेना चीकणा आंबाना वर्यो
 जेवा नखहोय ते पुरुष सुखी होय तथा जेना चजकला जज्वल अनाखत् स्नेह निविड एवां बत्रीश
 दांत प्रेपरा होय ते राजा थाय अग्ने जेना एकत्रीश दांत होय ते जोगी थाय तथा त्रीश दांत
 वालो मध्यम कहेवाय अग्ने त्रीशस्थी पुण उंबा दांत जेना होय ते सामान्य पुरुष गणाय
 जे पुरुष अत्यंत गीगणो तथा अत्यंत गौर वर्यो वालो होय ए व ने विषे सत्व पणुं होय, जेना मस्त
 कने जमणो जागे सवलो जमरो होय तो हुज जाणवो अग्ने अखलो जमरो होय तो अहुज जाणवो
 ॥ तथा जेना हाथने विषे एक पण रेखा नहोय अथवा धणी रेखाळ होय ते पुरुषनुं
 आशुष्य अल्प होय तथा जेने देवपूजानी आंशुलीनां बहेजा वेढाथी अधिक कांडक उंची टचली
 आंशुली होय तेपुरुष धनवान् होय तथा तेनी मातानो पद्द धणो होय तथा जेना मणीबंधथी
 बापनी रेखा तथा करतलथी चितनी रेखा अग्ने आशुखानी रेखा जेनी संपूर्ण होय ते पुरुषनुं
 गोत्र, धन तथा आशुखुं संपूर्ण होय अथवा आशुषनी रेखा जेटली आंशुली अतिक्रमे तेटली
 पचवीशी आशुखाना वरसनी जाणवी तथा जेना अंगुठाने मध्यजार्णे पच होय ते पुरुष विद्या
 वंत यशस्वी होय अग्ने अजवाला पद्दमां तेनो जन्म होय तथा जेनां नेत्र रक्त होय तेनुं पासुं
 स्त्री सूके नही तथा जेना नेत्र पीलां होय तेने धन सूके नही तथा जेनी हुजा दीर्घ होय
 तेने इश्वर पणुं होय तथा जेनुं दृढ शरीर होय तेने सुख धणुं होय तथा जेना हाथ पणने विषे
 कमल, लज्ज, अंकुश, शंख, मत्स्य प्रमुख होय ते पुरुष महोटा लक्षणावालो होय तथा जेना
 नख राता होय तेने धननुं सुख धणुं होय तथा जेना नख जजला होय ते निडुक होय तथा

४ रथ, ५ वज्र ६ काचवर्षी, ७ अंकुश, ८ वावडी. ९ स्वस्तिक १० तोरण, ११ तलाव, १२ सिंह,
 १३ लक्ष्मी, १४ चक्र, १५ शंख, १६ द्वाशी, १७ समुद्र, १८ कलश, १९ प्रासाद, २० मत्स्य,
 २१ यव, २२ धूप यज्ञतुंग, २३ शान्ति, २४ कर्मफल, २५ पर्वत, २६ चामर २७ काच, २८
 बलद्व, २९ पताका ३० लक्ष्मी, ३१ माला, ३२ मयूर ए. बन्नीश लक्षण पूर्वकृत पुण्यनां योगवाला
 पुत्रम प्रकारनां जाली लेवां तथा वली प्रकारांतरं बन्नीश लक्षण कहे वे. जेना नख, पग, हाथ,
 जीन, होव, तालु अने आंखोना खुला ए सात वानां रक्त होय सारां होय ते पुरुष नाग्यवान
 जालवो ते सप्तगं लक्ष्मी नोणवे तथा जेनी काख, हाती, कोट एटले गजानी ल्हबटी तथा
 गजानी मण्यो, नाक, नख अने मुख ए ठ वानां चचां होय तो ते पुरुष सर्व प्रकारे चञ्चति
 पामे. तथा दांत, चामडी, केश, आंशुलीना पर्व एटले आंगलीनी रेखा अने नख ए पांच जेनां
 पातलां होय सूक्ष्म होय तो ते पुरुष धणो धनवान् थाय तथा नेत्र, स्तननां अंतर, नाक, गजानी
 मण्यो अने खुजाल ए पांच जेनां लांबा होय ते पुरुष पुं आशुष्य महोदुं होय धणुं धन पामे अने
 पराक्रमी होय तथा जलाट, पेट अने मुख ए त्राण जेनां महोदुं होय तो ते पुरुष राजा थाय
 तथा वली श्रीवा, जंघा अने पुरुष चिन्ह, ए त्राण जेनां लघु होय हुंका होय तो ते पुरुष राजा
 थाय तथा बोलवानो स्वर, फूटी एटले नाची अने सत्व ए त्राण जेना गंजीर होय ते पुरुष पृथ्वीनो
 धर्मी थाय अथवा प्रधान थाय एम जे पुरुषमां जेवां लक्षण होय ते पुरुषमां तेवो आचार पण
 होय, जेहुं रूप होय तेहुं धन पण होय, जेवो स्वभाव होय तेवो मुख पण होय ए प्रकारांतरं बन्नीश
 लक्षण कही रेखाड्यां तथा बीजां पण केटलाएक लक्षण कहे वे. पद्म, वज्र अंकुश, वज्र, शंख

पाद करीनें सूवाना पलंग उपरखी उठे उठीनें पादपीठ थकी पण उत्तरे उत्तरीनें नहूँ उता
 वंजी, नहूँ धीरी, एवी वे गतिनी वचमां वहेरती थकी ॥५॥ राजहंसिनी गति सरखी चाल
 ती थकी जिह्वां कृपनदत्त ब्राह्मण ठे त्यां आवती हवी, आवीनें कृपनदत्त ब्राह्मण प्रत्ये जय
 विजय शब्द करीनें वधावे वधावीनें नझासन एटले बाजोट उपर वेठी, त्यां मार्गीमां आववानो
 खेद मटावाने, परसेवो जपशमावीने, वे ह्याथ जोडी दश नख एकठा करी मस्तकें अंजली
 करीनें कहेवा लागी के हे स्वाभि ! में ह्याज रात्रें शय्यामां कांडक स्वतां हस्ति आदिक चौद
 सुपनां दीठां ॥ ६ ॥ तेजुं छुं फल थगो, कथा प्रकारना कव्याणने करनारां थगो तेवारे कृपन
 दत्त ब्राह्मण देवानंदाना मुखथी एहुं सांजलीनें पोताना ह्यामां घणो खुशी थयो, जेवां पाणी
 नी थाराथी कदंब पुष्प खुळे तेवी तेनी रोमराजि प्रफुल्लित थई ते सुपनोना, अर्थ विचारवा
 लाग्यो विचारीनें देवानंद ब्राह्मणीने कहे उदारकारी हे देवाणुप्रिया ! तमे जे सुपनां दीठां ते मं
 गलकारी ठे, तमे जे सुपनां दीठां तेजुं फल एहुं ठे के हे देवाणुप्रिया ! धननो लान थगो, पुत्रनो
 लान थागो, सुखनो लान थागो, निशे तमारे नव महीनाने साडा सात दिवस गथा के सुकुमार
 ठे ह्याथ पण जेना, हीन अंग रहित, संपूर्ण पांचदंडिय सहित शरीर जेजुं ठे, लहण, व्यंजन, अने
 शुथेकरी सहित तथा मानोन्माने करी सहित संपूर्ण नहुं शरीर जेजुं ठे एवो पुत्र थागो. हवे लहण
 कोने कहीथे ते कहे ठे, जे पुरुषनो ज्यारे जन्म थाय त्यारें तेना अंगमां पुण्यनी रेखा प्रमुख पडे
 तेने लहण कहीथें ॥ सहजं लहणं इति वचनात् ॥ तिह्वां चक्रवर्ती तथा तीर्थकरोने तो एक हजारने
 आव लहण होय अने बलदेव तथा वासुदेवनें एकसोने आव लहण होय तथा बीजा सामा
 न्य नाग्यवंत पुरुषोने बजीश लहण होय तेनां नाम कहे ठे

१ व्रज, २ दीजणो, ३ धनुष,

चित्र ५

हेमानदा
आसली

दासी

कृष्णदेव आसली

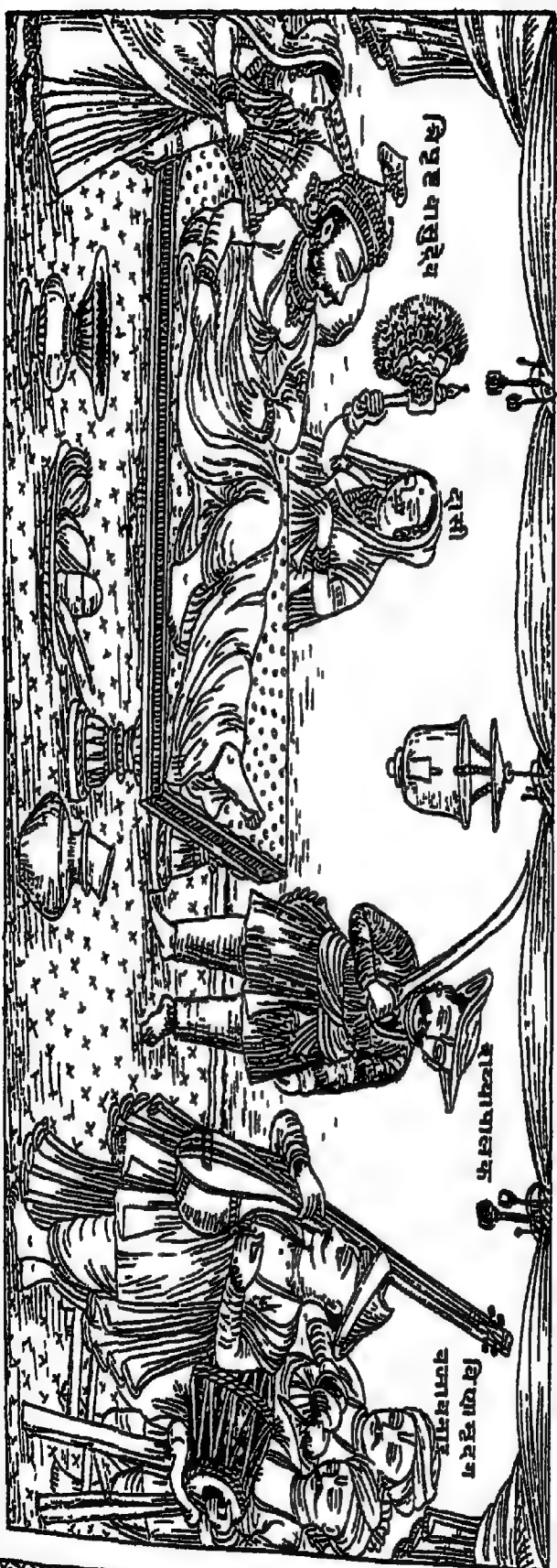
हेमानदा

दासी

उखे देवता पणो उपन्या ॥ ३६ ॥ पढी त्यांथी चवीने मरीचिना जवमां जे कुंजानो मद्र कखो
 हतो ते नीचगोत्रकर्मना उदयथी सत्तावीशमा जवने विषे ऋषजदत्त ब्राह्मणानी देवानंदा नामे
 खीनी कूखे आवी उपन्या ठे एरीतें प्रथम तीर्थकर श्रीऋषजदेव जगवाने नरत चक्रवर्तीनी
 आगल कहुं हहुं जे मरीचिनो जीव तीर्थकर घात्रो ते निश्चयथी थयो ॥ ३७ ॥ ॥ हवे जग
 वान् श्रीमहावीर देवानंदानी कूखें अतथा ते समयने विषे त्राण झान सहित गर्जपणो आ
 व्या त्यां हुं देवलोकथी चवीश एहुं जाणो पण चववाना वखतनो जे वर्तमान एक समय सूक्ष्म
 काल ठे माटे ते न जाणो अने त्यांथी चव्या पढी हुं देवलोकथी चवीने देवानंदानी कूखे उ
 पन्यो हुं एहुं जाणो हवे जे रात्रिमां अमणजगवान् श्रीमहावीर स्वामी देवानंदा ब्राह्मणीनी कूखे
 उपन्या ते रात्रिमां देवानंदा ब्राह्मणी सुखशय्यामां कांडक सूती कांडक जागती अर्थात् थोडीक
 निशामां रद्दी थकी, उदार कढ्याणकारी, उपद्रव रहित, धनकारी, मंगलकारि शोना सहित एवां चौद
 मढोटं स्वपनां देखीनें जागी ॥ ते चौद स्वपनानां नाम कहे ठे पदेजे स्वपने ह्याथी दीवो, बीजे
 हृषन्, त्रीजे सिंह, चोथे लक्ष्मी, पांचमें फूलनी माळा, षेठे चंद्र, सातमें सूर्य, आठमें ध्वजा,
 नवमें कुंज कलश, दशमें पद्म सरोवर, अणीआरमें क्षीर समुद्र, बारमें देवविमान, तेरमें रत्नो
 नो ढगलो राशि, चौदमें निर्धुम अग्नि ए चौद स्वपनां एवा रूपनां कढ्याणकारी महामंगलनां
 करनारां देखीनें जागी थकी हवे संतोष पामी, चितमां आनंद पामी, मढोटा प्रेम सहित
 मन थयुं, परमहर्ष उपन्यो, हर्षने विषे पसरवुं ठे मन जेवुं, उत्कृष्ट सौम्य मन ठे जेवुं, जेनां
 मनमां हर्ष उद्भास थयो ठे, मेघनी धारायें करी ह्याणुं एहुं कंदव पुष्प जेम विकस्वर
 थाय तेम जेनां रोमे रोम विकस्वर थयां ठे एवी थइ थकी पूर्व दीवेजा स्वपनांने याद करे

जइ उपन्यो ॥ २१ ॥ त्यांथी मरण पामी धयुं संसार त्रमण करी वावीशमे नवें रथपुर
 नगरें प्रियभिज नामें राजानी विमला नामे राणी तेनी कूरवने विषे पुत्र पणे उपन्यो मा
 विजें विमल एहुं नाम दीहुं अतुकमे सर्व कलानो पारगामी ययो पितार्ये तेने राज्य सोपुं
 एक दिवस वनमां कीडा करवा गयो त्यां पाश मांदेथी हरण डोडाव्यां तिहां दयाना प्रजावे
 नइक परिणामें करी मनुष्यासु बांधुं, ठेवटे दीक्षा लइ उग्र तपश्चर्या करी, चक्रवर्तीनी पदवी
 उपार्जी अंतें एक मासहुं अन्नशन करी त्यांथी चवीनें ॥ २२ ॥ त्रैवीशमे नवें पश्चिम
 महाविदेहमां मूका नगरीनो धनंजय नामे राजा तेनी धारणी नामें राणीनी कूरवे आवी
 उपन्यो मातार्ये चौद स्वपनां दीहां पढी पूरण मासे पुत्र जन्म्यो तेवारे मातपितार्ये मढोट
 मढोत्सव पूर्वक तेहुं प्रियभिज एहुं नाम दीहुं ते अतुकमे ल खंन साथी चक्रवर्तीनी पदवी
 नोगवी अंतें श्रीपोटिजाचार्य पासेथी दीक्षा लइ क्रोड वर्ष पर्यंत चारिज पालि सर्व चोराथी
 लाख पूर्वहुं आसु पूरण करी त्यांथी मरण पामी ॥ २३ ॥ चोवीशमे नवें छुक नामा सा
 तमें देवलोके सत्तर सानरोपमने आसुखे देवता पणे उपन्यो ॥ २४ ॥ त्यांथी चवी पच्चीशमे
 नवें एहज नरतखेत्रमां लत्रिका नामे नगरीनो जितशत्रु नामे राजा तेनी नडा नामे राणीनी
 कूरवने विषे पच्चीश लाख वर्षने आसुखे नंदन नामे राजपुत्र ययो त्यां चोवीश लाख वर्ष
 सुधी गृहस्थाचारसें रद्दीने पढी पोटिजाचार्य पासेथी दीक्षा लइ एक लाख वर्ष पर्यंत दीक्षा
 पाडी जावजीव सुधी मास खमणे करी वीशस्थानकहुं तप आराध्युं तेथी तीर्थंकर नामकमे
 निकाचित उपार्जी अंतें एक मासहुं अन्नशन करी त्यांथी काल करीनें ॥ २५ ॥ लवीशमे नवें
 दशमा प्राणाल देवलोकने विषे पुण्योत्तरावर्तसक नामना विमानमां वीश सानरोपमने आ

चित्र ४

लागो के आ जपइव करनार सिंद्दने डुं मारी आव्यो डुं माटे हवे महारा प्रतापखी अश्वमीव प्रतिवासुदेव सुख समधिखी चावल खाउ ए वात लोकोना सुखखी सांजलीनें अश्वमीवने महा क्रोध जपन्यो तेखी पोतानी सेना लइने लडवा आव्यो ते त्रिष्टु साखें शुक् करतां कोइ पण रीते पोहोची शक्यो नही तेवारें चक्र फेरवीने तेना जपर नारवुं ते चक्र पण त्रिष्टुना हा यमां आवी वेतुं पढी तेज चक्र त्रिष्टु अश्वमीव जपर चलावुं तेणे जइ अश्वमीवतुं मस्तक डेदी लावीनें त्रिष्टु आगल हाजर कहुं ते जोइ देवो आकाश जपर रही जय जय शब्द कही बोल्या के आ नरतखेत्रमां ए त्रिष्टु पहेलो वासुदेव ययो पढी ते त्रिष्टु अनुकर्म त्रण खंन साधीने वासुदेवनी राजलीलाना सुख नोगवतां यकां एक दिवस नाटक घातुं हतुं तेवामां राजाने निझा आववा लागी तेवारें शय्यापालकनें कहुं के मने निझा आवी जाय तेवारें ए नाटक करनाराजने शीख आपी वारी राखजो तो पण ते शय्यापालकें ओत्रेडियना रसें करी तेमनें नीत गान करतां वारी राख्या नही एटलामां त्रिष्टु जायत यदनें बोव्यो के अरे आ नाटकीअाने शा वास्ते रजा आपी नही तेवारें शय्यापालकें कहुं के हे प्रभु ! ओत्रेडियना रसें करी डुं रजा आपतां चुकी गयो ते सांजली त्रिष्टुनें क्रोध चख्यो पढी सीछुं गरम करी तेनो जनो जनो रस ते शय्यापालकना कानमां रेडाव्यो तेखी ते मरण पामीनें नरकें गयो एरीते ते वासुदेवना नवमां घणा महोटां पापोपार्जन करी चोराखी लाख वर्षेनुं आहुष्य नोग वीनें ऐंशी धनुष प्रमाणना शरीरनो त्याग करी मरण पामीनें ॥ १७ ॥ ॥ जगणीशमे नवें सातमा नरकने विषे नारकी पणो जइ कपन्यो ॥ १८ ॥ ॥ त्यांखी मरण पामीने वीशमे नवें सिंद्द ययो ॥ २० ॥ तिहांखी मरण पामीने एकवीशमे नवें चोखा नरकने विषे नारकी पणो

७ ते वरवतमां अश्वमीव नामे प्रतिवासुदेव दत्तो तेजुं शाजिजुं खेज ते पर्वतनी नजीक दह्लुं ते शाजिना खेजनी जे रखवाजो रहेतो तेने ते सिंदू मारी नारवतो दह्लो तेवारें ते अश्वमीव पोताना सेवक राजाजनी ऊपर वर्षोवर्ष वारा प्रमाणे हुकुम लावी खेजनी चोकी करवा मोकजतो दह्लो एम करतां एक वर्षे वारा प्रमाणे ते प्रजापतिराजाने चोकी करवानो हुकुम आब्यो ते वारें ते खेजनी रखवाल करवा सारुं राजार्ये पोर्ते जावा मांभुं तेने त्रिष्टे वारी राख्यो अपने पोते पोतानो अचल नामे नाइ जे गौतमस्वामीना जीव हे अपने आ नवमां बलदेव धावो ते सहित खेजनी रखवाल करवा गयो, तिहां बरतर टीप पहेरी रथमां बेथी अचलनें सारथी करी शख लइनें जे शुफामां सिंदू रहे हे त्यां गयो. एटलामां तो रथनो अवाज सांजलीनें सिंदू पण शुफाथी बाहेर आब्यो तेनें बेखीने त्रिष्टे विचारुं जे ए सिंदूने बेसवा रथ नथी तो महारे पण रथमां बेसी लइजुं नही वली एनी पारें शख तथा कवच नथी तो महारे पण शख तथा कवच नही राखवा पढी शख तथा कवचनें रथमां सूकी पोते रथथी हेजो जतरी सिंदूने कहेवा जाग्यो के अरे ढांढीना खावा जगो जगो अइने महारी सामो आवीजा एटलुं कहुं के तरत ते सिंदू पण जठगो अपने मुख फाडी साहमो लहवा आब्यो के तरतज त्रिष्टे ते सिंदूना होठ पकडी बे कटका करी चीरी नारब्यो, तो पण ते सिंदूनो जीव जाय नही, तेवारें त्रिष्टनो सारथी सिंदूनें कहेवा ला ग्यो के हे सिंदू ! जेम हुं गुणराज हो तेम आ ताहारो मारनार पण नरराज हे माटे तनें कोइ साधारण माणसें माखो नथी एवी वात सांजली सिंदू मरण पामीनें नरके गयो पढी ते सिंदूजुं कलेवर लाइ गाममां आवी लोकोनी वचमां कलेवर नारवीनें त्रिष्ट बोलवा

अंते अन्नशन करी त्यांची मरण पामीनें ॥ १६ ॥ सत्तरमे जेवें महत्कृत्य नामा सातमा देवलोकने विषे सत्तर सागरोपमना पूरण आचखे देवता पणे जपन्यो ॥ १७ ॥ ॥ तिद्दीर्घी चवीनें अठारमे जेवें पोतनपुर नगरमां प्रजापति नामे राजा तेनी धारणी नामे राखीनी कू खमां चार सुपने सुचित एक पुत्र अयो तेजुं नाम अचल दीहुं तथा वली एज प्रजापति नामा राजानी मृगावतीनामे एक पुत्री अह ते एक दिवसें विवाहनी चिंताने जीर्धे ते कुमारी नी मातार्ये तेने शरणगारी सुशोभित वस्त्राचूषण पद्देरावीनें राजा पारसें मोकली अने विचारुं जे ए महोटी कन्या यौवन वय पामेली देखीने राजा कोह कुंलवान राजकुमारनें परणावी देहो, प रंतु राजा तो ते पोतानी सुरुपवाली पुत्रीने आवेली देखीनें कामेकरी पीडीत अयो अने पोतेज पोतानी दीकरीनें परणवानाी इहा करतो अको लोको अपवाद न करे एटला माटे सन्नामां बेवेजा लोकोनी आगल कद्देवा लाग्यो के हे जाइज ! जे लोकनें विषे सारामां सारी चीज ह्योय ते कोनी कद्देवाय ? तेवारे सन्नाजनाो बोल्या के जे उत्तम चीज ह्योय ते तमारी कद्देवाय, राजा बोळ्यो जे तमारा सुखशी जे वचन निकळ्युं ते निश्चयशी सत्य हे माटे आ सवोत्कृष्ट जे कन्यारत्न हे ते हुं बीजाने अपापीश नद्दी. एनें हुं पोतेज परणीश एम कद्दी ते पोतानी पुत्रीनें पोतेज परण्यो अने तेनी सार्धे संसार संबंधि सुख जोगववा लाग्यो एम करतां एक दिवस ते विश्वचूतिनो जीव देवलोकशी चवीनें मृगावतीनी कूर्खे आवी जपज्यो तेवारे मृगावतीर्धे सात स्वपनां दीर्घां पढी पूरण नव मर्दीने पुत्र जन्म्यो तेवारे राजार्ये महोटी महोत्सव करीनें ते बां लंकनु नाम त्रिष्ट एवुं दीहुं अनुक्रमे ते बालक महोटी अयो एवा अवसरमां शंखपुर नगर नी पारसें हुंगी नामा पर्वत हे ते पर्वतनी शुफामां विशाखानंदीनो जीव सिंद पणे आवी जपन्यो

आवावानो हुकुम नथी, राजार्ये वाडी एनें दीधी बे. ते सांजली विश्वचूतिये जाएछुं जे राजार्ये
 मद्दारी सार्थ कपट कीछुंवे माटे धिक्कार पडो आ संसारनें एम विचारी विरक्त यथो पढी मात्र
 पोताछुं बल देखाडवा सारुं ते वाडीना दरवाजा पारसें एक कोठछुं जाड ह्वुं तेने एक सूरी
 मारी तेथी ते लुक्कना बद्धिये कोठ जमीन उपर पडीगयां पढी विश्वचूती बोधो के जेटलो
 वखत आ कोठनें जमीन उपर पाडतां लागो तेदलोज वखत शहुजनें मारतां लागो परंतु लोको
 अपवाद बोले तेनी बीकथी ए काम हुं करतो नथी एहुं कहीनें संचूतिविजय सुनिनी पारसे
 दीक्षा लाइ मासकृपणादि धयुंज तप कछुं, एक दिवसें ते विश्वचूति सुनि विदार करतो
 करतो मधुरा नगरीमां आब्यो तिहां मासखमणछुं पारयुं करवा सारुं गोचरीनें अर्थे गलीये
 फरतां थकां कोइएक नवी प्रसूता गाय दूती तेथे दीक मारी तेथी साहु चूमिकार्ये पडी गयो
 ए अवसरमां एना काकानो दीकरो विशाखानंदी तेपय पोताने साररे एज गाममां आवेलो
 बे तेथो गोखमां वेठां थकां विश्वचूतिनें जमीन उपर पडतो जोयो तेवारें दास्य पूर्वक बोधो
 के हे विश्वचूति ! जे बल पराक्रमथी ते एक सुधीये करी सर्व कोठ पाडी नारव्यां दूतां ते तारुं
 बल सर्वे कथां जछुं रह्युं ? एहुं वचन सांजलीनें सुनिये वंची हछी करी तेने जोयो त्यारें मनमां
 अहंकार आणीनें बोधो के अरे हज्जी पय दास्य करे बे, तो जो दूवे दूमाणां पय मद्दारुं बल
 केदछुं बे एम कही पहेली गायने सीगडे पकडी आकारो नमाडीनें चूमि उपर मूकी दीधीनें विशा
 खानंदीने कहेवा लागो के अरे तुंतो जाये बे जे एहुं बल जछुं रह्युं हरो पय मद्दारुं बल कथांये
 गछुं नथी वली कहेवा लागो के जो मद्दारी तपस्याछुं फल होय तो हुं परन्वमां धयो बल
 वंत यथो थको जुजनें मारवा बाजो थावं एवो नीयायो करी कोडी वर्ष पर्यंत चारित्रपाळी

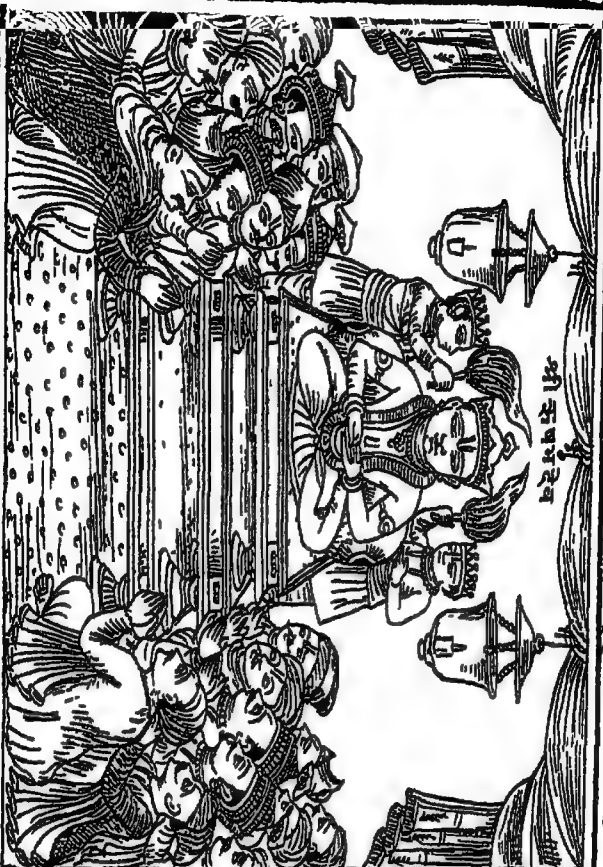
परयाव्यो पढी ते प्रतिदिन पोतानी स्त्रीने सार्थे जई वाडीमां रमवा जाय एक दिवसें चिन्ननंदी राजा ना कुवर विशाखानंदीये, विश्वचूतिने क्रीडा करतो देखीने मनमां विचार कसोके छुल तो खरा जे हुं तो राजानो पुत्र तुं अने आ तो शुवराजानो पुत्र वे तो हुं आ मादारा बापनी वाडीमां कोइ दिवसें पण क्रीडा करतो नथी अने आ शुवराजानो पुत्र वाडी रोकीनें बेजो वे ए अशुक वे माटे हवे हुं पण मादारी स्त्रीयो सहित इहां आवीनें वाडीमां रमण करुं तोज म हारो जमवारो सफज जाणुं नहीकां महारो जन्म व्यर्थ जाणवो एवो निश्चय करी ते कुमार पोताना पिताने कष्टुं के विश्वचूतीने वाडीमांथी काहाडी मूको तो हुं जइ ते वाडीमां क्रीडा करुं तेवारें पितार्थे कष्टुं के हे पुत्र ! हुं कोइ प्रपंच करीनें विश्वचूतीनें काहाडी तने वाडी आ पीश ए प्रमाणे पोताना पुत्रनें संतोष पमाडी पढी विश्वचूतीने वाडीमांथी काहाडवा निमित्ते राजार्थे कपट करी एक पडहो वजडाव्यो के सिंहनामा राजाने पकडवा सारुं राजा चडे वे, आवा ढंढेरो सांजलीनें विश्वचूती आवी राजाने कहेवा जाग्यो जे हे स्वामी ! तमे पोतेज ते विचारा गरीबडा सिंहराजानी उपर हुं प्रणय करो जो ? तेनें तो हुंज बांधी लावीश एम कही लेशकर लइने विश्वचूति, सिंहराजा उपर चडाइ करी गयो, पाबलथी राजार्थे विश्वचूतीना अं तःपुरनें राजवाडीमांथी काहाडीनें विशाखानंदीनें वाडी सोंपी दीधी, एम करतां केटलाएक दिवसें विश्वचूती पण सिंहराजाने पकडी लावीनें राजाने आवी सोंप्यो तेवारें तेनो लोको धणो यशवाद बोलवा लागा, हवे फरी विश्वचूती पूर्वनी पेटें पोतानी स्त्रीयोनें सार्थे लइ रम वासारुं राजवाडीये गयो तिहां दरवाजा उपर विशाखानंदीना सुजट बेग हता ते बोधा के इहां विशाखानंदी पोतानी स्त्रीयो सार्थे रमण करे वे माटे बीजा कोइने

लाकाल पर्थत संसार परित्रमण करी ॥ ५ ॥ ठवे ज्वे शूणापुरीमां पुष्पमित्र नामा ब्राह्मण थयो
 तिद्दां त्रिदंभी तापस थई बंदोतेरलारखपूर्व आशु जोगवी ॥ ६ ॥ ॥ सातमे ज्वे पदेवे सौ
 धर्म देवलोकें मध्यम आउखे देवता पणे जपन्यो ॥ ७ ॥ ॥ त्यांथी चवीने आठमे ज्वे दैत्य सं
 जिवेगे साव लारख पूर्वने आउखे अग्निद्योति नामा ब्राह्मण थयो त्यां पण त्रिदंभी तापस थई
 काल करीने ॥ ८ ॥ नवमे ज्वे बीजे ईशान देवलोकें मध्यम आउखे देवता थयो ॥ ९ ॥
 त्यांथी चवी दशमे ज्वे मंदिरारख सन्निवेगे ठप्पन्न लारख पूर्वने आउखे अग्निचूति नामा ब्रा
 ह्मण थयो त्यां पण त्रिदंभी पणुं अद्दण करी मरण पामीनें ॥ १० ॥ अग्नीधारमे ज्वे त्री
 जे सनत्कुमार नामा देवलोकें मध्यम आउखे देवता पणे जपन्यो ॥ ११ ॥ त्यांथी चवी
 बारमां जवमां श्वेतांविका नगरीनें विषे जुम्माळीश लारख पूर्वने आउखे नारदूज नामा ब्राह्मण
 थयो थंते त्रिदंभी पणुं अद्दण करी त्यांथी मरण पामीनें ॥ १२ ॥ तेरमे ज्वे चोथां मा
 दंड नामा देवलोकने विषे मध्यम आउखे देवता पणे जपन्यो ॥ १३ ॥ त्यांथी चवी षणुं
 संसार त्रमण करी वली चौदमां ज्वे राजशूही नगरीने विषे चोजीश लारख पूर्वने आउखे था
 वर नामा ब्राह्मण थयो त्यां त्रिदंभी तापस पणुं अग्नीकार करी मरण पामीनें ॥ १४ ॥
 पन्नरमे ज्वे पांचमे ब्रह्म देवलोकें मध्यम आउखे देवता पणे जपन्यो ॥ १५ ॥ त्यांथी चवी
 ने वली पण षणुं संसार त्रमण करी शोलमां जवने विषे राजशूही नगरीने चित्रनंदी नामेराजा
 तेनी प्रियंशु नामा राणी तेनो पुत्र विशाखानंदी दत्तो अने ते राजानो बीजो न्हानो नार्हविशारवा
 चूति नामे शुवराजा दत्तो तेनी थारणी नामे राणीनी कूखने विषे ते मरीचिनो जीव आवी पुत्र
 पणे जपन्यो, तेजुं विश्वचूति नाम माविजे वीथुं, ते अजुक्रमे यौवन वय पाय्यो त्यारे तेना पितार्ये

नही ते जोइ मरीचिये मनमां चिंतव्युं के मने रोग मटी जाय अने सारो थावं तो एक शि
ष्य करुं के जे मने रोगादिक उपने वैयावच्च कर्वा काम आवे एम निर्धारि राख्युं पढी केट
लाएक द्विसें तेने रोग मढ्यो अने शरीरे शाता थइ, एक द्विसें कोइ कपिल नामा राजपुत्र
मरीचि पासें आवी धर्मोपदेश सांजली प्रतिबोध पाम्यो पढी मरीचिने कहेवा लागो के मने
दीक्षा आपो ते सांजली मरीचि बोधो के श्रीकृष्णदेव स्वामी पासेथी दीक्षा द्यो तेवारे क
पिल राजपुत्र श्रीकृष्णदेवजीना समोवसरणमां गयो तिहां प्रहुरे समोसरणमां बेवा जोइ
फरी मरीचि पासें आवीनें बोधो के श्रीकृष्णदेवजीतो राज्य लीला नोगवे हे माटे तेमनी
पासें तो धर्म कोइ पण नथी पण ताद्वारा पासें कांइ धर्म हे के नथी ? एवुं वचन सांजली
मरीचिये तेनें यथार्थ कहुं तो पण बड्डल कर्मो पण माटे तेणे मान्युं नही तेवारे मरीचिये
आदि कषाय, सहित मतित्रंशथी, भिष्यात्वोदयना योर्गे, शिष्यना लोन्थी, स्वधर्म थापवा
विचाखुं जे ए महारे योग्य हे एम चिंतवीनें बोधो के हे कपिल ! कांइक जैनधर्म महारा पासें
पण हे माटे हुं सुखें दीक्षा वे, हुं तुजनें दीक्षा आपीश एवा प्रकारें पोताना अर्थ सारुं कपिलने
दीक्षा दीधी ए उत्सन्न नापण कहुं पढी ते कर्मनें आलाखुं पडिक्क्युं नही तेना योगथी एक
कोडाकोडी सागरोपम संसारमां परित्रमण करवा संबंधि कर्म उपार्जन कहुं पढी ते मरीचि
अनुक्रमें पोताखुं चोराथी लाख पूर्वहुं आशुष्य नोगवी समाधि मरण करीने ॥ ३ ॥ चोथे
नवे पांचमे ब्रह्म देवलोकें दश सागरोपमनें आउखे देवता पणे उपन्यो ॥ ४ ॥ त्यांहुं आ
शुष्य पूरण करी चवीनें पांचमे नवे कोलागसन्निवेशने विषे एंथी लाख पूर्वनें आउखे कौशिक ना
मा विप्र थयो त्यां पण डेह्वी तापसी दीक्षा ग्रहण करी आशुष्य पूरुं करी मरण पाम्मीने थ

वहुं जे दे जगवंत ! आ समोसरणमां कोई तीर्थकरनो जीव ठे ? तेवारे जगवान बोध्या के समोसरणमां तो नथी परंतु समोसरणनी बाहेर ताहारो मरीचि नामें पुत्र जेणें त्रिदंभीनो वेप धारण कस्यो ठे ते चोवीशमो श्रीमहावीर नामा तीर्थकर यात्रो तथा एज मरीचिनो जीव ते आ नरत हेजमां पोतनपुर नगरें त्रिष्टु नामे पहेलो वासुदेव यात्रो तथा श्रीमहाविदेह हेजमां मूका नगरीयें त्रियमित्र नामा चक्रवर्ती यात्रो एवी वात सांजलीनें नरत महाराज हर्षवंत थइ श्रीजगवान पासेंथी मरीचिनें वांदवाना जी आझा छेइ समोसरणमांथी जठीनें समोसरणनी बाहेर ज्या मरीचि बेंगो ठे त्यां आब्या अपने त्रय प्रदक्षिणा आपी वांदीने कहुं के हे मरीचि ! हुं तने तथा ताहारा त्रिदंभीना नेखनें तथा हुं वासुदेव यात्रा ते ताहारा वासुदेव पणाने तथा चक्रवर्ती पणानें नमतों नथी परंतु चोवीशमो श्रीमहावीर नामें तीर्थकर यात्रा माटे तेने वांडि हुं एम कही नरत महाराज स्वस्थानकें गया पढी ए वात सांजलीने मरीचि घणा आनंदथी बोधो के एकतो महारो दादो तीर्थकर तथा महारो पिता चक्रवर्ती अपने हुं पोते पण पहेजो वासुदेव यात्रा तथा चक्रवर्ती पण यात्रा वली ठेझो चोवीशमो तीर्थकर यात्रा माटे मने वासुदेवादिक अधिक पदवीज मज्जो तेथी अहो महारं जन्म कुल एम कहीने पोतानी खुजा थें ताही वोकी मदा हर्षवंत थयो थको हार्थे ताजोटा देतो नाचवा लाग्यो, एवीरीतें पोताना कुलनो मद कस्यो तेथी नीचगोत्र कर्म बांधुं जेमाटे ? जातिमद, १ कुलमद, २ लानमद, ३ औश्वर्यमद, ४ बलमद, ५ रूपमद, ६ तपमद, अपने ७ श्रुतमद ए आवमदने करतो थको जीव हीन जात्यादिकने पामें हवे कोइएक दिवस मरीचिना शरीरमां रोग कपन्यो तेवारें तेनो निजवेप देखीने असंयति पणाने लीधें कोइ पण साधु तेनो वेयावच्च करे

ચિત્ર ૩

तेणे एक द्विवस श्रीकृपन्नेव नगवाननी देशना सांजलीने दीक्षा लीधी ते वरवत बीजा पण नरत राजाना पांचसे पुत्र अने सातसें पोतरा मली बारहों पुरुषोष्ट दीक्षा लीधी, एक द्विवस जण काले शरीरमां ताप घणो लागो तेथी ते मरीचिनें मनमां नाहावानी ईह्या थई तेवारें संय मनो निर्वाह दोहेजो तेथी दीक्षा पाळवाने असमर्थ अने धरें पण जवाय नही एवुं विचारी सा धुनो वेप ठांमीनें मनःकदपनायें नवो त्रिदंभीनो वेश धारण कखो लोक पूढे तेवारें एवुं कहेजे साधु जणदंभथी रहित हे अने हुं जणदंभ सहित हुं माटे महारे जणदंभहुं चिन्ह हो तथा साधु महाराज इष्य अने जावथी जोच करे हे हुं जोचकरवाने असमर्थ होवाथी महारे मस्तकें शिरवा अने सुंमन एटजे तुर सुंम हो तथा साधु सर्व प्राणतिपातादिकथी विरम्या हे महाराथी तेम पत्नी शकहुं नथी माटे महारे रघूज प्राणतिपातनी विरति हो तथा साधु शीक्षेकरी सुगंधित हे अने हुं तेम नथी माटे माहारे वावना चंदनहुं विक्षेपन हो तथा साधु मोह रहित हे अने हुं मोहें करी ढांभ्यो हुं माटे माहारे एक बज ढांकवा साहं हो तथा साधु पाडकायें करी रहित त हे हुं तेम नथी माटे महारे पणें पावडी हो तथा साधु कपायथी रहित हे अने हुं कपायें सहित हुं माटे महारे कपर्दयां एटजे गेरुना रंयां वस्त्र हो तथा साधु स्नानें करी रहित हे अने हुं तेम नथी माटे महारे स्वल्प पाणीयें स्नान हो एरीतें जेख लई द्राघमां जलक मंजल धारण करी प्रयुना समोसरणनी बाहेर वेसें परंतु एवो विरूप वेश ठतां पण जे को ई पूढे तेनी आगल खरे खरी हकीगत कहे अने एनी पासें आवनारनें शुद्ध साधुमार्गनो ज पदेश आपी श्रीकृपन्नेव नगवान पासें दीक्षा देवरवे एवो थको नगवान सार्थे विचरे एकदि वस श्रीकृपन्नेव स्वामी अयोध्यायें पधाखा तेवारें नरतचक्रवर्तियें परमेश्वरनें वंदना करी ५

प्रमाणे श्रमण जगवान् श्रीमहावीर लेह्ना तीर्थंकर ते ब्राह्मण कुंगगाम नगरमां कृषन्नदत्त नामा
 ब्राह्मण जेजुं कोडाल गोत्र ठे तेनी देवानंदानामे ब्राह्मणी नार्थी ठे तेजुं जालंधर गोत्र ठे तेनी
 कृष्वनेविपे मध्यरात्रिना समयमां उत्तराफाल्गुनी नक्षत्रमां चंद्रमानो धोण ह्योते ठते
 देव संबंधि आहार तथा देवनां नव अने देवजुं शरीर त्यागीनें देवानंदानी कृष्वमां अचरत
 ह्या ॥ ॥ हवे श्रीकृषन्नदेव जगवाने कहुं ह्वुं के चोवीशमा तीर्थंकर श्रीमहावीर स्वामी अश्वो
 ते वात कथा नवनी ठे ते जाणवाने अर्थ श्रीमहावीर स्वामीना सत्तावीश नव लखीयें हैये.
 आ श्रीजंबूदीपना पश्चिम महाविदेहने विषे प्रतिष्ठान पत्तनना राजाना गामनी चिंता करवा
 वालो नयसार नामे चाकर कणवाखो हत्तो ते एक दिवसें राजाना हुकुमखी घणां गार्डा अने
 चाकर साथे लइने काष्ठ लेवाने अर्थे वनमां गयो तिहां पोते एक वृहन्नी नीचें जइ बेगो ठे
 अने बीजा चाकर माणस लाकडां कापवानो उद्यम करवा लाग ठे एटलामां साय्यक्री
 नुहा पडेजा केटजाएक साधु त्यां आब्या ते तेणे दीवा तेवारे हर्षवंत अको तेमनी सन्मुख
 जइ वांटीनें पोताने स्थानके तेडी लावीनें आहार वोहोराब्यो पढी साधुये तेने धर्मोपदेश आ
 प्यो. ते सांजलीने त्यां समकेत पाम्यो तेवार पढी ते साधु मुनिराजोनें पाधरो रस्तो देख्वाब्यो
 ए नयसारना पडेजो नव जाणवो ॥१॥ ॥ तिहांथी समकेत पाम्या तिहांथी नवनी गयती
 श्याय समकेत पाम्याथी आगल तो संसारमां जीवे अनंत नव कथा ते कांइ ऐखामां गणाय
 नही पढी त्यांथ। आधुक्त्य करी अंतसमये नमस्कार सहित मरण पामीने पहेले देवलोके
 देव पणो उपन्यो ए बीजो नव जाणवो ॥२॥ पढी देवन्नवमां एक पद्योपमहुं आधुष्य नोणवी
 तिहांथी चवीजो जे नवे श्रीकृषन्नदेव स्वामीनो पुत्र नरत चक्रवर्ती तेनो मरीचि नामे पुत्र अयो

एकवीश हजार वर्षानो, तिहां मनुष्यजुं सात हाथ देह मान, एकसो वीशवर्षजुं आशु होय, मरण पासीनें चारगति मांदेली गमे ते गतिमां जाय परंतु ए आरामां सर्व कर्म कृप करीने कोइ मोक्षने विषे जाय नही, ए अवसरिंपणीनो पांचमो आरो अने उत्सरिंपणीनो बीजो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ ५ ॥ ॥ ठळो इत्थम इत्थमा नामे आरो एकवीश हजार वर्षानो ठे, एमां मनुष्यजुं शोलवर्षजुं आशु होय अने एक हाथजुं शरीर होय, बिलमां निवास होय, सर्व मनुष्य क्रूरकमी, न्यायमार्गे रहित, जूतिमां जावा वाळा जीव जेमां होय एवो अवसरिंपणीनो ठळो आरो अने उत्सरिंपणीनो पंदेलो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ ६ ॥ एरीते ए ठ अवसरिंपणीना अने ठ उत्सरिंपणीना मली ठ ड बार आरा पाय तेनो सर्व मली वी श कोडाकोडी सागरापम प्रमाण काल पाय ॥ ॥ हे एमां अवसरिंपणीनो सुषम सुषमा नामा पंदेलो आरो पण संपूर्ण थयो वली सुखमा नामा बीजो आरो पण संपूर्ण थयो तथा सुषम इत्थमा नामा बीजो आरो पण व्यतिक्रम थइ गयो अने इत्थम सुषमा नामे चोथो आरो पण चलो वीती गयो एटले तेमांथी पण बेतालीश हजारने पञ्चोतेर वर्ष अने साडा आठ महिना ऊपर एटला वरसें न्यून एक कोडाकोडी सागरापम वीती गया तेमां एकवीश तीर्थकर श्रीइंद्रवाकु कुलमां थया जेमजुं काश्यप गोत्र हतुं तथा श्रीसुनिसुवत स्वामी अने श्रीनेमिनाथ नगवान ए वे तीर्थ कर श्रीहरिवंश कुलमां थया तेमजुं गौतम गोत्र हतुं एरीतें सर्व मली त्रेवीश तीर्थकर तो थइ हका अने जेवारें ए अवसरिंपणी संवंधी चोथा आराना पंचोतेर वर्ष ऊपर साडा आठ महिना ना शेष काल रह्यो तेवारें प्रथम श्रीनरत महाराजार्थे श्रीआदिनाथ तीर्थकरने पुढहुं हतुं त्यारे श्रीआदिनाथ नगवानें कहुं हतुं ॥ चोवीशमा तीर्थकर श्रीवर्द्धमान परमेश्वर याज्ञो ते

स्तक्ष्मणी लखीथें तैथें तिहां पहेलो सुखमसुखमो नामे आरो चार कोडाकोडी सागरोपमनो,
 तेमां मनुष्य तिर्थेचनो त्राए पद्योपमनो आउखो द्योय, त्राए कोशहुं देहमान द्योय, बहोनें लप
 झ पांसली द्योय, कल्पवृक्षना फल तथा माटीनो दुवरनी दाल जेटलो आहार त्राए दिवसें करे,
 जगएपचाश दिवस सुधि जोडलो जनम्यो पाळे पढी देवलोकें जाय ए अवसरर्षिणीनो पहेलो
 आरो अने उत्सरर्षिणीनो बढो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ १ ॥ ॥ बीजो सुखमा
 नामे आरो, त्राए कोडाकोडी सागरोपमनो, तिहां मनुष्य तिर्थेचनुं बे पद्योपमनुं आयु, बे
 कोशहुं शरीर, बोर प्रमाणे बे दिवसें आहार करे, एकसो अठावीश पांसली द्योय अने चोशव
 दिवस पर्यंत अपत्य पालना करी देवलोकमां जाय ए अवसरर्षिणीनो बीजो आरो अने
 उत्सरर्षिणीनो पांचमो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ २ ॥ ॥ बीजो सुखमा
 नामे आरो, बे कोडाकोडी सागरोपमनो, तिहां शुगलीया मनुष्य तिर्थेचनुं एक पद्योपमनुं
 आयु, एक कोशहुं शरीर, एकांतरें आमला प्रमाणे आहार करे, चोशव पांसली द्योय अने
 जगएपांशी दिवस सुधि संतान पालना करी मरण पामी देवलोकें जाय ए अवसरर्षिणीनो
 बीजो आरो अने उत्सरर्षिणीनो चोथो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ ३ ॥ ॥ चोथो
 इखम सुखमा नामे आरो बेतालीश हजार वर्षे न्यून एक कोडाकोडी सागरोपमनो तेमां मनु
 ष्यनुं आयुष्य एक पूर्वकोडी वर्षहुं अने पांचसें धनुष प्रमाण शरीर द्योय, इहां शुगलीया न द्योय
 माटे जेवखत जेटहुं जोइथें तेवखत तेडहुं नोजन करे, मरण पामीनें चारेगति मांहेली नमे ते
 गतिमां जाय, कोइक जीव कर्मद्वय करी मोक्ष पण जाय ए अवसरर्षिणीनो चोथो आरो अने
 उत्सरर्षिणीनो बीजो आरो तेनी स्थिति मर्यादा कही ॥ ४ ॥ ॥ पांचमो इखमा नामा आरो

कालने विषे एटले चोथा आरानां अंतने विषे, ते समय ने विषे एटले ते अवसरनें विषे अ मयजगवंत श्रीमहावीर स्वामीना पांच स्थान उत्तरा फाळुंनी नक्षत्रमां होतां ह्वां ते कहे ठे एक उत्तराफाळुनी नक्षत्रमां देवलोकाची चवीने देवानंदंजीनी कूर्खे गर्भमां आवी जपल्या बीजो उत्तराफाळुनी नक्षत्रमां देवानंदंजीनी कूर्खची लईने श्रीत्रिशला देवीनी कूर्खमां संक्र माव्या, त्रीजो उत्तराफाळुनी नक्षत्रमां जनम्या, चोथो उत्तराफाळुनी नक्षत्रमां गृहस्थ पणुं त्यागीनें साधु पणुं अंगीकार कथुं, पांचमो उत्तराफाळुनी नक्षत्रमां अनंत अनुपम जेनें बी जी कोई जपमा लागे नही तथा जेनो कयांय पण व्याघात न थाय एवुं, आवरण रहित स मल वस्तु प्रकाशक संपूर्णपूर्णिमाना चंड समान एवुं श्रेष्ठ केवलज्ञान तथा केवलदर्शन जग वाननें उत्पन्न थयुं ए पांच स्थान उत्तराफाळुनी नक्षत्रमां थयां तथा स्वाति नक्षत्रमां जगवंत निर्वीण एटले मोट्ट पद पाम्या ए पांच कथायक सामान्य पणे जगवंतना कहां हवे विस्तारथी वर्णन करीये जैये. ते कालने विषे ते समयने विषे अमल जगवान् श्रीमहावीर स्वामी जण्यकालनो चोथो मारत आवसुं परववाडियुं अर्थात् व्याघाट झुडि बठनी रात्रें महावि जय पुष्पोत्तर प्रधान पुंजरीक नामे दशमा देवलोकेजुं विमान ठे ते विमानमां वीश साणरोपमना आवरवानो द्य करीनें, देवजव त्यागीनें, देव संबंधि शरीर बांणीनें, अंतर रहित चवे, चवन करीनें एहज जंबूदीपना नरतक्षेत्रमांदेला दक्षिणनरतमां ए अवसर्पिण्यां कालना इहां अवसर्पिण्या कोने कहे ठे ते देवाडे ठे जे कालमां समय समय वस्तुनी ह्वानि थती होय ते अवसर्पिण्या काल कहेवाय अने जे कालमां समय समय वस्तुनि तुदि थती होय ते उत्सर्पिणी काल कहेवाय ते प्रत्येक एकेका कालना ठ ठ आरा होय ठे तेजुं स्वरूप

શ્વરોનાં ચરિત્ર કહેવાશે, વીજો સ્થવિરાવડી છૂટે સ્થવિરોનાં ચરિત્ર કહેવાશે, ત્રીજો ચોસાત
 આઠાવે કરી અઠાવીસ પ્રકારની સાધુ સમાચારિ કહેવાશે તેમાં પ્રથમ શ્રીજિનેશ્વરોનાં ચરિ
 ત્રો માંદે હેલા શ્રીમદ્ધાવીર સ્વામી શાસનના અધિકારી હે માટે તેમજું ચરિત્ર પહેલું કહેવાશે
 ઇરીતે પીઠિકા કરી ॥ ॥ હવે એ કલ્પસૂત્રનો અર્થ અત્યંત ગંજીર હે એકેકા બુદ્ધરનો અનંતો
 અર્થ હે તે સર્વ અર્થ કહેવાને હું સમર્થ નથી તથાપિ જેમ દુર્વાચાર્યોયેં કહ્યું હે તેમ હું
 પણ તે મહાનપુરુષોના અંધોને અનુસરી શુરુપાથી સ્વલ્પ અર્થ કરુ હું ॥ ॥ હવે જો પણ એ
 કલ્પસૂત્ર પોતેજ સર્વ વિઘ્નોપશંતિને માટે મહામંગલિક રૂપ હે તો પણ શિષ્યને મંગલબુદ્ધિ
 હોવાને લીધે જેમ લૌકિક કાર્યના પ્રારંભમાં પણ પ્રથમ શીઘ્રે શુરુનું સ્મરણ કરીને પઢી તે
 કાર્યનો આરંભ કરીયેં હૈયેં તેમ આ કલ્પસૂત્ર રચવા રૂપ કાર્યની આદ્યમાં પણ સર્વ મંગલ
 માંદે મહામંગલ્યકારી, ચૌદપૂર્વનો સારજૂત એવો પંચ પરમેષ્ઠિ મંત્રનો ઝચ્ચાર કરાય હે તે
 લક્ષ્મીયેં હૈયેં ॥ ॥ નમો અરિહંતાણં કે ॥ ॥ નમસ્કાર હો વિહરમાન શ્રીઅરિહંત પ્રત્યે,
 નમોસ્તિ-દ્વાણં કે ॥ ॥ નમસ્કારહો જે આતકર્મ દ્વ્ય કરી મોક્ત ગયા એવા સર્વ સ્તિ-દ્ પ્રત્યે, નમો
 શ્યામરિયાણં કે ॥ ॥ નમસ્કારહો શ્રીઆચાર્ય જગવાન પ્રત્યે, નમોઝવચાયાણં કે ॥ ॥ નમસ્કાર
 રહો શ્રીઝપાધ્યાય પ્રત્યે, નમો જોએ સઘસાદ્દુણં કે ॥ ॥ નમસ્કારહો અઢીધીપ રૂપ મનુષ્ય જોકને
 વિષે રહ્યા એવા સર્વ સાધુ પ્રત્યે, ઇસો પંચ નમુક્કારો કે ॥ ॥ એ જે અરિહંતાદિક પાંચ નમસ્કાર
 હે છૂટે એ નમસ્કાર પંચક જે હે તે કહેવો હે તોકે સઘપાવપ્પણાસણો કે ॥ ॥ સર્વ પાપનો
 પ્રર્કર્ષે કરી નાશ કરનાર હે, મંગલાણંચ સ્વેસિં કે ॥ ॥ સર્વ મંગલમાંદે પઢમંદ્વર્ષમંગલ
 કે ॥ ॥ પ્રથમ છૂટે સુલ્લ મંગલ હે, ઇરીતે મંગલ કહીનેં હવે મૂલપાતનો અર્થ લક્ષ્મીયેં હૈયેં, તે

ए पांच वानां करवां, एम श्रीतीर्थकर गणधरें कहुं हे वली पर्युषण आख्यां अकां आवाकें आट
 लां धर्म कार्य करवां ते कहे हे. १ आठ दिवस सुधी अमारि पलाववी, २ यथाशक्ति बेजा
 तेजाहुं एटले बठ अठमादिकहुं तप जपादिक करहुं, ३ आठ दिवस पर्थत सुपात्रनें अविहिन्न
 दान देहुं, ४ सोपारी नालीथेर प्रसुखनी प्रनावना करवी, ५ श्रीवीतराग देवनी प्रतिमानी
 पूजा करवी, तैस्य परिवाडी करवी, ६ सर्व साधुजने वंदन करहुं, ७ श्रीसंघर्षी नक्ति करवी,
 ८ सच्चिद वस्तुनो परिहार करवो, ९ ब्रह्मचर्य पाळहुं, १० सर्व प्रकारना आरंज संबंधि कर्मो
 नो त्याग करवो, ११ पोतानी शक्ति प्रमाणे सन्मार्गे इव्य खरचहुं, १२ श्रुतज्ञाननी नक्ति क
 रवी, १३ अन्नयदान देहुं, १४ कर्मद्वय निमित्त काचस्सग करवा, १५ प्रतिदिवस न्नय
 टंक पडिक्कमणां करवां, १६ मोटो मढोत्सव करवो, १७ जे कल्पसूत्र वांचे तेने नक्त पाना
 दिक सहाय आपवो तेनी सुख समाधिनी खबर लेवी अने १८ श्रीसंघे मांदोमांदे खमावहुं,
 १९ नावना नाववी, २० कल्पसूत्र सर्व अक्षरे अक्षर सांजलहुं कल्प समान जे नव्य
 जीव दोष ते कल्पसूत्र सांजले अने ते विधिपूर्वक सांजलनारो पुरुष बारमे देवलोके जाइ
 देवतानां सुख जोगवे परंपरायें आवर्मे जवे मोक्षना सुख पासो एटलां धर्मकार्ये करवां ॥
 हवे ईहां व्याख्यान करती वेलायें प्रथम मंगल रूप गाथा कहेवी ते लखीयें हेयें ॥ पुरिम च
 रिमाण कप्पो, मंगलं वद्धमाय जिण तिहं ॥ ईह परिगहिया जिणहरा, थेरावली चरितंमी
 ॥ १ ॥ पहेजा श्रीरूपनदेव तीर्थकर अने लेजा श्रीमहावीर स्वामी तीर्थकर अथा तेमां श्रीव
 र्दमान जिनेश्वरना तीर्थने विवे मंगलिक निमित्तें ए कल्प सूत्र हे तेमां त्राण अधिकार कह्या
 हे त्यां प्रथमतो जिनावली एटले श्रीमहावीर जगवानथी मांभीने पश्चात्तुपूर्वीयें श्रीजिने

वांचवा थकी एना अक्षरना महात्म्यनें थोंगे साधु, साध्वी, भावक अने आविकानां कद्याए
 थाय ए वात निःसंदेह् तेनी जपर कथा कहे. के. कोइएक मोशीनो पुत्र वनमांदे गायो चा
 रवा जाय एक समये तेने सर्पे मरयो तेथी मूर्ध्निगत थयो ते वात लोकोना सुख थकी
 सांजलीने मोसी वनमां गइ त्यां पुत्रनें मूर्ध्निगत थयो देखी, मोहना वश थकी पुत्रहुं नाम
 वारंवार स्मरण करवा मांमहुं के रे हंस ! रे परमहंस ! एवीरीते चार पोहोरसुधी पोकार
 कखो, तेथी मोसीना लोकानें ँर जतसुं, साजो थयो, प्रजातें माता अने लोकरो बेंडु जण
 नाममां थाव्यां, नगरनां लोक सर्व विस्मय थया, त्यां मोशीनें गारुडीज्यें पूबहुं जे तमोथे
 शो जपाय कखो, के जे थकी तमारो पुत्र निर्विष थयो ? तयारे मोशी बोलीजे हुं कांइ मंत्र
 जाणती नथी. झोषध जाणती नथी, पण आरवी राजि, रे हंस ! हंस ! अने रे परमहंस !
 परमहंस ! ! एहुं रुदन कसुं तेथी निर्विष थयो. में पोकार कखो ते देवतार्यें सांजळो देवना
 प्रयोगथी लोकरो निर्विष थयो ते सांजली गारुडी बोल्या के ए मंत्र सत्य हे अक्षरना प्रयोगथी
 मंत्र निपजे हे, तेम आ कव्य सिद्धांत वांचतां थकां, सांजलतां थकां, जन्म जन्मनां पातक
 जाय हे एहुं महोदु महात्म्य कव्यसूत्रना अक्षरहुं जाणहुं ए कव्यसूत्रनें सांजलवा थकी घण
 शुण थाय हे, घण मांगलिकनी वृद्धि थाय हे ॥ ॥ हवे परिसामस्येन जवणा सेवना ते
 पर्थूषणा कहीर्यें ते पंजोसण पर्वे थाव्यां थकां साधुर्यें एटलां धर्म कार्य करवां ते कहे. हे.
 १ चैत्य परिवाडी करवी एटले सर्व चैत्यने विपे श्रीअरिहंतनी प्रतिमानां दरीन चकिनावे क
 रवां, २ लोच करवी, ३ सांवत्सरि पडिक्रमणु करहुं, ४ सर्व श्रीसंघनी मांदोमांदे खमणां
 करवां, ५ तेजो करवी एटले अछमहुं तप करहुं तथा पांच दिवस सुधी श्रीकव्यसूत्र वांचहुं

ए बे जायेज सार्थे वडनगरनो भुवसेनराजा सन्ना सहित धर्मशाला मध्ये आब्यो तेवारें नव वां चनार्ये करी प्रजावनार्ये सहित महोत्सव पूर्वक सर्वलोकनी समक्ष श्रीकल्पसूत्र शुरुयें वांच्छुं ते दिवसखी चौथने दिवसें पंजोसण थावानी परंपरा चाली हे अने केटलाएक गहमां अथवा पि सुधी पांचमनां पण पंजोसण करे हे तेमज ते दिवसखी महोत्सव पूर्वक प्रजावना सहित सर्वलोकनी समक्ष कल्पसूत्र वांचवाना प्रवृत्ति चाली ते श्रीशुरु परंपरार्ये आज पर्यंत चाली आवे हे अने ते प्रमाणे सर्वस्थळे कल्पसूत्र वंचाय हे एना वांचवाना अधिकारी योग वहन करनारा साधुज हे अने सांजलवानो अधिकार चतुर्विध श्रीसंघने हे ॥ ॥ एक प्रतमां वली आम कहेछुं हे के वडनगरमां शुरुजी चोमासुं रह्या हता एवामां पर्येषण नजीक आवतांमां भुवसेन राजानो एकज पुत्र हलो ते दाहज्वरें पीडा पामवा लाग्यो तेना योगे राजा विंताशुर थयो थको शुकने वांदवा आवी शक्यो नही अने पर्येषण पूर्वमां धर्मध्यानमां प्रवृत्ति करनारा थया जनो दीगामां न आब्या तेथी शुरुयें तेछुं कारण पुढ्युं तेवारे राजाने शोकमां पड्यो जायी शुरु पोतें राज सन्नामां पथाखा त्यां राजाने धर्मोपदेश आपी समजावीने महोटा लान तु कारण जायी मांगलिक निमित्तें कल्पसूत्रनी प्रथम वांचना करी ते सांजलतां राजाना पुत्र ने शाता थई एम करतां नव वाचनार्यें तो सर्व दाहज्वर जपशमी गयो तेथी राजार्ये थयो हर्षवंत थरुने महोटा महोत्सव कश्यो, धर्मनो महिमा वुडि पाम्यो, राजार्ये शुकने विनंति करी के श्रीसंघना मांगलिक निमित्तें ए कल्पसूत्र वर्षोवर्ष श्रीसंघने वांची संजलाववुं ते दिवसखी कल्पसूत्र चतुर्विध श्रीसंघनी आगल वांची संजलाववाना प्रवृत्ति चाली हे ते रीते ह्मण पण आवकोना आग्रह्यी कल्पसूत्रनी वाचना साधुमुनिराज करे हे ॥ ॥ हवे ए सूत्रना

साधुच सर्व काउस्सग करी सांजलता हता तेमज दिवसना साधवीजेने पण संजलावता हता ए
 विधि हतो ॥ ॥ तेवार पढी श्रीमहावीर जगवाननां निर्वाणधी नवर्णेने ऐसीमें वर्षे पुस्तका
 रूढ थयो अपने श्रीवीर निर्वाणधी नवर्णे ज्वाणुमें वर्षे आनंदपुर नगर जेने हमणा वडनगर
 कहे ते तेने विषे हुवसेन राजा राज्य करतो हतो तेने अत्यंत वद्वन सेनागज नामे एक पुत्र
 हतो ते देवयोर्जे मरण पाव्यो एटलामां पर्युषण पर्व पण आब्यां तेवारें राजा धयो शोकाक्रां
 त थयो हतो तेथी धर्मशाळाने विषे पण आवे नही वली जेम राजा चाले तेम प्रजा चाले
 ए देहुधी बीजा जे श्रोत व्यवहारी प्रमुख लोक हता ते पण धर्मशाळाने विषे आवे नही एवो
 राजाने शोकातुर थयो जाणी, धर्मनी हाणी थती देखीने शुरु हुवसेन राजानी पार्से वंदाववा
 गया त्यां राजाने कहेवा लाग्या के हे राजान् ! तमो शोकाक्रांत थया जाणीने नगरना लोक पण
 सर्व शोकाक्रांत थया हे तेमाटे शरीर धनादिक सर्व अनित्य हे, आहुष्य चंचल हे, संसार
 असार हे ए प्रकारना संसार स्वरूपने तमें जाणोज वो माटे जैनधर्म मांहे धयो शोक
 करवो अशुक्त कह्यो हे तेथी तमे शोक निवारीने पंचमीना दिवसें पंजोसण हे माटे धर्मशाळा
 मांहे पधारो तो श्रीजडबाहु स्वामीये नवमा पूर्वे मांहेथी चडरेखुं श्रीकल्पनामे खूज महामंग
 लिक प्राचीन कर्मना ह्यनुं करनार हे ते वांचीये तेवारें राजानें पांचमने दिवसें पुत्र मरणानो
 शोक निवर्ताववो हतो अपने इंडमहोत्सव पण हतो तेथी राजाये कहुं के ठकनो दिवस अथवा
 चोषनो दिवस तेरावो तो महाराथी आवी शकाथ पण पंचमीने दिवसें महाराथी आवी श
 कावो नही तेवारें “ अंतरावासिकप्पत्ति ” एवो पाठ देखीने कारण विरोपें शूर्ये चोषनी थाप
 ना करी चोषनुं कल्पखूज वांचवा कबुल कहुं कालिकाचार्यथी जेहरे वजमिज्र अपने नाबुमिज्र

ढगलो करीसे एटली साइथी लखीथें तेवारें ए पहेलो पूर्व लखाय, बीजो अमायणी पूर्व बे हाथी जेटली साइथी लखाय, बीजो वीर्यप्रवाद पूर्व चार हाथी जेटली साइथी लखाय, चोथो अस्तिप्रवाद पूर्व आव हाथी जेटली साइथें लखाय, पांचमो ज्ञानप्रवाद पूर्व शोल हाथी जेटली साइथें लखाय, षष्ठो सत्यप्रवाद पूर्व बत्रीश हाथी जेटली साइथें लखाय, सातमो आत्मप्रवाद पूर्व चोसव हाथी जेटली साइथें लखाय, आवमो कर्मप्रवाद पूर्व एकसोनें अठवीश हाथी जेटली साइथें लखाय, नवमो प्रत्यारब्धानप्रवाद पूर्व बसो षण्ण हाथी जेटली साइथें लखाय, दशमो विद्याप्रवाद पूर्व पांचसेंने बार हाथी जेटली साइथी लखाय, अग्नीप्रारमो कव्या एप्रवाद पूर्व एक हजारनें चोवीश हाथी जेटली साइथें लखाय, बारमो प्राणावायप्रवाद पूर्व बे हजारनें अडतालीश हाथी जेटली साइथी लखाय, तेरमो क्रियाविशाल पूर्व चार हजारनें षण्ण हाथी जेटली साइथें लखाय अने चौदमो लोकबिडुसार पूर्व आव हजार एकसोनें बाणु हाथीजना प्रमाय जेटली साइथी लखाय एम चौदें पूर्वनें लखवा मोनीथें तो सरवाले १ ६ ३ ८ २ हाथीजना ढगला जेटली साइ जोइथें परंतु अद्यापि पर्थेत कोइथें लख्या नथी अने हवे कोइ लखसे पण नही मात्र प्रमाय आपीने श्रीकेवली जगवाने जपमा वतावी हे ए सूत्रथी मान कहुं ॥ हवे ए चौदपूर्वहुं अर्थ थकी मान कहे हे. समस्त जेटली नदीज हे ते सर्वे नदीजनी वेजुना कणी या जेटला थाय तथा अस्संख्याता समुद्र हे ते सर्वे समुद्रनां पाणीना बिडुज जेटला थाय तेथी पण अनंतगुणो एकेका सूत्रना पदनो अर्थ जाणवो एरीतें चौद पूर्वनां नाम कह्यां ॥ ए कल्पसूत्र प्रथम तो नादरवाह्युदि पंचमीना दिवसें राजिहुं सांवत्सरिक पडिक्रमणुं कखा पढी अर्किराजि कालप्रदण करी श्रीगुरु जना थका सुखथी सूत्रनो पाठ उच्चार करता अने बीजा

राजानें पण शाता करीनें व्यंतर पोतानें थानके गयो, पढी नागकेतुनी घाली मानता थई
 राजार्ये तेने सन्मान आणुं नागकेतु पण पूर्वनी पेठें घाला तप जाप करतो थको विचरे हे
 एकदा नागकेतुनें जगवंतनी पूजा करतां फुलमांदे रद्देला तंबोली नागें मज्यो तेथी शरीरमां
 जेर व्यापी गयुं पण झुज ध्यान धरवा लागो तेना योगथी केवळज्ञानजपज्युं तिहां दीक्षा
 लीधी, शासन देवीयें उघो, सुदृपति प्रमुख साधुनो वेश आप्यो, घालाकाल पर्यंत विहार करी
 घाला नव्यजीवोनें प्रतिबोध आपी मोक्ष पोहोतो, एवो नागकेतुनो अधिकार सांजलीनें जे नव्य
 प्राणी बळ अळम तप करीनें एटले बेला तेजानी तपस्या करीनें श्रीपुरुष पर्वमां कवपसूत्र
 सांजल्यो ते जीव शाश्वत सुखने पामयो इतिश्री नागकेतु कथा समाप्त ॥ ॥ आ कवपसूत्र पापजुं
 निवारक हे, मनोवांछित पूरनार हे, निकाचित जे चार धातिकर्म हे तेजुं जीपनार हे माटे
 नव्यजीवें प्रमाद, निद्रा, विकथा बांणी बेला अथवा तेजानुं तप करीनें कवपसूत्र सांजलजुं
 तथा श्रीजीवात्निगम मध्ये कहुं हे के पंजोरण पर्व आवे त्यारे देवताना इंड पण नेला थ
 इनें श्रीनंदीश्वर दीपने विषे जड अण्ड महोत्सव करे हे तेम इहां रूडा आवक, आविकार्ये
 पण कवपसूत्रनो अण्ड महोत्सव करवो एवा विधियें करी जो कवपसूत्र सांजले तो बहु
 ज्ञानकारी थाय ॥ ॥ ए कवपसूत्र श्रीमहावीर स्वामीनें बळे पाटे चौद पूर्वधारी श्रीजड्वाडु
 स्वामी झुगप्रधान थया तेमने चौद पूर्व मांदेला नवमा प्रत्यारव्यान प्रवाद नामा पूर्वनी मांदेथी
 दशाशुतरकंध सूत्र तेजुं आठसुं अभ्ययन रूप रच्युं हे ते जेम दधिनो सार घृत हे तेम सर्व
 शास्त्रनो सार झूत ए सूत्र रच्युं हे इहां चौद पूर्वजुं मान कदे हे तिहां प्रथम उत्पाद पूर्व हे
 ते अंबाडी सहित एक द्वाथी ज्ञानो करीयें तेनो जेटलो ढगलो देखाय तेटली साइनो एक

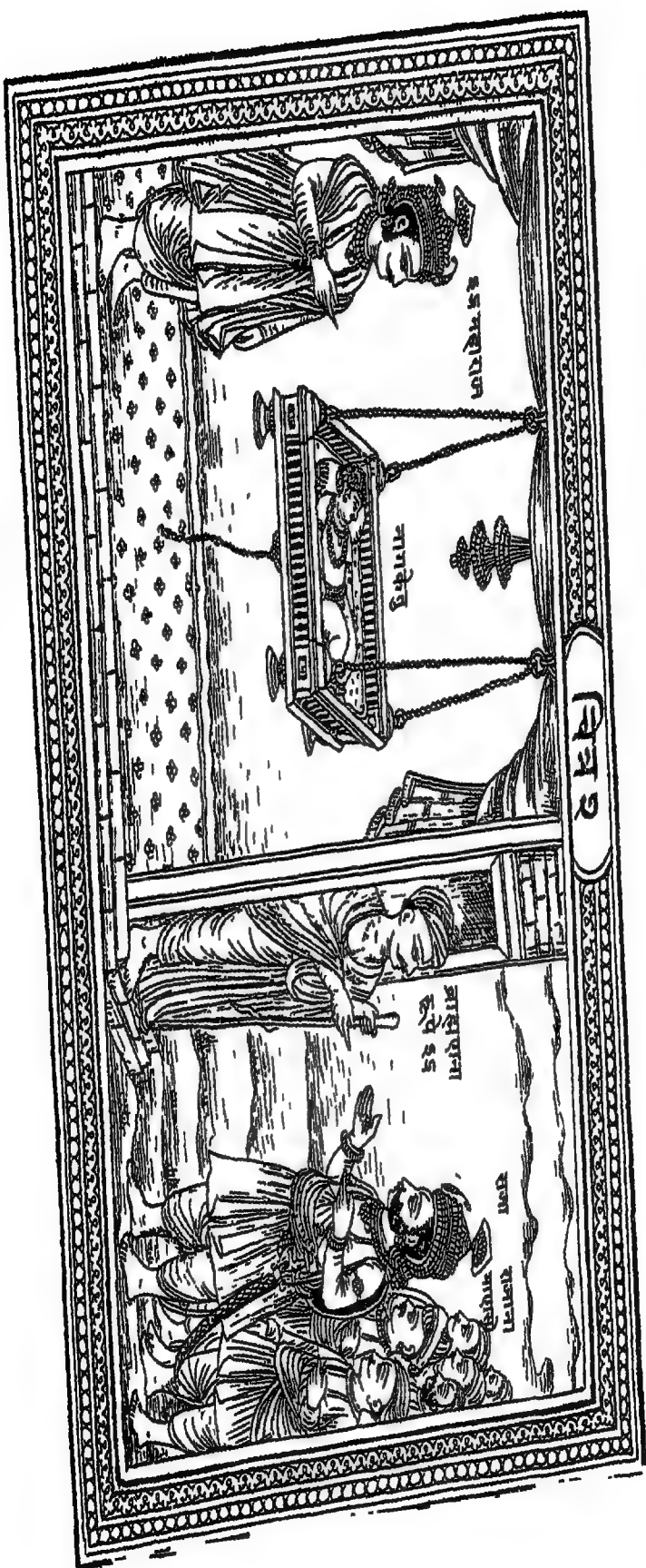
अग्नि नारव्यो तेषी पुंपुडी बली गइ अने लोकरो पण हुनध्यानै मरण पान्यो तेणे अष्टम तप ध्यानना प्रभावधी इहां अणुत्रीया श्रीकांत श्रोवने घेर जन्म लीधो अने जातिस्मरण हान पामीने एणे अठम तप कह्युं, तेषी नूखने योगे मूर्ध्निगत अयो हतो परंतु जीवतो हतो तथापि लोके अजाण पणे तेने मूवेजो जाणी जमीनमां चंदाखो ते में आवी अभुत संचार करी मूर्ध्नि कतारी सङ्ग कखो. दे राजन ! ए महापुरुष बे, एहज नवमां मोह जागो एने घणाय पल्लखी राखजो, तमोनें पण महोटी कपकारनो करवा बागो आगो एम कही पोताना गजानो हार बालकना गजामां नारवी घरणेंड पोताने स्थानके गयो, राजायें ते बालकनें हाथी ऊपर च डावी महोटा आभंवर सहित घेर आण्यो पढी कुंडुबना लोकोर्यें श्रोवुं मृतकार्य करी लोकराहुं नाम नागकेलु पाडहुं. ते बालपण्याधीज जितेंद्रिय परम आवक अयो, अष्टमी, चतुर्दशीनो उप वास करे, चोमासें ठठ करे अने पंजोसणनो अष्टम करे, जिनपूजा, साधु सेवा नित्य करे, एक दिवसें नगरना विजयसेन राजायें कोइ पुरुपनी ऊपर चोरीहुं छुहुं कलंक आपी निरपराधी बतां तेने माखो ते मरीनें व्यंतर देवता अयो तेणे आवी आरवा नगरनो विनाश करवा सारुं नगर प्रमाणे एक सिद्धा आकाशें विह्वर्षी लोकोनें वीवराववा लाग्यो अने राजानें पाटुयें मारी मोहोडे लोही वमतों करी जमीन ऊपर नारव्यो, ते कल्प जोइनें नागकेलुयें जाण्युं जे हुं जीवतां बतां श्रीसंघनो अने श्रीजिनचैत्यनो विनाश केम जोइ शकुं ! ! एहुं विचारो मनमां जीवदया आपी नगवानना प्रासाद ऊपर चढीनें शिलानें हाथ आढो आपी पडती शिला हार्थ धरी राखी व्यंतरो पण नागकेलुना तपनी शक्ति न सहन करतो अको ते पोतानी वि कुर्वेजी शिलानें संहार करीनें नागकेलुनें आवी पगे लागो अने नागकेलुना कहेवा ऊपरथी

રાજાનેં પણ શાતા કરીનેં બંતર પોતાનેં શાનકેં ગયો, પહી નાગકેલુની ઘણી માનતા થઈ
 રાજાચેં તેને સન્માન આપું નાગકેલુ પણ પૂર્વેની પેઠેં ઘણા તપ જાપ કરતો થકો વિચરે હે
 એકદા નાગકેલુનેં જગવંતની પૂજા કરતાં ક્ષુદ્રમાંદે રહેલા તંબોલી નાર્ગે નરયો તેથી શરીરમાં
 ઊંચે વ્યાપી ગયું પણ શુન ધ્યાન ધરવા જાગો તેના યોગથી કેવલજ્ઞાનજપ્ત્યું તિહાં દીક્ષા
 લીધી, શાસન દેવીચેં ઝંધો, સુદ્ધપતિ પ્રસુલ સાધુનો વેશ આપ્યો, ઘણાકાલ પર્યંત વિદ્યાર કરી
 ઘણા નવ્યજીવોનેં પ્રતિબોધ આપી મોક્ષ પોહોતો, એવો નાગકેલુનો અધિકાર સાંનજીનેં જે નવ્ય
 પ્રાણી હઠ અઠમ તપ કરીનેં ઇટલે બેલા તેજાની તપસ્યા કરીનેં શીપર્યુષણ પર્વમાં કલ્પસૂત્ર
 સાંનજને તે જીવ શાશ્વત સુલવને પામશે દતિશ્રી નાગકેલુ કથા સમાસ ॥ ॥ આ કલ્પસૂત્ર પાપહું
 નિવારક હે, મનોવાંહિત પૂરનાર હે, નિકાશિત જે ચાર યાતિકર્મ હે તેહું જીપનાર હે માટે
 નવ્યજીવેં પ્રમાદ, નિદ્રા, વિકથા ઠાંપી બેલા અથવા તેજાહું તપ કરીનેં કલ્પસૂત્ર સાંનજહું
 તથા શ્રીજીવાન્નિગમ મધ્યે કહું હે કે પંજોસણ પર્વે આવે ત્યારે દેવતાના ઈંદ્ર પણ નેલા ય
 હનેં શ્રીનંદીશ્વર દીપને વિષે જાદ અઘાદ મહોત્સવ કરે હે તેમ રૂઢાં રૂઢા આવક, આવિકાયેં
 પણ કલ્પસૂત્રનો અઘાદ મહોત્સવ કરવો એવા વિધિયેં કરી જો કલ્પસૂત્ર સાંનજે તો બહુ
 જ્ઞાનકારી થાય ॥ ॥ ૯ કલ્પસૂત્ર શ્રીમદ્દાવીર સ્વામીનેં હઠે પાટેં ચૌદ પૂર્વધારી શ્રીનરહવાહુ
 સ્વામી શુભપ્રધાન થયા તેમને ચૌદ પૂર્વે માંદેલા નવમા પ્રત્યારબ્યાન પ્રવાદ નામા પૂર્વેની માંદેથી
 દશાશ્વતરકંઠ સૂત્ર તેહું આવહું અધ્યયન રૂપ રચ્યું હે તે જેમ દધિનો સાર ઘૂત હે તેમ સર્વ
 શાસ્ત્રનો સાર જૂત ૯ સૂત્ર રચ્યું હે રૂઢાં ચૌદ પૂર્વેહું માન કહે હે તિહાં પ્રથમ હત્પાદ પૂર્વે હે
 તે અંબાહી સહિત એક દ્વાપી જ્ઞનો કરીયેં તેનો જેટલો ઢગલો દેશાય તેટલી સાદનો એક

अग्नि नारव्यो तेषी तुंपडी बली गइ अने बोकरो पण हुन्नव्यानें मरण पाव्यो तेणे अष्टम तप ध्यानना प्रनावथी इहां अघुज्जीया श्रीकांत गेवने घेर जन्म लीधो अने जातिस्मरण हान पामीनें एणे अठम तप कथुं, तेषी नूखनें योगें मूर्ध्निगत अयो हतो परंतु जीवतो हतो तथापि लोके अजाण पणो तेनें मूर्खलो जाणी जमीनमां जंनार्यो ते में आवी अमृत संचार करी मूर्ध्नी कतारी सज्ज कथो. हे राजन् ! ए महापुरुष भे, एहज नवमां मोक्ष जागो एने घणज यत्नथी राखजो, तमोनें पण महोटी कपकारनो करवा वालो आगो एम कही पोताना गजानो द्वार बालकना गलामां नारवी घरणेंड पोतानें स्थानकें गयो, राजार्यें ते बालकनें ह्याथी ऊपर च डावी महोटा आगंबर सहित घेर आण्यो पढी कुंडुबना लोकोर्यें गेवहुं मृतकार्य करी बोकराहुं नाम नागकेतु पाडहुं. ते बाळपयाथीज जितेंद्रिय परम आवक अयो, अष्टमी, चतुर्दशीनो उपवास करे, चोमासें ठठ करे अने पंजोरणनो अष्टम करे, जिनपूजा, साधु सेवा नित्य करे, एक दिवसें नगरना विजयसेन राजार्यें कोइ पुरुषनी ऊपर चोरीहुं छुहुं कर्जक आपी निरपराधी वतां तेनें माखो ते मरीनें व्यंतर देवता अयो तेणे आवी आखा नगरनो विनाश करवा सारुं नगर प्रमाणे एक सिद्धा आकाशें विद्वर्धो लोकोनें बीवराववा लाग्यो अने राजानें पाटुर्यें मारी मोहोडे लोही वमतों करी जमीन ऊपर नारव्यो, ते कल्प जोडनें नागकेतुर्यें जाणुं जे हुं जीवतां वतां श्रीसंघनो अने श्रीजिनचैत्यनो विनाश केम जोड शकुं ! ! एहुं विचारो मनमां जीवदया आपी नगवानना प्रासाद ऊपर चढीनें शिगानें ह्याथ आडो आपी पडती शिगाना ह्याथें धरी राखी व्यंतरो पण नागकेतुना तपनी शक्ति न सहन करतो अको ते पोतानी वि कुर्वेदी शिगानें संदरण करीनें नागकेतुनें आवी पगे लागो अने नागकेतुना कडेवा ऊपरथी

रया अगल ज्जो रह्नीनें राजाना माणसोने धन छेतां अटकाव्यां, राजपुरुषोयें जइ राजानें कहुं के ब्राह्मण धन छेवा हेतो नथी तेवारें राजा पोतें उतावलो आवीने ब्राह्मणने कहेवा लागो के अमार राज्यामां जे अघुज्जीयो मरण पामे तेहुं धन राजा लइ जाय एवी परंपरायें रीत ठे माटे तमे झा वास्ते अटकाव करो वो त्यारे ब्राह्मण बोधो हें राजन् ! ए होवन्तो पुत्र जीवतो ठे. राजायें कहुं क्यां ठे, तेवारें धरएँई ते बालक जमीनमांथी जीवतो काढीनें राजानें देखाज्यो ते जोइ सर्व लोक विस्मय पाम्या राजायें ब्राह्मणनें पूबहुं के आप कोण वो अघने आ बाजक कोण ठे तथा ए बात तमे केम जाणी ? ब्राह्मण बोधो हुं धरएँइ नाग राजा हुं तेजाना प्रजावथी एना सहाय करवाने आव्यो हुं राजा बोधो ए बालकें जनम तांज अठम तप केम कहुं, धरएँइ बोधा हें राजन् ! ए बालक पूर्व नवमां एक वाणीयानो बोकरो हतो त्यां बाधावस्थामांज एनी माता मरण पामी तेवारें एनो पिता बीजी खी पर एयो पढी ते उरमान माता जो बोकरानो थोडो वांक ह्येय तोपण अवगणना करे धणु धणु खीजे तथा मारवा कूटवा वगैरें धयुंज डःख देवा लागी, एम ते बोकरो नित्य प्रत्ये डःख पामतो यको तेनो एक श्रावक मित्र हतो तेनी पासें जइ तेथे पोताना डःखनी बात कही तेवारें मित्र बोधोके हे जाइ ! तें पूर्व नवमां धर्म कखो नथी तेना योग्यी डःखी ययो वो एवो उपदेश सांनली तेथे यथाशक्ति तप करवानो प्रारंज कखो पढी ते आवसे चौदहों उपवास करतो अघने बीजा द्विस्वोमां नवकारसी पोरसी प्रमुख तप करतो अनुक्रमें पंजोसण पर्व आव्युं ते वारें तेथे अठम तप करवानो निश्चय विचार करीनें रजें दृष्टानी पुंपडीमां जइ स्रतो, एट लामां तेनी नजीक लाय लागी तेवारें अवसर जोइनें उरमान मातायें घासनी पुंपडी उपर

चित्र २

महोदो महोत्सव करी जे पुरुष तेजानी तपस्यामां एटले अठम तप करी श्रीकल्पसूत्रने सांनले ते पुरुष नागकेतुनी पेरं केवलज्ञान पामीने मोह सुखने पामे ते नागकेतुनी कथा कहे ले. चंद्रकांता नगरीने विषे विजयसेन नामे राजा राज्य करतो હતો, તે નગરીમાં શ્રીકાંત નામા રોવ રહેતો હતો તેની શ્રીસિંહ નામે નાચી હતી તેને ઘણા ઝપાય કરતાં દેવદેવીઝની માનતાહ કરતાં એક પુત્ર આવ્યો અનુક્રમે તે પુત્રનું પાલણ પોષણ કરતાં કેટલોએક કાલ વીત્યો એટલામાં પર્યુષણ પર્વના દિવસો આવ્યા તે સમયમાં તે બાલકની આસપાસ બેઠેલાં માણસો માંહોમાંહે વાતો કરવાં લાગાં કે આપણે સાંવત્સરીનો તેજો કરીશું એટલે અઠમ તપ કરીશું એ વાત સાંનલીને પહેલા બાલકને જાતિસ્મરણ જ્ઞાન ઝપન્યું તેના યોગે પોતાનો પાલજો નવ દીવો તેથી બાધાવસ્થામાં પણ તેણે પોતાના મનમાં અઠમનું તપ કરવું એવો નિશ્ચય કરીને સ્તનપાન કરવું મૂકી દીધું તેથી તેનું શરીર કુમલાદ ગયું મરણાતુલ્ય અવસ્થા દી રામાં આવ્યાં એવી પુત્રની બ્યવસ્થા જોઈ તેનાં માતા પિતા ઘણું જ હઃસ્વ ધરવા લાગા તેણે અનેક પ્રકારના ઔષધોપચાર કયા તો પણ તે બાલકે સ્તનપાન કશું નહીં એમ કરતાં ચૂસવાનાં યોગે તે બાલકને મૂર્છા આવ્યાં ગઈ બોકરાને મૂવેલા જેવો દેખીને તેના વાપનું હૈયું ફાટી ગયું તેથી મરણ પામ્યો, તેમજ માતા પણ મરણ પામી અને બાલકને મૃતક દેખી તેના જાતિવા લાયે ધરતીમાં નંખાણો, પહીં આપણા ગામમાં અપુત્રીયો શ્રીકાંતરોવ મરણ પામ્યો લે એવી સ્વબર પડતાં રાજાચે તે રોવનું ધન લેવા સારું માણસ મોકલ્યાં, એવા સમયમાં અઠમ તપના પ્રનાવે કરી ધરણેંડનું આસન ચલાયમાન થયું તેવારે અવધિજ્ઞાને કરી સર્વ વૃત્તાંત જાણી ત્યાં આવ્યાં બાલકને અમૃત સંચારે સજ્ઞ કયો અને પોતે બ્રાહ્મણનું રૂપ ધારણ કરી તે રોવના ધરના વા

तरस्यो थाकी' गयेजो बजद ते पण पेजा धांचीर्थे लावीने तेनां स्थानकें बांध्यो एटलासां कुज
देवी आवीने बजदीया तथा कुतरीना शरीरमां संकमी. तेवारें कुतरी बजदीयाने कहेवा लागी
के आज आ-क तो आपणुं व्हुं अने खावानुं ब्राह्मणोने मळ्युं एटलुंज नही पण आ पापिष्ट
वहुये मादारी केड नांगी नांखी तेथी मळाडःख पासुं तुं तेवारें बजदीयो बोड्यो जे आ पापिष्ट
आपणो बोकरो पण कांइ समजतो नथी मने पण आर्जे धांचीनें घेर मोकड्यो व्हतो तेथे
आखो दिवस धाणीमां फेरव्यो अने चारो पाणी आप्या विना एमज नूखें मरतो
आंदी आवी बांधी गयो हे, ए सर्व वात खाटलापर बेतेजा ब्राह्मणे सांजली तेथी तेना म
नमां दिजगिरी पेदा थई अने विचाखुं जे आतो महारा माता पिता देखाय हे एवो निर
धार करी त्यांथी जवीने कुतरीने खीरजुं नोजन कराव्युं अने बजदने सारीरीतें चारो प्रमुख
आप्युं पवी पोतें पोताना माता पितानी सजति करवाने अर्थ परदेश जइ अनेक तीर्थ करी
कोइ मढोटा ऋषीश्वरने पूजवा लागो के महाराज महारो बाप बजदीज ययो हें अने माता
कुतरी थइ हे तेनी रुडी गति केवीरीतें घाय ते प्रकार कहो तेवारें ऋषी बोड्यो जे ए वेडु
जीवें ऋषि पंचमीना दिवसें अप्रस्तावे काम क्रीडा करेली हे मेथुन सेवन कखुंले तेजुं पाप
लागुं तेना थोर्णे ए अवतार पाभ्यां हे माटे व्हे तुं जेवारें ऋषि पंचमी एटले नादरवाहुंदि
पंचमीनो दिवस आवे ते दिवसें बजदजुं खेडजुं धान्य खाइश नही चोरको चञविहारो उप
वास करजे कदापि खाधा विना रदेवाय नही तो वश सुवी अडदना वाकला खाजे एटले एम
नी सजति थवो पवी ते ब्राह्मणे तेमज कीजुं ते दिवसथी लोकोने विपे ऋषि पंचमीजुं नाम
प्रसि-क थखुं हे ए ऋषिपंचमीना पर्व आश्या कथा कही ॥ ॥ व्हे श्रीपर्युपण पर्व आवे तेवारें

कामधेनु गाय, ३८ जेम स्नेहमांदे धृत, ३९ जेम जलमांदे अमृत, ४० जेम ज्ञानमांदे केवलज्ञान, ४१ जेम सुखमांदे मोक्षनुं सुख, तेम सर्व पर्वमांदे पंजोरस ए पर्व महोदुं जाणनुं ए जाड्वा छुदि पंचमी जेम श्रीजिनशासनने विषे माननीय हे तेमज परशासनने विषे पण ए ऋषीपंचमीनो दिवस माननीय हे ते ऋषीपंचमीनो संबंध कहे हे ॥ ॥ पुष्पवती नगरीने विषे नीलकंठ नामा ब्राह्मण रहेतो हतो तेनी सोमा नामे नार्था हती तथा इंद्रदेव नामे पुत्र हतो ते जन्मशीदारिडी हतो केटकेक कालें तेना माता पिता मरण पामीनें एनाज घरमां पिता बलदीयो थयो अर्ने माता कुतरी थइ एवामां आदपह् आब्यो तेवारे घरमां डब्य नही तेथी विचार करवा लागो जे माता पिताना आदोनो दिवस महारे केवीरीतें साचववो पढी बलदीयो ते लीने घेर खेडवा आब्यो तेनुं नाहुं लइ डुध, चोरवा, खांफ, धृत अर्ने गोधुम लइ आवीने रवीर रांधी वणा ब्राह्मणोने नोतरुं दीहुं एवामां पूर्वला नवनुं पोतानुं घर देंरवीनें कुतरीनें जाति स्मरण ज्ञान जपनुं हे तेणे ते दुधमांदे जपरथी सपथें गरल नारवी ते दीठी तेवारे कुतरीयें विचारुं जे अज्ञाने करी आ रवीरने ब्राह्मणो जमरो तो मरण पामरो तेथी महा अनर्थ थइ प डरो ब्रह्म हत्यानुं पाप लागरो ने महारो पुत्र तथा बहु बे मरण पामरो एम विचारे हे एट लामां वहु आवी तेवारे तेने देंरवतां ते कुतरीयें डुधमांदे पोतानुं मोहोडुं घाली डुध बोटनुं ते जोइ वहुने रीश चढी तेथी तेने सुसलनां प्रहारे मार मारी केड नांगीने ज्यां गायनी शाला हे त्यां जइ देवी पाडी दीधी तेथी ते तडफडवा लागी अर्ने ब्राह्मणे बीजो डुध लावी रवीर रांधी सर्व ब्राह्मणोने जमाडी आदोनो दिवस साचव्यो पढी ब्राह्मण याको थको बाहेर गौशालामां खाटली पाथरी खतो एवामां संख्या समय थयो तेवारे आखा दिवसनुं खुरव्यो,

આવકોર્યે પણ ચોમાસામાં શોભા હજાર રાજાડતિ સન્નામાં પથારવાની ના કહી. અને પોતે
 પણ સન્ના માંહે નાઆ કેમકે વર્ષાદ માંહે ઘણા કીડી કુંચુઆદિક જીવ દણાય છું જાણી
 વાકોર પોઢયાલે ઇવો જવાવ શ્રીકૃષ્ણે કણો ત્યાંથી દેવ પોઢણી અગીઆરસા લોકમાં પ્રસિદ્ધ
 થાદ ઇરીતેં શુદ્ધ આવક પણ વર્ષાકાર્યે પાપ જાણીનેં દેશાંતરનો બાપાર ન કરે માટે સાથુનેં
 પણ ચોમાસામાં એક તેકાણે રહેવું તે ચોમાસાનેં વિષે પંજોસણ પર્વે આપે થકે મંગલિકનેં અર્થે
 કલ્પસૂત્ર અવશ્ય વાંચવું ॥ ॥ હવે પંજોસણ પર્વે સર્વે પર્વો માંહે ચત્કણ હે માટે એનો મ
 હિમા કહેલે ૧ જેમ મંત્રમાંહે પાંચ પરમેષ્ઠિ મંત્ર, ૨ જેમ તીર્થમાંહે શઠુંજય તીર્થ. ૩ જેમ દાનમાંહે
 અન્નય દાન, ૪ જેમ શુણમાંહે વિનય શુણ, ૫ જેમ વ્રતમાંહે બ્રહ્મચર્ય વ્રત, ૬ જેમ સંતોપમાંહે નિય
 મ, ૭ જેમ તપસ્યા માંહે ઈંદ્રિય દમન, ૮ જેમ દર્શનમાંહે જૈનદર્શન, ૯ જેમ દ્વીરમાંહે ગોદ્વીર, ૧૦
 જેમ જાનમધ્યે ગંગાનીર, ૧૧ જેમ પટમાંહે દ્વીર, ૧૨ જેમ વચ્ચમાંહે ચીર, ૧૩ જેમ અલંકારમાંહે
 ચૂડામણિ, ૧૪ જેમ જ્યોત્સ્નામાંહે નિશામણિ, ૧૫ જેમ દુરંગમાંહે પંચવદ્ધાકિશોર, ૧૬ જેમ
 તુલ્યકલાવંતમાંહે મોર, ૧૭ જેમ ગજમાંહે ઇરાવત, ૧૮ જેમ હૈત્યમાંહે ઇરાવણ, ૧૯ જેમ
 વનમાંહે નંદનવન, ૨૦ જેમ કાષ્ઠમાંહે ચંદન, ૨૧ જેમ તેજવંતમાંહે આદિત્ય, ૨૨ જેમ
 સાહાસ્તિક માંહે વિક્રમાદિત્ય, ૨૩ જેમ ન્યાયવંતમાંહે શીરામ, ૨૪ જેમ રૂપવંતમાંહે કામ, ૨૫ જેમ
 સતીમાંહે સીતા, ૨૬ જેમ શાસ્ત્રમાંહે ગીતા, ૨૭ જેમ વાજિન્નમાંહે નંજા, ૨૮ જેમ
 સ્ત્રીમાંહે રંજા, ૨૯ જેમ સુગંધમાંહે કસ્તૂરી, ૩૦ જેમ વસ્તુમાંહે તેજ, ૩૧ જેમ પુણ્યસ્ત્રોત્કમાંહે
 રાજા નલ, ૩૨ જેમ ફૂલમાંહે સહસ્ત્રલ કમલ, ૩૩ જેમ ધનુર્ધરમાંહે અર્જુન, ૩૪ જેમ
 ઈંદ્રિયમાંહે નયન, ૩૫ જેમ ધાતુમાંહે સુવર્ણ, ૩૬ જેમ દાતારમાંહે કર્ણ, ૩૭ જેમ ગાયમાંહે

मलतां ह्येव, ६ जे गाममां नङ्क अने अद्रावान एवा आवकना घणां घर ह्येव, ७ जे गा
ममां वैद्य घणा निपुण रहेता ह्येव, ८ जिहां औषध घणां सुजन मलतां ह्येव, ९ जिहां
आवकोना घरमां धन धान्य प्रमुखनो घणुं संग्रह ह्येव पण कोइ वातनी विंता न ह्येव, १०
जे गामनो राजा अति नङ्क ह्येव यतिजनी नाकि घणी करतो ह्येव, ११ जिहां ब्राह्मण, ता
पस, ब्रह्मा, नरडा प्रमुख पाखंभी लोक जे वे ते साधुने अपमान करी शकता न ह्येव, १२ जिहां
जिह्वा सुजन मलती ह्येव, १३ जिहां सवाय पवन पातनादिक मुखे यतां ह्येव ए तेर शुण
वाला गाममां साधुर्ये चोमासुं करवुं, कदापि एटला योग न बनें तो पण जघन्यधी चार शुण
तो अवरय जोवा. तेना नाम कहेवे. १ खंभिल जूमि घणीज सारी छुट् फाछु ह्येव, २ जेमां
सवाय ध्यान मुखे थाय एवी रहेवाने जगा ह्येव, ३ जिहां श्रीजिनमंदिर ह्येव, ४ जिहां गो
चरी रुढी रीते मलती ह्येव ए चार शुण खेजना जोइने चोमासुं करवुं एम ए तेर शुण नङ्क
धुधी अने चार शुण जघन्यधी कहा तथा पांचधी मांभीने बार शुण सुधी सर्व मध्यम
शुण जाणवा, एवुं खेज जोइने त्यां साधुर्ये चोमासुं करवुं कारण के साधुजन दुखी पीडने
विषे नवकल्पि विहार करे तिहां अनेक तीर्थयात्राउं करतां, गामेगामे विचरता मिथ्यात्वे
पडता अनेक नव्यजीवोना उकार करतां थकां विचरे ते जेवारे चोमासुं आवे तेवारे
धरामंजर्वे सजलधारार्ये वर्षाद पडे तेधी पणवे पणवे पाणीनो प्रवाह चाले, कोमलकिस्लय
फुटे, थानके थानके अनेक प्रकारना जंतुउं उत्पन्न थाय ते माटे जीवयत्न करनारा चारित्रियार्ये
वर्षाकालमां विहार न करवो, एकत्र स्थानके रहेवुं, अनेक प्रकारना घोर अग्निग्रह करवा,
जेमाटे साधुने तो वीशवशा दया वे परंतु श्रीकण्णमादाराज जेवा सवावशानी दयाना पालनारा

૧ કલ્પ સિદ્ધાંત પણ ત્રીજા વૈય સમાન ગુણકારી હે કેમકે ૧ના અવણથકી જે પૂર્વે કર્મ
 બાંધ્યા હોય તટ્ટુપ વ્યાધિ દૂર થઈ જાય અને નવા કર્મનો બંધ પડે નહીં સર્વ આપદા નિવારે,
 સુખ સંપત્તિ કરે, ચારિત્રના ગુણની ઘુછિ કરે અને વહી મોક્ષના સુખ તરત આપે ૧ કલ્પ
 સૂત્રને વિષે પ્રથમ શ્રીવીર ચરિત્ર હે તે બીજ સમાન હે, શ્રીપાર્શ્વનાથ ચરિત્ર હે તે હ્યંકુરો હે,
 શ્રીનેમીશ્વર જનવાનજું ચરિત્ર હે તે થડ હે, શ્રીઆદિનાથ ચરિત્ર હે તે શાશ્વા હે, ચવિરાવહી
 તે ફૂલ હે, કથા હે તે સુગંધ હે, ફલ તે મોક્ષ હે, જે ૧ સૂત્રના સર્વ અક્ષર સાંજલે તે જીવ
 આઠ જવમાં મોક્ષ જાય ॥ ૬૨૧ સાથુ જે ગામમાં ચોમાસું રહે તે ગામમાં ૧ કલ્પસૂત્રની વા
 ચના કરે અને ચોમાસું પૂરણ થયા પછી ૧૬૮૯ કાર્તિકહુદિ પૂર્ણિમા થયા પછી પણ કદાપિ
 વર્ષાદ વરસવાથી માર્ગમાં કાઢવ પ્રસુખ થયા હોય તો વધારે કિવસ પણ રહે તથા વહી ક
 વાચ જે ગામમાં સાથુ ચોમાસું રહ્યા હોય અને ૬૭૭૭ ચોમાસું પૂરું ન થયું હોય તેની વચમાં
 તે ગામમાં ૧ મરકી આદિક રોગોનો જપ્ત થાય, ૨ નિક્કા હર્ડેન મલતી હોય, ૩ રાજા
 હુષ્ટ હોય તેણે કોપ કસ્યો હોય, ૪ કુંજુઆદિક ધણા જીવોની જતપત્તિ થઈ હોય, ૫ સર્પ
 અગ્નિ આદિકનો જપ જત્પન્ન થયો હોય, રોગ અને વર્ષાદ વિરમતા ન હોય, હર્ડિનિદ પડે ઇત્યાદિક
 કારણે ચોમાસામાં પણ વિહાર કરવાની આજ્ઞા પ્રચ્છયેં દીધી હે માટે વિહાર કરવામાં ધોષ
 નથી. ૬૨૧ સંયમ નિર્વાદ કરવાને અર્થે સાથુને જ્યાં ચોમાસું રહેલું પડે તિહાં પ્રથમ તે સ્વેત્રમાં
 જલ્દુષ્ટપણે તો તેર ગુણ જોવા જોઈયેં તેના નામ કહેલે. ૧ જે ગામમાં ચિરકલ કાઢવ ધણો ન
 હોય, ૨ જે ગામમાં બેઈંદિયાદિક જીવ ધણા ન હોય, ૩ ર્થંબિલ જવાની જામિ નિરવથા હો
 ય, ૪ સ્ત્રી પશુ પંખકાદિક ધોષ રહિત ડપાશરો રહેવાનો હોય, ૫ જે ફેત્રમાં દાદિં દૂધ ધણા

कहीर्ये ॥ तथा ॥ जो नएई नहि धम्मो, नय सामाईय न चेवय वयाई ॥ सो समणसंघुज्झो, कायवो समण संघेण ॥ १ ॥ माटे जो पूर्व साधुनी अपेक्षार्ये हीन कहो तो नले कहो पण इ षमकालमां साधु नथीज एम न कहीर्ये जे माटे साधु तो आज्ञे पण जे ॥ ॥ हवे ए दश प्रकारनी कल्प जे साधुनो आचार रूप धर्म जे ते त्रीजा वैद्यना औषध सरखो जे एटले जेम त्रीजा वैद्य उपकारी थयो तेम आ कल्प पण उपकारी जाणवो ते त्रीजा वैद्यनी कथा कही देखाने जे. कोइएक राजाने एकज पुत्र अत्यंत वद्वान हतो माटे राजार्ये विचार कखो जे आ पुत्रने रोग आव्या पहेलांज एहुं हुं औषध करावुं तो पढी कोइ वारें एनें रोगज थाय नही एम चिंतवी वैद्यनें बोलावी कहुं के आ लोकानुं एहुं औषध करो के जेणेकरी एने कोइ वखत रोग न थाय ते वारें वैद्य बोव्यो के हे राजन् ! महारी पारसें जे औषध जे ते एहुं जे के जे खाधा थकी रोग होय तो जाय अने जो रोग न होय तो वली नवो रुग प्रगट थाय ते सांन ली राजार्ये कहुं के सूता सिंहनें जगाडवा सरखुं ताहारुं औषध अमार करवुं नथी, एम कही तेने थीख आपी, पढी बीजा वैद्यनें पुढहुं तेवारें ते बोव्यो के हे राजन् ! माहारुं औषध खवराव्याथी जो रोग होय तो जाय अने जो रोग न होय तो शुण दोष कांड नथाय ते सांनली राजा बोव्यो जे राखमां धृत ढोलवा जेहुं ताहारुं औषध अमारा कामनुं नथी एम कही तेने पण विदाय कखो, पढी त्रीजा वैद्यनें बोलावी पुढहुं तेवारें ते बोव्यो हे राजन् ! महारुं औषध एहुं जे के जे खवराव्याथी रोग होय तो जतो रद्द अने रोग न होय तो वली अपर रोग आवे नही तथा बल, बुद्धि, रूप अने तेजनी वृद्धि करे ए वात सांनली राजार्ये प्रसन्न थइनें ते वैद्यनुं औषध लोकाने अपावुं अने वैद्यनें शिरपाव आपी विदाय कखो एवीरीते

ववा संबंधि वात कहे बते ते लोकोये मूर्ख जायी शीखामय आपी कहुंके हे नोला ! जेवा
 रे घणा माणस मळे तेवारें एवुं कहेवुं के तमारे सदा सर्वदा एमज धाजो तेवात याद राखीने
 लोकरो आगल चाव्यो मानीमां कोइ एक देशनो राजा मरय पाय्यो हे तेनी भैययने लाइ जा
 य हे तेने लोकरोये कहुं के तमारे सदा सर्वदा एवुंज ह्योजो तिहां पय तेणे मार आप्यो मूर्ख
 जायिने मूकी दीधो एम रखडतो रणजतो केटलाएक दिवसें पावो. वेर आप्यो ए श्रीवीरना
 साधु उपर वक्रजडुं बीछुं हष्टांत कहुं ॥ ॥ हवे मध्य बावीश तीर्थकरना साधु ते सर्व ऋजु
 अने प्राज्ञ हे तेना उपर हष्टांत कहेवे. जेम कोइएक अजितनाथ नगवाननो साधु ते रथंभि
 लयी घणो असुरो आप्यो माटे शुरुये तेहुं कारण पुबहुं तेवारें ऋजु पयायी कहुंके नाटकी
 आहुं नाटक जोवा कनो रह्यो हतो, गुरु बोध्या जे साधुये नाटक जोवुं नही तेवारें तेणे
 मिहामिडकड देइने कहुंके हवे कोइवारें जोवा कनो रहीश नही वली कोइएक दिवसें बाहेर
 गयो तिहां रस्तामां नटवी नाचती हती ते जोइ पंढित पयायी विचार कखो के शुरुये मुंजने
 नाटकीआहुं नाटक जोवा वज्योहे तो नाटकणीतो वली विरोष रागहुं कारण हे माटे ए
 मुजने सर्वथा जोवीज नही एवुं विचारीनें पावो आप्यो ए ऋजु अने प्राज्ञहुं हष्टांत कहुं ॥ १ ॥
 एम ए हष्टांत जे कह्यां ते कांड सर्वे साधुज आशयी समजवां नही, परंतु कोइएक सा
 धुनां आशयी जाणवां ॥ ॥ हवे आजना समयना माणस वक्र अने जाड हे ते प्रमाणे आज
 पांचमा आरामां चारित्रीया साधु नयी एम पय न कहेवुं कदापि अनाज्ञोण पयो अतिचार दोष
 घणा लाजे तेवा पय साधु आजना समयमां हे केमके साधु विना धर्म न ह्योय माटे व्यव
 हार नायमां कहुं हे के श्रीनगवंतनां नोखेला शास्त्रनी जे खरेखरी प्ररूपणा करे तेने साधु

बोध्यो के तमे स्त्रीस्वाभ्यो हृतो जे धीरे धीरे बोलजे तो एमां महारो वांक कांइ नथी ए त मारी पोतानीज चूल्ह बे, पितार्ये कहुं अरे एटलो महोटी थयो तोपण हज्जी अकल आबी नही ज्यारे धुआडा नीकल्या त्यारे तरतज धूल नाखवी हती तो अपि शांत थइ जात, एहुं रोवहुं केहेहुं ते बोकराये धारी राख्युं. एम करतां शीत-ऋतु आबी तेवारें प्रजात समये एनो पिता दातल्य करवा बेवो हे तेना सुखमांथी धुआडा नीकल्या ते देखी धूलनो थोबो नरीनें बोकराये पिताना महोडामां नाख्यो तेवारें पितार्ये जाणुं जे ए बोकरो खरेखर मूर्ख बे वली एक दिवस पि तार्ये बोकरानें कहुं के आ घोडो तरस्यो हे तेने पाणी पीवरावजे अने नवरावी आवजे, जो करार्ये कहुं बे काम तो नही करूं पितार्ये कहुं नवरावी आवजे पढी ते बोकरो घोडा कपर चडी तलाव पासें जइ घोडानुं महोहुं बांधी नवरावीने पावो धेर लाव्यो पण घोडो तरस्यो हतो माटे आकुल व्याकुल थतो देखी शोठें पुजनें मूर्ख जाणी घरमांथी काढी मुंय्यो अने कहुंके वाटे जातां कोइ मवेलो तेनें महोटे सार्दे छुहार करजे पढी वाटें जतां कोइएक पाराधी पास मांजी मुगला एकल करी कनो हे तेने बोकराये महोटे सार्दे छुहार कखो तेनो साद सांन लीने सर्व मुग नारसी गया पाराधीये तेने मार आप्यो अने मूर्ख जाणीनें कहुंके हे नूंमा मागे जतां ठपतो चाव्यो जाजे वली आगल जातां कोइक कोटवाल चोरनी शोध करवा नीकव्यो हे तेणे बोकरानें ठपतो देखी चोर जाणी पकव्यो मार मार्यो पढी मूर्ख जाणी कहुंके घणा माणस दीठामां आवे तेवारें एम कहेजे के तमारे एहुं कोइ वखते आशोमां वली आगल जातां कोइएक गाममां विवाह हे ते देखी पहेला मूर्खार्ये कहुं के तमारे घेर एहुं कार्य कोइ वारे म आ जो ए वचन सांनलीने विवाह-वाटार्ये कूव्यो मार आप्यो पढी बोकराये कोटवालना शीखा

तेने बापे मार आपीने पुढहुं के तनें आटला सादे कखा तोपण केम जवाब आप्यो नही वली क माड शावास्ते जवाब्यां नही तेवारें पुत्रें कहुं जे तमेज मने शीखाव्यो हतो के महोटेनें साहुं न बोजहुं तो महारो एमां शो वांक ले ? तेवारें पिताये कहुं के अरे मूर्खा काम ह्योय त्यारे तो बोजहुं जोइये ते सान्जली लोकरो बोव्यो के हवे हुं काम ह्यो तेवारें बोलीश, फरी एक द्विसें रोव धलाओकोमां बेठा हता एटलामां घेर शेवाणीये राबडी बनावीनें लोकरोनें कहुंके तारा बापनें बोजावी लाव तो राबडी शीरावीनें पढी सुखेथी काम कपर जाय, त्यारे ते लोकरो ज्यांदा तेनो बाप धया माणसोनी वचमां बेठो ले तिहां जइ महोटे सादे हेला पाडीनें कहेवा लागोके हे पिताजी ! आज आपणो घेर राबडी थइ ले ते महारी माताये कहुं ले के एकवार शीरावी जाव पढी सुखेथी काम काज करो ते सान्जली शेव लळा पामीनें त्यांथी जवयो आ गल जइ पुत्रनें एकांतमां कहुंके हे कुपुत्र ! आ धया लोकोमां लाज जाय तेवीरितें तुं शा वा स्ते बोव्यो तेवारें पुत्र बोव्यो तमेज मने शीखाव्यो हतो तो हुं हुं करूं ? तेवारें पिता बोव्यो के आज पढी जो एहुं काम ह्योय तो धीरे धीरे बोजहुं, लोकरोये कहुंके हवे धीरे धीरे बो लीश, एटलामां वली एक द्विसें शेव ते शेवनें घेर लाय लागी तेवारें शेवाणीये शेवने तेडवा सारुं लोकरोनें मोकव्यो ते लोकरो तिहां आवीनें जूए ले तो शेव धया लोकोनी वचमां बेठो ले ते वारें पोते दूर कज्जो रहीनें धीरे धीरे बोव्यो धयावार थया पढी शेठें तेने जोयो तेवारें शेठें पुढहुं के अरे तुं शावास्ते अहींध्यां आप्यो जो तेवारें ते लोकरो शेवनी पासें जइनें हजवे हजवे धीरजथी शेवना कानमां कहेवा लागोके आपणो घेर लाय लागी ले ते सान्जली शेव बोव्यो के अरे मूर्खा घरतो वली गयुं ह्यो तुं इहां आवतांज केम बोव्यो नही तेवारें लोकरो

क्रीडा नाटक करता हता ते जोवा कन्नो रह्यो हतो तेने शुर्ये कहुं जे यतिये नाटक जोहुं नही ते तमे जोहुं तेथी पाप लागुं माटे मिहाभिडकड लीयो एम कही मिहाभिडकड वीधुं, फरी काळांतरें एक दिवस नटडीनुं नाटक देखवा कन्नो रह्यो तेथी घणो वरवत लागो माटे शुर्ये तेहुं कारण पूढवाथी वक्रपणाना योगथी वांका वांका उत्तर आपवा मांनया पण साहुं कहे नही तोपण शुर्ये ज्यारे धणुं पूढहुं त्यारे बोव्यो जे नाटकणी नाच करती हती ते जोवा कन्नो रह्यो हतो, ते सांजली शुरु बोव्या में ना कही हती तो पण हुं नाटक जोवा केम कन्नो रह्यो? तेवा रें शिष्य वक्रपणाथी बोव्यो जे तमेतो नाटकीआहुं नाटक जोवाने वाख्यो हतो परंतु ते वरवत नट डीनुं नाटक जोवाने धा वास्ते वाख्यो नही? तो एमां माहारो शो वांक हे एतो तमारोज वांक हे एम वक्रपणाथी जलटो शुर्ये जलनो वीथो ए वक्रपणा आश्रि प्रथम ह एांत कहुं ॥१॥ ॥ हवे वली वीधुं लोकोक्त हयांत वक्र जडहुं कहे हे. कोइएक शेवतो लोकरो घणो डोर्विनीत हतो ते पोताना मा वाप सायें वढवाड कखां करे तेने मा वाप घणां सम जावे तो पण कोइनुं कहुं माने नही पवी कुटुंबना माणसोयें तेने शीखामण आपी कहुं के मा वापनी साहुं तारे बोलहुं नही तेवारें तेणे कहुं हवे हुं बोलीश नही एम करतां कोइएक दिवसें मा वाप प्रमुख सर्व कुटुंब मली पुत्रने घर सोंपी कांइक कामसर बाहेर गयां तेवारें ते लोकरो पितानी शीखामण याद करतो घरनां कमाड जडीनें खाटला ऊपर जइ स्रतो, थोडीक बार पवी ते पितादिक आख्या तेणे लोकरो घणा साद कखा तो पण ते लोकरो खाट ऊपर बेवो वेवो सांजले परंतु बोले नही अने कमाड पण कधाडे नही एम घणो वरवत व्यो त्यारे तेनो वाप नोंत ऊपरथी चडी घरमां आख्यो अने जूए हे तो पुत्र खाटला ऊपर वेवो वेवो हसे हे

दीयो, ए बीछुं दृष्टांत कहुं. ॥ ३ ॥ ॥ ह्वे वली त्रीछुं दृष्टांत कहे वे. सोरव देशनें विवे
 एक ब्राह्मण रहेतो हतो तेनो पुत्र सासरे जवा लाग्यो तेवारें पितार्यें शिरवामण आपी के हे
 बेटा ! एकवार हा कहेवी अने एकवार ना कहेवी एवी पितानी शिरवामण धारण करीनें सासरे
 पोहोतो त्यां सासु ससरार्यें पुवहुं जे हे नटजी ! तमे आब्या तेवारें ब्राह्मण बोव्यो हाजी, फरी
 सासु ससरें पुवहुं के घेर कुशल खेम वे ? तेवारें ब्राह्मण बोव्यो नाजी, फरी पुवहुं के तमारा
 पिता देवजोक पडोता ? तेवारें कहुं हाजी, फरी पुवहुं तेमनी पववाडे कांई खरच खराजात
 करी तेवारें कहुं नाजी, ते सांजली सासु ससरें कहुं के तमेतो मडोटा मूर्ख वो, तेवारें तेणे
 कहुं हाजी, एटली वात थया पवी ते सर्व ब्राह्मण मलीनें मोकाणे गया त्यां जइनें जुए वे
 तो जमाइनो पिता जीवतो वेवो वे तेने राम राम जुहार जुहारकरीनें सर्व मल्या, पवी जमाइना
 पितार्यें पुवहुं के तमो सर्वेनुं शा कार्मे अहींध्यां आववुं थयुं वे ? ते सांजली सर्वे बोव्याके तमारे
 बोकरे तमे परजोक सथाव्या एवी वात अमारी पारसें कही तेथी अहींध्यां आब्या हेयें, तेवारें
 ते बोकराना पितार्यें कहुंके ए बोकरो मूर्ख वे. एवा जीवनें पण ऋजु एटले नोला अने
 जड एटले मूर्ख कहीर्यें ए त्रीछुं दृष्टांत कहुं ॥ ३ ॥ ॥ एवा सासु प्रथम तीर्थेकर श्रीकृष
 नदेवना तीर्थे समजवा ए प्रथम तीर्थेकरना सासुड आश्रयी त्राण दृष्टांत कहां ॥ ॥ ह्वे चरम
 एटले वेला तीर्थेकर श्रीमहावीरस्वामीना सासु वक्र अने जड ह्योय तेना ऊपर दृष्टांत कहे वे.
 जेम कोइएक महावीर स्वामीना तीर्थेनो सासु स्थानिर्ले गयो ते घणो मोडो आब्यो तेनें सुर्यें
 वरवत घणो लागवाडुं कारण पुवहुं तेवारें वक्रपण्याथी कहेवा लागोके बाहिर जाय तेनें वरव
 ततो लागोज एमां तमे हुं पूजो वो ! ! पवी जेवारें सुर्यें घणुं पूवहुं तेवारें कहुं जे नाट

तो वली नाटकीया करतां पण अधिक रागजुं कारण ते माटे तेतो सर्वथा नहीज जोवी ते सांजली शिष्य बोधो हे स्वामी ! मने प्रथम एवी समज पडी होती नही हवे हुं क्यारें पण जोइश नही इहां ऋजु पणायी सत्य बोधो अने जडपणायी जो नाटकीया वज्या तो नाटकणी अवश्य वर्द्धीजी जोइस्यें एटजुं समज्यो नही इति प्रथम दृष्टांत ॥ १ ॥

हवे वली बीजुं कोकण देशीय दृष्टांत कहे ते. जेम कोइएक कोकणदेशना वाणीयार्यें वृद्ध पणामां कुटुंब परिवार जोडी धर्म पामी वैराग्यवान् अर्धने स्थविर पासें दीक्षा लीधी तेनें कोकण साधु कहीनें सर्व बोलावे एक दिवस ते धंभिल अकी आवा इरियापथिका किरिया पडिक्रम्यो तेने काजसग्न पारतां धयो वरत लागो तेवारें शुरुयें पुढहुं जो कोकणिक साधु ! तमोने एटजो वरत काजसग्नमां केम लागो ते सांजली साधु ऋजु पणो बोधो के हे स्वामीजी ! में आज जीवदया चिंतवी, शुरुयें पुढहुं तमे केवा प्रकारनी जीवदया चिंतवी तेवारें साधु बोधो जेवारें हुं घोर गृहस्थ अवस्थामां रहेंतो हतो तेवारें वर्षाकार्त्त खेत्रमां वृद्धोनें कापी नारवी सूड करीनें जमीननें अभिर्यें वाली शुद्ध करी तेमां धान्य वावतो हतो तेऐकरी महारा घरमां धणुंज धान्य नीपजतुं हतुं तेथी महारुं सर्व कुटुंब सुखी रहेंतुं हतुं अने हवे में तो दीक्षा लीधी ते अने महारा लोकसा आलसु ते ते खेतीमां कांइ समजता नथी माटे जो निरुधमो अका निश्चित पणो घरमां वेग हरो अने सूड नही कर्यो तो धान्य उपज्यो नही तेथी ते बापडा चूखें मरयो एवा प्रकारनी में जीवदया चिंतवी एम ऋजुपणायी साधुं बोधो ते सांजली शुरु बोधा हे नष्ट ! तमे मातुं ध्यान कहुं ते केमके ए खेतीनो धंधो पाप विना थाय नही ते माटे सावधानी अनुमोदना साधुनें करवी शुक्त नथी माटे मित्राभि डक्कड देइनें शुद्ध थाज ते सांजली साधुयें मित्राभि डक्कड

वारें मायास ऋछु अग्ने जड ह्योय ले, तेमने धर्म समजाववो घणो कवण थाय ले तथा श्रीमद्हा
 वीर नगवाननी वारें मायास वक्र अग्ने जड ह्योय ले, तेमने धर्म पालवो घणो डर्जन थइ पडे ले
 अग्ने मध्यना बावीश तीर्थकरनी वारें मायास बर्धा ऋछु अग्ने झाझ ह्योय ले माटे तेमने धर्म
 समजाववो पण सुजन ह्योय ले अग्ने पालवुं पण सोदेहुं ह्योय ले एवीरीतें मनुष्योना परिणा
 ममां नेद ह्योवाथी कवपमां पण नेद थाया ले एम जाणवुं, परंतु परमार्थथी नेद कांइ पण नथी
 मात्र पुरुषोना परिणामना नेद ले ॥ ३ ॥ ॥ हवे प्रथम तीर्थकरना साधु जे ऋछु अग्ने
 जड ह्योय ले दृष्टांतें करी समजावीयें तैयें श्रीऋषभदेवना तीर्थमां कोइएक आचार्यनो शिष्य
 तंजेल नृभिकार्ये गयो ते घणो वरवत लगाडीनें पावो आब्यो तेने शुर्ये पुढहुं अरे शिष्य तने
 आटलो वरवत केम लागो त्यारे ते ऋछु पणाथी बोव्यो के स्वामी नाटकीया लोक रमत करता
 हता ते जोवाने कन्नो रह्यो हतो तेथी वधारे वरवत लागो ते सांनजी शुरु बोव्या हे वत्स !
 आपणे साधु थइने नाटक जोवा कन्ना रहेवुं नही एथी पाप लागे ले माटे आपणने ए अक
 ह्यनीय ले तेवारे शिष्ये तद्वत्ति कही एटले जेम तमे कहो जो ते प्रमाण ले आज पवी जोइश
 नही. फरी कोइक विवसें तेदज शिष्य बाहिर नृभि गयो हतो ते घणो वरवत लगाडीनें पावो
 आब्यो जेथी शुर्ये पुढहुं जे आटलो वरवत केम लागो तेवारे ते शिष्य बोव्यो के हे स्वामी
 रस्तामां नाटकली नाचती हती ते जोवानें कन्नो रह्यो हतो तेने जीधे असुर थइ तेवारे शुरु
 बोव्या जे तमने पूर्वे मनाइ करी हती तेम ततां केम जोवाने कन्ना रह्या तेवारे ते शिष्य जड
 पणाथी एटले मूर्खपणाथी बोव्यो के महाराज तमेतो नाटकीया जोवानें मनाइ करी हती
 पण नाटकली जोवानें तो मनाइ करी हती नही तेवारे शुरु बोव्या हे महानाग्य ! नाटकली

कार्तिकी पुनम पर्थत रद्देषाहुं निश्चयधीज कद्दे. तिहां शुद्धस्थनी आझा यकी पांच दिवस यावत् रद्देहुं एम पांच पांच दिवस रद्देतां पचास दिवसें पंजोसण पूर्व करे तिहां कल्पखूत्र शुद्धस्थ आगल वांचे पढी सीतेर दिवस निश्चयधी रद्दे एटले जे शुद्धस्थ जाणे ते तो नादरवा छुदि पांचमधी मांढीने कार्तिक छुदि पूर्णिमा सुधी रद्दे अने बीजो जे शुद्धस्थ न जाणे ते तो आषाढ छुदि पूर्णिमाधी मांढीने नादरवा छुदि पंचमी सुधी जाणहुं, केमके कदापि कोइ शुद्धस्थ साधुने पूढे के आप चोमासुं रह्या तेवारे साधु कद्देके जेवी खेन्न फरसना अथवा पांचदिन जैये एवो जवाब आपे तैधी आगलना दिवस शुद्धस्थ न जाणे अने पर्युषण कंल्या पढी तो अवश्य तिहांज रद्दे माटे ते शुद्धस्थ जाणी शके ते जवन्यधी सीतेर दिवस पंजो सण अने उत्कृष्ट व मद्दीनानां पंजोसण जाणवां ए कल्प श्रीऋषभदेव अने श्रीमद्वावीरना साधुजने निश्चयधी जाणवो अने बावीश तीर्थकरना साधुजने निश्चय नद्दी ए दंशमो पंजोसण कल्प कह्यो ॥ १० ॥ एरीते ए दश कल्प कह्या ते दशो कल्प श्रीऋषभदेव तथा श्रीमद्वावीर स्वामीना साधुजने निश्चयधी जाणवा अने मध्य बावीश तीर्थकरना साधुजने तो ए दशमांधी एक सख्यातर, बीजो चार महाजत, बीजो ज्येष्ठ अने चोथो क्रतिकर्म एटले वांदणा ए चार कल्प निश्चयधी ह्योय ठे अने एक अचेलक, बीजो उद्देशिक, बीजो प्रतिक्र मण, चोथो राज्यर्षिन, पांचमो मासकल्प अने ठणो पंजोसण कल्प ए व कल्पनो निश्चय नद्दी. ए जेवी मयीदा बावीश तीर्थकरोना साधुजनी कद्दी तेवीज मयीदा श्रीमद्वावि देह खेजना तीर्थकरोना साधुजनी पण जाणवी ॥ २ ॥ इहां कोइ कद्देके साधुतो सर्व सरखाज ठे तो तेना आचारमां नेद केम पड्यो तेने उत्तर कद्दीये जैये जे श्रीऋषभदेवजीनी

मणुं सांजें अथवा सवारे करे अने पाप जाग्युं न जाणे तो ते पण न करे बाकी पाहिक, चोमा
सी अने सांवत्सरिक ए त्राण पडिक्रमणां तो बावीश जिननां वाराभां नहीज करे एम ए
पण अनियत कल्प ठे ए अघातमो प्रतिक्रमण कल्प कह्यो ॥ ८ ॥ ॥ हवे नवमो मासकल्प
कहे ठे. पहेला अने ठेजा तीर्थकरना साधु एक गामभां एक मास पर्थेत रहे उपरांत रहे
नही. मात्र चोमासाना चार महीना पर्थेत एक गामभां रहे परंतु अन्य दिवसोभां एक मही
नाथी उपरांत रहे तो घणा दोषोनी संनव थाय. एकतो गृहस्थ सार्धे प्रतिबंध थाय, हलवा
पयुं पामे, लोकनी उपकार करी शके नही, देश विदेशजुं झान न थाय, झानजुं आराधन न
थाय माटे एक मास उपरांत रहेवानी साधुने आझा नथी. कदाचित् छुर्निक्षादिक कारणे
रहेजुं पडे अथवा विहार करवाने असमर्थ होय तो पण वस्ति पाजटण करे, पाडो पजटावे,
घर पजटावे अने ठेवट संभारानी नृमि पाजटण करीनें नावथी पण मास कल्प करे. जे माटे जो
कमां पण केवत ठे के। खी पीयर नर सासरे, संजमियां थिरवास ॥ एतां होये अजरवामणां,
जो मांमे थिरवास ॥ १ ॥ इति ॥ अने मध्य बावीश तीर्थकरना साधुज तो विहार करवाने जो सामर्थ्य
वान होय तोपण तेकछु अने पंक्ति ठे माटे तेमने मासकल्पनी कांड नियम नथी जो दोष नही ला
गतो होय अने जान जाणे तो देखणा पूर्वकोडी वर्ष पर्थेत पण एकज क्षेत्रभां एकज स्थानकें रही
जाय माटे ए अनियत कल्प ठे ए नवमो मास कल्प कह्यो ॥ ९ ॥ ॥ हवे दशमो पर्थे
षणा कल्प कहे ठे. जे एक जगाये रहेजुं तेने पर्युषणा कहे ठे ते पंजोसण बे प्रकारनां ठे
एक तो गृहस्थ जाणे अने बीजो गृहस्थ न जाणे ज्याहां पर्युषण पर्वने पडिक्रमतां थकां
साधुजो क पूढे तेवारे रहेवाने विषे वर्तमान योग्य कहे पण पर्युषणा पर्व. पडिक्रम्या पढी तो

દીધા પઢા લાહુ વઢાઇ ગણાય હે માટે જેણે મહોટી દીક્ષા પહેલી લીધી હોય તે મહોટો ગણાય અને જેણે નહાની દીક્ષા તો પહેલી લીધી હોય પણ મહોટી દીક્ષા પઢી લીધે તો તે અગલાની અ પેહાર્યે લાહુ ગણાય જેમ પિતા અને પુત્ર તથા રાજા અને પ્રધાન તથા શેઠ અને ચાકર તથા માતા અને દીકરી એમ અનુક્રમે દીક્ષા લીધે પઢી ગામણા આવે મહોટી દીક્ષા લીધે તેવારે મુરખ્ય પ્રકારે તો પિતા, રાજા, શેઠ અને માતા એ ચાર મહોટાં હે તે નણવામાં જો અધિક થાય તો તેહજ મહોટાં કહેવાય નહીંકા પુત્ર, પ્રધાન, ચાકર અને દીકરી એ ચારે ન્હાનાં હે પરંતુ તે નણવામાં અધિક થઇ જાય તો શુરુ તેમને મહોટી દીક્ષા આપી મહોટાં કરે અને બાવીશ તીર્થકરના સાધુને તો એ મર્યાદ નથી, કેમકે તે તો બધાયે પ્રવીણ માહ્યા હોય હે તેથી તરત જ નણી લીધે હે માટે તે દીક્ષાના વિવસથીજ દુઠ્ઠ અને લાહુ ગણાય હે તેથી તેમનામાં પ્રથમ જે દીક્ષા લીધે તેહજ મહોટો ગણાય, જો પિતા અને પુત્ર તથા રાજા અને પ્રધાન તથા શેઠ અને વાણોતર તથા માતા અને દીકરી એ સહુ સાર્યે દીક્ષા લીધે તો પિતા, રાજા, શેઠ અને માતા એ ચાર લોક રીતીર્યે મહોટા ગણાય તથા પુત્ર, પ્રધાન, વાણોતર અને દીકરી એ ચારે લાહુ ગણાય તથા મહોટી દીક્ષાને યોગ્ય પ્રધાન અને પુત્ર હોય તો રાજાને તથા પિતાને પૂઠીને મહોટી દીક્ષા આપે તેથી અપ્રીતિ ન કપર્જે एरीतें ए अनियत कल्प हे ए सातमो ज्येष्ठ कल्प कह्यो ॥ ७ ॥ ॥ हवे आठमो प्रतिक्रमण कल्प कहेवे. प्रतिक्रमण ते जे आठव द्यકનું करवું ते जाणवું. तिहां प्रथम અને चरम जिनना वारामां तो साधुने अतिचार दोष जागे किंवा न जागे तोपण निश्चयशी दैवसिकादिक पांचे प्रकारनां पडिक्कमणांकरे અને बावीश तीर्थकरना साधुतो जो पाप जाग्युं हे एवું जाणे तोज दैवसिक अथवा राइ पडिक्क

સનો વીહિત સાથુ હોય તોપણ તે સાધ્વી સાંથુને સામી જઇને દે પૂજ્ય ! પધારો દુવીરીતે
 વિનયપૂર્વક સ્વમાસમણા દેડને વાંદે, કેમકે ધર્મમાંદે સુસ્વ્ય પ્રધાન પણું તે પુરુષનેજ કહું હે,
 માટે પુરુષ અધિક હે તેથી પુરુષે સ્ત્રીને વાંદવું નહી, જો સાથુ ધર્મને સાધ્વીને વાંદે
 તો ઘણા દોષ પ્રાપ્ત થાય કેમકે સ્ત્રીજાતિ હુબ હે માટે અહંકાર કરે તો તેથી નીચ
 ગોત્રને બાંધે, વહી લોક નિંદા કરે માટે પુરુષે સ્ત્રીને વાંદવું નહી એ કલ્પ સર્વ ચોવીશે
 તીર્થંકરોના સાથુ આશ્રયી નિયત જાણવો એ પાંચમો કૃતિકર્મ કલ્પ કહ્યો ॥ ૫ ॥

હવે હઠો વ્રતકલ્પ કહેહે તિહાં પ્રાણાતિપાતાદિક પાંચ મહાવ્રત હે એટલે પ્રાણાતિપાત, મુષા
 વાદ, અદત્તાદાન, મૈથુન અને પરિગ્રહ એ પાંચથી વિરમવું તે પાંચ મહાવ્રત કહીયે તિહાં શ્રી
 કૃષ્ણદેવ અને શ્રીમહાવીરના સાથુ તથા સાધવીને તો તાદશ જાણપણાના અનાવથી પાંચે
 મહાવ્રત અવહારથી હે અને મધ્ય બાવીશ જિનના વારાના સાથુ તો પરિગ્રહ વ્રતમાંદે પરિગ્ર
 હિત સ્ત્રી જોગનું પચ્ચરકાળ જાણે હે તથા ત્રીજા અદત્તાદાન વ્રતમાંદે અપરિગ્રહિત સ્ત્રીજોગનું પચ્ચ
 રકાળ જાણે હે એટલે સ્ત્રીને પરિગ્રહ રૂપ ગણીને પાંચમા પરિગ્રહ વ્રત સાર્થેજ લીયે હે, કેમકે
 જિહાં સ્ત્રી તિહાં પરિગ્રહ અને જિહાં પરિગ્રહ તિહાં સ્ત્રી હોય હે માટે બાવીશ તીર્થંકરના
 સાથુને ચોથું મૈથુન વિરમણ વ્રત વર્જીને ઘોષ ચાર મહાવ્રત જાણવાં અથવા શ્રીકૃષ્ણદેવ અ
 ને મહાવીરના તીર્થે રાત્રિ જોજન વ્રત મૂલ શુણમાંદે ગણે હે તેથી રાત્રિજોજન વ્રત વિરમણ વ્રત
 સાર્થે ગણીયે તો સાથુને હ વ્રત થાય અને બાવીશ જિનના તીર્થે તો રાત્રિજોજન વ્રત ઝતર શુણ
 માં ગણે હે માટે ચારજ વ્રત જાણવાં એ હઠો વ્રત કલ્પ કહ્યો ॥ ૬ ॥

હવે સાતમો જ્યેષ્ઠ કલ્પ
 કહે હે. જ્યેષ્ઠ એવું મહોટાનું નામ હે તિહાં શ્રીકૃષ્ણદેવ અને મહાવીરના સાથુઝને તો મહોટી વીદ્યા

એને નિયત કલ્પ કહીયે ॥ ૩ ॥ ॥ હવે ચોથો રાજર્ષિન કલ્પ કહે છે જે મહોટો લગ્નપતિ
 ચક્રવર્ત્યૈદિક રાજા હોય અને જેને સેનાપતિ, પુરોહિત, શ્રેષ્ઠિ, પ્રધાન અને સાર્થવાદ્દ એ પાંચ
 વાનાં હોય એ પાંચની સાથે રાજ્ય કરે તેને રાજા કહીયે તેના ધરનો આહારાદિક પિંન પહેલા
 તીર્થંકરના સાધુ સાધ્વીને અને લહેલા શ્રીવીરજગવાનના સાધુ સાધ્વીને લેવો કલ્પે નહી
 કેમકે રાજધારમાં ઘણા લોક મલે તિહાં ઘણો વચત લાગે તથા કોફક અપમાંગલિક કહે
 તથા તિહાં હાથી, ઘોડા, રથ અને સ્ત્રી પ્રમુલવર્ને જોતાં થકાં રાગ ગ્વર્જે વહી કોફક ચોર કહે
 કોફક ફેરુ પણ કહે દર્યાદિક અનેક દોષ ગ્વર્જે વહી લોક નિંદા કરે જે આ યતિ થઈને
 રાજ્યર્ષિન લીયે છે અન્યદર્શનીયોના શાસ્ત્રમાં પણ રાજ્યર્ષિન નિવાલો છે માટે પહેલા અને
 લહેલા તીર્થંકરના યતિયે રાજ્યર્ષિન ન લેવો અને બાવીશ તીર્થંકરના સાધુતો ક્રહુ અને પંખિત
 છે માટે રાજાના ધરનો નિર્દોષ આહાર જાણે તેવારે આહાર લીયે અને સદોષ જાણે તો ન
 લીયે માટે તેમને એ કલ્પની મર્યાદા નથી એ ચોથો રાજ્યર્ષિન કલ્પ કહ્યો ॥ ૪ ॥ ॥ હવે
 પાંચમો કતિકર્મ કલ્પ કહેલે જે વાંદજું તેને કતિકર્મ કહિયે તે બે પ્રકારે છે. એકતો ક્રહુ થાડું બી
 હું દાકશાવર્તવાંદણે વાંદજું તિહાં શ્રીજિનશાસનને વિષે સર્વ તીર્થંકરોના સાધુર્જની એવી મર્યાદા
 છે કે જેણે પહેલી લીફા લીધી હોય તે સાધુને પાલડથી લીફા લેનારો સાધુવાંદે પણ બાપ
 લીકરો અથવા રાજા અને પ્રધાન દર્યાદિક ન્હાનો મહોટો જુવે નહી પરંતુ લીફા જો લીકરે
 પ્રથમ લીધી હોય અને પિતાર્યે પાલડથી લીધી હોય તો પિતા પુત્રને પણ વંદન કરે એમ
 રાજા પોતાના પ્રધાનને પણ વંદન કરે તથા સર્વ સાધ્વીયો તો પુરુષોત્તમ ધર્મ જાણીને સર્વે
 સાધુને વાંદે પરંતુ ન્હાનો મહોટો જુવે નહી જો સો વર્ષની લીફિત સાધ્વી હોય અને એક દિવ

पण साधुनें लेवां कल्पे नही ए सय्यातर पिंन लेवामां अनेपणीय अशुद्ध दोषनो संनव था
 य प्रसंगादि मद्धोटा दोष जपजे केमके साधुना रागें करी पारणाने उत्तरवारणानें अर्थें वारं
 वार जातां आवतां अशुद्धमान आहारादिकें करीनें ते मद्धस्थ दहिं दूध प्रमुख स्निग्ध वस्तु
 पण आपे तेंथी रसयुद्धि थाय अने मिष्टानना लोर्ने तेनुं घर न मूके कदापि वेगलो
 बीजे गामें गयो ह्योय तो पण त्यांथी मिष्टान्नानें लोर्ने फरी आवे वली वखादिक मा
 ज्यां अकां तेमद्धस्थ तरतज आपे तेणे करी जपधिनी तुद्धि थाय वली ते सय्यातरनो
 पिंन लेतां अकां गाममां फरवाथी वूटे तेंथी ते साधुनुं शरीर जाहुं थाय वली ते सय्यातरिनो
 पिंन लेवाथी कदाच मद्धस्थनें एवो पण नय जपजे केजे जपाश्रय करावे तेने आहारादिक पण
 आपवा पडे तेने लीथे कोइ जपाश्रय पण न करावे अने रहेवाने कोई जगा पण आपे नही
 तेंथी आहार शिष्यादिकनो मजवो छर्जेन थइ पडे इत्यादिक दोषना प्रसंगथी सय्यातरिना धरं
 नो आहार लेवो सर्व तीर्थकरें निषेध्यो ठे कदाचित् कोइ कारणे सय्यातरिना पिंन लेवो पडे
 तो रात्रिना चार पद्धोर क्रिया सखाय करतो जागरण करे पण निद्रा न करे अने प्रजातनुं पडि
 क्रमयुं बीजे स्थानकें जाइ करे तो जपाश्रयना धणीनो सय्यातर न थाय अने जो रात्रें निद्रा
 करे अने प्रजातनो पडिक्रमयुं बीजे स्थानकें करे तो वेहु सय्यातर थाय एटले वेहु स्थानकें
 आहारादि लेवा न कल्पे तथा १ तुष, २ माटीनो ठेंकुं, ३ नस्म, राख, ४ मात्रातुं तामडुं,
 तेने मात्रा कळीथें, ५ बाजोट, ६ पाटी पाटला, ७ सय्या, ८ संथारो, ९ लेप प्रमुख वस्तु,
 १० जपधि सहित चेलो एटले वखादिक सहित चेलो ए दश वस्तु सय्यातरना घरनी लेवी
 कल्पे ए त्रीजो सय्यातरिपिंन कल्प कह्यो. ए कल्प सर्व तीर्थकरोना साधुने निश्चय ह्योय माटे

तने सचैलक कहीये तथा ए बावीश तीर्थकरना साहु पण रूखु एटले हुंनमन वाला सरल
 अपने दह एटले पंक्ति घणा माह्या चतुर होय माटे महोटा मूलनां पांच रंग वालां मानोपेत
 रहित एवां वख राखे तेथी एनें सचैलक कहीये केमके एनें ए अचैलक कल्पनी कांड मयीदा
 नथी माटे एमने ए कल्प अनियत ले अपने पहेला तथा लेला तीर्थकरना साहुने ए कल्प नि
 यत ले एटले निश्चय ले ए प्रथम अचैलक कल्प कह्यो ॥ १ ॥ ॥ हवे बीजो जेहेशिक कल्प
 कहीये तिहां मध्यना बावीश तीर्थकरना वखतमां जे साहु अथवा साधवीनें निमित्त कोइ
 महर्षे नात, पाणी, औषध जैषज्य, वख, पात्र निपजाव्यां होय ते तेहज साहुनें लेवा न ला
 ने अपने पहेला तथा वहेला तीर्थकरना शासनने विषे तो एक साहु अथवा एक साधवीनें अ
 थैं जे आथाकर्मिक आदारादिक निपजाव्यां होय ते सर्वथा प्रकारे कोइ पण साहुनें अथवा सा
 धवीनें लेवा कल्पे नही ए बीजो जेहेशिक कल्प कह्यो ॥ २ ॥ ॥ हवे बीजो सख्यातरि पिंन
 नो कल्प कहेले जे जपअयनो धणी होय तेने सख्यातरि कहीये अथवा जे साहुने रहेवानी
 जतरवानी जगा आपे एटले जेनी आझा लेहने साहु जगामां रहा होय ते घरना स्वामीनें
 सख्या तरि कहीये तेना घरनो पिंन जे आदारादिक बार वस्तु ते सर्व तीर्थकरना साहुजने वोहो
 रवी कल्पे नही ते बार वस्तुना नाम कहेले १ आहार, २ पाणी, ३ खादिम, ४ स्वादिम, ५ कपडा, ६
 पात्रा, ७ कंबल, ८ उघो, ९ स्नान, १० पिपलक, ११ नखजतरवानीनेरणी, १२ कानमांथी मेला
 काढावानी चाडुई, ए बार बीज तथा बीजा पण वरी कातरणी अपने सरपला प्रमुख ते कोइ

नगवान तथा श्रीमद्वावीर स्वामीना साधु तो श्वेतमानोपेत जीर्णप्राय वस्त्रने धारण करे तेमां
 हुंटीथी चार आंगुल नीचो अने शुद्धाथी चार आंगुल वंचो एवो साडा त्रण द्वाथनो चलोटी
 राखे तथा साडाचार द्वाथनो कटपडो राखे तथा पोताना आंगुल प्रमाण एक वेंतने चार आ
 शुजनी सुदृपति राखे एम अर्ध शरीर जघाडुं अने अर्ध शरीर ढांकुं राखे एवीरीतें पद्देरेजा वस्त्र
 ते अण पहियां जेवां समजवां माटे तेने अर्चैलक कद्दीये ते ऊपर दृष्टांत कद्दे जेम कोइ एक
 पुरुष धोतीया बनावनारने कहुं जे महारा धोतीयां ताकीदथी आप केमके हुं नागो फरुं हुं एवुं
 वचन व्यवहारथी कहुं द्दवे ते पुरुष जूना वस्त्रनुं पोतीयुं पद्देयुं जे तोपण नागो फरुं हुं एम
 कहुं वली बीछुं दृष्टांत कद्दे जे जेम कोइएक पुरुष पोतीयुं पद्देरीने नदी कतखो तेने कोइ
 एके पुवयुं के नाइ तुं नदी शीरीतें कतखो तेवारे तेणे जवाव आप्यो के हुं नागो यइने नदी
 कतखो वली बीछुं दृष्टांत कद्दे जे जेम कोइएक मोसी जूना वस्त्र पद्देरी वणकरनी पासें जाइ
 कद्देवा जागी के अरे नाइ महारां वस्त्र तैयार ययां द्योयतो मने आप हुं नागी फरुं हुं एवी
 रीतें साधुने पण जीर्णप्राय जूना श्वेतमानोपेत वस्त्र धारण करते जते पण वस्त्र रहित अर्चै
 लकज कद्दीये तेम आ चोवीसीमां श्रीकृष्ण देव अने श्रीमद्वावीरनें जालेरा एक वर्ष पढी
 इंदइत वस्त्रने अपणमें जावजीव पर्यंत अर्चैलक पणुं द्दहुं अने चोवीसें तीर्थकर आश्रयितो दी
 द्दा जेती वस्वर्ते इंद महाराज तेमना खंजा ऊपर देवड्य वस्त्र मुके ते जिहां सुधी खंजाऊपर र
 द्दे तिहां सुधी सचैलक कद्दीये अने पढीगया पढी अर्चैलक कद्दीये तथा आ चोवीसीमां बीजा
 श्रीअजितनाथ नगवानथी मांझीने श्रीपार्श्वनाथ नगवान पर्यंतना वावीश तीर्थकर मध्यना क
 देवाय तेने देवड्य वस्त्र गेप वे घडी आयुष्य याकतो रद्दे तिहां सुधी रद्दे जे माटे ते वस्त्रसहि

पण जनरायळे अने कुशकानी राबडी रांधीये तेपण जनरायळे तेमां पण कांइ आश्वर्ये नथी तेम जे एहज स्थानर्के एहज क्षेत्रे अनेक गणधर, संपूर्णे श्रुतधर, महाशाखना वेत्ता, नवर-सावतार, महा व्याख्यानना करनारा व्याख्यान करे अने हुं पण व्याख्यानकरुं तेमां अरस्परस एटलो फेर जाणवो एटले नरहनेदने जाणनारी नर्तकी तथा समुद्र अनेछु-क्षरीरने सहश ते गण धरादिक जाणवा अने गामडियात तथा गामडुं तळाव अने कुशकानी राबडी समान मने जाणवो ते हुं श्रीसगुरु अने श्रीसंघना प्रसादथी माननीय थयो हुं जेम कोइ पाषाण जडवतां तथा झान विवर्जित वतां पण तेनी ज्यारे प्रतिमाजी नीपजावीये त्यारे ते सर्व जनोने माननीय पूजनी य थाय तेनी येरे श्रीगुरु तथा श्रीसंघना प्रसादथी हुं पण माननीय थयोहुं ॥ ४ ॥ ॥ हवे बाजावबोध करनार प्रारंभमां श्रीदेवगुरुने नमस्कार लक्ष्म मंगलाचरणने अर्थे श्रुतोक कहेले, श्रुतोक ॥ नत्वा श्रीमन्महावीरं, गौतमादिगणाधिपान् ॥ कुर्वेहं कल्पसूत्रस्य, व्याख्यां बाजो पकारिणीम् ॥ १ ॥ ५ ॥ ॥ हवे प्रथम श्रीगुरु महाराजनो आदेश लहने जे क्षेत्रमां साधु चो मासुं रडे तिहां चोमासामां जाड्पद मासने विवे पर्युषण पर्वे आवे थके मांगलिक निमित्ते पां च दिवस पर्यंत श्रीकल्पसूत्र वांचे ते कल्प एवुं नाम आचारजुं ठे ते साधुनो आचार दश प्र कारनो ठे, थडके ॥ आचेछुछुदेशिय, सथायर रायपिन किङ्कम्ये ॥ वय जिठ पडिकमये, मासं पबोसवण कप्ये ॥ १ ॥ ॥ अस्थार्थः॥प्रथम अचेतक,बीजो जेदेशिक,त्रीजो सय्यातर,चोथो रायपिन,पांचमो कृतिकर्म,ठो व्रत,सातमो ज्येष्ठ, आठमो प्रतिक्रमण,नवमो मासकल्प अने दशमा पुजांसण कल्प ए दश प्रकारना कल्प एटले आचार तेना सामान्यथी नाम कदां हवे विस्तारार्थ कहेले ॥ प्रथम जे वख नही राखवा तेने अचेतक कल्प कहीये तिहां श्रीऋषन्देव

र साधुमुनिराज तेपण चारे प्रकारना संघमांदे जत्तम ठे एम ए त्रणे साहात् रत्न समान जाणवा
 ॥३॥ व्याख्या न करनार पोतानी लाहुता पूर्वक श्रीशुरुमहाराज अने श्रीसंघनी महत्त्वता देखवा
 डे ठे. व्याख्या न करनार कहे ठे के हुं मंदमति, मूर्ख, अज्ञानी, महाजड जतां पण श्रीसंघनी
 समक्ष दक्ष थाईये आ कल्पसूत्रनी व्याख्या करवातुं साहस करुं हुं. व्याख्यान करवाने जज
 माल थयो हुं. ते सर्वे श्रीसद्गुरुनो प्रसाद अने चतुर्विध श्रीसंघतुं सांनिध्यपणुं जाणतुं जेम
 अन्य शासनमां कहेतुं ठे के श्रीरामचंद्रनी सेनाना वांदराये महोटा महोटा पाषाण लईने
 समुद्रमां राख्या ते पथरा पोतें पण तया अने लोकोने पण तया ते कांड पाषाणनो तथा स
 मुद्रनो अने वांदरायनो प्रताप जाणवो नही परंतु ते प्रताप श्रीरामचंद्रजीनो जाणवो केमके
 पत्थरना तो एवो स्वभाव ठे जे पोतें पण बूडे अने आश्रय लेनारनें पण बूडाडे तेम हुं पण
 पत्थर सदृश जतां श्रीकल्पसूत्रनी व्याख्या करुं हुं तेमां माहारो कांड पण शुण जाणवो नही
 तेमज पौषधयाजा अथवा पुस्तकना पानांनो पण कांड शुण जाणवो नही ए शुण मात्र श्री
 सदृशुरु अने श्रीसंघनोज जाणवो तथा जेम कोइ नरहजावनी जाणवा वाली गीतकला अने
 नृत्यकलांमां विशारद लपटकोडी ताल नरह शास्त्रनी पारग एवी नर्तकी होय ते गीतगान क
 रते मुदंगध्वनि वाजते नृत्य करे अनेक चक्रगोला फेरवे अने हाव जावथी लोकोना मन
 रंजन करे तेमज कोइ गामढीयानी गामढियात एक घेली खी होय तेपण तालोटाना बंद प
 डते थके नृत्य करे तथा जेम कोइ महगंजीर समुद्र होय ते पण लहेरो आपे अने कोइक
 गामतुं न्हातुं तलाव होय ते पण वर्षात्रुमां पाणीथी पूरण नरातुं थकुं लहेरो आपे तेने
 पण कोइ निचारे नही तथा जेम शुद्ध दूधमांदे अखंड चोखा नाखीनें खीर रांधीये ते

वीर्णे ते पुस्तक शुरुना ह्याथमां आपे शुरु वांचना करे ते सर्वे श्रीसंघ सांजवे अने शुरु आ गज फळादिक राखे हे ॥ तेम आ पुस्तक पण जे आवकादिकनी पार्सें होय तेनी पार्सेंथी मागी लावीने पंचे ठेरावेला बीजा कोइ आवकने घेर लइ जइ तिहां रात्रि जागरण करी पढी बीजे दिवसें सर्व संघ मली पूर्वोक्त रीतें महोटा महोत्सव पूर्वक पौषयशालामां किंवा जपाअथमां अथवा कोइ आवकने घेर जिहां सामाधिकादिक करवानी कोइ स्वह निर्मल जगा होय ते स्थानके अथवा बीजी कोइ जीवादि जपइव रहित जगा होय के जिहां सर्वसंघे मली वांच वानो विचार कखो होय तेवी जगाने यथाशक्तिये शोनावी राखी होय तिहां आवीने ज्ञान नक्ति पूर्वक घणाल यलथी अने बीजा सर्वजनोये प्रमाद, निद्रा, विकथादिकनो त्याग करी ह्याथमां आपीने वंचाववी अने बीजा सर्वजनोये प्रमाद, निद्रा, विकथादिकनो त्याग करी विनय पूर्वक त्यां वेसीनें एकाग्रचित्ते सांजवी ॥ ३ ॥ ॥ हवे श्रीपर्युपण पर्व तथा कल्प सूत्र अने अमणसंघ एमहुं महत्व कहे हे ॥ श्लोक॥ नैतर्पर्वसमं पर्व, नचकल्पसमं श्रुतं॥ नथा र्मिकसमःसंघ, स्थिरत्वाति जगत्रये॥ १ ॥ अर्थः॥ आ जगतने विषे दीपादिकादिक अनेक प्रका रना लौकिक पर्व हे तथा चोमासी, आतीर्थ्यकरदेवना पांच कल्याणिक, अष्टमी, पक्षिका ह्यने तीर्थ यात्रादिक अनेक पुण्य पर्व हे ते सर्व लोकोत्तर उत्तम पर्व हे ए सहु पर्वने विषे शिरो मणि चिंतामणि रत्न सदृश ज्येष्ठ एहुं सांवत्सरिक पर्व हे ए जेम सांवत्सरिक पर्व समान बीछुं कोइ पर्व नथी तेम कल्प सूत्र समान बीछुं कोइ सूत्र पण नथी तथा चतुर्विध श्रीसंघ मांहे श्रीसाधुसु निराजना संघ सधुदायसमान बीजो संघ पण कोइ नथी एटले सर्व पर्वमांहे सर्वोत्तम पंजोसण प र्वे तेने विषे कल्पसूत्र वंचाय ते पण एकादशांगादि सर्वसूत्रमां उत्तम हे तेम कल्पसूत्रना वांचना

॥डैंश्रीशांतिनाथाय नमः॥अथ कल्प सूत्रस्य बाणावबोधःप्रारंभः॥प्रथम अंशकन्ती आ अंशनी रचना करवानो देहु कहे ठे. श्रीजिनशासनने विषे सर्व पर्वमांदे शिरोमणि श्रीपर्युषण पर्व ठे. ते पर्वना दिवसोमां नगर नगरने विषे कल्पसूत्र वंचायठे पण योग वहन करनारा साधु मुनि राजनेज सूत्र वांचवानो अधिकार श्रीतीर्थंकर जगवाने दीधो ठे बीजा कोइथी सूत्रनी व्याख्या थाय नही माटे तेवा मुनिराजोहुं अगमन सर्वस्वर्धे होतुं नथी तेंथी जे गाममां साधुमहाराज बिराजमान न होय ते गाम निवासी आवकोने कल्पसूत्र श्रवण करवानो अंत राय पडे ठे ते अंतराय दूर करवाने वास्ते जेम पूर्वाचार्योर्थे लोकोपकारने अर्थे पूर्वे अनेक प्रकरणोनी रचना करेली ठे तथा वर्तमान कागमां पण करे ठे ते प्रकरण पण सूत्रोना अर्थ रूपज ठे अने तेहुं पवन पावन चतुर्विध श्रीसंघ करे ठे तेम हुं पण श्रीकल्पसूत्रना बाणाव बोधने प्रकरण रूपे बनाहुं हुं के जे अंश साधु, साधवी आवक अने आविका मली चारे प्रका रना श्रीसंघने वांचवाना उपयोगमां आवे केमके ए अंश पण सूत्रनो अर्थ रूप होवाथी प्रक रण सदृश समजवो ॥ १ ॥ ॥ हवे श्रीपर्युषण पर्वने विषे ए अंश वांचवानो विधि कहे ठे जेम जे शहरमां श्रीमुनिमहाराज चोमाहुं रह्या होय अने ते गामना आवको एकठा थइ साधुजी पार्सेथी सूत्रनी पोथी मागी लइ आवीनें एक आवकना घरमां राखे तिहां रात्रि जागरण करे पढी बीजे दिवसें आवक आविका एकठां थइने एक कुंभारा लोकराने अबोट वस्त्र पहेरावी हाथी ऊपर बेसाडीने अथवा अश्वप्रमुख कोइ उत्तम वाहन ऊपर बेसाडी ते पोथी एक थालमां राखी ते थाल ते पहेला लोकराना हाथमां आपी सर्वने बढाम, साकर पतासा आदिकनी प्रज्ञावना करी वाजते गाजते महोटा महोत्सव पूर्वक उपायरे आ

अनुक्रमांक-

विषयोनां नाम.

पृष्ठांक-

६०	नरतबाहुवज्रं शुद्ध, बाहुवर्धे दीक्षा लीधी, नरतराजा अष्टापदे गथा.	१६७
६१	श्रीक्षेत्रज्ञदेवजीतुं परिचार, निर्वाणमहोत्सव, अठसुं व्याख्यान समाप्त अयुं.	२०१
६२	स्थविरावली, श्रीवीरना अग्नीश्वार गणधर संबंधि नवगह्वनी वात.	२०३
६३	सुधर्मस्वामी, जंभुस्वामी, प्रभवस्वामी, सर्वज्ञवस्त्ररि तथा यशोचन्द्रस्त्ररि एमना चरित्रो.	२०४
६४	संज्ञतिविजयजी अग्ने नन्दबाहु स्वामिनां चरित्रो, वरहमिहिरनी कथा सहित.	२०६
६५	श्रीधृतिचन्द्रजीतुं चरित्र, श्रीआर्यमहानिरिजी तथा आर्यसुहृस्ति तदंतर्गत संप्र	२११
६६	तिराजा तथा आर्यवज्रस्त्ररि अग्ने आर्य वज्रसेन स्त्ररिनी कथा.	२१३
६७	आर्यसिंहनिरिनी कथा तथा श्रीवज्रस्वामीनी कथा.	२२१
६८	रोहशुभाचार्यना सुसनामा शिष्य जेनाथी त्रैराशिक मत निकट्युं तेनी कथा.	२२२
६९	प्रियमंथस्त्ररि तथा पांचवर्गे तापसना प्रतिबोधक आर्यसमितस्त्ररिनी कथा.	२२५
७०	श्रीआर्यरक्षित स्त्ररिनी कथा एमां कांडक वज्रस्वामीनी कथा पण थे.	२२८
७१	तुक्वादी तथा तेमना शिष्य सिद्धसेनद्विवाकरणो संक्षेपथी संबंध.	२३८
७२	त्रय काठिकाचार्य तथा त्रय हरिचन्द्रस्त्ररिनी कथा.	२३८
७३	अष्टावोश प्रकारे साधुर्जनी समाचारी, चोशव अष्टावावे करी कथा सहित कही थे.	२३८
७४	इति नवम व्याख्यानं समाप्तम्.	२४८

अनुक्रमिक.

विषयोनां नाम.

पृष्ठांक.

४८	नरमग्रहाधिकार, जगवानना परिवारनी संख्या, तथा जगवानजुं निर्वीण. अर्द्धी	१ ४३
	सुधी वहुं व्याख्यान संपूर्ण अयुं, अने महावीरचरित्र पण संपूर्ण अयुं.	१ ४३
४९	श्रीपार्श्वनाथस्वामीना दश जवनो अधिकार.	१ ४६
८०	श्रीपार्श्वनाथजुं जन्म, तथा विवाह तथा कमठ तापसनो अधिकार इत्यादि	१ ४९
८१	पार्श्वनाथ जगवाने कीर्त्ता लीधी, पढी कलिकुंन तीर्थ अयुं तेनी कथा, तथा कूकडेसर तीर्थ अयुं तेनी कथा, तथा जगवानने कमठे जपरगर्ग कथा तिहां अहिलजा न गरी यह तेनी कथा, तथा केवलज्ञान जपजुं तथा परिवारनी संख्या निर्वीण.	१ ५०
८२	श्रीनेमीश्वर जगवाननां पांच कव्याष्टिक यादवो अने पांनवोनी कथा.	१ ५३
८३	चोवीश तीर्थकरनां अंतरा कहीने सातहुं व्याख्यान समाप्त कयुं ले.	१ ५४
८४	श्रीकृष्णदेव जगवानना तेर जव तथा सात कुलधर अथा, तेनी कथाज.	१ ५६
८५	श्रीकृष्णदेवजुं जन्म, नामस्थापन, बाध्यावस्थाजुं वर्णन, तीर्थकरोने स्नानपान करवा नी अने आहार करवानी रीति, जगवाननो विवाह तथा पुत्र पुत्रीनो परिवार.	१ ५९
८६	राज्यान्निषेक, अयोध्यानी रचना, कीर्त्ता, शुगलीयाने आहारनी कला सीखवी.	१ ६४
८७	अठारलपि, स्त्रीनी चोखल कला, पुरुषनी बहोतेर कला तथा जगवाने चोटली नी शिखा इंडमहाराजना कहेवा जपरशी राखी इत्यादि.....	१ ६६
८८	नमि विनमिनी कथा, श्रेयांसे पारणुं करावुं तिहां बेहु द्वाखनो अयेजो विसंवाद.	१ ६८
८९	जगवानने केवलज्ञान जपजुं, मरुदेवीजी पण केवल पाभ्या तेजुं वर्णन.	१ ६४

अनुक्रमिक-

विषयानां नाम.

पृष्ठांक.

अनुक्रम

६ ५	नगवान एक वर्षे उपरांत वस्त्रसहित रह्या पढी वस्त्ररहित यथा तेना कारण	१ ० ६
६ ६	अथश्री सोमदेव ब्राह्मणनी कथा, एमां दारिद्र्यं स्वरूपवर्णन करेलुं ले.	१ ० ६
६ ७	नगवाने चंद्रकोशीया सर्पने प्रतिबोध्यो तेनी कथा.	१ १ १
६ ८	नगवानने नावमां बेठा उपडव ययो, ते केवल अने संबल देवताये निवायो, तेनी कथा	१ १ २
६ ९	पुष्प नामा सासुष्टिक शास्त्रना जाणकारनी कथा.	१ १ ३
७ ०	नगवाने नालंदी पाडामां बीछुं चोमासुं कसुं तिहां गोशालो मढ्यो तेणे घणा स्थान के अनेक प्रकारना चाला कखा. ले, तेनी कथाच नगवानने यथेला उपडवोनी कथाच.	१ १ ३
७ १	वेरुयायन नामा तापस जेणे गोशाला उपर तेजोलेख्या सूकी तेनी कथा.	१ १ ४
७ २	गोशालो नगवानथी छुदो विचखो, तथा संगम देवे करेला महोटा वीश उपसर्ग.	१ १ ५
७ ३	जीरयज्ञेते नगवानने पारणुं करवा कसुं लतां पूर्णेशेवना घेरथी वोहोखुं.	१ २ ०
७ ४	चंदन बालार्ये अडवना बाहुला नगवानने व्होरयाव्या तेनी कथा.	१ २ १
७ ५	नगवानना कानमां गोवालीर्ये रवीला ठोक्या ते कथा, तथा उपसर्गोनुं प्रमाण.	१ २ २
७ ६	नगवान केवा थका विचखा तथा बारवर्ष ने साडा लमहीनामां करेला तपनुं प्रमाण.	१ २ ३
७ ७	नगवानने केवलज्ञान उपन्या पढी अग्नीधार गणधरना संशयवेदक, गणधर वाद, तथा चतुर्विध श्रीसंघ स्थापन.	१ २ ६
७ ८	गौतमस्वामि अष्टापद पर्वते गया, पन्नरसें त्रय तापसोने दीक्षा दीधी नगवान ना चोमासाना संख्या गौतम विजाप, गौतम केवलज्ञान इत्यादि.	१ २ ८

अनुक्रमिक.

विषयोनां नाम.

पृष्ठांक.

५०	जगवानना जन्मनी राजे सिद्धार्थराजाने घेर सोना रूपादिनी लुटाल थड.	७२
५१	सिद्धार्थराजाये तेल मापादि वधारीने मद्दोत्सवादि कस्यो.	..	७३
५२	जगवाननुं नाम स्थापवामाटे नोजन कराव्या तेनां विस्तारपूर्वक नाम.	७५
५३	जगवानना शुष रूप बजादिनुं वर्धन तथा आमलि क्रीडा अने नीशाल गरेयुं.	७७
५४	इंड महाराजना पूजवायी जगवाने कहेजा नलेना अर्थ....	७९
५५	जगवाननो विवाह, जगवानना मातपितादिनां छुदां छुदां नाम.	८०
५६	जगवानना मातपिता देवलोक गया पढी जगवाने गर्जमां करेजा अजिअहने थाद कस्यो, लोकान्तिक देवो आव्या, फरी नंदीवर्द्धननां अजुरोये बे वर्षे पर्थत	८१
	मुद्दस्था वासें रह्या, वरवीदान आखुं.	८२
५७	जगवाने दीक्षा लेती वरवते नंदीवर्द्धने करेलो मद्दोत्सव पांचमुं व्याख्यान समास.	८३
५८	दीक्षा लीधा पढी कुमारगामनी बाहेर द्वाजीये करेलो जपसर्ग.	८४
५९	कोह्याग सन्निवेशे बहुह्यनामा ब्राह्मणने घरे पदेहुं पारयुं कसुं.	..	८५
६०	जगवानना शरीरे सुगंधी छेप हलुं तेथी मंखी जीवोये करेलो जपद्दव.	..	८६
६१	जगवान डुइजंत नामा तापसने आश्रमे आव्या.	८७
६२	जगवान चोमासुं रह्या तिदां पदे करेलो जपद्दव, बजदनी कथा.	..	८८
६३	जगवाने निद्रामां पाबली राजे ताडपिशाचादि दश सुपन दीजा.	८९
६४	अद्वंदक नामा नेमिचिके जगवाननी इष्यी करी ते आश्रयी कथा.	९०

અનુક્રમાંક.

વિષયોનાં નામ.

સુઠાંક.

અનુક્ર ૦

- ૩૭ ત્રિશલા રાણીયે ચૌદ સુપન ઢીઠાં તેનાં ફલ....
 ૩૮ અરિહંત, ચક્રવર્ત્યીદિકની માતા કેટલા કેટલા સુપન દેસે ઇત્યાદિ તથા
 ત્રીશ સ્મારા અને ચેતાલીશ માઠા મળી બહોતેર સુપનનાં નામ.
 ૩૯ સુપન ઢીઠા પઢી કોની આગલ કહેવું અથવા નહી કહેવું તે સંબંધિ કથા.
 ૪૦ બીજા પણ કેટલાક સુપનોનાં ફલ તથા ચૌદ સુપનનું રસુચ્ચય ફલ.
 ૪૧ સિદ્ધાર્થે રાજાર્યે સુસિદ્ધિના વચન કહ્યા તે ઝપર ગંગાતેલીની કથા કહી છે.
 ૪૨ ઇન્દ્રના હુકુમથી દેવોયે સિદ્ધાર્થરાજાને ઘેર કરેલી ધનાદિકની તુષિત્વ.
 ૪૩ જગવાન માતાની કૂલવમાં નિશ્ચલ રહ્યા, હાલ્યા ચાલ્યા નહી, તેથી ધયેલું માતાને
 હાલ, પશ્ચાત્તાપ તથા ફરી જગવાને અવધિક્કાને માવિત્રોનું હાલ જાણું તે ઝપર મું
 યાને વદલે અવશુણ કરવા આશ્રયી કહેલી કથા, તથા ફરી ગર્જ હાલ્યો તેથી મા
 તાને ચત્પત્ત ધયેલા આનંદનું વર્ણન....
 ૪૪ ગર્જપ્રતિપાલન કરવા માટે ત્રિશલા માતાજી કેવા આહારાદિ કરે છે તે.
 ૪૫ મોલા પૂરણ કરવા આશ્રયી ઇંદ્ર મહારાજ સાથે ધયેલું મુદ્.
 ૪૬ વીર જગવાનનું જન્મ, ચોવીશ તીર્થકરનો ગર્જકાલ, જન્મકુંમલી, ચોથું વ્યાસ્યાન.
 ૪૭ જગવાન જન્મ્યા તે વચ્ચે દેવોનું આગમન, હપત્તદિક્કુમારીયે કરેલો મહોત્સવ.
 ૪૮ રૌધર્મીદિ ચોશઠ ઇંદ્રે કરેલો મહોત્સવ.
 ૪૯ જગવાને ઇન્દ્રની શંકા નિવારવા માટે અંશુભે કરી મેરુ ચાંપ્યો ઇત્યાદિ.

અનુક્રમાંક.

વિષયોનાં નામ.

પૃષ્ઠાક.

શાહાની કુલે સંક્રમાવવાનો આદેશ દુરણીગમેપી દેવને આપ્યો. તેમાં ત્રિશહા		
દેવી અને દેવાનંદાના પૂર્વેનવ કહ્યા હે. एमाં અન્યદહીનીંજમાં જાગવતના દશ	૪૬	૪૬
મસ્કંથમધ્યે વેલંદેવના દુરણ શવાની કથા પણ પ્રસંગે આવી હે.	૪૮	૪૮
૨૭ દુરણીગમેપી ગર્ને પાલટન કરવા ગયા તિહાં ચંપાદિ ચારગતિનું પ્રમાણ.	૪૯	૪૯
૨૮ અપદુરતી વચ્ચત જગવાન શું જાણે ને શું ન જાણે તે આશ્ચર્યી.	૫૦	૫૦
૨૯ ત્રિશહા રાણીચેં જે ધરમાં સુપન દીગ તેનો વિસ્તાર સહિત નામ તેમની અંતરગત	૫૫	૫૫
ચાર સુપનના વર્ણન સુધી બીહું બ્યારબ્યાન પૂર્ણ થયું હે.	૫૫	૫૫
૩૦ સિદ્ધાર્થ રાજાર્યે ત્રિશહા રાણીને સ્વપ્નાનું ફલ સામાન્યથી કહ્યું.	૫૬	૫૬
૩૧ પ્રનાર્તે રાજાર્યે કચેરી શણગારી પોર્તે મહાશુદ્ધ કરી, તૈલમર્દન કરાવ્યું, જ્ઞાન	૫૮	૫૮
કર્થું, આનૂષણ પદેશા, માંખવીયા પ્રમુખ ત્રેશવ પ્રકારના પદવી ધરાવનારાજનો	૫૯	૫૯
પરિકર હે જેમને માટે તેનાં નામ કહ્યા તે ત્રેશવમાંથી સીમસેઢાના વાંધાને	૬૦	૬૦
પતાવનાર જે સિંધી પાલક ધ્યાય હે, તેનું સ્વરૂપ બતાવવા માટે કહેલી કથા.	૬૧	૬૧
૩૨ આઠ પ્રકારના સુપન પાઠકોનું વર્ણન.	૬૨	૬૨
૩૩ સુપનપાઠકોચે સર્વજણે અગ્રેસરન થવામાટે કહેલી પાંચથો સુન્નટોની કથા.	૬૩	૬૩
૩૪ સુપનપાઠકો સિદ્ધાર્થ રાજા પાસેં આપ્યા. ફહાં ત્રીહું બ્યારબ્યાન પુરું થયું.	૬૪	૬૪
૩૫ સુપન પાઠકોચેં કહેજા નવ પ્રકારના સ્વપ્નનું વર્ણન તથા ફલ.	૬૫	૬૫

अनुक्रमिक-

विषयोनां नाम.

पृष्ठांक-

अनुक्र ०

१ ३	चौद पूर्वनां नाम तथा तेदुं शास्त्र लखवा उपर मसी केटली जोइये तेनु प्रमाण.	१ ५
१ ४	कवचसूत्र वांचवानी चाल पुर्वे अने पाबल केवा प्रकारनी हती तथा तेना संबंधे	
	आवेली वडनगरना हुवसेनराजानी कथा.	
१ ५	ए सूत्र वांचवायी पाप जाय ते उपर दोसना पुत्रनी कथा.	१ ६
१ ६	पंजोसणमां साधुर्ये तथा आवर्के केटला धर्मे कार्य करवा ते कह्या ठे.	१ ७
१ ७	मंगल रूप नवकार मंत्र अर्थसहित.	१ ८
१ ८	श्रीमद्वावीर स्वामीना पांच कथाएक उत्तराफाल्युनी नक्षत्रमां थया.	१ ९
१ ९	अवसर्पिणी उत्सर्पिणी काल आशयी ठ आराहुं संक्षेप व्याख्यान.	२ ०
२ ०	श्रीकृष्णदेवजीये कहेला श्रीमद्वावीर स्वामीना सत्तावीश नव संक्षेपयी.	२ १
२ १	देवानंदार्ये चौद सुपन दीठा तेने कृष्णवर्त्ते सामान्ययी फल कह्युं.	२ २
२ २	बत्तीश लक्षणनां नाम तथा बीजा पण सामुद्रिक शास्त्रने अनुसारे ह्या पण	
	प्रसुरवनी रेखाड आशयी फलाफल कहेलां ठे....	२ ६
२ ३	शक्रेडनां पूर्वन्व आशयी कार्तिक शेवनी कथा तथा इंडुं महत्त्व.	२ ८
२ ४	शक्रेड जगवाननी स्तवना करी तेमां नमुहुणंनो अर्थ तथा तेनी अंतर्गत मेघ	
	कुमारनी कथा, इहां प्रथम व्याख्यान पण समाप्त थयेहुं ठे.	३ ०
२ ५	दश अश्वेरानी दश कथाड वीरजगवान ब्राह्मणना कुलमां उपना ते आशयी.	३ २
२ ६	इंदु सद्धारणे पोतानो आचार विचारी देवानंदानी कुरवयी गर्न अपहरीने त्रि	

अस्य पुस्तकस्यानुक्रमणिका.

विषयोनां नाम.

अनुक्रमांक		पृष्ठांक
१	ग्रंथानी रचना करवानो हेतु	१
२	श्रीपर्युषणपर्वने विषे ग्रंथ वांचवानो विधि	२
३	श्रीपर्युषणपर्व तथा कल्पसूत्र अने अमणसंबहुं महत्त्व	३
४	दश प्रकारे साधुनो आचार ठे, तेहुं वर्णन.	४
५	दश प्रकारना आचार मांदेजा कथा कथा तीर्थकरनी वारे कथा कथा आचार ह्योय तेमहुं आशंका तथा समाधानपूर्वक वर्णन.	५
६	ऋजुजड, वक्रजड अने ऋजुप्राज्ञ एवा त्रय प्रकारना साधुच आश्रयी छुदा छुदा दृष्टांती कह्या ठे.	६
७	दश प्रकारनो साधुने आचार रूप धर्मे उपर वैद्यनो दृष्टांत.	७
८	चोमासुं पुरं थया पढी पण तेज गाममां साधुने रद्देहुं पडे तेना कारणो तथा चोमासुं पुरं थयानी अगाव साधुने त्यांथी विहार करी जपुंपडे तेनां कारणो.	८
९	जे गामे साधु चोमासुं रद्दे तिहां उत्कृष्ट तेर शुण अने जघन्य चारशुण जोवा जोड्ये तेनां नाम.	९
१०	पंजोसणपर्वनी उत्कृष्टता देखाडवामाटे एकताळीश पदार्थनी उपमा आपयीते नाम.	१०
११	अन्यदशीनमां पण ऋषिपंचमी माननीय ठे तेनी कथा.	११
१२	अष्टम तप करी कल्पसूत्र सांजजहुं ते उपर नागकेतुनी कथा.	१२

॥ अथ कल्पसूत्रबाजावबोधस्य शुद्धीपत्रं प्रारभ्यते ॥

प्रस्ताव

पत्रांक	पृष्ठांक	पंक्त्यं०	अशुद्ध	शुद्ध	पत्रांक	पृष्ठांक	पंक्त्यं०	अशुद्ध	शुद्ध
२३	३	१	महाकशु	महाशुक्र	११९	१	१६	वांढी	वांढी
२७	२	५	नीधो	धींगो.	१३३	३	५	एषाण	एंषांण
२७	२	७	धनी	धडी.	१३३	३	६	लोखंमना	लोद्धखंमना
२७	२	३	स्वामी	स्वामी	१३४	१	७	लोखंम	लोद्धखंम
२७	२	९	अंशिल	अशिल	१३४	३	६	कीधि	कीधो
५१	१	६	शृंगार	शृंगार	१५२	१	१०	मेघलीने	मेघमालीने
५८	१	१	वाट्याज्यादिक	वाटवादिक	१६०	१	१	नारव्यो	नारव्या
५८	१	९	जास्रसना	जास्रलना	१७०	३	१४	नमि	नूमि
६२	२	१८	कुंपापडो	पापडोकुं	१७१	१	६	कुम्भी	कुडी
६२	२	२	वाडुं	वांथा	१७३	१	१४	अगंधफलना	अगंधनकुल०
७४	१	२	कुर्मैः	कुर्मैः	१८६	३	१५	घणोफेरवो	घडोफेरवो
७४	१	२	रीदसी	रीदशी	२१८	३	१२	गेवरीनी	गेवरनी
७८	१	३	केवलीएक	केटलीएक		३	१०	गेवरीया	गेवरनी
८६	१	३	वरफरी	फरफरी	२४८	३	१	तेनेयं	तेरियं
९१	१	६	फुकरा	फुकारा	२४८	३	२	योगोवह्नं	योगोवह्नं
१०४	१	८	कोजो	कोजी	२४८	३	२	हुक्ता	मुक्ता

એમજ કેટલાએક વિવાહાદિકમાં વરરાજાને પહેરવા માટે કોઈ માગવા આવશે તો જરૂર
 આપવા પડશે. એવો સંકલ્પ કરીને નવનવા પ્રકારના સોના રૂપા હીરા મોતી આદિકના આનૂ
 બણો ઘઢાવી રાखે હે, તથા વસ્ત્રોના વાગા સિવરાવી રાखે હે, તેમ કોઈને જણવા વાંચવાને મા
 ટે જ્ઞાનના નંખારા કરી રાखવામાં હું હરકત આવવી નહે હે? પણ એવી બુદ્ધિ તો જાગ્યેજ આવે.
 વહી કેટલાએક ધરંટી, કોશી, કોમ્બાલ, પાવડા પ્રમુખ લકાય જીવોની હિંસાના અધિક
 રણનો સંમ્મહ કરી રાखે હે કે કોઈ માગવા આવશે તેને આપવા પડશે તો તેને બદલે કોઈ
 વાચવા સારુ માગવા આવશે તેને આપવું પડશે એ હેતુ માટે જ્ઞાનનો સંમ્મહ કરી રાख
 વામાં કાંઈ હરકત જણાતી નથી, હરકત માત્ર એટલીજ હે કે જ્ઞાનના સંમ્મદથી સજ્જતિ પ્રાપ્ત
 થવાની પરંપરા ચાલુ થાય હે, અને ધરંટી આદિકના સંમ્મદથી લકાયનો આરંજ થવાને લીધે
 હર્ષતિની પરંપરા ચાલુજ રહે એ વિના બીજી કરી હરકત જોવામાં આવતી નથી.

પ્રસ્તાવનામાં યદ્યપિ નિયમતો એવોજ છે કે, જે ધંધની પ્રસ્તાવના હોય તે ધંધનો સારાંશ દેવાહવો જોઈયે, તેને પહતો મૂકીને બીજી અન્ય વાતો લખેલી છે, તથા પ્રસ્તાવના પણ એક ન્હાના સરસા ધંધ જેટલી લગાદ ગયેલી છે, તેમજ ચતાવલથી લગવવાને લીધે પુનરુક્તિ પણ ઘણા સ્થલે થયેલી છે તેહું કારણ એ કે આવાતો જાદેર કરવા માટે મદારા અં તઃકરણમાં દર હમેસ ફ઼઼ા રહેતી હતી, પરંતુ કોઈ યોગ્ય પ્રસંગ ન મલવાથી એમાંજ લરવી મૂકીને માદારી ફ઼઼ા પૂરણ કરી છે માટે જેમને સામાન્ય પણે વિષય જોવાની અનિલાષા હોય તેમને આ ધંધની અતુકમણિકા વાંચવાથી જાણવામાં આવી જાશે, અને વિશેષ રત્ન કરનારાયે આ ધંધને આદ્યથી અંત પર્યંત વાંચી જાહું એ મદારી પ્રાર્થના છે. અરુદુ ॥

પરંપરાયે મોઢુ પામે. એ જ્ઞાનદાનસમાન બીણું કોઈ પણ જન્મ દાન નથી. સર્વદાનોમાં શ્રેષ્ઠ દાન તે જ્ઞાનહુંજ છે, પારમાર્થિકપણે મોઢું સાધન છે માટે જાવથી અન્નયદાન જે છે તે જ્ઞાનહુંજ દાન છે એમ સમજવું તો દૂર રહું પરંતુ આ સંસારમાં રહ્યા થકા માત્ર સાધારણ નીતિ શાસ્ત્રહું જ્ઞાનસંપાદન કરવાથી પણ કેટલા અગણિત ફાયદાહ થાય છે, તે સર્વ કોઈ પ્રત્યક્ દેખે છે, ધર્મ, વિવેક, નીતિ, મર્યાદા, મદ્દાપણ, ચતુરાઈ, સન્ન્યતા, ફત્ત્યાદિ લક્ષ્યાવધિ સજુણોહું સાધન તે જ્ઞાનજ છે, આ નવ, પરનવ બેઢુ નવે સુલ્લદાહ છે, તો તેહું આરાધન કરવામાં હું રહોહું છે, આટલું પણ તે સમજતા નથી!!!

વલી કેટલા એક આવક નાહજ તો કોહને વિવાહાદિ કાર્યોમાં જમણવાર આદિક કરવા પડે છે, તેમને વાસણોનો રૂપ પડે માટે પોતાની મહોટાહને વાસતે કોહ માગવા આવે તો તેને આપવા જોઈયે એવા હેતુથી કેટલીએક જાતના ત્રાંબા પિતલ વગેરે થાતુના વાસણોનો સંપ્રદ કરી રાણે છે કે જે બીજાને માગવા આપવાથી તે વાસણો લાહ જહ તેના ડપર રસોહ કરે તેમાં ઢક્કાયનો આરંજ થાય છે, તે સર્વ કોહ જાણે છે, વલી તે લાહવા પ્રસુલ જમનારા મહુષ્યોને, પણ પારકી રસોહ રવાવાથી કોહ પ્રકારનો શુણ પ્રાસ થતો નથી, માત્ર રવાહ પી મહોન્મત્ત થહને વિષય સેવનમાં તત્પર થવા શિવાય બીજો કોહ વિશેષ ફાયદો થતો દેખાતો નથી અને શુસ્તકો લાહ પોતાને તથા બીજાહને વાંચવા નાણવાને માટે સંપ્રદરૂપે રાણેલા હોય તેનાથી વાચનાર અથવા રાણનાર બેહુને કોહ પ્રકારનો આરંજ થતો દેખાતો નથી તથા વિષયસેવનમાં મહોન્મત્ત થવાને બદલે ઝલટો તેનાથી નિવૃત્ત થવાનો ડપદેશ મલે, તેથી તે અકાર્ય કરવાને બીહીતો રહે, એવા એવા અનેક પ્રકારના ફાયદા થાય છે.

केमके जेणे ज्ञाननो विनय न कखो ते देव गुरुनो विनय पण कयांथी करे ?

प्रस्तुत ज्ञान ज्ञानीनां निंदक जनोने आटळो पण विवेक नथी के जमणवार करी न्यातो जमाडी, सातमो पापस्थानकजे अहंकार ठे तेने धारण करी, जाणे कोइ नाचतो व्हडतो ह्योय तेवा गांठा जेवा आकारमां बनी जइ लकाय जीवोनो आरंभ करीने वली तेने पुष्ट क रवा सारु अजुमोदन करे. जे जूज आ अमुक माणसे नातवरो कखो तेनां करतां मारुं जम ण केवुं बनी आवुं के तेवुं आज दिवस पर्यंत कोर्ये करेवुं नथी. एम धरोधर बार्हयोना टोळे टोळा मजीने वातो करता हता माटे आपणने तो सडुर्ये वखाणां, आपणे हवे खरचे व धी गया, आपणे मढोटा थइ गया, एवीरीते विकारवंत थइने जाणें हुं धर्मिष्ठ मढोटी झा नी थइ गया, अने हवे आवी कीर्ति थइ, तेथी मावी गतिथे जावानी बीक मटी गइ. परंतु ते एम समजतो नथी, के बुढायोना मरणादि पाळज जे नातवराकरी जमण करवां, अने खा वा खवराववाथी राजी थवुं, नाराजी थवुं, ए सर्वे चाल निखारी ब्राह्मणोना घरथी चाळेळी ठे, पण आवकोना घरथी चाळेळी नथी. एथी मात्र लकायनो आरंभ थाय ने अन्निमान वधे ए वे कर्म शिवाय जो दान बुद्धिथी अजुकंपा लावीने गरीब डःखी नूखे मरतांने जमाडे तो तेथी शाता वेदनीय कर्म बांधी पुण्य उपार्जन करे. नव्ही कां आ नवे मान मळुं एटळुंज फल समजवुं, अने पुस्तकोवुं दान देवाथी तो लाखो माणसोनां मननां परिणाम सुधरे, जे थी तेमनामांथी डुर्गुणो दूर थइ जाय, सदगुणनी प्राप्ति थाय, धर्म पामीने धर्म मार्गमां प्रवृत्ति करे, तेथी देवादिकनी ह्युन्नगतिथोनां सुख जोगवी परंपरायें मोक्ष पामे. वली दान आपनारने पण वधारे अहंकार न आवे अने सरलस्वभावी थको ते पण तरतज धर्म पामी

हे ? एषी तो जलहुं धर्मना नास्तियणानो संनव थइ जाय. कारण के कोइपण धर्मनी प्रवृत्ति करवी अपने ते धर्मने महोटा पाया उपर लाववो, तथा ते धर्महुं महत्त्व वधारहुं तथा ते धर्मने सर्वदरीननी वचमां दीक्षो करीने प्रकाशित करी राखवुं तथा सर्वदरीन मां मुख्य अपने श्रेयस्कारी शिरोमणी करवो, तथा घणा जनो आपणा धर्मने मान्य करे, घणा जनो आपणा धर्ममां आवी नवे, घणा जनो आपणा धर्मने अंगीकार करे, घणा जनो आपणा धर्मनी प्रशंसा करे, इत्यादि धर्मनी वृद्धि करवानुं मुख्य कारणतो ते धर्मसंबंधि धर्मपुस्तकोज हे, अपने बीछुं ते धर्ममां महोटा विद्वानोनी संख्या महोटी होवी जोइयें ते विद्वानो बवानो नीजे वृद्धि करतो होय ते पुरुबने सर्व पुरुबोमां शिरोमणी गणवो जोइयें. ते तो दूर रहुं पण जलहुं तेने पतित करवा माटे तेना उपर आशातना लागवाना दुषणोनी आरोप करी तेनी निंदा करवी. ए छुं थोडी सरमनी वात हे ? एषी जो पोताना धर्महुं निर्मूलपणुं न थाय तो वली धर्म गमाववाना बीजा एषी वधारे साधनो कोण हे वारु ?

वास्तविक जोतां तो उक्त पुरुबो जे हे तेज पोतें पोताना धर्मने दूषित करी पोताना धर्म रूप प्रासादना थंननूत एवा जे धर्मपुस्तको तेनो जडा मूलथी नाश करवानो जाये थंधोज लइ बेतेजा हे. एवा प्राणीजनी गणनामां तेमने गणवा माटे कांइ पण दूरकत देखाती नथी, ते पुरुबो, खरेखरा स्वधर्मनिंदक, स्वधर्मनाश करनारा, अविवेकी, अपने तो काजपर्यंत अपरावार संसारमां परित्रमण करनारा, स्वधर्मदेवी, ज्ञानदेवी, ज्ञाननी दैलना करनारा, धर्मध्वंसक, क्रूरपरिणामवाला, अक्षरहित, विनयरहित, एवां जाणवां.

જે કરતો હોય તેને અનુમોદન આપવું, જે જ્ઞાનપુસ્તકોની વૃદ્ધિ કરતો હોય, જે જ્ઞાન નણવા
 માં વાંચવામાં, નણાવવામાં પોતાનો કાલ નિર્ગમન કરતો હોય, તથા અન્યજનોને પણ પણ
 ગ્રંથદેશ કરતો હોય તે પુરુષ સર્વમાંદે શિરોમણી સમજવો, તથા જ્ઞાનને પોતે નણવું, બીજા જે
 નણતા હોય તેમને પોતાથી બંનવું યથાશક્તિયે આશ્રય આપવું, નણનાર વાચનારને પુસ્તકો જ
 હ આપવા તેને અન્ન વસ્ત્રાદિક આપવાનું સદ્ધાય દેવું, રૂપ્યાદિક જ્ઞાનવૃદ્ધિ થવામાં જે આવર્કે હ
 વ્ય સ્વરચવું તે પૂર્વે કહેલા સાત પુણ્યદેવો માંદેહું મુખ્ય દેવ છે, તો તેવા શુન્નસ્થાનકમાં કોઈ
 અજાણના કહેવાથી અથવા દેશ કાલને અનુમાને ઘણા પુરુષોમાં માન નહીં મળે, એવા દેહુથી
 અથવા જોનદશાથી પોતાને હ્રબ્ધ સ્વરચવાનો સંકલ્પ ન થાય તે તો ચૂકો, પરંતુ પોતે સારાસાર
 વિચારમાં તિપુણ ન હોય તો પણ નાહ્યો બની પૂજવા આવનારને, અથવા સ્વનાવે-ચાર
 ગપા મારનાર બેગા હોય તેમની પાસે વાતો કરતાં જો પુસ્તકસંપદ કરવાની વાત નિકલેતો
 કહેકે નાહ અથવા કામમાં આશાતના બહુ લાગે છે, આ તો મદ્ધાપાપવું કામ છે, એમાંતો પ્રા
 યી હુબી જાય, ઇથીતો સાતમે નરકે જવું પડે, અથવા એ પુસ્તકોના સંપદ કરનારા, ગપા
 વી પ્રસિદ્ધ કરનારા, એને અનુમોદન દેનારા, એની પ્રશંસા કરનારા એ સર્વ નરકના અધિ
 કરારી થાય છે, એ મદ્ધોટી આશાતનાડ કરે છે, એ અન્નંત સંસાર ગટકરો, એનો ક્યારે પણ
 હટકો થવાનો નથી, એવી એવી જે ચાર વાતો પોતાને બોલતાં આવડતી હોય, તે બોલીને
 બીજા પ્રાણીર્જને પણ પુણ્યદેવમાં હ્રબ્ધ સ્વરચવાને નાકારો કરે, તેથી તેમણે પણ મન ગતરી
 જાય, વળી તે પણ બીજા દશજાણની પાસે જઈ એવી વાતો કરે, તેથી પુસ્તકની વૃદ્ધિ કરવા
 ગપર કોહવું પણ ચિત્ત લાગે નહીં. તો એવા અસત્યોપદેશ કરવાથી છું તેને ફાયેદો થાય

સ્વરચ કરતા દીઠામાં આવે છે, પરંતુ જે દ્રવ્યવાન્ છે તેમને તો જાણે ધોર નિહા આવી. નયે લી દ્યોય एवी स्थितिमां रह्या थकां ज्ञान ते वली भुं? अने पुस्तक ते भुं? एटहुं पण जा एता नथी तो पवी पुस्तको खरीद करी पोते जइ वांचवा, बीजा जे निर्द्धन जनो द्योय तेम ने वांचवाने माटे मफत आपवा, ज्ञान जंगराज करी राखवा, एवी बात तो जाणोज क्पांथी !

માટે જે પ્રમાણે નવા નવા શ્રી જિનમંદિરો કરાવવામાં દ્રવ્ય સ્વરચહું તેમાં મહોટો જાન છે, તે વાતો પણ સર્વે શાસ્ત્રના આધારથી જાણી જાય છે તો તેવા શાસ્ત્રોનો સંબદ્ધ કરી તેના મહોટા મહોટા જંગરા કરાવવા તેમાં તો વલી દેરાસરો કરાવવા કરતાં પણ અનંતશુણો જાન છે, તેમ હતું તે વાતમાં આશાતનાદિક દૂપણ કાઢાડી દેવાડવા અને કોહરું મન મનાવહું યના સરહું મહોટામાં મહોટું પાપ વલી વીહું કોહ નથી. જો જ્ઞાનનો સંબદ્ધ કરવામાં આશાતના જાગરો एवो बोलतां तमारी जीन अटकती नथी तो वली देरासर कराव वामां पण कोइ अन्यदर्शीनी आवी भुंक प्रमुख नारवणे तो तेनी पण आशातना थारो माटे ते पण न करवा जोइये एम कहेवामां पण कोइ बखत तमे मर राखशो नही? ते विचारी जो जो. માટે કોઈના આગલ કુતક કરી કહિપત વાતો વનાવીને કહેવાના કામથી દૂર રહેજો. પરમેશ્વરેતો શ્રીજિનચૈત્ય નવીન કરાવવા, પોપથ શાલાડ નવીન કરાવવી, અને પુસ્તકોના નવા નવા જંગરા કરાવવા એ ત્રણ પુણ્યક્ષેત્ર થયા, તથા સાધુ, સાધ્વી, આવક અને આવિકા એ ચતુર્વિધ શ્રીસંબદ્ધ વેચાવજ કરહું, એ પ્રમાણે એ સાતેક્ષેત્ર પુણ્યના છે, તે છુનક્ષેત્રોમાં આવ કે પોતાહું ન્યાયોપાર્જિત દ્રવ્ય સ્વરચહું एवी रीते आगमोमां कहेहुं છે, તો એ સાત ક્ષેત્રમાંહેજ જ્ઞાનના જંગરા કરાવવા, જ્ઞાન પુસ્તકોનો સંબદ્ધ પોતે કરવો, વીજાને કરાવવાનો હપદેશ દેવો,

रीने पोते पण ज्ञाननो संग्रह न करवो, अने बीजा वली पांच पचाशने उपर लाख्या मुजब जुवा उपदेश आपीने तेमने पण ज्ञाननो संग्रह करवा न देवो. एवी रीतना उपदेशकर्ता आवक मंगलमां आज वर्तमान कालनेविषे हजारो माणसो कीर्तामां आवे ते, एवा असमं जस नाइज्यो ह्यास्य विनोदमां पुस्तकोनो संग्रह न करवा माटे लोकोने उपदेश करवाथी धर्मरूप प्रासादनो पायो जोडी नंवाय ते, तेथी तेमने अनंतकाल पर्थत नरक निगोदादिना दुःख स हून करवा पड्यो, ते जोइ मने तेमनी उपर करुणा आवे ते, जे आ बिचारा मोहरूपी मदि रातुं पान करी मदीनमत थइ मायाजालमां फसी पडेला मदिरानी ठाकमां आवीने पोताने नावे तेम बक्यां करे ते, पण ते धर्मरूप धन साचवी राखवाने माटे मंजूषास्मान जे धर्मपुस्तको ते तेनो नाश करवानो मजबुत उपाय बतावे ते, तेथी आगल एना कटुक विपाक नो गववा पड्यो माटे तेम न थाय तो सारं ए माटे तेमने सावधान करवा सारु कहुं तुं के एवा असन्य अने परन्वे महाकलहकारी दुःखीने उत्पन्न करनारा उपदेशो करवामां हवे तमारे सावचेत रहेतुं जोइये. एवो उपदेश तमारे मात्र वचनथी करवानोज बंध राखतुं एटहुंज नही परंतु तमे तमारा मनमां एवो उपदेश करवानी इहा पण कदापि काळे राखशो नही. एथी धर्मरूप तुह्मुं जन्मून थइ जाय ते. कारण के पुस्तको नखवा वांचवाथीज धर्मिंतुं अथवा अधर्मिंतुं जाणपणुं थाय ते, तेनी तमे निर्दोषना करो जो तो पवी बीजो एवो कयो पदार्थ ते के जेना आधारे तमाराथी धर्मिंतुं स्वरूप जाणुं ज्यो ?

तेमां वली आटलो विशेष ते जे केटला एक साधारण गरिब अवस्थाने प्राप्त थयेला स्वल्पव्यवान् जे ह्योय ते ते तो पोतानी यथाशक्तिये ज्ञान पुस्तको उपर प्रतिवर्ष पांच रुपैया

વલી અમો સર્વ આવક નાફરને મહોટા ડરસાહુર્વક પ્રાર્થના કરીયે હેયે કે, આ કલ્પ સૂત્રની જો વધારે પ્રતો ન રાखी શકાય તોપણ પ્રત્યેક આવકે એકેકી પ્રત તો પોતાની પાસે અવશ્ય રાखવી. કેમકે ? આ પુસ્તકમાં મહા માંગલિકનાં કરનારા એવા ચૌદ સુપન જે શ્રીતીર્થે કર જગવાનની માતાને જે વચ્ચે જગવાન કૂચમાં આવી ગળે છે, તે વચ્ચે સુપનાનાં ચિત્રો ઘણાંજ સુશોનિત બનાવી દાखલ કરેલા છે, તેમજ વલી પ્રત્યેક વર્ષમાં પંજોસણપર્વના આવ દિવસ લગણ પ્રત્યેક આવક ધંધો રોજગાર સર્વ મૂકી ફેરને ધર્મસંવંધિ જે જે શુનક્રિયાજ જગવાને કહેલી છે તે કરવામાં તત્પર રહે છે, તો તેમને તેવા મહોટા દિવસોમાં યદ્યપિ શુરુ પાસેથી સાંજવાની જોગવાઈ મળતી હોય તો પણ ફરી પોતાને ઘેર આવી અવગાઈ લેવાને માટે પ્રત રાखવાની અવશ્યકતા છે, તેમજ જેમને શુર્વા દિક પાસે સાંજવાની જોગવાઈ ન મળે તે સાહેબોને તો જરૂર વાંચવા માટે રાखવીજ જોઈયે. અમો તો જૈન વંધુરને એવી જાગમણ કરીયે હેયે, કે પ્રત્યેક આવકે બધાય પુસ્તકો જરાવા વી તેનો સંમદ કરી રાखવો જોઈયે. જો કદાપિ તેટલું દ્રષ્ય રચરચવાને સામર્થ્ય નહી હોય તો માત્ર અજના સમયમાં બાપાચાનાની કઠાથી જાહેલા પુસ્તકોના કિમતના પચાશમા દિરસા જેટલી કિમતે સારા શોધેલા અને જાહેલી પ્રતો કરતાં હજાર ઘરજે ચડતાં એવા પુસ્તકો મળી આવે છે તેટલા તો જરૂર પોતાના ઘરમાં રાखવાજ જોઈયે, પણ આપણને વાંચતાં તો આવહરું નથી માટે ફોકડ પુસ્તક રાखીને શું કરીયે ? નકામા પડી રહ્યો, આપણથી સચવાય પણ નહી, ડગડી જ્ઞાનની આશાતના થાય, વલી કાગળો ગળર નકામા પૈશા કોણ રચરચે ? કાગળોતો કાઢે શઢી જાશે એવા એવા અનંત સંસારને વધારનારા કુલિકલ્પ ક

લરાવાળી મોકલેલી પ્રતમાં લેખકના લેખથી જે જે નૂતનો લીલામાં આવે તે સર્વનું શુદ્ધિપત્ર પણ
 નામ શ્રીધરાદથી પારેલું અંબા મોતીચંદે કરી મોકલેલું છે, તે પ્રમાણે અહીં લાખી મુક્યું છે;
 તથાપિ તે શુદ્ધિપત્ર ફરી પાતું પ્રત સાથે મેલવવાને કુરસદ ન મલવાથી તપાસવામાં આવ્યું
 નથી, તેથી તેમાં પણ લેખી પ્રેપૂરી જુલો દારવાન થઈ ગયેલી હોય એમ જણાતું નથી, માટે
 એવી નૂતનો સંબંધિ જે કાંઈ લામીયો રહેલી આ પ્રંથને વિષે લાંચક જનોને લુપ્તિગોચર થાય તો
 તે સાહેલોયે અમારા ઉપર કપાલહી રાખીને સુધારી લાંચવી. અમે આ પ્રંથમાં રહી ગયેલી
 નૂતનોસંબંધિ ધયેલો અમારો અપરાધ તથા લીજોપણ જેકાંઈ શ્રીજિનવચનવિરુદ્ધ આ પ્રંથમાં
 લરાવાળ કશું હોય તે સર્વનું મિહાહકકંડં સર્વ શ્રીસંધની સાથે કરીયે હૈયે.

તથા આ પ્રંથમાં જે લકજહાદિ ઉપર લુપ્તિનો કથાન આવેલી છે, તેમજ લીજા પણ ઘણા
 સ્થલે કથાન આવેલી છે, તેમાં જુલો પ્રતોની લરાવાન ઉપરથી ફેરફાર લીલામાં આવશે
 માટે પ્રથમ કલ્પસૂત્ર સાંનિલનારા સાહેલોયે કોઈ જગાએ કથા વિસ્તારપૂર્વક સાંનિલેલી હોય
 અને આ પ્રંથમાં સંક્ષેપથી લેખેલી હોય, અથવા પ્રથમ કોઈ જગાએ સંક્ષેપથી કથા સાંનિલેલી
 હોય અને આ જગાએ વિસ્તારપૂર્વક લેખેલી હોય અથવા તે કથાના સંબંધમાં પણ કોઈ લાંચ
 કોઈક પ્રતમાં એક રીતે લેખેલી હોય અને તેજ લાંચ લાંચી લીજી પ્રતમાં લીજી રીતે લેખેલી
 હોય તો, તે સર્વ જુલો પ્રતો જુલો પ્રતો સાધુલના લાંચથી લેખેલી હોવાથી તેમજ
 જુલો જુલો માણસોના લાંચે લરાવાળા પરંપરાયે એવા પ્રકારનો ફેરફાર લાંચોજ આવે છે,
 માટે તેવા તેવા ફેરફાર જોઈને કોઈ લાંચનારે અથવા સાંનિલનારે એમાં નૂત ધયેલી છે એમ
 સમજીને મનમાં સંશય આવવો નહીં. નિઃસંદેહ થઈને એકાગ્રચિત્તે સાંનિલનું.

बलकुल हतीज नही तेमज बीजी पण टवामां लखेली प्रतो साथे मेलवतां केटलिक वातो न्यूनाधिक दीगामां आवी माटे बीजी बे त्रण कल्पखजोना टवानी प्रतोनो आधार लहने तेमां बापनार आवक जीमसिंह माणें के वधारे कखो तेथी आ ग्रंथ लगनग अग्नीआर हजार भुलोक संख्या जेटलो थइ गयो. हजी पण अतिरावली पटावली वगैरेमां घणी वात वधारे लखवाना हती पण थोडा दिवसना व्याख्यानमां पूर्ण थइ शके नही तेना नयथी पडती मूकी देवी पडी बे; तथा वली श्रीपार्श्वनाथस्वामीना चरित्रमां तेमज बीजे केटलेक स्थानके अन्य प्रतोमां लखेली वातोथी तदन जुदीज रीतें अने अति संक्षेपमां महाराज साहेबे वातो लखी काहाडी हती ते मांहेली घणा स्थले तो फेरवी नाखेली बे, परंतु केटलाएक स्थानके संशय होवाथी तथा महाराजने कागल लखी जुवाव मगाववाथी घणा दिवस बापवानुं काम बंध राखवुं पडे तेम न बनी शकवाथी एमज रेहेवा दीधी बे. तेमज बापवाने घणी जतावल हती माटे वधारे शोधन पण थयुं नथी, तथापि जेटलुं वनी शकयुं तेटलुं यत्किंचित शोधन पण कहुं बे. वली मारवाड, शुर्जर तथा हिंडस्थानी मली त्रण नापार्ये मिश्रित आ ग्रंथ महाराज साहेबे वनावेलो हतो, परंतु तेमां घणा वांचनार साहेबोने वांचतां कंटागो उपजे कदाचित कोइने थयार्थ अर्थ न वेसो, तेथी ते नापा सुधारीने आवक शा. जीमसिंह माणें के वधारे एकाज शुर्जर नापामां लखीने बायुं बे. तोपण हजी कोइ कोइ स्थले मारवाडाहि देशोनी नापार्ये मिश्रित थयेली नापा रहेली हसो तथा कोइ कोइ वातो पण अपूर्ण रहेली हसो. ते मज पुनरुक्ति पण घणा स्थानके दीगामां आवसो ते सर्व वांचनार सज्जनोयें सुधारी वांचवुं. आ ग्रंथमां शोधनार आवक जीमसिंहमाणकनी नजर चुकथी तथा बुद्धिनी मंदताथी तथा

उपરથી જાણે શુર્કર જાણામાં ટીકાજ બનાવેલી હોય, ઇર્વી રીતના ઘણા વિસ્તારપૂર્વક બાળા
 વબોધ કરેલા દીતામાં આવે છે. તેમજ સંસ્કૃત જાણામાં યથેલી ટીકાજથી કોઈ કોઈ સ્થલે અ
 થવા સર્વ સ્થલે ન્યૂનાધિક બાળાવબોધ યથેલા પણ દીતામાં આવે છે. ઇર્વી રૂઢી જેમ શુર્કર
 જાણામાં વધારે પડેલી દેશાય છે. તેમજ હિંદુસ્થાની જાણામાં અને મારવાડ મેવાડ વગેરે અન્ય
 દેશોની જાણામાં તથા ઇક, લે, ત્રણ, દેશોની મિશ્ર યથેલી જાણામાં પણ કેટલાક અંથોના ટબા
 અને બાળાવબોધ બનેલા દેશાય છે તેને લીધે સંસ્કૃત જાણાથી અજ્ઞાત રહેલા જાનોને અંથો
 વાંચવાને અતુકલતા થતી ગઈ; તથાપિ અથાપિ સુધિ જે કોઈ પૂર્વાચાર્યોઈ સંસ્કૃત અને મા
 ણથી જાણાતમાં અગણિત અંથો રચેલા છે તેમાંના દશહજારમા જાગ જેટલા અંથોના ટબા
 તથા બાળાવબોધ યથેલા નથી. હજી ૯૯૯૯ મા જાગ જેટલા અંથો લગજા ટબા તથા બા
 લાવબોધ કયા વિનાના રોષ રહિ ગયેલા છે તેનો બાળાવબોધાદિક કરવાનું કામ અગલ પંક્તિ
 ત જાનોના વિચાર ઉપર અને મેહેનત ઉપર આધાર રાશે છે. ઇર્વીરોતે ઇ કલ્પસૂત્રના પણ
 હુદા હુદા અનેક સાહુડ ટબા તથા બાળાવબોધાદિક રચતા ગયા. તેમાં મૂલપાત ઉપર તો
 ટબા જરેલા હોય અને બીજી પ્રસંગે આવેલી વાતો તથા કથાત્તે બાલવોધ રૂપે લખેલી
 હોય પણ જે પ્રતમાં મૂલપાત લખેલો હોય તે પ્રતતો વિગયાદિ ત્યાગી યોગવહન કરનારા સા
 હુડ સિવાય અન્ય કોઈથી વાંચી શકાય નહીં માટે પૂર્વોક્ત સર્વ કોઈને વાંચવાના કામમાં
 આવે ઇવા હેતુથી આ અંથમાં મૂલપાત કાઢાઈ નાખીને માત્ર તે મૂલપાતના અર્થ
 લઈને તથા ટીકાકારના આધારથી કેટલો ઇક કથાજ્ઞાન પ્રસુચ લઈને શ્રીવિજયરાજેન્દ્ર સૂરિયે
 વધો મળીને ૫૫૦૦ શ્લોકનો આસરે બાળાવબોધ રૂપે અંથ રચ્યો પણ તેમાં વળી ઘણી કથાત્તે તો

સર્વે જૂલોની હુમાપના ચિત્ર અવલોકન કરનારા ચતુર જનોની પાસેથી હું માયું હું. આ કલ્પસૂત્ર મૂલ પાઠે ૧૨૧૬ શ્લોકની સંખ્યાનું શ્રીનરહાદુ સ્થરિયે માગથી જાણામાં ગદ્યરૂપે રચેલું છે. તે પ્રથમતો માત્ર જાણપદ શુદ્ધ પંચમીના દિવસે સાધુજનોજ વાંચતા હતા. તે સંબંધિ વાત ધંધમાં આવી ગયેલી છે, પરંતુ જેવારે આનંદપુરનગર કે જે હમણા વહનગરને નામે ડેલરાય છે તે નગરના હુવસેનરાજા તથા બીજા પણ ઘણા આવક અવિકાદિ ચતુર્વિધ શ્રીસંઘની સમક્ષ આ સૂત્ર વાંચવાની ચાલ પ્રયુક્ત થઈ. તે વચ્ચતથી શ્રીપર્વના દિવસોમાં પ્રત્યેક ગામોગામે જ્યાં જ્યાં આવકોની વસ્તિ ઘણી હોય ત્યાં ત્યાં સાધુજનોએ એની વાચના કરવા માંની, પરંતુ તે વચ્ચતમાં બધાય સાધુજ સંસ્કૃતાદિ જાણામાં નિપુણ હતા તેથી એ ઝક સૂત્રની ટીકા, ચૂલિં આદિક સંસ્કૃત જાણામાં કરેલીજ હતી તે વાંચતા હતા, તથા પઢી પણ ઘણા કાલાપર્યંત વાંચનારાજ તેજ જાણામાં વાંચતા હતા પરંતુ તે વચ્ચતે ઘણું કરીને ટંબા તથા બાલાવબોધ કરવાની જરૂર પડતી ન હતી. એવીરીતે એક આ કલ્પસૂત્ર નહીં પરંતુ અગ્રણિત ધંધો જે જોન સંપ્રદાયમાં પ્રવર્તતા હતા તે બધાય ધંધોની રચના માગથી અથવા સંસ્કૃત જાણામાંજ થતી હતી. જ્યારે ક્રમે ક્રમે સંસ્કૃત જાણાના અન્યાસી સાધુજની ન્યૂનતા થવા માંની તેવારે ઘણાએક માગથી જાણામાં અને સંસ્કૃત જાણામાં બનાવેલા ધંધોની ઝપર પંક્તિ જનોયે ટંબા જરવા માંન્યા તથા કેટલાએક ધંધોના બાલાવબોધ કરવા માંન્યા. એવી ચાલ ઘણું કરીને વિક્રમ સંવત્ ચૌદર્જોના શતકથી વધારે પડેલી દીઠામાં આવે છે. તેમાં પણ ઘણા ધંધોની ઝપર ઘણું કરીને શુર્કર જાણામાં માત્ર અક્ષરાર્થે રૂપે ટંબા કરેલા તથા કેટલાએક ધંધોના કાંઠક અક્ષરાર્થેથી વિસ્તાર કરીને ટંબા કરેલા અને કેટલાએક ધંધોના સંસ્કૃત ટીકા

કવળી ઝપર પોથી રાખી વાંચહું. એ શુન્નફલની ફેનારી જન્મ પ્રકારની વાંચવાની રીત છે. આ ંથમાં જે જે સ્થાનકે જે જે વિષયો ઝપર કથાનું આવેલી છે, ત્યાં ત્યાં તે તે કથાનું સંબંધ માં જે જે બનાવ બનેલા છે તેના ચિત્રો પણ સ્થાનકે સ્થાનકે દાખલ કરેલા છે. એવા સર્વે મહા ચોરસી ચિત્રોનો સમાવેશ કરેલો છે, તેમાં અમારા તરફથી કેટલા એક ચિત્રોમાં જૂલો થયે લીડ છે. એક તો શ્રીમહાવીર જગવાનને દેવાનંદા બ્રાહ્મણીની કુટ્ટીમાંથી દરણી ગમેથી દેવતાર્યે જે વચત સંદેશા છે, તે વચત જન્મેલા બાલકના જેવું તથા દારાદિક આનુષણોયે કરી શુક્ત જગવાનનું રૂપ દર્શાવેલું છે તે તેકાણે એવી આકૃતિ કરવી. જોડતી ન હતી, પરંતુ બ્યારસી દિવસ ગર્નેમાં રહેલા બાલકનો જેવો આકાર થાય છે તેવી આકૃતિ આનુષણોરહિત કરવાની હતી, તથા વળી પણ ગર્ને ત્રિશલા રાણીની કૂચમા સંક્રમાવવાને વચતે પણ તેવી જ આકૃતિ કરવી જોડતી હતી, બીજું જે વચત જગવાન શ્રીવીરસ્વામીને ડંદ મહારાજ મેરુપ વેતની ઝપર પાર્શ્વકવનમાં જન્મસંબંધિ મહોત્સવ કરવાને લાદ ગયેલા છે તે વચત ડંદના રવો જામાં બેસાડીને જગવાનનાં પગનો ઇંચુવો મેરુપવેતની ઝપર રાખી જાણે તે ઇંચુવો મેરુપવેત ને દાબતો હોય ? એવા આકારમાં જ્ઞાન-કરાવવાનું ચિત્ર કરવું જોડહું હતું, તેને બદલે ડંદના રવો જામાં આડો સુવારી મૂકવા જેવી આકૃતિ બનીગયેલી છે. એ પણ ચિત્રમાં જૂલ થયેલી છે. તથા વળી કેટલેક તેકાણે જે વચત જેવા ઇંતઃકરણના વિચારમાં જીવ હોય તે વચત તેની સુરવસુદા તથા શરીરના અવયવો પણ તેવાજ કરવા જોડર્યે તેને બદલે તેવી સુરવાકૃતિ અંને શરીરના બીજા જાગોના અવયવો ન બનેલા જેવા ચિત્ર પણ થઈ ગયેલા દીગમાં આવે છે. તે સંબંધિ અમારાથી અજાણપણે જે જે જૂલો વિવેકી સજ્જનોને ચિત્રોમાં દીગમાં આવે તે

पुरुष पोसह् अथवा सामाधिक लाइने, आगल शुद्ध बाजोट राखी तेनी उपर कवली रूपापी ते उपरे बहु यत्ना सहित, विनयपूर्वक पुस्तक राखीने पढी सांजलनाराजनी सन्ना एकठी थाय तेवारें बीजो एक बाजोट मूकेजो होय तेनी आगल पांच पच्चीश बाइयो गीत गाती थकी आवी ने प्रथम कंकुडुं स्वस्तिक शुंदली करी तेनी उपर चोखा शाजिडुं स्वस्तिक शुंदली करे ते शुंदली करीने बाइयो तथा माणस सर्व ज्यारे पोतपोताना योष्य स्थानके बेसी जाय त्यार पढी वांचनार जे होय ते त्राण वार पुस्तकने नमस्कार करे, पढी सन्नासहित पोते जन्मो बइने ए क नवकारनो पाठ कहीने “ पुरिमचरिमाणकप्पो० ” ए मंगलाचरणनी गाथा संपूर्ण कहीने पढी नीचे बेसी मुख आगल मुखवस्त्रिका राखीने सन्नासमद्ध वांचना करे, परंतु जघाडे सु खे वांचे नही ते पण काल वेलाये वांचे ते आवी रीतें के सवारना सात वागाथी ते अग्नी अथार वागा पर्यंत वांचे, अग्ने फरी मथ्यान्हे वार उपर एक वाग्याथी मांणीने सांजना चार वागा पर्यंत वांचे एवा प्रकारनो विधि जेटला दिवस वंचाय तेटला दिवस दुररोज करवो एम करी बराबर सुद्धतसर आठ वांचना तो अवश्य पूर्ण करवी अग्ने अगिरावली पढावली जो तेटला दिवसमां संपूर्ण न वंचाई शकाय तो ते पंजोसणना बीजा दिवसें वंचाय तो पण कांइहरकत नथी. एवी रीतें वांचतां कदापि एक वांचनारनो वांचतां वांचतां घांटो बेसी जाय, अथवा बीडुं कोइ निमित्त बनी आवे, तो ते स्थाने बीजो जे अद्दालु वांचनार आवी बेडो ते पण पूर्वोक्त विधिरहित वांचे. आ सन्ना समद्ध वांचनारनो विधि कह्यो.

हवे जे पोतानी मेळे मनमां वांचीने थारी राखतो होय, अथवा पोतें वांचीने पोता नेज सांजलजुं होय, तो तेणें पण मुखवस्त्रिका आडी आपी पवित्र अइने अकाज वेला टाळी

ठे. धयुं हुं कद्दीयें, परंतु आखा वरसनां जे वरवांधा द्योय ते पंजोसण जेवा महोटा पर्वना-दिव
 सोमां आवी जना करीने कजीयो उत्पन्न करवानुं कारण नीपजावे. वास्तविक रीतें जोतां
 आवकोने तो गह्व बेज नद्दी. जो गह्व ठे तोपण साधु आशयी सिद्धांतोमां गह्व कहा ठे. परं
 तु आवक आशयी कोइ स्थानके सिद्धांतोमां गह्व कहा नथी. माटे गह्वोने वास्ते लडाइ क
 रीने पंजोसणना दिवसोमां शुचक्रिया करवी पडी मूकी तेने बढवे कलहकरण रूप क्रिया तो
 अवश्य नज करवी जोइये. तेमज वली जेनी मरजीमां जे आवे ते थली पोतानी अद्वापूर्वक
 तेदला नाणा टीपणी प्रमुखमां नरी आपे किंवा न पण नरी आपे तो तेथी हुं गेरफायेदो
 थयो ? पोते पोतानी उदारतासहित जेम बने तेम शुचक्रियामां वधारे इव्य खरचवुं ते पण
 पोतानी लहुता द्वावता लतां खरचवुं, कारण के बनता सुधी जो शुस रीते परोपकारमां खरचा
 तुं द्योय तो वली धयुंज रुहुं समजवुं. समजु आवकें तो पोताहुं नाम राखवानी पण अनिदा
 षा न राखवी; परंतु बेवट कोइरीतें लुटी सकातुं न द्योय, तेवारे पोताहुं नाम आपवुं पडे तो
 नजे; नहिं तो मात्र नामनाने माटे इव्य खरचीने अव्य फल प्राप्त करी लेवुं नद्दी.

वली आ कल्पसूत्रने सनासमक्त वांचनारें केवी रीतें वांचवुं ते संबंधि केदलो एक खोला
 सो यद्यपि प्रथम आ ग्रंथना प्रारंभमां लखायलो ठे खरो, तथापि वली कांइक वांचनारने
 विशेष जलामण करवानी रजा लइये हैये के, प्रथम तो वांचनार जे द्योय ते श्रीवीतरागना
 वचन उपर पूर्ण अद्वाहु द्योय, बीजुं देशकालने अनुमाने यथाशक्तिरें कोइपण प्रकारवुं व्रत
 करेवुं द्योय, त्रीजुं सनासमक्त जे दिवसथी वांचे ते दिवसथी मांतीने ज्यासुधी पूर्ण करे त्यां
 सुधी सचित्त वस्तुनो त्यागी द्योय, चोखुं वांचे तेदला दिवस ब्रह्मचर्यनो पावनारो द्योय, एवो

कही। देखाहुं। हुं. जे दिवसोमां प्रत्येक सम्पक्कट्टी जीवोने अरुपरसमां उत्पन्न थयेजो वै रविरोध ते, सर्व मन, वचन कायार्थकरी टाली नाखवो जोइये, जे दिवसोमां प्रतिकूल धर्मध्यान मां प्रवृत्ति करवी जोइये, जे दिवसोमां हर हमेशा संवरनावमां रहेहुं जोइये, जे दिवसोमां न सम प्रकारना वैराग्य दशाने स्फुरण करनारा, एवा महान्गुरुबोना रचेला शास्त्र अवण करवा जोइये, जे दिवसोमां राग द्वेष टाली शत्रु मित्रने समजावे गणवा जोइये, जे दिवसोमां षट् काय जीवोनी जयणा राखवी जोइये. कारणके स्वानाविक पण भावकनो आचार ए हे जे को ई पण कार्य करहुं ते जयणाशुक्त उपशमनावसहित करहुं, तेवारे पंजोसण जेवा सर्वोत्तम प र्वमां तो वली उपशम जाव अत्यंत विशेष राखवानी भावश्यकता हे. तेम लतां पंजोसण जे वा महोटा दिवसोमां पण आपस आपसमां एक कहे के महारो गह्र महोटी तो बीजो कहे शे अमारो गह्र महोटी. एम गह्रने माटे ज लडाई करी विरुद्ध वचन बोली क्लेश उत्पन्न करी नाखे, वली एक कहेशे के तमे चोखनी संवत्सरी करो जो माटे जैनमतथी विरुद्ध चालो जो, वली बीजो कहेशे के तमे पांचमनी संवत्सरी करो जो ते जैनमतथी विरुद्ध करो जो, एक क हेशे तमे जगमती तिथी व्योजो, तो बीजो कहेशे तमे आशमती तिथी व्योजो, तेमज एक कहेशे के देरासरनो आ अशुक पूजारी राखवो तो बीजो कहेशे अशुकने राखवो, वली सा मिवात्सव्य जीव दयानां उत्तम प्रकारनां कार्याने माटे तेमज गोरजीनी पढेडीने माटे, वास केप नाखवाने माटे पण टीपणीज फरती करे ते वखत पण एक बीजानी पासेथी कमती जा स्ती रकम नराववाने माटे में एटहुं आछुं तो तमे एटहुं आपो. नहीं तो हुं अशुक रकम नहीं अणीश. हुं. एण अशुकज रकम आपीश. एवीरीते एक बीजानी साथे क्लेशकारी वचन बोले

न्यायधरमभा कोई देसमां अर्वाला नामअी सीयाणां तथा नामअी वानरानो
लावबोध अपाववो; तथा ज्ञाना नी... पुनः तां ह्येतां कृत्वीम पश्यामीष्यन्मे
रीने अपावीह्युं. एवीरीतें नामअी सीयाणा तथा मा
अपीके जे पूर्वोक्त ग्रंथो अपवानो खरच लागवें

ही. अने अपायला प्रत्येक पुस्तकनीं शो शो नकला ता निंमेष साधुजं तथा अस्मर्थे आवको
जे वांचवानी रुचीवाला ह्यो तेमने मफत आपय्युं. एवो तेराव करीने अपाववा संबंधी का
मकाजनी तथा शो शो नकल कोने मफत आपवी तेनी तपास करवा माटे शा. रतनाजी
वायाजी नामअी आहोरना रेवासी आवक वे ते वयुंज ग्रामाधिक, नीतिमान, विवेकी, माह्यो,
दयालु, नरोस्तादार, विश्वासु अने शाखझ वे माटे तेने अधिकारी तेरवीने प्रथम श्रीकल्पसूत्रनो
वालावबोध अपवाना कामने मदत आपवा माटे टीप नरवा मांफी तेमां मदतकरनारा आ
वकोनी संख्या वणीज महोटी थवाथी आवक केंसरीमह्व कस्तुरजी नामअी सीयाणा वाला
र्ये कहुं के जो बीजा माहक ए पुस्तकोने लेनारा थयो, तो तमोयें मंजावेला पुस्तकोनी संख्या
मां फाला प्रमाणे. प्रत्येक पुस्तक राखनार वणीने पुस्तको कमती आपीह्युं ते वात सर्व टीपमां
नाम दारखल करनाराज्ये मंजुर राखीने सजा विसर्ज्जन थइ. ते दिवसें श्रीसंवे करेला तेराव
ने अजुसरीने में आ पुस्तक श्रीमुंबईमां आवक नीमसिंह माणकनी मारफत अपाव्युं वे.

हवे आ ग्रंथ श्रीपुरुषाणाना दिवसोमां वांचवानो वे माटे द्वाजमां महारा वीठामां आवेली
प्रवृत्ति सुजब केटलाएक आवक अने साधुजनी जे जगटी आचरणा पंजोसणना दिवसो
मां पण सुधरती नथी ते हवे सुधारी लेंहो एवी आशा राखीने प्रथम तेमनी आचारणा

करी आवकोना पंच खातानो जीवरहित पांजरापोल हे तेमां मोकली आप्या. इत्यादि रीते ते चोमासामां घालाज जीवो समकेत प्रमुख अनेक प्रकारना व्रतधारीज थाया, तेथी महोटो जपकार थायो, अर्धे जैनधर्म अत्यंत देदीप्यमान सूर्य सरखो दीसवा लाग्यो.

तेमज बीजा पण ग्रीयाणा नामना परगणानें आसपास चारे बाहुये फरता बीज वी श पच्चीश पच्चीश कोशमां आवेला नामोना रहेवासी आवको मांहेला घाला आवको पण स्वावर तीर्थ करतां जंगम तीर्थ वांदवामां अस्त्रव्यात शुणु लाज वधार हे, एवुं समजीने त्याह्वा विराजेलो वे. साधु मुनिराजोनी साथे सांवत्सरी खमाववाने माटे वंदन करवा निमित्त आप्या.

एवी रीते घाला नामोना आवको एकदा थाया, तेवो अवसरे प्रसंगाजुसारे मुनिराजोए पण धर्मोपदेशमां ज्ञानदान आपवानी तुजना करनार अन्य कोइ दान नथी एवुं व्याख्यान कहुं तेवारे सज्जा मांहेला आवको बोव्याके, ए ज्ञानदानतो मुनिमहाराज थो थोइ शके हे, परंतु आवकोथी कांइ बनी शकतुं नथी. ते सांजली मुनिमहाराज बो व्हा के, पुस्तको लखावीने जे जे ज्ञान जणवानी तथा वांचवानी रुचीवाला ह्योय तेमने आपवाथी तथा ज्ञानना जपकरण आपवाथी, तेमज ज्ञान जणनाराजने अन्नवखादिकतुं साहाय्य आपवाथी, बीजाने जणववा आदिकथी आवको पण परिपूर्ण ज्ञानदान करी शके हे.

ए वात मुनिजना मुखथी सांजलवा पढी तेज दिवसें रात्रिना वखते आवको सर्व एकवा थाया. तेमणे एवो ठेराव कथोके पंजोसण पर्वमां कल्पसूत्र सांजलवाने तथा बीजा पर्वोमां जे जे पर्व ज्यारे आवे हे तेवारे ते ते पूर्वनी कथाज सांजलवाने घाला

होने अंतराय पुडे ॥

ल्यार पढी संवत् १९४३ नी शालमा महामुनि श्रीकान्तचरण। गच्छ...
 केशरविजयजी ए वे मुनिराजो ते साक्षात् जाये चोथा आरामादेला साहुजने नमुनानी सू
 किंजल ह्योयनी ? एवा खुब् चारित्रिया, पंचमहाव्रतना यथार्थे पालनारा साहुजये श्रीसीया
 खानगरमां आवी चोमाखुं कल्युं. अकस्मात् वनाव एवो बन्यो के गामश्री वागराना
 रदेवासी आवकोने ते गामना सिरदार सार्थे कोइ प्रकारनो बांधो पड्यो तेने लीये तेमने
 पण पोताना घर मूकीने गामश्री सीयाणा नगरमां आवी रदेहुं पड्युं. एम ते गाममां वे
 गामोना आवकोनो जमाव ययो, अने साहु मुनिराजोनी जोगवाइ पण मली आव्याथी
 त्यां घणा आवक आविकाजये सम्पक्त्वादि अनेक प्रकारना व्रतपञ्चकाल कथा. तेमां वली
 ते वखतमां विशेष आश्चर्य उत्पन्न करनारी आ वात वनी के, ते गामना रेहवासी हूत्री,
 चोथरी, बांची, कुंनारादि अनेक प्रकारना अन्यदर्शीनीउ तेमां वली यवन लोको अने ते
 गामना ताकोर सहित पण साथे मली सम्पक्त्वादि व्रत धारण करवा मंणी गया. एवी
 रीते अनेक जीवो त्यां समकेत पाया. तेवट जेनाथी कोइ विशेष व्रत छेहुं न बनी शक्युं,
 तो तेथे मात्र महारे आ जन्मपर्थत खूड न बाढवानो, कोइये पंजोसखाना आव
 पर्थत धान न कापवानो, केटला एके रात्रिजोवन त्याग करवानो, कोइये आवम चौदर्शो जी
 वहिसा न करवानो, तथा गामना ताकोरना नइये तो जावजीव हिंसा नही करवानो
 एवा घणानोये नियम लीया. तथा ताकोरे पोते पोताना घरमां जे बकरा तथा पाडा प्रमुख
 अनेक जातिना जीवो हिंसा करवा माटे गम्बेला हता, तेमने पण अन्यदान आपी हूटा

काद्य ०

115

आवीने महाराज साहेबने कल्पखंजनो सुगम बाजावबोध बनाववा श्रीज्ञानविमलाखरिये नाबा
महाराजे कहुं के आगल ए कल्पखंजनो आव ढाडो मंजित श्रीज्ञानविमलाखरिये नाबा
रूपे रचेवली वे, एवुं सांजलीये ठैर्ये माटे दवे विरोध सुगम करवानी जरूर नथी, तोपण
श्रीसंघनी तरफ्नी नथी माटे एक ब्याख्यान बोलुं वे, अने वली बात पण संक्षेपणी
तथा साधुसमाचारी नथी माटे कहेवाय. कहुं वे के, “अधुरं ज्ञानसो ज्ञान नही, अधुरो
कहेवली वे. तेथी ते ग्रंथ अधुरो रसोइसो रसोइमां नही, अधुरो वृद्ध सो फले नही ॥ अधुरो
नखोसो नखो नही, ॥ अधुरी रसोइसो रसोइमां नही, अधुरी भरली कबुल राखो. पुरातन
फल पाको सो बराबर स्वाद नही, तिलसुं संपूर्ण चाहीजे” ते आप महान्पुरुष जो, परमो
पकारी जो माटे श्रीसंघनी उपर कृपादृष्टि पूर्वक अमोये करेजी अरजी कबुल राखो. पुरातन
एवुं सांजली महाराजे आवकोनी हस्तक चार पांच नंगराजमांथी वणी जीर्ये कल्पखंज
लखेवली चूथि, निर्युक्ति, टीकादिक पंचांगीनी, वे चार छुट प्रतो एकवी करावीने कल्पखंज
नो बालावबोध करवा मांज्यो; ते तयार यया पवी केटलाएक आवकोर्ये तो ते प्रत उपर
थी उत्तारा करवा मांज्या ते सुमारे पांच पचाश उत्तारा पण यया वली पण उत्तारा करी
प्रतो लखाववानो इहा घणा ज्ञानोना मनमां दूती. पण लहिया तरत वखत उपर मली
शके नही. तेमज प्रत लखी तयार करवाने पण वरसोना वर्ष निकली जाय, एक प्रत पचाश आव
रुपैया खरच करवाथी बनी शके, ते काम बधाने अजुक्ल पंडे नही. मात्र तबगर होव साहु
कारोथी बनी शके, परंतु गरिब वांचनाराथी एटला पैशा खरचाय नई नथी वली ते प्रत लखा

二

કાને વહેરો હોય તેથી બીજાનો કરેલો ચપદેશ આવળ ન કરી શકે. મુશ્કેલી વાંચી જાણતા
 હોય તો તેને પણ અંતરાય ન પડે તેમાટે, તથા ઘણા ન્હાના ગામોમાં માત્ર પાંચ દશ
 ઘેર આવકોના હોય હે તો તિહાં કોઈ પ્રતિપણ વાંચી સંજ્ઞાવનારો જાગ્યેજ મલે ! તેવા ગા
 મોના રહેવાસીયોને પણ કલ્પસૂત્ર સાંજ્ઞાવનાનો અંતરાય ન પડે તેવાડને માટે, તથા ઘણા
 રચલે આવિકાત્ર પરિચિ છટલે પડવા. આઠા રાશીને બેસે હે તે બાહિર સાંજ્ઞાવનાને અર્થે જો ચપા
 સરાદિકમાં જાય તો તે આઠો. પડવો વાંધીને અન્યસ્થાનકે કયાં જઈ બેશી શકે ? માટે પોથી
 હોય તો તેપણ ઘરમાં વાંચી શકે તેવી આવીકાડને અર્થે. તથા. તરતની દીક્ષિત કેટલિણક
 સાયવીડ પણ યુવી હોય હે, કે તેમને જો સુગમ બાળાવબોધ કરેલો. કલ્યાદિ બીજા પણ
 અનુકૂળ થાય. નહીં તો તે વાંચી શકવાને અશક્ય થાય હે તેમને માટે. કલ્યાદિ બીજા પણ
 ઓતાડને વિગ્ર કરનારા અનેક કારણો હે. તે સર્વે અડચણ મટાડવાને માટે. ઘણા સુનિરા
 જોને, તથા સંવિદ્ઞ પદ્ધીડને, તથા. શ્રીપૂજ્ય નદારક અચાર્યાદિકોને, તેમજ ઘણા યતીયોને,
 ઘણા ફેસોના આવકો આજ કેટલા એક વર્ષ થયાં હરહમેસ કહેતાં આવે હે કે, સહેજા
 ફથી વંચાય યુવી રીતે જો કલ્પસૂત્રનો બાળાવબોધ કરીને ચપાવી પ્રસિદ્ધ કર્યો હોય તો તેથી
 ઓતા જનોની ચપર મહોટો ચપકાર થાય, અને પૂર્વોક્ત હરકતો મટી જાય. તેમ હતાં કોઈ
 પણ આચાર્યાદિકે તેમ કશું નહીં. હેવટ સંવત્ ૧૯૩૬ ની શાલમાં શ્રીવિજયરાજે
 દ્વિચ્છરિ માલવાદેશ માંહેજા શ્રી જાંબુવા નગરને વિષે માસ. કલ્પ રહ્યા હતા, હયાં માલવા,
 મારવાડ તથા શુજરાત અને પારકર મળી ચાર વેશના આવકો તરફથી ચાર માણસોય

કલ્પસૂત્ર પણ પોતાની પાસે બેવી પ્રત હોય તેવી પ્રત ગ્રપરથી સર્વ સન્નાને યથામતિ વાંચી સંજ્ઞાએ ત્યારે સાંજનારા સાંજની શરૂ.

તિહાં કોઈ કોઈ પોથીમાં તો સંક્ષેપથી જ વાત લખેલી હોય છે, અને કોઈમાં અતિસંક્ષેપથી કોઈમાં મધ્યમથી, કોઈમાં તેથી વિશેષ તેમજ કોઈમાં ચત્ક્રુહ રીતે સવિસ્તર વાત પણ લખેલી હોય છે, હવે તેજ ગામમાં એક વર્ષે એક યતી આવે, અને બીજા વર્ષે બીજો યતી આવે, તો તે બીજી પોથી લઈ આવી વાંચે, તેમાં વળી-કોઈ કથાના ગ ડો અધિકો લખેલો હોય, તે સાં જાનીને અથવા તેજ યતી હોયને બીજે વર્ષે બીજી પોથી લઈ આવીને વાંચે તો પણ સાંજનારા બધાએ પ્રવીણતો હોય નહીં, કે જેથી તે સમજી જાય બે કલ્પસૂત્રનો મૂલ આવતો ૧૬૧૬ શ્લોકો કનો છે, તેનો અર્થતો માત્ર અર્થ કરનારા ડોની વાક્યરચનામાં ફેર પડે તે નહીં, બાકી ના વાર્થ બધો સરવો હોય છે. પરંતુ પાઠલથી કેટલાંક એક આચાર્યોયે બે કથાના ગ વધાર્યો છે, તે પરંતુ ગયા વર્ષે તો આ અસુક કથા સાંજની હતી તેમાં આટલી વાત ન હતી, અને આ વર્ષે આટલી વાત કેમ વધારે આવી? કિંવા ડો આવી, અથવા ગયા વર્ષે આ અસુક કથા વાંચવામાં આવી હતી, અને આ વર્ષે તે કથા જ કેમ ન વંચાણી? એવી અણકાંડ કરનારા ઘણા હોય માટે તેમના મનમાં તેવી અણકાંડ મુંજવણ કરી નાચે છે તેથી તેમને મહોટું વિચાર શરૂ પડે છે. માટે તેવા ગામડીયામાં જો એક જ પ્રકારનું લખેલું પુસ્તક વર્ષોવર્ષ વંચાતું હોય તે એને કોઈ મંથાય ચત્પત્ત ન બનાવે એને માટે. તથા કોઈ ના

કાને બહેરો હોય તેથી બીજાનો કરેલો ગુપ્ત અવલ ન કરી શકે. મુર્ખતા વાંચી જાણતા
 હોય તો તેને પણ અંતરાય ન પડે. તેમાટે, તથા ઘણા ન્હાના ગામોમાં માત્ર પાંચ દશ
 ઝાવે છે. વેત્તમાને કોઈનું મિહિરમ્પેજનું દુર્લભ નાંચી સંજ્ઞાવાનામે નાંચેલા હોય !
 તથાપિ જે ગામોમાં સંવિક્રમીતાર્થની યોગવાદ તો મલેજ ક્યાંથી ? પરંતુ શ્રીપર્વના દિવસોમાં
 કલ્પસૂત્ર વાંચી શકે એવો કોઈ યતિ પણ મલે નહીં, અને તે ગામમાં ઘોડા ઘણા પણ
 પંજોસણના દિવસોમાં કલ્પસૂત્ર અવલ કરનારા તો જરૂર નિકલો આવે, કદાપિ કોઈ ગામમાં
 તેવી સંજ્ઞા ન નિકલો આવે તોપણ ધર્મીધર્મ ધર્મીધિકારી પુરુષોનું સાધારણ ધર્મ છે કે, તેવા
 ગામોમાં પણ તે પ્રકારની પ્રેરણા કરીને અવશ્યધર્મની પ્રવૃત્તિ કરાવવી જોઈએ. હવે તેવા
 પ્રવૃત્તિ કરાવનારા ધર્મીનિરુચી જીવો પણ આજના સમયમાં વિરલ દીવામાં આવે છે, તેથી
 ઘણા સ્થળોમાં તો પર્યુષણ જેવા મહોટા દિવસોમાં પણ કલ્પસૂત્ર બિલકુલ વંચાડુંજ નથી, અને
 જે જે ગામોમાં તેવા સંજ્ઞાનાર ફાનરુચી જીવો હોય છે, તો તેમને જ્યારે કોઈ સંજ્ઞાવનારો
 મલતો નથી, ત્યારે તે અવલ રુચિકર પુરુષો કોઈ યતિને તેડીને કલ્પસૂત્ર અવલ કરવાનો
 રાવ કરે છે, પરંતુ યતિયો પણ એવા હોય છે કે, જે ગામમાં પર્યુષણના દિવસોમાં રહે તે ગામ
 માંથી પાંચ પચાસ રૂપિયા પેદા કરવાની ફરજ રાખે એવા હોય છે, તેથી તે અવલ કરનારા
 જે નિકલો આવે તે વલો બીજા પોતાના મિત્ર, હેલુ કિંવા સગા સંબંધિ અથવા સાધર્મિ નાદ
 જેને તેમજ તેવા કોઈ અન્યજનોથી મિલાપ કરીને પાંચ દશ જાણને એકવા કરી મહાજનના
 રોગીઆને સમજાવી તેમની મારફત આવકોની પાસેથી ટીપ કરાવી યતિને આપવા સારુ
 પૈસા એકવા કરે છે, તે એકવા યથા પડી યતિને બહાર ગામથી બોલાવવામાં આવે છે, જે
 આવી પર્યુષણના આવ દિવસ તે ગામમાં રહે છે, અને તેમાં કલ્પસૂત્ર વાંચવાના દિવસોમાં

અર્ધ પઢિકપ્રણાદિ ક્રિયા કરાવવાની તથા ટવા મુલવના ઝંખો બ્યાખ્યાનમાં વાંચવા પ્રમુ
 રવની કલામાં ત્રિપુણ નિકલે તેટલા યતિયો આવક દિકોને ધર્મોપદેશ કરે. તે પણ થોડાજ
 ગામોમાં સમજાવું. પરંતુ જે ગામોમાં યતિજની પણ ગિવાદ ન મલે તેવા ગામડાંમાં નિત્ય
 બ્યાખ્યાન સાંજલવું તો દૂર રહું પરંતુ માત્ર આવા વર્ગમાં મહામાંગલ્યકારી મહોદું પર્યુષણ પર્વ
 આવે હે, તેમાં પાંચ દિવસ પર્થત શ્રીકલ્પસૂત્ર અવસ્થા સાંજલવું જોઈયે. ત્યાં સંવિદ્ઙ ગીતાર્થ
 મહામુનિરાજો કે જેને સૂત્ર વાંચવાનો અધિકાર હે, સાંજલવું જોઈયે. ત્યાં પુરુષોના મુલવથી કલ્પસૂત્ર અવલ
 કરવું, તે તો રહું, પરંતુ સાધારણ યતિયોના મુલવથી સાંજા પુરુષોના મુલવથી કલ્પસૂત્ર અવલ
 શ્રીમાલવાદિ દેશોના ગામોમાં ઘણે સ્થલે અમારા દીવારે ગાવાનું પણ બની શકે નહીં એવીરીતે
 જે જે ગામોમાં વાંચનારા યતિયો અથવા ગીતાર્થ ગાનિયોનો સંયોગ મલે હે, તે તે ગા
 મોમાં સાંજલનારા આવકો પણ વધા સરવા ન હોય ગાનિયોનો સંયોગ મલે હે, તે તે ગા
 અનિલાપા હોય હે. તે તો અવસ્થા સાંજલવા જાય, વળી જાણેકને સિદ્ધાંત અવલ કરવાની
 હમણા અવસ્થા સાંજલવું એમ વિચારી જાય, કેટલાએક કાપણા ગામમાં આપણે ચાર જણ
 મહોટા હૈયે તે સાંજલવા નહીં જાણું તો વીજા પણ વાંચ સાંજલવા જશે નહીં એવા દેહુથી
 જાય, તથા કેટલા એક દાક્ષિણ્યતાં દેરાહવા મહાન્ દેહ સાંજલવા જશે નહીં એવા દેહુથી
 દેરાદેરવીથી જાય, કેટલાએક સમજણ નહીં, પરંતુ માત્ર ધર્મના દિવસ હે, એવા દેહુથી
 પણ સાંજલવા જાય. કલ્પાદિક સાંજલવા જવાના અર્થે અવસ્થા પણ ૬
 માત્ર દક્ષામે ધિન્મે નિકલી શકે, અને વાકીના નવમા રાત્રી સંસ્થા

પ્રકારના વિચિત્રોપદેશ આપનારા અનેક સ્તુતિપાત્ર ગ્રંથોના અર્થર વતાવેલા શ્રીપર્યુષણ પૂર્વકત અશ્વનકર્મોના હૃદયને ધિઃકારી પશ્ચાત્તાપ કરીને ઝાંનહવાથી તથા પૂર્વોક્ત પશ્ચા પર્વના દિવસોમાં આ કલ્પસૂત્રતો અવશ્ય સંનહલું. પૂર્વકર્મનો બંધ ઝૂટે હે, તે જેમ જેમ તાપ કરવાથી પણ અનેક પ્રકારના પૂર્વ સંચિત જ્ઞાનાવરદ થતી જાય, તેના યોગે શાસ્ત્ર અ બંધ ઝૂટતો જાય તેમ તેમ ક્રમે ક્રમે કૃત્યોપશમની તારતમ્ય અવાનો અવશ્ય સંનવ થાય, વળાદિ સાધન પણ સુહન થતાં જાય, તેથી કાલાંતરે કૃત્તો ધર્મ શાસ્ત્રના સંનહાવનારા ય અનુક્રમ અનુમાનથી નિર્વિવાદ સિદ્ધ હે. આ કાલમાં મોદ અવસરેજ મહે હે, તેમ હતાં સત્યપ્રરૂપક નિર્ઘેથી સાશુરની જોગવાદ પણ કોદ સ્થલે કરૂ હે !!

જો સંનહાવનાર મહી આવે તો સંનહનારા મહવા મુદ્દીગમાં આવે હે, તે યતિહ પણ વહી હાહના સમયમાં ઘણે સ્થલે તો યતીરૂનો નિવ મહી આવે તેમ નથી; પરંતુ જેટલા આવકોને રહેવાના સ્થાનકો હે તે સર્વ સ્થાનકમાં ઘણા આવકોની વસ્તિ હોય તેટલા ગામો માંહેલા પણ જે મહોટાં મહોટાં શરૂકોને રહેવાના ગામો અને મોહેરો તેવા ગામોમાં મહી આવે હે. છૂટલે લગનગ જેટલા નો નિવાસ વીગમાં આવે હે; હવે આદિક હે તે માંહેલા આશરે શોમાં જાગના ગામોમાં યુણ અચેહા ઇવાતો જાગ્યેજ સેકહે તે યતીયો જે હે તેમાં પણ વ્યાકરણન્યાયાદિ શાસ્ત્રોમ્મણું રહે તે માંહેલા અર્ધી જાગના માત્ર હે યતિયો નિકહવા કવણ અદ પહે; વાકીનનુ સમજી શકે તેવા ન હોય, અને યતિયોતો આવકને પહિકમણું કરવાની ક્રિયા સુખ

यद्यपि पूर्वोक्त उदारवृत्ति, सदयता, परोपकारबुद्धि इत्यादि शुनकृत्यो तो अन्यदर्शीनीजमां पण अनेक जीवो करे ठे खरा, परंतु सम्यक् ज्ञान न होवायी ते मात्र तेमने सांसारिक सुख तुं कारण रूप थाय ठे, पण आत्मधर्मनी जलखाण विना परंपरार्ये मोक्ष प्राप्तिना हेतु रूप थाता नथी, केम के ? तेमना धर्म प्ररूपकपण सर्व राग द्वेषनी वृत्तिवाला ठे; तेथी ते सत्य कहेवाय नही, सत्यधर्म तो जेने राग द्वेषनो अज्ञाव अह गयेजो ठे, एवा श्रीतीर्थकरदेवनो प्ररूपेजो ठे तेज जाणवो. ए वात अनुभवसिद्ध ठे, ते विषे आशंकाज तथा समाधान कर वाने आ न्हानी सरखी प्रस्तावनामां स्थल आपणुं व्याजवी कहेवाय नही.

ते सत्यधर्म पामवानां अज्ञितावा करनारा विवेकी जनोर्ये प्रथम तो गुरुआदिकना सुख थकी अनेक प्रकारनां शास्त्र अवण करवामां हरदमेश तत्पर रहेतुं जोडये. शास्त्रो सांजलवा, तथा जे शास्त्र पोताने वांचवा नणवां योग्य होय ते पोते पण वांचवां तथा नणवां. कदापि सांसारिक धंधा रोजगारनां प्रपंचथी जो वधारे अवकाश न मली शकतो होय तो नित्य बे घडी, चार घडी पर्थत जेटजो अवकाश मली शके, तेजलो वरवत शास्त्र अवण करतुं, त्थारपवी ते अवण करेला श्रुततुं मनन करतुं, त्थारपवी तेतुं निदिध्यासन करतुं. ए शास्त्र अवण, मनन, निदिध्यासन जे ठे तेज पूर्वोक्त सम्यक् दर्शननी प्राप्ति कराववानां शुन हेतु ठे; माटे ते संपादन करवा साहं ज्ञानप्रद अने जीवितने म्फल कुरनारां शास्त्रो सांजलवानो उद्यम करवो. तेमां कोड अल्पप्रत्यवानने व ए चार प्रकृतिने जेवार उपपत्ती सांसारिक प्रपंचना योगे अव

आ, महारो देह ते ते कृत्ये अनेक सुतिपाजल उपर न राखुं, हुटे ते, ते जेम जेम
 रोगादिक शत्रु तत्पर थड रहेलो अनेक सुतिपाजल उपर न राखुं, हुटे ते, ते जेम जेम
 जे कांड माराथी आज्ञा हुनकृत्य प्रसिद्धाप त काज उपर न राखुं, हुटे ते, ते जेम जेम
 दिवस आगल किंवा पावल पण अवश्य मने ए सुकी जाये तो ए तेना योगे ज्या
 रोपकार करी शकुं तेदलो तो एमांथी जान लड छेवं ! तेवटतो ए कां, तेना योगे ज्या
 महारे एमांथी जे सार काहाडी छेवानुं ते ते नही काही छेतां रोसो न राखतां
 एवुं तल प्रहण करी मनरूप सत्संगति, सदयता, सद्धर्मनिष्ठाजो करी हुं जेतलो प
 दारवृत्ति, सद्गुरुनी समानम, सत्संगति, सदयता, सद्धर्मनिष्ठाजो करी हुं जेतलो प
 तम प्रकारना विचार तेना मनमां प्रवेश करे तेना योगे तप, ३ अवातुं नथी, माटे
 नियम, पुजा, प्रभावना, तीर्थयात्रा, साधर्मी वात्सल्यादि । वास्तव्ये व्यर्थ नमातुं, उ
 तेवट धनधान्यादिक नवविध बाह्य परिग्रह तथा क्रोधादिकनाश करतो सद्धर्म, व्रत,
 ते तेनो त्याग करी पंचमहाव्रत आदरी, चारित्र्य प्रहण दीपकारबुद्धि, पोसह, व्रत,
 स्व्य कर्तव्य ते. एवा-विचार तेना मनमां निवास करी रहेलपडिकमया, सेवन करी
 पोतातुं वर्तन राखी, अंतकाल पर्यंत यथाशक्ति सत्कर्मो : हुनकृत्यो
 सुष्ठिमां पोतानी कीर्तिने अमर करनारो थाय ते. पढी प्रकारनो अन्त्यंतर परिग्रह
 एवा पुर्वोक्त नियमपूर्वक आ हुंनाअवसरपिथी रूपद्रुतकृत्य थावं. ए महारं मु
 रूप रजोनी संख्या घणीज स्वल्प जाणवी.

होय ते, ते प्राणी हुन इच्छातुरूप
 । सर्वे मुखे मंगल बोलावी, आ,
 हिर्दं

કુટુંબાદિકના સંયોગ સંબંધિ જે ક્ષણિક સુખ છે તે યથાપિ પૂર્વે અનંતિચાર જીવ પામી અભ્યો છે, તથાપિ જેવારે ફરી પામે છે તેવારે આ, સુખ મને હમણાં નવાંજા જાણે મલ્યાં હોયની ! 'પ્રવું સમજીને તેમાં તહીન થઈ જાય છે, પણ આ સુખ અલ્પકાલ રહીને નહુ થઈ જાયે, અથવા છુલ્લ ઘણું પ્રબલ હશે તો મહારા આયુષ્ય પૂર્ણ થયા સુધી રહેજો, પરંતુ પઢી તો અવશ્ય એ સુખથી મહારે વિયોગ થવાનો છે એવો છુન વિચાર નિરંતર જેના અંતઃકરણમાં થતો હોય તે ક્ષણિક સુખોમાં છુબ્ધ ન થાય, એવા કોઈ વિરજાજ દીગમાં આવે છે.

જ્ઞાનદ્રષ્ટિયે વિચારતાં જે વિષયસુખ છે તેપણ ચપચારથી માની લીધેલા છે, પરંતુ પારમાર્થિક રીતે જોતાં તો તે હઃસ્વરૂપજ છે, સંસાર વધારવાના હેતુ છે; નરક તિર્થંચાલિ ગતિ ઝમાં ઝમણ કરાવનારા છે, આત્મયર્થને આઘાદન કરનારા છે, એવા કલ્પિત સુખોની રહ્યા કરનારા જીવોને સંસારરૂપ સમુદ્માં અનેક પ્રકારના હઃસહ હઃસ્વ સહન કરતાં સુલ્ભકીલ સ્વાંતાં અનંતા કાલચક્ર વ્યતીત થઈ ગયા તો પણ તુલિ પામ્યા નહીં. એ સર્વ પ્રબલ મોહનીયતું માહાત્મ્ય જાણવું. એ મોહનીય કાં જે છે તે જ્ઞાનાવરણાદિક આવે કર્મોમાં પ્રધાન છે માટે એની ચત્તર પ્રકૃતિ અઠાવીશ જેઠ મંદેલી અનંતાનુર્બંધિ ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ એ ચાર પ્રકૃતિ છે છે તેનો જેવારે ક્લેષ થાય તેવારે જીવને ક્ષાયક સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ થાય અથવા એ ચાર પ્રકૃતિતું જેવારે ક્ષાયોપશ્મ થાય તેવારે ક્ષાયોપશ્મિક સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ થાય, અથવા એ ચાર પ્રકૃતિનો જેવારે ચપચામ છપ્પા જેના

ચયેલા જાતીરંગના જાંતુ ધવલ હ, વહા ધાવધ અનરંગા સ્વેચ્છતાવેલા ઔપચારિક પતિવ્રથે કરી શુક્ત હે, તથા રૂપ રસાદિક જે ફંદીયોના વિષયો હે તે સર્વ સંધ્યાના વાદ જાના રંગની પેરે તરત વિનાશને ધ્વંસી જાય તેવા હે; તથા મિત્ર, સ્ત્રી, સ્વજનાદિકોના સમાગમથી ધયેહું જે સુખ તે પણ સર્વ સ્વપ્રોપમ અથવા ફંદજાલસમાન હે, વહી જે અત્યંત આનંદને उत्पन्न કરનારા एवा सुंदर पदार्थો હમણા જોવામાં આવ્યા હોય, તેજ પદાર્થો કાલપરિપાક થઈ રહ્યાથી ફરી અદ્યપકાલ પહી શોનાહીન ધયેલા દીવામાં આવે હે, एवी रीते प्रत्यक्षपणे આ સંસારની બ્યવસ્થાને સર્વે કોઈ જાણે હે, ફેરે હે, તથાપિ પ્રાણીના મનની દેવ एवी કોઈ વિજહણ હે કે, હું અજર અને અમર હું, કોઈ કાર્વે મહારો નાશ થવાનો નથી. તેમજ આ, મહારાં ઘર હે; આ, મહારી લક્ષ્મી હે; આ, મહારાં દેવ, વાહી, વાગ, વળીચા પ્રસુખ સંપત્તિ હે; આ, અસુક મહોટા મહારા સ્વજન હે; આ, મહારા મિત્ર હે; આ, મહારી સ્ત્રી હે; આ, મહારો પુત્ર હે; આ, મહારું એશ્વર્ય હે; આ, મહારી સત્તા હે; इत्यादि सर्वे कार्ये महारंज हें; एवો જે તેના મનનો સંકલ્પ હે તે ઘણુ કરીને કોઈ રીતે દૂર થઈ શકતો નથી.

કારણ કે આચારૂપી મોહનીયે મનુષ્યનું મન ઇટહું તો વચા કરી લીધેહું હે કે મરતાં સુધી પણ તેની તુલ્યા મંદ થતી નથી, પરંતુ દિવસેદિવસે વધતી જાય હે. અર્દમમતાનિમા નવણાને લીધે તેનો હુરાખદ્, દંન, લોન, આદિક જે હે તે પૂર્વેકત કર્મોદયની પ્રવલતાને યોગેં એક લવમાત્ર પણ કર્મી થતા નથી, ए महोटी स्वेदनी वात હે.

ર સજ્જનોર્યેં ટપાલ સ્વરચ સુધાં નાણા મોકલવા, નદીકાં વેલ્યુપેએવલ કરી ટપાલનાં માર
ફત મગાવવા તસવી લેવી.

- ૩ ગામશ્રી મુંબઈમાં કામાટીપુરાની તેરમી ગલીને નાકે શા. લરવમાજી નાવાજીની હ
કાનેથી. તથા વિઠલવાડીમાં હોવ. મેગાજી મોતીજીની પહેડી ચપરથી મગાવી લેવા.
- ૪ ગામશ્રી અમદાવાદમાં પાંજરાપોલની અંદર હોવ. પુનમચંદ તારાચંદની હકાનેથી મલશે.
- ૫ ગામશ્રી સુરતમાં નાનપરા મધ્યે હોવ. વેનાજી વાંતાજીની હકાનેથી મલશે.
- ૬ શ્રીઆહુના પાદાહની નીચે ગામશ્રી સ્વરાડીમાં, નાર શીતારામજી જવાનમહાજીની
હકાનેથી વેચાતી મલશે.
- ૭ ગામશ્રી શિવગંજમાં હોવ. મેગાજી મોતીજી શ્રી જાણાંવાલાની હકાનેથી.
- ૮ ગામશ્રી આદોરમાં હોવ. ગોડીદાસજી ત્રીકમજીની હકાનેથી મલશે.
- ૯ ગામશ્રી જાલોરમાં મુંતા. ધનરાજજી લાલચંદજી ખાખાં વાલાની હકાનેથી મલશે.
- ૧૦ ગામશ્રી અલીરાજપુરમાં શા. ડેવાજી જવેરચંદની હકાનેથી મલશે.
- ૧૧ ગામશ્રી પુનામધ્યે વેતાંજપેવમાં હોવ જીવાજી આણંદાજીને ત્યાંથી મલશે.
- ૧૨ ગામશ્રી સીયાલામાં શા. કેશરીમહા કરતૂરજીની હકાનેથી મલશે.
- ૧૩ ગામશ્રી તિલ્તમાલમાં શા. હાદારમહા શિરદારમહાજીને ત્યાંથી મલશે.

શ્રીમંત્રાપુરી મધ્યે આવક નીમસિંહ માણકની પાસેથી યથા યોગ્ય શુદ્ધ કરવાને તથા કેટલિ
 એક બાવલો વધારીને તેમનીજ મારફત નિર્ણયસાગરનામક મુદ્દાયંત્રમાં મુદ્દિત કરાવ્યું હે.
 આ પુસ્તકને હાપવા સંબંધિ સર્વે પ્રકારનો હક્ક સરકારના કાયદા પ્રમાણે હપાવનારે પો
 તાને સ્વાધીન રાખ્યો હે માટે હપાવનારની રજા લીધા વિના કોઈયે હપાવડું નહીં.

સંવત ૧૯૪૪, સર્ને ૧૮૮૮, શાહિવાદન શક ૧૮૦૯.

મિતિ ફાલ્ગુન શુક્લ અષ્ટમી ચંદ્રવાર.

આ પુસ્તક સ્વરીદવા માટે પ્રથમથી નામ નોધાવનાર સાહેબોને વિનંતિ કરીયે હૈયે કે આ
 ઇંચની જેટલી પ્રતો હપાવેલી હે લગનન તેટલીજ પ્રતોના અગાજથી ગ્રાહકો ચદ્ ગયેલા હે
 માટે બાકી થોડીજ પ્રતો શિલકમાં રહેલી હે, તેથી જે સાહેબોએ પ્રથમથી સ્વરીદ કરેલી હે
 તે સાહેબોયે જેમ બને તેમ મુંબઈમાં કામાટીપુરાની તેરમી ગલીને નાકે શા. લક્ષ્મમાજી ના
 વાજીની હકાને અથવા વિઠલવાડીમાં શેઠ. મેગાજી મોતીજીની પહેડીયે રોકડા નાણા
 મોકલીને તરત મગાવી લેવી. અમે ઇંચામા ઘણા હ મંદીના પર્યંત નામ નોધાવનારની વાટ
 જોઈશું નહીંકા પહી અપવાને બંધાતા નથી.

આ પુસ્તક જે સાહેબોને લેવાની રહ્યા હોય તે સાહેબોએ નીચે લખેલા છુદા છુદા ગા
 મોના અમારા આડતીયા પાસેથી રોકડા રૂપૈયા મોકલી મગાવી લેવા, દેસાવરથી મગાવના

